

Հարրի Փոթթերը և Հոն զավաթը

Զոան Քեյթելին Ռոռլինգ

Հարրի Փոթթերի արկածների
չորրորդ գիրքը

Թարգմանիչ՝ Լիլիթ Մկրտչյան:

Թարգմանության վերջին խմբագրություն՝ 2021թ.

© 2007թ., Լիլիթ Մկրտչյան, Զ.Ք. Ռոռուինգի «Հարրի Փոթթերը և Հրո
գավաթը» հայերեն:

Բովանդակություն

Գլուխ 1. Ռոդվելների տունը	3
Գլուխ 2. Սպին	18
Գլուխ 3. Հրավերքը	29
Գլուխ 4. Կրկին Տոհմառջում	43
Գլուխ 5. Ուիզիների զարմանահրաշ ծաղրատիկները	55
Գլուխ 6. Պորտբանալին	70
Գլուխ 7. Բեգմանը և Քրաուչը	80
Գլուխ 8. Քվիդիչի Աշխարհի Գավաթը	101
Գլուխ 9. Սև նշանը	125
Գլուխ 10. Իրարանցումը Հրաշագործության նախարարությունում	154
Գլուխ 11. Հոգվարթսի ճեպլնթացում	167
Գլուխ 12. Երեք կախարդների Հրաշամարտը	180
Գլուխ 13. Գիծ-Աչք Մուլին	202
Գլուխ 14. Աններեկի անեծքները	219
Գլուխ 15. Բորատոնը և Դարմսթրենզը	239
Գլուխ 16. Հրո Գավաթը	260
Գլուխ 17. Չորս մրցակիցները	283
Գլուխ 18. Կախարդական փայտիկների կշռումը	299
Գլուխ 19. Հունգարական Եղջերապոչը	326
Գլուխ 20. Առաջին փորձությունը	350
Գլուխ 21. Դովլաթների քաղաքացիական իրավունքների պաշտպանության շարժումը	376
Գլուխ 22. Անսպասելի առաջադրանքը	398
Գլուխ 23. Ջրօրինեքի պարահանդեսը	416
Գլուխ 24. Ռիտա Մքիթերի թեժ նյութը	447
Գլուխ 25. Զուն և աչքը	472
Գլուխ 26. Երկրորդ փորձությունը	493
Գլուխ 27. Բրդոսի վերադարձը	523

Գլուխ 28. Պարոն Քրառոչի խելազարությունը	550
Գլուխ 29. Երազը	580
Գլուխ 30. Հիշողությունների մաղը.....	597
Գլուխ 31. Երրորդ փորձությունը	621
Գլուխ 32. Ոսկոր միս և արյուն.....	653
Գլուխ 33. Մահակերները.....	660
Գլուխ 34. Պրիորի ինկանտատեմ	674
Գլուխ 35. Վերիտասերում	685
Գլուխ 36. Ճամփարաժանը.....	706
Գլուխ 37. Սկիզբը	729

ՃԱՌ

Գլուխ 1. Ռոդվելների տունը

Փոքր Հենգիթոնի բնակիչները շարունակում էին կոչել այն «Ռոդվելների տունը», թեև արդեն շատ վաղուց Ռոդվելների ընտանիքն այնտեղ չէր ապրում: Տունը կանգնած էր գյուղի մյուս բոլոր տներից բարձր, մի ոչ մեծ բլրի գլխին: Տան պատուհաններից շատերը վաղուց տախտակներով մեխված էին, տանիքի կղմինդրները՝ տեղ-տեղ թափված, իսկ ցանկապատը լրիվ կորել էր անխնամ ու խառն աճած բաղեղի մեջ: Նույնիսկ այդ վհճակում դեռ երևում էր, որ տունը մի ժամանակ գեղեցիկ և հարուստ դոյակ էր եղել, և անկասկած ընդհանրապես ամենամեծ ու ամենաշքեղատես կառույցն էր մի քանի մղոն շառավղով հարևանությամբ գտնվող գյուղերում: Սակայն այժմ Ռոդվելների տունը լրված էր, անայի ու քայրայման եզրին:

Փոքր Հենգիթոնի բոլոր բնակիչներն անխտիր համաձայն էին, որ տունը մի տեսակ սահմուկեցնող բան ուներ իր մեջ: Շուրջ կես հարյուրամյակ առաջ մի շատ տարօրինակ ու ահարկու բան էր կատարվել այդ տանը, մի բան, որը գյուղի տարեց բնակիչները դեռ սիրում էին քննարկել ամեն անգամ, երբ պակասում էին բամբասանքների ու ասեկոսեների թարմ թեմաները: Այդ պատմությունը արդեն այնքան բազմիցս էր կրկնվել ու վերապատմվել, ուռչացվել և մանրամասնվել այնքան բազում դրվագներում, որ, ըստ էության, ոչ ոք արդեն համոզված էլ չէր, թե իրականում ինչ էր կատարվել այնտեղ: Պատմության յուրաքանչյուր վարկած, սակայն, սկսվում էր միևնույն տեղից. իիսուն տարի առաջ, մի գեղեցիկ ամառային օրվա արևածագին, երբ Ռոդվելների տունը դեռ լավ խնամված ու տպավորիչ դոյակ էր, սպասուիիներից մեկը մտել էր մեծ հյուրասենյակ ու հայտնաբերել բոլոր երեք Ռոդվելներին մեռած:

Սպասուիին, ահաբեկված գոռալով, ցած էր վագել բլրից մինչև գյուղը և մարդկանց մի մեծ բազմություն ուտքի հանել:

— Բոլոր երեքն էլ ընկած են հատակին՝ աչքերը լայն չռած... Երեքն էլ փետացած են ու սառած... Երեքն էլ դեռ ընթրիքի շքեղ հագուստներով...

Անմիջապես ոստիկանություն կանչեցին, և ամբողջ Փոքր Հենգլթոնը ուղղակի եռում էր՝ ցնցված բնավ ոչ կարեկից հետաքրքրությունից, այլ չարախինդ ոգևորությունից: Ոչ ոք նույնիսկ չձևացրեց էլ, թե տիսուր էր, կամ ցավում էր Ռոդվելների անփառունակ վախճանի կապակցությամբ: Գյուղում Ռոդվելներին ոչ ոք չէր սիրում: Տարեց տեր և տիկին Ռոդվելները հարուստ էին, անտանելի գուռող ու կոպիտ, իսկ նրանց արդեն չափահաս որդին՝ Թոմը, նույնիսկ ծնողներից էլ ավելի անտանելի էր: Գյուղի բնակիչներին միայն մեկ հարց էր անհանգստացնում, թե ո՞վ կարող էր լինել մարդասպանը... Ակնհայտ էր, որ արտաքուստ միանգամայն առողջ երեք մարդ հենց այնպես չէին կարող վերցնել ու միևնույն գիշերով մեռնել բնական մահով:

Այդ գիշեր գյուղի ամենամեծ ժողովրդականություն վայելող հասարակական վայրում, որը «Կախաղանի զոհը» անունով գյուղական փարն էր, աննախաղեալ մարդաշատ իրարանցում էր տիրում: Գյուղի ամբողջ գիտակից բնակչությունը հավաքվել էր քննարկելու կատարված սպանությունները: Նրանք լիարժեք հատուցվեցին իրենց տաքուկ բուխարիների մոտ սպասվելիք միապաղադ երեկոն զոհաբերելու համար, երբ Ռոդվելների խոհարարուիին ողբերգական տեսքով հայտնվեց փարում և մեկ ակնթարթում սսկված հասարակությանը հայտարարեց, որ քիչ առաջ ոստիկանությունը ձերբակալել է Ֆրենկ Բրայս անունով մի մարդու:

— Ֆրենկը, — միահամուռ գոչեցին ներկաներից մի քանիսը. — Երբեք... Չի՛ կարող պատահել...

Ֆրենկ Բրայսը Ռոդվելների այգեպանն էր: Նա միայնակ ապրում էր Ռոդվելների կալվածքում գտնվող մի աղքատիկ խրճիթում: Ֆրենկը դարի առաջին մեծ պատերազմից վերադարձել էր չծալվող ոտքով և մարդկային բազմության ու աղմուկի նկատմամբ ծայրահեղ հակակրանքով: Տուն վերադառնալու օրից ի վեր Ֆրենկը աշխատել էր որպես Ռոդվելների այգեպանը:

Բոլորը շտապեցին խոհարարուիուն խմիչք իյուրասիրել, որպեսզի նա շարունակի պատմել մանրամասները:

— Միշտ էլ աչքիս շատ տարօրինակ մարդ է թվացել, — ասաց նա՝ իրեն ուշիուշով լսող բազմությանը, չորրորդ գավաթ խերեսը խմելուց հետո: — Շատ անբարյացակամ, կարելի է ասել, մարդատյաց անձնավորություն է: Ես

մարդկանց միանգամից եմ ճանաչում, հերիք է հետը մի գավաթ թեյ խմեմ... Իսկ նրան երևի հարյուր անգամ եմ հյուրասիրել... Երբեք մի ավել խոսք անգամ չի ասի... Կարծես լռության ուխտ արած լինի...

— Հա՛, լավ... — ասաց բարի սեղանի մոտ կանգնած մի կին, — ...Խեղձ Ֆրենկը կռվի ժամանակ զլխից կանտուզիա է ստացել: Նա հանգիստ սիրող մարդ է... Դա հո չի նշանակում, որ...

— Իսկ էլ ու՞մ մոտ կար տան բանալին, — հաչողի պես վրա տվեց խոհարարուիին: — Այգեպանի խրճիթում, ինչքան հիշում եմ, մյուս բոլոր բանալիների հետ կար նաև տան շքամուտքի պահեստային բանալին: Անցած գիշեր ո՛չ դուրս են կոտրել, ո՛չ պատուիանը: Ֆրենկը կարող էր գաղտագողի տուն մտնել, երբ բոլորն արդեն քնած էին...

Հենգլթոնցիները մռայլ հայացքներ փոխանակեցին:

— Եդ տղեն ինձ երբեք էլ դուր չի եկել, շատ մօթնած անձնավորություն է, — մրթմրթաց բարի մոտ կանգնած տղամարդկանցից մեկը:

— Կռվից որ եկավ, խելքը լրիվ թոցրած էր, թե ինձ հարցնեք, — ասաց բարի տերը:

— Հիշու՞մ ես, քանի՛ անգամ եմ ասել քեզ, Դո՛թ, որ հեզ չեմ ուզենա Ֆրենկի ոտքը տրորել, — ասաց անկյունում նստած մի շատ հուզված կին:

— Ահավոր տաքարյուն է, — շարունակեց Դոթը, արագ-արագ զլխով անելով, — շատ լավ եմ հիշում, երբ երեխա էի...

Մինչև հաջորդ առավոտ Փոքր Հենգլթոնում չկար մեկը, որ գեթ մի փոքր կասկած ունենար, թե Ֆրենկ Բրայսը չի սպանել Ռոդվելներին:

Սակայն գյուղին հարևան Մեծ Հենգլթոն կոչվող փոքրիկ քաղաքում մութ ու կեղտոտ ոստիկանատանը Ֆրենկն ամբողջ գիշեր համառորեն կրկնում էր, որ ինքն անմեղ է, և որ միակ մարդը, ում նա տեսել է տան մոտակայքում Ռոդվելների մահվան օրը, մի անձանոթ բարետես պատանի էր, սև, խիս մազերով և շատ գունատ դեմքով: Քանի որ ուրիշ ոչ ոք գյուղում այդ պատանուն չէր տեսել, ոստիկանատանը համոզված էին, որ Ֆրենկն ուղղակի սուտ էր ասում, որպեսզի ինչ-որ մեկի վրա զցեր մեղքը:

Բայց հետո, երբ Ֆրենկի գործերն արդեն անհույս էին, մեծ քաղաքից եկավ Ռոդվելների մարմինների դատարժշկական հետաքննության արդյունքը, և ամեն ինչ փոխվեց:

Ոստիկանատանը դեռ երեք ավելի տարօրինակ տեղեկագիր չէին ստացել: Դատական բժիշկների մի ամբողջ խումբ մանրամասն հետազոտել էր մեռածների մարմինները և եկել եղրակացության, որ Ռոդվելներից ոչ մեկին ո՞չ թունավորել են, ո՞չ դանակահարել, ո՞չ գնդակահարել, ո՞չ խեղդել, ո՞չ էլ շնչահեղձ արել (որքան որ նրանք կարող էին դատել հետաքննության արդյունքներից), ո՞չ էլ ընդհանրապես որևէ մարմնական վնաս են հասցրել: Փաստորեն, տեղեկագրի մեջ ակնհայտ տարակուսանքով գրված էր, որ բոլոր երեք Ռոդվելների մարմիններն էլ, ըստ հետաքննչական զննումի, կատարյալ առողջական վիճակում էին... համենայնդեպս, այդպիսին էին եղել մեռնելուց մեկ ակնթարթ առաջ: Նրանք ուղղակի... մեռած էին: Բժիշկները, այդուհանդերձ, նշում էին նաև (ասես անպատճառ մտադիր էին մի որևէ թերություն գտնել նրանց մարմինների մեջ), որ Ռոդվելներից յուրաքանչյուրի դեմքը ծայրահեղ սարսափ էր արտահայտում... Բայց ինչպես հետո ասացին նույնիսկ ավելի տարակուսած ոստիկանները. «...Ո՞վ է երբնէ լսել, որ երեք առողջ մարդ միանգամից մեռնի վախից...»:

Եվ քանի որ ոչ մի փաստարկ չկար, թե Ռոդվելներն ընդհանրապես սպանվել են, ուստի ոստիկանությունը ստիպված էր ազատ արձակել Ֆրենկին: Բոլոր երեք Ռոդվելներին հուղարկավորվեցին Փոքր Հենգլթոնի եկեղեցուն կից գերեզմանատանը, և նրանց գերեզմանները միառժամանակ մնացին շրջակայքի բնակչության չբավարարված հետաքրքրության կիզակետում: Ի մեծագույն զարմանք բոլորի և, նաև գյուղի բնակիչներին որոշակի կասկածների տեղիք տալով, Ֆրենկ Բրայսը վերադարձավ Ռոդվելների տան կալվածքում գտնվող իր աղքատիկ խրճիթը:

— Թե ինձ հարցնող լինի, կասեմ, որ մի մազ անզամ չեմ կասկածում, որ հենց նա է սպանել բոլոր երեքին, և ես թքած ունեմ, թե ինչ է ասում ոստիկանությունը, — ասում էր Դոթ «Կախաղանի զոհը» փաբում: — Եվ եթե նա գոնե մի կաթիլ արժանապատվություն կամ խիղճ ունենար, մի օր էլ չէր մնա էստեղ, իմանալով, որ բոլորս գիտենք, որ ինքն է արել:

Բայց Ֆրենկը ոչ մի տեղ չգնաց: Ամենայն հավանականությամբ, խեղձ մարդն ուղղակի ուրիշ գնալու տեղ էլ չուներ: Նա որպես այգեպան մնաց՝ ծառայելու Ռոդվելներից հետո չարաբաստիկ դոյյակում բնակվող ընտանիքին: Սակայն ոչ մի ընտանիք դոյյակում երկար չէր մնում: Գուցե մասամբ Ֆրենկի համբավն էր մեղավոր, որ ամեն մի նոր սեփականատեր

շատ շուտով սկսում էր բողոքել, որ այդ տեղը մի տեսակ... սահմանադրությունը գգացում էր տարածում իր շուրջը... Եվ տարեց-տարի մնալով ամայի ու լրպած, դյուակը հետզհետե քայլայվում էր, խարխլվում ու ավելի չարագույժ տեսք ստանում:

ՀՅՈՒ

Մեծահարուստ ընտանիքը, որին մեր օրերում պատկանում էր «Ռոդվելների տունը», ո՞չ ապրում էր այնտեղ, ո՞չ էլ որևէ կերպ օգտագործում այն: Գյուղում ասում էին, որ սեփականատերը տունը պահում է «հարկազատման նպատակով», թեև ոչ ոք չէր կարողանա բացատրել, թե դա ինչ էր նշանակում: Հարուստ սեփականատերը, այնուամենայնիվ, շարունակում էր կանոնավոր վճարել Ֆրենկին, որպեսզի նա կատարեր այգեպանի իր պարտականությունները: Համենայնդեպս, լավ եղանակներին դեռ կարելի էր տեսնել Ֆրենկին՝ հետզհետե մոլախոտով խճողվող սիզամարգերին կից ծաղկաթմբերի շուրջը ֆոֆոալիս: Ծերուկն արդեն յոթանասունյոթ տարեկան էր, գրեթե խոլ ու քայլում էր պատերազմի ժամանակ վնասած ոտքը գերանի պես քարշ տալով:

Մոլախոտերը, սակայն, Ֆրենկի միակ ոսոխը չէին: Նրան առավել մեծ անհանգստություն էին պատճառում գյուղի մանկահասակ տղաները, ովքեր մե՛կ Ռոդվելների տան պատուհաններից ներս քար նետելու մրցամարտ էին կազմակերպում, մե՛կ էլ հեծանիվներով անխնա տրորում սիզամարգերը, որոնք այնքան մեծ ջանքերով աշխատում էր պահպանել Ֆրենկը: Մեկ-երկու անգամ արկածախնդիր չարաձճիները նույնիսկ տուն էին մտել: Մանկահասակ ավազակները գիտեին, որ ծերուկ Ֆրենկը շատ նվիրված էր տանը և կալվածքի հողերին, և նրանց անսահման զվարճացնում էր՝ այգու միջով կաղ ոտքով ու չոր, խռպոտ կոկորդով մեկ անհասկանալի հայիոյանքներ գոռալով իրենց հետապնդող ծերունուց փախչելը: Ֆրենկը, սակայն, համոզված էր, որ երեխաներն իրեն տանջում էին, որովհետև իրենց ծնողների և տատերի ու պապերի պես համոզված էին, որ ինքը մարդասպան է: Ուստի, երբ օգոստոս ամսին մի գիշեր Ֆրենկն արթնացավ և մի շատ տարօրինակ բան տեսավ իին դյուակի վերին հարկի պատուհաններում, նա ուղղակի ենթադրեց, որ գյուղի մանկահասակ

Վրիժաքուները պարզապես մի ավելի հանդուզն քայլ են նախաձեռնել՝ իրեն պատժելու համար:

Ֆրենկն իրականում արթնացավ վիրավոր ոտքի ցավից: Ոտքն ավելի շատ էր անհանգստացնում իրեն, քան երբեմ: Հին վնասվածքը տարիների հետ ավելի էր բարդացել, և ցավն ուղղակի անտանելի էր դարձել: Նա վեր կացավ, կաղալով իջավ իր ննջարանից ու մտավ խոհանոցը, որպեսզի մի քիչ ջուր տաքացնի ծնկի ցավը փոքր-ինչ մեղմող ջեռակի համար: Լվացարանի մոտ դրված թեյնիկը ջուր լցնելիս, նա մի հայացք նետեց «Ռոդվելների տան» պատուհաններին և տեսավ, որ վերին հարկի սենյակներից մեկի պատուհաններից լույս էր երևում: Ֆրենկը միանգամից գլխի ընկավ, թե ինչ էր կատարվում:

Ֆրենկը հեռախոս չուներ, և ամեն դեպքում նա խոր հակակրանք ու անվստահություն էր տածում ոստիկանության նկատմամբ՝ այն օրից ի վեր, ինչ Ռոդվելների մահվան կապակցությամբ ենթարկվել էր հարցաքննության: Նա անմիջապես ցած դրեց թեյնիկը, հնարավորինս արագ հետ շտապեց իր ննջարանը, որքան թույլ էր տալիս ցավող ոտքը, և շատ շուտով հագնված, կրկին իջավ խոհանոցը: Հետո մի հին, ժանգոտ բանալի հանեց իր ամանեղենի պահարանի գզրոցից, ձեռքն առավ պատին հենված ձեռնափայտը և դուրս եկավ գիշերային մթության մեջ:

«Ռոդվելներ տան» շքամուտքի դուռը բռնի ներխուժման ոչ մի նշան չէր կրում, և ոչ էլ, համենայնդեպս, առաջին հայացքից որևէ ջարդված պատուհան էր երևում: Ֆրենկը կաղալով շրջանցեց տունը, մինչև հասավ բաղեղի փարթամ շյուղերով գրեթե լրիվ քողարկված հետնադրանը, հանեց հին բանալին, մտցրեց փականի մեջ, անձայն բացեց դուռը և մտավ քարանձավանման խոհանոցը:

Ֆրենկը մի տասնյակ տարի այդտեղ չէր եղել, այդուհանդերձ, չնայած անթափանց մթին, շատ լավ էր հիշում դեպի դահլիճը տանող դռան տեղը, և մթան մեջ շորջոփելով, կաղաց այդ ուղղությամբ: Անմիջապես նրա քթին խփեց հին տան գաղզ բորբոսահոտը, իսկ ականջները սկսեցին խիս լռության մեջ որևէ ոտնաձայն կամ խոսակցության ձայներ որսալ: Նա հասավ դահլիճ, որտեղ մութը պակաս թանձր էր՝ շնորհիվ վանդակաձև շրջանակներով բարձր պատուհանների, որոնք շենքի ձակատային պատի վրա կտրված էին շքամուտքի մեջ դռների երկու կողմերում, և սկսեց

բարձրանալ մեծ աստիճաններով՝ օրինելով քարե աստիճանների վրա հաստ շերտով նստած փոշին, որը խլացնում էր նրա չոր քայլերի և ձեռնակայտի հարվածների ձայնը:

Հասնելով աստիճանների առաջին հարթակին, Ֆրենկը դեպի աջ թեքվեց և անմիջապես տեսավ, թե որտեղ են գտնվում անկոչ հյուրերը: Միջանցքի ամենավերջին դուռը կիսաբաց էր, և թարթող լուս էր առկայժում նեղ բացվածքի միջով՝ երկար ոսկեգույն լուսի շերտ գցելով սև հատակին: Ֆրենկը սկսեց անձայն քայլերով մոտենալ՝ ձեռքի մեջ ամուր սեղմելով ձեռնակայտի գլուխը: Կես մետր հեռավորությունից նա արդեն սկսեց դռան նեղ բացվածքից տեսնել սենյակի մի հատվածը:

Լույսը, ինչպես նա արդեն տեսնում էր, գալիս էր բուխարում վառվող կրակից: Դա նրան շատ զարմացրեց: Նա կանգնեց ու սկսեց ականջ դնել... Սենյակից մի հասուն տղամարդու ձայն էր գալիս, բայց այն հնչում էր շատ անվստահ ու վախվորած:

— Շշի մեջ դեռ մի քիչ էլ կա, տե՛ր իմ, եթե դուք քաղցած եք:

— Հետո, — ասաց երկրորդ ձայնը, — այս մեկը նույնպես հասուն տղամարդու կոկորդից էր գալիս, բայց տարօրինակ բարձրահունչ և ընկճող էր՝ ձմեռային սառնաշունչ քամու պես: Այդ ձայնի մեջ ինչ-որ բան ստիպեց, որ Ֆրենկի ծոծրակի մազերը ցցվեն, ու մաշկը ողնաշարի երկայնքով փշաքաղվի:

— Մոտեցրու՛ ինձ կրակին, Մտրա՛կ:

Ֆրենկն իր աջ ականջը շրջեց դեպի դռան բացվածքը, որպեսզի ավելի լավ լսի: Լսվեց ապակյա շշի շրխկոցը սեղանի կարծր մակերեսին, իսկ հետո ծանր աթուի խոլ խզխզոցը քարե հատակին: Ֆրենկը հասցրեց տեսնել մի փոքրամարմին մարդու, որը թիկունքով դեպի դուռն էր կանգնած և, ուսերի դիրքից դատելով, զբաղված էր աթուը տեղաշարժելով: Մարդու հագին երկար սև թիկնոց էր, և զիսի վրա հետևից մի մեծ ձաղատ էր երևում: Հետո մարդը դուրս եկավ տեսադաշտից:

— Ու՞՞ է Նազինին... — հարցրեց սառը ձայնը:

— Ես... ես չգիտեմ, տե՛ր իմ, — նյարդային դողդոջով պատասխանեց առաջին ձայնը, — երևի գնացել է տունը հետազոտելու...

— Նազինիին կկթե՞ս այսօր մինչև քնելը, Մտրա՛կ, — ասաց Երկրորդ ձայնը, — ինձ պետք կլինի գիշերով սնունդ ընդունել... Ճանապարհն ինձ լրիվ ուժասպառ արեց:

Ֆրենկը խոժոռվեց և ականջն ավելի մոտեցրեց բացվածքին՝ աշխատելով ավելին լսել: Մի պահ դադար տիրեց, հետո Մտրակ անունով մարդը կրկին խոսեց.

— Տե՛ր իմ, կարո՞ղ եմ հարցնել, թե որքա՞ն ենք մնալու այստեղ:

— Մի շաբաթ, — պատասխանեց սառը ձայնը, — ...գուցեն ավելի Երկար: Այս տեղն առայժմ հարմար է ինձ, իսկ մեր ծրագրի իրականացման ժամանակը դեռ չի եկել: Հիմարություն կլինի որևէ բան անել մինչև Քվիդիչի Աշխարհի Գավաթի առաջնության ավարտը:

Ֆրենկն իր չոր մատը մտցրեց ականջն ու թափ տվեց: Անկասկած ականջի խեժային խցանի պատճառով նա մի տարօրինակ բառ էր լսել՝ «Քվիդիչ», որը կարծես ընդհանրապես բառ էլ չէր:

— Քվիդիչի... Քվիդիչի Աշխարհի Գավաթի, տե՛ր իմ, — ասաց Մտրակը (Ֆրենկը մատը մի անգամ էլ ու ավելի խոր մտցրեց ականջի մեջ): — Ներեցե՞ք ինձ, բայց... ես չեմ հասկանում... ինչու՞ պետք է սպասենք մինչև Աշխարհի Գավաթի առաջնության ավարտը...

— Որովհետև, հիմա՛ր, հենց այս պահին ոյութերն ու կախարդները երկիր են լցվում աշխարհի բոլոր ծայրերից, և Հրաշագործության նախարարության ամեն մի խուզարկու և պահապան շուն զգոն ու աչալուրջ հետևում է անսովոր գործունեության յուրաքանչյուր դեպքի՝ ստուգելով ու վերստուգելով բոլոր ժամանողների ինքնությունը: Նրանք հիմա խելքները թոցրել են անվտանգության մոլուցքից, իսկ մագլիկները ոչինչ չեն նկատի: Ուստի մենք պետք է սպասենք:

Ֆրենկը դադարեց ականջը մաքրելու փորձերը: Նա համոզված էր, որ ինքը լսեց «Հրաշագործության նախարարություն», «ոյութեր ու կախարդներ» և «մագլիկներ» բառերը: Ակնհայտ էր, որ այդ արտահայտություններից յուրաքնաչյուրն ինչ-որ գաղտնի իմաստ էր պարունակում, իսկ Ֆրենկին հայտնի էին մարդկանց միայն երկու տեսակ՝ լրտեսներն ու հանցագործները, ովքեր խոսում են գաղտնաբառերով... Ֆրենկն ավելի ամուր սեղմեց իր ձեռնավայտը և գլուխն ավելի մոտեցրեց դռան բացվածքին:

— Ուրեմն Զերդ Հրաշափայլությունը մտադիր է ամեն դեպքում մինչև վե՞րջ գնալ, — կամացուկ ասաց Մտրակը:

— Անշու՛շտ, մտադիր եմ մինչև վերջ գնալ, Մտրա՛կ, — և նրա ձայնի մեջ սառը սպառնալիք հնչեց:

Մի փոքր դադար տիրեց... Հետո կրկին խոսեց Մտրակը, արագ-արագ ասելով բառերը, ասես ինքն իրեն ստիպում էր մինչև վերջ ասել ուզածը, քանի դեռ համարձակությունը չէր լքել իրեն.

— Դա կարելի է անել առանց Հարրի Փոթթերի, տե՛ր իմ...

Կրկին դադար և...

— Առանց Հարրի Փոթթերի... — հանգիստ արտաշնչեց Երկրորդ ձայնը, — պարզ է...

—Տե՛ր իմ, ես տղայի համար չեմ անհանգստանում, — ասաց Մտրակը՝ ծղրտոցի նման բարակած ձայնով: — Տղան ինձ համար ոչ մի նշանակություն չունի... Ուղղակի, Եթե մենք մեկ ուրիշ կախարդի կամ վիուկի օգտագործենք... ցանկացած ուրիշ հրաշագործի արյունը... ամեն ինչ շատ ավելի արագ ու... ապահով կատացվի: Եթե միայն թույլ տայիք ինձ կարծ ժամանակով լքել ձեզ... Դուք գիտեք, որ ես կարող եմ թաքնվել... շատ լավ թաքնվել... Ես կկարողանայի վերադառնալ ամենաուշը Երկու օրից և մեզ հարմար անձի հետ միասին...

— Ես կարող եմ մեկ ուրիշ հրաշագործի օգտագործել... — ասաց Երկրորդ ձայնը, — դա ճիշտ է...

— Տե՛ր իմ, դա ճիշտ ընտրություն կլինի, — ասաց Մտրակը՝ կարծես հանգստացած ձայնով, — Հարրի Փոթթերը իհմա գրեթե անհասանելի է մեզ համար... Հիմա նրան այնքա՞ն խիստ են պահպանում...

— Ուստի դու պատրաստ ես ինքդ գնալ և ինձ համար փոխարինող գտնել, հա՞... — Ենթադրում եմ... որ ինձ խնամելու հոգսը քեզ համար չափազանց ծանր է դարձել, Մտրա՛կ... Գուցե իմ ծրագրից հրաժարվելու առաջարկ ընդամենը ինձնից ազատվելու մի փորձ է...

— Տե՛ր իմ... Ես ձեզ լքելու ոչ մի ցանկություն չունեմ...

— Մի՛ ստիր ինձ... — ֆշացրեց Երկրորդ ձայնը, — գիտես, որ ես շատ լավ եմ զանազանում սուտը ճշտից, Մտրա՛կ... Դու փոշմանել ես, որ վերադարձել ես ինձ մոտ: Ես քեզ նողկանք եմ ներշնչում: Տեսնում եմ, թե

ինչպես ես ցնցվում՝ ամեն անգամ ինձ նայելիս, զգում եմ, ինչպես ես զգվանքից դողում՝ ինձ հպվելիս...

— Ո՞չ... Իմ հավատարմությունը ձեր նկատմամբ չի մարել, տե՛ր իմ... Չե՛րդ Հրաշափայլություն...

— Քո հավատարմությունը ոչ այլ ինչ է, քան հասարակ վախ: Դու այստեղ չեիր լինի իհմա, եթե գնալու ուրիշ տեղ ունենայիր: Ինչպե՞ս պիտի կարողանամ գոյատևել առանց քեզ, եթե ինձ մի քանի ժամը մեկ սնվել է պետք... Ո՞վ պիտի կթի Նագինիին...

— Բայց դուք շատ ավելի ուժեղ եք երևում արդեն, տե՛ր իմ...

— Սուտասան, — արտաշնչեց Երկրորդ ծայնը, — Ես բոլորովին էլ չեմ ուժեղացել, և անգամ մի քանի օրվա մենակությունից կկորցնեմ դեռ թույլ ֆիզիկական մարմնիս ուժը, որն այնքան մեծ դժվարությամբ ձեռք եմ բերել քո ապիկար խնամքի շնորհիվ: Լռություն...

Մտրակը, որն սկսել էր ինչ-որ անկապ, անհասկանալի բառակապակցություններ կմկնալ, անմիջապես ձայնը կտրեց: Մի քանի վայրկյան Ֆրենկը ոչինչ չեր լսում բացի կրակի ճրածրթոցից: Հետո Երկրորդ մարդը կրկին խոսեց օձի ֆշոց հիշեցնող շշուկով:

— Ես պատճառներ ունեմ հենց այդ տղային օգտագործելու համար, ինչպես արդեն բացատրել եմ քեզ, և ուրիշ ոչ մեկն ինձ պետք չէ: Ես սպասել եմ տասներեք տարի: Եվս մի քանի ամիս սպասելուց ոչինչ չի փոխվի: Իսկ ինչ վերաբերում է տղայի պաշտպանությանը, ես համոզված եմ, որ իմ ծրագիրը կաշխատի: Քեզնից ընթամենը մի փոքր քաջություն է պահանջվում, Մտրակ... և դու կգտնես այդ քաջությունը, եթե միայն չես ուզում զգալ Լորդ Վոլտեմորթի բարկության ուժն ու խորությունը...

— Տե՛ր իմ, թույլ տուր խոսեմ, — խուճապահար ձայնով ասաց Մտրակը, — մեր ճամփորդության ամբողջ ընթացքում ես անդադար մտածել եմ մեր ծրագրի մասին... Տե՛ր իմ, Բերթա Ջորկինսի անհետացումը Երկար չի մնա աննկատ, և եթե մենք շարունակենք... եթե ես անիջեմ...

— Եթե՞... — շշնջաց Երկրորդ ծայնը, — Եթե՞... Եթե դու հետևես մեր ծրագրին, Մտրակ, նախարարությունը ոչինչ չի կասկածի: Դու կանես դա աննկատ ու առանց շտապողականության: Երնեկ ես ինքս կարողանայի ամեն ինչ անել, բայց իմ ներկայիս վիճակում... Չես հասկանու՞մ, Մտրակ, ևս մեկ խոչընդոտ վերացնելով՝ մենք մեզ իհմար ազատ ձանապարհ կբացենք

դեպի Հարրի Փոթթերը: Ես չեմ խնդրում քեզնից, որ ամեն ինչ մենակ անես: Շուտով իմ հավատարիմ ծառան կմիանա մեզ...

— Ե՞ս եմ ձեր հավատարիմ, ծառան... — ասաց Մտրակը՝ ձայնի մեջ հազիվ նկատելի բողոքի վրդովմունքով:

— Մտրակ, ինձ պետք է մեկը, ով ուղեղ ունի, մեկը, ում հավատարմությունն ինձ անբասիր է եղել, իսկ դու, դժբախտաբար, այդ երկու պահանջներից ոչ մեկին չես բավարարում:

— Ես գտա ձեզ, — ասաց Մտրակը, և նրա ձայնը հստակ վիրավորված հնչեց: — Ես փնտրեցի ու գտա ձեզ: Ես ձեզ մոտ բերեցի Բերթա Զորկինսին:

— Ճիշտ է, — ասես զվարճանալով՝ պատասխանեց երկրորդ ձայնը, — քո կարողություններով մեկի համար դա ուղղակի հանձարեղ գործողություն էր, Մտրակ... Թեև, եթե անկեղծ լինենք, դու գաղափար էլ չունեիր, թե որքան օգտակար կարող է լինել այդ կինը, երբ փախցնում էիր նրան, չէ՞...

— Ես... ես մտածեցի, որ նա օգտակար կլինի, տե՛ր իմ ...

— Սուտասան, — կրկին ասաց երկրորդ ձայնը, և դաժան զվարճությունը ավելի հստակ հնչեց նրա ձայնի մեջ: — Սակայն ես չեմ առարկում, որ նրա տված տեղեկություններն իսկապես անգերազնահատելի օգտակար եղան: Առանց այդ տեղեկությունների ես չեմ կարողանա կազմել իմ ծրագիրը, և դրա համար դու անշուշտ կպարզեատրվես, Մտրակ: Ես քեզ թույլ կտամ, որ մի շատ կարևոր բան անես ինձ համար, մի բան, որն անելու համար իմ հետևորդներից շատերը կգոհեին իրենց աջ ձեռքը...

— Իս-սկապե՞ս, տե՛ր իմ... ի՞նչ... — Մտրակի ձայնը ծայրահեղ սարսափահար հնչեց:

— Ա՞հ, Մտրակ, ի՞նչ կարիք կա ժամանակից շուտ փչացնել անակնկալը... Քո դերը կատարելու ժամանակն ամենավերջում կգա... Բայց ես խոստանում եմ, որ քեզ պատիվ է տրվելու ճիշտ նույնքան օգտակար լինել ինձ, որքան եղավ Բերթա Զորկինսը:

— Դուք... դուք... — Մտրակի ձայնը հանկարծ խռպոտեց, ասես բերանը չորացել էր, — դուք պատրաստվում եք... սպանե՞լ ինձ...

— Ախ Մտրակ, Մտրակ... — շինծու նեղացած պատասխանեց սառը ձայնը, — ինչու՞ պիտի սպանեմ քեզ... Բերթային ես ստիպված էի սպանել: Իմ հարցաքննությունից հետո նա արդեն միանգամայն դատարկ էր, բացարձակ անօգտակար: Ամեն դեպքում, նրա վերադարձը

Նախարարություն շատ տիած հարցերի տեղիք կտար: Պատկերացնու՞մ ես, ինչ աղմուկ կբարձրանար, եթե նա պատմեր, որ արձակուրդներին հանդիպել է քեզ: Ոչ մի լավ բան չի սպասվում վաղուց մեռած համարվող կախարդներին՝ Հրաշագործության Նախարարության աշխատակից վիուկներին գավառական պանդոկներում հանդիպելուց հետո...

Մտրակը կամացուկ ինչ-որ բան ասաց, այնքան ցածր, որ Ֆրենկը ոչինչ չլսեց, բայց երկրորդ ձայնը քրքջաց... և դա մի սահմուկեցնող, անմարդկային քրքիջ էր, ճիշտ նրա խոսքի նման փշաքաղեցնող:

— Ասում ես, կարող էինք ջնջե՞լ նրա հիշողությունը... Բայց Հիշողության հմայանքը կարող է հմայագերծել ցանկացած ուժեղ հրաշագործը, ինչպես ես ինքս արեցի նրան հարցաքննելու ժամանակ: Շատ մեծ շվայտություն կլինի նման գնով ձեռք բերած տեղեկությունները չօգտագործելը, Մտրա՛կ:

Միջանցքում կանգնած Ֆրենկը հանկարծ հասկացավ, որ ձեռնափայտը սեղմող իր ձեռքի ափը թրչվել էր քրտինքից: Սառը ձայնով մարդն ակնհայտորեն սպանել էր մի կնոջ և խոսում էր այդ մասին առանց խղճի խայթի... նույնիսկ զվարճանալով իր զազրելի արարքով: Այդ մարդը վտանգավոր էր... խելագար... Եվ նա պատրաստվում էր էլի սպանություններ կատարել... այդ տղան Հարրի Փոթերը, ով էլ լիներ... այդ տղայի գլխին մե՛ծ վտանգ էր կախված...

Ֆրենկն արդեն գիտեր, թե ինչ պիտի աներ: Նա պետք է ոստիկանություն գնար: Նա որոշեց, որ անձայն դուրս կգա տնից և ուղիղ կգնա գյուղում գտնվող միակ հեռախոսային խցիկից զանգահարելու... բայց սառը ձայնը կրկին խոսեց, և Ֆրենկը մնաց տեղում կանգնած՝ անկարող շարժվել ու շարունակելով լսել...

— Եվս մեկ անեծք... Հոգվարթսում գտնվող իմ հավատարիմ ծառայից... և Հարրի Փոթերն ուղնուծուծով իմը կլինի, Մտրա՛կ: Որոշվա՛ծ է: Այլս ո՛չ մի առարկություն... Բայց լու՛ո մնա... Կարծես լսում եմ Նագինիի ձայնը...

Եվ երկրորդ մարդու ձայնը փոխվեց: Նա սկսեց այնպիսի հնչյուններ արտասանել, ինչպիսիք Ֆրենկը դեռ երբեք չէր լսել, ֆշացնում էր ու ֆսխում, ասես օդ էր թքում ամեն արտաշնչելու հետ: Ֆրենկը նույնիսկ մտածեց, որ մարդը երևի մի տարօրինակ նոպայի մեջ ընկապ:

Եվ հանկարծ Ֆրենկը իր հետևից մութ միջանցքում ինչ-որ շարժման ձայն լսեց: Նա շրջվեց, որպեսզի հետ նայի և, վախից անդամալույժ, քարացավ տեղում:

Մութ միջանցքով ինչ-որ բան էր սողում նրա ուղղությամբ և, երբ այն մոտեցավ դռան բացվածքով բուխարու կրակից գետնին ընկած լուսի շերտին, Ֆրենկն անհուն սարսափով գիտակցեց, որ դա հսկայական չափերի օճ էր, հաստ ու ամենաքիչը չորս մետր երկարությամբ: Սահմուկած ու անօգնական Ֆրենկն անթարթ նայում էր օձին, մինչ այն, կորագիծ հետք թողնելով փոշու մեջ, մոտենում ու մոտենում էր իրեն... Ի՞նչ պիտի աներ... Փրկության միակ ուղին այն սենյակն էր, որտեղից գալիս էին սպանություն ծրագրող երկու մարդկանց ձայները, իսկ օճը շուտով կիասներ նրան ու անկասկած կսպաներ... Բայց մինչև նա կիասներ որոշել իր անելիքը, օճը հասավ նրան ու, այս, քեզ անհավատալի հրաշք, ուղղակի անցավ նրա կողքով, և դռան բացվածքով ներս սողաց դեպի ֆշացնող ու փստփստացնող ձայները, որոնք գալիս էին ներսից, և մի քանի վայրկյանից օճի ռոմբաձև նախշերով հաստ պոչն անհետացավ տեսադաշտից:

Ֆրենկի ձակատը ծածկվել էր քրտինքի մեջ կաթիլներով, և ձեռնափայտը բռնած ձեռքն անզուսապ դողում էր: Սենյակում սառը ձայնը շարունակում էր ֆսֆսացնել ու փստփստացնել, և Ֆրենկի գլխով մի տարօրինակ, անհնարին միտք անցավ... Այդ մարդը խոսում էր օճի հետ...

Ֆրենկը չէր հասկանում, թե ինչ էր կատարվում: Ամենից շատ նա ուզում էր վերադառնալ իր տաքուկ անկողինը, տաք ջրով լցված ջեռակի հետ միասին, բայց ոտքն այնպես էր փայտացել, որ չէր ուզում տեղից շարժվել: Մինչ նա, անզուսապ դողալով ու վախից կաթվածահար, կանգնած էր դռան հետևում և մեծագույն ճիգերով փորձում էր հավաքել իրեն, սառը ձայնը կրկին սկսեց մարդկային լեզվով խոսել:

— Նազինին հետաքրքիր լուրեր ունի, Մտրա՛կ, — ասաց նա:
— Իս-սկապե՞ս, տե՛ր իմ, — հարցրեց Մտրակը:
— Իսկապես, — պատասխանեց ձայնը: — Նազինին ասում է, որ մի ծերուկ մազլիկ է կանգնած իենց մեր դռան հետևում և ականջ է դնում մեր ասած ամեն մի խոսքին...

Ֆրենկը թաքնվելու ոչ մի հնարավորություն չունեցավ: Արագ ոտնաձայներ լսվեցին, և հետո սենյակի դուռը կրնկի վրա բացվեց:

Մի կարձահասակ, ճաղատացող տղամարդ՝ քունքերի վրա սպիտակող մազերով, սուր քթով ու մանրիկ ջրակալած աչքերով, կանգնեց Ֆրենկի առաջ, վախ ու տագնապ արտահայտող գունատ դեմքով:

— Ներս իրավիրի՞ր նրան, Մտրա՛կ... Որքա՛ն անքաղաքավարի ես...

Սառը ձայնը գալիս էր այն հնադարյան ժանր բազկաթուից, որը դրված էր դեպի բուխարու կրակը, այնպես որ Ֆրենկը չէր կարող տեսնել բազկաթուի մեջ նստած մարդուն: Օքը ճիշտ մի հավատարիմ շան սարսափազդու ծաղրանկարի նման, պարուրված պառկած էր բազկաթուի ոտքերի մոտ, վաղուց փուտած ու քրքրված մի կարպետի վրա:

Մտրակը Ֆրենկին գլխով ներս իրավիրեց: Դեռ անչափ ցնցված լսածից ու տեսածից, Ֆրենկն ավելի ամուր սեղմեց իր ձեռնափայտը և կաղալով ներս մտավ:

Բուխարու կրակը սենյակի լուսավորության միակ աղբյուրն էր, որից երկար սարդոստայնաձև ստվերներ էին ընկնում պատերին: Ֆրենկն անթարթ նայեց բազկաթուի թիկնակին: Բազկաթուի մեջ նստած մարդը պետք է ավելի փոքրամարմին լիներ, քան նրա ծառան, որովհետև Ֆրենկը ո՛չ նրա ծոծրակն էր տեսնում, ո՛չ էլ բազկաթուից կախված ոտքերը:

— Ամեն ինչ լսեցի՞ր, մազլիկ... — հարցրեց սառը ձայնը:

— Եղ ի՞նչ անուն ես տալիս ինձ, — խրոխտ ու համարձակ ասաց Ֆրենկը: Սենյակի շեմից ներս քայլելով և ազատվելով դռան մոտ կանգնած անդամալուծող անշարժությունից, նա իրեն զգաց ավելի քաջ ու համարձակ և որևէ քան նախաձեռնելու պատրաստ: Հանկարծ նա հիշեց, որ ճիշտ այդպես էր իրեն զգում պատերազմի ժամանակ մարտերից առաջ:

— Ես քեզ կոչեցի «մազլիկ», — անտարբեր ասաց սառը ձայնը, — դա ընդամենը նշանակում է, որ դու հասարակ մարդ ես՝ ոչ հրաշագործ ցեղից...

— Զգիտեմ, թե ինչ ես ուզում ասել՝ «հրաշագործ ցեղից», — ասաց Ֆրենկը հետզհետեւ ավելի կայունացող ձայնով, — զիտեմ միայն, որ արդեն այնքան քան լսեցի, որ հերիք է որպեսզի ոստիկանությունը քեզնով հետաքրքրվի: Դու մարդ ես սպանել և պատրաստվում ես կրկին սպանել: Եվ ասեմ քեզ, իմանաս, — ավելացրեց նա՝ հանկարծ ոգևորված սեփական համարձակությունից, — կինս զիտի, որ ես այստեղ եմ եկել, ու եթե իինդ րոպեից չվերադառնամ...

— Դու կին չունես, — շատ հանգիստ ասաց սառը ձայնը, — և ոչ ոք չգիտի, որ դու այստեղ ես եկել: Դու ոչ ոքի չես ասել, թե ուր ես գնում: Մի՛ ստիր Լորդ Վոլդեմորթին, մազի՛կ, նա տարբերում է սուտը ճշտից... նա գիտի, երբ են իրեն սուտ ասում...

— Իրո՞ք, — խրոխտ հակահարվածեց Ֆրենկը, — ուրեմն դու Լորդ ես, հա՞... Ուրեմն հաստատ շատ վատ դաստիարակություն ես ստացել, տե՛ր իմ: Շրջվի՛ր ու մարդուն վայել ձևով նայի՛ր, թե ում հետ ես խոսում...

— Բայց ո՞վ ասաց, որ ես մարդ եմ, մազի՛կ, — շատ ցածր ասաց սառը ձայնը, որը հազիվ լսվեց բուխարու կրակի ճրճրթոցի մեջ: — Ես շատ ու շատ ավելին եմ, քան մարդը... Սակայն, իրոք, ինչու՞ ոչ... Ես թույլ կտամ, որ նայես ինձ... Մտրա՛կ, մոտեցի՛ր ու շրջի՛ր բազկաթոռը:

Ծառան կամացուկ հեկեկաց:

— Լսեցի՞ր ինձ, Մտրա՛կ.

Շատ դանդաղ, տառապալից ծամածոված դեմքով, ասես ինքը պատրաստ էր անել աշխարհում ամեն ինչ, միայն չմոտենար իր տիրոջն ու բուխարու առաջ կարպետին պարուրված օձին, փոքրամարմին մարդը քայլեց դեպի բազկաթոռը, բռնեց թիկնակից ու սկսեց պտտել այն: Օձը բարձրացրեց իր այլանդակ կճատ մռութը և կամացուկ ֆշացրեց, երբ բազկաթոռի ոտքը կպավ նրա կարպետի ծայրին:

Եվ երբ բազկաթոռը լրիվ շրջվեց դեպի Ֆրենկը, նա տեսավ, թե ինչ էր նստած բազկաթոռի մեջ: Ֆրենկի ձեռնափայտը ուժեղ թրխկոցով ընկավ հատակին: Նա բերանը բացեց ու գոռաց: Նա այնքան բարձր էր գոռում, որ այդպես էլ չլսեց, թե ինչ ասաց բազկաթոռի մեջ նստածը՝ բարձրացնելով իր բարակ կարճ փայտիկը: Փայտիկի ծայրից կանաչ լուսի ճառագայթ ժայթքեց, ուժեղ շաշյուն լսվեց, և Ֆրենկ Բրայսը կծկվեց: Նա մեռավ, մինչ նրա մարմինը կհասցներ խփվել գետնին:

Երկու հարյուր մղոն հեռու գտնվող մի փոքր քաղաքում, Հարրի Փոթթեր անունով տղան ուժեղ ցնցումով արթնացավ քնից:

Գլուխ 2. Սպին

Հարրին մեջքի վրա պառկած էր անկողնում, այնպես ծանր շնչելով, ասես երկար ու հոգնեցուցիչ վազքի մեջ էր եղել: Նա արթնացավ մի շատ վառ ու իրատեսական երազից՝ ձեռքերը սեղմած քրտնած երեսին: Ճակատի սպին, որը կայծակի շանթի տեսք ուներ, այրվում էր մատների տակ, ասես իենց նոր շիկացած մետաղով դաջված լիներ մաշկի վրա:

Նա նստեց: Մի ձեռքով դեռ շփելով սպին, մյուս ձեռքով մթության մեջ շոշափելով մահճակալի կողքի փոքր սեղանը՝ փնտրեց ակնոցը, գտավ ու դրեց քթին, և ննջարանը փոքր-ինչ կիզակետի եկավ աղոտ նարնջագույն լույսից, որը թափանցում էր վարագույրների հետևում լուսարձակող փողոցային լապտերից:

Հարրին մատներով կրկին շոշափեց ճակատը: Սպին դեռ ցավում էր: Նա միացրեց սեղանին դրված լամպը, դուրս եկավ անկողնուց, անցավ սենյակով ու բացելով հագուստի պահարանը, նայեց դռան վրա ներսից փակցված հայելուն: Հայելու միջից իրեն էր նայում նիհարիկ ու փոքր-ինչ լող-լող տասնչորս տարեկան մի տղա՝ խիտ, սև մազերի բաշի տակից անհանգիստ ու հարցական փայլող վառվորուն կանաչ աչքերով: Հարրին մի պահ դիտեց իր ճակատի կայծակնածն սպին, հետո սկսեց ավելի մոտիկից զննել այն: Ամեն ինչ կարծես սովորականի պես էր, արտաքին ոչ մի փոփոխություն չկար, բայց սպին դեռ անտանելի մրմթում էր:

Հարրին փորձեց հիշել, թե երազում ինչ էր տեսնում մինչև ցնցումով արթնանալը: Ամեն ինչ այնքան իրական էր... Այնտեղ երկու հոգի կային, որոնց նա շատ լավ էր ճանաչում, և մեկը, որին առաջին անգամն էր տեսնում... Նա մեծ ջանքերով կենտրոնացրեց մտքերը և ճակատը խոժութելով, փորձեց հիշել...

Կիսախավար սենյակի մշուշված պատկերը կրկին հայտնվեց աչքերի առաջ... Այնտեղ մի մեծ օձ կար՝ պարուրված հատակին զցված փալասի վրա... Մի փոքրամարմին մարդ՝ Փիթեր անունով, որի մականունը Մտրակ

է... և լսվում էր այդ սառը բարձրահունչ ձայնը... Ղա Լորդ Վոլդեմորթի ձայնն էր: Այդ մտքից Հարրին այնպիսի զգացողություն ունեցավ, ասես սառցի մի մեծ կտոր էր կուլ տվել, որը կոկորդով հասավ ստամոքսին...

Հարրին աչքերն ամուր փակեց ու փորձեց հիշել, թե երազում ինչպիսի տեսք ուներ Վոլդեմորթը, բայց հիշելն անհնար էր... Հարրին միայն գիտեր, որ այն պահին, երբ Վոլդեմորթի բազկաթոռը պտտվեց, և ինքը տեսավ, թե ինչ էր նստած բազկաթոռի մեջ, սարսափի այնպիսի ուժեղ պոռթկում զգաց, որից և արթնացավ... կամ գուցե դա նաև ճակատի ցավից էր...

Եվ ո՞վ էր այն երրորդ մարդը: Անկասկած, այնտեղ մի ծեր մարդ էլ կար: Հարրին տեսավ, ինչպես նա ընկավ գետնին: Ամեն ինչ մեծ խառնաշփոթի մեջ էր: Հարրին դեմքը թաղեց ձեռքերի մեջ՝ փորձելով կրկին պատկերացնել այդ կիսախավար սենյակը, բայց դա նման էր բռի մեջ ջուր պահելուն: Մանրամասները ջրի կաթիլների նման փախչում էին մատների արանքից, ինչքան էլ փորձում էր պահել դրանք... Վոլդեմորթը և Մտրակը խոսում էին մեկի մասին, ում իրենք սպանել էին, թեև Հարրին չէր կարողանում հիշել անունը... և նրանք մի նոր սպանություն էին ծրագրում... Մեկ ուրիշ մարդու... իր սպանությունը...

Հարրին դեմքը բարձրացրեց ձեռքերից, աչքերը բացեց ու նայեց իր ննջարանին՝ ասես սպասելով ինչ-որ անսովոր բան տեսնել այնտեղ: Անշուշտ սենյակում մի շարք շատ անսովոր առարկաներ կային: Մահճակալի ոտքերի մոտ կանգնած էր մի մեծ փայտյա սնդուկ՝ կափարիչը մի կողմի վրա բաց, իսկ սնդուկի մեջ երևում էին մի քուշե կաթսա, մի ցախավել, սև պարեգոտներ, մի քանի իրաշագործական դասագրքեր: Սեղանի վրա մի մեծ դատարկ թօշնավանդակ կար, որտեղ սովորաբար նստած էր լինում նրա խոշոր, ճերմակ բնեռային բու Հեղվիզը, իսկ սեղանի վրա, վանդակից ազատ մասում թափթիված էին մագաղաթի կապոցներ ու գրչափետուրներ: Հատակին մահճակալի կողքին, մի բաց գիրք էր ընկած, որը նա կարդում էր անցած գիշեր քնելուց առաջ: Գրքի բացված էջի վրա նկարներում պատկերված մարդիկ շարժվում էին: Վառ նարնջագույն պարեգոտներով մարդիկ ցախավելների վրա նստած աջ ու ձախ էին սուրում՝ մի կարմիր գնդակ նետելով մինյանց:

Հարրին մոտեցավ գրքին, բարձրացրեց գետնից և դիտեց, թե ինչպես էր կիսարդմերից մեկը տպավորիչ գոլ խփում տասնինգ մետր բարձրության

Վրա գտնվող օղակաձև դարպասի միջով: Հետո նա գիրքը շեշտակի փակեց: Նույնիսկ քվիդիչը, Հարրիի կարծիքով աշխարհի լավագույն մարզաձևը, չէր կարող այդ պահին շեղել նրա ուշադրությունը չարագույժ մտքերից: «Սովորե՛ք թռչել Հրանոթների պես» գիրքը նա դրեց մահճակալի կողքի սեղանին, մոտեցավ պատուհանին ու մի կողմ քաշեց վարագույրները, որպեսզի նայի դեռ մութ փողոցին:

Բեկտենիների նրբանցքը ձիշտ այնպիսի պատկառելի արվարձանային փողոցի տեսք ուներ, ինչպիսին և պետք է լիներ շաբաթ առավոտյան նման վաղ ժամին: Տների պատուհանների բոլոր վարագույրներն իջեցված էին, և որքան Հարրին կարող էր տեսնել համատարած մթության մեջ, փողոցում նույնիսկ մի կատու էլ չէր երևում:

Սակայն... սակայն... Հարրին անհանգիստ հոգով մոտեցավ իր մահճակալին ու նստեց՝ կրկին մատներով շոշափելով ձակատի սպին: Ցավը չէր նրան անհանգստացնում: Ցավ զգալը նորություն չէր քվիդիչ խաղացող և իրենից անկախ ամեն տարի նոր արկածների միջով անցնող Հարրիի համար: Մի անգամ նրան նույնիսկ հաջողվել էր կորցնել աջ ձեռքի բոլոր ոսկորները և մի գիշերվա մեջ շատ ցավագին ընթացքով կրկին աձեցնել բոլորը: Նույն ձեռքին դրանից մեկ տարի առաջ նա մահացու հարված էր ստացել հսկայական բասիլիկոս արքայօձի երեսուն սանտիմետրանոց թունավոր ժամիքով: Իսկ անցած տարի Հարրին ընկել էր տասնինգ մետր բարձրության վրա օդում սլացող ցախավելից: Նա արդեն սովոր էր տարօրինակ փորձանքներին ու պատահարներին, որոնք ամեն քայլափոխի կատարվում էին իր հետ, և որոնք, ըստ էրթյան, անխուսափելի են, երբ սովորում ես Հոգվարթսի Հրաշագործության և դյութագիտության դպրոցում, և դրանից բացի նաև փորձանքի մեջ ընկնելու բնավորություն ունես:

Ո՛չ... Հարրիին անհանգստացնում էր այն հանգամանքը, որ երբ անցած անգամ, սպին սկսեց ցավել, պատճառը Վոլդեմորթի մոտիկ լինելն էր... Բայց Վոլդեմորթը չէր կարող մոտակայքում լինել այդ պահին... Միայն այն գաղափարը, որ Վոլդեմորթը հիմա գաղտագողի ֆրֆթում է Բեկտենիների նրբանցքում, կատարյալ հիմարություն էր, ուղղակի անհնարին մի բան...

Հարրին ականջ դրեց շուրջը տիրող լուրջանը: Արդյոք սպասում էր աստիճանների ճռռո՞ց լսել, թե՞ պարեգոտի փեշի շրջուն: Հետո նա թեթև ցնցվեց՝ կողքի սենյակից լսելով իր մորաքրոջորդի Դադլիի ուժեղ խռնփոցը:

Հարրին մտովի ինքն իրեն թափ տվեց: Նա մտածեց, որ իրեն շատ հիմարաբար էր պահում: Տանը այդ պահին քեզի Վերնոնից, մորաքույր Պետունիայից, Դադլիից ու իրենից բացի ուրիշ ոչ ոք չկար, և մյուս երեքը դեռ խոր քնած էին՝ վայելելով իրենց հանգիստ ու վայելուչ երազները:

Հարրին Դարզլիներին միայն քնած վիճակում էր սիրում: Արթուր ժամանակ նրանք ամեն ինչ անում էին Հարրիի կյանքը դժբախտ ու անտանելի թշվար դարձնելու համար. նրանցից ո՞չ օգնություն կարելի էր սպասել, ո՞չ էլ կարեկցանք: Քեզի Վերնոնը, մորաքույր Պետունիան և Դադլին Հարրիի միակ ողջ ազգականներն էին: Նրանք մազլ էին (այսինքն ոչ հրաշագործ ցեղի մարդիկ), ովքեր ի լրումն նաև ատելություն և խորին զզվանք էին տածում ցանկացած տեսակի մագիայի նկատմամբ, ինչը նշանակում էր, որ Հարրին նրանց տանը նույնքան ողջունելի էր, որքան մորաքույր Պետունիայի ծաղկաթմբերի բույսերի վրա ժամանակ առ ժամանակ հայտնվող չոր, բուսական ժանգը: Վերջին տարիներին նրանք հարևաններին ու ծանոթներին բացատրում էին Հարրիի երկարատև բացակայությունները՝ ասելով, որ Հարրին իբր հաճախում է Հանցագործ վարքագծով անչափահասների վերադաստիարակման Սուրբ Բրուտոսի անվան գիշերօթիկ դպրոցը: Նրանք շատ լավ գիտեին, որ որպես անչափահաս հրաշագործ Հարրին չէր կարող Հոգվարթսից դուրս հրաշագործել, և այդ պատճառով նրանք չէին կարող մեղադրել նրան տանը փչացած կամ կոտրված որևէ բանի համար: Հարրին այդպես երբեք էլ չկարողացավ այնքան վստահել կամ մոտ ընդունել նրանց, որպեսզի պատմեր հրաշագործական աշխարհում իր կյանքի մասին: Նույնիսկ այն գաղափարը, որ ինքը կարող էր մոտենալ նրանց ու պատմել իր ցավող սպիի և Վոլդեմորթի հետ կապված անհանգստության մասին, ուղղակի ծիծաղելի էր:

Սակայն հենց Վոլդեմորթն էր պատճառը, որ Հարրին ստիպված էր ապրել Դարզլիների տանը: Եթե Վոլդեմորթը չիներ, Հարրին ճակատին չէր կրի այդ կայծակնածև սպին, եթե Վոլդեմորթը չիներ, Հարրիի ծնողները դեռ ողջ կլինեին:

Հարրին հազիվ մեկ տարեկան էր այն գիշեր, երբ Վոլդեմորթը՝ դարի ամենահզոր սև կախարդը, որը տասնմեկ տարի շարունակ անարգելք ու անխափան ուժ ու հզորություն էր կուտակել, համատարած սև իշխանություն

հաստատելու համար, ներխուժել էր Հարրիի ծնողների տունը և սպանել նրա հորն ու մորը: Չբավարարվելով դրանով, Վոլդեմորթն իր մարդասպան կախարդական փայտիկն ուղղել էր մանուկ Հարրիի վրա և կատարել այն մահաբեր անեծքը, որը բազում հասուն և գորեղ կախարդների ու վիուկների կյանք էր տարել՝ իշխանության համար Սև Լորդի անցած արյունոտ ձանապարհին... և, անհավատալիորեն, անեծքը չէր գործել Հարրիի վրա: Փոքրիկ երեխային սպանելու փոխարեն անեծքը հետ էր խփել հենց իրեն՝ Վոլդեմորթին: Հարրին ողջ էր մնացել առանց որևէ վնասվածք ստանալու, բացառությամբ այդ կայծակնածն սպիհց, որը մնացել էր նրա ձակատին, իսկ ինքը Վոլդեմորթը, վերածվել էր մի նողկալի կիսակենդան էակի:

Չար կախարդը կորցրել էր իր հզորությունը անեծքի հետադարձ հարվածից, գրեթե սատկել ու պարտված փախել իրաշագործների աշխարհից: Այն սարսափը, որը տասնմեկ տարի շարունակ ահուդողի մեջ էր պահում իրաշագործ հասարակությանը, փարատվել էր: Վոլդեմորթի հետևորդներից շատերը բացահայտվել էին ու ձերբակալվել, իսկ Հարրի Փոթթերը դեռ մանուկ հասակում հանրահայտ հերոս էր դարձել:

Հարրին անասելի մեծ ցնցում ապրեց, երբ իր տասնմեկերորդ տարեդարձի օրը հայտնաբերեց, որ ինքը կախարդ է: Նրա համար ավելի մեծ անակնկալ եղավ այն, որ իրաշագործական աշխարհում բացարձակապես բոլորը գիտեին իր անունը: Երբ Հարրին ժամանեց Հոգվարթս, նրա համար պակաս անակնկալ չէր, երբ մարդիկ գլուխները պտտում ու շշնջում էին նրա հետևից, ուր էլ գնար: Բայց նա արդեն հասցրել էր սովորել նման վերաբերմունքին: Այդ աշուն նա չորրորդ տարին կզնա Հոգվարթս և արդեն օրերն էր հաշվում մինչև ամրոց վերադառնալը:

Բայց դեռ երկու երկար շաբաթ կար մինչև Հոգվարթսի ուսումնական տարվա սկիզբը: Նա կրկին հուսահատ նայեց սենյակին, և նրա աչքերը կանգնեցին ծննդյան օրվա շնորհավորական բացիկների վրա, որոնք իր երկու լավագույն ընկերներն էին ուղարկել հոլիս ամսվա վերջին օրը: Ի՞նչ կասեն նրանք, եթե ինքը գրի նրանց, որ իր սպին կրկին սկսել է ցավել:

Կարծես ի պատասխան այդ մտքերի, նա անմիջապես գլխի մեջ հստակ լսեց Հերմիոնա Գրեյնջերի տագնապահար սուր ձայնը. «...Սպիտ կրկին ցավու՞ն է... Հա՛րի, դա շատ լուրջ նախանշան է... Անմիջապես գրի՛ր պրոֆեսոր Դամբլդորին... իսկ ես կփնտրեմ «Տարածված իրաշագործական

հիվանդությունների հանրագիտարանում»... Գուցե այնտեղ մի բան լինի անեծքներից մնացած սպիների մասին... »:

Այո՛, հենց այդպիսին կլինի Հերմիոնայի խորհուրդը. անմիջապես գնայ Հոգվարթսի տնօրենի մոտ, մինչ ինքը պատասխանը կփնտրի գրքերում: Հարրին պատուհանից դուրս նայեց մուգ կապույտ թավշյա երկնքին: Նա կասկածում էր, թե որևէ գիրք կարող էր օգնել իրեն այդ պահին: Որքան գիտեր, ինքը պատմության մեջ հայտնի առաջին մարդն էր, որը ողջ էր մնացել Վոլդեմորթի նման հզոր կախարդի անեծքից հետո: Ուստի շատ անհավանական էր, որ իր ախտանշանները գրանցված լինեին «Տարածված հրաշագործական հիվանդությունների հանրագիտարանում»: Իսկ ինչ վերաբերում էր Տնօրենի հետ խոսելուն, Հարրին գաղափար անգամ չուներ, թե ամառային արձակուրդների ժամանակ որտեղ կարելի էր գտնել Դամբլդորին: Նա մի պահ զվարճացավ, ինքն իրեն պատկերացնելով, ինչպես է Դամբլդորը երկար արծաթյա մորուքով, երկարավեց հրաշագործական պարեգուտով և սրագագաթ զլխարկով, ինչ-որ տեղ լողափում արևային լոգանք ընդունում՝ արևապաշտպան քսուկ շփելով իր երկար ու ծուռումութ քթին: Սակայն, որտեղ էլ Դամբլդորը լիներ այդ պահին, Հարրին համոզված էր, որ Հեղվիգը կգտնի նրան: Հարրիի բուն դեռ երբեք հուսախար չէր արել նրան իր գրած նամակների հասցեատերերին գտնելու հարցում: Բայց ի՞նչ պիտի գրեր Դամբլդորին.

«Սիրելի պրոֆեսոր Դամբլդոր, ներեցեք, որ անհանգստացնում եմ Ձեզ, բայց այս առավոտ ձակատիս սպին նորից սկսեց ցավել: Սիրով, Հարրի Փոթքեր»:

Նույնիսկ մտովին արտահայտած այդ բառերը շատ հիմար էին հնչում:

Եվ նա փորձեց պատկերացնել, թե ինչպիսին կլինի իր մյուս լավագույն ընկեր Ոնն Ուիզլիի արձագանքը: Ոննի երկարաքիթ, պեպենոտ դեմքը լողաց Հարրիի աչքերի առաջ՝ ապշահար ու տագնապած արտահայտությամբ.

«...Սպիտ նորից ցավու՞ն է... Բայց... բայց Գիտես-թե-ով չի կարող մոտակայքում լինել... Ուզում էի ասել... դու իո կիմանայիր, չէ՞... Այդ դեպքում, նշանակում է, որ նա պիտի կրկին փորձի սպանել քեզ, հա՞... Բա հիմա ի՞նչ ենք անելու... Զգիտեմ, Հա՛րի, գուցե անեծքներից մնացած սպիները միշտ էլ պետք է քիչումիշ մրմռան... Ես հայրիկից կհարցնեմ... »:

Պարոն Ուիզլին բարձրակարգ կախարդ էր, որն աշխատում էր Հրաշագործության Նախարարության Մագլակերտ իրերի չարաշահման վարչությունում, բայց որքան հայտնի էր Հարրիին, նա իրականում ոչ մի մասնագիտական փորձ չուներ անեծքների գործում: Ամեն դեպքում, Հարրիին բնավ դուր չէր գալիս այդ գաղափարը: Ճանաչելով Ուիզլիների ընտանիքը, նա հաստատ գիտեր, որ նրանք շատ մեծ աղմուկ-աղաղակ կբարձրացնեն իր կրկին ցավող սպիտ կապակցությամբ: Տիկին Ուիզլին նույնիսկ ավելի շատ կանհանգստանա քան Հերմիոնան, իսկ ֆրեդն ու Ջորջը՝ Ռոնի տասնվեցամյա երկվորյակ եղբայրները, կարող են մտածել, որ Հարրին ուղղակի սկսել է վախենալ: Հարրին աշխարհում բոլոր մարդկանցից շատ սիրում էր Ուիզլիների ընտանիքին: Նա հույս ուներ, որ Ուիզլիները շուտով իրենց տուն կիրավիրեն իրեն (անցած տարվա վերջում Ռոնը ինչ-որ բան ասաց Քվիդիչի Աշխարհի Գավաթի առաջնության մասին), և նա բնավ չէր ուզենա, որ իր այցելության ժամանակ բոլորն անհանգստացած հարցեր տան իր սպիտ մասին:

Հարրին մատների կոճերով տրորեց ճակատը: Նա իրականում շատ էր ուզում (և նույնիսկ ամաչում էր խոստովանել դա ինքն իրեն), որ մեկնումեկը... ծնողի նման մեկը... մի մեծահասակ կախարդ կամ հրաշագործ լիներ իր կողքին, որպեսզի ինքը կարողանար խորհուրդ հարցնել, առանց իրեն հիմար կամ անհարմար զգալու... Մեկը, որը կմտահոգվեր իր համար... Մեկը, որը շփվել էր սև մագիայի հետ...

Եվ հանկարծ լուծումը փայլատակեց նրա մտքում: Դա միանգամայն պարզ ու ակնհայտ էր: Հարրին նույնիսկ չէր հասկանում, թե ինչպես անմիջապես չէր մտածել այդ մասին... Սիրիուսը...

Հարրին վեր ցատկեց մահճակալից, շտապեց դեպի գրասեղանը, մի կտոր մագաղաթ ճանկեց սեղանից, գրչափետուրը թաթախեց թանաքի մեջ ու գրեց «Սիրելի Սիրիուս...», հետո դադար տվեց, մտածելով թե ինչպես ավելի լավ ձևակերպի մտքերը և դեռ գարմանալով, որ անմիջապես չէր մտածել Սիրիուսին գրելու մասին: Բայց հետո մտածեց, որ իրականում գուցեև դա այնքան էլ գարմանալի չէր... Ի վերջո, նա միայն վերջերս էր հայտնաբերել, որ ինքը կնքահայր ունի, և որ դա Սիրիուսն է:

Մի շատ պարզ պատճառ կար Հարրիի կյանքից Սիրիուսի բացակայության համար... Այդ բոլոր տարիներին Սիրիուսը եղել էր

Ազքաբանում՝ կախարդների աշխարհի սարսափագդու բանտում, որի պահապանները սահմուկեցնող անմարդկային էակներ են՝ ազրայելները, անաչք, անհոգի չարքեր, ովքեր անցած տարի եկել էին բանտից փախած Սիրիուսին Հոգվարթսում փնտրելու: Բայց Սիրիուսն անմեղ էր... Այն սպանությունները, որոնց համար նա դատապարտվել էր, իրականում կատարել էր Մտրակը՝ Վոլդեմորթի հետևորդն ու ծառան, ում գրեթե բոլորը վաղուց մեռած էին համարում: Հարրին, Ոնը և Հերմիոնան, սակայն, գիտեին ճշմարտությունը: Նրանք դեմառդեմ հանդիպել էին Մտրակին անցած տարի, և մեծահասակներից միայն պրոֆեսոր Դամբլդորն էր հավատացել նրանց պատմությանը:

Մի ամբողջ երանելի ժամկա ընթացքում Հարրին հավատացած էր, որ այլևս երբեք ստիպված չի լինի վերադառնալ Դարզլիների մոտ, որովհետև Սիրիուսը նրան առաջարկել էր ապրել իր հետ, երբ իր անունը մաքրվի և անմեղությունը հաստատվի: Բայց այդ երանելի հնարավորությունը չիրականացավ... Մտրակը հասցրեց փախչել, մինչև իրենք կհասցնեին նրան Հրաշագործության նախարարությանը հանձնել, իսկ Սիրիուսը ստիպված եղավ կրկին փախչել իր կյանքը փրկելու համար: Հարրին օգնեց նրան փախչել Կացնակտուց անունով հիպոգրիֆի մեջքին նստած, և այդ ժամանակից ի վեր Սիրիուսը փախուստի մեջ էր: Այն տան մասին երազները, որը Հարրին կունենար, եթե միայն Մտրակին չհաջողվեր փախչել, հետապնդում էին նրան ամբողջ ամառվա ընթացքում: Նրա համար անտանելի ծանր էր Դարզլիների մոտ կրկին վերադառնալը, երբ այնքան մոտ էր նրանցից ազատվելու հնարավորությանը:

Սակայն Սիրիուսն արդեն որոշակի բաներում օգնել էր Հարրիին՝ նույնիսկ նրա կողքին չլինելով: Շնորհիվ Սիրիուսի այս ամառ Հարրին չզրկվեց իր դպրոցական իրերից ու պիտույքներից, որոնք Դարզլիները չհամարձակվեցին կրկին փակել աստիճանների տակի խորդանոցում: Թեև մի կողմից նրանք անչափ շատ էին ցանկանում Հարրիին հնարավորինս դժբախտ ու թշվար վիճակում տեսնել, բայց մյուս կողմից նրա հրաշագործական կարողությունների հանդեպ տածած վախը ստիպել էր նրանց ավելի հանդուրժող լինել Հարրիի ճամպրուկի և բվի նկատմամբ, քան նախորդ տարիներին: Բայց նրանց վերաբերմունքը բնավ չփոխվեց այն բանից հետո, երբ պարզվեց, որ Հարրին, ի լրումն իր բոլոր, նրանց

կարծիքով, խայտառակ հատկությունների, նաև մարդասպանության համար դատապարտված կնքահայր ունի... Հարրին մոռացել կամ զլացել էր բացատրել նրանց, որ Սիրիուսն իրականում անմեղ էր և չէր արել այն ամենը, ինչում նրան մեղադրում էին:

Հարրին Բեկտենիների նրբանցք վերադառնալուց հետո արդեն երկու նամակ էր ստացել Սիրիուսից: Երկուսն էլ տեղ էին հասցրել ոչ թե բվերը (ինչպես սովորական իրաշագործական փոստը), այլ շատ խոշոր ու վառ գունավոր փետուրներով, արևադարձային թօչուններ: Հեղվիզը բնավ գոհ չէր իր տարաշխարհիկ, պճամոլ ցեղակիցների ներխուժումից, և մեծագույն դժկամությամբ թույլ տվեց նրանց ջուր խմել իր ջրամանից, մինչև թօչունները կրկին ձանապարհ կընկնեին: Հարրին սակայն, անչափ գոհ էր: Այդ փետրավոր դրախտային թօչունները Հարրիին ստիպեցին պատկերացնել արմավենիներ, սպիտակ փափուկ ավազով ծովափ, և նա ուրախ էր, որ Սիրիուսը, ուր էլ լիներ (Սիրիուսն իր նամակներում, համենայնդեպս, չէր հայտնում նրան, թե որտեղ էր գտնվում), իրեն լավ էր զգում: Հարրին, չգիտես ինչու, համոզված էր, որ ազրայելները տանել չեն կարող վառ արևի լույսը: Գուցե դա իրոք այդպես էր, և գուցե հենց դա էր պատճառը, որ Սիրիուսը հարավ էր գնացել:

Սիրիուսի նամակները, որոնք նա խնամքով թաքցրել էր իր մահճակալի տակ հատակի թուլացած տախտակի տակ գտնվող շատ օգտակար թաքստոցում, շատ ուրախ էին, և երկուսում էլ Սիրիուսը հիշեցնում էր Հարրիին, որ որևէ խնդիր ունենալու դեպքում, նա կարող է անմիջապես դիմել իրեն: Հիմա հենց Սիրիուսին դիմելու ժամանակն էր...

Հարրիի լամպը խամրեց, երբ արևածագի սառն անգույն լույսը սկսեց պատուհանից ներս թափանցել: Վերջապես, երբ լույսն արդեն լրիվ բացվել էր և ննջարանի պատերը դարձել էին ոսկեգույն, իսկ տանը սկսեցին լսվել արթնացող քերի Վերնոնի և մորաքույր Պետունիայի ծայները, Հարրին գրասեղանից հավաքեց մագաղաթի կծկված կապոցները և մի անգամ էլ կարդաց իր գրած նամակը.

❖❖❖

Սիրելի Սիրիոս,

Ծնորհակալություն վերջին նամակիդ համար, (ի՞նչ հրաշալի թռչուն էր ու որքան մե՞ծ, հազիվ ներս մտավ իմ պատուհանից):

Այստեղ ոչինչ չի փոխվել: Դադիկի սննդակարգից շատ օգուտ չկա, ոնց չաղ էր, այդպես էլ մնացել է: Մորաքույրս երեկ բռնեց նրան իր սենյակում «մաքսանենգորեն» փքաբլիթներ ուտելիս: Նրան զգուշացրին, որ կկտրեն գրպանի փողից, եթե շարունակի իրեն այդպես պահել, իսկ նա անչափ բարկացավ և իր խաղային համակարգիչը պատուհանից դուրս նետեց: (Դա մի տեսակի համակարգչային սարք է, որով կարող ես խաղեր խաղալ: Մեր մեջ ասած, բավականին ապուշ բան է: Ինչևէ, իհմա նույնիսկ մեղքս մի քիչ գալիս է, որովհետև իր իհմարության պատճառով զրկվեց նույնիսկ «Մեզա-ոչնչացում» խաղի Երրորդ մասից, որպեսզի գոնե խաղալով մոռանա ուտելու մասին):

Ես լավ եմ, որովհետև Դարզլիները սարսափած են, որ դու կարող ես հանկարծ այստեղ հայտնվել և նրանց բոլորին բուսակեր չղջիկ դարձնել, եթե ես քեզ բողոքեմ:

Այս առավոտ մի շատ տարօրինակ բան կատարվեց հետո: Հանկարծ արթնացա ճակատիս սպիի ուժեղ ցավից: Վերջին անգամ, երբ ճակատիս սպին այդպես ցավում էր, Վոլդեմորթը Հոգվարթսում էր: Բայց չեմ կարծում, թե նա կարող է այս կողմերում լինել: Դու ի՞նչ ես կարծում: Երբեք լսե՞լ ես, որ անեծքից մնացած սպիները տարիներ անց շարունակեն ցավել: Նամակը կուղարկեմ Հեղվիզի հետ, երբ նա որսից տուն վերադառնա: Իմ կողմից կբարենք Կացնակտուցին:

Հարրի

❖❖❖

Այո, մտածեց Հարրին, նամակը շատ մտահոգ չի հնչում: Իմաստ չուներ նկարագրել տեսած երազը: Նա բնավ չէր ուզում, որ Սիրիուսի մոտ այնպիսի տպավորություն ստեղծվեր, ասես ինքը վախեցած էր կատարվածի կապակցությամբ: Նա փաթաթեց մազաղաթը և մի կողմ դրեց, մինչև Հեղվիզի վերադարձը: Հետո ոտքի կանգնեց, ձգեց մարմնի մկաններն ու կրկին բացեց հագուստի պահարանը: Առանց իր արտացոլմանը նայելու, սկսեց հազնվել, որպեսզի խոհանոց իջնի նախաձաշի համար:

Ճաշ

Գլուխ 3. Հրավերքը

Մինչև Հարրին կհասներ խոհանոց, բոլոր երեք Դարձլիներն արդեն նստած էին սեղանի շուրջը: Ոչ մեկը նույնիսկ չնայեց Հարրիի կողմը, եթե նա ներս մտավ ու նստեց սեղանի մոտ: Քեզի Վերնոնի խոշոր դեմքը քողարկված էր առավոտյան «Դեյլի Մել» օրաթերթով, իսկ մորաքույր Պետունիան, իր ծիաննան ատամների վրա քիվ հավաքված բարակ շրթունքներով, մի մեծ գրեյփ-ֆրութ էր կտրատում՝ բաժանելով չորս մասի:

Դադլին կատաղած էր ու թթված և ինչ-որ կերպ կարծես նույնիսկ ավելի շատ տեղ էր գրաղեցնում քան սովորաբար: Դա անշուշտ ինչ-որ բանի մասին խոսում էր, որովհետև նա սովորաբար մեն-մենակ գրաղեցնում էր քառակուսի սեղանի մի ամբողջ կողմը: Երբ մորաքույր Պետունիան մի քառորդ մաս առանց շաքարի գրեյփ-ֆրութ դրեց Դադլիի ափսեի մեջ իր սվսվան՝ «...Ահա՝ իմ սիրունիկ Դիդդիի նախաձաշիկը...» արտահայտությամբ, Դադլին աչքերը կատաղությամբ փայլեցրեց մոր վրա: Այս տարի արձակուրդներին տուն Վերադառնալուց ի վեր նրա կյանքը միանգամայն անսպասելիորեն չափազանց տառապալից բնույթ էր ստացել, քանի որ Դարձլիները նրա տարեկան առաջադիմության թերթիկի հետ միասին մի բավականին մտահոգ նամակ էին ստացել Դադլիի դպրոցի տնօրինությունից:

Քեզի Վերնոնը և մորաքույր Պետունիան, ամեն անգամ Դադլիի առաջադիմության թերթիկները ստանալիս, տարօրինակ համառությամբ կարողանում էին պատճառաբանություն և հիմնավորում գտնել իրենց սիրասուն որդու, սովորական դարձած, վատ գնահատականների համար: Մորաքույր Պետունիան դժգոհ մրգմրթում էր, որ իր Դադլին շատ օժտված ու շնորհալի երեխա է, և ուսուցիչները պարզապես այնքան ապաշնորհ են, որ չեն կարողանում բացահայտել նրա տաղանդները, իսկ քեզի Վերնոնը, թեև այնուամենայնիվ, մի քիչ դժգոհ էր նրա գնահատականներից, բայց հայտարարում էր, որ, այսպես թե այնպես, ինքը չէր ուզենա, որ իր հարազատ որդին բոլոր դասերն անգիր անող սիսի-փիսի, տղտզան մեկը լիներ: Նրանք նաև շատ թեթև էին վերաբերվում դպրոցում մյուս

աշակերտներին ձնշելու և ծեծելու համար Դադլիին ներկայացված մեղադրանքներին:

— Դադլին շատ աշխույժ փոքրիկ տղա է, բայց նա նույնիսկ մի ճանձի է չի վնասի, — ասում էր մորաքույր Պետունիան արցունքուտ աչքերով:

Սակայն դպրոցական հաշվետվության վերջում մի քանի առանձին դիտողություններ կային, որոնք ավելացրել էր դպրոցական բժիշկը, և որոնք արդեն քեզի Վերնոնն ու մորաքույր Պետունիան չեն կարող որևէ կերպ արդարացնել կամ անտեսել: Ինչքան էլ մորաքույր Պետունիան վնգար, թե Դադլին պարզապես մեծուկր է, և որ նրա ծալքավոր ճարպերն ընդամենը փափլիկ մանկական փարթամություն են, և որ նա աճող օրգանիզմ է, որին առատ սնունդ է պետք, փաստը մնում էր փաստ, որ դպրոցի մատակարարման բաժինը բողոքում էր, որ այլևս չի կարողանում նրա չափերի համազգեստ և հատկապես «նիքերբոքեր» կոչվող կարծ տարբատներ ճարել: Դպրոցի բժիշկը տեսնում էր այն, ինչը մորաքույր Պետունիայի աչքերը, որոնք այնքան սուր էին, որ կարող էին անգամ մատնահետքերը տեսնել մաքրությունից փայլող տան պատերին, և նկատել թե ով մտավ, կամ ով դուրս եկավ հարևանների տներից, պարզապես հրաժարվում էին տեսնել: Ակնհայտ էր, որ Դադլին ոչ միայն լրացուցիչ սնուցման կարիք չուներ, այլ արդեն հասել էր երիտասարդ դելֆին-կասատկա տեսակի ծովակետի չափերին ու քաշին:

Ուստի... բողոքի բազմաթիվ աղմկոտ ցուցերից, Հարրիի ննջարանի հատակը երկրաշարժի պես ցնցող փաստարկներից և մորաքույր Պետունիայի հորդառատ արցունքներից հետո... այդուհանդերձ, Դարզլիների տանը նոր սննդակարգով կենսակերպ սկսվեց: Սմելթինգգ դպրոցի ավագ բուժքորոշ ուղարկած օրակարգ-սննդակարգը փակցվեց սառնարանի դռանը, որը դատարկվել էր Դադլիի բոլոր սիրելի ուտելիքներից... փրփրուն ըմպելիքներից, քաղցրախյուսով խմորեղենից, շոկոլադի սալիկներից և մի քանի հարկանի բուրգեր-բրդուճներից... և փոխարենը լցվել մրգերով ու բանջարեղենով և այլ նմանատեսակ առողջ սնունդով, որը քեզի Վերնոնը սովորաբար «Ճագարի պաշար» էր անվանում... Դադլիի տրամադրությունը այդ ամենի կապակցությամբ մի քիչ բարձրացնելու համար մորաքույր Պետունիան պահանջել էր, որ ամբողջ ընտանիքը նույնպես հետևի այդ սննդակարգին: Այդ պահին նա մի քառորդ

գրեյփ-ֆրութ էր փոխանցում Հարրիին, որը չկարողացավ չնկատել, որ իր գրեյփ-ֆրութի կտորը շատ ավելի փոքր էր, քան Դադլիի քառորդը: Մորաքույր Պետունիան կարծես այն կարծիքին էր, որ Դադլիի ոգին ու տրամադրությունը բարձր պահելու համար, գոնե արտաքնապես պետք է այնպիսի պատրանք ստեղծել, իբր ինքը, ամեն դեպքում, առնվազն ավելի շատ ուտելիք է ստանում, քան Հարրին:

Բայց մորաքույր Պետունիան չգիտեր, թե ինչ կար թաքցրած Հարրիի մահճակալի տակի թաքստոցում: Նա գաղափար չուներ, որ Հարրին բոլորովին էլ չէր հետևում ընդհանուր ընտանեկան սննդակարգին: Այն պահին, երբ Հարրին հասկացավ, որ իրենից ակնկալվում է երկու ամիս գոյատևել թարմ գազարի ծողիկներով, նա օգնության կոչով Հեղվիգին ուղարկեց իր ընկերների մոտ, և նրանք անմիջապես առատաձեռնորեն արձագանքեցին: Հեղվիգը վերադարձավ Հերմիոնայի մոտից մի մեծ տուփ անշաքար ուտեստներով (Հերմիոնայի ծնողները ատամնաբույժ էին): Հագրիդը, Հոգվարթսի դարպասների պահապանը, շտապեց Հարրիին ուղարկել մի ամբողջ պարկ իր ձեռքով պատրաստված տնական քարե գարա (Հարրին սակայն ձեռք չտվեց դրանց, որովհետև Հագրիդի խոհանոցային տաղանդի արդյունքները համտեսելու արդեն չափազանց մեծ փորձ ուներ): Տիկին Ուիզլին, սակայն, չէր խնայել անգամ ընտանեկան բու երրոլին, և ուղարկել էր ծեր բվին՝ բեռնված շաքարած մրգով լցոնած մի հսկայական կարկանդակով և տարբեր տեսակի ուղղակի դրախտային համերի բլիթներով: Խեղձ ծերուկ երրուն ուղիղ հինգ օր ուշքի չէր գալիս ճամփորդությունից: Իսկ հետո Հարրիի ծննդյան օրը (որն ինչպես միշտ Դարզլիները բացարձակապես անտեսեցին) նա չորս սքանչելի փոքրիկ տորթեր ստացավ Ունից, Հերմիոնայից, Հագրիդից և Սիրիուսից: Հարրին դեռ երկու տորթ էլ ուներ թաքստոցում պահված, ուստի հույս ունենալով մի կուշտ նախաձաշել իր ննջասենյակ բարձրանալուց հետո, նա առանց բողոքելու սուսուփուս վերցրեց իր բաժին գրեյփ-ֆրութն ու սկսեց ուտել:

Քեզի Վերնոնը մի կողմ դրեց իր լրագիրը և դժգոհ փնչոցով նայեց ափսեի մեջ դրված իր սեփական քառորդ կտոր գրեյփ-ֆրութին:

— Հենց այսքա՞նը, — մրթմրթաց նա մորաքույր Պետունիային:

Մորաքույր Պետունիան մի խիստ հայացք նետեց նրան և նշանացի գլխով արեց դեպի Դադլին, որն արդեն կերել-պրծել էր իր սեփական գրեյփ-

Ֆրութի կտորը և գիշատիչ քաղցի վտանգավոր փայլով իր պստիկ, խոճկորային աչքերը չեր կտրում Հարրիի կտորից:

Քերի Վերնոնը այնպիսի խոր հոգոց հանեց, որ նրա խիտ բեղերն օդից թրթռացին ու ձեռքն առավ իր գդալը:

Այդ պահին հնչեց դռան զանգը: Քերի Վերնոնը ծանր վեր կացավ աթոռից և հյուրասենյակով ուղղվեց դեպի շքամուտքի դուռը: Կայծակնային արագությամբ, քանի դեռ մայրը զբաղված էր թեյնիկի մեջ ջուր լցնելով, Դադլին թօցրեց քերի Վերնոնի գրեյփ-ֆրութի կտորը:

Հարրին դռան մոտ խոսակցություն լսեց, ինչ-որ մեկը ծիծաղեց, իսկ քերի Վերնոնը հաչոցի նման կարծ պատասխան տվեց: Հետո շքամուտքի դուռը փակվեց և հյուրասենյակից պատռվող թղթի ծայն լսվեց:

Մորաքույր Պետունիան թեյամանը դրեց սեղանին և քերի Վերնոնի հետևից անչափ հետաքրքրված նայեց դեպի հյուրասենյակ: Ստիպված չեղավ երկար սպասել, որովհետև մոտ մեկ րոպեից նա վերադարձավ խոհանոց կապտա-մոխրագույն դեմքով ու դողացող բեղերով:

— Դու՛, — հաչոցի պես դիմեց նա Հարրիին, — արի՛ հյուրասենյակ, հենց հիմա:

Ծայրահեղ մտահոգված, մտածելով, թե այս անգամ ինչ վատ բան կարող էր արած լինել ինքը, Հարրին ոտքի կանգնեց և քերի Վերնոնի հետևից գնաց հյուրասենյակ: Քերի Վերնոնը դուռը շեշտակի փակեց իրենց հետևից:

— Ուրեմն... — ասաց նա՝ քայլելով դեպի բուխարին ու տեղում պտտվելով, որպեսզի դեմքով կանգնի դեպի Հարրին, ասես պատրաստվելով հայտարարել նրան, որ նա ձերբակալված է և պիտի կանգնի գերագույն դատարանի առաջ, — ուրեմն...

Հարրին հազիվ էր զսպում իրեն, որ չափ՝ «Ուրեմն ի՞նչ...», բայց զգաց, որ սխալ կլինի այդ պահին փորձել քերի Վերնոնի ինքնատերապետումը, հատկապես այդքան վաղ առավոտյան և առավել ևս երբ նա արդեն իսկ նյարդային խանգարման եզրին էր շաբաթ օրով սննդի անսովոր պակասության պատճառով: Ուստի նա որոշեց քաղաքավարի տարակուսանքի արտահայտություն պահպանել իր դեմքին:

— Հենց նոր ստացա սա, — ասաց քերի Վերնոնը և մի կտոր վարդագույն թուղթ թափահարեց Հարրիի քթի տակ: — Նամակ է... քո մասին:

Հարրին ավելի շփոթվեց: Ո՞վ պիտի քերի Վերնոնին գրեր իր մասին: Նա ոչ մի այնպիսի ծանոթ չուներ, որը նամակները սովորական փոստատարի միջոցով էր ուղարկում:

Քերի Վերնոնը աչքերը փայլեցրեց Հարրիի վրա և սկսեց բարձրաձայն կարդալ ձեռքին բռնած նամակը.

ՀԱՅ

«Սիրելի տեր և տիկին Դարզլի,

Մեզ բախտ չի վիճակվել անձամբ ճանաչել միմյանց, բայց համոզված եմ, որ դուք շատ եք լսել Հարրիից մեր որդի Ռոնի մասին:

Ինչպես Հարրին անկասկած պատմել է ձեզ, հաջորդ երկուշաբթի կկայանա քվիդիչի Աշխարհի Գավաթի եզրափակիչ խաղը, և իմ ամուսին Արթուրին հաջողվել է առաջնակարգ տոմսեր ձեռք բերել Հրաշագործական խաղերի ու մարզաձևերի վարչության հետ ունեցած իր կապերի շնորհիվ:

Հուսով եմ, դուք թույլ կտաք Հարրիին մեզ հետ միասին գալ եզրափակիչ խաղին, քանի որ դա իսկապես մարդու կյանքում շատ հազվադեպ պատահող հիշարժան իրադարձություն է: Վերջին անգամ Գավաթի առաջնությունը Բրիտանիայում կայացել է Երեսուն տարի առաջ, ուստի աննկարագրելի դժվար էր եզրափակիչ խաղի համար տոմս ձեռք բերելը: Մենք շատ ուրախ կլինենք նաև հյուրընկալել Հարրիին ամառային արձակուրդների մնացած օրերին և մեր որդիների հետ միասին ապահով կձանապարհենք նրան դպրոց տանող գնացքով:

Լավ կլինի, եթե նորմալ ճանապարհով հնարվորինս արագ տեղեկացնեք մեզ ձեր որոշման մասին, որովհետև մագլ փոստատարը երբեք դեռ փոստ չի բերել մեր տուն, և նույնիսկ համոզված էլ չեմ, թե մագլական փոստում գիտեն մեր տան տեղը:

Հուսով ենք շուտով տեսնել Հարրիին:
Լավագույն մաղթանքներով, Մոլլի Ուիզլի

Հ.Գ. Հուսով եմ, որ բավականաշափ թվով նամականիշներ եմ դրել ծրարի վրա:»

Քեզի Վերնոնը ավարտեց կարդալը, ձեռքը մտցրեց իր կրծքագրպանը ու մի ծրար հանեց:

— Այստեղ նայի՞ր, — մօնչաց նա:

Նա բարձր պահեց ծրարը, որով տեղ էր հասել տիկին Ուիզլիի նամակը, և Հարրին ստիպված էր զսպել ծիծաղը: Ծրարի ամբողջ մակերեսը ծածկված էր խիտ-խիտ փակցված նամականիշներով, և միայն մի փոքրիկ մաս էր բաց թողված, որի վրա և տիկին Ուիզլին շատ մանրատառ ձեռագրով մի կերպ խցկել էր Դարգլիների հասցեն:

— Համենայնդեպս, բավականաշափ թվով նամականիշներ է դրել, — ասաց Հարրին, փորձելով այնպես խոսել այդ մասին, ասես տիկին Ուիզլին մի այնպիսի հասարակ սխալ է արել, որն ով ասես կաներ: Քեզի Վերնոնի աչքերը փայլատակեցին:

— Փոստատարն էլ նկատեց, — ասաց նա սեղմած ատամներով, — շատ հետաքրքրված էր, թե ումից ենք ստացել այս նամակը: ԱՇ, թե ինչու նույնիսկ դռան զանգը տվեց: Նրա կարծիքով շատ ծիծաղելի էր:

Հարրին ոչինչ չասաց: Ուրիշների համար գուցե և անհասականլի էր, թե ինչու էր քեզի Վերնոնն այդքան մեծ աղմուկ բարձրացնում չափազանց շատ նամականիշների կապակցությամբ: Հարրին Դարգլիների հետ արդեն

բավականին երկար էր ապրել, որպեսզի իմանար, թե որքան զգայուն և ոյուրագրգիռ էին նրանք, ցանկացած նույնիսկ ամենաչնչին, ոչ սովորական բանի կապակցությամբ: Նրանց ամենամեծ վախն այն էր, որ հանկարծ մեկնումեկը կարող է հայտնաբերել, թե իրենք որևէ կապ ունեն (թեկուզ շատ հեռավոր), այնպիսի մարդկանց հետ, ինչպիսին տիկին Ուիզլին էր:

Քերի Վերնոնը դեռ աչքերով շաղափում էր Հարրիին, որը մեծագույն ջանքերով փորձում էր դեմքին անտարբեր արտահայտություն պահպանել: Եթե նա կարողանա որևէ իիմար բան չանել կամ չասել, ապա ինարավորություն կունենա մասնակցել ցանկացած մարդու կյանքում մեկ անգամ պատահող մի շքեղագույն միջոցախնան: Հարրին սպասեց, մինչև քերի Վերնոնն ինքը մի բան ասի, բայց նա ոչինչ չէր ասում և միայն շարունակում էր կատաղած հայացքներ նետել Հարրիի վրա: Ուստի Հարրին իավաքեց իր ունեցած ամբողջ համարձակությունը և կամացուկ խախտեց լռությունը.

— Ուրեմն... կարո՞ղ եմ գնալ...

Մի աննկատ ցնցում անցավ քերի Վերնոնի խոշոր, բոստրագույն դեմքով: Բեղերն անհանգիստ շարժվեցին: Հարրին մտածեց, որ գիտի, թե ինչ էր կատարվում բեղերի նման շարժման հետևում՝ կատաղի պայքար քերի Վերնոնի երկու ամենահիմնարար բնազդների միջև: Եթե Հարրիին թույլ տա գնալ, ապա մի այնպիսի բան կանի Հարրիի համար, որից նա իրեն անկասկած երջանիկ կզաք, մի բան, որի դեմ քերի Վերնոնը անխոնջ պայքար էր մղում արդեն տասներեք տարի: Մյուս կողմից թույլ տալ, որ Հարրին կորչի-գնա Ուիզլիների մոտ, կնշանակի այս տարի երկու շաբաթով շուտ ազատվել նրանից, ինչի մասին նրանք նույնիսկ երազել չեն կարող, իսկ քերի Վերնոնն ուղղակի տանել չէր կարող իր տանը Հարրիի ներկայությունը: Կարծես ինքն իրեն մտածելու ժամանակ տալու համար, նա մի անգամ էլ նայեց տիկին Ուիզլիի նամակին:

— Ո՞վ է այս կինը, — հարցրեց նա՝ զգվանքով նայելով ստորագրությանը:

— Դուք տեսել եք նրան, — ասաց Հարրին, — նա ին ընկեր Ռոնի մայրիկն է, իիշու՞մ եք, անցած ուսումնական տարվա վերջում դիմավորում էր նրան Հոգ... դպրոցի գնացքով...

Նա քիչ էր մնում ասեր «Հոգվարթսի ճեպընթացով», իսկ դա ամենահաստատ ձևն էր քեզի Վերնոնի կատաղությանը ելք տալու համար: Դարզլիների տանը արգելված էր Հարրիի դպրոցի անունը բարձրաձայն ասելը:

Քեզի Վերնոնը ուժեղ ծամածուց իր լայնածավալ դեմքը՝ ասես փորձելով մի շատ տիած բան հիշել:

— Հա՛, էն չաղ կինը, — մռնչաց նա, — հետն էլ մի տուն կարմրագլուխ երեխա...

Հարրին խոժոռվեց: Նա մտածեց, որ ովով բայց քեզի Վերնոնը իրավունք չունի որևէ մեկին «չաղ» անվանել, երբ իր սեփական որդի Դադլին հասել է այն վիճակին, ինչը սպառնում էր անել՝ սկսած երեք տարեկանից, այսինքն մարմնի լայնքով գերազանցել է հասակը:

Քեզի Վերնոնը կրկին աչքերով շաղափում էր նամակը:

— Քվիդիչ... — մրթմրթաց նա սեղմած ատամներով, — քվիդիչ-մվիդիչս ո՞րն ա... էս ի՞նչ զիբիլ ա...

Հարրին տիածության երկրորդ ալիքը զգաց:

— Դա մարզաձև է, — կարծ ասաց նա, — ցախավելների վրա նստած են խաղում...

— Լա՛վ, լա՛վ... — բարձրաձայն ասաց քեզի Վերնոնը, և Հարրին որոշ բավարարությամբ նկատեց, որ նա գրեթե խուճապահար տեսք ուներ: Պարզ էր, որ նրա նյարդերը չեն դիմանա «ցախավելներ» բառի ևս մեկ օգտագործմանը իր սեփական հյուրասենյակում: Նա կարծես փրկության հանգրվան գտավ՝ կրկին խորասուզվելով նամակի մեջ: Հարրին տեսավ, ինչպես նա միայն շրթունքներով կրկին կարդաց «նորմալ ձանապարհով հնարավորինս արագ տեղեկացրեք մեզ ձեր որոշման մասին...»:

Քեզի Վերնոնը դեմքը ծռմռեց:

— Ի՞նչ է ուզում ասել «նորմալ ձանապարհով»... — թքեց նա:

— «Նորմալ» մեզ համար, — ասաց Հարրին, և մինչև քեզի Վերնոնը կիհասցներ կանգնեցնել նրան, ավելացրեց, — բվերի փոստով: Հրաշագործների աշխարհում դա է «նորմալ» ձանապարհը:

Քեզի Վերնոնն այնքան կատաղած տեսք ընդունեց, ասես Հարրին հենց նոր մի անասելի վատ ու տիած հայիոյական խոսք էր ասել: Բարկությունից դողալով, նա մի նյարդային հայացք նետեց պատուհանից դուրս, կարծես

վախենում էր տեսնել հարևաններից մի քանիսին՝ ականջները սեղմած իր տան պատուհանների ապակուն:

— Քանի՝ անգամ պիտի ասեմ քեզ, որ այդ անբնական երևույթների մասին չիշատակես իմ տանիքի տակ, — ֆշացրեց նա, սալորի պես կապտած երեսով, — Ինչպես ես համարձակվում իմ տան մեջ կանգնած և քո անշնորհակալ մաշկը ծածկող՝ Պետունիայի և իմ տված հագուստով...

— Միայն Դադլիի վրա մաշվելուց և փոքրանալուց հետո, — սառը ասաց Հարրին, և իրոք նրա հագին այդ պահին մի վերնաշապիկ էր, որն այնքան մեծ էր նրա համար, որ ստիպված էր թեքերը իինգ անգամ ծալել, որպեսզի ձեռքերը բացի և որի փեշերը նրա հագի աննկարագրելի լեն-լմփոշ ջինսի ծնկներից էլ ցած էին հասնում:

— Չհամարձակվե՞ս այդպես խոսել ինձ հետ, — ասաց քեռի Վերնոնը՝ կատաղությունից դողալով:

Բայց Հարրին չէր պատրաստվում այլս դիմանալ: Արդեն անցել էին այն օրերը, երբ նա ստիպված էր լուրումունջ կուլ տալ Դարզլիների բոլոր արածները, նրանց հորինած ապուշ կանոններով: Նա արդեն իսկ չէր հնագանդվում նրանց՝ չհետևելով Դադլիի սննդակարգին, և ոչ մի դեպքում թույլ չէր տա, որ քեռի Վերնոնը խանգարեր իրեն գնալ քվիդիչի Աշխարհի Գավաթի եզրափակիչ խաղին:

Հարրին ինքն իրեն հանգստացնելու համար խոր շունչ քաշեց և դիվանագիտորեն ասաց.

— Լավ, ես հասկացա, որ չեմ կարող գնալ Աշխարհի Գավաթի եզրափակիչ խաղին: Հիմա կարո՞ղ եմ գնալ... Ես մի շտապ գործ ունեմ... Խոստացել եմ, որ Սիրիուսին նամակ կգրեմ այսօր... Գիտեք... իմ կնքահորը:

Դա արդեն հերիք էր: Նա ասաց կախարդկան բառերը: Քեռի Վերնոնի բոստրագույն դեմքը սկսեց տեղ-տեղ գունատվել՝ դարնալով վատ խառնված հաղարջով պաղպաղակի գույնի:

— Դու նրան... դու նրան... նամակնե՞ր ես գրում, — ասաց քեռի Վերնոնը՝ աշխատելով ձայնի մեջ հանգստություն պահպանել, բայց Հարրին արդեն տեսել էր նրա աչքերի մեջ հայտնված վախի արտահայտությունը:

— Դեհ... հա՛... — ասաց Հարրին իմիջիայլոց տոնով, — Նա շատ վաղուց ինձնից ոչ մի լուր չէր ունեցել, և իհմա եթե հանկարծ մի շաբաթ

նամակ չի ստանում, կարող է մտածել, թե ինձ հետ ինչոր վատ բան է կատարվում:

Հարրին դադար տվեց, իր ասածի ազդեցությունը մի լավ վայելելու համար: Նա գրեթե տեսնում էր, թե ինչպես են քեզի Վերնոնի խնամքով սանրված մազերի տակ շարժվում ուղեղի ծալքերը: Եթե նա հիմա փորձի արգելել Հարրիին Սիրիուսին նամակ գրել, ապա Սիրիուսը կարող է մտածել, որ Հարրիի հետ վատ են վարվում: Եթե նա Հարրիին արգելի գնալ քվիդիչի Աշխարհի Գավաթի Եզրափակիչին, Հարրին նամակով կրողոքի Սիրիուսին, և վերջինիս համար միանգամայն պարզ կդառնա, որ Հարրիի հետ վատ են վարվում: Քեզի Վերնոնին միայն մեկ տարբերակ էր մնում: Հարրին տեսնում էր նրա մտքում ծեավորվող Եզրակացությունը, կարծես այդ մեծ, բեղավոր դեմքը լրիվ թափանցիկ լիներ: Հարրին մեծագույն ջանքերով փորձեց զսպել ժայտը՝ սեփական դեմքը հնարավորինս անարտահայտիչ պահելով: Եվ հետո...

— Լավ... Լավ, ուրեմն... Կարող ես գնալ էր... գժերի Աշխարհի Գավաթի Էլըն-դեյքին... թու՛հ, ծեր... Ես զուրնա-տրնգի Ուիզլիները հիմա ի՞նչ է, պիտի գա՞ն քո հետևից... Ես քեզ ոչ մի տեղ տանելու ժամանակը չունեմ... Հենց ուրիշ էլ բանուգործ չունեմ, որ երկրով մեկ ընկած ըստեղ-ընտեղ հասցնեմ քեզ... Եվ կարող ես ամառվա մնացած մասը նույնպես նրանց հետ մնալ: Եվ կարող ես ասել քո... քո կնքահորը... Նրան նույնպես կասես, որ գնում ես...

— Լավ, — ուրախ սրտով ասաց Հարրին:

Նա շրջվեց ու դուրս քայլեց հյուրասենյակից, մեծագույն ձիգերով զսպելով իրեն, որպեսզի չթռչկոտի և ուրախությունից չգոռա:

Նա գնում է... Նա գնում է Ուիզլիների մոտ... Նա գնում է քվիդիչի Աշխարհի Գավաթի Եզրափակիչին...

Դուրս գալով հյուրասենյակից՝ քիչ մնաց խփեր Դադլիին, որը դռան հետևում թաքնված ականջ էր դնում, ակնհայտորեն հույս ունենալով լսել, թե հայրն այս անգամ ինչի համար էր հանդիմանում Հարրիին: Նա ապշահար ցնցվեց՝ տեսնելով Հարրիի դեմքի երջանիկ ժայտը:

— Ի՞նչ լավ նախաձաշ էր, չէ՞՝ — ասաց Հարրին, — այնպես եմ կշտացել, ուղղակի տրաքվում եմ... իսկ դու՞...

Ծիծաղելով Դադլիի դեմքի ապշահար արտահայտության վրա՝ Հարրին, մի քանի աստիճան ցատկելով, վեր սուրաց ու ներխուժեց իր ննջասենյակը:

Առաջինը, ինչ տեսավ, Հեղվիգն էր: Նա փրկած տեսքով նստած էր իր վանդակում և հսկայական սաթագույն աչքերը Հարրիին հառած, կտուցով կլթկլթացնում էր, ինչը նշանակում էր, որ նա ծայրահեռ դժգոհ էր ինչ-որ բանի կապակցությամբ: Թե ինչն էր նրա դժգոհության պատճառը, մեկ Վայրկյանից պարզ դարձավ Հարրիին:

— ՎԱՌ... — ինքնաբերաբար ասաց Հարրին:

Հեղվիգի դժգոհության ու Հարրիի տնքոցի պատճառը մի փոքրիկ, մոխրագույն փետրավոր թենիսի գնդակ էր, որը հենց այդ պահին բախվեց Հարրիի գլխին: Հարրին բարկացած շիեց գլուխը՝ շրջվելով, որպեսզի տեսնի, թե ինչը հարվածեց իրեն և տեսավ մի պստիկ բվիկի, այնքան փոքրիկ, որ կարող էր տեղավորվել ափի մեջ, որը սակայն հրավառության փամփուշտի նման անորսալի ու եռանդագին դեսուդեն էր վզզում սենյակում: Հարրին վերջապես նկատեց, որ բվիկը մի նամակ էր գցել իր ոտքերի տակ և անհանգստացած էր, որ նա դեռ չէր նկատել այն: Հարրին առաջ թեքվեց, անմիջապես ճանաչեց Ունի ձեռագիրը, բացեց ծրարն ու միջից հանեց արագ-արագ գրված մի երկտող:

❖❖❖

Հա՛րրի... ՀԱՅՐԻԿԸ ՏՈՄՍԵՐ է ՃԱՐԵԼ Ի՞՞լանդիա-Բուլղարիա խաղի համար: Խաղը կլինի երկուշաբթի երեկոյան: Մաման նամակ է գրել մագլներին, որպեսզի քեզ թույլ տան մեզ հետ գալ խաղին: Մաման նաև մագլներին խնդրել է, որ քեզ թույլ տան, որ հետո մեր տանը մնաս մինչև արձակուրդների վերջը: Հնարավոր է, որ նրանք արդեն ստացել են նամակը: Ես չգիտեմ, թե մագլական փոստը որքան արագ է տեղ հասնում: Մտածեցի, որ լավ կլինի քեզ մի նամակ ուղարկեմ Զիգիկի հետ:

❖❖❖

Հարրին նայեց «Զիգիկ» բառին, հետո հայացքը բարձրացրեց պստիկ բվիկի վրա, որը մեծ ճանձի պես վզվալով պտույտներ էր գործում առաստաղի տակ կախված ջահի շուրջը, և անմիջապես գնահատեց

առասպելական իզոր ու անհաղթելի Զիգ թօչնի անունով այդ ճստիկին կոչելու հումորը:

❖❖❖

Մենք, միևնույն է, գալու ենք քո հետևից՝ մագլները քեզ թոյլ տան, թե չտան: Ես չեմ թողնի, որ դու նրանց պատճառով չգաս Աշխարհի Գավաթի Եզրափակիչին: Ուղղակի մայրիկն ու հայրիկն ասացին, որ լավ կլինի գոնե ձևացնենք, իբր նախ նրանցից թույլտվություն ենք խնդրում: Եթե ասեն «այո», ուրեմն Զիզիկին քո պատասխանով անմիջապես հետ ուղարկիր, և մենք քո հետևից կգանք կիրակի օրը ժամը իինգին: Եթե ասեն «ոչ», Զիզիկին կրկին անմիջապես հետ կուղարկես, և մենք, միևնույն է, կգանք քո հետևից կիրակի օրը ժամը իինգին:

Հերմիոնան նույնապես մեզ հետ գալու է Եզրափակիչ խաղին: Այսօր կեսօրից հետո մեր տուն կհասնի:

Փերսին սկսել է աշխատել (Էլ, դու սու՞ս...) Միջազգային հրաշագործական համագործակցության վարչությունում: Հանկարծ «արտասահման» բառը նրա մոտ չասես, եթե իհարկե չես ուզում, որ ձանձրութից շալվարդ հագիցո փախչի:

Շուտով կտեսնվենք,

Ոոն»

❖❖❖

— Հանգստացի՞ր... — ասաց Հարրին բվիկին, որն արդեն սկսել էր պտույտներ կատարել Հարրիի գլխի շուրջը՝ անդադար ճռվողելով: Հարրիին մտածեց, որ թօչնակը երևի անսահման հպարտ է, որ ինքը նամակը ճիշտ հասցեատիրոջն է հասցրել: — Արի՛, նստի՛ր այստեղ, — ասաց Հարրին, — ինձ պետք ես, որ պատասխանը տանես:

Բվիկը վերջապես իջավ Հեղվիգի վանդակի գլխին: Հեղվիգը սառն արժանապատվությամբ վեր նայեց թօչնակին, ասես սպառնալից

մարտահրավեր նետելով նրան, որպեսզի նա միայն փորձեր ավելի մոտիկ գալ իր ջրամանին:

Հարրին անմիջապես ճանկեց իր արծվափետուր գրիչը, մագաղաթանման թղթի մի մաքուր կտոր վերցրեց ու գրեց.

Ո՞ն, ամեն ինչ կարգին է:

Մագլները թույլ են տվել, որ գամ: Կիանդիպենք վաղը ժամը հինգին: Ուղղակի էլ չեմ համբերում:

Հարրի

Նա իր նամակը մի քանի անգամ ծալեց, մեծագույն դժվարությամբ կապեց պստիկ բվիկի տոտիկին, որովհետև թռչնակը ոգևորությունից ու անսանձ եռանդից սեղանի վրա աջ ու ձախ էր թռչկոտում: Եվ ձիշտ այն պահին, երբ նամակը վերջապես ապահով կապվեց նրա տոտիկին, բվիկը վզգոցով դուրս թռավ պատուհանից:

Հարրին շրջվեց դեպի Հեղվիզը:

— Ո՞նց ես զգում քեզ, — հարցրեց նա, — պատրաստ ես երկար ժամփորդության:

Հեղվիզն արժանապատվորեն ասաց «հուբ-ուբ...»:

— Նամակ կտանե՞ս Սիրիուսին, — ասաց Հարրին՝ սեղանից վերցնելով նամակի ծրարը, — բայց սպասի՛ր, դեռ չեմ վերջացրել:

Նա արագ բացեց ծրարը և մի հետգրություն ավելացրեց իր նամակի տակ:

Հ.Գ. Եթե ուզենաս կապվել ինձ հետ, վաղվանից մինչև ամառվա վերջը ես կլինեմ Ուիզլիների տանը: Իմ ընկեր Ռոն Ուիզլիի հայրիկը մեզ համար քվիդիչի Աշխարհի Գավաթի եզրակակիչի տոնսեր է ձարել:

Վերջացնելով նամակը, նա կապեց այն Հեղվիզի ոտքից: Բուն անսովոր հանգիստ էր պահում իրեն, ասես մտադիր էր ցուցադրել, թե ինչպես պետք է պահի իրեն իսկական արժանապատիվ փոստային բուն:

— Ես Ռոնենց տանը կլինեմ, երբ վերադառնաս, եղա՞վ, — ասաց նրան Հարրին:

Հեղվիզը քնքշորեն կսմթեց Հարրիի մատը և, շաշունով թափ տալով իր իսկայական թևերը, դուրս սուրաց պատուհանից:

Հարրին դիտեց, ինչպես նա անհետացավ տեսադաշտից, հետո սողոսկեց իր մահճակալի տակ, հեռացրեց թաքստոցի տախտակը և դուրս հանեց իր ծննդյան տորթից մնացած մի մեծ կտոր: Հենց հատակին էլ նստած, ողողված անսահման երջանկության զգացումով սկսեց ուտել իր տորթի կտորը: Ուղղակի հիասքանչ էր... Ինքը համեղագույն տորթ էր ուտում... Իսկ Դադին գրեյփ-ֆրուտից բացի ուրիշ ոչինչ չէր կերել... Ամառային պայծառ օր էր... Վաղը երեկոյան նա հեռու կլինի Բեկտենիների նրբանցքից... Սպին նորից միանգամայն հանգիստ էր... Եվ հաջորդ երկուշաբթի նա կտեսնի Քվիդիչի Աշխարհի Գավաթի եզրափակիչ խաղը: Այդ պահին նա չէր էլ կարող որևէ բանի մասին անհանգստանալ... նույնիսկ Լորդ Վոլդեմորթի:

Ճառ

Գլուխ 4. Կրկին Տոհմառջում

Մինչև հաջորդ առավոտվա ժամը տասներկուսը Հարրիի մեծ սնդուկն արդեն կազմ ու պատրաստ հավաքված էր բոլոր դպրոցական ու անձնական արժեքավոր իրերով. Անտեսանելիության թիկնոցը, որը նա ժառանգել էր հորից, «Հրացոլք» ցախավելը, որն անցած տարի նվեր էր ստացել Սիրիուսից, Հոգվարթսի հրաշալի քարտեզը, որը նույնպես անցած տարի նրան էին փոխանցել Ֆրեդ ու Ջորջ Ուիզլիները: Նա դատարկեց մահճակալի տակի իր թաքստոցը, մի քանի անգամ ստուգեց ննջասենյակի բոլոր անկյուններն ու պահարանների դարակները, որպեսզի հանկարծ ոչ մի գրչափետուր կամ հրաշագործական գիրք մոռացած չլինի, պատից պոկեց մինչև սեպտեմբերի մեկը մնացած օրերի հաշվարկով թղթի կտորը, որի վրա նշում էր մինչև Հոգվարթս վերադառնալու համար մնացած օրերի թիվը:

Բեկտենիների նրբանցքի թիվ չորս տանը առավոտվանից մթնոլորտը գերշիկացած էր: Մի խումբ կախարդների մոտալուտ ժամանումի սպասումից Դարզլիներն անչափ լարված էին ու դյուրագրգիր: Քեզի Վերնոնը տագնապած հայացքը փախցրեց, երբ Հարրին տեղեկացրեց նրան, որ Ուիզլիները կժամանեն ժամը հինգին:

— Հուսով եմ, զգուշացրել ես նրանց, որ մարդավարի հագնվեն, — անմիջապես փնչացրեց նա: — Տեսել եմ, թե այդ տեսակի մարդիկ ինչպես են հագնվում: Գոնե այնքան արժանապատվություն կունենա՞ն, որ նորմալ հագուստ հագնեն այստեղ գալուց: Ուրիշ բան նրանցից չեմ ուզում:

Հարրին չարագույժ նախազգացում ուներ: Նա շատ հազվադեպ էր տեսել տեր և տիկին Ուիզլիներին Դարզլիների ձաշակով «նորմալ» հագնված: Նրանց երեխաները սիրում էին արձակուրդներին մագլական հագուստ կրել, բայց տեր և տիկին Ուիզլիները սովորաբար կրում էին տարբեր աստիճանի մաշված ու հնառձ երկար պարեգուներ: Հարրին բոլորովին չէր անհանգստանում, թե հարևաններն ինչ կասեն, բայց նա անհանգստացած էր, թե որքան կոպիտ կարող են իրենց պահել Դարզլիները

Ուիզլիների հետ, եթե նրանք հայտնվեն իրենց կարծիքով կախարդների խայտառակ կերպարանքով:

Քեզի Վերնոնը հագավ իր լավագույնը կոստյումը: Որոշ մարդկանց համար դա կարող էր հյուրընկալության պատրաստակամության նշան թվական Հարրին լավ գիտեր, որ քեզի Վերնոնը պարզապես ուզում էր տպավորություն գործել և անգամ ճնշել իր թանկարժեք հագուկապով: Դադլին սակայն բոլորովին լավ տեսք չուներ՝ ասես նույնիսկ չափերով փոքրացել էր: Բայց դա բնավ սննդակարգի ազդեցության շնորհիվ չէր, այլ վախի: Վերջին անգամ իսկական հասուն կախարդի հետ հանդիպումից հետո Դադլին մի խուճուճիկ խոզի պոչիկ էր ձեռք բերել իր լայնածավալ հետույքի ուղիղ մեջտեղում: Եվ մորաքույր Պետունիան ու քեզի Վերնոնը ստիպված եղան մի կլոր գումար վճարել Լոնդոնյան մի մասնավոր հիվանդանոցում այդ պոչիկը հեռացնելու համար: Ուստի բոլորովին էլ զարմանալի չէր, որ Դադլին առավոտվանից ձեռքը անդադար նյարդայնորեն տանում էր դեպի պոչուկը և սենյակով կողքանց էր շարժվում, ասես վախենալով կրկին հետույքը որպես նշանակետ ցուցադրել թշնամուն:

Կեսօրի ձաշը գրեթե լուր անցավ: Դադլին նույնիսկ ոչ մի բառով չբողոքեց ուտելիքից (անյուղ կաթնաշոռով ու նեխուրի թարմ տերևներով աղցան): Մորաքույր Պետունիան ընդհանրապես ոչինչ չէր ուտում: Նրա ձեռքերը ծալված էին, շրթունքները քիվ կոձկված և այնպիսի տպավորություն էր, ասես նա իր լեզուն էր ծամում՝ կուլ տալով այն կատաղի մեղադրական ձառը, որը պատրաստ էր ամեն վայրկյան նետել Հարրիի երեսին:

— Մեքենայով կգան, անշուշտ, — գռմիաց քեզի Վերնոնը սեղանի ծայրից:

— Ընդ... — անորոշ պատասխանեց Հարրին:

Նա այդ մասին դեռ չէր մտածել: Ինչպե՞ս պետք է Ուիզլիները իրեն տանեին: Նրանք այլևս մեքենա չունեին: Այս իին «Ֆորդ-Անգլիան», որը մի ժամանակ ուներ Ուիզլիների ընտանիքը, ներկայումս վայրիացած ֆրֆռում էր Հոգվարթսի Արգելված անտառում: Բայց պարոն Ուիզլին անցած տարի վերցրել էր Հրաշագործության Նախարարության մեքենաները, գուցե այս տարի նույնպես այդպես լինի:

— Երկի... — ասաց Հարրին:

Քերի Վերնոնը փնչացրեց իր բեղերի մեջ: Նորմալ պայմաններում քեզի Վերնոնը անպայման կհարցներ, թե ինչ տեսակի մեքենա է վարում պարոն Ուիզլին: Նա սովորություն ուներ ուրիշ մարդկանց մասին դատել այն փաստով, թե որքան նոր, մեծ ու թանկ մեքենա էին նրանք վարում: Բայց Հարրին կասկածում էր, թե քերի Վերնոնը կընդունի պարոն Ուիզլիին, նույնիսկ եթե Վերջինս «Ֆեռարիով» գա:

Հարրին կեսօրից հետո ժամանակի մեծ մասն անցկացրեց իր ննջասենյակում, որովհետև արդեն չէր կարող տանել մորաքույր Պետունիայի երեք րոպեն մեկ վարագույրներից դուրս ծիկրակումները, ասես հեռուստացույցով հայտնել էին, թե մի ռնգեղջուր է փախել գազանանոցից: Վերջապես ժամը իինգին քառորդ պակաս Հարրին ցած իջավ և մտավ իյուրասենյակ:

Մորաքույր Պետունիան ջղաձիգ շարժումներով ուղղում էր բազմոցի բարձերը: Քերի Վերնոնը ձևացնում էր իբր լրագիր էր կարդում, բայց նրա մանրիկ աչքերը մի կետի գամված ընդհանրապես չին շարժվում, և Հարրին համոզված էր, որ նա պարզապես կենտրոնացած սպասում էր, որ մոտեցող մեքենայի ձայնը լսի: Դադիխ իր տռուզ ձեռքերը տակը դրած, ասես իր լայնածավալ նստատեղը գրկած, կծկված նստած էր մի բազկաթոռի մեջ: Չկարողանալով դիմանալ ընդհանուր լարմանը, Հարրին դուրս եկավ սենյակից և գնաց նստեց նախասրահից վերևի հարկ տանող աստիճաններին՝ աչքերը գամած ձեռքի ժամացույցին և սպասումից ու լարված նյարդերից խելագար բարախող սրտով:

Ժամը իինգը խփեց և ոչինչ չկատարվեց: Քերի Վերնոնը, արդեն նկատելի քրտնելով իր կոստյումի մեջ, բացեց շքամուտքի դուռը, և գլուխը դուրս հանելով, նայեց փողոցն ի վար ու արագ գլուխը հետ քաշեց:

— Ուշանում են... — մօնչաց նա՝ դիմելով Հարրիին:
— Գիտեմ, — ասաց Հարրին, — գուցե... ըմ, Ճանապարհներին խցաններ կան... կամ... չգիտեմ...

Հինգ անց տասը րոպե... Հետո հինգ անց տասնինգ րոպե... Հարրին ինքն էլ սկսեց արդեն անհանգստանալ: Հինգ անց կեսին նա լսեց, որ քերի Վերնոնը և մորաքույր Պետունիան կիսաձայն ինչ-որ բան են քննարկում իյուրասենյակում:

— ...Ոչ մի պատասխանատվություն...

— Մենք կարող էինք ուրիշ գործեր ունենալ, կամ հյուրերի սպասել...

— Գուցե կարծում են, որ եթե ուշանան, ապա նրանց կիրավիրենք ընթրիքին մնալ մեզ հետ:

— Շատ կիհասթափեն, եթե այդպես են մտածում, — ասաց քեռի Վերնոնը և Հարրին լսեց, որ նա ոտքի կանգնեց ու սկսեց քայլել հյուրասենյակում: — Տղային կվերցնեն ու կգնան: Ես չեմ հանդուրժի, որ իինգ րոպեից երկար մնան այստեղ: Եվ դա այն դեպքում, եթե ընդհանրապես գալու մտադրություն ունեն: Գուցե օ՞րն են սխալ ասել: Ենթադրում եմ, որ նրանց տեսակի մարդիկ գաղափար իսկ չունեն ճշտապահության մասին: Պատճառը կամ դա է, կամ էլ երևի մի այնպիսի ժանգոտ տաշտակ են վարում, որը ճանապարհին հաստատ փչացել է ու... ԱԱԱԱՌՌՌ...

Հարրին վեր ցատկեց նստած տեղից: Հյուրասենյակից լսվում էր երեք Դարձլիների բարձրացրած աղմուկը՝ խուճապահար նահանջի ձանապարհին: Հաջորդ պահին սարսափահար Դադլին հյուրասենյակից դուրս թռավ նախասրահ:

— Ի՞նչ եղավ, — հարցրեց Հարրին, — ի՞նչ պատահեց...

Բայց Դադլին կարծես լեզուն կուլ էր տվել: Զեռքերը դեռ սեղմած նստատեղին, նա որքան կարող էր արագ նախասրահից գլորվեց խոհանոց: Հարրին շտապեց մտնել հյուրասենյակ:

Բարձր գմփոցներ ու խզրտոցներ էին գալիս Դարձլիների ժամանակակից ձևով վերանորոգված իին բուխարուց, որի բացվածքը փակված էր քարածխի օջախ նմանակող էլեկտրական բուխարիով:

— Սա ի՞նչ է... — սահմուկած արտաշնչեց մորաքույր Պետունիան, որը մեջքով կպել էր պատին և սարսափահար, անթարթ նայում էր բուխարուն, — սա ի՞նչ է, Վերնո՞ն...

Բայց պատասխանը ինքն իրեն ստացվեց մեկ վայրկյանից: Բուխարու աղյուսներով փակված բացվածքի հետևից ձայներ էին գալիս:

— Վա՛խ... Ֆրե՛ն, ո՛չ... դու հե՛տ գնա, հե՛տ գնա, այստեղ ինչ-որ սխալ բան է կատարվում... Գնա՛ ու ասա Զորջին որ... ՎԱ՛Խ, ԶՈ՛ՐՁ, մի՛... Ո՛Չ, տեղ չկա... Արագ հետ գնա՛, տեղ չկա, գնա՛ ու ասա՛ Ռոնին...

— Գուցե Հարրին կարող է լսե՞լ մեզ, պա՛պ... գուցե նա կկարողանա մեզ դուրս թռղնել այստեղից...

Բռունցքների բարձրաձայն թակոց լսվեց էլեկտրական բուխարու հետևի փակ պատից:

— Հարրի... Հա՛րրի, լսու՞մ ես մեզ...

Դարզլիները շրջվեցին ու նայեցին Հարրիին մի զույգ կատաղած կուղխերի նման:

— Սա ի՞նչ է, — մռնչաց քերի Վերնոնը, — ի՞նչ է կատարվում:

— Նրանք... նրանք փորձում են գալ Տեսլուղիով, — ասաց Հարրին՝ գերազույն ճիգերով փորձելով զսպել ծիծաղելու ցանկությունը: — Նրանք կարող են կրակի միջով տեղից-տեղ ձանփորդել... բայց դուք փակել եք ձեր բուխարու բերանը... սպասե՛ք...

Նա մոտեցավ բուխարուն և ձայն տվեց բուխարու բացվածքը փակող աղյուսների միջով:

— Պարոն Ուիզլի... Լսու՞մ եք ինձ...

Հարվածները դադարեցին: Ծխնելույզի մեջ ինչ-որ մեկն ասաց.

«Ե22222...»:

— Պարոն Ուիզլի, ե՛ս եմ, Հա՛րրին... Բուխարին փակ է: Դուք չեք կարողանա այստեղ դուրս գալ:

— Գրո՛ղը տանի՛... — լսվեց պարոն Ուիզլիի ձայնը: — Ու՞մ մտքով կանցներ... Ո՞ր նորմալ մարդու խելքին պիտի փչի բուխարու բերանը փակել...

— Նրանց բուխարին էլեկտրական է, — բացատրեց Հարրին:

— Իսկապե՞ս, — ասաց պարոն Ուիզլիի հուզված ձայնը, — էլեկտրական բուխարի ունե՞ն, — ...խվակո՞վ ու բարդակո՞վ... Հրաշալի է, ես դա պետք է տեսնեմ... Թողեք մտածեմ, թե ինչ անենք... ա՛խ, Ոռ՛ն...

Ոռնի ձայնը նույնպես միացավ մյուսներին:

— Ի՞նչ ենք անում այստեղ: Ինչ-որ բան սխա՞լ է...

— Oh, ո՛չ, Ոռ՛ն, — շատ ծաղրական ինչեց ֆրեղի ձայնը, — իանգստանում ենք... Չե՞ս տեսնում որքան իաձելի ու իարմար ենք տեղավորվել...

— Հա՛, տժժում ենք... Քեֆ ենք անում... Ի՞նչ զվարձալի ընտանեկան երեկույթ է, տեսլուղու մրաշաղախ փակուղում, — ասաց Զորջը, այնպիսի խուլ ձայնով ասես դեմքով սեղմված էր պատին:

— Տղանե՞ր, տղանե՞ր... — ասաց պարոն Ուիզլիի խոլ ձայնը: — Ես փորձում եմ մտածել... Այո՛... ուրիշ ելք չկա՛... Դուք շունչներդ պահե՛ք... Հա՛րի, հե՛տ կանգնիր բուխարուց:

Հարրին նահանջեց դեպի բազմոցը: Քերի Վերնոնը, սակայն առաջ եկավ:

— Սպասե՛ք մի րոպե, — գոռաց նա դեպի բուխարին: — Ի՞նչ եք պատրաստվում անել:

ԳԸ-ԳԸ՛ՄՓ...

Էլեկտրական հոսանքի կայծակը շաչեց սենյակում, և հաջորդ վայրկյանին բուխարու փակված պատը, փոշու մեծ ամպ բարձրացնելով, թափվեց սենյակի հատակին, իսկ փոշու, մանր քարերի ու փայտի տաշեղների հետևից հայտնվեցին պարոն Ուիզլին, Ֆրեդը, Ջորջը և Ունը: Մորաքույր Պետունիան ճչաց ու հետ ընկապ՝ սայթաքելով սուրճի փոքր սեղանի վրա: Քերի Վերնոնը բարեբախտաբար հասցրեց բռնել նրան, մինչև նա կը մկներ հատակին և անկարող մի բառ ասել, բերանն ու աչքերը լայն բացած, նայեց Ուիզլիներին: Բոլոր չորսի գլուխները վառ կարմիր էին, դեռ չհաշված, որ Ֆրեդն ու Ջորջը մինչև վերջին պեպենը կատարելապես նման էին միմյանց:

— Այ, այսպես ավելի լավ է, — շնչասպառ ասաց պարոն Ուիզլին՝ թափ տալով իր կանաչ պարեզոտի վրա հավաքված փոշին և ուղղելով ակնոցը: — Ա՛հ... դուք երևի Հարրիի մորաքույրն ու քեռայրն եք:

Բարձրահասակ, նիհար և ձաղատացող, պարոն Ուիզլին մոտեցավ քերի Վերնոնին ու ձեռքը սրտանց մեկնեց նրան, բայց քերի Վերնոնը մի քանի քայլ հետ-հետ գնաց՝ իր հետ քարշ տալով մորաքույր Պետունիային: Քերի Վերնոնը կարծես լրիվ կորցրել էր խոսելու ունակությունը: Նրա լավագույն կոստյումը ծածկված էր սպիտակ փոշու հաստ շերտով, իսկ մազերն ու բեղերը փոշուց այնպես էին ձերմակել, ասես նա մի ակնթարթում երեսուն տարով ծերացել էր:

— Ըըմ... ներեցե՛ք... ներեցե՛ք մեզ այս ամենի համար, — ասաց պարոն Ուիզլին ձեռքն իջեցնելով և ուսի վրայով հետ նայելով ավերված բուխարուն: — Այս ի՞նչ արեցինք... Իմ մեղքն է, ուղղակի մտքովս չանցավ, որ չենք կարողանա այս ծայրից դուրս գալ: Ես պատվիրել եմ, որ ձեր բուխարին շատ կարծ ժամանակով միացնեն Տեսլուղու ընդհանուր ցանցին... Միայն այս

Երեկո մի քանի ժամով, դեհ հասկանում եք, որպեսզի կարողանանք Հարրիին վերցնել ձեր տնից: Ճիշտ է, մագլական բուխարիներն ընդհանրապես չեն միանում մեր Տեսլուղու ցանցին, եթե անկեղծ խոսելու լինենք... բայց ես շատ օգտակար կապեր ունեմ Տեսլուղու վարչության խորհուրդում, և ընկերներս ինձ մի փոքր ծառայություն մատուցեցին այսօրվա համար: Բայց դուք մի՛ անհանգստացեք: Ես բուխարում կրակ կվառեմ տղաներին հետ ուղարկելու համար, իսկ հետո ամեն ինչ կվերանորոգեմ և ինքս կիեռանամ ապաերևութելով:

Հարրին պատրաստ էր գրագ գալ, որ Դարզլիները մի քառ էլ չհասկացան պարոն Ուիզլիի ասածներից: Նրանք դեռ բերանները բաց ապշահար նայում էին պարոն Ուիզլիին: Մորաքույր Պետունիան ուշքի գալով թաքնվեց քեզի Վերնոնի հետևում:

— Ողջու յն, Հա՛րի, — զվարթ ասաց պարոն Ուիզլին, — Ճամպրուկդ պատրա՞ստ է:

— Վերևի հարկում է, — Ժպտալով պատասխանեց Հարրին:

— Մենք ցած կիցեցնենք, — անմիջապես ասաց Ֆրեդը: Եվ Հարրիին նշանացի աչքով անելով՝ ֆրեդն ու Ջորջը դուրս եկան սենյակից: Նրանք շատ լավ գիտեին, թե որտեղ էր Հարրիի ննջասենյակը, քանի որ մի անգամ արդեն օգնել էին նրան փախչել Դարզլիների տնից, այն էլ մութ գիշերով: Հարրին շատ էր կասկածում, որ ֆրեդն ու Ջորջը մեծ հույսեր էին տածում գոնե աչքի պոչով տեսնել Դարլիին, որի մասին այնքան շատ էին լսել իրենից:

— Դեհ, — ասաց պարոն Ուիզլին՝ ձեռքերը թեթևակի թափահարելով, չիմանալով ինչ անել, մինչ փորձում էր բառեր գտնել, չարագույժ լրությունը փարատելու համար, — շատ... ըըմ... շատ հաճելի տուն ունեք... իսկապես...

Քանի որ սովորաբար անբիծ ու մանրէազերծ հյուրասենյակն այդ պահին ծածկված էր փոշու հաստ շերտով, կոտրված աղյուսի փշուրներով և փայտի տաշեղներով, Դարզլիներն այնքան էլ լավ չընդունեցին նրա դիտողությունը: Քեզի Վերնոնի դեմքը կրկին բոստրագույն դարձավ, իսկ մորաքույր Պետունիան կրկին սկսեց ծամել լեզուն: Սակայն նրանք չափազանց վախեցած էին որևէ բան ասելու համար:

Պարոն Ուիզլին շուրջն էր նայում: Նա ուղղակի սիրահարված էր մագլական ամեն ինչի վրա: Հարրին տեսնում էր, որ նա իրեն հազիվ էր

զսպում, որպեսզի չսկսի մոտիկից ուսումնասիրել հեռուստացույցը և տեսամագնիտաֆոնը:

— Սրանք էկլեկտրականությամբ են աշխատում, չէ՞ — գիտակի տոնով ասաց նա, — Օհ, այո, տեսնում եմ ձեր բարդակներն ու խվակները: Ես բարդակների ու խվակների հավաքածու ունեմ, գիտե՞ք, — ավելացրեց նա՝ դիմելով քեզի Վերնոնին, — և մարկտոցների... Օհ, իմ մարկտոցների հավաքածուն շատ մեծ է: Կինս կարծում է, որ խելքս թոցրել եմ...

Քեզի Վերնոնն ակնհայտորեն նույնպես կարծում էր, որ պարոն Ուիզլին խելքը թոցրել է: Նա մի քիչ դեպի աջ շարժվեց, որպեսզի իր մարմնով լրիվ ծածկի մորաքույր Պետունիային, ասես վախենում էր, որ պարոն Ուիզլին կարող էր անսպասելիորեն հարձակվել նրա վրա:

Հանկարծ սենյակ մտավ Դադլին: Հարրին լսում էր իր սնդուկի թրիկթրիկոցը աստիճանների վրա և հաստատ գիտեր, որ հենց այդ ձայններից վախեցած Դադլին փախավ խոհանոցից: Դադլին պատի երկայնքով կողքանց ներս մտավ՝ սարսափահար աչքերը չկտրելով պարոն Ուիզլիից և փորձեց թաքնվել իր մայրիկի ու հայրիկի հետևում: Դժբախտաբար քեզի Վերնոնի հաստ մարմինը թեև լրիվ բավարարում էր ոսկրամարմին նիհար մորաքույր Պետունիային թաքցնելու համար, բայց ոչ մի կողմից չէր կարող թաքցնել Դադլիին:

— Ա՞հ, սա քո զարմի՞կն է, Հա՛րի, — ասաց պարոն Ուիզլին՝ կրկին համարձակորեն փորձելով խոսակցության մեջ մտնել:

— Այո՛, — ասաց Հարրին, — դա Դադլին է:

Հարրին ու Ոոնը հայացքներ փոխանակեցին և անմիջապես շրջվեցին միմյանցից, որովհետև անզուսապ քրքիջին տեղի տալու ձգտումը գրեթե անհաղթահարելի էր: Դադլին երկու ձեռքով բռնել էր իր հետույքը, ասես վախենում էր, որ այն կարող էր ծանրությունից պոկվել ու ցած ընկնել: Պարոն Ուիզլին սակայն անկեղծորեն մտահոգված էր Դադլիի շատ տարօրինակ պահելաձևով: Իրոք, երբ նա կրկին խոսեց, նրա ձայնից դատելով, Հարրին միանգամայն համոզվեց, որ պարոն Ուիզլիի կարծիքով Դադլին նույնքան խելագար էր, որքան Դարզլիները մտածում էին իր մասին: Սակայն պարոն Ուիզլին, ի տարբերություն իր նկատմամբ Դարզլիների անթաքույց հակակրանքի, անկեղծ կարեկցանքով դիմեց իր կարծիքով խելքը թոցրած խեղճ տղային:

— Արձակուրդները լա՞վ ես անցկացնում, Դա՛ռի, — շատ բարեսրտորեն հարցրեց նա:

Դաղլին հեկեկաց: Հարրին տեսավ, ինչպես նրա ձեռքերն ավելի ամուր սեղմվեցին հսկայական հետույթի թշերին:

Ֆրեդն ու Զորջը վերադարձան սենյակ՝ բերելով Հարրիի դպրոցական սնդուկը: Ներս մտնելով՝ նրանք շուրջը նայեցին և անմիջապես նկատեցին Դաղլիին: Նրանց դեմքերը ծաղկեցին բացարձակ միատեսակ չարամիտ ժախտներով:

— Ահ, վերջապե՞ս, — ասաց պարոն Ուիզլին, — գործի անցնե՞նք:

Նա վեր քշտեց պարեգոտի թեքերը և գրպանից հանեց իր կախարդական փայտիկը: Հարրին նկատեց, որ Դարզլիները մեկ մարդու պես սեղմվեցին պատին:

— Ինսե՞նդիո... — ասաց պարոն Ուիզլին և փայտիկի ծայրը ուղղեց կիսաքանդ բուխարու վրա:

Բուխարում անմիջապես կրակի լեզուներ ժայթքեցին և սենյակը լցվեց ուրախ ճարճատյունով, ասես այնտեղ ժամեր շարունակ կրակ էր վառվում: Պարոն Ուիզլին քսակի նման մի փոքր տոպրակ հանեց գրպանից, քանից տոպրակի բերանի կապը, մի պտղունց տեսլափոշի վերցրեց ու նետեց կրակի լեզուների մեջ, որոնք անմիջապես դարձան զմրուխտե կանաչ և ավելի ուժեղ բոցավառվեցին:

— Առաջ անցի՛ր, Ֆրե՛ն, — ասաց պարոն Ուիզլին:

— Գնում եմ, — ասաց Ֆրենը, — Oh, ո՛չ... էս ի՛նչ եղավ...

Հանկարծ կոնֆետներով լի մի տոպրակ ընկավ Ֆրենի գրպանից և կոնֆետները բոլոր ուղղություններով գլորվեցին ամբողջ հատակով մեկ... Վառ գրավիչ թղթերի մեջ փաթաթված մեծ, չաղլիկ նուգաներ...

Ֆրենը սկսեց արագ-արագ հավաքել ու հետ լցնել գրպանները, հետո ուրախ ձեռքով արեց Դարզլիներին, քայլեց կրակի մեջ ու ասաց «Տոհմառջություն»: Մորաքույր Պետունիան կամացուկ նյարդային հոգոց հանեց: Շայունի նման ձայն լսվեց, և Ֆրենն անհետացավ:

— Հինա դու՛, Զո՛րջ, — ասաց պարոն Ուիզլին, — դու կգնաս սնդուկի հետ միասին:

Հարրին Զորջին օգնեց բուխարու կրակներին մոտեցնել սնդուկը և մի կողմի վրա բարձրացնել, որպեսզի Զորջի համար ավելի հեշտ լինի բռնելը:

Հետո, երկրորդ շայունի հետ Զորջն ասաց՝ «Տոհմառ’րջ...» և նույնպես անհետացավ:

— Ոո՛ն, հաջորդը դու ես, — ասաց պարոն Ուիզլին:

— Ցտեսությու՛ն, — զվարք ասաց Ոոնը Դարզլիներին, լայն ժպտաց Հարրիին և, քայլելով կրակի մեջ, գոռաց «Տոհմառ’րջ...» ու անհետացավ:

Մնացին միայն Հարրին ու պարոն Ուիզլին:

— Դեհ... ցտեսությու՛ն, — ասաց Հարրին Դարզլիներին, ովքեր նրան չպատասխանեցին: Հարրին շարժվեց դեպի կրակը, բայց նոր էր հասել բուխարու բերանին, երբ պարոն Ուիզլին ձեռքը բարձրացրեց ու հետ պահեց նրան: Նա զարմացած նայում էր Դարզլիներին:

— Հարրին ձեզ ցտեսություն ասաց, չլսեցի՞ք...

— Նշանակություն չունի, — կամացուկ ասաց Հարրին պարոն Ուիզլիին:

— Ազնիվ խոսք, ինձ համար միևնույն է:

Պարոն Ուիզլին չհեռացրեց ձեռքը Հարրիի ուսից:

— Դուք չեք տեսնելու ձեր զարմիկին մինչև հաջորդ ամառ, — մեղմ վրդովմունքով ասաց նա քերի Վերնոնին, — գոնե «ցտեսություն» ասեք նրան:

Քերի Վերնոնի դեմքը ծայրահեղ կատաղություն էր արտահայտում: Ինչպես էր համարձակվում այդ մարդ, որը հենց նոր պայթեցրեց իրենց հյուրասենյակի կեսը, իրեն քաղաքավարության դաս տալ:

Բայց պարոն Ուիզլիի կախարդական փայտիկը դեռ նրա ձեռքում էր, և քերի Վերնոնի մանրիկ աչքերն անմիջապես գամվեցին դրա ծայրին: Նա դժկամությամբ ասաց.

— Ցտեսությու՛ն...

— Կտեսնվե՛նք հաջորդ տարի, — ասաց Հարրին, մի ոտքը ներս գցելով բուխարու մեջ դեպի կրակի կանաչ լեզուները, որոնք հաճելի ջերմություն փչեցին նրա դեմքին:

Սակայն հենց այդ պահին մի սարսափելի բղլտոց ու գիւղուց լսվեց թիկունքից, ինչին հետևեց մորաքույր Պետունիայի սարսափահար, Երկարաձիգ ծղրտողը:

Հարրին կրունկների վրա պտտվեց: Դադլին այլևս չէր թաքնվում ծնողների հետևում: Նա ծնկի էր եկել սուրճի սեղանի մոտ և բղլտում ու որձկում էր, իսկ նրա բերանից կախ էր ընկել շուրջ երեսուն սանտիմետր

Երկարությամբ ալ կարմիր, լայրծուն մի բան: Կես վայրկյան շփոթմունքից հետո Հարրին հասկացավ, որ այդ երեսուն սանտիմետրանոց կարմիր լայրծուն բանը Դադլիի լեզուն էր... իսկ նրա կողքին հատակին ընկած էր նուզա կոնֆետի վառ գունավոր մի թուղթ:

Մորաքույր Պետունիան նետվեց դեպի հատակին մեկնված Դադլին, ձանկեց նրա ուռած լեզվի ծայրը և սկսեց ձգել այն՝ փորձելով դուրս քաշել Դադլիի բերանից: Չարմանալի չէր, որ Դադլին սկսեց ավելի բարձր գոռալ, բղլտալ և որձկալ քան առաջ, միաժամանակ փորձելով ազատել լեզուն մոր ձեռքից: Քերի Վերնոնը կատաղած ցուլի պես մի հուսահատ ունոց արձակեց ու սկսեց ձեռքերով խելագար շարժումներ անել նրանց շուրջը, և պարոն Ուիզլին ստիպված էր նույնպես գոռալ, որպեսզի ստիպի նրանց լսել իրեն:

— Անհանգստանալու բան չկա, ես կարող եմ նրան շտկել, — գոռաց նա՝ քայլելով դեպի Դադլին առաջ պարզած կախարդական փայտիկով: Բայց մորաքույր Պետունիան այնպես գոռաց, ասես Դադլիի կյանքին մահացու վտանգ էր սպառնում և խելագար աչքերով իրեն նետեց Դադլիի վրա, որպեսզի իր մարմնով պաշտպանի որդուն պարոն Ուիզլիից:

— Oh, n'չ... Ա'հ... Հավատացե՛ք... — հուսահատ ասաց պարոն Ուիզլին,
— դա մի շատ հասարակ բան է... պատճառը կոնֆետն էր... իմ որդի
Ֆրեդը... դա կատա՛կ էր... թերևս շատ անհաջող կատակ... դա երևի
ընդամենը Շատակերության հմայանքն էր... առնվազն ես այդպես եմ
կարծում... Խնդրում եմ, թույլ տվեք շտկեմ նրան...

Բայց հանգստանալու փոխարեն Դարզլիները նույնիսկ ավելի մեծ խուզապի մեջ ընկան: Մորաքույր Պետունիան հիստերիկ հեկեկում էր և ամուր բռնած քաշքաշում Դադլիի լեզուն, ասես մտադիր էր պոկել այն տղայի բերանից: Դադլին արդեն սկսել էր շնչահեղձ լինել մի կողմից լեզվի ծանրությունից մյուս կողմից մոր խելագար շարժումներից, իսկ քերի Վերնոնը, որը լրիվ կորցրել էր ինքնատիրապետումը, պատի երկայնքով շարված պահարանների վրայից ձանկեց մի չինական արձանիկ և որքան ուժ ուներ նետեց պարոն Ուիզլիի վրա, որը գլուխը ժամանակին ցած իշեցրեց, և արձանիկը փշուր-փշուր եղավ՝ խփելով բուխարու քիվին:

— Ա'հ, իրոք... — ասաց պարոն Ուիզլին՝ բարկացած թափահարելով իր կախարդական փայտիկը, — ես փորձում եմ օգնել ձեզ:

Վիրավոր գետաձիու նման թոքերում եղած ամբողջ ուժով ոռնալով, քեզի Վերնոնը ձանկեց Երկրորդ արձանիկը:

— Հա՛րի, գնա՛, արագ գնա՛ — գոռաց պարոն Ուիզլին՝ իր կախարդական փայտիկն ուղղելով քեզի Վերնոնի վրա, — Ես գլուխ կհանեմ:

Հարրին բոլորովին չէր ուզում հեռանալ ու բաց թողնել այդ զվարճալի տեսարանը, բայց քեզի Վերնոնի նետած Երկրորդ արձանիկը գրեթե քսվելով անցավ նրա ականջի մոտով, և, կես վայրկյան մտածելով, նա որոշեց, որ լավ կանի իրավիճակը թողնի պարոն Ուիզլիի հույսին: Նա քայլեց կրակի մեջ՝ ուսի վրայով հետ նայելով և այն պահին, երբ ասաց «Տոհմառ’րջ...», տեսավ, որ պարոն Ուիզլին իր փայտիկով պայթեցրեց քեզի Վերնոնի ձեռքի մեջ նետվելու պատրաստ Երրորդ չինական արձանիկը: Մորաքույր Պետունիան, շարունակելով իհստերիկ ձչալ, պառկած էր Դադլիի վրա, իսկ Դադլիի լեզուն արդեն գալարվում էր հատակին՝ մեծ լարձուն կարմիր պիթոնի նման: Բայց հաջորդ պահին Հարրին սկսեց շատ արագ պտտվել և Դարգլիների հյուրասենյակն անհետացավ կրակի զմրուխտե կանաչ լեզուների մեջ:

Ճաշ

Գլուխ 5. Ուիզլիների գարմանահրաշ ծաղրատիկները

Հարրին ավելի ու ավելի արագ էր պտտվում Տեսլուղու մեջ՝ արմունկներն ամուր սեղմելով կողերին: Բուխարիների մշուշված ելքերի շարքը սուրաց նրա կողքով այնպիսի գլխապտույտ արագությամբ, որ սիրտը սկսեց խառնել, և նա աչքերը փակեց: Հետո, երբ վերջապես զգաց, որ ընթացքը սկսեց դանդաղել, ձեռքերն առաջ նետեց, որպեսզի բերանքսիվայր հատակին չփուլի Ուիզլիների խոհանոցում:

— Կերա՞վ... — անմիջապես հարցրեց Ֆրեդը, ձեռքը մեկնելով, որպեսզի Հարրիին օգնի դուրս գալ բուխարուց:

— Հա՛, — ասաց Հարրին՝ ոտքի կանգնելով, — դա ի՞նչ էր...

— «Գերան-լեզու Նուգա», — ուրախ-ուրախ հայտնեց Ֆրեդը: — Զորջն ու ես արդեն վաղուց էինք հնարել և ամբողջ ամառ մարդ էինք փնտրում, որպեսզի փորձարկենք...

Պստիկ խոհանոցն ուղղակի պայթեց որոտաձայն ծիծաղից: Հարրին շրջվեց ու տեսավ Ռոնին ու Զորջին՝ նստած՝ փայտյա երեսով սեղանի մոտ և երկու կարմրահերների հետ, ում Հարրին առաջ երբեք չէր տեսել, թեև նա անմիջապես գլխի ընկավ, որ դրանք կարող էին միայն Բիլն ու Չարլին լինել՝ Ուիզլիների ավագ եղբայրները:

— Ինչպե՞ս ես, Հա՛րի, — ասաց ավելի մոտ նստած անծանոթ կարմրահերը, լայնաժամկետ նայելով Հարրիին ու իր խոշոր լայնավի ձեռքը մեկնեց նրան, որը սեղմելուց Հարրին մատների տակ շոշափեց բազմաթիվ կոշտուկներ ու սպիներ: Դա հաստատ Չարլին էր, որը վիշապներ վարժեցնող էր աշխատում Ռումինիայում: Չարլին կառուցվածքով շատ նման էր երկվորյակներին, ավելի կարճահասակ էր ու ավելի թիկնեղ, քան Փերսին ու Ռոնը, ովքեր երկուսն էլ լող-լող էին ու նիհար: Նա լայնոսկր, բարեհամբույր դեմք ուներ, արևից ու քամուց կոպտացած ու անչափ

պեպենոտ, ձեռքերն ու բազուկները մկանուտ էին, և բազուկներից մեկի վրա մի մեծ, թարմ այրվածք էր երևում:

Բիլը ուտքի կանգնեց և ժպտալով նույնպես ձեռքը մեկնեց Հարրիին: Բիլը Հարրիի համար իսկական անակնկալ էր: Հարրին գիտեր, որ նա աշխատում էր հրաշագործական Գրինգոթս բանկում, որ նա ժամանակին Հոգվարթսում Առաջին-աշակերտ էր եղել, և Հարրին միշտ պատկերացրել էր Բիլին ինչպես Փերսիի ավագ տարբերակը: Երևի հենց այն պատճառով, որ Բիլը բանկում էր աշխատում, Հարրին նրան պատկերացնում էր Փերսիի նման բժախնդիր, կանոնավոր կենսառով ապրող և իրեն պատահած բոլոր մարդկանց ամեն քայլափոխի դաստիարակող: Սակայն, Բիլը... նա ուղղակի ուրիշ բառ չուներ ասելու նրա մասին... Բիլը... դեմք էր... Նա բարձրահասակ էր, երկար մազերով, որոնք կապի մեջ հավաքված էին ծոծրակի վրա: Ականջին օղ էր կրում, որից մի անորոշ կենդանու ժամիք էր կախված: Նրա հագուստը շատ տեղին կլիներ որևէ մազլ ռոք-երգչի համերգի ժամանակ, բացառությամբ, ինչպես Հարրին նկատեց, երկարաձիտ կոշիկներից, որոնք ոչ թե հասարակ կաշվից էին, այլ վիշապի թեփուկավոր մորթուց:

Մինչև որևէ մեկը կիասցներ մի ուրիշ բան ասել, մի թեթև փրթոց լսվեց, և պարոն Ուիզլին ուղղակի օդից հայտնվեց Զորջի կողքին: Հարրին դեռ երբեք չէր տեսել պարոն Ուիզլիին այդքան բարկացած:

— Բոլորովին ծիծաղելի չէր, ֆրե՛դ... — գոռաց նա: — Աստծո սիրու՛յն, ի՞նչ տվեցիր այդ մազլ երեխային:

— Ես նրան ոչ-չինչ էլ չեմ տվել, — վրդովված ասաց ֆրե՛դ չարանենգ ժպտալով, — ուղղակի ձեռքից ցած ընկավ... Ո՛վ էր խնդրում նրան, որ վերցներ ու բերանը խոթեր, ես նրան նույնիսկ չեմ էլ հյուրասիրել...

— Դու դիտավորյալ ցած զցեցիր, — մեղադրական գոռաց պարոն Ուիզլին, — դու շատ լա՛վ էլ գիտեիր, որ նա կուտի... և շատ լա՛վ էլ գիտեիր, որ տղան նիհարելու սննդակարգի մեջ է...

— Որքա՞ն մեծացավ լեզուն, — հետաքրքրված հարցրեց Զորջը:

— Արդեն գրեթե մի մետրի էր հասել, երբ կարողացա ծնողներին համոզել, որ թույլ տան միջամտեմ:

Հարրին և բոլոր երիտասարդ Ուիզլիները ունացին ծիծաղից:

— Բոլորովին ծիծաղելի չէ... — աշխատելով ընդհանուր քրքիցից բարձր ինչեցնել ձայնը՝ գոռաց պարոն Ուիզլին... — Նման պահելաձնը լրջորեն վնասում է կախարդների և մագլների հարաբերությունների զարգացմանը: Ես կյանքիս կեսն անց եմ կացրել պայքարելով մագլների նկատմամբ խտրական վերաբերմունքի դեմ, իսկ իմ սեփական որդիները...

— Մենք նրան մագլ լինելու համար չտվեցինք այդ կոնֆետը, — Վրդովված ասաց Ֆրեդը:

— Ո՞չ, մենք նրան տվեցինք դա, որովհետև նա կռվարար, անուղեղ անասուն է, — ասաց Զորջը, — ...չէ՞, Հա՛րի...

— Հա, իենց այդպես է, պարոն Ուիշլի, — լրջորեն ասաց Հարրին:

— Հարցը դա չէ, — փրփրեց պարոն Ուիզլին, — լա՛վ, դեռ կտեսնեք, երբ ամեն ինչ կպատմեմ ծեր մորը...

— Ի՞նչ պիտի պատմես ինձ, — լսվեց մի ձայն նրանց թիկունքից:

Տիկին Ուիզլին բոլորից աննկատ մտել էր խոհանոց: Նա մի կարճահասակ կլորամարմին կին էր, շատ բարի դեմքով, թեև այդ պահին նրա աչքերը նեղացել էին որսի ելած գիշատիչ կատվի աչքերի պես:

— Օհ, ողջույն, Հա՛րի, սիրելի՞ն, — ասաց նա, նկատելով Հարրիին և սրտանց ժպտաց: Հետո նրա աչքերը կրկին վերադարձան ամուսնու վրա: — Ուրեմն այդ ի՞նչ պիտի պատմեիր ինձ, Ա՛րթուր:

Պարոն Ուիզլին տատանվեց: Հարրին համոզված էր, որ պարոն Ուիզլին որքան էլ բարկացած լիներ Ֆրեդի և Զորջի վրա, իրականում չէր էլ պատրաստվում պատահածի մասին որևէ բան պատմել տիկին Ուիզլիին: Լռություն տիրեց, մինչ պարոն Ուիզլին նյարդային նայում էր կնոջը: Հետո տիկին Ուիզլիի հետևից խոհանոցի դրների մեջ երկու աղջկներ հայտնվեցին: Մեկը՝ շատ փարթամ շագանակագույն մազերով և փոքր-ինչ մեծ ու ցցված առջևի ատամներով, որը Հարրիի և Ունի լավագույն ընկեր Հերմիոնա Գրեյնչերն էր: Մյուսը, որն ավելի փոքր էր ու կարմրահեր, Ունի կրտսեր քույր Զինին էր: Երկուսն էլ ժպտացին Հարրիին, որը նրանց պատասխան ժպտաց, ինչից Զինին քաջվարդի պես կարմրեց... Նա, կարելի էր ասել, անտարբեր չէր Հարրիի նկատմամբ, այն օրից, ինչ վերջինս առաջին անգամ այցելել էր Տոհմառոջ:

— Ի՞նչ պիտի պատմեիր ինձ, Ա՛րթուր, — կրկնեց տիկին Ուիզլին արդեն շատ վտանգավոր ձայնային ելեւջով:

— Ոչինչ, Մո՛լի, — կմկմաց պարոն Ուիզլին, — Ֆրեդն ու Զորջն ուղղակի... բայց ես արդեն ասացի նրանց, ինչը պետք էր ասել...

— Այս անգամ ի՞նչ են արել, — հարձակողական վրա տվեց տիկին Ուիզլին: — Եթե դա որևէ առնչություն ունի «Ուիզլիների զարմանահրաշ ծաղրատիկների» հետ...

— Ոո՛ն, չե՞ս ուզում Հարրիին ցույց տալ, թե որտեղ է նա քնելու, — առաջարկեց Հերմիոնան դռան շեմից:

— Նա շատ լա՛վ գիտի, թե որտեղ է քնելու, — պատասխանեց Ոոնը, — ել որտե՞ղ պիտի քնի, եթե ոչ իմ սենյակում, ինչպես անցած անգամ...

— Կարող ենք բոլորս գնալ տեսնելու, — նշանացի ասաց Հերմիոնան:

— Oh, — ասաց Ոոնը՝ վերջապես գլխի ընկնելով, — Ճիշտ ես ասում:

— Հա՛, մենք էլ ենք գալիս, — անմիջապես արձագանքեց Զորջը...

— Տեղից չշարժվե՛ս, — նետեց տիկին Ուիզլին:

Հարրին ու Ոոնը կողքանց դուրս եկան խոհանոցից և Հերմիոնայի ու Զինիի հետ միասին սկսեցին բարձրանալ դեպի տան վերին հարկերը տանող՝ բավականին անսովոր կառուցվածքով, զիգզագաձև, նեղ աստիճաններով:

— Ի՞նչի մասին էր խոսում մայրիկդ, ի՞նչ է նշանակում «Ուիզլիների զարմանահրաշ ծաղրատիկները», — հարցորեց Հարրին, մինչ բարձրանում էին:

Ոոնը և Զինին սկսեցին քրքջալ, սակայն Հերմիոնան չծիծաղեց:

— Մաման, Ֆրեդի ու Զորջի սենյակը մաքրելիս, մի մեծ տրցակ պատվերների ձևեր է գտել, — կամացուկ բացատրեց Ոոնը, — Երկար գնացուցակներ՝ նրանց հնարած ու սարքած բաների համար: Դեհ գիտե՛ս, նրանց սիրած ծաղրածին զըրթուփըրթը. Կեղծ կախարդական փայտիկներ, ծաղրանենգ կոնֆետներ, ի՞նչ ասես... Ուղղակի հրաշք են... Նույնիսկ ես չգիտեի, որ այդքան բան են հնարել...

— Մենք արդեն հազար տարի է նրանց սենյակից պայթյունների ծայներ ենք լսում, բայց մտքներովս չեր անցել, թե իրականում նրանք ինչ են անում: Կարծում էինք, թե ուղղակի սիրում են աղմկել... Ի՞նչ ինանայինք, որ ամբողջ ժամանակ նրանք ինչ-որ բան են սարքում, — ասաց, Զինին:

— Բայց մեծ մասը, եթե անկեղծ լինենք մի քիչ վտանգավոր բաներ են... միայն որոշ մասն է զվարճալի... — ասաց Ոոնը. — Ու պատկերացրու՛,

նրանք պատրաստվում են այդ ամբողջ ապրանքը վաճառել Հոգվարթսում, որպեսզի մի քիչ փող աշխատեն: Մաման ուղղակի գժվել էր բարկությունից: Մաման արգելեց նրանց որևէ բան նորից սարքել և վարեց պատվերների բոլոր ձևերը... բայց, մեկ է, ոչ մի կերպ չէր կարողանում հանգստանալ... որովհետև նրանք շատ քիչ ՀԱՄ-եր են ստացել, ինչը մեծ ու տհած անակնկալ էր մամայի համար:

ՀԱՄ նշանակում է Հրաշագործության առաջին մակարդակ: Տարբեր առարկաներից ՀԱՄ ստանալու համար Հոգվարթսի ուսանողները քննություններ են հանձնում տասնինգ տարեկանում:

— Իսկ հետո իսկական երկրաշարժ եղավ, — շարունակեց Զինին, — որովհետև մաման ասաց, որ նրանք այդքան քիչ ՀԱՄ-երով չեն կարողանա պապայի պես աշխատել Հրաշագործության նախարարությունում, իսկ նրանք մամային ասացին, որ իրենք չեն էլ պատրաստվում նախարարությունում աշխատել, և որ իրենք որոշել են ծաղրածին զըրթուփըրթի խանութ բացել:

Հենց այդ պահին երկրորդ հարկի աստիճանահարթակի վրա մի դուռ բացվեց, և եղջերաշրջանակով ակնոց դրած մի բարկացած դեմք դուրս ցցվեց դռնից.

— Ողջու՞յն, Փերսի, — ասաց Հարրին:

— Oh, ողջու՞յն, Հա՛րի, — ասաց Փերսին, — Ես էլ մտածում էի, թե ով է այսպիսի աղմուկ-աղաղակ բարձրացրել: Ի գիտություն ձեզ ես այստեղ փորձում եմ գործ անել, պիտի մի հաշվետվություն վերջացնեմ Վարչության համար... և չեմ կարող կենտրոնանալ, երբ մարդիկ նախիրի նման դոփելով վերուվար են անում աստիճաններով:

— Մենք նախիր չենք, — ծայրահեռ նեղարտած ասաց Ունը: — Եվ մենք ընդամենը առաջին անգամ ենք բարձրանում իմ սենյակը: Ների՛ր, որ խանգարեցինք Հրաշագործության նախարարության հույժ կարևոր գործակալի գերգաղտնի աշխատանքին:

— Իսկ ի՞նչ հաշվետվություն ես գրում, — հարցրեց Հարրին:

— Դա Միջազգային հրաշագործական համագործակցության վարչության համար է, — ասաց Փերսին ակնհայտ բավարարությամբ: — Մենք փորձում ենք միօրինականացնել կախարդական կաթսաների տակերի հաստությունը: Արտասահմանյան արտադրության որոշ ներմուծվող

կաթուաների տակերը մի մազաչափ ավելի բարակ են, քան մեր տեղական արտադրության կաթուաներինը: Ծորող կաթուաների թիվը ավելանում է ամենաքիչը տարեկան երեք տոկոսով...

— ...Օ՛հ, այդ հաշվետվությունը կվիտսի ամբողջ աշխարհը, — ասաց Ոննը: — Արդեն տեսնում եմ, ինչեր են գրելու «Մարգարե» օրաթերթի առաջին էջում. «Համաշխարհային արհավիրք... Կաթուաները ծորում են...»:

Փերսին թեթև շառագունեց:

— Կարող ես ծիծաղել, որքան ուզում ես, Ոո՛ն, — ասաց նա տաքացած, — բայց եթե գրնե որևէ միջազգային օրենք չընդունվի, մեր շուկան կարող է հեղեղվել անորակ, բարակ տակեր ունեցող արտադրանքով, ինչը լուրջ վտանգի կենթարկի...

— Հա՛, իա՛, լա՛վ, — ասաց Ոննը՝ շարունակելով աստիճաններով վեր բարձրանալ:

Փերսին շրխկոցով փակեց իր սենյակի դուռը: Հարրին, Հերմիոնան ու Զինին աստիճաններով շտապեցին Ոննի հետևից՝ խոհանոցից լսվող ճիշերի ու գոռգոռոցների ուղեկցությամբ: Երևի պարոն Ուիզլին, այնուամենայնիվ, պատմել էր տիկին Ուիզլիին տղաների «Գերան-լեզու» նուգաների մասին:

Տանիքի տակ գտնվող սենյակը, որտեղ քնում էր Ոննը, ճիշտ նույնպիսի տեսք ուներ, ինչ անցած անգամ, երբ Հարրին այցելել էր Տոհմաորչ: Պատերին փակցված էին Ոննի սիրած քվիդիչի թիմի՝ «Հերսթի Հրանոթների» պաստառները, որի մարզիկները ցախավելների վրա նստած դեսուդեն էին վզվզում պաստառների մեջ և ուրախ ձեռքով անում նայողներին: Պատուհանի գոգին դրած ակվարիումի մեջ, որտեղ նախորդ անգամ մի քանի հարյուր շերեփուկներ էին վխտում, այժմ մի շատ մեծ գորս էր նստած: Ոննի ծեր առնետ Բոքոնը, բնականաբար, այլևս ոչ մի տեղ չէր երևում, սակայն սենյակում մի թռչնավանդակ կար, որի մեջ խելագար ծլտպլտոցով թռչկոտում էր այն պստիկ մոխրագույն բվիկը, որը Ոննից նամակ էր հասցել Հարրիին Բեկստենիների նրբանցքը:

— Սու՛ս արա, Զիզի՛կ, — ասաց Ոննը, կողքանց մի կերպ անցնելով չորս մահճակալներից երկուսի կողքով, որոնք ուղղակի հրաշքով խցկված էին առանց այն էլ փոքր սենյակի մեջ, — Ֆրեն ու Զորջը մեզ հետ են քնելու, որովհետև Բիլն ու Չարլին նրանց սենյակում են մնում, — տեղեկացրեց նա

Հարրիհն: — Փերսին մեծ աղմուկ բարձրացրեց, որպեսզի իր սենյակում իրենից բացի ոչ ոք չընի, որովհետև նա հաշվետվություն է գրում:

— Դու ե՞ս բվիկի անունը Զիզիկ դրել, — հարցրեց Հարրին:

— Ո՛չ, բվիկի իսկական անունը Շափյուղասարեկ է, — Ոռնի փոխարեն պատասխանեց Զինին:

— Բա էլ ինչու է Ոռնը նրան Զիզիկ ասում:

— Որովհետև համառ հաստագլուխի մեկն է, — շարունակեց Զինին

— Հա՛, դա դեռ մե՛ծ հարց է, թե ով է համառ հաստագլուխը, — դառն սարկազմով ասաց Ոռնը: — Զինին է դրել բվիկի անունը, — բացատրեց նա Հարրիհն, — նրա կարծիքով շա՛տ անուշիկ է հնչում. «Շա-փյու-ղա-սարեկ...»: Բայց դե արի ու մեկին հա «շափյուղասարեկ» ասա, թե չես ուզում որ սիրտդ խառնի: Ուզեցի փոխել անունը, բայց արդեն շատ ուշ էր, ապուշին դուր է գալիս այդ հիմար անունը և ուրիշ անվան արդեն չի արձագանքում: Բայց որ ասում եմ Զիզիկ, զնայլվում է: Կամ նրան թվում է, թե դա իր անվան կարծ տարբերակն է, կամ իրեն Զիզ թռչունի պես ամենազոր է պատկերացնում: Ստիպված եմ այստեղ պահում, որովհետև երրուն ու Հերմեսը սրան տանել չեն կարող: Ինձ էլ է զգվեցնում, եթե անկեղծ լինենք:

Շափյուղասարեկը երջանիկ դեսուդեն էր պտտվում իր վանդակի մեջ՝ անտանելի բարձր ճռվողելով: Հարրին Ոռնին չափազանց լավ էր ճանաչում նրա վերջին խոսքերը լուրջ ընդունելու համար: Նա անդադար դժգոհում էր իր ծեր առնետ Բոքոնից, բայց շատ էր վիատվել, երբ անցած տարի կարծում էր, որ Հերմիոնայի կատու Ծուռթաթը կերել էր նրան:

— Ծուռթաթն ու՞ր է, — հարցրեց Հարրին Հերմիոնային:

— Հաստատ, այգում է ֆրֆոռում, — ասաց նա, — վազվզում է գնոմների հետևից, առաջ երբեք դրանց չի տեսել:

— Ուրեմն Փերսին հավանու՞մ է իր աշխատանքը, — հարցրեց Հարրին՝ նստելով մահճակալներից մեկին և դիտելով ինչպես են Հերսի Հրանոթները ներս ու դուրս վզվզում առաստաղին փակցված պաստառների մեջ:

— Հավանու՞մ է... — մռայլ կրկնեց Ոռնը, — համոզված եմ, որ նույնիսկ տուն չէր գա, եթե միայն հայրիկը չստիպեր նրան: Ուղղակի ոնց որ դիվահար լինի: Հանկարծ սխալ չանես հետը խոսես իր շեֆի մասին: Գլուխդ կտանի. «Ինչպես ասում է պարոն Քրառուչը... Ըստ պարոն Քրառուչի... Պարոն Քրառուչի

կարծիքով... Պարոն Քրառուչն ինձ ասաց...».... Այնպես է սիրահարվել այդ պարոն Քրառուչին, որ շուտով ամուսնության առաջարկ կանի նրան:

— Լա՞վ ես անցկացրել անցած ամիսը, Հա՛րի, — հարցրեց Հերմիոնան,
— ստացա՞ր մեր ուղարկած ուտելիքներով ծանրոցները:

— Հա՛, շատ շնորհակալ եմ, — ասաց Հարրին: — Դրանք ուղղակի
փրկեցին ինձ սովամահությունից, հատկապես տորթերը:

— Իսկ որևէ լուր ունե՞ս... — սկսեց Ունը, բայց Հերմիոնայի խիստ
հայացքի տակ ձայնը կտրեց: Հարրին գիտեր, որ Ունը ուզում էր հարցնել
Սիրիուսի մասին: Ունը և Հերմիոնան այնքան բան էին արել՝ օգնելով
Սիրիուսին փախչել Հրաշագործության նախարարությունից, որ նրանք
նույնքան անհանգստացած էին Հարրիի կնքահոր ճակատագրով, որքան և
ինքը: Սակայն Զինիի մոտ նրա մասին խոսելն այնքան էլ լավ գաղափար չէր:
Նրանց երեքից և պրոֆեսոր Դամբլդորից բացի ուրիշ ոչ ոք չգիտեր, թե
Սիրիուսին ինչպես հաջողվեց փախչել, և նրանցից ու պրոֆեսոր
Դամբլդորից բացի ոչ ոք համոզված չէր նրա անմեղության մեջ:

— Կարծես ներքենում դադարեցին վիճել, — ասաց Հերմիոնան,
անհարմար պահը կոծկելու համար, որովհետև Զինին շատ հետաքրքրված
նայում էր մե՛կ Ունին, մե՛կ Հարրիին: — Չիշնե՞նք ձեր մայրիկին օգնենք
ձաշի սեղանը զցել:

— Հա՛, լա՞վ, — ասաց Ունը: Նրանք չորսով դուրս եկան Ունի սենյակից
ու վերադառնու խոհանոց, որտեղ միայն տիկին Ուիզլին էր՝ անչափ
բարկացած ու նյարդային տեսքով:

— Ճաշելու ենք դրսում, սեղանը կզցենք այգում, — ասաց նա, երբ նրանք
ներս մտան: — Այստեղ ուղղակի տեղ չկա տասնմեկ հոգու համար: Կօգնե՞ք
ինձ ափսեները դուրս տանել, աղջիկնե՛ր: Բիլն ու Զարլին զբաղված են
սեղաններով ու աթոռներով: Իսկ դուք երկուսդ տարեք դանակներն ու
պատառաքաղները, — ասաց նա Ունին ու Հարրիին՝ բարկությունից քիչ
ավելի շեշտակի ուղղելով կախարդական փայտիկը լվացարանի մեջ լցված
մի կույտ կարտոֆիլի վրա, ինչից կարտոֆիլներն այնքան արագ կեղևահան
եղան, որ, ցաքուցրիկ թռչելով, դուրս ընկան լվացարանից ու գլորվեցին
հատակի վրա:

— Օհ, աստծո սիրու՛յն, — մրթնթթաց նա, կախարդական փայտիկն
ուղղելով դեպի սեղանի գոգաթիակն ու խոզանակը, որոնք ցած թռան

լվացարանի կողքի կեռից ու սկսեցին ձևավոր չմշկասահք ցուցադրել խոհանոցի հատակին՝ լվացարանի մեջ հետ թօցնելով կարտոֆիլները: — Այդ երկուսը... — վերջապես չդիմանալով պայթեց տիկին Ուիզլին՝ արդեն թավաներն ու կաթսաները հանելով պահարանից, և Հարրին հաստատ գիտեր, որ նա Ֆրեդի ու Ջորջի մասին էր խոսում: — Ես ուղղակի չեմ պատկերացնում, թե ինչ է լինելու նրանց հետ... Իսկապես չգիտեմ... Ո՛չ պատվախնդրություն ունեն, ո՛չ նպատակ՝ բացի իրենց քաշով մեկ գլխացավանք ու փորձանք ստեղծելուց...

Նա մի մեծ պղնձե կաթսա շրիսկացրեց խոհանոցի սեղանին և սկսեց իր կախարդական փայտիկով խառնող շարժում անել կաթսայի մեջ: Կախարդական փայտիկի ծայրից սկսեց խիտ ու ախորժատես կերարկրախյուս ծորալ, և նա շարունակեց խառնել այն:

— Չի կարելի ասել, որ բոլորովին ուղեղ չունեն, — նյարդայնացած շարունակում էր նա, կերակրախյուսով կաթսան դնելով գազօջախին և կրկին կախարդական փայտիկի շարժումով տակը կրակ վառելով: — Բայց նրանք իգուր վատնում են իրենց ունեցած ուղեղն ու տաղանդը, և եթե միայն շուտով խելք չհավաքեն, իսկապես մեծ խնդիրների առաջ կկանգնեն: Այդ երկուսի մասին Հոգվարթսից ավելի շատ դժգոհության նամակներ են ստացել, քան իմ մյուս բոլոր երեխաների մասին միասին վերցրած: Եթե նրանք այսպես շարունակեն, նրանց վերջը Հրաշագործության անհարիր օգտագործման վերահսկման վարչությունում կլինի:

Տիկին Ուիզլին իր կախարդական փայտիկը շեշտակի ուղղեց դանակ պատառաքաղով գզրոցին, որը շրիսկոցով բացվեց՝ ստիպելով Հարրիին ու Ունին մի կողմ ցատկել և ճիշտ ժամանակին, որովհետև մի քանի դանակներ դուրս ցատկելով գզրոցից, սուրացին ամբողջ խոհանոցով դեպի լվացարանի կողքի սեղանը ու սկսեցին կտրատել կարտոֆիլի գլուխները, որոնք արդեն լվացված հերթով դուրս էին թռչում լվացարանի միջից:

— Ուղղակի չեմ հասկանում, թե ի՞նչն ենք սխալ արել նրանց դաստիարակության հարցում, — ասաց տիկին Ուիզլին՝ ցած դնելով իր կախարդական փայտիկը և ձեռքը զցելով պահարանի մեջ, որպեսզի նոր կաթսաներ ու թավաներ հանի: — Տարեց-տարի նույն բանն է եղել, մեկը մյուսի հետևից, իսկ սրանք ընդհանրապես ոչ մեկիս չեն լսում... ՕՀ, ՆՈՐԻ՞Ց...

Նա սեղանից վերցրել էր կախարդական փայտիկը, և այն ուժեղ ծղրտոցով, վերածվել էր մի հսկայական ռետինե մկնիկի:

— Խնդրե՛մ, սա նրանց սարքած կեղծ կախարդական փայտիկներից էր, — գոռաց նա, — քանի՛ անզամ եմ ասել, որ ցաքուցրիվ շաղ չտան տան մեջ:

Նա ձանկեց իր հսկական կախարդական փայտիկը և հետ շրջվելով տեսավ, որ գազօջախին դրված կաթսան ծխում է:

— Արի՛, շուտ արա՛, — կամացուկ ասաց Ռոնը Հարրիին՝ մի խուրձ դանակ ու պատառաքաղ վերցնելով բաց գզրոցից, — գնա՛նք օգնե՛նք Բիլին ու Չարլիին:

Նրանք թողեցին տիկին Ռիվլիին իր խոհանոցային մարտադաշտում և հետնամուտքի դռնով ուղղվեցին դեպի այգի:

Հազիվ էին մի քան քայլ արել, երբ Հերմիոնայի ծուռթաթ զաֆրանագույն փիսո Ծուռթաթը սուրաց նրանց ոտքերի տակով, իր հաստ ու փարթամ պոչը թափահարելով ու նպատակասլաց հետապնդելով ինչ-որ պստիկ մի քանի, որն առաջին հայացքից ոնց որ ոտավոր, ցեխոտ կարտոֆիլի գլուխ լիներ: Հարրին անմիջապես հասակացավ, որ Ծուռթաթի որսի առարկան գնում էր: Հազիվ տասը մատնաչափ հասակով գնոմը, ծուռտիկ-մուռտիկ, փոքրիկ տոտիկները շատ արագ շարժելով, սլացավ ամբողջ բակով և գլխիվայր սուզվեց դռան մոտ, պարզ չէր, թե ինչ նպատակի համար, անկանոն թափված «վելինգթոն» երկարաձիտք կոշիկներից մեկի մեջ:

Հարրին լսում էր, թե ինչպես էր գնոմը խելազարի պես հօհում, երբ Ծուռթաթն իր կարճիկ թաթերից մեկը ներս խցկելով կոշիկի ձիտքի մեջ, փորձում էր հասնել նրան: Ձիշտ այդ պահին տան մյուս կողմից ուժեղ ձայթյուն և հօնոյուն լսվեց՝ ստիպելով Հարրիին ու Ռոնին անհանգստացած արագացնել քայլերը: Աղմուկի պատճառը պարզ դարձավ նրանց, երբ շրջանցեցին պատն ու հայտնվեցին տան մյուս կողմում: Բիլն ու Չարլին հանել էին իրենց կախարդական փայտիկները և ակնհայտորեն մենամարտում էին մարգագետնի վրա օդում բարձր սավառնող մի զույգ հնամաշ ու քերծոտված սեղաններով՝ փորձելով սեփական սեղանով ցած զցել մյուսի սեղանը: Հենց դրանց բախյունից էլ այդպիսի անտանելի աղմուկ էր բարձրացել: Ֆրեդն ու Ջորջը մարզական ոգեպնդիչ կոչնակող խմբի դեր էին կատարում: Ջինին ինքնամոռաց ծիծաղում էր, իսկ Հերմիոնան ապշահար կանգնել էր ցանկապատի մոտ, ակնհայտորեն չիմանալով ինչ

անել՝ տրվել զվարձության ինքնաբուխ ալիքին, թե հագուրդ տալ բնածին կանոնասեր անհանգստությանը:

Բիլի սեղանը անտանելի ուժեղ գմփոցով ոտքերով բռնեց Չարլիի սեղանին, և այդ հարվածից վերջինիս ոտքերից մեկը դուրս թռավ: Նրանց գլխավերևում բացվող պատուհանի շրխկոց լսվեց, և Փերսիի գլուխը դուրս ցցվեց երկրորդ հարկի պատուհանից:

— Սա ի՞նչ աղմուկ է... Սա գժանոց է, տուն չի՛... Դադարեցրե՛ք աղմուկը... — ծայրահեռ սրտմեղած գոռաց նա:

— Կներե՛ս, Փե՛րսի, — ասաց Բիլը լայն ժպտալով, — ի՞նչ նորություն կա կաթսաների տակերից:

— Ոչ մի լավ նորություն չկա՛, — ջգրոտ ասաց Փերսին և շրխկոցով փակեց իր պատուհանի փեղկը: Միահամուռ հռհռալով Բիլն ու Չարլին սեղաններն ապահով իջեցրին գետնին: Բիլն իր փայտիկի թեթև շարժումով միացրեց սեղանի պոկված ոտքը և օդից հայտնված ծածանվող սփռոցով ծածկեց սեղանները:

Ժամը յոթին սեղաններն արդեն բեռնված էին տիկին Ուիզլիի խոհարարական հանձարի բազմատեսակ խորտիկներով լի ափսեներով ու սկուտեղներով, և ինը Ուիզլիները, Հարրին ու Հերմիոնան նստած էին սեղանի շուրջը ընթելու՝ ջինջ ու խաղաղ ամառային երեկոյան երկնքի տակ: Այնպիսի մեկի համար, ում ամառային ամբողջ կերակրացանկը կազմված էր միայն հետզհետեւ չորացող թխվածքաբլիթներից, դա մի իսկական դրախտ էր, և սկզբում Հարրին ուղղակի անկարող էր խոսել, քանի որ բերանը զբաղված էր մսով կարկանդակներով և կարագով ու սամիթով շոգեխաշած կարտոֆիլի անզուգական աղցանով:

Սեղանի հեռավոր ծայրում նստած Փերսին հորը պատմում էր կաթսաների տակերի միօրինականացման օրինագժի իր հաշվետվության մասին:

— Ես պարոն Քրաուչին ասել եմ, որ հաշվետվությունը կստանա երեքաբթի առավոտյան, — հպարտ-հպարտ տեղեկացրեց Փերսին: — Դա նույնիսկ մի քիչ ավելի շուտ է, քան նա ենթադրում էր, բայց ես սիրում եմ ամեն ինչում առաջինը լինել: Կարծում եմ, որ շատ շնորհակալ կլինի ինձնից, եթե ժամանակին հանձնեմ: Մեր բաժնի գլխին այնքան գործ է թափվել վերջին օրերին, որ շունչ քաշելու ժամանակ չունենք: Ինչ ասեմ, ինձնից լավ

գիտես, թե Աշխարհի Գավաթի Եզրափակիչի հետ կապված ինչքա՞ն կազմակերպական խնդիրներ կան: Իսկ Հրաշագործական խաղերի ու մարզաձևերի Վարչության պետ Լուդո Բեգմանը ոչինչ չի անում մեզ օգնելու համար, ամբողջ ծանրությունը մեր ուսերին է...

— Լուդոն լավ մարդ է, — ասաց պարոն Ուիզլին՝ աշխատելով ինարավորինս չեզոք հնչել: — Լուդոյին պետք է շնորհակալ լինենք Գավաթի մեր առաջնակարգ տոմսերի համար: Ես նրան մի անգամ մի փոքր ծառայություն էի մատուցել, երբ նրա եղբայր Օստոն փորձանքի մեջ էր ընկել... Երևի հիշում ես գերբնական ուժերով խոտհնձիչի դեպքը... Ես, որքան կարող էի, մեղմեցի գործի ընթացքը:

— Oh, Բեգմանն ինքը հաճելի մարդ է, անշուշտ, — ասաց Փերսին ցրված, — բայց ես ուղղակի չեմ հասկանում, թե ինչպես է կարողացել իր ինարավորություններով և աշխատանքի նկատմամբ վերաբերմունքով Վարչության պետ դառնալ... Երբ ես նրան համեմատում եմ պարոն Քրառուչի հետ... Չեմ կարող պատկերացնել անգամ, թե ինչ աղմուկ-աղաղակ կբարձրացներ պարոն Քրառուչը, եթե մեր Վարչությունից որևէ մեկն անհետ կորեր: Դու հասկանու՞մ ես, որ Բեգմանի Վարչությունից Բերթա Զորկինսը, արդեն մի ամիս է, ինչ անհետ կորել է: Արձակուրդներին գնացել է Ալբանիա ու էլ չի վերադարձել:

— Այո, ես Լուդոյին հարցրել եմ այդ մասին, — խոժոռվելով ասաց պարոն Ուիզլին, — նա ասաց, որ դա շատ նման է Բերթային, որ դա առաջին անգամը չէ, որ Բերթան այդպես կորչում է... Թեև, պետք է խոստովանեմ, որ եթե իմ Վարչությունից մեկը կորեր, ես անձամբ շատ կանհանգստանայի...

— Oh, Բերթան անհույս երևույթ է, լա՛վ, — ասաց Փերսին: — Լսել եմ, որ նրան բաժնից բաժին ու Վարչությունից Վարչություն են փոխադրում արդեն տարիներ շարունակ: Հիմա նրա շուրջն ավելի մեծ աղմուկ են բարձրացրել, քան իրականում նա արժանի է... Բայց միևնույն է, ամեն դեպքում Բեգմանը պարտավոր է մի բան անել Բերթային գտնելու համար: Պարոն Քրառուչը նույնիսկ անձամբ շահագրգուված է դրանում... Գիտե՞ս, Բերթան մի որոշ ժամանակ մեր Վարչությունում էլ է աշխատել, և կարծում եմ պարոն Քրառուչը նույնիսկ անտարեր չի նրա նկատմամբ... բայց Բեգմանն ուղղակի ծիծաղում է... Ասում է, որ Բերթան սխալ է կարդացել քարտեզները և արդյունքում Ալբանիայի փոխարեն հայտնվել է Ավստրալիայում... Սակայն,

— Փերսին մի տպավորիչ հոգոց հանեց և մի մեծ կում արեց թանթրվենու ծաղիկների գինուց, — մենք հիմա առանց այն էլ գերծանրաբեռնված ենք Միջազգային հրաշագործական համագործակցության վարչությունում, նույնիսկ առանց ուրիշ վարչությունների կորած աշխատակիցների մասին մտածելու: Ինչպես գիտես, մենք նաև մեկ ուրիշ... Մեծ իրադարձություն ենք կազմակերպում... Որը կսկսվի Աշխարհի Գավաթի առաջնությունից հետո:

— Նա նշանակալիորեն կոկորդը մաքրեց և ցած նայեց դեպի սեղանի ծայրը, որտեղ նստած էին Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան: — Դու գիտես, ինչի մասին եմ ես խոսում, հայրի՝կ, — նա մի քիչ ձայնը բարձրացրեց. — ...Խոսք մեծապես գաղտնի մի իրադարձության մասին է:

Ռոնը հոնքերի տակ ոլորեց աչքերը և Հարրիին ու Հերմիոնային կամացուկ ասաց.

— Հիմա Փերսին փորձում է մեզ գայթակղել, որպեսզի հարցնենք, թե այդ ինչ գաղտնի իրադարձության մասին է ինքը խոսում, որպեսզի մեծագույն հաճույք ստանալով դրանից կարողանա ասել, որ «Նախարարության հույժ գաղտնի տեղեկությունները բացահայտման ենթակա չեն»... Երկի հաստ տակերով կաթսաների Միջազգային ցուցահանդես է լինելու:

Սեղանի մեջտեղում նստած տիկին Ռիզալին վիճաբանում էր Բիլի հետ նրա ականջօղի կապակցությամբ, որը կարծես վերջերս հայտնված նորություն էր:

— Ի՞նչ զգելի մեծ ժանիք է... Իրոք, Բի՛լ, մի՞թե բանկում չեն առարկում:

— Մա՛մ, բանկում ոչ մեկին չի հետաքրքրում, թե ես ինչ եմ հագնում, քանի դեռ բանկի համար մեծ եկամուտներ եմ ստեղծում, — համբերատար ասաց Բիլը:

— Իսկ մազե՛րդ... Սիրելի՛ն, ուղղակի ծիծաղելիորեն երկարել են, — ասաց տիկին Ռիզալին, շոյելով իր կախարդական փայտիկը, — գուցե թողնես մազերդ կտրե՞մ...

— Իսկ ինձ դուր են գալիս Բիլի մազերը, — ասաց Ջինին, որը նստած էր Բիլի կողքին: — Դու մոդայից բան չես հասկանում, մա՛մ: Միևնույն է, պրոֆեսոր Դամբլդորի մազերի պես երկար չեն...

Տիկին Ռիզալիի կողքին նստած Ֆրեդը, Ջորջն ու Չարլին ոգևորված խոսում էին Աշխարհի Գավաթի առաջնության մասին:

— Կտեսնե՞ք, Իռլանդիան կիաղթի, — ասաց Չարլին առարկություն չհանդուրժող տոնով՝ կարտոֆիլով աղցանով լի բերանով: — Նրանք ուղղակի ջախջախեցին Պերուին կիսաեզրափակիչում:

— Իսկ Բուլղարիայում Վիկտոր Կրամն է խաղում, — ասաց Ֆրեդը:

— Բուլղարիան Կրամի պես միայն մեկ լավ խաղացող ունի, իսկ Իռլանդիան՝ յոթ, — առարկեց Չարլին: — Երնեկ Անգլիան էլ եզրափակիչ անցած լիներ: Ի՞նչ խայտառակ խաղացին:

— Իսկ ի՞նչ էր եղել, — ասաց Հարրին, հետաքրքրված և անչափ ախտսալով, որ Բեկստենիների նրբանցքում հրաշագործական աշխարհից իր մեկուկեսամսյա մեկուսացման պատճառով ոչ մի լուր չի ունեցել Գավաթի մյուս խաղերի մասին: Քվիդիչը Հարրիի համար մի ամբողջ աշխարհ էր: Նա Գրիֆինդոր տան քվիդիչի թիմի Որսորդն էր եղել սկսած Հոգվարթ իաձախելու առաջին տարուց և թռչում էր հրաշագործների աշխարհում հայտնի ամենալավ «Հրացոլք» ցախավելով:

— Անգլիան պարտվեց Տրանսիլվանիային՝ երեք հարյուր իննսուն - տասը հաշվով, — մոայլ ասաց Չարլին, — աննկարագրելի տեսարան էր: Իսկ Լուքսեմբուրգն ուղղակի բնբլահան արեց Ուելսին, Ուգանդային և Շոտլանդիային:

Պարոն Ուիզլին մոմերով լուսավորեց մթնող այգին, մինչև հերթ կիասներ աղանդերի փուլինգին (ուղղակի անմահական փուլինգ էր ելակի տնական պաղպաղակով), իսկ երբ ընթրիքը վերջացրին, մժուկներն ու գիշերային թիթեռներն արդեն պաշարել էին սեղանը: Օդը տաք էր և համեմված խոտի ու ցախակեռասի բուրմունքով: Հարրին ուղղակի երանության մեջ էր: Կուշտ՝ համեղ ուտելիքներով հարուստ ընթրիքից և հաշտ ու խաղաղ՝ աշխարհի հետ, դիտում էր, թե ինչպես են մի քանի գնոմներ տրճիկ տալիս վարդի թիթերի միջև, խելագար հօհօալով՝ կրնկակոյն իրենց հետապնդող Ծուռթաթի վրա:

Ունը մի հայացք նետեց սեղանն ի վեր, ստուգելով արդյոք որևէ մեկն իրենց չի նայում, և կամացուկ հարցրեց Հարրիին.

— Որևէ բան լսե՞լ ես Սիրիուսից վերջերս:

Հերմիոնան շուրջը նայելով ականջները սրեց:

— Հա՛... — կամացուկ ասաց Հարրին, — ...երկու անգամ գրել է ինձ: Ոնց որ լավ է: Երեկ չէ առաջին օրն եմ գրել նրան: Գուցե պատասխան գա, քանի դեռ այստեղ եմ:

Հանկարծ նա հիշեց պատճառը,թե ինչու էր գրել Սիրիուսին, և մի պահ նույնիսկ քիչ էր մնում պատմեր Ռոնին ու Հերմիոնային իր կրկին ցավող սպիի և այն մղձավանջային երազի մասին... բայց իրականում չէր ուզում անհանգստացնել նրանց այդ պահին: Ինքն իրեն այնքան երջանիկ ու խաղաղ էր զգում, որ որոշեց առայժմ ոչինչ չասել:

— Ուու՛ու, մի տեսեք, թե ժամը քանիսն է, — հանկարծ ասաց տիկին Ուիզլին՝ նայելով իր ձեռքի ժամացույցին: — Բոլորդ արդեն անկողնում պետք է լինեք: Արևածագին պիտի արթնանաք, որպեսզի Գավաթի եզրափակիչից չուշանաք: Հա՛րի, եթե ինձ թողնես քո դպրոցական գրքերի ու պարագաների ցանկը, ես ամեն ինչ կգնեմ քեզ համար: Վաղը գնալու եմ Շեղածիգ փողոց մերոնց համար գնումներ անելու: Աշխարհի Գավաթից հետո կարող է ժամանակ չինել: Անցած անգամ խաղը իինգ օր է տևել:

— Վա՛ու... Երնեկ էս անգամ էլ այդքան երկար տևի, — ասաց Հարրին ոգևորված:

— Ի՞նչ ես խոսում, դա ուղղակի մղձավանջ կլինի, — ասաց Փերսին կեղծ անհանգստությամբ: — Ես ցնցվում եմ այն մտքից, թե ինչպիսի վիճակում կլինի իմ մուտքի նամակների սկուտեղը, եթե իինգ օր գործի չգնամ:

— Հա՛, ինչ-որ մեկը կարող է կրկին վիշապի թոիք լցնել մեջը, չէ՞ Փե՛րսի, — կեղծ կարեկցանքով ասաց Ֆրեդը:

— Դա ընդամենը նորվեգական պարարտանյութի նմուշ էր, — ասաց Փերսին՝ միանգամից կարմրելով, — դա ոչ մի կապ չուներ իմ անձնական հարաբերությունների հետ:

— Են էլ ո՞նց կապ ուներ, — շշնչաց Ֆրեդը Հարրիի ականջին, երբ սեղանից վեր էին կենում, — մենք էինք նրան ուղղարկել այդ «նորվեգական պարարտանյութի» նմուշը:

Ճառ

Գլուխ 6. Պորտբանալին

Հարրին այնպիսի զգացողություն ուներ, ասես հազիվ էր գլուխը կպցրել բարձին, երբ տիկին Ուիզլին արթնացրեց նրան:

— Ժամանակն է, Հա՛րի, Վե՛ր կաց, սիրելի՛ս, — շշնջաց նա՝ առաջ շարժվելով, որպեսզի արթնացնի Ունին:

Հարրին շուրջը շոշափեց՝ փնտրելով ակնոցը, և գտնելով դրեց քթին ու նստեց: Դրսում դեռ մութ էր: Ունը ինչ-որ անորոշ բան էր մրթմրթում, մինչ մայրիկը փորձում էր արթնացնել նրան: Իր ներքնակի ոտնամասի մոտ Հարրին վերմակների տակից դուրս եկող երկու մեծ, անորոշ մարմիններ տեսավ:

— Ժամանա՞կն է... — կիսաքուն ասաց Ֆրեդը:

Նրանք լուր հագնվեցին, չափազանց քնկոտ, որպեսզի մի խոսք ասեին և անդադար հորանջելով ու ձգելով մկանները, չորսով իջան խոհանոց:

Տիկին Ուիզլին գազօջախին դրված մի մեծ կաթսայի պարունակությունն էր խառնում, մինչ պարոն Ուիզլին սեղանի մոտ նստած հատ-հատ զննում էր մի հաստ տրցակի մեջ կապված մագաղաթանման թղթից տոմսերը: Նա գլուխը վեր բարձրացրեց, երբ տղաները ներս մտան և ձեռքերը երկու կողմի վրա պարզեց, որպեսզի նրանք ավելի լավ տեսնեն իր հագուկապը: Նրա հազին գոլֆ խաղացողի ջեմպը էր և մի գույգ շատ հնամաշ ջինսե շալվար, որը թերևս մի քիչ մեծ էր նրա վրա, իսկ գոտկատեղին հաստ կաշվե գոտի էր կապել:

— Ի՞նչ կարծիքի եք, — հուզված հարցրեց պարոն Ուիզլին, — մեզնից պահանջվում է տեղ հասնել «ինկոզմիտո»... Ի՞նչ ես կարծում, Հա՛րի, ես մագլի նմա՞ն եմ...

— Օ՛հ, այո՛, — ասաց Հարրին ժպտալով, — կատարելապես...

— Բա ու՞ր են Բիլը, Չարլին ու Փեր-Փեր-Փե՛րսին, — չկարողանալով հորանջը զսպել ասաց Զորջը:

— Նրանք որոշել են, որ Երևութելով տեղ կհասնեն, — ասաց տիկին Ուիզլին, մեծ կաթսան դնելով սեղանին ու հերթով շիլա լցնելով թասիկների մեջ, — ուստի կարող են մի քիչ ավելի Երկար քնել:

Հարրին գիտեր, որ «Երևութելը» շատ դժվար մագիա էր: Դա նշանակում էր անհետանալ մեկ տեղում և գրեթե նույն ակնթարթին կրկին հայտնվել մեկ ուրիշ տեղում:

— Ուրեմն նրանք դեռ քնա՞ծ են, — մռայլ ասաց Ֆրեդը, մոտ քաշելով իր շիլայով թասիկը: — Իսկ ինչու՞ մենք էլ չենք կարող Երևութել:

— Որովհետև դուք դեռ փոքր եք և դեռ քննությունը չեք հանձնել, — կտրեց տիկին Ուիզլին: — Իսկ աղջիկներն ու՞ր են կորել:

Նա դուրս շտապեց խոհանոցից և արագ-արագ բարձրացավ աստիճաններով:

— Երևութելու համար պետք է քննությու՞ն հանձնել, — հարցրեց Հարրին:

— Օ՛հ, անշու՛շտ, — ասաց պարոն Ուիզլին՝ տոմսերի տրցակն ապահով դնելով իր ջինսի գրպանը: Հրաշագործական Տեղափոխումների վարչությունը անցած շաբաթ Երկու հոգու տուգանեց առանց արտոնագրի Երևութելու համար: Երևութելն այնքան էլ հեշտ բան չէ: Եվ եթե լավ չի արվում, կարող է հանգեցնել շատ տիած բարդությունների: Այն Երկուսը, ում մասին խոսում եմ, ուղղակի Երկու կեսի էին տրոհվել...

Սեղանի մոտ բոլորը ցնցվեցին՝ բացի Հարրից:

— Ըստ... տրոհվե՞լ... — կրկնեց Հարրին:

— Երկու կես էին եղել և կեսերը թողել էին Երևութման սկզբնակետում, — բացատրեց պարոն Ուիզլին՝ մեղրի մաթ լցնելով իր շիլայի մեջ, — ուստի ուղղակի լովել մնացել էին, կեսն՝ այստեղ, կեսն՝ այնտեղ, ո՛չ այս կողմ, ո՛չ այն կողմ: Ստիպված էին եղել այդպես մնալ մինչև Հրաշագործական դժբախտ պատահարների փրկարար ջոկատը տեղ հասնի, որպեսզի դուրս բերի նրանց այդ վիճակից: Պատկերացնու՞ն եք, թե որքան գործ էր ստեղծվել մեզ համար, չեք էլ կօահի, թե քանի մազլ էր հասցրել տեսնել նրանց թողած մարմնի մասերը...

Հարրին հանկարծ շատ հստակ պատկերացրեց մի զույգ ոտք և մի աչք ընկած Բեկստենիների նրբանցքի մայթեզրին:

— Ո՞ղջ էին մնացել, — ցնցված հարցրեց նա:

— Օ՞հ, այո՛, — ասաց պարոն Ուիզլին իմիջիայլոց, — բայց նրանք շատ մեծ տուգանք վճարեցին և չեմ կարծում, թե երբեք կրկին կփորձեն հապշտապ երևութել: Երևութելը խաղուպար չէ: Բազմաթիվ արդեն հասուն կախարդներ նույնիսկ չեն էլ փորձել երբեք երևութել: Գերադասում են ցախավելները: Ճիշտ է, ավելի դանդաղ է, բայց ապահով:

— Իսկ Բիլը, Չարլին ու Փերսին բոլորը կարո՞ղ են դա անել...

— Չարլին քննությունը ստիպված էր երկու անգամ հանձնել, — Ժպտալով ասաց Ֆրեդը: — Առաջին անգամ կտրվեց: Երևութել էր իր ուզած տեղից հինգ մոլոն դեպի հարավ՝ ճիշտ մի ծեր կնոջ շարժասայլակի մեջ, որը զբաղված էր սուվերմարքեթում ամենօրյա գնումներ անելով, հիշու՞մ եք:

— Հա՛, բայց երկրորդ անգամ նա քննությունը հանձնեց, — ասաց տիկին Ուիզլին՝ հետ գալով խոհանոց տղաների սրտանց քրքիջի ուղեկցությամբ:

— Փերսին քննությունը երկու շաբաթ առաջ է հանձնել, — ասաց Ջորջը, — դրանից հետո նույնիսկ երկրորդ հարկից առաջին հարկ ոտքով չի գալիս: Ամեն առավոտ իր սենյակից երևութուն է խոհանոց, որպեսզի գժվեցնի մեզ՝ ցուցադրելով, թե ինքը կարող է, իսկ մենք՝ ոչ:

Քայլեր լսվեցին աստիճաններից, և Հերմիոնան ու Ջինին մտան խոհանոց: Երկուսն էլ շատ գունատ էին ու քննկոտ:

— Ինչու՞ ենք այսքան վաղ արթնացել, — ասաց Ջինին՝ աչքերը տրորելով ու նստեց սեղանի մոտ:

— Մենք մի փոքր պետք է ոտքով քայլենք, — ասաց պարոն Ուիզլին:

— Քայլե՞նք, — կրկնեց Հարրին, — մինչև Աշխարհի Գավաթի մարզակարապարակը պիտի քայլե՞նք:

— Ոչ, ո՛չ, դա շատ հեռու է այստեղից, — ասաց պարոն Ուիզլին՝ Ժպտալով: — Մենք մի շատ ավելի մոտիկ տեղ պիտի գնանք ոտքով: Խնդիրն այն է, որ մեծ թվով իրաշագործների համար շատ դժվար է մի տեղում հավաքվելը՝ առանց մազների ուշադրությունն իրենց վրա իրավիրելու: Մենք պետք է շատ զգույշ լինենք ընդհանրապես ձամփորդելիս, և առավել ևս այնպիսի մի վիթսարի իրադարձության ժամանակ, ինչպիսին քվիդիչի Աշխարհի Գավաթն է...

— Ջո՛րջ, — հանկարծ այնպես կտրուկ ասաց տիկին Ուիզլին, որ բոլորը ցնցվեցին:

— Ի՞նչ, — ասաց Զորջը այնպիսի անմեղ արտահայտությամբ, որը սակայն ոչ մեկին չխաբեց:

— Ի՞նչ կա գրպանումդ:

— Ոչինչ:

— Մի՛ ստիր ինձ:

Տիկին Ուիզլին իր կախարդական փայտիկը ցցեց դեպի Զորջի գրպանը և ասաց.

— Ա՛քսիո...

Մի քանի փոքր, վառ գունավոր առարկաներ դուրս թռան Զորջի գրպաններից: Նա փորձեց բռնել, բայց դրանք նրա մատների արանքով դուրս պրծան ու սուրացին ուղիղ տիկին Ուիզլիի ձեռքի մեջ:

— Ես ձեզ ասել էի, որ բոլորը ոչնչացնեք, — ասաց տիկին Ուիզլին՝ ծայրահեղ բարկացած և ի տես բոլորի բարձր պահեց մի քանի «գերանլեզու» նուգաներ: — Ասել էի, չէ՞, որ դեն նետեք բոլորը: Դատարկե՛ք գրպանները, արա՛գ, երկուսդ էլ:

Շատ տհաճ տեսարան եղավ: Երկվորյակները պարզապես փորձել էին մաքսանենգ ձանապարհով տնից դուրս տանել հնարավորինս շատ թվով նուգաներ, և միայն իր Հեռականչող հմայանքի միջոցով տիկին Ուիզլին կարողացավ գտնել բոլոր թաքցրած նուգաները:

— Ա՛քսիո... Ա՛քսիո... Ա՛քսիո... — գոռում էր նա, և նուգաները դուրս էին թռչում ամեն տեսակի անհավանական տեղերից, այդ թվում և Զորջի բաձկոնի աստաօի տակից ու Ֆրեդի ջինսի ծալած փողկերից:

— Մենք վեց ամիս ենք ծախսել սրանց բաղադրատոմսի մշակման վրա, — գոռում էր Ֆրեդը, երբ մայրը կոնֆետներն աղբարկեն էր նետում:

— Իրո՞ք, ուրեմն ահա թե ինչով եք զբաղված եղել վեց ամիս, — ծղրտաց նա, — զարմանալի չէ, որ չկարողացաք ավելի շատ ՀԱՍ-եր ստանալ:

Ընդհանուր առմամբ, կարելի էր ասել, որ մթնոլորտն այնքան էլ բարեկամական չէր, երբ նրանք վերջապես դուրս եկան տնից:

Տիկին Ուիզլին դեռ կարմրատակած էր, երբ համբուրեց պարոն Ուիզլիի այտը, սակայն ոչ այնքան, որքան երկվորյակները, ովքեր իրենց ուսապարկերը գցեցին ուսերին և դուրս եկան տնից առանց նույնիսկ ցտեսություն ասելու մայրիկին:

— Զեզ հաճելի ժամանց են ցանկանում, — ասաց տիկին Ուիզլին, — և ձեզ լավ կպահե՞ք, — գոռաց նա երկվորյակների հետևից, բայց նրանք նույնիսկ չշրջվեցին ու չպատասխանեցին մայրիկին: — Բիլին, Չարլիին ու Փերսիին ես կեսօրին մոտ կուղարկեմ ձեր հետևից — ասաց տիկին Ուիզլին պարոն Ուիզլիին, երբ Հարրին, Ունը, Հերմիոնան ու Ջինին դուրս եկան մութ բակը և քայլեցին ֆրեդի ու Ջորջի հետևից:

Չով էր, և լուսինը դեռ երկնքում էր: Նրանցից աջ հորիզոնի վրա միայն մի մշուշոտ կանաչավուն գիծ էր երևում՝ մեծանալով արևածագի մոտեցմանը զուգընթաց:

Հարրին մտածում էր այն հազարավոր կախարդների մասին, ովքեր այդ պահին շտապում էին դեպի Քվիդիչի Աշխարհի Գավաթի եզրափակիչի մարզադաշտը, և քայլերն արագացրեց, որպեսզի քայլի պարոն Ուիզլիի կողքով:

— Իսկ ինչպե՞ս են բոլորն այնտեղ հասնելու՝ մագլներից աննկատ, — հարցրեց նա:

— Դա շատ մեծ կազմակերպական խնդիր է, — ծանր տնքաց պարոն Ուիզլին, — ամբողջ բարդությունն այն է, որ մոտ հարյուր հազար կախարդներ են ժամանել Աշխարհի Գավաթի առաջնությանը, և անշուշտ մենք պարզապես չունենք մի այնպիսի մեծ հրաշագործական տարածք, որը բավականաչափ մեծ լինի բոլորին հանգրվանելու համար: Կան այնպիսի վայրեր, ուր մագլները չեն կարող ոտք դնել, բայց պատկերացրու միայն, թե ինչպես կարելի է հարյուր հազար կախարդների և վիուկների տեղավորել Շեղածիգ փողոցում կամ Քինգգ Քրոս կայարանի ինը և երեք քառորդ կառամատույցում: Ուստի մենք ստիպված էինք մի հարմար ամայի պարապուտ գտնել, ինարավորինս մագլագերծել ու մագլների համար անթափանցելի դարձնել այդ տարածքը: Ամբողջ Նախարարությունը մի քանի ամիս աշխատել է դրա վրա: Առաջին հերթին, անշուշտ մենք պետք է ցուցակագրեինք և ժամկետավորեինք բոլոր ժամանումները: Ավելի էժան տոմսերով մարդիկ պետք է երկու շաբաթ բոլորից շուտ ժամանեին: Արտասահմանից եկողների մի փոքր մասն էլ օգտվում է մագլական տրանսպորտից, բայց մենք չենք կարող չափազանց շատ թվով մարդկանց թույլ տալ, որ լցվեն նրանց ավտոբուսներն ու գնացքները... Մի՛ մոռացիր, որ կախարդները գալիս են համայն աշխարհից: Մի մասը անշուշտ կերևութի,

բայց մենք նրանց համար պետք է երևութելու անվտանգ ու ապահով կետեր կազմակերպեինք՝ մազլների աչքից հեռու: Մարզադաշտի կողքին մի անտառուտ կա, որը հենց երևութելու համար է օգտագործվում: Իսկ նրանք, ովքեր չեն ուզում երևութել, կամ չեն կարող երևութել, պորտբանալիներով կժամանեն: Դրանք առարկաներ են, որոնք օգտագործվում են պայմանավորված ժամերին կախարդներին տեղից տեղ փոխադրելու համար: Անհրաժեշտության դեպքում կարելի է նույնիսկ մարդկանց մեջ խմբեր տեղափոխել: Պորտբանալիներ են տեղադրվել Բրիտանիայի շուրջը երկու հարյուր ռազմավարական նշանակություն ունեցող կետերում, և այդ բանալիներից մեզ ամենամոտիկը Աղվեսագլուխ բլորի վրա է, և հենց այնտեղ էլ մենք հիմա գնում ենք:

Պարոն Ուիզլին մատնացույց արեց առջևում մի տեղ, որը Օթերի Սուրբ Կատարածու գյուղից այն կողմ ընկած մի մեծ մութ զանգված էր:

— Իսկ ի՞նչ տեսակի առարկաներ են այդ պորտբանալիները, — հետաքրքրված հարցրեց Հարրին:

— Դեհ, դրանք կարող են ցանկացած բան լինել, — ասաց պարոն Ուիզլին: — Ուշադրություն չգրավող շատ հասարակ առարկաներ, արտաքուստ այնպիսիք, որ մազլների մոտ հետաքրքրություն կամ դրանք ունենալու ցանկություն չառաջացնեն... այնպիսի բաներ, որ նրանց կարծիքով կարող է միայն աղբ լինել...

Նրանք շարունակեցին քայլել մթության մեջ դեահ գյուղը, և շրջակայքի լոռությունը խախտվում էր միայն նրանց քայլերի ձայնից: Երկինքը շատ դանդաղ էր լուսավորվում:

Մինչ նրանք անցնում էին գյուղի միջով, երկնքի թափյա կապույտը սկսեց բացվել՝ վերածվելով երկնագույնի: Հարրիի ոտքերն ու ձեռքերը սառել էին:

Պարոն Ուիզլին անդադար նայում էր ժամացույցին:

Նրանք նույնիսկ շունչ քաշելու ժամանակ չունեին և անխոս ու անձայն սկսեցին բարձրանալ Աղվեսագլուխ բլուրն ի վեր, մերթընդերթ սայթաքելով ճագարների բների և վաղ առավոտյան եղյամից թաց խոտի վրա: Հարրիի կուրծքն արդեն ցավում էր, և ոտքերն արդեն սկսել էին դողալ, երբ վերջապես հարթ գետին զգաց ոտքերի տակ:

— Վուու՞հ, — շնչասպար փնչացրեց պարոն Ուիզլին՝ հանելով ակնոցն ու ապակիները սրբելով սվիթերի փեշով: — Լավ արագ եկանք... Ղեռ տասը րոպէ ժամանակ ունենք...

Հերմիոնան վերջինը հասավ բլրի գագաթին՝ երկու ձեռքով կողը բռնած:

— Հիմա մենք պետք է գտնենք պորտքանալին, — ասաց պարոն Ուիզլին և կրկին դնելով ակնոցը սկսեց հետախուզել գետինը, — պետք է մի ոչ մեծ բան լինի... Եկե՛ք, Եկե՛ք բոլորս միասին փնտրենք...

Նրանք ձգվեցին շղթայով և սկսեցին փնտրել: Արդեն մի քանի րոպէ էր, ինչ որոնում էին, երբ լուսավորությունը ծակեց մի բարձր ձայն.

— Այստե՛ղ, Ա՛րթուր, այստե՛ղ Եկեք... Տղա՛ն, Ես գտա՛...

Բլրի մյուս կողմում երկու բարձրահասակ ստվերներ հայտնվեցին դեռ աստղագարդ երկնքի ֆոնի վրա:

— Ա՛մոս, — ասաց պարոն Ուիզլին, ժպտալով մոտենալով մի բարձրահասակ մարդու: Մյուսները հետևեցին նրան:

Պարոն Ուիզլին սեղմեց կարմրադեմք և անխնամ սև մորուքով մի կախարդի ձեռքը, որը մյուս ձեռքում բռնել էր արևից ու անձրևից չորացած հնամաշ ու կեղտոտ մի մեծ կոշիկ:

— Երեխանե՛ր, սա Ամոս Դիգորին է, — ասաց պարոն Ուիզլին, — Նա աշխատում է Կախարդական կենդանիների կանոնակարգման և վերահսկման վարչությունում: Եվ կարծում եմ, բոլորդ ծանոթ եք նրա որդի Սեդրիկի հետ:

Սեդրիկ Դիգորին անչափ գեղեցկատես տղա էր, մոտ տասնյոթ տարեկան: Նա Հոգվարթսում Հաֆըլիաֆ տան քվիդիչի թիմի կապիտանն էր ու Որսորդը:

— Ողջու՞յն, — ասաց Սեդրիկը՝ դիմելով բոլորին:

Բոլորն ի պատասխան ողջունեցին նրան՝ բացի Ֆրեդից ու Ջորջից, ովքեր միայն գլխով արեցին: Նրանք այդպես էլ չեին ներել Սեդրիկին անցած տարի քվիդիչի առաջին խաղում Գրիֆինդորի թիմին հաղթելու համար:

— Երկա՞ր եք քայլել, Ա՛րթուր, — հարցրեց Սեդրիկի հայրիկը:

— Այնքան էլ չէ, — ասաց պարոն Ուիզլին: — Մենք այն գյուղի հետևում ենք ապրում: Իսկ դու՞ք:

— Ժամը երկուսից ոտքի վրա ենք, չէ՞... Անչափ ուրախ կլինեմ, երբ նա վերջապես հանձնի երևութելու քննությունը: Բայց... չեմ բողոքում...

Քվիդիչի Աշխարհի Գավաթը բաց չէի թողնի նույնիսկ մի տոպրակ գալեռնների դիմաց... իսկ տոմսե՛րը հենց այդքան էլ արժեին: Բայց, ինչպես տեսնում են, իմ բախտը քեզնից շա՛տ է բերել... — ասաց Ամոս Դիգորին՝ բարեսիրտ հայացք նետելով երեք Ուիզլի տղաներին, Հարրիին, Հերմիոնային ու Ջինիին: — Ես բոլորը քոնո՞նք են, Ա՛րթուր:

— Օհ, ո՛չ, միայն կարմրագլուխները, — ասաց պարոն Ուիզլին՝ մատնանշելով իր երեխաներին: Սա Հերմիոնան է՝ Ունի դպրոցական ընկերը... իսկ սա Հարրին է, նույնպես Ունի դպրոցական ընկերը...

— Մեռլինի մորուքը վկա, — աչքերը լայն չռելով ասաց Ամոս Դիգորին, — Հարրի՝... Հարրի Փոթթե՛րը...

— Հըմ... Այո՛, — ասաց Հարրին:

Հարրին սովոր էր առաջին անգամ իրեն հանդիպող մարդկանց բուռն արձագանքին: Սովոր էր տեսնել, ինչպես են նրանց աչքերը կլորանում ու ծնոտները կախ ընկնում, երբ նրանց հայացքն առաջին անգամ կանգ էր առնում իր ճակատի սպիի վրա, և նա դրանից միշտ իրեն շատ անհարմար էր զգում:

— Սեդն իհարկե մեզ շատ է պատմել քո մասին, — ասաց Ամոս Դիգորին: — Ամեն ինչ պատմել է անցած տարվա խաղի մասին... Ես նրան ասացի, ես ասացի... Սե՛դ, դա այնպիսի մի բան է, որը կկարողանաս պատմել անգամ թոռներիդ... Այո՛... հաղթել ես հանրահայտ Հարրի Փոթթերին:

Հարրին ոչ մի պատասխան չէր կարող մտածել և ուղղակի լուր մնաց: Ֆրեդն ու Ջորջը կրկին խոժոռվեցին: Սեդրիկը մի փոքր շփոթված տեսք ուներ:

— Հարրին ցախավելից ցած ընկավ, հայրի՛կ, — մրթմրթաց նա: — Ես քեզ ասել եմ... դա դժբախտ պատահար էր...

— Այո՛, բայց դու ինքդ ցած չընկար չէ՝, դու իո ցած չընկա՞ր, — սրտաշարժ հպարտությամբ որոտաց Ամոսը՝ թփթփացնելով որդու մեջքին: — Շա՛տ համեստ է, մեր Սեդը՝ իսկական ջենթլմեն... բայց հաղթում են լավագույնները, ես համոզված են, որ Հարրին էլ նույն բանը կասի, չէ՝, Հա՛րրի... Սեկան ընկնում է ցախավելից, մյուսը մնում է ցախավելին... Այստեղ պետք չէ հանձար լինել, որպեսզի ասես, թե որ մեկն է ավելի լավ թռչում ցախավելի վրա:

— Արդեն երկի ժամանակն է, — ասաց պարոն Ուիզլին՝ արագ դուրս հանելով իր գրպանի ժամացույցը: — Չգիտե՞ս, Անոս, պետք է ուրիշ եկողների սպասե՞նք, թե ոչ:

— Ո՛չ: Լավգուդներն արդեն մի շաբաթ է, ինչ այնտեղ են, իսկ Ֆոսերներին չի հաջողվել տոմս ձարել, — ասաց պարոն Դիգորին: Այս տարածքում ուրիշ ընտանիք չկա, ինչքան գիտեմ:

— Ես էլ ուրիշներին չեմ ճանաչում, — ասաց պարոն Ուիզլին: — Այո՛, մի րոպէ է մնացել, լավ կամենք պատրաստվենք:

Նա շրջվեց ու նայեց Հարրիին և Հերմիոնային.

— Պետք է ընդամենը ձեռքերդ դնեք պորտբանալու վրա, նույնիսկ մի մատով դիպչելը բավական է...

Թեև դժվարությամբ, ինչի պատճառը ուռած ուսապարկերն էին, բոլոր ինը հավաքվեցին Անոս Դիգորիի բռնած կոշիկի շուրջը:

Բոլորը կանգնած էին սեղմ շրջանով, երբ թեթև զով քամի փշեց բլոի գլխին: Ոչ ոք ոչինչ չասաց:

Հանկարծ Հարրիի մտքով անցավ, թե որքան տարօրինակ պիտի լինի այս տեսարանը կողքից նայողի համար: Եթե որևէ մագլի խելքին փչի առավոտ ծեզին բլոի գլխին բարձրանալ... ինը մարդ. Երկու հասուն տղամարդ և յոթ պատանի, բռնած մի հին քրքրված կոշիկից, առավոտյան կիսախավարում, կանգնած են լուր սպասումի մեջ...

— Երեք... — շշնջաց պարոն Ուիզլին՝ աչքը չկտրելով ժամացույցից, — Երկու... մեկ...

Ամեն ինչ ակնթարթային արագությամբ կատարվեց: Հարրիին թվաց, թե իր պորտը մի կերպից կախված անդիմադրելիորեն առաջ ձգվեց: Ոտքերը պոկվեցին գետնից, զգում էր Երկու կողմից Ոոնի և Հերմիոնայի ներկայությունը, նրանց ուսերը խփվում էին իր ուսերին, և նրանք գերբնական արագությամբ ինչ-որ տեղ էին ընկնում գույների շրջապատույտի մեջ: Հարրիի ցուցանատը կպած էր կոշիկին, կարծես կոշիկը մագնիսական ուժով նրա մատը պահում էր իր վրա, և հետո...

Հարրիին թվաց, որ իրեն ուժով հրեցին գետնին: Ոոնը փռվեց նրա վրա, իսկ պորտբանալին ծանր գմփոցով ընկավ նրա գլխի մոտ:

Հարրին հայացքը վեր բարձրացրեց ու տեսավ, որ պարոն Ուիզլին, պարոն Դիգորին ու Սեդրիկը հանգիստ կանգնած էին, թեև ուժեղ

քամահարված դեմքերով և զգգված մազերով: Բոլոր մյուսները փռված էին գետնին:

— Հինգ անց յոթ րոպե. ժամանում Աղվեսագլուխ բլրից, — ասաց մի անարտահայտիչ ձայն:

ՃԱՐ

Գլուխ 7. Բեգմանը և Քրառուչը

Հարրին դուրս եկավ իր վրա փռված Ռոնի տակից ու ոտքի կանգնեց: Նրանք գտնվում էին մի մառախլապատ ճահճուտի ամայի ափին: Նրանց առջև կանգնած էին Երկու անչափ հոգնած ու խոժոռ կախարդ ծառայողներ, որոնցից մեկի ձեռքին մի մեծ ոսկյա ժամացույց կար: Մյուսի ձեռքին մագաղաթի մի հաստ փաթեթ էր և մի գրչափետուր: Երկուսն էլ հագնված էին մազների նման, սակայն անչափ անհեթեթ: Ոսկյա ժամացույցով մարդու հագին թվիդե կոստյում էր և մինչև ազդրերը հասնող ռետինե ճիտքավոր կոշիկներ: Նրա գործընկերոջ հագին շոտլանդական «քիլտ» փեշ էր ու պերուական «պոնչո» շալ:

— Բարի լուս, Բագի՛լ, — ասաց պարոն Ռիզլին, գետնից վերցնելով կոշիկն ու մեկնելով քիլտով կախարդին, որն այն վերցրեց ու նետեց իր կողքին դրված արդեն օգտագործված պորտբանալիներով զամբյուղ: Հարրին զամբյուղի մեջ հասցրեց նկատել մի հին լրագիր, զովացուցիչ խմիչքի թիթեռյա դատարկ տուփի և մի ծակ ու փսկած ֆուտբոլի գնդակ:

— Լույս բարի, Ա՛րթուր, — հոգնած պատասխանեց Բագիլը, — Էսօր հերթապահության չե՞ն... Ո՞նց է բախտդ բերել... Ամբողջ գիշեր էստեղ ենք եղել... Լավ կանեք մի կողմ քաշվեք: Հինգ անց տասնհինգ րոպեին մի մեծ խումբ է ժամանելու Սև անտառից: Մի րոպե սպասեք, հիմա կճշտեմ ձեր վրանի տեղը... Ռիզլի... Ռիզլի...

Նա սկսեց փնտրել մագաղաթի վրա գրված ցուցակում:

— Մոտ քառորդ մղոն պիտի ոտքով քայլեք այս արահետով: Ձեր կայանատեղին առաջին դաշտում է: Տեղանքի կառավարիչի անունը պարոն Ռիբերտս է: Դիգորի... Ձերը Երկրորդ դաշտում է... Հարցրե՛ք պարոն Փեյնին:

— Շնորհակալություն, Բագի՛լ, — ասաց պարոն Ռիզլին և բոլորին գլխով հրավիրեց իր հետևից:

Նրանք քայլեցին ամայի ճահճուտի չոր արահետով: Մառախուտն այնքան խիս էր, որ արահետից բացի գրեթե ոչինչ չէր երևում: Մոտ տասնհինգ րոպե քայլելուց հետո նրանց առաջ մի փոքր խրճիթ հայտնվեց:

Խրձիթի մի կողմից պարիսապ էր ձգվում, իսկ մյուս կողմից դարպասներ էին բացվում: Պարսպի հետևում Հարրին տեսավ առավոտյան մշուշի մեջ ընկղմված հարյուրավոր վրաններ, որոնք հավասար շարքերով ձգվում էին մի մեծ թեթևակի թեք դաշտն ի վեր, մինչև հորիզոնի վրա նշմարվող մութ անտառը: Նրանք ցտեսություն ասացին Դիգորիներին և մոտեցան խրձիթի դռանը:

Մի մարդ խրձիթի շեմին կանգնած նայում էր վրանների շարքերին: Հարրին առաջին իսկ հայացքից գլխի ընկավ, որ այդ մարդը երևի միակ իսկական մագլն էր շրջապատի մի քանի ակր տարածության վրա: Լսելով նրանց ոտնաձայները՝ մարդը շրջվեց ու նայեց նրանց:

- Բարի-լու՛յս — զվարթ ասաց պարոն Ուիզլին:
- Լու՛յս բարի, — պատասխանեց մագլը:
- Երևի դու՞ք եք պարոն Ուոբերտսը:
- Ա՛յօ, սը՛ր, ես եմ, — ասաց պարոն Ուոբերտսը, — իսկ դուք ուրեմն...
- Ուիզլի... երկու վրանի տեղ ենք պատվիրել մի քանի օր առաջ:
- Այո՛, — ասաց պարոն Ուոբերտսը, ստուգելով քոթեցի դռանը փակցված ցուցակը, — ձեր վրանները վերևում են, անտառի եզրին: Միայն մի գիշե՞ր...
- Հենց այդպես, — ասաց պարոն Ուիզլին:
- Հիմա՞ եք վճարելու, — հարցրեց պարոն Ուոբերտսը:
- Ահ... Հա... Հենց հիմա էլ կվճարենք... — ասաց պարոն Ուիզլին: Նա մի քանի քայլ հետ եկավ խրձիթից և Հարրիին գլխով իր մոտ կանչեց: — Հա՛րի, պիտի օգնես ինձ, — մրթմրթաց նա, գրպանից մի կապոց մագլական փողեր հանելով և թերթելով թղթադրամները: — Ես մեկն ինչքա՞ն է... տասանո՞ց... Ա՛հ այո, հիմա տեսա վրայի թվերը... Ուրեմն էս մեկը հինգանո՞ց է...
- Քսանանց է, — հազիվ լսելի ուղղեց նրան Հարրին, զգալով, որ պարոն Ուոբերտսը ուշադիր լսում է նրանց ասած ամեն մի բառը:
- Ա՛հ, այո՛, ձիշտ ես ասում... Ես էս թղթի կտորներից բան չեմ հասկանում...
- Արտասահմանցի՞ եք, — հարցրեց պարոն Ուոբերտսը, երբ պարոն Ուիզլին նրա մոտ վերադարձավ ձիշտ թղթադրամները ձեռքին:
- Արտասահմանցի՞, — կրկնեց պարոն Ուիզլին տարակուսած:

— Դուք առաջինը չեք, որ փողի հետ նման խնդիրներ ունեցավ, — ասաց պարոն Ռոբերտսը՝ շատ ուշադիր զննելով պարոն Ռիզլիին: — Երկու հոգի տասը րոպէ առաջ նույնիսկ փորձում էին վճարել կաթի շշի կափարիչի մեծության իսկական ուսյա մետաղադրամներով:

— Իրո՞ք, — նյարդայնանալով ասաց պարոն Ռիզլին:

Պարոն Ռոբերտսը մետաղյա տուփի մեջ մտցրեց ձեռքը, որպեսզի մանր մետաղադրամ հանի:

— Դեռ երբեք էս ճամբարում էսքան մարդ չի եղել, — հանկարծ ասաց նա, նորից նայելով մառախլապատ դաշտին: — Հարյուրավոր նախնական պատվերներ ենք ստացել: Գալի՞ս են ու գալի՞ս...

— Կարծում եք դա ճիշտ չէ՞՝, — ասաց պարոն Ռիզլին, ձեռքը մեկնելով, որպեսզի վերցնի մանրը, բայց պարոն Ռոբերտսը կարծես մոռացավ մանրը տալու մասին:

— Այ-յո՛... — մտազբաղ ասաց նա, — ի՞նչ տեղից ասես, որ չեն գալիս: Շատ արտասահմանցիներ կան... ու ոչ միայն արտասահմանցիներ: Տարօրինակ տիպեր էլ կան մեջները, գիտե՞ք... Իսկական խրտվիլակներ... Մեկը կա, հա՞մ քիլտ է հագել, հա՞մ պոնչո:

— ...Ուրեն այդպես սխալ է, հա՞՝, — հետաքրքրված հարցրեց պարոն Ռիզլին:

— Ոնց որ... Ոնց որ մի տեսակ հավաք լինի... Չգիտեմ... Ոնց որ մե՛ծ հավաք լինի... — ասաց պարոն Ռոբերտսը: — Բոլորը կարծես ճանաչում են իրար... Ասես հավաքվում են մի մեծ քեֆ-ուրախության:

Այդ պահին մինչև ծնկները հասնող «գոլֆ» տեսակի տաբատով մի կախարդ երևութեց հենց պարոն Ռոբերտսի խրձիթի դրան առաջ:

— Օբլիվիա՛տե... — կտրուկ ասաց նա՝ իր կախարդական փայտիկն ուղղելով պարոն Ռոբերտսի վրա:

Մի ակնթարթում պարոն Ռոբերտսի աչքերը կորցրին կենտրոնացումն ու մի փոքր շլացան, իննքերն ուղղվեցին, և երազկոտ անտարբերության արտահայտություն հայտնվեց նրա դեմքին: Հարրին ճանաչեց այն ախտանշանները, որոնք մարդ ունենում է, երբ ինչ-որ ճնշում է կատարվում նրա հիշողության վրա:

— Ահա ձեզ ճանբարի քարտեզը, — բարեհանբույր ասաց պարոն Ռոբերտսը պարոն Ռիզլիին, — և ձեր մանրը:

— Շատ շնորհակալ եմ, — ասաց պարոն Ուիզլին:

Գոլֆ շալվարով կախարդն արահետով ուղեկցեց նրանց դեպի ճամբարի վրանները: Նա անչափ հոգնած տեսք ուներ. ծնոտը կապույտ էր մի քանի օրվա չսակրած խոզանից, և աչքերի տակ մուգ ստվերներ կային: Հենց որ դուրս եկան պարոն Ոոբերտսի լսելիության սահմանից, նա մրթմրթաց պարոն Ուիզլիի ականջին.

— Ես մարդն ուղղակի գլխացավանք է: Տասը րոպեն մեկ Հիշողության հմայանք պիտի արվի վրան... Օրական տասն անգամ պիտի հիշողությունը մաքրես, որպեսզի իրեն երջանիկ զգա: Իսկ Լուդո Բեգմանը ոչնչով չի օգնում: Անհոգ ֆրֆոռում է շրջակայքում ու ձենք գլուխը զցած խոսում Բրետներից ու Բրդուճից, չի էլ մտածում հակամագլային անվտանգության մասին: Գրողն ինձ տանի՝, թե մահու չափ չեմ զզվել այս ամենից... Ե՞րբ է վերջանալու... Դեհ, լա՛վ, կիանդիպե՛նք, Ա՛րթուր:

Եվ նա ապաերևութեց:

— Ես կարծում էի, թե պարոն Բեգմանը Հրաշագործական խաղերի ու մարզաձների վարչության պետն է, — ասաց Զինին շատ զարմացած տեսքով, — Նա իո բոլորից լավ պետք է իմանա, որ չի կարելի Բրետների մասին խոսել մագլների առաջ:

— Իրոք, պետք է իմանա... — ասաց պարոն Ուիզլին ժպտալով և արահետով առաջնորդեց նրանց դեպի իրենց վրանների տեղը, — բայց Լուդոն միշտ մի քիչ... դեհ... անփույթ է եղել անվտանգության նկատմամբ: Սակայն, դժվար է նրանից ավելի նվիրված ու եռանդուն Մարզական վարչության պետ պատկերացնելը: Գիտե՞ք, նա ինքը ջահել տարիներին խաղացել է Անգլիայի քվիդիչի հավաքականում, և «Վիմբլոնի Բոռերը» թիմում երբեւ եղած լավագույն Հետախույզն էր:

Նրանք քայլեցին վրանների շարքերի միջով ծգվող մառախլապատ լայն արահետով:

Վրանների մեծ մասը շատ սովորական տեսք ունեին: Տերերը փորձել էին ինարավորինս մագլական տեսք տալ դրանց, բայց երբեմն չափն անցել էին, ավելացնելով ծխնելույզներ, կամ դռան հետաքրքրաշարժ զանգեր, կամ զարմանահրաշ հողմնացույցներ: Սակայն այստեղ-այնտեղ այնպիսի վրաններ էին պատահում, որոնց ծագումն այնքան ակնհայտ կախարդական էր, որ Հարրին նույնիսկ չէր էլ զարմանում, որ պարոն Ոոբերտսն այդքան

արագ էր լցվում կասկածներով: Դաշտի ուղիղ մեջտեղում կանգնած էր մի շքեղատես տարօրինակ շինություն, որի պատերը մակդակված մետաքսից էին, և որն ասես մի մանրակերտ դոյլակ լիներ, դռների մոտ շորորացող մի քանի կենդանի սիրամարգերով: Քիչ ավելի հեռու նրանք անցան մի վրանի կողքով, որը երեք հարկանի էր և մի քանի աշտարակներ ուներ, իսկ դրանից քիչ այն կողմ մի մեծ վրան էր կանգնած, որի մուտքի մոտ բավականին մեծ ծաղկանոց էր զգված՝ սիզամարգով ու ծաղկաթմբերով, փոքրիկ ավազանով, արևի ժամացույցով ու շատրվանով:

— Միշտ նույն բանն է կատարվում, — ասաց պարոն Ուիզլին ժպտալով,
— ոչ մի կերպ չենք կարող դիմանալ ցուցադրվելու գայթակղությանը, երբ
բոլորս մի տեղ ենք հավաքվում: Ա՞հ, հրե՞ն, վերջապես հասանք մեր տեղը...

Նրանք արդեն հասել էին անտառի եզրին, որը թեք դաշտի գլխին էր: Այդտեղ մի դատարկ տարածություն էր՝ գետնի մեջ խրված մի փոքր ցուցանակով, վրան գրված. «Ուիզլի»:

— Ինչ լավ տեղ է մեր տեղը, — ուրախ ասաց պարոն Ուիզլին: — Մարզադաշտը անտառի մյուս կողմում է, մենք բոլորից մոտ ենք մարզադաշտին:

Նա ուսապարկը ցած զցեց ուսերից:

— Եղավ, — ասաց նա հուզված, — ոչ մի հրաշագործություն... Այսքան շատ մագլների մեջ ոչ մի հրաշագործություն չի թույլատրվում: Վրանները պիտի ձեռքով բացենք: Համոզված եմ, որ դժվար չի լինի... Ո՞նց են մագլները վրան խփում... Ուրեմն մենք էլ կխփենք... Հա՛րի, ի՞նչ ես կարծում, ինչի՞ց պիտի սկսենք:

Հարրին կյանքում ոչ մի անգամ ձամբարում չէր եղել: Դարզլիները նրան երբեք ոչ մի արձակուրդի իրենց հետ չէին տարել, ամեն անգամ թողնելով նրան տիկին Ֆիգի մոտ, որը հարևան փողոցում ապրող մի ծեր կին էր: Սակայն Հարրին ու Հերմիոնան գլխի ընկան, թե բոլոր ցցերն ու անկյունային խրակները որտեղ պիտի տեղադրվեն, և թեև պարոն Ուիզլին ավելի շատ խանգարում էր նրանց, քան օգնում, որովհետև ծայրաստիճան ոգևորվել էր, երբ հերթը հասավ փայտյա մուրճիկն օգտագործելու պահին, նրանց ի վերջ հաջողվեց տեղադրել մի զույգ հնամաշ երկտեղանի վրանները:

Բոլորը մի կողմ կանգնեցին, որպեսզի հիանան իրենց կատարած գործով: Վրաններին նայողի մտքով երբեք չէր անցնի, թե սրանք

պատկանում են կախարդների կամ հրաշագործների, մտածեց Հարրին: Բայց ամբողջ խնդիրն այն էր, որ երբ Բիլը, Չարլին ու Փերսին էլ տեղ հասնեն, բոլորը միասին տասը հոգի կդառնան: Հերմիոնան կարծես նույնպես նկատել էր այդ խնդիրը և տարակուսած հայացքով նայեց Հարրիին, երբ պարոն Ուիզլին, իր արած գործից գոհ, մտավ առաջին վրանը:

— Մի քիչ նեղվածք կլինի, — ասաց նա արդեն ներսից, — բայց մենք նեղության սովոր ենք: Կտեղավորվե՞նք: Ներս եկե՞ք, տեսե՞ք:

Հարրին գլուխն իջեցրեց ու ներս մտավ վրանի շեմից, և նույն վայրկյանին ծնոտը կախ շուրջը նայեց: Նա մտել էր մի հնառած երեք սենյականոց բնակարան, լոգարանով և խոհանոցով: Տարօրինակ էր, բայց տունը կահավորված էր ճիշտ ինչպես տիկին ֆիգի տնակը, որտեղ նրան բախտ էր վիճակվել մի քանի անգամ մնալ, երբ Դարգլիները, չուզենալով նրան իրենց հետ վերցնել, թողել էին ծեր կնոջ տանը: Ամենուրեք ասեղնագործված ծածկոցներ էին և թարս ու շիտակ, իրար չբռնող բազմապիսի աթոռներ: Ի լրումն այդ ամենի, ուժեղ կատվային հոտ էր գալիս:

— Կդիմանա՞նք, ընդամենը մի օր պիտի մնանք, — ասաց պարոն Ուիզլին և թաշկինակով սրբեց քրտնած ձաղատը: Հետո գլուխը մտցրեց ննջարան, որտեղ երկու զույգ մահճակալներ էին դրված: — Ծերուկ Փերկինսից եմ վերցրել՝ իմ գործի տեղից: Խեղձ մարդ, այն օրից ի վեր ինչ լումբագոյով հիվանդացավ, այլևս ձամբարային հանգստի չի գնում, բորբոքված նստաներվով չի կարելի ո՛չ խոնավ հողին նստել, ո՛չ էլ սար բարձրանալ:

Նա վերցրեց փոշոտ թեյնիկը և նայեց մեջը:

— Մեզ ջուր է պետք...

— Մազի տված քարտեզի վրա ջրի ծորակ կա նշված, — ասաց Ունը, որը Հարրիի հետևից մտել էր վրան և բոլորովին տպավորված չէր երևում դրսից երկտեղանոց վրանի ներսի ծավալուն հնարավորություններից: — Ծորակը դաշտի մյուս ծայրում է գտնվում:

— Շատ լավ, գուցե հենց դու, Հարրին ու Հերմիոնան գնաք ու մի քիչ ջու՞ր բերեք... — պարոն Ուիզլին նրանց մեկնեց թեյնիկը, — իսկ մենք մի քիչ փայտ կհավաքենք անտառից, որպեսզի կրակ վառենք:

— Բայց մենք այստեղ գազօջախ ունենք, — առարկեց Ռոնը, — գուցե պարզապես...

— Ռո՞ն, մի մոռացիր հակամագլային անվտանգության մասին, — ասաց պարոն Ռուիզլին՝ մագլական կենսակերպի ճաշակման ակնկալիքից ոգևորված փայլատակող դեմքով: — Իսկական մագլները ճամբարում ուտելիքը պատրաստում են դրսում վառած կրակի վրա: Ես տեսել եմ...

Աղջիկների վրան կատարած արագ այցելությունից հետո, որը շատ ավելի փոքր էր քան տղաներինը, թեև առանց կատվահոտի, Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան ուղևորվեցին դեպի ճամբարային ավանի ծայրամասը՝ բերնված թեյնիկով և մի քանի կաթսաներով:

Արևն արդեն ծագել էր, և մառախուղն արագ ցրվում էր: Նրանց աչքերի առաջ բացվեց հազարավոր վրաններից կազմված անծայրածիր ժամանակավոր քաղաքը, որի նեղլիկ փողոցները ծգվում էին բոլոր ուղղություններով: Նրանք վրանների շարքերի միջով դանդաղ առաջ գնացին՝ անչափ հետաքրքրված նայելով իրենց շուրջը: Հարրին առաջին անգամ սկսեց պատկերացնել, թե աշխարհում որքան շատ կախարդներ ու վիուկներ են ապրում, ինչի մասին նա իրականում երբեք չէր էլ մտածել, չէր էլ պատկերացրել, թե որքան մեծաքանակ իրաշագործ ժողովուրդ է ապրում այլ երկրներում:

Ճամբարն սկսել էր արթնանալ: Առաջին հերթին վրաններից դուրս էին գալիս փոքրիկ երեխաներ ունեցող ընտանիքները: Հարրին առաջ երբեք այդքան շատ մանկահասակ կախարդների ու վիուկների դեռ չէր տեսել: Մի պստիկ մանչուկ, երևի հազիվ երկու տարեկան պազել էր մի մեծ բրգածն վրանի մուտքի մոտ և ծեռքի մեջ բռնած կախարդական փայտիկով շատ երջանիկ տեսքով իրում էր խոտերի մեջ սողացող մի մեծ խխունջի, որը կամաց-կամաց ուռչում էր՝ դաշնալով հաստ սալամի երշիկի չափերի: Երբ նրանք արդեն անցնում էին մանչուկի կողքով, վրանից դուրս վազեց երեխայի մայրիկը:

— Քանի՞ անգամ, քե՛վին... Քանի՞ անգամ պիտի ասեմ քեզ, որ ծեռք չտաս հայրիկի կախարդական փայտիկին... Յա՛խք... Էս ի՞նչ էիր արել...

Նա առանց նկատելու ոտքը դրել էր իսկա խխունջի վրա, որն ուժեղ ձրթոցով պայթեց: Կնոջ հանդիմանության ծայները միառժամանակ

շարունակվեցին՝ խառնվելով փոքրիկի բողոքի ծղրտոցների հետ: Փոքրիկն անչափ վհատվել էր իր խսունջի դժբախտ վախճանից...

— Խունջը ձխեցի՞ր... խունջը ձխեցի՞ր... — աղիողորմ լացի միջից թռթով լեզվով գոռում էր մանկիկը...

Քիչ հեռու նրանք տեսան երկու աղջնակ վհուկների, ովքեր թերևս թեվինից քիչ ավելի մեծ լինեին և խաղալիք ցախավելների վրա նստած խաղում էին վրանի մոտ: Ցախավելներն ընդամենը այնքան էին բարձրանում, որ աղջիկների ոտքերը հազիվ քսվեն խոտի ծայրերին: Նախարարության հերթապահ կախարդներից մեկն արդեն նկատել էր նրանց և շտապում էր նրանց ուղղությամբ և Հարրիի, Ոոնի ու Հերմիոնայի կողքով անցնելով՝ քթի տակ մրթմրթաց.

— Ու՞ր են նայում սրանց ծնողները, օրը ցերեկով, աստված գիտի, թե ինչ են իրենց թույլ տալիս...

Այստեղ-այնտեղ վրաններից դուրս եկած մեծահասակ կախարդներն ու վհուկները սկսել էին նախաձաշի պատրաստություն տեսնել: Շատերը, զգուշավոր հայացքներ զցելով շուրջը, կրակ էին վառում իրենց կախարդական փայտիկներով, մյուսները շատ տարակուսած, երբեմն զզվանքի արտահայտությամբ, փորձում էին լուցկիով կրակ վառել վրանների մոտ դրված քեմփինգային մանղալներում, ասես ի սկզբանե համոզված էին, որ միևնույն է, ոչինչ չի ստացվելու: Երեք աֆրիկացի կախարդներ նստած էին իրենց վրանի առաջ՝ կլանված շատ լուրջ օտարալեզու զրույցով: Բոլորի հազին երկար սպիտակ պարեգոտներ էին, և նրանց վրանի կողքին դրված մանղալի մեջ վառ մորեգույն կրակի վրա մի ձագար էր խորովվում: Իսկ մի խումբ միջին տարիքի ամերիկացի վհուկներ ուրախ-ուրախ շատախոսում էին իրենց երկու մեծ վրանների միջև ձգված պաստարի տակ նստած, որի վրա մեծ տառերով գրված էր «Սալեմի վհուկների օրիորդաց վարժարան»: Հարրին մի քանի բառ լսեց վրանների ներսից եկող օտարալեզու խոսակցություններից և մտածեց, որ այդ բազմալեզու ժխորից մի բառ իսկ չի կարող հասկանալ: Բոլոր ձայները, չնայած լեզվական տարբերությանը, անչափ հուզված ու ոգևորված էին:

— Ըըմ... էս ի՞նչ է, իմ աչքերի՞ց է, թե ամեն ինչ միանգամից կանաչեց, — ասաց Ոոնը:

Իրականում Ոռնի աչքերին ոչինչ էլ չէր եղել: Նրանք մտան վրանների մի փողոց, որը ծայրից ծայր ծածկված էր վառ կանաչ հյութեղ երեքնուկի խիտ աձած ծածկույթով, այնպես որ վրանները կարծես գետնից ծլած, փոքր, ուռած բլրակներ լինեին: Ուրախ ժպտացող դեմքեր էին երևում ամենուրեք վրանների բացվածքներից: Եվ իիշելով, որ երեքնուկը իռլանդիայի խորհրդանշանն է, Հարրին զլխի ընկավ, որ իրենք մտել են իռլանդական քվիդիչի հավաքականի երկրպագուների թաղամասը: Հանկարծ այդ պահին ինչ-որ մեկը զվարթ ձայնով կանչեց նրանց.

— Հա՛րրի... Ոո՛ն... Հերմիո՛նա...

Շեյմոս Ֆինիգանն էր Գրիֆինդորից, նրանց չորրորդ տարվա համադասարանցին: Շեյմոսը նստած էր նույնպես երեքնուկով ծածկված վրանի առաջ մի հարդագույն մազերով կնոջ հետ, որը, դատելով արտաքին նմանությունից, նրա մայրիկն էր: Նրանց հետ էր նաև Դին Թոմասը՝ նույնպես Գրիֆինդորից:

— Հավանու՞մ եք արտաքին հարդարանքը, — ասաց Շեյմոսը, ուրախ ժպտալով, երբ Հարրին, Ոոնը և Հերմիոնան մոտեցան նրանց ողջունելու: — Նախարարությունը այնքան էլ գոհ չէ:

— Հա, բայց ինչու՞ չպետք է ցույց տանք մեր գույները, — ասաց տիկին Ֆինիգանը, — միայն տեսնեք, թե բուլղարացիներն ինչե՞ր են կախել իրենց վրաններից: Դուք բոլորդ անշուշտ իռլանդիայի կողմից եք, չէ՞... — ավելացրեց նա՝ աչքերով շաղափելով Հարրիին, Ոոնին և Հերմիոնային:

Հավաստիացնելով Շեյմոսի մայրիկին, որ իրենք միայն իռլանդիայի հավաքականին են երկրպագում, նրանք կրկին առաջ անցան, թեև Ոոնը ասաց.

— Իբր կարո՞ղ էինք ուրիշ բան ասել մի ամբողջ թաղամաս իռլանդացի երկրպագուների մեջ:

— Շատ հետաքրքիր կլիներ տեսնել, թե բուլղարացիներն ինչեր են կախել իրենց վրաններից, — ասաց Հերմիոնան:

— Եկեք գնանք, տեսնենք, — ասաց Հարրին՝ մատնացույց անելով դաշտն ի վեր գունային շերտով առանձնացող վրանների մի երկար շարք: Բուլղարական դրոշի գույները՝ կարմիր, կանաչ և սպիտակ, ծածանվում էին առավոտյան զով քամուց:

Այս թաղամասի վրանները զարդարված չեն կենդանի բուսականությամբ, բայց ամեն մեկի վրա պատառներ էին փակցված, որոնցից խիստ սև հոնքերով մի շատ մռայլ դեմք էր երևում: Նկարն անշուշտ շարժվում էր, բայց բացի ավելի խոժողովելուց ու աչքերը թարթելուց, ուրիշ ոչինչ չէր անում:

— Կրամն է, — ասաց Ռոնը վստահ:

— Ի՞նչ... — հարցրեց Հերմիոնան:

— Կրամը, — կրկնեց Ռոնը — Վիկտոր Կրամը, բուլղարական հավաքականի Որսորդը:

— Ու՞հ, ինչ դժգոհ ու մռթոշ տեսք ունի, — ասաց Հերմիոնան՝ նայելով բազմաթիվ կրամներով զարդարված վրաններին:

— Մռթո՞շ... — Ռոնը մի հոնքը վեր բարձրացրեց: — Ու՞մ է հետաքրքիր, թե ինչպիսի տեսք ունի... Նա անզուգական է... անհաղթելի... Բավականին փոքր է տարիքով, գիտե՞ք: Հազիվ տասնութ տարեկան կլինի: Կրամը հանձար է, դեռ սպասե՞ք, կտեսնեք այսօր:

Ծորակի մոտ արդեն մի փոքր հերթ էր առաջացել: Հա՛րին, Ռոնը և Հերմիոնան միացան հերթին՝ կանգնելով երկու տղամարդկանց հետևից, ովքեր տաքացած վիճաբանում էին: Նրանցից մեկը մի շատ ծեր կախարդ էր, հազին երկար ծաղկազարդ գիշերային խալաթ: Մյուսն ակնհայտորեն Նախարարության հերթապահ կախարդներից մեկն էր՝ ձեռքի մեջ բռնած մի զոլավոր շալվար: Վերջինս գրեթե հուսահատորեն գոռում էր.

— Ուղղակի հազի՞ր սա, Ա՛րչի, ի՞նչ կլինի, խնդրում եմ, մի՛ համառիր... Լա՛վ, գոնե իմ խաթեր հազի՞ր... Չի կարելի այդպես ֆրֆռալ առանց շալվարի, դարպասների մոտ կանգնող մագլն արդեն սկսում է ինչ-որ բաներ կասկածել...

— Ի գիտություն քեզ ես սա մագլական խանութում եմ գնել, — համառորեն պնդում էր տարիքով կախարդը, — մագլներն այսպիսի պարեգուտներ են կրում:

— Մագլ կանայք են դրանք կրում, Ա՛րչի, ոչ տղամարդիկ... Վերցրու՛ հազի՞ր սա, — պնդում էր Նախարարության հերթապահ կախարդը՝ արդեն անհամբերությունից թափահարելով շալվարը:

— Ես դա չեմ հագնի, — Վիրավորված արժանապատվությամբ հայտարարեց ծերուկ Արչին, — ինձ դուք է գալիս աճուկս առողջ քամուն տալը, շատ շնորհակալ եմ ձեր շալվարից:

Հերմիոնան հանկարծ այնպիսի անզուսապ ծիծաղով բռնկվեց այդ պահին, որ ստիպված էր գլուխը կախելով դուրս գալ հերթից և վերդարձավ միայն, երբ ծերուկ Արչին ջուրը լցրել ու հեռացել էր:

Զրով բեռնված ավելի դանդաղ վերադառնալով՝ նրանք որոշեցին ճամբարով շեղածիգ կարճել իրենց ճանապարհը, հանդիպեցին մի քանի ծանոթ դեմքերի, Հոգվարթսի այլ ուսանողների, ովքեր իրենց ընտանիքների հետ եկել էին Եզրափակիչ խաղը տեսնելու: Օլիվեր Վուդը, որը Հարրիի միաբանության քվիդիչի թիմի կապիտանն էր և անցած տարի ավարտել էր Հոգվարթսը, ուղղակի քարշ տվեց Հարրիին իրենց վրանի մոտ՝ իր ծնողների հետ ծանոթացնելու և ծայրահեղ հուզմունքով տեղեկացրեց նրան, որ ինքը մի քանի օր առաջ ընդունվել է «Փաղըլմիր Յունայթիդ» թիմի պահեստային կազմի մեջ: Հետո նրանց ողջունեց Ենի Մաքմիլանը, Հաֆըլփաֆ միաբանության չորրորդ դասարանցի, իսկ քիչ ավելի հեռու տեսան Չո Չանգին՝ Ույվենքլո թիմի շատ գեղեցիկ աղջիկ Որսորդին: Նա ձեռքով արեց ու ժպտաց Հարրիին, որը ձեռքով պատասխան ողջունելիս, քիչ մնաց ամբողջ կաթսայի ջուրն իր վրա շուր տար: Ավելի շատ Ունի քմծիծաղներին վերջ տալու, քան հետաքրքրությունից դրդված, Հարրին շտապեց մատնացուց անել ուսանողական տարիքի մի մեծ խումբ պատանիների, որոնց նա երբեք առաջ չէր տեսել:

— Ովքե՞ր են սրանք, ի՞նչ ես կարծում, — հարցրեց նա: — Նրանք Հոգվարթսից չեն, չէ՞...

— Երկի ինչ-որ արտասահմանյան դպրոցի ուսանողներ են, — ասաց Ունը: — Հաստատ գիտեմ, որ Հոգվարթսից բացի ուրիշ դպրոցներ էլ կան, թեև դեռ երբեք ուրիշ դպրոց գնացող մեկի չեմ հանդիպել: Բիլը գրիչընկեր ուներ բրագիլական մի դպրոցից... Բայց դա քանի՛ տարի առաջ էր... Բիլը շատ էր ուզում ուսանողական փոխանակման ծրագրով այցելության գնալ, բայց մայրիկն ու հայրիկը չեին կարող ծախսերի տակից դուրս գալ: Նրա գրիչընկերն անչափ վիրավորվեց, երբ իմացավ, որ նա չի գալու և մի անհծված գլխարկ ուղարկեց, ինչից Բիլի ականջներն այնքան երկարեցին, որ գլխից վեր ցցվեցին:

Հարրին սրտանց ծիծաղեց, բայց բարձրաձայն չասաց, թե որքան զարմացած է, որ աշխարհում ուրիշ կախարդական դպրոցներ էլ կան: Նա արդեն հասկացել էր՝ տեսնելով թե որքան բազմազգ է հրաշագործ բազմությունը, որ իր կողմից ուղղակի միամտություն էր չհասկանալը, որ Հոգվարթսը չի կարող աշխարհում միակ հրաշագործական դպրոցը լինել: Նա նայեց Հերմիոնային, որին բոլորովին էլ չէր զարմացրել այդ նորությունը: Անկասկած, նա իր կարդացած գրքերում հանդիպած կլիներ այլ հրաշագործական դպրոցների մասին տեղեկությունների:

— Ես ինչո՞ւ այսքա՞ն ուշացաք, — ասաց Զորջը, երբ վերջապես վերադարձան Ուիզլիների վրանների մոտ:

— Մի քանի մարդկանց հանդիպեցինք, — տեղեկացրեց Ռոնը, ցած դնելով ջրով ամանը, — իսկ դուք դեռ կրակ էլ չե՞ք արել:

— Հայրիկն ուղղակի խաղ է անում լուցկիներով, — ուսերը թոթվելով՝ ասաց Ֆրեդը:

Պարոն Ուիզլիին ոչ մի կերպ չէր հաջողվում կրակ վառել, բայց պատճառը նրա վճռականության և նպատակավացության պակասը չէր: Փչացրած լուցկիներն արդեն գրեթե ծածկել էին նրա շուրջն ամբողջ գետինը, բայց նա այնպիսի տեսք ուներ ասես, կյանքում դրանից ավելի հետաքրքիր ու կլանիչ բանով զբաղված չէր եղել:

— Ուուու՞ս, — ասաց նա, վերջապես հաջողացնելով վառել լուցկիներից մեկը, և անմիջապես ապշահար հայացքով ձեռքից ցած զցեց:

— Ինձ տվե՞ք, պարոն Ուի՞զլի, — բարեսրտորեն ասաց Հերմիոնան՝ նրա ձեռքից վերցնելով լուցկիների տուփը և ցույց տալով, թե ինչպես պետք է ձիշտ բռնել լուցկին:

Վերջապես կրակը վառեցին, թեև առնվազն մեկ ժամ տևեց մինչև կրակն այնքան թեժացավ, որ հնարավոր եղավ վրան ուտելու որևէ բան պատրաստել: Իսկ մինչ այդ նրանք դիտելու շատ բան ունեին: Նրանց վրանը գտնվում էր մի բանուկ արահետի եզրին, որը ձամբարը կապում էր մարզադաշտի հետ: Նախարարության աշխատակիցները շատ աշխույժ անցուղարձ էին անում արահետով և, նրանց կողքով անցնելիս, սրտանց ու բարյացակամորեն ողջունում էին պարոն Ուիզլիին: Վերջինս մարզական մեկնաբանի պես անլռում ներկայացնում էր բոլորին, հիմնականում ի գիտություն Հարրիի և Հերմիոնայի, որովհետև իր սեփական երեխաներն

արդեն չափազանց շատ բան գիտեին Նախարարության նասին մի մազաչափի իսկ հետաքրքրված լինելու համար:

— Այն մեկը Քաքրերտ Մոքրիջն է, Գոբլինների հետ կապերի վարչության պետը... Ահա գալիս է Գիլբերտ Ուիմփլը, նա աշխատում է Փորձարարական հմայանքների հանձնաժողովում... և այդ պոզերը հիմա ժամանակավոր է կրում... Ողջույն, ԱՌՆԻ... Արնոլդ Փիզգուդն էր, նա օբլիվիատոր է՝ Հրաշագործական դժբախտ պատահարների փրկարար ջոկատից, դեռ գիտեք, պատմել եմ... իսկ այն երկուսը Բոուլդն ու Քրոքերն են... նրանք Անհաղորդակցելիներ են...

— Նրանք ի՞նչ են...

— Առեղծվածների վարչությունից են, գերգաղտնի գործակալներ, ոչ ոք գաղափար չունի, թե ինչ գործ են անում...

Վերջապես կրակը թեժացավ, և նոր էին սկսել ծվածեղ ու երշիկ տապակել, երբ Բիլը, Չարլին ու Փերսին անտառով եկան վրանների մոտ:

— Հենց նոր երևութեցինք, հայրի՛կ, — բարձրածայն ասաց Փերսին: — ԱՌ, նախաձա՛շ... Հիասքանչ է:

Դեռ չեն դատարկել ծվածեղով ու երշիկով ափսեները, երբ պարոն Ուիզլին ոտքի ցատկեց, ձեռքով անելով ու ժպտալով մի մարդու, որը մեծ քայլերով գալիս էր նրանց ուղղությամբ:

— Ահա՛... — ասաց նա, — օրվա կարևոր մարդը՝ Լու՛դոն...

Լուդոն Բեգմանը անկասկած առայժմ Հարրիի տեսած ամենավառ ու նկատելի մարդն էր, նույնիսկ ավելի նկատելի քան, ծերուկ Արչին՝ իր ծաղկավոր կանացի գիշերային խալաթով: Լուդոնի հագին քվիդիչի երկարավեշ համազգեստ էր հորիզոնական հաստ վառ դեղին ու սև գոլերով: Կրծքին մի հսկայական ճիւված բորի նկար էր: Տեսքից նա խոշորամարմին և հուժկու կառուցվածքով մարդու տպավորություն էր թողնում: Համազգեստը պիրկ նստած էր նրա կլորավոր փորի վրա, որը հաստատ նորամուծություն էր նրա կառուցվածքի մեջ, այն օրերից ի վեր, ինչ դադարել էր խաղալ Անգլիայի հավաքականի կազմում: Բիթը կոտրված էր (ամենայն հավանականությամբ մի թոկից փախած Բրետի կողմից, մտածեց Հարրին), բայց կլոր կապույտ աչքերը, կարծ կտրված ցորենագույն մազերն ու վարդագույն այտերով բարեսիրտ դեմքը նրան անչափ նմանեցնում էին մի չափանցիկ դպրոցական տղայի:

— Հեյ, ում եմ տեսնում... Ողջույն բոլորին, — երջանիկ ժպտալով՝ գոռաց Բեզմանը: Նա այնպես էր քայլում, ասես կրունկներին զսպանակներ լինեին հազրած, և անկասկած ուղղակի աննկարագրելի ոգևորության մեջ էր:

— Ա՛րթուր, ծերուկ... — փնչացրեց նա՝ հասնելով նրանց կրակին, — ի՞նչ օր է, չէ՞... ի՞նչ օր է... Սրանից լավ եղանակ չէր էլ կարող լինել... Անամա երեկո է սպասվում... Ամեն ինչ հրաշալիորեն հարթ ու խաղաղ է, նույնիսկ անելիք էլ չունեմ...

Նրա հետևում մի խումբ ջլատված տեսքով կախարդներ՝ Նախարարության հերթապահներից, վազքով անցան՝ ձեռքով միմյանց ցույց տալով մի անկասկած հրաշագործական ծագում ունեցող կրակ, որը երևում էր ինչ-որ տեղ վրանների միջև՝ մոտ տասը մետր բարձրության մասնաշակագույն կայծեր թռցնելով օդի մեջ:

Փերսին շտապեց մոտենալ ու ձեռքն առաջ մեկնեց: Ակնհայտորեն, Վարչությունը ղեկավարելու մեջ Լուդո Բեզմանի մեթոդների նկատմամբ նրա քննադատական մոտեցումը չէր նվազեցրել լավ տպավորություն թողնելու նրա բնագդային ցանկությունը:

— Ա՞հ... այո՛, — ասաց պարոն Ուիզլին ժպտալով, — սա իմ որդի Փերսին է: Նոր է սկսել աշխատել Նախարարությունում... իսկ սա ֆրեդն է... ո՛չ, Զորջը, Աերի՛ր, տղա՛ս... ա՛յ, այս մեկն է ֆրեդը... Բիլը, Զարլին, Ոոնը... իմ դուստր Զինին... և Ոոնի ընկերները՝ Հերմիոնա Գրեյնչերը և Հարրի Փոթերը:

Հարրիի անունը լսելով Բեզմանը ճիշտ այնպես պահեց իրեն, ինչպես մյուս բոլորը, և նրա աչքերը Հարրիին շատ ծանոթ շարժումով բարձրացան դեպի Հարրիի ձակատի սպին:

— Ինձ լսե՛ք, բոլո՛րդ, — շարունակեց պարոն Ուիզլին, — սա Լուդո Բեզմանն է, դուք արդեն գիտեք, թե ով է նա: Նրան պետք է շնորհակալություն հայտնեք մեր հրաշալի տոմսերի համար...

Բեզմանը գլխով արեց և ձեռքը թափ տվեց, ասես ուզում էր ասել՝ մի մեծ բան չէր:

— Գրագ կգա՞ս խաղի վրա, Ա՛րթուր, — ոգևորված հարցրեց նա՝ զնզգնզացնելով իր դեղին ու սև զոլերով պարեզոտի գրապաններում լցված ուլյա մետաղադրամները: Արդեն գրագ եմ եկել Ոոդի Փոտների հետ, որ

առաջին գոլը Բուլղարիան կխփի... Ես նրան շատ լավ հակադիր առաջարկ արեցի, որ Իռլանդիայի երեք հետախույզներն աշխարհի ամենաուժեղ հետախույզներն են վերջին տասը տարում... իսկ փոքրիկ Ազաթա Թիմզը գրավ է դրել ծովաձկան բուժարանի իր արժեթղթերի կեսը, որ խաղը ամենաքիչը մի շաբաթ կտևի:

— Օ՛հ... Ես էլ կխաղամ, ուրեմն, — ասաց պարոն Ուիզլին: — Տեսնե՛նք... Գալեռն եմ դնում, որ Իռլանդիան կհաղթի...

— Մի՞ գալեռն... — Լուդո Բեգմանը հիասթափված տեսք ուներ, բայց ինքն իրեն հավաքեց: — Շատ լավ... շատ լավ... ուրիշ գրագ եկող կա՞...

— Դեհ, իմոնք մի քիչ ջահել են նման խաղերի համար, — ասաց պարոն Ուիզլին: — Մոլլին հավանություն չի տա...

— Մենք դնում ենք երեսուն-յոթ գալեռն, տասնինգ սիքել և երեք նաթ, — ասաց Ֆրեդը, մինչ Զորջն արագ հանում էր փողը, — որ Իռլանդիան կհաղթի... բայց Վիկտոր Կրամը կբռնի Բանբերը... Օհ, հա՞... ու մի կեղծ կախարդական փայտիկ էլ վրայից...

— Պարոն Բեգմանին դրա նման իիմարություններ ցույց չտա՛ք... — ֆշացրեց Փերսին:

Բայց Բեգմանի կարծիքով կեղծ կախարդական փայտիկը բոլորովին էլ իիմարություն չէր: Նրա պատանեկան դեմքն ուղղակի փայլեց, երբ նա Ֆրեդի ձեռքից վերցրեց կախարդական փայտիկը, որը բարձր ծվծվաց ու վերածվեց ռետինե ճուտիկի: Բեգմանը անսպասելի որոտաձայն հրիաց:

— Գերազա՞նց է... Երբեք դեռ սրա նման համոզիչ կեղծ փայտիկ չեմ տեսել: Ես կզնեմ դա: Հինգ գալեռն եմ տալիս դրա համար:

Փերսին տեղում քարացավ ապշահար կշտամբանքի արտահայտությամբ:

— Տղանե՛ր, — ասաց պարոն Ուիզլին կամացուկ, — Ես չեմ ուզում, որ դուք գրագներին մասնակցեք... Իսկ սա ձեր բոլոր խնայողություններն են... ձեր մայրիկը...

— Դեհ, լա՛վ, Ա՛րթուր, էլ թխսկանություն մի՛ արա, — որոտաց Լուդո Բեգմանը՝ ոգևորված գրնգացնելով իր գրպանները: — Նրանք արդեն բավականաչափ մեծ են, որպեսզի իմանան, թե իրենց ուզածն ինչ է: Ասում եք, Իռլանդիան կհաղթի, բայց Կրամը կբռնի Բանբերը, հա՞... Չէ՛, տղե՛րք, նման բան չի կարող լինել, ուղղակի չի կարող... Ես ձեզ գերազանց

խաղաչեք կառաջարկեմ այդ դրույթի դիմաց, իհնգ զալեռն էլ կտամ այս ծիծաղելի կախարդական փայտիկի համար, ուրեմն կստացվի...

Պարոն Ուիզլին անօգնական հայացք նետեց Լուդո Բեգմանին, որն իր գրպանից մի նոթատետը և մի գրչափետուր հանեց ու սկսեց գրանցել Երկվորյակների անունները:

— Չի ՚ո՞գ, — ասաց Զորջը, այսինքն «գրազն ընդունված է»՝ վերցնելով Բեգմանի մեկնած մագաղաթի կտորը և դրեց իր պարեգուտի գրպանը:

Բեգմանը անչափ ուրախ կրկին շրջվեց դեպի պարոն Ուիզլին.

— Կարո՞՞ղ ես ինձ մի լավություն անել... Առավոտվանից փնտրում եմ Բարթի Քրաուչին: Իմ բուլղարական գործընկերոջ բլբլոցից բան չեմ հասկանում: Բարթին հաստատ գլուխ կհաներ: Նա հարյուր հիսուն լեզվով է խոսում:

— Պարոն Քրաու՞չը, — մեջ ընկավ Փերսին՝ հանկարծ փոխելով դեմքի կշտամբական արտահայտությունը իհացական ոգևորության: — Նա երկու հարյուրից ավելի լեզուներով է խոսում, այդ թվում և Երկենցաղ մարդկանց «մերմիշ-նհանգի», գորինների «գորելիեգութ», տրոլերեն...

— Ո՞վ չի կարող տրոլերեն խոսել, — արհամարհանքով ասաց Ֆրեդը, — ընդամենը պիտի մատոդ ցցես ուզածիդ վրա ու ասես «ղղըղղղ»:

Փերսին մի ծայրահեղ կշտամբական հայացք նետեց Ֆրեդին և եռանդագին խառնեց կրակը, որպեսզի թեյնիկն ավելի արագ եռա:

— Որևէ լուր կա՞ Բերթա Զորկինսից, Լու՛դո, — հարցրեց պարոն Ուիզլին, երբ Բեգմանը տեղավորվեց նրանց կողքին խոտերի մեջ:

— Ոչ մի լուր, — ասաց Բեգմանը զվարթ անհոգությամբ: — Բայց Բերթան ինքը կերևա: Խեղճ պառավ Բերթան... Հիշողությունը ոնց որ ծակ կաթսա լինի, և կողմնորոշման կատարյալ բացակայություն: Մոլորվել է, գրագ կզամ, որ մոլորվել է... Ոչի՞նչ, մինչև հոկտեմբեր կհայտնվի: Մոռացել է խեղճը... Հաստատ նրան թվում է, թե դեռ հուլիս ամիսն է:

— Չե՞ս կարծում, որ ժամանակն է մեկին ուղարկել նրան որոնելու, — առաջարկեց պարոն Ուիզլին, մինչ Փերսին մի զավաթ թեյ էր մեկնում Բեգմանին:

— Բարթի Քրաուչն էլ է նույն բանն ասում, — պատասխանեց Բեգմանը, իր կլոր աչքերն անմեղ չռելով, — Բայց այս պահին մենք իրոք չենք կարող որևէ մեկին գործից կտրել: Օ՛հ... սատանայի անունը տուր ու... Բա՛րթի...

Հենց այդ պահին մի կախարդ էր երևութել նրանց կրակի կողքին, և դժվար թե հնարավոր էր ավելի մեծ հակադրություն պատկերացնել այդ մարդու և Լուդո Բեգմանի միջև, որն իր դեղնադաշնագույն զոլերով պարեգոտով անհոգ մեկնվել էր խոտերի վրա: Բարթի Քրաուչը խիստ, նիհար ու ձիգ կեցվածքով տարեց տղամարդ էր՝ հագին անբասիր նստող կոստյում և փողկապ: Նրա կարճ մոխրագույն մազերը երկու կեսի բաժանող գիծն անբնական ուղիղ էր, իսկ բարակ «ինն անց տասնինգ» բեղերն այնպիսի տեսք ունեին, ասես նա դրանք քանոնով էր գծել: Նրա կոշիկները հայելու պես փայլում էին: Եվ Հարրին անմիջապես հասկացավ, թե ինչու էր Փերսին պաշտում այդ մարդուն: Փերսին կանոնների մեծագույն ջատագով էր, իսկ պարոն Քրաուչն այնպիսի անբասիր ճշտությամբ էր պահպանել մազական հագուկապի կանոնները, որ ցանկացած մազի վրա կարող էր բանկի կառավարիչի տպավորություն թողնել: Հարրին մտածեց, որ նույնիսկ քեզի Վերնոնը չէր կարողանա ճանաչել նրա իսկական ինքնությունը:

— Արի՛, նստի՛ր մեզ հետ խոտերին, Բա՛րթի, — ուրախ-զվարթ իրավիրեց Լուդոն, թվականնելով գետնին:

— Ո՛չ, շնորհակալ են, Լու՛դո, — ակնհայտ անհամբերությամբ ասաց Քրաուչը, — ես ամենուրեք քեզ էի փնտրում: Բուլղարացիները պնդում են, որ մենք ևս տասներկու նստատեղ ավելացնենք Հույժ Կարևոր Մարդկանց օթյակում:

— Օ՛հ, ուրեմն դա՞ էր ուզում նրանց Վարչության պետք, — ասաց Բեգմանը, — ինձ էլ թվում էր, թե ասում էչ՝ «կտա՞ք երկու տաքդեղ»: Մի տե՛ս է, ես էլ մտածում էի, ա՛յ, մարդ, ի՛նչ տաքդեղ, տաքդեղը նրա ինչի՞ն է պետք: Ուրեմն իրականում ուզում էր ասել «տասներկու նոր տեղ»... Ա՛յ, քեզ ծիծաղելի առողանություն:

— Պարոն Քրա՛ուչ, — շունչը կտրվելով հաճկատար առաջ նետվեց Փերսին՝ կուրծքն այնպես ներս զցած, ասես կուզիկ էր դարձել, — մի բաժակ թեյ չե՞ք խմի:

— Օ՛հ, — ասաց պարոն Քրաուչը՝ թեթև զարմանքով նայելով Փերսիին,
— Այո՛... շնորհակալություն, Ուի՛զերթի...

Ֆրեդն ու Ջորջը քիչ մնաց խեղդվեին թեյից: Փերսին շառագունած ականջներով սկսեց թեյ պատրաստել պարոն Քրաուչի համար:

— Օ՛հ, Ա՛րթուր, քեզ հետ էլ պետք է մի քանի խոսք փոխանակեի, — ասաց պարոն Քրառուչը, իր սուր աչքերը կանգնեցնելով պարոն Ուիզլիի վրա:

— Այի Բաշիրը որոշել է նորից հանել իր պատերազմական կացինները: Ուզում է խոսել քեզ հետ թռչող կարպետների առևտրի վրա էմբարգոն հանելու մասին:

Պարոն Ուիզլին խոր հոգոց հանեց.

— Ես նրան անցած շաբաթ եմ մի քու ուղարկել: Մեկ անգամ արդեն ասել եմ նրան և հաջորդ հարյուր անգամներն էլ նույն քանը պիտի ասեմ: Հմայված առարկաների միջազգային գրանցամատյանում կարպետները սահմանվում են որպես մազլական արտեֆակտ: Բայց արդյոք կլսի՞ ինձ:

— Կասկածում եմ, — ասաց պարոն Քրառուչը, վերցնելով Փերսիի մեկնած թեյի գավաթը, — նա ուղղակի անսահման մեջ ցանկություն ունի՝ թռչող կարպետներ Բրիտանիա ներմուծելու համար:

— Բայց դժվար թե մարդիկ Բրիտանիայում երբեք ի սեր թռչող կարպետների հրաժարվեն ցախավելներից, — ասաց Բեգմանը:

— Ալին կարծում է, որ կարպետները որպես ընտանեկան փոխադրամիջոց իրենց ուրույն շուկայական պահանջարկն ունեն, — ասաց պարոն Քրառուչը: — Հիշում եմ, պապս Դեվոնից իսկական «Աքսմինստեր» թռչող կարպետ էր գնել, որը միանգամից տասներկու հոգի էր տեղավորում... բայց դա մինչև օրենքով կարպետների արգելումն էր, անշուշտ:

Նա այնպես ասաց վերջին բառերը, ասես չէր ուզում որևէ մեկի մոտ թյուր կարծիք թողնել, թե իր նախնիներից որևէ մեկը երբեք որևէ օրենք կամ կանոն է խախտել:

— Տեսնում եմ, ոչ մի րոպե դադար չունես, Բա՛րթի, — ասաց Բեգմանը ցրված:

— Ճիշտ ես տեսնում, — չոր ասաց պարոն Քրառուչը: — Իինձ մայրցամաքներ ընդգրկող երթեւկության ցանցով պորտբանալիների բաշխումը խաղ ու պար չէ, Լու՛դո:

— Ենթադրում եմ, որ երկուսդ էլ շատ ուրախ կլինեք, երբ այս ամենը վերջանա, — ասաց պարոն Ուիզլին:

Լուդո Բեգմանը ցնցված տեսք ընդունեց:

— Ուրա՞խ... Ես չեմ հիշում, թե կյանքում երբ եմ այսքան լավ ժամանակ անցկացրել... Ամեն դեպքում, սրանով հո չի վերջանում մեր գործը, Բա՛րթի... Դեռ էնքա՞ն կազմակերպական գործ է սպասում մեզ... Չէ...

Պարոն Քրառուչը հոնքերը բարձրացրած նայեց Բեգմանին:

— Լու՛դո, պայմանավորվել ենք, որ ոչ մի հայտարարություն չենք անելու մինչև պայմանների բոլոր մանրամասները...

— Օհ, մանրամասնե՛րը... — ասաց Բեգմանը, ասես բառը մժղուկների ամպի պես իրենից մի կողմ վանելով: — Ստորագրել են չէ՞... Համաձայնվել են, չէ՞... Գրագ կգամ, որ այս երեխաները շատ ավելի շուտ կիմանան ամեն ինչ, քան կարծում ես: Ի վերջո Հոգվարթսում է լինելու...

— Լու՛դո, պետք է շտապ հանդիպենք բուղարացիների հետ, գիտե՞ս, — կտրուկ ասաց պարոն Քրառուչը կտրելով Բեգմանի խոսքը: — Շնորհակալություն թեյի համար, Ուի՛զերի:

Նա իր չխմած թեյի գավաթը հետ մեկնեց Փերսիին և սպասեց, որ Լուդոն գետնից վեր կենա: Բեգմանը ոտքի կանգնեց, մինչև վերջին կաթիլը դատարկելով իր թեյի գավաթը, և ուրախ զրնգացնելով գրպանների պարունակությունը՝ դիմեց մյուսներին.

— Դուք «ՀԿԱ» օթյակում եք լինելու՝ ինձ հետ... — ասաց Լուդոն, — այսօր ես եմ մեկնաբանը:

Լուդոն բոլորին ձեռքով հրաժեշտ տվեց: Բարթի Քրառուչը քաղաքավարի գլխով արեց, և նրանք երկուսով ապաերևութեցին:

— Ի՞նչ է լինելու Հոգվարթսում, հայրի՛կ, — միանգամից հարցրեց Ֆրեդը:
— Ինչի՞ մասին էին խոսում:

— Շուտով կիմանաք, — ասաց պարոն Ուիզլին ժպտալով:

— Դա գաղտնի տեղեկություն է, մինչև Նախարարությունը չորոշի բացեիքաց հայտարարել դրա մասին, — չոր ասաց Փերսին: — Պարոն Քրառուչը միանգամայն ճիշտ էր, որ չի կարելի նման տեղեկությունը ժամանակից շուտ բացահայտել:

— Օ՛ֆ, ձայնդ կտրի՛ր, հա՞, Ուի՛զերի, — ասաց Ֆրեդը:

Կեսօրից հետո ճամբարի վրա շոշափելի ամպի պես սկսեց բարձրանալ հուզական վերելքի մթնոլորտը: Մինչև մայրամուտ անշարժ, ամառային օդը կարծես դողում էր ոգեշունչ ակնկալիքից, և մթնշաղը տաք ծածկոցի պես փռվեց հազարավոր սպասող կախարդների վրա՝ ջնջելով ձևականության

վերջին նշույները: Նախարարությունը կարծես վերջապես տեղի տվեց անխուսափելիին, և դադարեց պայքարել մագիայի բացահայտ նշանների դեմ, որոնք արդեն անարգել ծաղկում էին ամենուրեք:

Ամեն քայլափոխի երևութում էին ոյութ մանրավաճառները, իրենց առջևից գլորվող շարժասայլակների վրա առաջարկելով բազմապիսի արտակարգ մանր-մունր ապրանքներ: Առաջարկում էին գնել լուսատու վարդակներ, կանաչ՝ իռլանդիայի երկրագուների համար և կարմիր՝ Բուլղարիայի: Վարդակները լուս տալուց բացի բարակ ձայներով անդադար կրկնում էին թիմերի խաղացողների անունները: Առաջարկում էին սրագագաթ գլխարկներ՝ լայն եզրերին պարող կանաչ երեքնուկներով, բուլղարական շարֆեր՝ ասեղնագործ առյուծների գլուխներով, որոնք իսկական մօնչյուն էին արձակում, դրոշակներ՝ երկու երկրների գույներով, որոնք թափահարելիս նաև նվազարկում էին երկրների ազգային օրիներգերը: Կային «Հրացոլքների» պստիկ մոդելներ, որոնք իսկապես թռչում էին, և հանրահայտ մարզիկների վորք խաղալիք արձանիկներ, որոնք հպարտ-հպարտ քայլում էին, եթե դնեիր ափիդ մեջ:

— Ամբողջ ամառ սրա համար եմ խնայել գրպանիս փողը, — ասաց Ռոնը Հարրիին, երբ նրանք Հերմիոնայի հետ միասին հուշանվերներ ընտրելով անցան մանրավաճառների շարքերով: Ռոնը իր համար գնեց պարող երեքնուկներով մի գլխարկ և մի մեծ կանաչ վարդակ, բայց գնեց նաև բուլղարական Ռոսորդ Վիկտոր Կրամի փոքր արձանիկը: Մանրակերտ Կրամը հետուառաջ էր քայլում Ռոնի ափին՝ մօայլ հայացքներ նետելով նրա կանաչ վարդակին:

— Վաու՛, ապա մի այստեղ նայեք, — ասաց Հարրին, շտապելով դեպի մի շարժասայլակ, որի վրա բարձր կույտով շարված էին հեռադիտակներ հիշեցնող բրոնզյա սարքեր, սակայն դրանց վրա շատ անհասկանալի ու բազմապիսի, պտտվող կոճակներ ու սկավառակներ կային:

— Օմնիհեռադիտակ չե՞ք ուզում, — անմիջապես առաջարկեց մանրավաճառը, — կարող եք տեսագրել ու կրկնել գործողությունը, կարող եք ամեն ինչ դանդաղեցված տեսնել... Սրանցով կարող եք գրանցել խաղի ընթացքի մարզական մեկնաբանությունը: Եթե մի քանի հատ վերցնեք, կարող ենք սակարկել... Նախնական գինը՝ հատը տասը գալեն:

— Ուու՛ֆ, երնեկ այս ամենը գնած չլինեի, — ասաց Ոոնը՝ նախանձաթոր հայացքով նայելով օմնիհեռադիտակներին:

— Ինձ երեք հեռադիտակ տվեք, — հաստատակամ ասաց Հարրին վաճառող կախարդին:

— Օ՛հ... Պետք չէ... — ասաց Ոոնը՝ մինչև ականջները կարմրելով: Նա միշտ շատ նրբանկատ էր այն փաստի կապակցությամբ, որ Հարրին, իր ծնողներից մի փոքր կարողություն ժառանգելով, ավելի շատ փող ուներ, քան ինքը:

— Լավ, սա հերիք է, որպեսզի առաջիկա տասը տարիներին ինձնից Ծննդյան տոների նվեր էլ չսպասեք, — ասաց Հարրին՝ օմնիհեռադիտակները խոթելով Ոոնի և Հերմիոնայի ձեռքերը:

— Լրիվ արդարացի կլինի, — ասաց Ոոնը ժպտալով:

— Ուուու՛հ, շնորհակալություն, Հա՛րրի, — ասաց Հերմիոնան: — Իսկ ես մեզ համար ծրագրեր կգնեմ, տեսե՛ք...

Բավականին թեթևացած քսակներով՝ նրանք հետ վերադարձան վրանների մոտ: Բիլը, Չարլին և Ջինին, բոլորը կանաչ վարդակներ էին կրում, իսկ պարոն Ուիզլիի ձեռքին մի իռլանդական դրոշ կար: Ֆրեդն ու Ջորջը ոչ մի հուշանվեր չեին գնել, որովհետև իրենց բոլոր փողերը գրագի վրա էին դրել Բեգմանի խաղաչեքի դիմաց:

Հետո մի խոլ արձագանքող գոնգ խփեց ինչ-որ տեղ անտարի հետևում՝ կանչելով բոլորին մարզակարապարակ, և անմիջապես կանաչ ու կարմիր լապտերներ վառվեցին ծառերի մեջ՝ լուսավորելով դեայի մարզակարապարակ տանող ճանապարհը:

— Ժամանակն է, — ասաց պարոն Ուիզլին բոլորի պես անչափ հուզված.

— Գնացի՞նք:

Ճաշ

Գլուխ 8. Քվիդիչի Աշխարհի Գավաթը

Արագ վերջացնելով գնումները, բոլորը, պարոն Ուիզլիի առաջնորդությամբ, շտապեցին անտառ՝ հետևելով լապտերներով լուսավորված արահետի ցույց տված ուղղությանը: Բոլոր կողմերից լսվում էին դեպի մարզադաշտ շտապող հազարավոր մարդկանց գոռումգոյուններն ու ծիծաղը: Այստեղ-այնտեղ մարդիկ խումբ-խումբ հիմներ էին երգում և ոգեշունչ խոսքեր արտասանում իրենց երկրպագած թիմերի հասցեին: Տենդագին ոգևորության մթնոլորտը ծայրահեղ վարակիչ էր: Հարրիի բերանը չէր փակվում: Մոտ քսան րոպէ նրանք քայլեցին անտառով՝ ուրախ-զվարթ շատախոսելով, բարձրածայն կատակելով մինչև վերջապես դուրս եկան անտառի մյուս կողմում և հայտնվեցին մի ահօելի մեծ կառույցի ստվերում: Թեև Հարրին տեսնում էր լայնածիր մարզադաշտը շրջապատող վիթխարի շինության ոսկեգույն պատերի միայն մի փոքր հատվածը, բայց հաստատ կարող էր ասել, որ մարզահրապարակում տասից ավելի մեծ տաճարներ կարող էին տեղավորվել:

— Հարյուր հազար մարդ է տեղավորում, — ասաց պարոն Ուիզլին՝ նկատելով Հարրիի դեմքի ապշահար արտահայտությունը: — Նախարարության Օպերատիվ հրաշագործության վարչության հինգ հարյուր կախարդներ մի ամբողջ տարի աշխատել են սրա վրա: Շրջակայքի ամեն մի ոտնաչափը հմայված է հակամազլային կախարդանքներով, այնպես որ ամեն անգամ, եթե որևէ մազլ քիչ թե շատ մոտենում է շենքին, հանկարծ հիշում է, որ մի այնպիսի շտապ գործ ունի, որ չի կարող ավելի առաջ գնալ և անմիջապես շրջվում ու հետ է դառնում իր իբր մոռացած գործերով... Փառք ու պատիվ մեր օպերատիվ ժողովրդին... — հիացական ավելացրեց նա՝ առաջնորդելով նրանց դեպի մոտակա մուտքը, որն արդեն շրջապատված էր գոռացող կախարդների և վիուկների ամբոխով:

— Առաջին կարգի ՀԿԱ տեղեր, — ասաց Նախարարության հսկիչ վիուկը մուտքի մուտք՝ ստուգելով նրանց տոմսերը: — «Հույժ կարևոր

անձանց» օթյակ եք զնալու, Արթուր: Ուղիղ վեր զնացե՛ք... Վե՛ր, վե՛ր մինչև
վերօ...

Մարգահրապարակ տանող աստիճանները պատված էին վառ
մորեգույն ուղեգորգով: Նրանք բազմության հետ միասին սկսեցին
աստիճաններով բարձրանալ: Իսկ բազմությունը աստիճանների վրա
դանդաղ պակասում էր՝ ճանապարհին կողմնատար անցումներով դուրս
գալով դեպի աջ ու ձախ ձգվող նստարանների շարքերը: Պարոն Ուիզլիի
առաջնորդությամբ ամբողջ խումբը շարունակեց բարձրանալ՝ մինչև հասավ
աստիճանների ամենավերին հարթակին և հայտնվեց մի փոքր օթյակում,
որը գտնվում էր մարգադաշտի ամենաբարձր կետում, երկու կողմից ոսկե
դարպասների ուղիղ մեջտեղում: Օթյակում վառ մորեգույն նստատեղերով ու
թիկնակներով և ոսկեգույն ոտքերով, երկու շարքով շարված մոտ քսան
աթոռներ կային: Հարրին Ուիզլիների հետ տեղավորվեց առաջին շարքում ու
վար նայելով մի այնպիսի տեսարան տեսավ, որի նմանը երբեք չէր էլ կարող
պատկերացնել:

Հարյուր հազար վիուկներ ու կախարդներ տեղավորվում էին
նստարաններին, որոնք շարք-շարք դեպի վեր բարձրացող
սանդղեվանդներով շարված էին ձվածիր մարգահրապարակի շուրջը: Ամեն
ինչ լուսավորված էր առեղծվածային ոսկեգույն շողերով, որոնք կարծես
հենց մարգահրապարակից էին ծորում: Այդ բարձրությունից դաշտը կարծես
թավշյա լիներ: Զվածիր դաշտի յուրաքանչյուր ծայրում քսան մետրանոց
բարձր ձողերի վրա ցցված էին երեքական ոսկյա օղակաձև դարպասները:
Գրեթե Հարրիի աչքերի մակարդակի վրա օդի մեջ կախված էր ահօելի
չափերի մի տեսավահանակ: Ոսկեգույն տառերով վազող տողերն
անդադար անցնում էին լայնածիր վահանակի վրայով, ասես անտեսանելի
հսկայի ձեռքը մեկը մյուսի հետևից գրում ու ջնջում էր ոսկետառ ուղերձները:
Հարրին նկատեց, որ վահանակը գովազդային պատկերներ էր
անդրադարձնում դաշտի թավշյա մակերեսի վրա:

❖❖❖

«ՏԵՐԵՓՈՒԿ. ԸՆՏԱՆԵԿԱՆ ՑԱԽԱՎԵԼ.
ՎԱՏԱՀԵԼԻ, ԱՆԽԱՓԱՆ ՀԱԿԱՍՈԵՎԱՆԳԻԶ
ԱԶԴԱՆՇԱՆԱՅԻՆ ՀԱՄԱԿԱՐԳՈՎ»

❖❖❖

«ԸՆՏՐԵՔ ՏԻԿԻՆ ՍՔԱՌԵՐԻ ԲՈԼՈՐ-ՏԵՍԱԿԻ-ԲԾԵՐ-
ՀԵՂԱՑՆՈՂ ՀՐԱՉԱԳՈՐԾ ՀԵՂՈՒԿԸ. ՍՔԱՆՉԵԼԻ, ԱՆԲԱՍԻՐ
ՄԱՔՐՈՒԹՅՈՒՆ»

❖❖❖

«ԴՅՈՒԹԱՆՈՒՅՆ» ՆՈՐԱՉԵՎՈՒԹՅԱՆ ԱՇԽԱՐՀ.
ԼՈՆԴՈՆ, ՓԱՐԻԶ, ՀՈԳՍՍԻԴ»

❖❖❖

Հարրին աչքերը կտրեց գովազդային վազող տողերից և ուսի վրայով հետ նայեց, որպեսզի տեսնի, թե իրենցից բացի էլ ո՞վ կար օթյակում: Առայժմ, բացի մի պստիկ արարածից, որը նստած էր երկրորդ շարքի վերջին նստարանին, օթյակում ուրիշ ոչ ոք չկար: Արարածն այնքան պստիկ էր, որ նրա ոտնաթաթերը ցցված էին աթոռի նստատեղի վրա ուղիղ նրա քթի առաջ, իսկ հագին մի թեյի սրբիչ էր՝ տոգայի պես ուսերից կախված: Արարածը անչափ դժբախտ արտահայտությամբ դեմքը ձեռքերի մեջ թաղած, կծկված նստած էր աթոռին, սակայն նրա երկար չղջիկանման ականջները շատ ծանոթ էին Հարրիին...

— Դոբի... — թերահավատությամբ հարցրեց Հարրին:

Պստիկ արարածը վեր նայեց մատների արանքից՝ բացելով իր հսկայական դարչնագույն աչքերը և լոլիկի չափ մեծ, ձվածիր քիթը: Դա Դոբին չէր... սակայն անկասկած դովլաթ էր՝ տնային-ալիկերի ցեղից, ճիշտ

Հարրիի ընկեր Դոբիի նման: Հարրին ազատել էր Դոբիին նրա հին տերերից՝ Մալֆոյների ընտանեկան ստրկությունից:

— Պարոնը ինձ Դոբի ասե՞լ, — հետաքրքրված ծղրտաց դովլաթը մատների արանքից: Այս մեկի ձայնը Դոբիի ձայնից նույնիսկ ավելի սուր էր ու բարձրահունչ, բարալիկ ու ծղրտան, և Հարրին կասկածեց... թեև տնային ալփերի հետ դժվար էր դրանում համոզված լինել... որ այս մեկը իգական սերի դովլաթ էր: Ունը և Հերմիոնան պտտվեցին, իրենց տեղում, որպեսզի հետ նայեն: Թեև նրանք շատ էին լսել Հարրիից Դոբիի մասին, բայց երբեք դեռ չէին հանդիպել նրան: Նույնիսկ պարոն Ուիզլին հետաքրքրված հետ շրջվեց:

— Ներեցե՞ք, — ասաց Հարրին դովլաթին, — Ես ձեզ շփոթեցի ինձ ծանոթ մեկի հետ:

— Ես ճանաչել Դոբի, սը՛ր, — ծղրտաց դովլաթը: Նա մատները դեմքից չեր իջեցնում, ասես աչքերը պատսպարում էր լույսից, — Իմ անուն Վինքի, սը՛ր... իսկ դուք, սը՛ր... — հանկարծ նրա մեծ դարչնագույն աչքերն այնքան լայնացան, որ թեյի ափսեների չափ դարձան՝ կանգնելով Հարրիի ձակատի սպիի վրա, — դուք սը՛ր... Հա՛րի Փո՛թթեր...

— Այո՛, Ես եմ, — ասաց Հարրին:

— Դոբի շա՛տ խոսել ձեր մասին, սը՛ր, — ասաց նա, մատները մի քիչ ցած իջեցնելով և շարունակելով ապշահար նայել Հարրիին:

— Ինչպե՞ս է նա, — հարցրեց Հարրին, — ինչպե՞ս է իրեն զգում ազատության մեջ:

— Ա՛խ, սը՛ր, — ասաց Վինքին՝ գլուխն օրորելով, — ա՛խ, սը՛ր, չկարծել ես անհարգալից լինել, սը՛ր, բայց ես վախենալ, որ տեր վատություն անել Դոբի, երբ ազատ արձակել...

— Ինչու՞՝, — ասաց Հարրին ապշահար, — ի՞նչ է պատահել նրան...

— Ազատություն խփել Դոբի գլուխն, սը՛ր, — տխուր ասաց Վինքին, — գաղափարներ, մտքեր, շա՛տ, շա՛տ մտքեր, սը՛ր... Դոբի նոր տեղ չգտնել, սը՛ր...

— Բայց ինչու՞՝, — ասաց Հարրին:

Վինքին ձայնը իջեցրեց կես օկտավայով և շշնջաց.

— Նա պահանջել, որ նոր տեր վճարե՛լ, սը՛ր:

— ՎՃԱՐԵ՞Լ... — կրկնեց Հարրին, — բայց... տերերը պարտավոր են ՎՃԱՐԵԼ նրան...

Վինքին սարսափահար կլորացրեց աչքերը, և կրկին մատներով փակեց դեմքի մեծ մասը:

— Տնային դովլաթ անվճար աշխատել, սը՞ր — ասաց նա խոլ ծղրտոցով, — Ո՛չ, ո՛չ, ո՛չ... Ես ասել Դոբի գնալ գտնել մի լավ ընտանիք ու տնավորվել: Բայց նա անել, ինչ դովլաթ չի սազել... թեթևողիկ թիթիգ բաներ... Դոբի դեսուդեն վազել, հիմար բաներ անել... Դոբի գնալ՝ Կախարդական արարածների կանոնակարգման վարչություն... Խայտառակություն... ոնց մի անտեր գոբլի՞ն...

— Իսկ ինչու՞ ոչ... ինչու՞ չի կարող մի քիչ երջանիկ լինել, — ասաց Հարրին:

— Դովլաթ չի՝ սազել երջանիկ լինել, Հա՛րի Փո՛թթեր, — հաստատակամ ասաց Վինքին ձեռքերի տակից: — Դովլաթ անել, ինչ տեր ասել: Ես չսիրել բարձրություն, շա՞տ չսիրել... — Նա նայեց օթյակի եզրին և կոկորդով օդ կուլ տվեց, — բայց իմ տեր ինձ ուղարկել ՀԿԱ օթյակ, ու ես գալ այստեղ, սը՞ր:

— Ինչու՞ է տերդ քեզ այստեղ ուղարկել, եթե նա գիտի, որ դու տանել չես կարող բարձրությունը, — խոժոռվելով հարցրեց Հարրին:

— Տերը... տերը ուզել, որ ես նրա համար տեղ պահել, Հա՛րի Փո՛թթեր... Հիմա Տերը շա՞տ զբաղված, — ասաց Վինքին գլուխը հետ զցելով, որպեսզի օթյակի եզրից ցած չնայի, — Վինքի շատ ուզել մնալ տիրոջ վրան, Հա՛րի Փո՛թթեր, բայց Վինքի անել, ինչ տեր ասել: Վինքի լավ դովլաթ:

Նա ևս մեկ վախեցած հայացք նետեց օթյակի եզրին և աչքերը կրկին լրիվ փակեց: Հարրին շրջվեց դեպի մյուսները:

— Ուրեմն սա՞ է տնային-ալիքը, — մրթմրթաց Ռոնը: — Ի՞նչ տարօրինակ արարած է...

— Դոբին նույնիսկ ավելի տարօրինակ է, — ասաց Հարրին մտազբաղ:

Ռոնը հանեց իր օմնիհեռադիտակն ու սկսեց փորձարկել այն՝ նայելով մարզադաշտի հանդիպակաց կողմում նստած բազմությանը:

— Գժվել կարելի է, — ասաց նա, սեղմելով պատկերի կրկնողության կոճակը, — Ես կարող եմ ստիպել այդ ծերուկին, որ կրկին քիթը քորի... և կրկին... և կրկին...

Հերմիոնան մինչ այդ ոգևորված ուսումնասիրում էր թավշյա կազմով, ոսկեգույն ծոպիկավոր էջանշանով ծրագիրը:

— Խաղից առաջ Ելույթ կունենան մարզական թիմերի մասքոտները՝ կենդանի թալիսմանները, — բարձրաձայն ընթերցեց նա:

— Այ, դա հետաքրքիր կլինի: Միշտ անչափ հետաքրքիր է դիտել թիմերի կենդանի թալիսմաններին, — արձագանքեց պարոն Ուիզլին: — Ազգային թիմերը սովորաբար զարմանահրաշ արարածների են բերում իրենց երկրներից, և հաստատ համոզված եղեք, որ հարցը նույնիսկ մասքոտների բերած հաջողության մեջ չէ, այլ մեկ անգամ ևս ցուցադրվելու հնարավորության:

Հաջորդ կես ժամվա ընթացքում օթյակը սկսեց հետզիետե լցվել: Պարոն Ուիզլին անդադար սեղմում էր տարբեր մարդկանց ձեռքերը, ովքեր ակնհայտորեն շատ կարևոր կախարդներ էին: Փերսին այնքան հաճախ էր տեղից վեր ցատկում, որ կարծես շարունակ պատահաբար ասեղների բարձիկի վրա էր նստում: Երբ ինքը՝ Հրաշագործության նախարար Կորնիլիուս Ֆաջը ժամանեց, Փերսին այնքան խոր գլուխ տվեց, որ նրա ակնոցը քթից ցած ընկավ ու փշրվեց: Անասելի շփոթված, նա վերանորոգեց ակնոցը կախարդական փայտիկի օգնությամբ և դրանից հետո մնաց տեղում նստած՝ նախանձու հայացքներ նետելով Հարրիի վրա, ում Կորնիլիուս Ֆաջը իին ծանոթի նման ջերմ ողջունեց: Ֆաջը հայրաբար սեղմեց Հարրիի ձեռքը, հարցրեց, թե ինչպես է նա իրեն զգում, ու Հարրիին ներկայացրեց իր երկու կողմերում կանգնած կախարդներին:

— Հարրի Փոթթերն է, գիտե՞ք... — բարձրաձայն ասաց նա բուլղարական նախարարին, որը իիասքանչ սև թավշյա պարեգոտ էր կրում՝ երիզված ոսկեկար ժապավենով և կարծես ոչ մի անգիտեն բառ չէր հասկանում: — Հարրի Փոթթերն է... Օ՛հ, դեհ լավ, դուք գիտեք, թե ով է նա... Այն տղան, որը ողջ մնաց Գիտեք-թե-ում... Դեհ, դուք գիտեք, ում մասին եմ խոսում...

Բուլղարացի հրաշագործը հանկարծ նկատեց Հարրիի ճակատի սպին և սկսեց բարձրաձայն ու հուզված ինչ-որ բան բլբացնել իր ուղեկիցներին մատով ցույց տալով Հարրիի սպին:

— Համոզված էի, որ ի վեցոր կհասկանանք իրար, — արդեն ձանձրացած ասաց Ֆաջը Հարրիին: — Ես լեզուների հետ գլուխ չունեմ, ինձ

Բարթի Քրաուչն է պետք նման բաների համար: Ահ, տեսնում եմ, որ նրա տնային դովլաթն այստեղ աթոռ է զբաղեցրել նրա համար... Վատ չէ, վատ չէ... Այս բուլղարական հարամչիները, եթե թողնեինք, բոլոր լավագույն տեղերը կզավթեին... Ա՛հ, ահա և Լուցիուսը...

Հարրին, Ունը և Հերմիոնան արագ շրջվեցին: Երկրորդ շարքի արանքով պարոն Ուիզլիի թիկունքում մնացած դեռ երեք դատարկ աթոռներին էին մոտենում ոչ այլ ոք քան Դոբի տնային դովլաթի տերերը՝ Լուցիուս Մալֆոյը, նրա որդի Դրաքոն և մի կին, որը Հարրիի ենթադրությամբ պետք է Դրաքոյի մայրը լիներ:

Հարրին և Դրաքո Մալֆոյը թշնամիներ էին՝ Հոգվարթսի ճանապարհին իրենց առաջին հանդիպումից ի վեր: Դրաքոն գունատ, սուր դիմագծերով տղա էր, հարդագույն մազերով և անչափ նման իր հորը: Դրաքոյի մայրիկը նույնպես շիկահեր էր, բարձրահասակ և սլացիկ կազմվածքով: Նա նույնիսկ շատ գեղեցիկ կին կարող էր լինել, եթե միայն այդքան տհաճ ու դժգոհ արտահայտություն չկրեր դեմքին, ասես անդադար ինչ-որ անտանելի զզվելի հոտ էր առնում շրջապատից:

— Ահ, ֆա՛ջ, — ասաց պարոն Մալֆոյը, ձեռքն առաջ մեկնելով, որպեսզի սեղմի Հրաշագործության նախարարի մեկնած ձեռքը, — ինչպե՞ս ես... Կնոջս՝ Նարցիսայի հետ կարծեմ դեռ ծանոթ չես... Սա մեր որդի Դրաքոն է...

— Շատ հաճելի է, ուրախ եմ ծանոթանալ, — ասաց ֆաջը ժպտալով և խոնարհվելով տիկին Մալֆոյին, — թույլ տվեք ներկայացնել ձեզ պարոն Օբլանսկ... Օբալոնսկ... պարոն... ահ, բուլղարական Հրաշագործության նախարարին... Միևնույն է, իմ ասածից ոչ մի բառ չի հասկանում, ուստի բան չկա... Իսկ այստեղ ահա... Էլ ով կա... Արթուր Ուիզլիին ճանաչում ես, հուսով եմ...

Մի պահ շատ լարված իրավիճակ ստեղծվեց: Պարոն Ուիզլին և պարոն Մալֆոյը սկեռուն նայեցին մինյանց, և Հարրին շատ պատկերավոր հիշեց նրանց վերջին դեմառդեմ հանդիպման մանրամասները, երբ անցած տարի «Ֆլարիշ և Բլոթս» գրախանություն նրանք մի լավ ծեծկուտվեցին: Պարոն Մալֆոյի սառը մոխրագույն աչքերն անցան պարոն Ուիզլիի վրայով և վերուվար չափեցին ամբողջ շարքը:

— Աստված իմ, Ա՛րթուր, — կամացուկ ասաց նա: — Ես ի՞նչ ես վաճառել «Վերին օթյակում» տեղեր վերցնելու համար: Անկասկած, տունդ վաճառելով այսքան փող ձեռք չէիր բերի:

Ֆաջը, որը չլսեց նրա ասածը, շարունակեց.

— Լուցիուսը հենց այսօր մի շատ առատաձեռն նվիրատվություն է արել Հրաշագործական հիվանդությունների և վնասվածքների Սուրբ Մունքուսի անվան հիվանդանոցին, Ա՛րթուր: Այստեղ նա իմ անձնական հյուրն է:

— Շատ... հաճելի է, — ասաց պարոն Ուիզլին, անչափ ձգված ժպիտով:

Պարոն Մալֆոյի աչքերը վերադարձան Հերմիոնայի վրա, որը մի փոքր շառագունել էր, բայց հայացքը չփախցրեց նրանից: Հարրին հաստատ գիտեր, թե ինչից պարոն Մալֆոյի շրթունքն արհամարհական կծկվեց: Մալֆոյներն անչափ հպարտանում էին իրենց զտարյունությամբ: Այլ խոսքերով ասած, բոլոր նրանց, ովքեր մագլական ծագում ունեին, ինչպես Հերմիոնան, նրանք երկրորդ կարգի մարդ էին համարում: Սակայն Հրաշագործության նախարարի աչքերի առաջ, պարոն Մալֆոյը չիամարձակվեց ոչինչ ասել: Նա արհամարհական քմծիծաղով գլխով արեց պարոն Ուիզլիին և շարունակեց առաջանալ մինչև իրենց նստատեղերը: Դրաքոն Հարրիին, Ուոնին ու Հերմիոնային մի արհամարհական հայացք պարզեց, հետո տեղավորվեց իր հոր և մոր միջև:

— Զգվելի տականքնե՞ր, — քթի տակ փնչացրեց Ուոնը, երբ Հարրիի ու Հերմիոնայի հետ միասին շրջվեց դեպի մարզակարապարակը: Հաջորդ պահին օթյակ ներխուժեց Լուդո Բեգմանը:

— Բոլորդ պատրա՞ստ եք, — հուզված հարցրեց նա, յուղոտ պանրի նման փայլող, կլոր դեմքով: — Նախարա՞ր... չսկսե՞նք...

— Մենք պատրաստ ենք, Լու՛դո, սկսիր, երբ ինքոդ պատրաստ կլինես, — հարմարավետ տեղավորվելով ասաց Ֆաջը:

Լուդոն դուրս հանեց իր կախարդական փայտիկը, ուղղեց այն իր սեփական կոկորդին և ասաց. «Սոնն՛րոս», ու հետո դեպի մարզադաշտ խոսեց՝ այնպիսի հզոր բարձրախոսից ելնող ծայնով, որը ծածկեց մարզադաշտը լցնող հրնդալից գոռում-գոչունը, հասնելով մինչև ամենահեռավոր շարքերն ու անկյունները:

— Տիկնա՞յք և պարոնա՞յք... Ոռոռողջու՞յն... Բարի գալու՞ստ Քվիդիչի Աշխարհի Գավաթի չորս հարյուր քսաներկուերորդ Եզրափակիչ խաղի՞ն...

Հանդիսատեսներից ունոցների, ծղրտոցների ու ծափահարությունների մի աննկարագրելի ոգևորված ալիք բարձրացավ: Հազարավոր դրոշներ թափահարվեցին՝ ընդհանուր ժխորն ուժգնացնելով օրիներգերի խառնիխուռն ու տարածայն կատարումով: Օթյակի դիմացի հսկայական սև վահանակը մաքրվեց վերջին գովազդային ուղերձից («ԲԵՐԹԻ-ԲՈԹԻ-ԲՈԼՈՐ-ՀԱՄԵՐԻ-ՍԻՍԵՌԱՀԱՏԻԿՆԵՐԸ. ԱՆՁՈՒԳԱԿԱՆ ՀԱՄԱՅՆԻՆ ԱՐԿԱԾ ՅՈՒՐԱԲԱՆՉՅՈՒՐ ՀԱՏԻԿԸ ՀԱՄՏԵՍԵԼԻՍ») և այժմ էկրանին երևում էին ԲՈՒՂԱՌԻԱ՝ ԶՐՈ, ԻՌԱՆԴԻԱ՝ ԶՐՈ բառերը:

— Իսկ այժմ առանց ավելորդությունների թույլ տվեք ներկայացնել ձեզ... բուլղարական թիմի մասքոտների՝ ին...

Մարզահրապարակի աջակողմյան մասը, որը միատարր ալ կարմիր էր, իռնդալից հավանություն տվեց առաջարկին:

— Հետաքրքիր է, ինչ են բերել իրենց հետ, — ասաց պարոն Ուիզլին՝ առաջ թեքվելով իր աթոռի մեջ: — Աաաա... — հանկարծ նա հապշտապ հանեց ակնոցը, պարեզոտի փեշով եռանդագին շփեց ապակիները և նորից հագավ, — Վիյլանե՞ր...

— Ի՞նչ... Վիյլանե՞ր...

Սակայն արդեն մոտ հարյուր Վիյլաներ դուրս էին Ճախրում դարպասներից մարզահրապարակի վրա, և Հարրիի հարցի պատասխանը ինքնըստինքյան ստացվեց: Վիյլաները երկնային գեղեցկության կանայք էին... Հարրիի երբեկ տեսած ամենագեղեցիկ կանայք... մի տարբերությամբ, որ նրանք իրականում... կենդանի կանայք չեին... Ուղղակի չեին կարող այդքան գեղեցիկ կենդանի կանայք լինել... Նրանք մարդկային էակներ չեին... Մի պահ դա մտահոգեց Հարրիին, քանի դեռ նա փորձում էր հասկանալ, թե ինչ կարող էին լինել այդ գեղեցկուիհիները, ինչից կարող էր նրանց մաշկն այդպես շողշողալ, ասես լուսնային լույս ծորալով, կամ ինչպես կարող էին նրանց արծաթագույն մազերն այդպես հրաշագեղ ծածանվել նրանց թիկունքում՝ առանց քամու... բայց հետո սկսվեց երաժշտությունը, և Հարրիին այլևս չեր մտահոգում այն հանգամանքը, որ այդ գեղեցկուիհիները

մարդկային էակներ չեին... Ըստ էության նա ընդհանրապես դադարեց մտահոգվել որևէ բանի մասին:

Վիյլաները սկսեցին պարել, և Հարրիի կատարելապես երջանկացած ուղեղը բացարձակապես դատարկվեց: Նրա համար համայն աշխարհում միայն մի կարևոր բան էր մնացել՝ Վիյլաների հրաշագեղ կախարդական պարը, և նրան այնպիսի զգացում էր համակել, ասես եթե Վիյլաները դադարեն պարել, ապա ինչ-որ սարսափելի վատ բան կկատարվի իր հետ...

Եվ մինչ Վիյլաներն ավելի ու ավելի արագ էին պարում, մոլեգին, գալարվելով երկնային պարի շարժումների մեջ, գրեթե ոչ մի ավարտուն միտք չմնաց Հարրիի ուղեղում: Նա անչափ ուզում էր մի որևէ տպավորիչ բան անել, և հենց այդ պահին... Օթյակից մարզադաշտ ցատկելը կարծես նրա գլխում ծագած ամենալավ միտքն էր... բայց արդյոք դա բավարար կլինե՞ր...

— Հա՛րրի, ի՞նչ ես անում, — ասես շատ հեռվից լսվեց Հերմիոնայի խուլ ձայնը:

Երաժշտությունը դադարեց: Հարրին ապշահար թարթեց աչքերը: Հանկարծ նա նկատեց, որ ինքը կանգնած է օթյակի բազրիքի մոտ՝ մի ոտքը բազրիքին զցած: Նրա կողքին սառած կանգնած էր Ունը, այնպիսի տեսքով ասես պատրաստվում էր ցատկահարթակից նետվել լողավազանի մեջ:

Բարկացած գոռոցներ էին բարձրանում բոլոր կողմերից: Ամբոխը բողոքում էր, որ երաժշտությունը դադարեց: Հանդիսատեսները չեին ուզում, որ Վիյլաները հեռանան: Հարրին հանկարծ զգաց, որ ինքը գոռացողներից մեկն է: Նույնիսկ ավելին, նա ամբողջ հոգով ուզում էր, որ բոլղարական թիմը հաղթի և անկեղծորեն զարմացած էր, թե ինչու է իր կրծքին մի մեծ վառ կանաչ վարդակ ամրացված: Ունը այդ ընթացքում ցրված պոկտում էր իր կանաչ գլխարկը զարդարող երեքնուկները: Պարոն Ուիզլին մեղմ ժպտալով ձեռքն առաջ մեկնեց ու Ունի ձեռքից խլեց տարաբախտ գլխարկը:

— Այդ գլխարկը քեզ դեռ պետք կգա, — ասաց նա, — հենց որ իռլանդիան իր գործն անի:

— Հը... — ասաց Ունը, բերանը բաց նայելով Վիյլաներին, ովքեր արդեն հավասար շարքով կանգնել էին մարզադաշտի մի ծայրում:

Հերմիոնան կշտամբանքով ճտտացրեց լեզուն: Նա ձեռքերն առաջ մեկնեց և բռնելով Հարրիի վերնաշապիկի փեշից հետ քաշեց նրան ու նստեցրեց աթորին:

— Ազնիվ խոսք, տղանե՛ր, մտքովս էլ չէր անցնի, որ այսքան շուտ եք տպավորության տակ ընկնում... Հավաքե՛ք ձեզ, — ասաց նա:

— Իսկ իինա՛... — թոքերում եղած ամբողջ ուժով գոռաց Լուդո Բեգմանը, — բոլորին խնդրում եմ բարձրացնել կախարդական փայտիկները... և ողջունել իռլամդական ազգային թիմի մասքոտների՛ն:

Հաջորդ պահին կարծես մի մեծ փայլվիլուն, վառ կանաչ գիսաստղ վնացով անցավ մարզադաշտի վրայով: Գիսաստղը մի մեծ շրջան կատարեց օդում և տրոհվեց երկու ավելի փոքր գիսաստղերի, որոնցից յուրաքանչյուրը փոթորկի պես սուրաց դեպի դարպասները: Հանկարծ մարզադաշտի վրա մի հսկայական ծիածան կապվեց՝ իրար միացնելով վառ կանաչ լույսի երկու մեծ գնդերը: Ամբոխը հիացական «ուուու-հ-աաա-հ» գոռաց՝ զմայլված իրաշագեղ իրավառության տեսքից: Հետո ծիածանը մարեց, և լույսի գնդերը միավորվեցին ու միաձուլվեցին՝ դառնալով մարզադաշտի վրա օդի մեջ ցոլցլացող մի հսկայական երեքնուկ, որն ավելի վեր բարձրացավ և սկսեց ուռչել ու մեծանալ՝ տարածվելով հանդիսատեսների գլխավերնում: Հետո սկսեց ոսկյա անձրև թափվել երեքնուկի կանաչ տերևներից...

— Հիասքա՞նչ է, — գոռաց Ոոնը, երբ երեքնուկի տերևները տարածվեցին նրանց գլխավերնով, և իսկական ծանր ոսկյա մետաղադրամներ սկսեցին թափվել՝ հարվածելով մարդկանց գլուխներին և աթոռներին: Աչքերը կկոցելով երեքնուկի վրա, Հարրին վերջապես հասկացավ, որ այն կազմված էր հազարավոր պստիկ մորուքավոր մարդուկներից, որոնցից յուրաքանչյուրի հագին ալ կարմիր կիսաբաճկոն էր, իսկ ձեռքին ոսկեգույն և վառ կանաչ լույս արձակող լապտերիկ:

— Լեպրեկոննե՛ր... — ասաց պարոն Ուիզլին, ամբոխի հռնդաձայն ծափահարությունների մեջ հազիվ լսելի ձայնով: Հանդիսատեսներից շատերը դեռ կովում էին միմյանց հետ ու աթոռների շուրջը ծնկաչոք պտտվում՝ հավաքելով ոսկե մետաղադրամները:

— Բռնի՛ր, — երջանիկ ոգևորությամբ գոռաց Ոոնը մի բուռ ոսկե մետաղադրամներ լցնելով Հարրիի ձեռքերի մեջ: — Սա քեզ

օմնիհեռադիտակների դիմաց: Իսկ իհմա էլ չես պրծնի, ստիպված կլինես Ծննդյան տոնին նվեր առնել ինձ համար, հա-հա’...

Հսկայական երեքնուկը տարալուծվեց օդի մեջ, և լեարեկոնները ցած ճախրեցին մարզադաշտի հակառակ կողմում, վիյլաներին դեմ-դիմաց ու ծալապատիկ նստոտեցին խոտերի մեջ՝ պատրաստվելով դիտել խաղը:

— Իսկ իհմա, տիկնա՛յք և պարոնա՛յք, ողջունե՛ք... Բուլղարիայի քվիդիչի ազգային թիմի՞ն... Ողջունե՛ք... Դիմի՛տրով...

Ալ կարմիր համազգեստով մի մարզիկ ցախավելի վրա նստած այնպես արագ վեր սուրաց ստորոտում գտնվող դարպասներից, ասես վրձնի մի հարված լիներ: Բուլղարական թիմի երկրպագուները կատաղի ունցներով ու փոթորկալից ծափահարությունով ողջունեցին նրան:

— Իվանո՛վա...

Երկրորդ կարմիր համազգեստով մարզիկը վեր սուրաց:

— Զո՛գրաֆ... Լե՛վսկի... Վոլկա՛նով... Վո՛լկով... Եեեեեե՛վ...

Կրաաաաամ...

— Նա՛ է, նա՛ է, — ինքնամոռաց գոռում էր Ռոնը՝ հեռադիտակով հետևելով օդում սուրացող Կրամին:

Հարրին արագ կիզակետի բերեց իր հեռադիտակի պատկերը:

Վիկտոր Կրամը նիհար էր, սևահեր և թխամաշկ, բավականին խոշոր արծվենի քթով և հաստ, սև հոնքերով: Ցախավելին նստած նա շատ նման էր մի չափազանց մեծ գիշատիչ թռչնի: Դժվար էր հավատալ, որ նա ընդամենը տասնութ տարեկան էր:

— Իսկ իհմա, խնդրում եմ, ողջունե՛ք... Իռլանդիայի ազգային հավաքականի՞ն, — թռքերում եղած ամբողջ ուժով ազդարաբեց Բեզմանը.

— Ներկայացնում եմ... Քո՛նոլի... Ռայան... Թրոյ... Մալեթ... Մորան... Քվի՛գլի... Եեեեեե՛վ... Լիիի՞նչ...

Յոթ կանաչ շանթեր սուրացին մարզադաշտի երկնքով: Հարրին մի փոքր սկավառակ պտտեց իր օմնիհեռադիտակի վրա՝ այնքան դանդաղեցնելով մարզիկների շարժումը, որ կարողանա ընթերցել «Հրացոլք» բառը նրանցից յուրաքանչյուրի ցախավելի վրա և կարդա նրանց թիկունքներին արծաթագույն տառերով գրված անունները:

— Եվ ահա իեռավոր Եգիպտոսից ժամանած մեր հարգարժան դատավորը՝ Քվիդիչի միջազգային ֆեդերացիայի Նախագահ, հրաշագործ Հասան Մոստաֆա...»

Մի փոքրամարմին նիհար հրաշագործ, բացարձակ ձաղատ գլխով, բայց այնպիսի թավ բեղերով, որոնք միանգամայն կարող էին մրցել քեզի Վերնոնի բեղերի հետ, մարզադաշտի գույնին համապատասխանող ոսկեգույն համազգեստով դուրս քայլեց դաշտի վրա: Նրա բեղերի տակից ցցված երևում էր մի արծաթյա սուլիչ: Նա մի թևի տակ դրած բերում էր մի մեծ փայտյա արկղ, իսկ մյուս ծեռքի մեջ բռնել էր ցախավելը: Հարրին պտտեց իր օմնիհեռադիտակի արագություն կառավարող սկավառակը՝ հասցնելով նորմալ ռեժիմին և դիտեց, ինչպես Մոստաֆան հեծնեց իր ցախավելը և ոտքի հարվածով բացեց արկղը... Չորս գնդակները միանգամից դուրս թռան արկղից՝ ալ կարմիր Բրդուճը, երկու սև Բրետները, և Հարրին ընդամենը մի ակնթարթ հասցրեց տեսնել պստլիկ, թևավոր ոսկյա բանբերը, մինչև գնդակը կանհետանար տեսադաշտից: Կարծ, ուժեղ սուլոցից հետո Մոստաֆան վեր սուրաց գնդակների հետևից:

— Հառոռռռաաաաաաաա... Սկսեցիիինք... — գոռաց Բեգմանը: — Բրդուճը Մալեթի մոտ է... Թրոյ, Մո՛րան, Դիմի՛տրով... Կրկին Մալեթ, Թրոյ, Լե՛վսկի, Մո՛րան...

Հարրին դեռ երբեք քվիդիչի նման խաղ չէր տեսել: Նա այնքան ամուր էր սեղմել աչքերին օմնիհեռադիտակը, որ իր սեփական ակնոցը քիչ էր մնում խրվեր քթարմատի մեջ: Խաղացողների արագությունը աներևակայելի էր... Հետախույզներն այնպիսի արագությամբ էին Բրդուճը միմյանց նետում, որ Բեգմանը հասցնում էր տալ միայն նրանց անունները: Հարրին պտտեց դանդաղեցնող սկավառակը իր օմնիհեռադիտակի աջ փողի վրա և նորից սեղմեց իրական ժամանակում ցուցադրող կոճակը: Դա նրան հնարավորություն տվեց դիտել մարզիկների դանդաղեցված ընթացքը, մինչ նրանք կայծակնային սլացքով անցնում էին հեռադիտակի ապակիների մոտով, իսկ մարզադաշտի հրնդալից գոռում-գոչունը խլացնում էր ականջները:

— «Բագեածև հարձակման խաղաշարժ» — հասցրեց կարդալ նա՝ հեռադիտակի ոսպնյակի վրա՝ դիտելով, ինչպես էին երեք իռլանդացի հետախույզները միմյանց շատ մոտ առաջ սլանում, հերթական անգամ

հարձակվելով բուլղարացիների վրա՝ թրոյը կենտրոնում, Մալեթից ու Մորանից քիչ առաջ: — «Պորսկովյան խաբուսիկ հարձակում» — գրվեց ոսպնյակի վրա, երբ թրոյն այնպիսի շարժում արեց ասես ուզում էր Բրդուճը ձեռքին վեր սլանալ՝ իր հետևից տանելով բուլղարական հետախույզ իվանովային, բայց, խաբելով նրան, հասցրեց Բրդուճը պաս տալ Մորանին: Բուլղարական Հետախույզներից մեկը, Վոլկովը, իր ձեռքի փոքր մականով ամբողջ ուժով հարվածեց կողքով անցնող Բրետին՝ ուղարկելով այն Մորանի ուղղությամբ, Մորանը գլուխն իջեցրեց՝ խուս տալով Բրետից և ձեռքից ցած զցեց Բրդուճը, իսկ նրա տակով սլացող Լեվսկին բռնեց գնդակը...

— ԹՐՈՅԸ ՀԱՇԻՎԸ ԲԱՑԵՇ, — ոռնաց Բեզմանը, և մարզադաշտը դղրդաց ծափահարությունների և ողջունների ժխորից: — Տասը - զրո՛ հօգուտ իռլանդիայի:

— Ի՞նչ... — գոռաց Հարրին, կատաղած շուրջը նայելով իր օմնիհեռադիտակի միջով — բայց Բրդուճը Լեվսկու մոտ էր...

— Հա՛րրի, եթե դու նորմալ արագությամբ չնայես, ամեն ինչ բաց կթողնես, — հանդիմանելով գոռաց Հերմիոնան, որը հուզմունքից տեղում թռչուտելով պար էր գալիս և ուրախությունից թափահարում ձեռքերը, մինչ թրոյը պատվո շրջան էր անում մարզադաշտում: Հարրին արագ նայեց իր օմնիհեռադիտակի վրայով և տեսավ, որ դաշտի եզրագծից այն կողմ հավաքված լեպրեկոնները բոլորն օդ էին բարձրացել և մի հսկայական վառ առկայժող երեքնուկ կազմել: Դաշտի մյուս ծայրից ջգրոտ հայացքներով լուռ նրանց էին դիտում վիյլաները:

Ինքն իր հիմարության վրա բարկանալով, Հարրին հետ պտտեց իր հեռադիտակի արագության դեկավարման սկավառակը, և խաղը վերսկսվեց:

Հարրին քվիդիչից բավականին լավ էր հասկանում, որպեսզի գնահատեր իռլանդական Հետախույզների կատարյալ խաղը: Նրանք գործում էին մի միասնական թիմով, ասես կարդում էին մեկը մյուսի մտքերը, դատելով նրանց անդադար փոփոխվող դիրքերից, իսկ Հարրիի կրծքին ամրացված կանաչ վարդակը անխոնջ ազդարարում էր նրանց անունները՝ թրոյ... Մալեթ... Մորան... Եվ տասը րոպեից իռլանդիան արդեն երեք գոլ էր խփել, հաշիվը հասցնելով երեսուն-զրոյի և հռնդալից գոռողների

մակընթացություն առաջացնելով իր կանաչագգեստ Երկրպագուների շարքերում:

Խաղի տեմայը հետզհետե ավելի էր արագանում և կոպտանում: Բուլղարական հետախույզներ Վոլկովն ու Վոլկանովն այնպիսի կատաղությամբ էին ուղարկում Բրետներին իռլանդական հետախույզների վրա և խանգարում նրանց իրականացնել լավագույն խաղաշարժերը, որ անհնար էր նկարագրել: Երկու անգամ նրանք ստիպված էին ցրվել դաշտով մեկ, և հետո վերջապես Իվանովան կարողացավ ճեղքել իռլանդացիների պաշտպանության գիծը և հասնել իռլանդիայի դարպասապահ Ռայանին ու խփել բուլղարական թիմի առաջին գոլը:

— Անմիջապես մատներդ մտցրե՞ք ականջներդ, — անհանգստացած գոռաց պարոն Ռիգլին, երբ վիյլաները սկսեցին պարել՝ տոնելով իրենց թիմի խփած գոլը: Հարրին նույնիսկ աչքերը պինդ փակեց: Նա չէր ուզում կրկին ենթարկվել վիյլաների հմայքին և ցանկանում էր սթափ մտքով հետևել խաղին: Մի քանի վայրկյանից նա համարձակվեց մի հայացք նետել մարզադաշտին: Վիյլաները դադարել էին պարել, և Բրդուճը կրկին բուլղարացիների մոտ էր:

— Դիմի՛տրով... Լե՛վսկի... Դիմի՛տրով... Իվանո՛վա... Oh, ի՞նչ է կատարվում, — ոռնաց Բեզմանը:

Հարյուր հազար կախարդներ և վիուկներ շունչները պահեցին, երբ Երկու Որսորդները՝ Կրամը և Լինչը, Երկու պտուտակների պես սուզվեցին Հետախույզների խմբի միջով, այնքան արագ, ասես հենց նոր Երկուսն էլ ինքնաթիռից էին ցած թռել ու առանց անկարգելների: Հարրին իր օմնիհեռադիտակով հետևեց նրանց սուզման ուղեծրին, աչքերը լարելով, որպեսզի տեսնի, թե որտեղ էր Բանքերը...

— Նրանք իինա կխփվեն գետնի՛ն, — ճշաց Հերմինան Հարրիին:

Եկ նա կիսով չափ ճիշտ էր... Միայն ամենավերջին վայրկյանին, Վիկտոր Կրամը դուրս եկավ անկումից և պտուտակաձև շարժումով վեր սլացավ: Լինչը սակայն չհասցրեց ուղղությունը փոխել և խուլ դրմվոցով խփվեց գետնին: Հարվածի ծայնը լսվեց ամբողջ դաշտում: Մի հզոր հոգոցի ալիք բարձրացավ իռլանդական թիմի Երկրպագուների շարքերից:

— Հիմա՛ր, — տնքաց պարոն Ռիգլին, — Կրամը խաբեց նրան:

— Թայմ-առութ... — ցի պես գոռաց Բեգմանը, մինչ բուժակ կախարդները շտապում էին մարզադաշտ՝ Աղան Լինչին օգնելու:

— Նրա հետ ամեն ինչ լավ կլինի, դաշտի հողը փափուկ է, — Զինիին հանգստացնելով ասաց Չարլին, որը գրեթե կիսով չափ առաջ էր կախվել օթյակի բազրիքից և ինքն էլ սարսափահար տեսք ուներ: — Կրամի ուզածն էլ հենց դա էր, անշուշտ...

Հարրին շտապեց սեղմել իր օմնիհեռադիտակի «կրկնություն» և «դանդաղ» կոճակները, պտտեց արագացնող սկավառակը և կրկին դրեց աչքերին:

Նա կրկին դանդաղեցված ընթացքով դիտեց, ինչպես էին Կրամն ու Լինչը սուզվում: «Վրոնսկու խարկանքը. Որսորդի վտանգավոր խաղաղաժ» կարդաց նա ոսպնյակների վրա գրվող վերլուծական տեքստը: Հարրին տեսավ, ինչպես էր Կրամի դեմքը այլայլվել գերլարված կենտրոնացումից, երբ նա ինքը վերջին պահին դուրս եկավ անկումից, մինչդեռ Լինչը խփվեց գետնին, և Հարրին հասկացավ... Կրամը ոչ մի Բանբեր էլ չէր տեսել, նա պարզապես ստիպեց Լինչին կրկնել իր արածը: Հարրին դեռ երբեք չէր տեսել մեկին, ով կարող էր այդպես թռչել: Այնպիսի տպավորություն էր, ասես Կրամը բոլորովին էլ ցախավելով չէր թռչում, նա օդի միջով այնպիսի թեթևությամբ էր շարժվում, ասես քաշ չուներ, ասես նա ինքն օդի մի մասնիկը լիներ: Հարրին իր օմնիհեռադիտակը կրկին վերադարձրեց նորմալ ռեժիմին և կիզակետի բերեց Կրամի վրա, որը Լինչից վեր բարձր երկնքում մեծ պտույտներ էր անում: Իսկ վերջինիս այդ պահին վերակենդանացնում էին թուրմերով լի գավաթներով զինված բուժակ կախարդները: Ավելի մոտեցնելով հեռադիտակը Կրամի դեմքին, Հարրին տեսավ նրա մութ աչքերը, որոնք գիշատիչ թռչնի հայացքով հետախուզում էին ամբողջ դաշտը հարյուր ոտնաչափ բարձրությունից: Լինչի վերակենդանացման ժամանակը նա օգտագործում էր Բանբերը փնտրելու համար:

Վերջապես, բարձրագոչ ողջունների ու ծափահարությունների ուղեկցությամբ, Լինչը ոտքի կանգնեց, հեծնեց իր «Հրացոլքը» և գետնից հրվելով վեր սլացավ դեպի երկինք: Լինչի վերադարձը խաղի մեջ ոգևորության մի նոր ալիք բարձրացրեց իոլանդացիների շարքերում: Երբ Սոստաֆան կրկին հնչեցրեց սուլիչը, Որսորդը գործողության մեջ մտավ՝

այնպիսի վարպետությամբ պտույտներ կատարելով, որի նմանը Հարրին դեռ չէր տեսել:

Ավելի խելացնոր արագությամբ տասնհինգ րոպե կայծակնային սլաքքներից հետո իռլանդիան ևս տասը գնդակ խփեց Բուլղարիայի դարպասներով: Հաշիվն այժմ դարձել էր հարյուր երեսուն - տասը, իսկ խաղը գնալով ավելի ու ավելի կեղտոտ էր դառնում:

Երբ Մալեթը, Բրդուճն ամուր բռնած թևի տակ, հերթական անգամ նետվեց դեպի հակառակորդի դարպասները, բուլղարական դարպասապահ Զոգրաֆը առաջ թռավ նրան դեմիանդիման: Ամեն ինչ այնքան արագ կատարվեց, որ Հարրին ոչինչ չհասկացավ, բայց իռլանդական երկրպագուների ամբոխից բարձրացած կատաղության ոռնոցը, և Մոստաֆայի երկար ծակող սուլոցը հայտնեցին նրան, որ կեղտոտ խախտում էր եղել:

— ...Եվ Մոստաֆան տուգանեց բուլղարական դարպասապահին արմունկով կոպիտ խաղալու համար... — հօնդալից ոռնացող հանդիսատեսներին հայտնեց Բեզմանը: — Եվ... Այո՛... Իռլանդիան ստացավ տուգանային հարվածի իրավունք:

Լեպրեկոնները, ովքեր փայլվիող բուերի նման բարկացած օդ էին բարձրացել, երբ Մալեթի դեմ կոպիտ խաղ ցուցադրվեց, այդ պահին խտացնելով շարքերը բարձր օդի մեջ իրենց մարմիններով գրեցին՝ ՀԱ-ՀԱ-ՀԱ... իսկ վիյլաները մարզադաշտի մյուս ծայրում ոտքի ցատկեցին և բարկացած ծածանեցին իրենց հրաշագեղ երկար մազերն ու կրկին սկսեցին պարել:

Մի մարդու պես բոլոր Ուիզլի տղաներն ու Հարրին մատները մտցրին ականջների մեջ, բայց Հերմիոնան, որի համար միևնույն էր, շուտով քաշեց Հարրիի թեքից: Նա շրջվեց դեպի Հերմիոնան, բայց վերջինս անհամբերությամբ ձեռքով նշան էր անում, որպեսզի Հարրին դաշտին նայի:

— Նայի՛ր, նայի՛ր դատավորին, — քրքջալով ասում էր Հերմիոնան:

Հարրին ցած նայեց մարզադաշտի վրա: Հասան Մոստաֆան վայրէջք էր կատարել ուղիղ վիյլաների առաջ և իրոք շատ տարօրինակ էր պահում իրեն: Նա մկաններն էր ձգրտում և սեթնեթորեն շոյում բեղերը:

— Չեղա՛վ, չեղա՛վ... Դա արդեն անթույլատրելի է, — ասաց Լուդո Բեզմանը, թեև այնպիսի տեսք ուներ, ասես անկեղծորեն զվարճանում էր

տեսարանով: — Հեյ, ներքեւում... մեկնումեկդ մի ապտակ տվեք դատավորին, որ ուշքի գա...

Բուժակներից մեկը սրբնթաց վազքով կտրեց դաշտը, համենայնդեպս, մատները չհանելով ականջներից և ոտքով մի ուժեղ հարված հասցրեց Մոստաֆայի սրունքներին: Մոստաֆան արագ ուշքի եկավ: Հարրին կրկին օմնիհեռադիտակն ուղղեց դաշտի վրա և տեսավ, որ Մոստաֆան անսահման շփոթված տեսք ուներ և վրդովված գոռգոռում էր վիյլաների վրա, ովքեր դադարել էին պարել և շատ ըմբոստ ու նեղացած էին երևում:

— Եվ եթե ես չեմ սխալվում, Մոստաֆան հենց այս պահին փորձում է դաշտից դուրս վանդել բուլղարական թիմի մասքոտներին, — ասաց Բեգմանի ծայնը: — Այ, սա տեսարան է... Այ, իրավիճակ եմ ասել... Սրա վերջը վատ է լինելու...

Եվ իսկապես, բուլղարական հետախոյզներ Վոլկովը և Վուլկանովը վայրէջք կատարեցին Մոստաֆայի երկու կողմից և սկսեցին կատաղի վիճաբանել նրա հետ, միանշանակ բողոքի ու վրդովված շարժումներ անելով լեպրեկոնների ուղղությամբ, ովքեր այդ պահին օդի մեջ կազմել էին Հիհ-Հիհ-Հիհ ծաղրական արտահայտությունը: Մոստաֆայի վրա ոչ մի տպավորություն չթողեցին բուլղարացիների փաստարկները, սակայն նա մատը վեր էր ցցել օդի մեջ, ակնհայտորեն այդ երկուսից պահանջելով, որ կրկին օդ բարձրանան, իսկ երբ նրանք հրաժարվեցին հետևել նրա հրահանգին, Մոստաֆան երկու անգամ կարծ սուլեց:

— Երկու տուգանային հարված իռլանդացիների օգտին, — գոռաց Բեգմանը, և բուլղարական երկրպագուների ամբոխը բողոքի գոռում-գոչյուն բարձրացրեց: — Իսկ Վոլկովն ու Վուլկանովը լավ կանեն հեծնեն իրենց ցախավելներն ու... այո ... ահա վեր բարձրացան... և թրոյը վերցնում է Բրդուճը...

Խաղը հասել էր այնպիսի կատաղի թեժության, որի նմանը նրանք դեռ երբեք չեն տեսել: Երկու կողմի հետախոյզներն էլ դաժան ու անխնա էին խաղում: Վոլկովն ու Վուլկանովն այնպես էին աջ ու ձախ թափահարում իրենց մականներն, ասես նրանց համար միանգանայն միևնույն էր՝ մարդու կխփեին, թե Բրետի: Դիմիտրովը նետվեց ուղիղ դեպի Մորանը, որի մոտ էր այդ պահին Բրդուճը, ու քիչ մնաց ցած հրեր նրան ցախավելից:

— Խախտու՞մ... — մեծ կանաչ ալիքով մի մարդու պես ոտքի կանգնելով գոռացին իռլանդացիների կողմնակիցները:

— Խախտու՞մ... — արձագանքեց Լուդո Բեզմանի հրաշալիորեն ուժգնացած ձայնը... — Ղիմիտրովը խփեց Մորանին... դիտավորյալ գնալով նրա հետ ընդհարման, իսկ դա նշանակում է ևս մեկ տուգանային հարված... Այո՛, դատավորը սուլեց:

Լեպեկոնները կրկին օդ էին բարձրացել, այս անգամ նրանք օդում մի հսկայական ձեռք կազմեցին, որն իրոք մի շատ կոպիտ վիրավորական շարժում էր անում՝ ուղղված դաշտի հակառակ ծայրում կանգնած վիյլաներին: Դա արդեն չափազանց շատ էր վիյլաների համար, և նրանք, վերջնականապես կորցնելով ինքնատիրապետումը, առաջ նետվեցին դաշտով և սկսեցին ինչ-որ բան նետել լեպեկոնների ուղղությամբ, ովքեր հեռվից ասես կրակի գնդեր լինեին: Օմնիհեռադիտակը նրանց վրա ուղղելով, Հարրին տեսավ, որ վիյլաներն այլևս բոլորովին գեղեցիկ չեն, ընդհակառակը՝ նրանց դեմքերը ձգվել էին, դիմագծերը սրվել և գլուխները կարծես դաժան կտուցներով զինված գիշատիչ թռչունների գլուխներ լինեին, իսկ երկար մկանուտ թռչնային թևերը լարված ցցված էին ուսերից վեր...

— Եվ ահա թե ինչու, տղանե՛ր, — գոռաց պարոն Ուիզլին՝ ձգտելով ձայնը բարձրացնել ամբոխի ժխորից, — Երբեք մի գնացեք կնոջ գեղեցկության հետևից:

Նախարարության հերթապահ կախարդները բոլոր կողմերից լցվեցին մարզադաշտ՝ միմյանցից բաժանելու վիյլաներին ու լեպեկոններին, բայց գրեթե առանց առերևույթ հաջողության, իսկ մինչ այդ դաշտում գետնի վրա ընթացող կատաղի մարտը համեմատել անգամ չէր կարելի այն ամենի հետ, ինչը կատարվում էր դաշտի վրա օդում: Հարրին մեկ այս կողմ էր պտտվում, մեկ այն կողմ՝ փորձելով օմնիհեռադիտակով տեսնել, թե ինչպես էր Բրդուճը ձեռքից ձեռք անցնում խելագար փամփուշտի արագությամբ:

— Լեվսկի... Ղիմիտրով... Մորան... Թրոյ... Մալեթ... Իվանովա... Կրկին Մորան... Մալեթ... Մորան... Մորան և ԽՓԵԵԵՇ...

Բայց իռլանդական երկրպագուների ողջույնի գոչերը հազիվ էին լսվում՝ խլանալով վիյլաների կատաղի ճիշերից: Նախարարության կանոնապահ անդամներն այս ու այն կողմ շանթեր էին արձակում իրենց կախարդական փայտիկներով, և օդը դղրդում էր բուլղարական երկրպագուների կատաղած

գոռոցներից: Խաղը վերսկսվեց անմիջապես: Բրդուճը լեվսկու մոտ էր... Փոխանցում Դիմիտրովին...

Իռլանդացի հետախուզ քվիգլին սրբնթաց նետվեց իր կողքով սլացող Բրետի վրա և բազուկներում եղած ամբողջ ուժով ուղարկեց այն դեպի Կրամը, որը չհասցրեց ժամանակին գլուխն իջեցնել: Բրետը խփեց ուղիղ նրա երեսին:

Խլացուցիչ գոռոց ձայթեց ամբոխից: Կրամի քիթը հաստատ կրտրվեց, և ամբողջ դեմքն ու կուրծքը ողողվեցին արյունով, բայց Հասան Մոստաֆան չինչեցրեց սուլիչը: Նա կարծես կորցրել էր կապը խաղի ընթացքի հետ, և Հարրին չէր կարող մեղադրել նրան: Վիյլաներից մեկը մի հրո գունդ էր նետել դատավորի վրա և հրկիցել նրա ցախավելի պոչը:

Հարրին, թեև Իռլանդիայի կողմից էր, բայց հուսահատորեն ուզում էր, որպեսզի որևէ մեկը նկատի ու հասկանա, որ Կրամը վիրավորված է, որովհետև Կրամը նրա համար դաշտի ամենահետաքրքիր խաղացողն էր: Պարզ էր, որ Ունը ճիշտ նույնպիսի զգացմունքներ ուներ:

— Թայմ-առութ... Ա՛խ, մի նրան նայե՞ք... Ախր չի կարող այդպես խաղալ, մի նայեք թե ինչ վիճակում է...

— Նայիր Լինչի՞ն... — գոռաց Հարրին:

Իրոք իռլանդացի Որսորդը հանկարծ սուզվեց, և Հարրին միանգամայն համոզված էր, որ դա բնավ «Վրոնսկու խարեկանքը» չէր, այս անգամ նրա շարժումն իսկական էր...

— Լինչը տեսել է Բանքերը, — գոռաց Հարրին, — տեսել է... մի նրան նայի՞ր... Նայի՞ր, գնում է բռնելու...

Կարծես ամբոխի կեսը նույնպես գլխի էր ընկել, թե ինչ էր կատարվում: Իռլանդացի երկրպագուները իրնդալից կանաչ ալիքով տեղերից վեր թռան՝ ոգեշունչ առաջ մղելով իրենց Որսորդին... բայց Կրամը Լինչի պոչից կպած էր: Ինչպե՞ս էր նա ընդհանրապես տեսնում, թե ուր էր թռչում, Հարրիի համար առեծված էր: Կրամի դեմքը ողողված էր արյունով, և արյան կաթիլները շիթերով հետ էին թռչում նրա դեմքից, սակայն նա գրեթե հասել էր Լինչին, և նրանք կրկին կողք-կողք սուզվեցին դեպի դաշտը...

— Հիմա երկուսն էլ ջարդուխուրդ կլինեն,— ճշաց Հերմիոնան:

— Ո՛չ, — գոռաց Ունը:

— Լինչը կխփվի գետնի՞ն, — գոռաց Հարրին:

Եվ նա ճիշտ էր... Երկրորդ անգամ լինչը հսկայական ուժով խփվեց գետնին, և անմիջապես շրջապատվեց կատաղած վիյլաների ոհմակով:

— Բանբե՛րը, իսկ ու՞ր կորավ Բանբերը, — ոռնաց Չարլին բոլորից բարձր:

— Նա բռնել է... Կրամը բռնել է... Խաղն ավարտվեց... — գոռաց Հարրին:

Կրամը, քիչ հոսող արյունից շողշողացող կարմիր համազգեստով, վեր էր սուրում դեպի Երկինք՝ փակ բռունցքով ձեռքը բարձր պահած: Նրա բռունցքի մեջ ինչ-որ ոսկեգույն բան փայլատակեց:

Դիտավահանակի վրա առկայթում էր ԲՈՒՂԱՌԻԱ՝ ՀԱՐՅՈՒՐ ՎԱԹՍՈՒՆ, ԻՌԱՆԴԻԱ՝ ՀԱՐՅՈՒՐ ՅՈԹԱՆԱՍՈՒՆ, իսկ ամբոխը կարծես դեռ չէր հասկացել, թե ինչ էր կատարվել: Բայց հետո դանդաղ, օդ բարձրացող մեծ հրթիռային ինքնաթիռի հրնոյունով, Իռլանդայի Երկրապագուների հաղթական գոռոցը սկսեց բարձրանալ, ուժգնանալ, ահագնանալ և վերջապես ամբողջ ուժով դղրդաց սրտաբուխ, հիացական ճիշերով:

— ԻՌԱՆԴԻԱՆ ՀԱՂԹԵՑ, — ազդարարեց Բեգմանը, որը բոլոր իռլանդացիների պես կարծես անակնկալի էր Եկել խաղի հանկարծակի ավարտից: — ԿՐԱՄԸ ԲՈՆԵՑ ԲԱՆԲԵՐԸ... ԲԱՅՑ ԻՌԱՆԴԻԱՆ ՀԱՂԹԵՑ... Ո՛Վ ԿՄՏՈՎԵՐ... Ու՞ն մտքով կանցներ նման վերջաբանը...

— Բայց ինչո՞ւ բռնեց Բանբերը, — վրդովված գոռում էր Ոռնը՝ միաժամանակ ձեռքերը զլիսից վեր բռնած ծափահարելով: — Նա խաղին վերջ տվեց, երբ Իռլանդիան հարյուր վարսուն միավորով առաջ էր... Բա ապուշ չի՞...

— Նա ուղղակի գիտեր, որ իրենք երբեք չեն հասնի Իռլանդիայի հաշվին, — ի պատասխան գոռաց Հարրին՝ նույնպես բարձրածայն ծափահարելով, — Իռլանդական հետախուզները նրանց համար չափազանց լավն էին... Նա ուղղակի իր պայմաններով վերջ տվեց խաղին... Ընդամենը...

— Ի՞նչ քաջն է, չէ՞... — հիացմունքով ասաց Երմիոնան՝ առաջ թեքվելով, որպեսզի տեսնի, թե ինչպես վայրէջք կատարեց Կրամը և ինչպես բուժակ կախարդների մի ամբողջ բանակ, դաշտում կատաղի մարտնչող լեպրեկոնների ու վիյլաների միջով, նետվեց դեպի Կրամը: — Օհ ինչ ահավոր տեսք ունի...

Հարրին կրկին աչքերին մոտեցրեց օմնիհեռադիտակը: Դժվար էր տեսնել, թե ինչ էր կատարվում ներքևում, որովհետև լեպրեկոնները խելակորույս ուրախության մեջ այս ու այն կողմ էին վզվզում դաշտի վրա, բայց նա կարողացավ տեսնել Կրամին՝ շրջապատված բուժակներով: Նա ավելի մռայլ էր քան երբեք և հրաժարվում էր թույլ տալ նրանց, որ մաքրեն իրեն: Թիմակիցները շրջապատել էին նրան՝ գլուխները թափահարելով և անչափ վիատ, քիչ հեռու հռլանդիայի հավաքականի խաղացողները ուս ուսի շուրջպարի մեջ էին մտել՝ իրենց մասքոտներից թափվող ոսկե անձրևի տակ: Ամբողջ մարզադաշտում հռլանդիայի դրոշներն էին ծածանվում, բոլոր կողմերից խարնածայն հնչում էր հռլանդիայի հիմնը, վիյլաներն արդեն հասցրել էին հանգստանալ և կրկին ընդունել էին իրենց սովորական հրաշագեղ տեսքը, սակայն շատ վիատ և միայնակ էին երևում:

— Դեհ ինչ, մենք համենայնդեպս, քաջարի պայքարեցինք, — ասաց Հարրիի թիկունքից մի մռայլ ծայն, և երբ նա հետ շրջվեց, տեսավ, որ դա Բուլղարիայի հրաշագործության նախարարն էր:

— Ուրեմն դուք անգլերեն խոսու՞մ եք, — ուղղակի կատաղած բացականչեց Ֆաջը, — և շատ լավ էլ հասկանում էք իմ բոլոր ծամածռությունները...

— Իրոք, չեք պատկերացնի, թե որքան ծիծաղելի էր, — ուսերը թոթվելով ասաց Բուլղարական նախարարը:

— Իսկ մինչ հռլանդիայի հավաքականը իր մասքոտների ուղեկցությամբ պատվո շրջան է կատարում մարզադաշտում, Քվիդիչի Աշխարհի Գավաթը հիմա կժամանի Վերին օթյակ, — որոտածայն ազդարարեց Բեգմանը:

Հարրիի աչքերը հանկարծ կուրացան շլացուցիչ սպիտակ լուսից, երբ Վերին օթյակը հրաշքով լուսավորվեց այնպես, որ ամբողջ մարզադաշտը տեսնի, թե ինչ էր կատարվելու օթյակի ներսում: Հայացքը դարձնելով դեպի մուտքը, Հարրին տեսավ ինչպես երկու շնչակտուր կախարդներ ներս բերեցին մի հսկայական ոսկե գավաթ և հանձնեցին անձամբ Կորնիլիուս Ֆաջին: Վերջինս անչափ բարկացած ու շփոթված տեսք ուներ այն մտքից, որ ամբողջ օրը իզուր փորձել էր ծամածռությամբ ու ձեռքով-ոտքով հաղորդակցվել իր մեծապատիվ հյուրի հետ, որը պարզվում է շատ լավ ել հասկանում էր անգլերեն:

— Եկե՛ք բոլորս միասին իսկապես արժանի ողջունենք այսօրվա ազնվաբարո պարտվողներին... Բուլղաաա՛րիա... — գոռաց Բեգմանը:

Եվ աստիճաններով օթյակ բարձրացան պարտված բուլղարական թիմի յոթ խաղացողները: Ամբողջ մարզադաշտը միահամուռ ծափահարեց: Հարրին տեսնում էր հազարավոր ու հազարավոր օմնիհեռադիտակների առկայծող ոսպնյակները, որոնք հախուռն թարթում էին նրանց ուղղությամբ:

Մեկը մյուսի հետևից բուլղարացիներն անցան օթյակի աթոռների շարքերի միջև, և Բեգմանը տվեց նրանցից յուրաքանչյուրի անունները, մինչ նրանք հերթով սեղմում էին իրենց նախարարի, իսկ հետո նաև ֆաջի ձեռքը: Կրամը, որը շարքում վերջինն էր, իրոք ահավոր տեսք ուներ: Խոշոր սև աչքերը շողշողում էին արյունով ողողված դեմքին: Բանբերը դեռ նրա ձեռքում էր: Հարրին նկատեց, որ գետնի վրա երկու ոտքով կանգնած Կրամը կարծես ավելի անվստահ տեսք ուներ, քան օդում՝ ցախավելին նստած: Նա թեթևակի ծուռթաթ էր քայլում և կուգիկ կեցվածք ուներ: Բայց երբ Կրամի անունը բարձրաձայնվեց, ամբողջ մարզադաշտը ականջ խլացնող, միահամուռ ուռնոցով ողջունեց նրան:

Հետո եկավ իռլանդական հավաքականի հերթը: Այդան Լինչին երկու կողմից բռնած բերում էին Մորանը և Քոնոլին, երկրորդ անկումը կարծես լրիվ շարքից հանել էր նրան, և նրա աչքերը տարօրինակ ապակողմնորոշված էին: Բայց նա երջանիկ ժպտում էր, երբ թրոյն ու Քվիգլին բարձրացրին Գավաթը, մինչ ամբոխը ներքելից որոտաձայն ողջունում էր նրանց հաղթանակը: Հարրիի ձեռքերը թմրել էին ծափահարելուց:

Վերջապես, երբ Իռլանդիայի հավաքականը դուրս եկավ օթյակից, ցախավելներին հեծած և մեկ պատվո շրջան անելու համար (Այդան Լինչը Քոնոլիի հետևից նույն ցախավելին նստած՝ ասես երջանկությունից հարբած լայնաբերան ժպտալով), Բեգմանը իր կախարդական փայտիկը մոտեցրեց կոկորդին ու կիսաձայն մրթմրթաց.

— Քվիտուս, — և արդեն ցածրացած խռպոտ ծայնով շարունակեց, — այսօրվա մասին դեռ երկար տարիներ առասպելներ են պատմելու... Շատ անսպասելի ավարտվեց... Ո՞վ կմտածեր... Միայն ափսոս, որ կարձ տևեց... Ա՛խ... Այո... Այո... Ես ձեզ պարտք եմ, տղանե՛ր... Ի՞նչքան է անում...

Ֆրեդն ու Զորջը հենց նոր էին իջել իրենց աթոռների թիկնակներից և կանգնած էին Լուդո Բեզմանի առաջ՝ ինքնազոհ, լայն ժայռներով ու ձեռքերն առաջ պարզած:

Ճաշ

Գլուխ 9. Սև նշանը

— Մայրիկին չասեք, որ փողով գրագ եք եկել, — Ֆրեդին ու Զորջին զգուշացրեց պարոն Ուիզլին, մինչ բոլորը դանդաղ ցած էին իշնում մորեգույն ուղեգորգերով ծածկված աստիճաններով:

— Մի՛ անհանգստացիր, հայրի՛կ, — ուրախությունից փայլելով ասաց Ֆրեդը, — մենք մեծ ծրագրեր ունենք այս փողի համար, մենք չենք ուզում, որ այն բռնագրավվի ընտանեկան ոստիկանության կողմից:

Պարոն Ուիզլին մի պահ այնպիսի տեսք ուներ, ասես պատրաստվում էր հարցնել, թե ինչ ծրագրեր են դրանք, բայց մի փոքր մտածելուց հետո, ըստ երևոյթին որոշեց, որ լավ կլինի, եթե ինքը ոչինչ էլ չինանա:

Շուտով նրանք խառնվեցին մարզադաշտից դուրս հոսող ամբոխին և շարժվեցին հետ դեպի իրենց վրանները: Ամբողջ ձանապարհին հախուրն ու խառնաձայն երգեր էին հնչում ուրախությունից խելագարված երկրագուների խմբերից, մինչ նրանք դանդաղ վերադառնում էին լապտերներով լուսավորված լայն արահետով, իսկ լեպրեկոններն անդադար դեսուդեն էին վզվզում՝ օդում, թափահարելով իրենց լապտերիկները: Երբ նրանք վերջապես հասան վրաններին, ոչ մեկի քունը չէր տանում, մանավանդ շուրջբոլորը տիրող անտանելի աղմուկ-աղաղակի մեջ: Պարոն Ուիզլին համաձայնեց, որ բոլորը միասին մի վերջին անգամ տաք շոկոլադ խմեն մինչև վրանները մտնելը: Շատ շուտով նրանք մեծագույն հաճույքով վերիիշում և ուրախ վիճաբանում էին անցած խաղի մասին: Պարոն Ուիզլին Չարլիի հետ խորասուզվեց խաղի մի քանի դրվագների թեժ քննարկման մեջ, և միայն երբ Զինին փոքրիկ սեղանի մոտ նստած տեղում քնեց՝ իր տաք շոկոլադով գավաթը շրջելով գետնին, պարոն Ուիզլին կոչ արեց վերջ տալ խաղի վերլուծական վերադիտմանը և պնդեց, որ բոլորն անկողին մտնեն: Հերմիոնան ու Զինին գնացին իրենց վրանը, իսկ Հարրին և մյուս բոլոր Ուիզլիները հագան գիշերային հագուստներն ու տեղավորվեցին իրենց երկիարկանի մահճակալների վրա: Ճամբարի մյուս

թեկոց դեռ լսվում էին ուրախ երգերի ու հաղթական գոռում-գոյզունների արձագանքները:

— Ο’հ, ինչ լավ է, որ ես այսօր հերթապահության չեմ, — կիսաքուն մրգմրթաց պարոն Ուիզլին, — ուղղակի չեմ պատկերացնում, թե ինչպես պիտի սիրտ անեի, զնայի ու իշլանդացիներին ասեի, որ ձենները կտրեն կամ դադարեցնեն հաղթական քեֆը:

Հարրին, որը մահճակալի վերին հարկում էր, Ունից վեր, լուռ պառկած դիտում էր Վրանի քաթանե առաստաղը՝ Երբեմն-Երբեմն նկատելով Վրանի Վրայով թռչող լեպրեկոններից մեկնումեկի լապտերիկից թափանցող լուսը և կրկին անգամ մտքում վերադիտելով Կրամի առավել հիացարժան շարժումները։ Նրա մարմինը ուղղակի ջղաձզվում էր իր սեփական «Հրացոլքի» վրա նստելու ցանկությունից, և նա մտքում արդեն կատարում և վերապրում էր «Վռոնսկու խաբկանքի» բոլոր մանրամասները... Օլիվեր Վուդը իր բոլոր շարժվող, գունավոր գծագրերով այդպես էլ ոչ մի անգամ չկարողացավ ցույց տալ, թե իրականում այդ շարժումն ինչպես պետք էր կատարել... Հարրին արդեն տեսնում էր իրեն սեփական անվանական մարզահագուստով և պատկերացնում այն հոգեկան թրթիռը, որը մարդ զգում է հարյուր հազարավոր Երկրապագուների կոկորդներից ելնող որոտընդուստ ողջույնը լսելիս, և ահա Լուդո Բեգմանի ուժգնացած ձայնը ծավալվեց մարզադաշտի Երկնքում...

— Դիմավորեեեեեե՝ ք... Փոթթեոիիիիի՝ ին...

Հարրին այդպես էլ չիմացավ արդյոք ինքը քնի մեջ ցած կընկներ մահձակալից, թե ոչ... Կրամի պես թռչելու անուրջներում դա միանգամայն հնարավոր էր... Դեռ քնի մեջ նրա ուղեղին հանկարծ հասավ պարոն Ուիզլիի տագնապահոր գոռողը.

— Վեր կացե՞ք... Ոո՛ն... Հա՛րի... Արթնացե՞ք, տղանե՛ր, արագ արթնացե՞ք... Ինչո՞ր վաս բան է կատարվում...

Հարրին արագ նստեց ու զիյով խփեց վրանի քաթանե առաստաղին:

— Ի՞նչ է պատահել, — հարցող նա:

Իրոք, սեփական ինքնազգացումից արդեն նա կարող էր ասել, որ ինչ-որ բան այնպես չէր: Ճամբարի կողմից լսվող ձայները փոխվել էին: Եթզ ու ծիծառ այլևս չէր լսվում: Նա հստակ լսում էր սարսափահար ճիշեր և փախչող մարդկանց ոտնաձայներ:

Հարրին արագ ցած թռավ իր երկրորդ հարկից և ձեռքը մեկնեց հագուստին, բայց պարոն Ուիզլին, որը ջինսի շալվարը հագել էր ուղղակի պիժամայի վրայից, ասաց.

— Ժամանակ չկա, Հա՛րի... Ուղղակի մի բաճկոն գցիր վրադ և դուրս արի... արա՛գ...

Հարրին արեց ինչպես ասվել էր և վրանից դուրս շտապեց, Ոռնն էլ կրնկակոխ նրա հետևից:

Դեռ այստեղ-այնտեղ վառվող մի քանի խարույկներից տարածվող լուսի մեջ նա տեսնում էր, որ ամբողջ ձամբարի տարածքից մարդիկ գլխակորույս վագում էին դեպի անտառը, փախչելով մի բանից, որը դաշտով շարժվում էր ուղիղ դեպի իրենց կողմը: Ինչ-որ բան լուսի տարօրինակ շանթեր էր արձակում և իրավառության նման ծայներ հանում: Բարձրածայն ոռնոցներ, չարանենգ ծիծաղ և հարբած գոռոցներ էին լսվում դեպի իրենց կողմը Եկող այդ շարժումից: Հետո հանկարծ ուժեղ կանաչ լուսով պայթյուն եղավ, որը լրիվ լուսավորեց ձամբարի դաշտում տիրող իրավիճակը:

Կախարդների մի մեծ խումբ, խիստ սեղմված շարքերով, կախարդական փայտիկներն ուղիղ դեպի երկինք ցցած, հավասար մարտական քայլով դանդաղ առաջ էր ընթանում ձամբարային դաշտով: Հարրին աչքերը կկոցեց, որպեսզի ավելի լավ տեսնի նրանց... Բայց նրանք կարծես դեմք չունեին... Հետո նա գլխի ընկավ, որ բոլորի գլուխները ծածկված էին կնգուղներով, իսկ դեմքերը թաքնված էին դիմակների տակ: Կնգուղավորների շարասյան գլխավերնում բարձր օդի մեջ չորս պայքարող մարմիններ էին կախված, ցնցվելով ու ծռմռվելով գրոտեսկային դիրքերով ու շարժումներով: Այնախի տպավորություն էր, ասես գետնի վրա քայլող դիմակավոր կախարդները բարձր օդի մեջ խամաճիկներ էին խաղացնում, իսկ օդի մեջ ցնցվող ու պտտվող այդ մարդիկ լաթե տիկնիկներ էին՝ անտեսանելի թելերով կապված դիմակավորների կախարդական փայտիկների ծայրերից: Օդում թռվացող մարմիններից երկուսը շատ փոքր էին:

Հետզհետե ավելի ու ավելի շատ կախարդներ էին միանում շարասյան նման առաջ քայլող խմբին՝ ծիծաղելով ու մատնացուց անելով օդում ձախրող չորս մարմինները: Ազ ու ձախ վրանները ոտքի տակ էին ընկնում ու փլվում, մինչ շարասյան նման շարժվող խումբը մեծանում էր և ուռչելով

դառնում մի անդիմադրելի ամբոխ: Մեկ թե երկու անգամ Հարրին տեսավ, ինչպես առաջին շարքում քայլողներից մեկն իր կախարդական փայտիկով պայթեցրեց կամ աներևութացրեց ամբոխի առաջընթացին խանգարող վրանները: Մի քանի վրաններ բոցավառվեցին և այրվելով լուսավորեցին չարագույժ պատկերը: Մարդկանց ճիշերն ավելի շատացան և ուժեղացան:

Օդի մեջ ճախրող մարմինները հանկարծ լուսավորվեցին, երբ շարասյունը անցավ բոցավառ վրաններից մեկի կողքով, և Հարրին ի մեծագույն սարսափ իրեն ճանաչեց մարմիններից մեկին... Դա պարոն Որբերտսն էր, ճամբարակայանի վարիչը: Մյուս երեքը, ամենայն հավանականությամբ, նրա կինն ու երկու երեխաներն էին: Շարասյան մեջ շարժվողներից մեկն այդ պահին իր կախարդական փայտիկով գլխիվայր պտտեց տիկին Որբերտսին, և նրա երկար գիշերազգեստը կախվեց ցած՝ ոռնածայն հրհեացող ամբոխին ի ցույց դնելով կնոջ մեծածավալ գիշերային անդրավարտիկը: Խեղճ կինն ամեն կերպ փորձում էր վեր իրել գիշերազգեստի փեշերը, մինչ տակից շարժվող ամբոխն այդ տեսարանից զվարճացած չարանենգ ուրախությամբ ոռնում ու կալանչում էր:

— Սա ի՞նչ խելագարություն է, — կիսածայն ասաց Ոտնը, դիտելով ամենափոքր մազլ երեխայի մարմինը, որը սկսել էր հոլի պես պտտվել, գետնից քսան մետր բարձրության վրա, իսկ երեխայի գլուխը թույլ հարվածում էր մե՛կ մի ուսին, մե՛կ մյուս, — Սա իրոք խելագարություն է...

Հերմիոնան ու Զինին վագելով մոտեցան նրանց՝ վերարկուները հագնելով գիշերազգեստների վրայից, իսկ պարոն Ուիզլին գալիս էր նրանց հետևից: Նույն պահին Բիլը, Չարլին և Փերսին դուրս թռան տղաների վրանից՝ երեքն էլ լրիվ հագնված, թեքերը վեր քշտած ու կախարդական փայտիկները պատրաստ պահած:

— Մենք չորսով կմիանանք Նախարարության օրինապահ ուժերին, — գոռաց պարոն Ուիզլին՝ փորձելով հաղթահարել տիրող աղմուկ-աղաղակը և ինքն էլ վեր քշտեց իր թեքերը: — Դուք բոլորդ... հենց իմա փախե՛ք անտառ ու թաքնվե՛ք ծառերի մեջ... Միմյանց չկորցնե՛ք... Միասին եղե՛ք... Ես հետո կգտնեմ ձեզ անտառում, երբ այստեղ կարգուկանոն հաստատվի:

Բիլը, Չարլին ու Փերսին արդեն վագում էին դեպի իրենց դեմհանդիման շարժվող կնգուղավորների շարասյունը, և պարոն Ուիզլին նետվեց նրանց հետևից: Նախարարության կախարդները բոլոր կողմերից նպատակասլաց

վագում էին դեպի անկարգությունների կենտրոնը: Օդում ձախրող Որբերտս ընտանիքի տակ շարժվող ամբոխը հետզհետե մոտենում էր:

— Արի՛, — ասաց Ֆրեդը, ձանկելով Զինիի ձեռքը և իր հետևից քարշ տվեց նրան դեպի անտառը: Հարրին, Ունը, Հերմիոնան և Զորջը վազեցին նրանց հետևից: Հասնելով ծառերին, նրանք կանգ առան ու հետ նայեցին: Որբերտս ընտանիքի տակ հավաքված ամբոխն առավել մեծ չափերի էր հասել: Նախարարության կախարդները փորձում էին ամբոխի միջով հասնել կենտրոնում քայլող կնգուղավոր խմբին, բայց դա նրանց չէր հաջողվում: Այնպիսի տպավորություն էր, ասես օգնության շտապող բոլոր կախարդները վախենում էին, որևէ կախարդանք անել, որպեսզի Որբերտսները հանկարծ քսան մետրանոց բարձրությունից միանգամից ցած չընկնեն:

Գունավոր լույս արձակող լապտերները, որոնք նախորդ երեկոյան լուսավորում էին դեպի մարզադաշտ տանող ձանապարհը, բոլորը մարած էին: Ծառերի միջով բազմաթիվ մութ ուրվագծեր էին դեգերում, ամեն կողմից լսվում էր երեխաների լաց, հուզված ճիշեր և տագնապահար ծայներ, որոնք արձագանքում էին անտարի գիշերային սառը օդում: Հարրին մթության մեջ զգաց, ինչպես մի քանի հոգի գրեթե իրելով իրեն անցան իր կողքով: Հետո հանկարծ լսեց Ունի ցավագին ճիշը:

— Ի՞նչ եղավ... — անհանգստացած գոռաց Հերմիոնան, այնպես շեշտակի կանգնելով, որ հետևից քայլող Հարրին ընդհարվեց նրան, — Ոո՛ն, որտե՞ղ ես... Ու՛ֆ, սա ի՞նչ հիմարություն է... Լու՛մու...

Հերմիոնան լուսավորեց իր կախարդական փայտիկը, և լույսի նեղ ձառագայթն ուղղեց դեպի իրենց անցած մութ արահետը: Ունը բերանքսիվայր ընկած էր գետնին:

— Սայթաքեցի ծառի արմատի վրա, — բարկացած ասաց նա՝ գետնից ոտքի կանգնելով:

— Զարմանալի չէ, այդ չափսի ոտնաթաթերով, — ասաց մի ծույլ ձայն:

Հարրին, Ունը և Հերմիոնան շեշտակի շրջվեցին և տեսան Դրաքը Մալֆոյին, որը միայնակ կանգնած էր ձեռքերը կրծքին խաչած, հենված հաստ ծառերից մեկի բնին ու միանգնայն հանգիստ տեսքով, ասես զվարձանալով, ծառերի միջով դիտում էր ձամբարի տարածքում կատարվածը:

Ոոնը Մալֆոյին մի այնպիսի հիշոց ուղարկեց, որը հաստատ չէր համարձակվի բարձրաձայնել տիկին Ուիզլիի ներկայությամբ:

— Լեզվիդ զու մի՛ տուր, Ուիզլի, — ասաց Մալֆոյը՝ փայլեցնելով իր գունատ աչքերը, — դուք կարծես ինչ-որ տեղ էիք շտապում, ուրեմն շտապեք ռադներդ քաշել այստեղից, եթե իհարկե չեք ուզում, որ նրան էլ օդ բարձրացնեն, — ասաց նա՝ գլխով ցույց տալով Հերմիոնային:

Հենց այդ պահին ռումբի նման մի պայթյուն լսվեց ճամբարի կողմից, և ուժեղ կանաչ լուսի շանթը վայրկենապես լուսավորեց ծառերն ու շրջակայքը:

— Այսինքն, այդ ի՞նչ ես ուզում ասել, — ապշահար հարցրեց Հերմիոնան:

— Գրե՛յնջեր, նրանք մագլների որս են անում, — ասաց Մալֆոյը, — չե՞ս ուզենա չէ՞՝, անդրավարտիկդ ի ցույց դնել բոլորին, որովհետև, եթե չշտապես այստեղից փասափուսեդ քաշել... Տե՛ս, նրանք այս կողմն են գալիս... Ա՛յ, թե մի լավ կզվարձանա՛նք...

— Հերմիոնան վիուկ է, — մօնչաց Հարրին:

— Մտածիր ինչ ուզում ես, Փո՛թթեր, — ասաց Մալֆոյը՝ չարանենգ ժպտալով, — մի՞թե կարծում ես, որ նրանք չեն կարողանա ճանաչել հողարյունին...

— Բերանդ փակի՛ր, — գոռաց Ոոնը: Բոլոր ներկաները շատ լավ գիտեին, որ հողարյուն բառն անչափ վիրավորական է մագլական ծագումով վիուկի կամ կախարդի համար:

— Բան չկա, Ոո՛ն, — արագ ասաց Հերմիոնան, բռնելով Ոոնի ձեռքը, որը մի հարձակողական քայլ արեց դեպի Մալֆոյը:

Ծառերի հետևից ուժեղ գնդոց լսվեց, սակայն այս պայթյունը շատ ավելի ուժեղ էր, քան մինչ այդ լսված բոլոր պայթյունները: Մոտակայքում պատսպարվող մի քանի մարդիկ վախեցած գոռացին:

Մալֆոյը չարակամ քնծիծաղեց.

— Ի՞նչ շուտ են վախենում, չէ՞՝, — ծուլորեն ասաց նա: — Ենթադրում եմ, որ ձեր հայրիկը ձեզ կարգադրել է թաքնվել այստեղ: Իսկ նա ի՞նչով է զբաղված հիմա, հաստատ փորձում է փրկել մագլներին, չէ՞:

— Իսկ որտե՞ղ են քո՛ ծնողները, — ասաց Հարրին զգալով, որ կորցնում է ինքնատիրապետումը, — հաստատ այստեղ են, այն դիմակավորների շարքերում:

Մալֆոյը, շարունակելով ժպտալ, դեմքը շրջեց դեպի Հարրին.

— Եթե անգամ այնտեղ լինեհին... ինչու՞ ես կարծում, որ ես կասեի քեզ այդ մասին, Փո՛թթեր:

— Օ՛հ, վերջացրու՛, — ասաց Հերմիոնան՝ զզվանքով լի մի հայացք նետելով Մալֆոյին, — գնա՛նք, գտնե՛նք մյուսներին:

— Լավ կանես այդ մեծ փրչոտ գլուխու ցած պահես, Գրե՛յնջեր, — քնծիծաղեց Մալֆոյը:

— Վերջացրու՛, — կրկնեց Հերմիոնան և Հարրիին ու Ոոնին իր հետևից քաշելով տարավ:

— Ինչի վրա ուզում եք գրագ կգամ, որ նրա հայրիկը այն դիմակավոր ստահակներից մեկն է, — տաքացած ասաց Ոոնը:

— Դեհ, հուսանք, որ Նախարարության օրինապահ ջոկատը վերջապես կբռնի ու կձերբակալի նրան, — սրտանց ասաց Հերմիոնան: — Օ՛հ, ուղղակի չեմ հասկանում, էս ուր կորան մերոնք:

Ֆրեդը, Ջորջը և Ջինին ոչ մի տեղ չեն երևում, թեև արահետի վրա բազմաթիվ մարդիկ էին խօնված, բոլորը տանգապահար ու վախեցած նայում էին ճամբարում կատարվող իրադարձություններին:

Մի խումբ պատանիներ, բոլորը գիշերազգեստներով ու պիժամաներով, բարձրագոչ օտարալեզու վիճաբանում էին ծառերի տակ: Տեսնելով Հարրիին, Ոոնին և Հերմիոնային, հաստ, զանգուր մազերով մի աղջիկ արագ շրջվեց ու հարցրեց.

— Ou est Madame Maxime? Nous l'avons perdue... (Որտե՞ղ է մադամ Մաքսիմը... Մենք նրան կորցրել ենք...)

— Ըսմ... Ի՞նչ... — ասաց Ոոնը:

— Օ՛հ... — պատասխանեց աղջիկը և մեջքով շրջվեց դեպի Ոոնը, իսկ երբ նրանք արդեն հեռանում էին, նրանց հետևից հստակ լսվեց.

— Օգվաղ...

— Բոբատոնցիք են, — մրթնրթաց Հերմիոնան:

— Ովքե՞ր... — ասաց Հարրին:

— Նրանք պետք է Բոբատոն վերադառնան, — պատասխանեց Հերմիոնան, — դեհ, զիտեք երևի... Բոբատոնի իրաշագործական ակադեմիան... Ես կարդացել եմ դրա մասին Եվրոպայում իրաշագործական կրթությունը լուսաբանող մի հոդվածում:

— Օ՛հ... հա... իսկապես, — ասաց Հարրին:

— Ֆրեդը և Զորջը չեն կարող այսքան հեռու գնալ... Ես ու՞ր են կորել, — ասաց Ոոնը, դուրս հանելով իր կախարդական փայտիկը և Հերմիոնայի նման լույս իրաշագործելով, որպեսզի տեսնի առջևում ընկած արահետը: Հարրին ձեռքը մտցրեց իր բաձկոնի գրապանը, որպեսզի հանի իր սեփական կախարդական փայտիկը... բայց փայտիկն այնտեղ չէր: Գրապանում միայն օմնիհեռադիտակն էր:

— Օ՛հ, ո՛չ, հավատս չի գալիս... Ես կորցրել եմ կախարդական փայտիկս:

— Կատա՞կ ես անում:

Ոոնը և Հերմիոնան բարձրացրին իրենց կախարդական փայտիկները, որպեսզի միասին բավարար լույս սփռեն գետնի վրա: Հարրին շուրջը նայեց, բայց ոչ մի տեղ գետնին չտեսավ իր կախարդական փայտիկը:

— Գուցե վրանում ես թողել, — ասաց Ոոնը:

— Գուցե գրապանիցդ ընկել է, երբ վագում էինք, — անհանգստացած առաջարկեց Հերմիոնան:

— Հա՛, — ասաց Հարրին, — գուցե...

Նա սովորաբար երբեք չէր բաժանվում իր կախարդական փայտիկից, հատկապես կախարդների աշխարհում եղած ժամանակ, և հանկարծ առանց կախարդական փայտիկի, այն էլ նման իրավիճակում, ինքն իրեն շատ անպաշտպան զգաց:

Մի անակնկալ խշխշան ձայն ստիպեց բոլոր երեքին նյարդային ցնցվել: Վինքի դովլաթն էր, որը փորձում էր անցնել նրանց կողքով մի խիս մացառուտի միջով: Նա շատ տարօրինակ էր շարժվում և ակնհայտորեն մեծագույն դժվարությամբ: Այնպիսի տպավորություն էր, ասես ինչ-որ անտեսանելի մեկը կախվել էր նրա ոտքերից՝ փորձելով թույլ չտալ նրան առաջ շարժվել:

— Ամեն տեղ շա՛տ վատ կախարդներ, — ծվծվան ձայնով հայտնեց նա՝ ամբողջ մարմնով առաջ թեքվելով և ասես պայքարելով, որպեսզի շարունակի առաջ վագել, — Տեսնե՞լ մարդիկ բարձր... բարձր օդում... Վինքի փախչել... Վինքի շա՛տ վախենալ:

Եվ նա անհետացավ ծառերի բների տակ արահետի մյուս կողմում, հետին ու ծղրտան տնքոցներով պայքարելով իրեն հետ պահող անտեսանելի ուժի դեմ:

— Սրան ի՞նչ է եղել, — ասաց Ռոնը, հետաքրքրված նայելով Վինքիի հետևից, — Ես ինչու՞ չի կարողանում նորմալ վազել:

— Գրագ կգամ, որ ուղղակի թաքնվելու թուլտվություն չի հարցրել տիրոջից, — ասաց Հարրին և մտածեց Ռոբիի մասին: Ամեն անգամ, երբ Ռոբին փորձում էր մի բան անել, ինչը կարող էր դուր չգալ Մալֆոյներին, նա մի գերբնական ներքին ուժով սկսում էր ծեծել ու պատժել ինքն իրեն:

— Գիտե՞ք ինչ, իմ կարծիքով դովլաթների կյանքը շատ անարդարացի է, — Վրդովված ասաց Հերմիոնան. — Ես դրա համար միայն մեկ սահմանում ունեմ, դա բացարձակ ստրկություն է, այ, թե ինչ: Այդ պարոն Քրաուչը ստիպել էր նրան բարձրանալ մարզադաշտի վերին օթյակը, մինչդեռ խեղճը սարսափում է բարձրությունից, և ահա խնդրեմ, նա նույնիսկ չի կարող փախչել իր կյանքը փրկելու համար, երբ Ճամբարում տրորում ու հրկիզում են վրանները: Ինչու՞ ոչ ոք ոչինչ չի անում այս կապակցությամբ:

— Բայց դովլաթներն իրենց երջանիկ են զգում, նրանք գոհ են իրենց կյանքից, — ասաց Ռոնը: — Դու ինքո՞ւ լսեցիր, ինչ էր ասում այդ պառավ Վինքին մարզադաշտում... «Դովլաթ չի սազել երջանիկ լինել...», այ, թե ինչ: Նրան դուր է զալիս տեր ունենալը, նա չի կարող ինչ-որ մեկի ծառան չլինել, նրա կյանքի իմաստն այն է, որ վազված տիրոջ հետևից ու կատարի տիրոջ բոլոր հրամանները, և ինչքան տերը շատ տշմշի նրան, այդքան նրա կյանքն ավելի իմաստալից կլինի...

— Միայն քո նման մարդիկ, Ռոն, — տաքացած սկսեց Հերմիոնան, — ովքեր չեն պայքարում փտած ու անարդարացի համակարգերի դեմ, որովհետև չափազանց ծույլ են...

Հանկարծ մեկ ուրիշ ուժեղ պայթյուն ցնցեց օդն անտարի եզրին:

— Եկեք ուղղակի առաջ շարժվենք, հա՞... — ասաց Ռոնը, և Հարրին նկատեց, որ նա մի նյարդային հայացք նետեց Հերմիոնային: Գուցե իրո՞ք ճշմարտություն կար Մալֆոյի ասածի մեծ: Գուցե իրո՞ք Հերմիոնային ավելի մեծ վտանգ էր սպառնում, քան իրենց: Նրանք կրկին սկսեցին քայլել: Հարրին դեռ շարունակում էր գրաններում փնտրել իր կախարդական փայտիկը, թեև արդեն գիտեր, որ փայտիկն այնտեղ չէր:

Նրանք մութ արահետով առաջ քայլեցին՝ խորանալով անտառի մեջ, դեռ շարունակելով փնտրել Ֆրեդին, Զորջին և Զինիին: Անցան մի խումբ գորլինների մոտով, ովքեր իրենցից շատ գոհ կչկչում էին մի պարկ ուկու շուրջը, որն անկասկած շահել էին խաղի ժամանակ արված գրազներով, և որոնց կարծես բոլորովին չէին հուզում այն անկարգությունները, որոնք տիրում էին Ճամբարի տարածքում: Արահետի վրա քիչ ավելի հեռու նրանք մտան արծաթագույն լուսի մի շերտի մեջ և երբ նայեցին ծառերի տակ, տեսան մի փոքր բացատում կանգնած երեք բարձրահասակ, չքնաղ վիյլաների՝ շրջապատված անմիտ ծիծաղող մի խումբ երիտասարդ կախարդներով: Բոլորը բարձրաձայն անհոգ շատախոսում էին:

— Ես տարեկան հարյուր պարկ գալեռն եմ վաստակում, — պարծենում էր ջահելներից մեկը: — Ես Վտանգավոր արարածների օտարման Հանձնաժողովի վիշապասպան որսորդների ջոկատից եմ:

— Ո՛չ, սուտ ես ասում, — գոռաց նրա ընկերը, — դու ընդամենը «Ծակ տաշտ» պանդոկում աման լվացող ես... իսկ ես վամպիրների որսորդ եմ, ես արդեն իննսուն վամպիր եմ սպանել:

Երրորդ պատանին, որի պզուկներն այնքան մեծ էին, որ երևում էին նույնիսկ վիյլաներից արձակվող աղոտ լուսի ներքո, մեջ ընկավ և հայտարարեց.

— Իսկ ես շուտով կդառնամ երբեմ եղած ամենաերիտասարդ Հրաշագործության նախարարը:

Հարրին ծիծաղից փրթկաց: Նա Ճանաչեց այդ պզուկոտ երիտասարդ դյութին, որի անունը Սթեն Շանփայկ էր, և նա իրականում տոմսավաճառ էր աշխատում «Ասպետի ավտոբուսում»:

Հարրին շրջվեց, որպեսզի Ռոնին պատմի այդ մասին, բայց Ռոնի դեմքը տարօրինակ ձգված էր, իսկ հաջորդ պահին նա նույնպես սկսեց գոռալ.

— Ես քեզ չե՞մ պատմել, որ հայտնագործել եմ մի ցախավել, որը կարող է հասնել մինչև Յուլիսեր:

— Ազնիվ խո՞սք, ուղղակի ասելիք չունեմ, — վրդովված ասաց Հերմիոնան, և Հարրիի հետ միասին երկուսով բռնեցին Ռոնի թևերի տակից ու իրենց հետ գոռով տանելով հեռացան հմայված պարծենկոտների խմբից: Երբ վիյլաների ծիծաղի ու նրանց շուրջը հավաքված երիտասարդների ուռած-փքված ստերի ծայները մարեցին, նրանք արդեն հասել էին անտառի

խոր թավուտը: Կարծես լրիվ մենակ էին մնացել, և արահետի վրա կատարյալ լռություն էր տիրում: Հարրին նայեց շուրջը.

— Կարծում եմ, որ կարող ենք այստեղ սպասել... Անտառն այնպես է արձագանքում, որ մի մղոնից կլսենք բոլոր մոտեցող ձայները:

Հազիվ էր նա վերջացրել խոսքը, երբ Լուդո Բեգմանը հայտնվեց առջևում՝ ստվերներում կորչող ծառերից մեկի բնի հետևից:

Նույնիսկ ընդամենը երկու կախարդական փայտիկներից ելնող թույլ լույսի տակ Հարրին նկատեց, թե ինչ արտառոց փոփոխություն էր կատարվել Բեգմանի հետ: Նա այլևս խրոխտ կամ վարդերես չէր, նրա քայլքի մեջ այլևս ոչ մի մարզական եռանդ կամ գոնե համարձակություն չկար: Նա ահավոր գունատ էր ու նյարդային:

— Ո՞վ է... — ասաց նա՝ աչքերն արագ թարթելով վերից վար նայելով նրանց, ասես փորձելով տեղը բերել նրանց դեմքերը: — Ի՞նչ եք անում այստեղ մեն-մենակ.

Բոլորը զարմացած նայեցին միմյանց:

— Դեհ... եթե տեղյակ չեք, ճամբարում մեծ խառնաշփոթ է տիրում, ինչոր ահաբեկչական հարձակում է կատարվել, — ասաց Ռոնը:

Բեգմանն ապշահար նայեց նրան:

— Ի՞նչ...

— Ճամբարում... ինչ-որ մարդիկ պատանդ են վերցրել մագլների մի ընտանիքի...

Բեգմանը բարձրաձայն հայինյեց:

— Գրողի բաժին դառնան դրանք, — ասաց նա՝ որոշակիորեն ցնորված տեսքով և, առանց ևս մեկ բառ ասելու, ուղղակի ապաերևութեց ցածր ձրթոցով:

— Մեր պարոն Բեգմանը կարծես այնքան էլ իրազեկ չէր ընթացիկ նորություններից, դա ձեզ չի՝ զարմացնում, — խոժոռվելով հարցրեց Հերմիոնան:

— Ժամանակին նա հզոր հետախույզ է եղել, — ասաց Ռոնը, բոլորին իր հետևից տանելով արահետից դուրս դեպի մի բացատ, և տեղավորվեց գետնին չոր խոտի վրա մի մեծ ծառի բնի մոտ: — «Վիմբուռնի Բոռերը» երեք անգամ հաղթել են առաջին լիգայում, երբ նա խաղում էր նրանց հետ:

Ոոնը գրպանից հանեց Կրամի փոքրիկ արձանիկը, դրեց իր կողքին գետնին և որոշ ժամանակ դիտեց, ինչպես էր այն հետ ու առաջ քայլում: Իսկական Կրամի նման արձանիկը նույնպես թեթևակի ծուռթաթ էր քայլում և նկատելիորեն կուզիկ կեցվածք ուներ: Տղան շատ ավելի տպավորիչ էր օդում ցախավելին հեծած, քան սեփական ոտքերի վրա գետնին կանգնած: Հարրին ականջները սրած որևէ ձայնի էր սպասում ճամբարի կողմից: Սակայն շուրջբոլորը միանգամայն լուր էր: Թերևս անկարգություններն արդեն կասեցվել էին:

— Հուսով եմ, որ մյուսների հետ ամեն ինչ կարգին է, — քիչ անց ասաց Հերմիոնան:

— Նրանց հետ ոչինչ չի պատահի, — ասաց Ոոնը:

— Պատկերացնու՞մ եք ինչ կլինի, եթե հայրիկդ բռնի Լուցիուս Մալֆոյին, — ասաց Հարրին՝ գետնին նստելով Ոոնի կողքին և դիտելով ծառի տակ թափված տերևների վրա ներս ընկած ուսերով, ծուռթաթ հետ ու առաջ քայլող Կրամին, — նա միշտ էլ ասում էր, որ անչափ ուզում է մի բան գտնել Մալֆոյի դեմ:

— Այ, թե մի լավ կտրորվեր Դրաքոյի քիթը, — ասաց Ոոնը:

— Այդ խեղճ մագլները... — նյարդայնացած ասաց Հերմիոնան, — իսկ ի՞նչ կլինի նրանց հետ, եթե նրանց չհաջողվի իջեցնել...

— Կհաջողվի, — հանգստացնելով նրան՝ ասաց Ոոնը, — նրանք մի միջոց կգտնեն:

— Բայց պետք է իսկապես խելագար լինել Նախարարության բոլոր կախարդների աչքի առաջ նման բան անելու համար, — ասաց Հերմիոնան, — ուզում եմ ասել, մի՞թե կարծում էին, թե կարող են անպատիժ մնալ: Ի՞նչ եք կարծում, գուցե հարբած էին կամ գուցե...

Բայց նա հանկարծ ձայնը կտրեց և ուսի վրայով հետ նայեց: Հարրին ու Ոոնը նույնպես արագ շրջվեցին: Այնպիսի տպավորություն էր, ասես ինչ-որ մեկը մեծ անվստահ քայլերով գալիս էր իրենց բացատի կողմը: Նրանք սպասեցին՝ լսելով մութ ծառերի հետևից մոտեցող զգուշավոր քայլերի ձայնը: Բայց քայլերը հանկարծ դադարեցին:

— Հե՛յ... — ձայն տվեց Հարրին:

Լռություն: Հարրին ոտքի կանգնեց, գլուխն առաջ թեքեց փորձելով տեսնել, թե ինչ կար ծառի բնի հետևում: Շատ մութ էր հեռուն տեսնելու

համար, բայց նա զգում էր, որ ինչ-որ մեկը կանգնած էր հենց տեսանելիության սահմանից դուրս:

— Ո՞վ կա այդտեղ, — կրկին ձայն տվեց Հարրին:

Հանկարծ, անտառի գիշերային լռությունը շատ անսպասելի խախտեց մի ձայն, որի նման ոչ մի հնչյուն նրանք չեն լսել անտառում: Չայնը հնչեց առանց տագնապի կամ անհանգստության, այն ուղղակի արտասանեց մի բառ, որը կարող էր միայն հմայախոսք լինել:

— ՄՈՐՍՄՈՌԴՐԵ...

Եվ ինչ-որ մի մեծ, կանաչ ու փայլվիուն շիթ ժայթքեց մթությունից, ճիշտ այնտեղից, որտեղ Հարրին փորձում էր որևէ բան տեսնել: Լույսի շիթը շայունով վեր խոյացավ՝ անցնելով ծառերի կատարներից վեր և ծավալվեց երկնքում:

— Էս ի՞նչ էր... — արտաշնչեց Ոհնը, ոտքի ցատկելով և նայելով դեպի երկինք, որտեղ կանաչ լույսը սկսեց ամպի պես ուռչել ու ծավալվել:

Կես վայրկյան Հարրին նույնիսկ մտածեց, որ դա լեպրեկոնների սարքած հերթական իրավառությունն էր: Սակայն աչքը չկտրելով երկնքից՝ հաջորդ պահին նա հասկացավ, որ լույսից ստացված պատկերը բարձր երկնքում ձախրող մի ահօելի չափերի մարդկային գանգ էր՝ կազմված զմրուխտի նման առկայժող աստղերից, իսկ գանգի բերանից լեզվի նման կախված էր մի օձ: Մինչ նրանք շունչները պահած դիտում էին արտասվոր պատկերը, գանգն ավելի ու ավելի էր բարձրանում, ասես ուռչելով ու տարածվելով կանաչ լույսերով առկայժող ծխի մեջ՝ երկնքի սև ֆոնի վրա հայտնված նոր համաստեղության նման:

Հանկարծ ամբողջ անտառը կենդանացավ նրանց շուրջը սարսափահար ճիշերով: Հարրին չէր հասկանում, թե ինչ էր կատարվում, բայց սարսափի ու խուճապի նոր ալիքի միակ հնարավոր պատճառը կարող էր լինել այդ գանգի հանկարծակի հայտնվելը, որն արդեն այնքան էր բարձրացել երկնքի մեջ, որ լուսավորել էր ամբողջ անտառը, ճիշտ մի վառվուն նեռնային լուսապատկերի նման: Նա անհանգիստ աչքերով պրապտեց ծառերի տակ վիզր-ինչ փարատված մթությունը, սակայն ոչ ոքի չտեսավ:

— Ո՞վ կա այդտեղ, — կրկին ձայն տվեց նա:

— Հա՛րի, այստեղ արի՝, արագ արի՝ — Հերմիոնան ճանկել էր նրա բաձկոնի փեշը և հետ էր ձգում նրան:

— Ի՞նչ է պատահել, — ապշահար հարցրեց Հարրին, ցնցվելով Հերմիոնայի գունատ դեմքի սարսափահար արտահայտությունից:

— Դա Սև նշան է, Հա՛րի, — տնքաց Հերմիոնան՝ բազուկների մեջ եղած ամբողջ ուժով հետ քաշելով Հարրիին, — դա Գիտես-թե-ում նշանն է...

— Վոլդեմորթի[°]...

— Հա՛րի, արի՛...

Հարրին շրջվեց: Ունը արագ գրպանն էր խոթում իր մանրակերտ Կրամին: Եվ նրանք երեքով սկսեցին արագ շեղաձիգ հեռանալ բացատից, բայց հազիվ էին մի քանի քայլ արել, երբ բացատը լցվեց բազմաթիվ խոլ ճայթյուններով, ինչը վկայում էր այն մասին, որ տասնյակից ավելի կախարդներ հենց այդ պահին ուղղակի օդից երևութեցին բացատում՝ շրջապատելով նրանց բոլոր կողմերից:

Հարրին շեշտակի պտտվեց տեղում և կես վայրկյանից նրա ուղեղը արձանագրեց մի շատ տարօրինակ, բայց արտակարգ վտանգավոր փաստ՝ նոր երևութած կախարդներից յուրաքանչյուրի ձեռքին կախարդական փայտիկ կար, և բոլոր կախարդական փայտիկներն ուղղված էին ոչ այլ ուր, քան հենց իր, Ունի ու Հերմիոնայի վրա: Առանց մի պահ իսկ մտածելու Հարրին գոռաց.

— ՊԱՌԿԵ՛Ք... — և Ճանկելով մյուս երկուսի ձեռքերը ցած քաշեց նրանց գետնին, և Ճիշտ ժամանակին:

— ՍՏՈՒՇԵՖԵ, — միաժամանակ գոռացին քսան ձայներ... Փայլատակող շանթերի մի քանի շարան հաջորդեցին միմյանց, և Հարրին զգաց, որ իր գետնին սեղմած գլխից վեր, գրեթե քսվելով մազերին, քամու մի ուժեղ ալիք անցավ: Մի մատնաշափ գլուխը բարձրացնելով, նա տեսավ, հրագույն կարմիր լույսի շանթեր, որոնք մոտ քսան կախարդական փայտիկներից արձակված այս ու այն կողմից խաչածն սուրացին իրենց գլխավերենով: Մի քանիսն ընդհարվեցին իրար, մյուսները կտրեցին միմյանց ուղեծրերը, խփվեցին հանդիպակաց ծառերի բներին և հետադարձ ցատկեցին դեպի մթությունը...

— Դադարեցրե՛ք, — գոռաց մի ծանոթ ձայն, — Վերջացրե՛ք, դա իմ որդին է:

Հարրին զգաց, որ իր մազերը հանդարտվեցին: Նա գլուխը մի քիչ էլ բարձրացրեց: Նրան դեմ-դիմաց կանգնած կախարդն իջեցրել էր իր

կախարդական փայտիկը: Հարրին մի կողմ գլորվեց ու տեսավ դեպի իրենց շտապող պարոն Ուիզլիհն, որը մահու չափ վախեցած տեսք ուներ:

— Ոո՞ն... Հա՛րի... — նրա ձայնը դողում էր, — Հերմիո՞նա... լա՞վ եք...

— Մի կողմ քաշվի՞ր, Ա՛րթուր, — ասաց մի սառը, չոր ձայն:

Դա պարոն Քրառուցն էր: Նա և Նախարարության կախարդները բոլոր կողմերից մոտենում էին Եռյակին: Հարրին ոտքի կանգնեց, որպեսզի դիմավորի նրանց: Պարոն Քրառուչի դեմքն այլայլված էր կատաղությունից:

— Ո՞ր մեկդ արեց դա, — առանց նախարարի կոպիտ հարցրեց նա, իր սուր աչքերով շաղափելով Եռյակին: — Զեզնից ո՞ր մեկը կախարդէց Սև նշանը:

— Մենք չենք արել դա, — ասաց Հարրին ձեռքով ցույց տալով գանգը:

— Մենք չենք արել դա, — ասաց Ռոնը՝ շփելով արմունկը և վրդովված հայացքով նայելով հորը: — Ինչո՞ւ հարձակվեցիք մեզ վրա:

— Մի՛ ստեք, սը՛ր, — գոռաց պարոն Քրառուը, իր կախարդական փայտիկը դեռ ուղղած Ռոնի կրծքին, և նրա աչքերը կատաղությունից ասես դուրս էին գալիս ակնակապիճներից: Նա կարծես խելագարված լիներ: — Դուք բռնվել եք հանցագործության վայրում:

— Բա՛րթի, — շշնջաց երկարափեշ բրոյա գիշերային խալաթով մի վիուկ, — նրանք երեխաներ են, Բա՛րթի, նրանք երբեք չեն կարողանա...

— Դուք երեքդ տեսա՞ք, թե որտեղից դուրս եկավ Նշանը, — արագ ասաց պարոն Ուիզլիհն:

— Այնտեղից, — ասաց Հերմիոնան, ամբողջ մարմնով դողալով և մատնացուց արեց այն կողմը, որտեղից նրանք լսել էին ձայնը, — այնտեղ այն ծառերի հետևում մեկը կար կանգնած... Նա ինչ-որ բան գոռաց... ինչ-որ հմայախոսք...

— Հ-հա, ուրեմն հենց այնտեղ էր կանգնած, հա՞... — ակնհայտորեն չիավատալով նրան, ասաց պարոն Քրառուը՝ իր դուրս ընկած աչքերն ուղղելով Հերմիոնայի վրա, — և հմայախոսք էլ ասաց, չէ՞... Դուք շատ լավատեղյակ եք երևում Սև նշան հմայելու եղանակների մասին, օրիորդի՛կ...

Բայց ակնհայտ էր, որ Քրառուիցից բացի Նախարարության կախարդներից ոչ մեկի մտքով էլ չէր անցնում կասկածել, որ Հարրին, Ռոնը կամ Հերմիոնան են հմայել գանգի նշանը, ընդհակառակը՝ Հերմիոնայի խոսքերի վրա նրանք անմիջապես բարձրացրին իրենց կախարդական փայտիկներն ու

թաքնվելով մութ ծառերի բների հետևում շտապեցին այն ուղղությամբ, որը ցույց էր տվել Հերմիոնան:

— Մենք ուշացել ենք, — գլուխն օրորելով ասաց բրոյա գիշերային պարեգոտով վիհուկը: Նրանք արդեն ապաերևութել են:

— Ես դրանում համոզված չեմ, — ասաց թավ, սև մորուքով մի կախարդ: Դա Ամոս Դիգորին էր, Սեդրիկի հայրը: — Մեր Քարացնող հմայանքներն անցան հենց այս ծառերի կողքով... Հնարավոր է, որ մենք կաել ենք նրանցից մեկին...

— Ա՞մոս, զգույշ, — անհանգստացած ասացին մի քանի կախարդներ, երբ պարոն Դիգորին ուսերն ուղղեց ու իր կախարդական փայտիկը բարձր պահած, շեղածիգ անցավ բացատով և անհետացավ մթության մեջ: Հերմիոնան դիտում էր նրան՝ ծեռքերը սեղմած բերանին: Մի քանի վայրկյանից նրանք լսեցին պարոն Դիգորիի ծայնը.

— Այո՛... Մենք խփել ենք նրանցից մեկին: Այստեղ մեկը կա: Կորցրել է գիտակցությունը: Բայց... գրողն ինձ տանի, եթե սա...

— Խփե՞լ եք մեկին, — գոռաց պարոն Քրաուչը, մեծագույն թերահավատությամբ: — Ու՞մ եք խփել... Ո՞վ է...

Կոտրատվող ճյուղերի ծայն լսվեց, տերևների շրջույն և հետո զգույշ քայլեր, ու պարոն Դիգորին կրկին հայտնվեց ծառերի հետևից: Նա ծեռքերի մեջ գրկած բերում էր մի պստիկ կարծես անկենդան մարմին: Հարրին անմիջապես ճանաչեց ծանոթ սրբիչը: Դա Վինքին էր:

Պարոն Քրաուչը չշարժվեց և ոչ մի խոսք չասաց, երբ պարոն Դիգորին պարոն Քրաուչի ուշագնաց դովլաթին դրեց գետնին, նրա ոտքերի առաջ: Նախարարության մյուս կախարդները բոլորը լուր հայացքները գամել էին պարոն Քրաուչի վրա: Մի քանի վայրկյան Քրաուչը կարծես արձանացած լիներ, ճեփ-ճերմակ դեմքի վրա ահարկու փայլատակող դուրս պրծած աչքերով, նա քարացած դիտում էր Վինքին: Հետո նա կարծես կրկին կենդանացավ:

— Սա... անհնարին... բան է... չի կարող... պատահել, — ասաց նա՝ ցնցվելով ամեն արտասանած բառի հետ, — ո՛չ...

Նա արագ պտտվեց պարոն Դիգորիի շուրջը և քայլեց դեպի այն տեղը, որտեղ վերջինս գտել էր Վինքին:

— Իմաստ չունի, պարոն Քրառուզ, — նրա հետևից կանչեց պարոն Դիգորին: — Այնտեղ ուրիշ ոչ ոք չկա:

Բայց պարոն Քրառուզը կարծես չէր պատրաստվում բավարարվել միայն նրա խոսքերով: Լսվում էր, ինչպես էր նա պտտվում ծառերի տակ՝ խշխացնելով գետնին թափված տերևները և շարժելով թփերի ճյուղերը:

— Անհարմար բան ստացվեց... — մռայլ ասաց պարոն Դիգորին՝ նայելով գետնին պառկած ուշագնաց Վինքիին. — Ախր սա Բարթի Քրառուզի տնային ալվին է... Ուզում էի ասել...

— Լու՞րջ ես ասում, Ա'նոս, — կամացուկ ասաց պարոն Ուիզլին, — դու իո չես կարծում, որ դա ալփի արած գործն է, — Սև նշանը միայն կախարդը կարող է ստեղծել: Սև նշանի համար կախարդական փայտիկ է պետք:

— Հա՛, — ասաց պարոն Դիգորին, — էս էլ կախարդական փայտիկը... Ալվին ամուր բռնել էր ձեռքի մեջ:

— Ի՞նչ, — ասաց պարոն Ուիզլին.

— Նայե՛ք, — պարոն Դիգորին մի կախարդական փայտիկ բարձրացրեց և ցույց տվեց պարոն Ուիզլիին: — Ալփի ձեռքի մեջ էր: Ուստի մենք այստեղ արդեն մեկ օրինախախտում ունենք... Կախարդական փայտիկների օգտագործման օրենքի երրորդ հոդվածը... Ոչ մարդկային արարածներին չի թույլատրվում կախարդական փայտիկ գործածել:

Հենց այդ պահին մի փոթեկոց լսվեց, և Լուդո Բեզմանը երևութեց հենց պարոն Ուիզլիի կողքին: Շնչակտուր և ապակողմնորոշված, նա տեղում պտտվեց՝ գլուխը հետ զցած նայելով երկնքում շողշողացող զմրուխտագույն գանգին:

— Սև նշան է... — շնչակտուր ասաց նա և քիչ մնաց տրորեր գետնին պառկած Վինքիին ու շրջվելով դեպի իր գործընկերներն, ապշահար հարցրեց. — Ո՞վ է արել... Բռնեցի՞ք նշանը սարքողներին... Բա՛րթի, ի՞նչ է կատարվում:

Պարոն Քրառուզը վերադարձավ ձեռնունայն: Նրա դեմքը դեռ ուրվականի պես ձերմակ էր, իսկ ձեռքերն ու սև ատամի խոզանակ հիշեցնող բեղերը դողում էին:

— Ես ու՞ր էիր գնացել, Բա՛րթի, — ասաց Բեզմանը, — Ինչու՞ խաղին չեկար: — Քո դովլաթը քեզ համար տեղ էր պահել... Գարգոյլի բաժի՞ն... Ես

ի՞նչ է... — հենց այդ պահին Բեգմանը վերջապես նկատեց գետնին փրփած Վինքին, — և ի՞նչ է պատահել նրան:

— Ես զբաղված էի, Լու՛դո, — ասաց պարոն Քրառուչը՝ դեռ խոսելով հազիվ շարժվող շրթունքներով և ցնցվելով հատ-հատ արտասանած ամեն բարի հետ: — Իմ տնային ալիքին քարացրել են:

— Քարացրե՞լ... Այսինքն այդ դու՞ք եք նրան քարացրել... բայց ինչու՞...

Ընկալումը հանկարծ փայլատակեց քրտինքից փայլող Բեգմանի կլոր դեմքին: Նա կրկին նայեց վեր՝ գանգին, հետո ցած՝ Վինքին և հետո պարոն Քրառուչին:

— Ո՛չ, — ասաց նա, — Վինքի՞ն... Նա՞ է ստեղծել Սև նշանը... Չեմ հավատում... Նա որտեղից պիտի իմանար, թե դա ինչպես է արվում: Եվ ամեն ինչից զատ նրան կախարդական փայտիկ էր պետք:

— Իսկ նրա ձեռքին մեկը կար, — ասաց պարոն Դիգորին: — Ես նրան գտա՝ ձեռքի մեջ մի կախարդակ փայտիկ ամուր բռնած, Լու՛դո: Եթե չեք առարկում, պարոն Քրառուչ, կարծում եմ լավ կլինի լսենք, թե նա ինքը ինչ բացատրություն կտա այս ամենին:

Քրառուչ ոչնչով ցույց չտվեց, որ լսել էր պարոն Դիգորիի ասածը, բայց պարոն Դիգորին կարծես նրա լռությունը որպես համաձայնության նշան ընդունեց: Նա բարձրացրեց իր սեփական կախարդական փայտիկը և ուղղելով Վինքի վրա ասաց.

— Էներվա՛տե...

Վինքին թույլ ցնցվեց: Նրա մեծ, շագանակագույն աչքերը բացվեցին, և նա մի քանի անգամ թարթեց՝ ապշահար նայելով շուրջը: Իրեն դիտող լուռ կախարդներով շրջապատված, նա գլուխը բարձրացրեց ու նստեց գետնին: Սակայն առաջինը, ինչ նա տեսավ պարոն Դիգորիի ոտքերն էին ու հետո դանդաղ ու դողդոջուն հայացքով աչքերը բարձրացրեց պարոն Դիգորիի դեմքին, իսկ հետո ավելի դանդաղ՝ դեպի երկինք: Հարրին նրա հսկայական ապակյա աչքերի մեջ տեսավ երկնքում ձախրող գանգի կրկնակի արտացոլումը: Դովլաթը օդ կուլ տվեց, խելագար հայացքով նայեց շուրջը՝ բացատում հավաքված մարդկանց խմբին և սկսեց սարսափահար հեկեկալ:

— Ա՛լի, — չոր ու կոպիտ ասաց պարոն Դիգորին, — դու գիտե՞ս, թե ով են ես: Ես Կախարդական արարածների կանոնակարգման և վերահսկման վարչության անդամ եմ:

Վինքին սկսեց գետնին նստած հետուառաջ ձոճվել՝ ընդհատ ու խզխղոցով շնչելով: Հարրին անմիջապես հիշեց Ռոբին, այն պահերին, երբ նա սարսափած էր իր ցուցադրած անհնազանդությունից:

— Ինչպես տեսնում ես, ա'լի, քիչ առաջ Սև նշան է հմայվել այստեղ, — ասաց պարոն Ռիգորին, — և մենք քեզ հայտնաբերեցինք մի քանի րոպե անց հենց այդ նշանի տակ: Բարի եղի՛ր բացատրել, թե ինչպես է դա կատարվել:

— Ես... Ես... Ես չանել դա, սը՛ր, — արտաշնչեց Վինքին, — Ես չիմանալ ինչպես անել, սը՛ր:

— Քեզ գտել են կախարդական փայտիկը ձեռքիդ մեջ բռնած, — հաչողի պես վրա տվեց պարոն Ռիգորին՝ թափահարելով այն Վինքիի քթի տակ: Եվ երբ կախարդական փայտիկը լուսավորվեց երկնքում ձախրող գանգի արձակած կանաչ լույսով, Հարրին անմիջապես ձանաչեց այն:

— Հե՛յ... դա իմ փայտիկն է, — ասաց նա:

Բացատում բոլոր կանգնածները նայեցին նրան:

— Այսի՞նքն... — կասկածամտորեն ասաց պարոն Ռիգորին:

— Դա իմ կախարդական փայտիկն է, — ասաց Հարրին, — Ես այն կորցրել էի:

— Դուք կորցրե՞լ էիք այն, — կրկնեց պարոն Ռիգորին՝ ասես չիավատալով լսածին: — Սա խոստովանությու՞ն է... Արդյոք դա չի՞ նշանակում է, որ դուք դեն եք նետել այն՝ Նշանը հմայելուց հետո...

— Ա'մոս, մտածի՛ր, թե ինչ ես ասում, — ասաց պարոն Ռիգորին, անչափ բարկացած, — քո կարծիքով Հարրի Փոթերը կարո՞ղ է Սև նշան հմայել:

— Ըսմ... իհարկե ոչ, — կմկնաց պարոն Ռիգորին, — ըսմ, ներեցե՛ք... մի փոքր տարվեցի...

— Ամեն դեպքում ես իմ փայտիկն այնտեղ չեմ զցել, — ասաց Հարրին՝ մատնացուց անելով գանգի տակ գտնվող ծառերը, — Ես կորցրի փայտիկս հենց այն ժամանակ, երբ մտանք անտառ:

— Ուստի, — ասաց պարոն Ռիգորին՝ կրկին խստացնելով հայացքը Վինքիի վրա նայելիս, որը կուչ էր եկել նրա ոտքերի առաջ, — դու գտել ես այս կախարդական փայտիկը, այդպե՞ս է, ա'լի... Եվ դու վերցրել ես այն՝ մտածելով, որ կարող ես մի փոքր զվարճանալ, այդպե՞ս է...

— Ես չի կախարդել փայտիկով, սը՛ր, — ծղրտաց Վինքին՝ արցունքների հորդառատ շիթեր թողնելով իր հսկայական կլոր քթի երկու կողմից, — Ես... Ես... Ես միայն վերցնել գետնից, սը՛ր: Ես չի կախարդել Սև նշան, սը՛ր: Ես չիմանալ ինչպես:

— Դա նա չէր, — ասաց Հերմիոնան, որը թեև անչափ նյարդայնացած էր ու հուզված Նախարարության երկու տասնյակ կախարդների առաջ խոսելու համար, բայց համարձակ ու խրոխտ շարունակեց, — Վինքին բարակի, ծվծվան ձայն ունի, իսկ մեր լսած ձայնը, որը արտասանեց հմայախոսքը շատ ավելի թափ էր և խոր կրծքային: — Նա հետ նայեց Հարրիին ու Ռոնին՝ ասես կոչ անելով նրանց հաստատել իր խոսքերը: — Մեր լսած ձայնը բոլորովին նման չէր Վինքիի ձայնին, չէ՞:

— Ո՛չ, — անմիջապես արձագանքեց Հարրին՝ գլուխն օրորելով, — դա բոլորովին ալփի ձայն չէր:

— Հա՛, դա մարդկային ձայն էր, — ավելացրեց Ռոնը:

— Շատ լավ, հիմա մենք ինքներս էլ կտեսնենք, — մոնչաց պարոն Դիգորին՝ բոլորովին էլ չհամոզված եռյակի վկայությունից, — մի շատ հասարակ ձև կա բացահայտելու, թե այս կախարդական փայտիկով, ինչ հմայանք է կատարվել վերջին անգամ, չգիտեի՞ք այդ մասին:

Վինքին դողաց ու թափահարեց գլուխը՝ հուսահատ թվիթիացնելով ականջները, իսկ պարոն Դիգորին կրկին բարձրացրեց իր սեփական կախարդական փայտիկը և ծայրը ծայրին մոտեցրեց Հարրիի փայտիկին:

— Պրիո՛րի ինկանտա՛տո, — գոռաց պարոն Դիգորին:

Հարրին լսեց Հերմիոնայի խոլ սարսափահար ձիչը, երբ մի ահօելի չափերի գանգ՝ բերանից կախված օձով հայտնվեց այն կետից, որտեղ հպվել էին երկու կախարդական փայտիկները և խիտ գորշ ծխի շիթով սլացավ դեպի երկինք՝ ուղիղ նրանց գլխավերնում, երկնքում ձախրող հմայանքի ուրվականի պես:

— Դելե՛տրիուս. — գոռաց պարոն Դիգորին, և ծխային գանգն անհետացավ, ծխի պես տարալուծվելով օդի մեջ:

— Եվ այսպես, — ասաց պարոն Դիգորին մի տեսակ դաժան չարախնդությամբ վերից վար նայելով Վինքիին, որը նույնիսկ ավելի ուժեղ էր ցնցվում անզուսա դողերոցքից:

— Ես չանե՛լ, — ծղրտում էր նա, սարսափահար աչքերն աջ ու ձախ նետելով, — Ես չանե՛լ, Ես չանե՛լ, Ես չիմանալ ինչպես անել... Ես լավ դովլաթ... Ես չունենալ կախարդական փայտիկ... Ես չիմանալ ինչպես անել...

— Դու բռնվել ես հանցանքի վայրում, ա՛լի, — գոռաց պարոն Դիգորին, — բռնվել ես մեղսավոր կախարդական փայտիկը ձեռքիդ:

— Ա'մոս, — ասաց պարոն Ուիզլին բարձրածայն, — լա՛վ մտածիր... Հազիկ թե մի քանի կախարդներ իմանան, ինչպես կատարել այդ իմայանքը... Որտեղից պիտի դովլաթն իմանար, ինչպես կատարել այն:

— Գուցե Ամոսն առաջարկում է, — միջամտեց պարոն Քրաուչը՝ իր արտասանած ամեն մի հնչունով զսպված սառը բարկություն արտահայտելով, — որ Ես պարապ ժամերիս ժամանցի համար սովորեցրել եմ դովլաթիս Սև նշան հմայե՞լ:

Երկարատև անհարմար լռություն տիրեց:

Ամոս Դիգորին սարսափահար տեսք ուներ.

— Պարոն Քրաուչ... բնավ... իհարկե ոչ...

— Դուք արդեն շատ մոտ էիք Սև նշանի հմայանքի մեջ այս բացատում գտնվող երկու ամենաանհավանական անձանց մեղադրելուն, — հաչողի պես ասաց պարոն Քրաուչը. — Հարրի Փոթթերին ...և ինձ: Ենթադրում եմ, որ ձեզ ծանոթ է տղայի պատմությունը, Ա'մոս:

— Անշուշտ... Ո՛վ չգիտի... — մրթնոթաց պարոն Դիգորին, իսկապես շատ շփոթված տեսքով:

— Եվ ես համոզված եմ, որ դուք չեք մոռացել այն բազմաթիվ ապացույցները, որ ես ներկայացրել եմ իմ երկարատև աշխատանքային կարիերայի ընթացքում, առ այն, որ խորշում եմ Սև արվեստներից և դատապարտում նրանց, ովքեր գբաղվում են դրանցով, — գոռաց պարոն Քրաուչը՝ ակնակապիճներից կրկին դուրս ցցելով աչքերը:

— Պարոն Քրաուչ, իմ... մտքով էլ երբեք չի անցել ենթադրել, թե դուք որևէ առնչություն ունեք սրա հետ, — մրմնջաց Ամոս Դիգորին՝ շառագունելով իր թավ, սև մորուքի տակ:

— Եթե դուք որևէ բանում մեղադրում եք իմ դովլաթին, ուրեմն մեղադրում եք ինձ, Դիգորի, — գոռաց պարոն Քրաուչը: — Ուրիշ էլ ո՞վ պիտի սովորեցներ նրան հմայել:

— Նա... նա կարող էր մեկ ուրիշ տեղում գտնել փայտիկը...

— Միանգամայն, Ա'նոս, — ասաց պարոն Ուիզլին, — նա կարող էր գտնել այն ցանկացած տեղում... Վինքի^o... — դիմեց նա դովլաթին, շատ ավելի բարյացակամ ձայնով, սակայն վերջինս այնպես ցնցվեց, ասես պարոն Ուիզլին գոռացել էր նրա վրա, — կարո՞ղ ես ցույց տալ, թե որտեղ ես գտել Հարրիի կախարդական փայտիկը:

Վինքին այնպիսի կատաղությամբ էր պտտում իր թեյի սրբիչ անկյունը, որ այն ուղղակի մաշվում էր նրա մատների տակ:

— Ես... Ես գտնել այն... գտնել այն... այնտեղ, սը՛ր... — շշնչաց նա, — այնտեղ... ծառերի տակ, սը՛ր...

— Տեսնո՞մ եք, Ա'նոս, — ասաց պարոն Ուիզլին: — Ով էլ կատարած լինի Սև նշանի հմայանքը, կարող էր ապաերևութել դրանից անմիջապես իետո, և գետնին նետել Հարրիի կախարդական փայտիկը: Շատ խելացի է եղել: Նա մտածված չի օգտվել իր սեփական կախարդական փայտիկից, որը կարող էր մատնել նրա ինքնությունը: Իսկ Վինքին ուղղակի դժբախտություն է ունեցել մի պահ անց տեսնելու նետված կախարդական փայտիկն ու վերցրել է այն:

— Բայց այդ դեպքում, նա պետք է շատ մոտ լիներ իսկական հանցագործին, — անհամբերությամբ ասաց պարոն Դիգորին: — Ա'լփ, դու որևէ մեկին տեսա՞ր...

Վինքին սկսեց նույնիսկ ավելի ուժեղ ցնցվել: Նրա իսկայական աչքերը սկսեցին խելագարությամբ նայել մե՛կ պարոն Դիգորիին, մե՛կ Լուդո Բեգմանին, մե՛կ պարոն Քրաուչին:

Հետո նա կլթոցով թուքը կուլ տվեց ու ասաց,

— Ես ոչ մեկի չի տեսել, սը՛ր... ոչ մեկի...

— Ա'նոս, — ասաց պարոն Քրաուչը կտրուկ, — Ես լավ եմ հասկանում, որ այլ սովորական հանգամանքներում դու կուգենայիր Վինքիին Նախարարություն տանել՝ հարցաքննության համար: Սակայն Ես խնդրում եմ քեզ թույլ տաս, որ ինք լուծեմ այս հարցը իմ դովլաթի հետ:

Պարոն Դիգորին այնպիսի տեսք ուներ, ասես այդ առաջարկը բոլորովին էլ նրա սրտովը չէր, բայց Հարրիի համար միանգամայն պարզ էր, որ Քրաուչը Նախարարության շատ կարևոր պաշտոնյաներից մեկն է, ում Դիգորին ուղղակի չէր համարձակվի մերժել:

— Դու կարող ես համոզված լինել, որ նա կստանա իր արժանի պատիժը, — սառն ավելացրեց պարոն Քրաուչը:

— Տ-տ-ե՛ր իմ... — կակազեց Վինքին, արցունքով լի աչքերով հայացքը բարձրացնելով պարոն Քրաուչի վրա, — Տ-տ-ե՛ր իմ... Վինքին խ-խնդրել...

Պարոն Քրաուչը ցած նայեց Վինքին, նույնիսկ ավելի սրված դիմագծերով, և նրա դեմքի ամեն մի մկանը ջղաձգվում էր: Նրա հայացքի մեջ ո՛չ ներողամտություն կար, ո՛չ մեծահոգություն:

— Վինքին իրեն այսօր ուղղակի անհավատալի է պահել, — ասաց նա դանդաղ: — Ես նրան կարգադրել էի վրանում մնալ: Ես նրան հրամայել էի ոչ մի տեղ չգնալ, քանի դեռ ես զբաղվում էի մի շարք հարցերով: Եվ հենց նոր հայտնաբերեցի, որ նա չի հնազանդվել ինձ: Դա նշանակում է... հագուստ:

— Ո՛չ, — ծղրտան ձայնով ճչաց Վինքին՝ բերանքսիվայր մեկնվելով պարոն Քրաուչի ոտքերի առաջ, — ո՛չ, տեր իմ... ո՛չ հագուստ... ո՛չ հագուստ...

Հարրին շատ լավ գիտեր, որ տնային ալփին ազատ արձակելու միակ ձևը նրան որևէ հագուստ նվիրելն է: Հարրիի սիրտն ուղղակի կտոր-կտոր էր լինում Վինքին նայելիս, որը պարոն Քրաուչի ոտքերի մոտ ծնկաչոք երկու ձեռքով բռնած հուսահատ ձմրում էր իր թեյի սրբիչ ծայրը:

— Բայց նա անչափ վախեցած էր, — այլևս չոյմանալով բարկացած միջամտեց Հերմիոնան՝ աչքերով կրակ թափելով պարոն Քրաուչի վրա: — Չեր տնային ալփը վախենում է բարձրությունից, իսկ դիմակներով այն կախարդները օդ էին թռցնում մարդկանց: Դուք չեք կարող մեղադրել նրան, որ ցանկացել է հեռու վախչել վտանգից:

Պարոն Քրաուչը մի քայլ հետ գնաց՝ ինքն իրեն ազատելով իր դովլաթի աղերսական ձեռքերից: Նա այնպես նայեց դժբախտ արարածին, ասես այն մի հոտած աղբակույտ լիներ, որը կարող էր կեղտոտել իր գերազանց վայլեցրած կոշիկները:

— Ինձ պետք չէ անհնազանդ դովլաթը, — սառն ասաց նա՝ հայացքը բարձրացնելով Հերմիոնայի վրա: — Ինձ պետք չէ մի ծառա, որը մոռանում է տիրոջ նկատմամբ իր պարտականությունների և տիրոջ հեղինակության մասին:

Վինքին այնքան աղիողորմ, այնքան հուսահատ էր լալիս, որ նրա հեկեկոցները արձագանքում էին ամբողջ բացատում:

Հանկարծ մի շատ անհարմար լռություն տիրեց, որը վերջապես խախտեց պարոն Ուիզլին: Նա շատ հանգիստ ասաց.

— Դեհ, ժամանակն է, որ ես իմոնց հետ տանեմ մեր վրանը, եթե ոչ ոք չի առարկում: Ա'մոս, այդ կախարդական փայտիկը մեզ արդեն հայտնեց, ինչ կարող էր... գուցե վերադարձնես Հարրիին...

Պարոն Ռիգորին վերադարձրեց Հարրիին նրա կախարդական փայտիկը, և Հարրին անմիջապես դրեց այն իր գրանը:

— Այս կողմը եկե՛ք, դու՛ք երեքդ, — կամացուկ ասաց պարոն Ուիզլին: Բայց Հերմիոնան կարծես տեղից շարժվելու մտադրություն չուներ, նրա աչքերը դեռ գամված էին հեկեկացող դովլաթի վրա:

— Հերմիոնա, — ավելի համոզիչ ասաց պարոն Ուիզլին, և վերջինս շրջվեց ու գնաց Հարրիի ու Ռոնի հետևից: Բոլորը ծառերի միջով բացատով գնացին դեպի արահետը:

— Իսկ ի՞նչ է լինելու Վինքի հետ, — հարցրեց Հերմիոնան այն պահին, երբ բոլորը միասին դուրս եկան բացատից:

— Չգիտեմ, — ասաց պարոն Ուիզլին:

— Ինչպես էին վերաբերվում խեղճին, — կատաղությամբ ասաց Հերմիոնան, — պարոն Ռիգորին նրան անդադար «ալփ» էր անվանում... իսկ պարոն Քրա՛ուչը... Նա շատ լավ էլ գիտի, որ Վինքին չի արել դա և, միևնույն է, պատրաստվում է պատժել նրան: Նրան չէր անհանգստացնում, թե որքան վախեցած կարող էր լինել խեղճ Վինքին, կամ թե որքա՛ն հուսահատ կարող էր լինել նա, ասես... ասես նա մարդ չէ:

— Դեհ, իրականում, Վինքին իրոք մարդ չէ, — ասաց Ռոնը:

Հերմիոնան շեշտակի շրջվեց դեպի Ռոնը:

— Դա բոլորովին չի նշանակում, որ նա զգացմունքներ չունի, Ռո՛ն... Ուղակի զգվելի է տեսնել, թե ինչպես են...

— Հերմիոնա, ես համաձայն եմ քեզ հետ, — արագ ասաց պարոն Ուիզլին, գլխով անելով նրան, — բայց իման ժամանակը չէ դովլաթների իրավունքները քննարկելու համար: Հիմա մեզ պետք է հնարավորինս արագ վերադառնալ մեր վրանը: Իսկ ու՞ր են մյուսները:

— Մենք նրանց կորցրինք մթության մեջ, — ասաց Ռոնը, — հայրի՛կ, ինչու՞ էին բոլորն այդքան հուզվել այդ գանգի կապակցությամբ:

— Ես ամեն ինչ կբացատրեմ, երբ վրան հասնենք, — ասաց պարոն Ուիզլին:

Բայց երբ հասան անտառի վերջին ծառերին, նրանց առաջընթացը կասեցվեց: Մի մեծ խումբ սարսափահար տեսքով կախարդներ ու վիուկներ հավաքվել էին անտառի եզրին, և երբ նրանք տեսան իրենց ուղղությամբ անտառից դուրս եկող պարոն Ուիզլին, շատերն անհամբերությամբ առաջ նետվեցին դեպի անտառից դուրս եկող խումբը:

— Ի՞նչ էր կատարվում այնտեղ...

— Ո՞վ էր արել դա...

— Արթու՛ր... նա՝ էր եղել, հա՝...

— Անշուշտ նա չէր, — անհամբերությամբ ասաց պարոն Ուիզլին: — Մենք չգիտենք, ով էր անողը: Ովքեր էլ լինեին, հասցրել էին ապաերևութել: Իսկ հիմա, ներեցե՛ք ինձ, խնդրում եմ, մենք անտանելի հոգնած ենք և ուզում ենք շտապ հասնել մեր վրանը:

Պարոն Ուիզլին իր հետևից անհանգիստ ամբոխի միջով դեպի իրենց վրանները տարավ Հարրիին, Ոտնին ու Հերմիոնային: Ամեն ինչ արդեն հանդարտվել էր: Դիմակավոր կախարդների հետքն էլ չէր երևում, թեև մի քանի քարուքանդ եղած ու հրկիզված վրաններ դեռ ծխում էին:

Զարլիի գլուխը դուրս էր ցցված տղաների վրանից:

— Հայրի՛կ, ի՞նչ է կատարվում, — հեռվից նկատելով պարոն Ուիզլիին գոռաց Զարլին, — Ֆրեդ, Ջորջ և Ջինին վաղուց են վերադարձել, բայց մյուսները...

— Ինձ հետ են, — ասաց պարոն Ուիզլին՝ գլուխն իջեցնելով, որպեսզի վրան մտնի: Հարրին, Ոտնը և Հերմիոնան նույնպես մտան նրա հետևից:

Բիլը նստած էր խոհանոցի փոքր սեղանի մոտ՝ սավանով կապած ձեռքը սեղմած, որից քավականին ուժեղ արյուն էր հոսում: Զարլիի վերնաշապիկը պատռված էր կրծքի վրա, օձիքից մինչև կրծքագրապան: Փերսին փորձում էր կանգնեցնել քթից հոսող արյունը: Ֆրեդին, Ջորջին և Ջինիին առաջին հայացքից ոչինչ չէր պատահել, բայց երեքն էլ գունատ էին ու ապշահար:

— Բռնեցի՛ք դրանց, հայրի՛կ, — միանգամից հարցրեց Բիլը: — Ո՞վ էր սարքել Նշանը:

— Ո՞չ, — ասաց պարոն Ուիզլին, — մենք գտանք Բարթի Քրաուչի դովլաթին՝ Հարրիի կախարդական փայտիկը ձեռքի մեջ բռնած, բայց գաղափար չունենք, թե ով էր Նշանի հեղինակը:

— Ի՞նչ, — միասին ասացին Բիլը, Չարլին ու Փերսին:

— Հարրիի կախարդական փայտիկո՞վ... — կրկնեց Ֆրեդը:

— Պարոն Քրաուչի տնային ա՞լիք... — ասաց Փերսին շանթահարվածի պես:

Հարրիի, Ռոնի և Հերմիոնայի օգնությամբ պարոն Ուիզլին պատմեց, թե ինչ էր կատարվել անտառում: Երբ նրանք վերջացրին իրենց պատմությունը, Փերսին վրդովված ելույթ ունեցավ:

— Պարոն Քրաուչը շատ ճիշտ կանի, եթե վանդի դրա նման դովլաթին, — ասաց նա: — Ու՞մ է պետք տնային ալիք, որը փախչում է վրանից, երբ նրան իատուկ կարգադրված է եղել ոչ մի տեղ չգնալ... Այդպես ամոթով թողնել տիրոջն ամբողջ Նախարարության առաջ... Ի՞նչ խայտառակություն կլիներ պարոն Քրաուչի համար, եթե նրա դովլաթը հայտնվեր Կանոնակարգման և Վերահսկման վարչությունում...

— Վինքին ոչինչ էլ չէր արել... Նա ուղղակի սխալ պահի հայտնվել էր սխալ վայրում, — Փերսիի խոսքը կտրեց Հերմիոնան՝ անչափ զարմացնելով նրան: Ով-ով, բայց Հերմիոնան գրեթե միշտ համամիտ էր լինում Փերսիի հետ... և շատ ավելի հաշտ էր նրա հետ, քան ուրիշ որևէ մեկը:

— Հերմիոնա, պարոն Քրաուչի դիրքի կախարդը չի կարող իրեն թույլ տալ այնպիսի տնային ալիք պահել, որը ձեռքում կախարդական փայտիկ բռնած խելակորույս դեսուդեն է վազվզում, — մեծամտորեն ասաց Փերսին՝ անակնկալից ուշքի գալով:

— Նա խելակորույս դեսուդեն չէր վազվզում, — գոռաց Հերմիոնան, — նա ուղղակի գետնից վերցրել էր այդ փայտիկը:

— Լսե՞ք, մեկնումեկը վերջապես կբացատրի մեզ, թե ինչ էր նշանակում այդ գանգի նշանը, — անհամբերությամբ մեջ ընկավ Ռոնը: — Ի վերջո եղածն ի՞նչ էր որ, մի կանաչ իրավառություն բարձր երկնքում, ոչ մեկին ոչ մի վնաս չէր անում... Մե՛ծ բան... Ի՞նչ կարիք կար նման աղմուկ բարձրացնել դրա շուրջը:

— Ես ձեզ ասացի, որ դա Գիտեք-թե-ում նշանն է, Ո՞՛ն, — ասաց Հերմիոնան, մինչև որևէ մեկը կհասցներ պատասխանել: — Ես դրա մասին կարդացել եմ «Աև արվեստների վերելքն ու անկումը» գրքում:

— Եվ այն ոչ մի անգամ չեր երևացել վերջին տասներեք տարիների ընթացքում, — հանգիստ շարունակեց պարոն Ուիզլին: — Անշուշտ, մարդիկ անմիջապես խուժապի մեջ ընկան... Գրեթե նույնն էր, ինչ տեսնել Գիտեք-թե-ում... վերադարձած:

— Ես ոչինչ չեմ հասկանում, — խոժոռվելով ասաց Ո՞նը, — ՄԵՇ քան... ընդամենը մի ամայ էր երկնքում...

— Ո՞՛ն, Գիտես-թե-ովն ու նրա հետևորդներն այդ նշանը երկինք էին բարձրացնում ամեն անգամ, երբ սպանում էին մեկին, — ասաց պարոն Ուիզլին: — Դուք չեք կարող պատկերացնել... թե ինչ սարսափ էր ներշնչում մարդկանց այդ նշանը... Դուք շատ երիտասարդ եք դա հիշելու համար: Պատկերացրե՛ք միայն, երբ տուն ես գալիս ու տեսնում, որ Աև նշանը ձախրում է երկնքում քո տան գլխին և դու արդեն գիտես, որ կմտնես տուն և հարազատներիդ կգտնես... — պարոն Ուիզլին չկարողացավ ավարտել խոսքը: — Բոլորի ամենավատ վախերը... բոլորի ամենամեծ մղձավանջները...

Մի պահ լոռություն տիրեց:

Հետո Բիլը ձեռքից քանդեց սավանը, որպեսզի ստուգի արնահոսող վերքը և ասաց.

— Այսօր, համենայնդեպս, մենք կարողացանք օգուտ քաղել դրանից: Նշանը վախեցրեց մահակերներին: Տեսնելով նշանը բոլորն ապաերևութեցին, մինչև մենք կհասցնեինք մոտենալ ու պոկել նրանցից մեկնումեկի դիմակը: Բայց հասցրինք բռնել Որբերտսներին մինչև նրանց մարմինները կխփվեին գետնին: Այս պահին վերականգնող ջոկատը զբաղված է նրանց հիշողությունները մաքրելով:

— Մահակերների՞ն... — կրկնեց Հարրին, — դա ի՞նչ է... Ովքե՞ր են մահակերները:

— Գիտես-թե-ում հետևորդներն այդպես են իրենց անվանում, — ասաց Բիլը: — Կարծում եմ, այսօր մենք տեսանք, թե քանիսն են նրանցից դեռ մնացել ազատության մեջ... Նրանք, ովքեր կարողացել են մի կերպ փրկվել Ազքարանից...

— Մենք ոչ մի ապացույց չունենք, որ դա նրանք էին, Բի՛լ, — ասաց պարոն Ուիզլին, — թեև ամենայն հավանականությամբ, դու ճիշտ ես, — խուսահատ ավելացրեց նա:

— Հա՛, գրագ կգամ, որ հենց նրանք էին, — հանկարծ ասաց Ոոնը, — հայրի՛կ, մենք անտառում հանդիպեցինք Դրաքո Մալֆոյին, ու թեև նա ուղղակի չասաց, բայց նրա խոսքերից պարզ էր, որ այդ դիմակավոր խելագարներից մեկը նրա հայրիկն էր: Իսկ ո՛վ չգիտի, որ Մալֆոյները շատ մտերիմ են եղել Գիտեք-թե-ում հետ:

— Բայց Վոլդեմորթի հետևորդների ինչի՞ն էր պետք... — սկսեց Հարրին և բոլորը ցնցվեցին: Ճիշտ ինչպես բոլոր մարդիկ կախարդների աշխարհում, Ուիզլիները խուսափում էին բարձրածայնել Վոլդեմորթի անունը: — Ներեցե՛ք, — արագ ասաց Հարրին, — Գիտեք-թե-ում հետևորդների ինչի՞ն էր պետք օդ բարձրացնել մագլներին... Ուզում եմ ասել, ի՞նչ իմաստ ուներ դա...

— Իմա՞ստ... — կրկնեց պարոն Ուիզլին դառն ծիծաղելով, — Հա՛րի, դա նրանց պատկերացումն է լավ ժամանցի մասին: Այն ժամանակներում, երբ Գիտեք-թե-ով հզորություն ուներ, մագլների սպանությունների կեսից շատը զուտ զվարձության համար էր կատարվում: Ենթադրում եմ, որ այս գիշեր մի քանի բաժակ խմել էին և չէին կարողացել դիմանալ իրենց գոյության մասին մեզ հիշեցնելու գայթակղությանը: Ըստ երևոյթին այս գիշեր նրանց համար հին ընկերների հանդիպման նման մի փոքրիկ երեկո էր եղել, — զզվանքով ավարտեց նա:

— Բայց եթե նրանք մահակերներ էին, ինչու՝ ապաերևութեցին՝ տեսնելով Սև նշանը, — հարցրեց Ոոնը, — նրանք պետք է որ շատ ուրախ լինեին այն տեսնելու համար:

— Ուղեղդ աշխատացրու՛, Ոո՛ն, — ասաց Բիլը, — եթե նրանք իրոք մահակերներ էին, ապա այն օրից ի վեր, ինչ Գիտեք-թե-ով կորցրեց իր հզորությունը, նրանք շատ մեծ ջանքեր են թափել Ազգաբանից հեռու մնալու համար, և բազմապիսի ստեր մոգոնել, իբր նա էր իրենց ստիպում մարդկանց սպանել ու տանջանահ անել: Գրագ կգամ, որ նրանք նույնիսկ մեզնից էլ շատ վախեցան՝ տեսնելով սև նշանը, ինչը նրանց համար կարող էր նշանակել միայն, որ նա վերադարձել է: Այն օրից ի վեր, ինչ Գիտեք-թե-ով կորցրեց հզորությունը, նրանք ժխտել են, որ երբեւ կապ են ունեցել նրա

հետ, և սուսուփուս շարունակել են իրենց առօրյա կյանքը... Չեմ կարծում, թե Գիտեք-թե-ով ինքը շատ զոհ է նրանցից, և նրանք դա շատ լավ գիտեն:

— Ուրեմն նա, ով բարձրացրեց Սև նշանը... — դանդաղ ասաց Հերմիոնան, — ի՞նչ նպատակ էր հետապնդում, իրականում... Արդյոք ուզում էր օժանդակություն ցույց տալ մահակերներին, թե՞ վախեցնել նրանց...

— Մենք կարող ենք միայն կռահել և ենթադրություններ անել, Հերմիոնա, — ասաց պարոն Ուիզլին, — բայց ահա թե ինչ կասեմ քեզ... Միայն մահակերները գիտեին ինչպես սարքել այդ նշանը: Ես շատ կզարմանայի, եթե այն անձնավորությունը, որը հմայել էր Սև նշանը, ինքն էլ մահակերներից մեկը չի եղել մի ժամանակ, եթե նույնիսկ հիմա նրանցից մեկը չէ... Ինձ լսե՞ք, բոլորդ, արդեն շատ ուշ է, և եթե ձեր մայրը լսի, թե ինչ է տեղի ունեցել, մահու չափ կանհանգստանա: Մենք հիմա բոլորս մի քանի ժամ կքննենք, ու կփորձենք հնարավորինս շուտ մի պորտբանալի վերցնել՝ տուն վերադարնալու համար:

Հարրին մահճակալի իր հարկաբաժինը բարձրացավ մտքերից պայթող գլխով: Նա գիտեր, որ ինքը պետք է հոգնած լիներ, և ժամն էլ գիշերվա երեքն էր, բայց նա բոլորովին քնել չէր ուզում, ընդհակառակը՝ առույգ և արթուն էր ու անչափ անհանգստացած:

Երեք օր առաջ – այդ պահին կարծես դա այնքան վաղուց էր, բայց ընդամենը երեք օր առաջ էր եղել – նա արթնացավ այրվող սպիոն: Իսկ այսօր տասներեք տարվա մեջ առաջին անգամ Լորդ Վոլդեմորթի Նշանը հայտնվեց երկնքում: Ի՞նչ կարող էր դա նշանակել: Մի՞թե որևէ կապ կար այդ երկու իրադարձությունների միջև:

Նա մտածեց այն նամակի մասին, որն ինքը գրել էր Սիրիուսին Բեկտենիների նրբանցքից հեռանալուց առաջ: Հետաքրքիր է, Սիրիուսն արդեն ստացած կլինի՝ իր նամակը... Ե՞րբ կպատասխանի...

Հարրին մեջքի վրա պառկած նայում էր քաթանե առաստաղին, բայց նրա մտքով ոչ մի հանգիստ միտք կամ լավատեսական երազանք չէր անցնում, որ օգներ քնել, և բավականին երկար ժամանակ անցավ, հատկապես Չարլիի որոտաձայն խռովիցների նվազակցությամբ, մինչև Հարրին վերջապես սկսեց ննջել:

Ճաշ

Գլուխ 10. Իրարանցումը Հրաշագործության նախարարությունում

Ընդամենը մի քանի ժամ անց պարոն Ուիզլին արթնացրեց նրանց: Նա հրաշագործությամբ արագ հավաքեց վրանները, և բոլորը հնարավորինս վաղ հեռացան ճամբարից՝ կայանի մուտքի մոտ անցնելով պարոն Որբերտսի կողքով, որը կանգնած էր իր քոթեզի դռան մոտ: Պարոն Որբերտսը տարօրինակ բացակայող հայացք ուներ, և ձեռքով հրաժեշտ տվեց նրանց՝ քթի տակ ուրախ Նոր տարի և Սուրբ ծնունդ մաղթելով:

— Նրա հետ ամեն ինչ լավ կլինի, մի՛ անհանգստացեք, — կամացուկ ասաց պարոն Ուիզլին, երբ անցնելով ճամբարակայանի դարպասներով նրանք մտան մամուակալած արահետով անտառային ճահճուտը, — Երբեմն, երբ մարդու հիշողությունը մաքրում են, դա նրան միառժամանակ անտարբեր ու աշխարհից անջատված տեսք է տալիս... իսկ մերոնք ստիպված են եղել նրա հիշողությունից շատ մեծ տպավորություններ ջնջել:

Մոտենալով Պորտբանալիների կայանին շուտով խոսակցության ձայներ լսեցին և հայտնաբերեցին, որ իրենք բոլորովին էլ առաջինը չէին, մեծ թվով վիուկներ ու կախարդներ շրջապատել էին Պորտբանալիների դարպասի պահապան Բազիլին: Բոլորն էլ շտապում էին ժամ առաջ հեռանալ ճամբարից: Ուրիշ ելք չկար, պարոն Ուիզլին արագ մի քանի խոսք փոխանակեց Բազիլի հետ, և նրանք ստիպված հերթ կանգնեցին: Ի վերջո նրանց հասավ մի իին անվաղող, որի օգնությամբ ամբողջ խումբը դեռ մինչև արևածագ բարեհաջող վերադարձավ Աղվեսաբլուր: Նրանք լուր անցան Օթերի Սուրբ Կատարածու գյուղի միջով դեպի Տոհմաորչ և տեղ հասան արևի առաջին շողերի հետ: Ոչ մեկը չէր խոսում, որովհետև բոլորն էլ անտանելի հոգնած էին և բոլորի մտքին առաջին հերթին մի լավ նախաձաշն էր: Երբ անցան ճանապարհի վերջին շրջադարձը, և Տոհմաորչը մտավ տեսադաշտի մեջ, մի անհանգիստ ձիչ տարածվեց ու արձագանքեց խոնավ մարզագետնով.

— Օ՛հ, շնորհակալ եմ, Տե՛ր աստված, փա՛ռք քեզ, Տե՛ր աստված...

Տիկին Ուիզլին, որն անհամբեր սպասում էր նրանց տան առջևի բակում, տնային հողաթափիկներով վազելով եկավ նրանց ընդառաջ: Նա աննկարագրելի գունատ էր և այլայլված, իսկ ձեռքին «Մարգարե» օրաթերթի մի ձմրթված օրինակ կար...

— Ա՛րթուր... Այնքա՞ն եմ անհանգստացել... այնքա՞ն եմ անհանգստացել...

Նա ձեռքերն առաջ նետեց պարոն Ուիզլիի պարանոցով, և «Մարգարե» օրաթերթը ցած ընկավ նրա թուլացած ձեռքից: Գետնին նայելով Հարրին տեսավ առաջին էջի ցայտուն մեծ վերնագիրը՝ «ԱՀԱԲԵԿԻՉ ՏԵՍԱՐԱՆՆԵՐ ՔՎԻԴԻՉԻ ԱՇԽԱՐՀԻ ԳԱՎԱԹԻ ԵԶՐԱՓԱԿԻՉ ԽԱՂԻՑ»: Վերնագրի տակ սև ու սպիտակ շարժվող լուսանկար էր՝ ծառերի կատարներից վեր երկնքում ճախրող Սև նշանով:

— Դուք լավ եք... — անդադար ցրված կրկնում էր տիկին Ուիզլին և, բաց թողնելով պարոն Ուիզլիին, մի պահ շուրջը նայեց արցունքուտ կարմիր աչքերով, — Ողջ եք... Ա՛խ, զավակնե՛րս...

Եվ ի զարմանք բոլորի նա հանկարծ ճանկեց Ֆրեդին ու Ջորջին և այնպես ամուր սեղմեց իր կրծքին, որ նրանց երկուսի գլուխներն իրար խփվեցին:

— Վվա՛խ, մա՛մ...

— Մա՛մ, խեղդեցի՛ր...

— Ես ձեր վրա գոռգոռացի մինչև տնից դուրս գալը, — ասաց տիկին Ուիզլին՝ հեկեկալով: — Ամբողջ ժամանակ միայն դրա մասին եմ մտածել: Եթե Գիտեք-թե-ով ձեզ վնասած լիներ, ես ինքս ինձ չեմ ների, որ վերջին բանը, ինչ ասել եմ ձեզ քիչ ՀԱՄ-եր ստանալու մասին է եղել... Օ՛հ, Ֆրե՛դ... Ջո՛րջ...

— Դե լավ, լա՛վ, Մո՛լի, հանգստացի՛ր, մեզ հետ ոչինչ չի պատահել, մենք բոլորս լավ ենք, — ասաց պարոն Ուիզլին՝ սփոփելով նրան և երկվորյակներին ազատելով նրա գրկից, կնոջն ուղեկցեց դեպի տուն: — Բի՛լ, — կիսածայն ավելացրեց նա, — վերցրու՛ այդ լրագիրը, ես ուզում եմ տեսնել, թե ինչ են գրում...

Երբ բոլորը մի կերպ տեղավորվեցին պատլիկ խոհանոցում, և Հերմիոնան տիկին Ուիզլիի համար մի զավաթ մուգ թեյ պատրաստեց, իսկ

պարոն Ուիզլին պնդեց, որ թեյի մեջ մի քանի գդալ Օգդենի Հին վիսկի ավելացվի, Բիլը հորը փոխանցեց լրագիրը: Մինչ Փերսին նույնպես փորձում էր կարդալ նրա ուսի վրայից, պարոն Ուիզլին արագ աչքի անցկացրեց առաջին էջը:

— Այդպես էլ գիտեի, — ծանր հոգոցով ասաց նա, — «Նախարարությունը կրկին կոպիտ սխալներ է թույլ տալիս... հանցագործները չեն բացահայտվել... անվտանգությունը ապահովված չէր... Սև մոգերը ազատ ֆրֆռում էին մարդկանց մեջ... ազգային խայտառակություն»... Ո՞վ է սրա հեղինակը... Ա՞հ... անշու՛շտ... Ոիտա Սքիթերը... էլ ո՞վ պիտի լիներ:

— Այդ կինը ելումուտ ունի Հրաշագործության նախարարությունում, — կատաղած ասաց Փերսին, — անցած շաբաթ նա նույնիսկ ասում էր, որ մենք ժամանակ և միջոցներ ենք վատնում կաթսաների տակերի հաստությունը ստուգելու վրա, մինչդեռ այդ միջոցները կարող էինք օգտագործել վամպիրներ բռնելու համար: Կարծես չգիտի, թե ինչ է գրված «Ոչ-հրաշագործ, կես-մարդ արարածների կանոնակարգման» օրենքի տասներկուրերորդ հոդվածում...

— Փե՛րսի, կարո՞ղ ես մի լավություն անել բոլորիս, — հորանջելով ասաց Բիլը, — ուղղակի ձայնով կտրի՞ր:

— Այստեղ իմ մասին էլ է ասված, — ակնոցի տակ աչքերը չոելով, ասաց պարոն Ուիզլին՝ հասնելով «Մարգարե» օրաթերթի հոդվածի վերջին պարբերությանը:

— Ի՞նչ է գրված, — վիսկիով թեյից գրեթե խեղդվելով՝ տեղից վեր թռավ տիկին Ուիզլին, — եթե ես տեսած լինեի դա, գոնե կիմանայի, որ ողջ եք:

— Անունս ուղղակի չի հիշատակվում, — ասաց պարոն Ուիզլին, — լսե՛ք, թե ինչ է գրված. «Անտարի Եզրին կանգնած սարսափահար վհուկներն ու կախարդները, ովքեր շունչները պահած սպասում էին Հրաշագործության նախարարության բացատրություններին, մեծ հիասթափություն ապրեցին, երբ Նախարարության պաշտոնական ներկայացուցիչը Սև նշանի երևալուց հետո որոշ ժամանակ անց վերջապես հայտնվեց և հայտարարեց, որ ոչ ոք չի վնասվել և հրաժարվեց դրանից ավելին ասել: Սակայն դեռ պարզ չէ, արդյոք այդ հայտարարությունը հավասարագոր հակակշիռ է այն լուրերին, որ դրանից մեկ ժամ անց մի քանի անկենդան մարմիններ են դուրս բերվել

անտարից»... Օ՛հ, իսկապես, — ծայրահեղ վրդովված ասաց պարոն Ուիզլին՝ լրագիրը փոխանցելով Փերսիին, — իսկապես ոչ ոք չէր վնասվել, իսկ ես ուրիշ էլ ի՞նչ պիտի ասեի, որ հակակշիռ լիներ «...այն լուրերին, որ մի քանի մարմիններ են դուրս բերվել անտարից»... Ի՞նչ խոսք, ա՛յ, հիմա, երբ նա տպագրել է այս ցնդաբանությունը, լուրեր անշուշտ կլինեն... Այս էլ ինչպիսի՝ լուրեր...

Նա մի խոր հոգոց արձակեց.

— Մո՛լի, ես պետք է շտապ գրասենյակ գնամ, այս գործն անմիջական միջամտություն է պահանջում:

— Ես գալիս եմ քեզ հետ, հա՛յրիկ, — ասաց Փերսին մեծագույն լրջությամբ, — պարոն քրառուչին հիմա պետք կլինեն բոլոր աշխատակիցները: Եվ ես կարող եմ անձամբ ներկայացնել նրան կաթսաների մասին իմ գեկուցագիրը:

Նա հապշտապ դուրս եկավ խոհանոցից:

Տիկին Ուիզլին անչափ վիատ տեսք ուներ:

— Ա՛րթուր, դու արձակուրդի մեջ ես: Սա ոչ մի կապ չունի քո գրասենյակի հետ, անկասկած նրանք առանց քեզ էլ գլուխ կհանեն:

— Ես պարտավոր եմ այնտեղ լինել, Մո՛լի, — ասաց պարոն Ուիզլին, — ես սխալ եմ թույլ տվել, ինչի պատճառով ամեն ինչ նույնիսկ ավելի է բարդացել: Ես միայն պարեգուս կհագնեմ ու դուրս կգամ...

— Տիկին Ուիշլի, — հանկարծ ասաց Հարրին, այլևս անկարող զսպել իրեն, — Հեղվիզը դեռ չի եկել, նա պետք է ինձ նամակ բերեր:

— Հեղվիզը, սիրելի՝ ս... — ցրված կրկնեց տիկին Ուիզլին: — Ո՛չ... Ո՛չ: Ընդհանրապես ոչ մի փոստային հաղորդագրություն չի եղել:

Ոռնը և Հերմիոնան հետաքրքրված նայեցին Հարրիին:

Նշանակալից հայացք նետելով նրանց երկուսին, Հարրին ասաց.

— Չե՞ս առարկում, եթե բարձրանամ իրերս քո սենյակում թողնելու, Ո՞ն:

— Հա... ես էլ եմ գալիս, — միանգամից ասաց Ոռնը, — Հերմիոնա^o, դու գալի՞ս ես...

— Այո՛, — արագ պատասխանեց նա, և նրանք երեքով դուրս եկան խոհանոցից ու սկսեցին բարձրանալ աստիճաններով:

— Ի՞նչ է եղել, Հա՛րի. — ասաց Ոտնը, այն պահին, երբ նրանք իրենց հետևից փակեցին ձեղնահարկի դուռը:

— Մի բան կա, որը ձեզ դեռ չեմ ասել, — ասաց Հարրին, — կիրակի առավոտյան ես արթնացա սպիս ուժեղ ցավից:

Ոոնի և Հերմիոնայի արձագանքը այդ լուրին, գրեթե ճիշտ այնպիսին էր, ինչպես Հարրին պատկերացնում էր Բեկտենիների նրբանցքի ննջարանում: Հերմիոնան հուզված հոգոց հանեց և միանգամից սկսեց առաջարկություններ անել՝ հիշատակելով մի ամբողջ գրադարակ տեղեկատվական գրքեր ու հանրագիտարաններ և հերթով հիշելով բոլոր նրանց անունները, ումից արժեր խորհուրդ հարցնել, սկսած Հոգվարթսի տնօրեն Ալբուս Դամբլդորից, մինչև դպրոցի հիվանդապահուի մադամ Պոմֆրին:

Ոոնը ուղակի ապշահար տեսք ուներ.

— Բայց... նա այնտեղ չէր, չէ՞... Գիտես-թե-ովը... Ուզում եմ ասել... Վերջին անգամ, երբ սպիտ ցավում էր, նա Հոգվարթսում էր, հիշու՞մ ես...

— Ես համոզված եմ, որ նա Բեկտենիների նրբանցքում չէր, — ասաց Հարրին. — Բայց ես նրան երազում տեսա... նրան ու Փիթերին... Դեհ, գիտեք, Մտրակին: Ամեն ինչ չեմ հիշում, բայց նրանք պատրաստվում էին սպանել... ինչ-որ մեկին:

Նա քիչ էր մնում ասեր ինձ, բայց չէր ուզում Հերմիոնային ավելի վախեցնել, նա առանց դրա էլ արդեն ծայրահեղ սարսափահար տեսք ուներ:

— Դա ընդամենը երազ էր, — հուսադրելով նրան ասաց Ոտնը, — դա ընդամենը մղձավանց էր:

— Հա՛, բայց արդյո՞ք այդպես էր, — ասաց Հարրին՝ շրջվելով, որպեսզի պատուիանից դուրս նայի լուսացող երկնքին: — Մի՞թե տարօրինակ չէ... Սպիս ցավում է, իսկ երեք օր անց մահակերները շքերթի են ելնում, և Վոլդեմորթի նշանը կրկին երկինք է բարձրանում:

— Նրա... անունը... բարձրաձայն... մի՛... տուր... — հատ-հատ արտասանելով բառերը՝ սեղմած ատամներով ֆշացրեց Ոտնը:

— Իսկ հիշու՞մ եք, ինչ ասաց պրոֆեսոր Թրելոնին քննությունների վերջին օրը, — շարունակեց Հարրին՝ անտեսելով Ոտնին:

Պրոֆեսոր Թրելոնին Հոգվարթսում Բախստագուշակության ուսուցչուիին էր:

Հերմիոնայի սարսափած հայացքն ակնթարթորեն փոխվեց, և նա մի արհամարհական փնչոց արձակեց.

— Օ՛ֆ, Հա՛րի, ականջներիս չեմ հավատում: Ուրեմն դու պատրաստվում ես նշանակության տալ այդ պառավ խաբեքայի ասածների՞ն:

— Դու այնտեղ չեիր, — ասաց Հարրին, — դու չես լսել նրան: Այդ անգամ լրիվ տարբեր էր: Ես պատմել եմ ձեզ, որ նա ընկավ տրանսի մեջ... իսկական տրանսի... Եվ նա ասաց, որ Սև Լորդը կվերադառնա... ավելի հզոր ու ավելի սարսափելի քան առաջ... և որ դա նրան կհաջողվի, որովհետև Գիտեք-թեում ծառան վերադառնալու է նրա մոտ... իսկ այդ գիշեր Մտրակը փախավ:

Մի պահ լռություն տիրեց, որի ընթացքում Ունը մատն անհանգիստ մտցնում-հանում էր Հերսթի Հրանոթների գինանշանով իր ծածկոցի մաշված անցքով:

— Իսկ ինչո՞ւ էիր հարցնում Հեղվիզի մասին, Հա՛րի, — հարցրեց Հերմիոնան: — Դու նամակի՞ ես սպասում:

— Ես Սիրիուսին գրել եմ, որ սպիս նորից սկսել է ցավել, — ասաց Հարրին՝ ուսերը թոթվելով, — և սպասում եմ նրա պատասխանին:

— Ճիշտ ես արել, — ասաց Ունը հանգստացած արտահայտությամբ: — Գրագ կգամ, որ Սիրիուսը կիմանա, թե ինչ է պետք անել նման իրավիճակում:

— Երնե՛կ շուտ վերադառնար, — ասաց Հարրին:

— Բայց մենք չգիտենք, թե Սիրիուսը որտեղ է... Նա կարող է Աֆրիկայում լինել, կամ ցանկացած ուրիշ տեղում, չէ՞ — մտազբաղ ասաց Հերմիոնան, — Հեղվիզը չեր կարողանա մեկ-երկու օրում կտրել-անցնել նման տարածությունը:

— Հա՛, գիտե՛մ, — ասաց Հարրին, բայց նրա ստամոքսն ասես արձանով էր լցվում ամեն անգամ, երբ նայում էր Հեղվիզի դատարկ վանդակին:

— Արի՛ գնանք մի օյին քվիդիչ խաղանք այգում, Հա՛րի, — ասաց Ունը: — Գնացի՛նք... Երեք-Երեք, Բիլն ու Չարլին և Ֆրեդն ու Ջորջն էլ կխաղան... Գնանք փորձենք Վթոնսկու խաբեկանքը...

— Ոո՛ն, — ասաց Հերմիոնան՝ «չեմ-կարծում-թե-այս-պահին-քեզ-խելամիտ-ես-պահում» արտահայտությամբ, — Հարրին դժվար թե հիմա

ուզենա քվիդիչ խաղալ... Նա անհանգստացած է և հոգնած... Բոլորիս պետք է մի քանի ժամ քնել:

— Չէ՛, ես ուզում եմ քվիդիչ խաղալ, — հանկարծ ասաց Հարրին: — Հենց իհմա կիանեմ «Հրացոլքս»:

Հերմիոնան դուրս եկավ սենյակից ինչ-որ բան քթի տակ մրթմրթալով, ինչի մեջ միակ հստակ լսվող բառն էր «տղանե՞ր...»:

Հաջորդ շաբաթվա ընթացքում ո՞չ պարոն Ուիզլին, ո՞չ Փերսին տանը գրեթե չէին լինում: Երկուսն էլ ամեն առավոտ տնից դուրս էին գալիս, քանի դեռ ընտանիքի մյուս անդամները քնած էին, և ամեն երեկո վերադառնում ընթրիքից հետո շատ ուշ:

— Ի՞նչ խառնաշփոթ է տիրում, — շատ կարևոր տեսքով հայտնեց նրանց Փերսին կիրակի երեկոյան Հոգվարթս վերադառնալու նրանց նախորդ օրը: — Ամբողջ շաբաթ գբաղված եմ եղել իրդեհներ հանգնելով: Մարդիկ անդադար գոռովարտակներ են ուղարկում, և անշուշտ, եթե գոռովարտակը միանգամից չբացես, այն պայթում է: Ամբողջ սեղանս ծածկված է կայծերի հետքերով, իսկ իմ լավագույն գրչափետուրը լրիվ խանձվել է:

— Բայց ինչո՞ւ՝ են գոռովարտակներ ուղարկում, — հարցրեց Զինին, որը բուխարու առաջ գորգին նստած «Հազար իրաշագործական բույսեր և սնկագիներ» դասագրքի իր օրինակն էր կարկատում սոսնձապատ հրաշաերիզով:

— Բողոքում են Աշխարհի Գավաթի խաղին Նախարարության կազմակերպած անվտանգության մակարդակից, — պատասխանեց Փերսին: — Ուզում են փոխհատուցում ստանալ իրենց կրած նյութական վճասների դիմաց: Մանդանգուս Ֆլետչերը հայտ է ներկայացրել տասներկու սենյականց վրանի և ներկառուցված ջրամերսող լոգարանի համար, բայց ես ին լավ գիտեմ, որ նա այնտեղ քնում էր չորս փայտիկներից կապված ծածկոցի տակ:

Տիկին Ուիզլին աչքը զցեց անկյունում կանգնած մեծ փայտայա ժամացույցին: Հարրին շատ էր սիրում նայել այդ ժամացույցին: Այն միանգամայն անօգուտ էր, եթե ուզում էիր ժամը տեսնել, բայց այլ առումներով շատ իրագեկիչ էր: Ժամացույցի կլոր թվատախտակին ինը ուսկյա սլաքներ կային, և նրանցից յուրաքանչյուրի վրա փորագրված էր

Ուիզլիների ընտանիքի անդամներից մեկի անունը: Թվատախտակին ոչ մի թիվ չկար, բայց նկարագրական բառեր էին գրված, որոնք հուշում էին, թե որտեղ կարող են լինել ընտանիքի անդամները: Օրինակ՝ «տանը», «դպրոցում», «աշխատավայրում»... սակայն կային նաև՝ «կորած», «հիվանդանոցում», «բանտում» բառերը, իսկ այն դիրքում, որտեղ սլաքները պիտի ժամը տասներկուսը ցույց տային, գրված էր՝ «մահացու վտանգ»:

Սլաքներից ութն այդ պահին «տանը» դիրքում էին, բայց պարոն Ուիզլիի սլաքը, որն ամենաերկարն էր, դեռ ուղված էր «աշխատավայրում» դիրքին:

Տիկին Ուիզլին ծանր հոգոց հանեց:

— Չեր հայրը Գիտեք-թե-ում ժամանակներից ի վեր ստիպված չեր եղել շաբաթ ու կիրակի օրերին նույնպես աշխատել, — ասաց նա: — Նրան չափազանց շատ աշխատանք են տալիս: Ընթրիքը լոիվ կսառչի, եթե շուտով տուն չհասնի:

— Դեհ, հայրիկն իրեն մեղավոր է զգում խաղի ժամանակ թույլ տված սխալի համար, — ասաց Փերսին, — Եթե անկեղծ լինենք, նա իրեն շատ անշրջահայաց պահեց հասարակական հայտարարություն անելով՝ առանց իր վարչության պետի հետ խորհրդակցելու:

— Չհամարձակվե՞ս հորդ մեղադրել այն բանի համար, ինչն այդ դուրսպրծուկ Ոիտա Սքիթերն է գրել, — անմիջապես բռնկվեց տիկին Ուիզլին:

— Եթե հայրիկը ոչինչ ասած չլիներ, Ոիտան ստիպված կլիներ գրել, իբր խայտառակություն է, որ Նախարարության ներկայացուցիչներից ոչ մեկը ոչ մի մեկնաբանություն չտվեց, — ասաց Բիլը, որը Ոոնի հետ շախմատ էր խաղում, — Ոիտա Սքիթերը երբեք ոչ մեկի մասին ոչ մի լավ բան չի գրում: Մի անգամ նա հարցազրույց էր վերցնում Գրինգորսի անվտանգության համակարգի բոլոր դյուրերից և գիտե՞ք իմ մասին ինչ էր գրել. «Երկարամագ դանդալոշ»...

— Դեհ, սիրելիս, մազերդ իրոք մի քիչ երկար են, — մեղմ ասաց տիկին Ուիզլին, — Եթե միայն թույլ տաս...

— Ո՛չ, մա՛մ:

Անձրևն սկսեց թմբկահարել հյուրասենյակի պատուհանը: Հերմիոնան խորասուզված էր «Հմայախոսքերի ժողովածու չորրորդ դասարանի համար» հաստափոր հատորի մեջ, որից երեք հատ տիկին Ուիզլին գնել էր Շեղաձիգ

փողոցում նրա, Հարրիի և Ռոնի համար: Չարլին զբաղված էր մի չիրկիզվող բալակավա կարկատելով: Հարրին փայլեցնում էր իր «Հրացոլքը», անցած տարի Հերմիոնայից ծննդյան համար նվեր ստացած «Ցախավելի խնամքի պիտույքներով», որոնց տուփը բաց դրել էր իր ոտքերի մոտ: Ֆրեդն ու Ջորջը, սենյակի հեռու անկյունում նստած, փսխալով ինչ-որ բան էին մտմտում ու գրում մի մագաղաթի կտորի վրա:

— Ի՞նչ կա երկուսիդ մտքին, — կտրուկ ասաց տիկին Ուիզլին՝ հայացքով շաղափելով երկվորյակներին:

— Տնային աշխատանք ենք անում, — ցրողական պատասխանեց Ֆրեդը:

— Ծիծաղելի բաներ մի՛ ասա, դուք դեռ արձակուրդների մեջ եք, — ասաց տիկին Ուիզլին:

— Հա՛, մենք մի քիչ հետ ենք մնացել, — ասաց Ջորջը:

— Խոստովանե՛ք, գուցե մի նոր պատվերի ծև եք մշակում, հը՞... — ասաց տիկին Ուիզլին կասկածամտորեն: — Մտքներովդ էլ չանցնի, թե կարող եք վերսկսել «Ուիզլիների զարմանահրաշ ծաղրատիկներ» նախաձեռնությունը...

— Վերջացրու՛, մա՛մ... — ասաց Ֆրեդ՝ ցավագին արտահայտությամբ հայացքը բարձրացնելով մոր վրա, — Եթե Հոգվարթսի Ճեպընթացը վաղը կործանվի... և ես ու Ջորջը մեռնենք, դու քեզ երբեք չես ների, որ վերջինը, ինչ մենք լսել ենք քեզնից, ընդամենը մի անհիմն մեղադրանք էր...

Բոլորն անհոգ ծիծաղեցին, նույնիսկ տիկին Ուիզլին:

— Օ՛հ, վերջապես, ձեր հայրիկը տուն է գալիս, — հանկարծ ասաց նա՝ կրկին նայելով ժամացույցին:

Պարոն Ուիզլիի սլաքը «աշխատավայր» բառից հանկարծ պտտվեց «Ճանապարհին» բառի վրա և մեկ վայրկյան անց՝ մյուս բոլոր ինք սլաքների հետ միասին կանգնեց «տանը» բառի վրա, և հենց այդ պահին խոհանոցից լսվեց նրա ձայնը:

— Գալիս եմ, Ա՛րթուր, — ձայն տվեց տիկին Ուիզլին՝ դուրս շտապելով հյուրասենյակից:

Մի քանի րոպե անց պարոն Ուիզլին ինքը մտավ տաք հյուրասենյակը՝ իր հետ սկուտեղի վրա բերելով իր ընթրիքը: Նա անտանելի հոգնած տեսք ուներ:

— Սրանից էլ վատ արդեն չի կարող լինել, — հայտնեց նա տիկին Ուիզլիին՝ նստելով բուխարու մոտ դրված բազկաթոռին և առանց ախորժակի տնտղելով իր ընթիքի արդեն անբարետես ծաղկակաղամբը: — Ոիտա Սքիթերն այնքան յուղ է լցրել կրակին... Ամբողջ շաբաթ այդ կինը հոտոսում էր բոլոր ծակուծուկերը, ամեն կերպ ձգտելով բացահայտել, թե Նախարարությունը ինչի մասին չի տեղեկացրել իր մամլո հայտարարություններում: Իսկ հիմա նա բացահայտել է նաև, որ պառավ Բերթան է կորել, ուրեմն վաղը «Մարգարեի» առաջին էջում մի մեծ վերնագիր կլինի: Ասում էի չէ՞, Բեգմանին, որ մեկնումեկին ուղարկի Բերթային որոնելու:

— Պարոն Քրառուն այդ մասին արդեն մի քանի շաբաթ առաջ է ասել, — անմիջապես մեջ ընկավ Փերսին:

— Քրառուչի բախտը շատ է բերել, որ Ոիտան դեռ ոչինչ չի իմացել Վինքիի մասին, — բարկացած ասաց պարոն Ուիզլին: — Այլապես Ոիտան մի շաբաթվա վերնագրերի թեմա կունենար՝ նկարագրելով, թե ինչպես է Քրառուչի դովլաթը բռնվել հանցանքի վայրում, Սև նշանը հմայած կախարդական փայտիկը ձեռքին:

— Ինձ թվում էր, թե բոլորը համաձայն են, որ այդ անպատճախանատու տնային ալփի չէր հմայել Նշանը, — տաքացած հակահարվածեց Փերսին:

— Իսկ ինձ թվում է, որ պարոն Քրառուչի բախտը շատ է բերել, որ «Մարգարե» օրաթերթի լրագրողներից մեկը դեռ չի իմացել, թե որքան դաժան է նա վարվում իր տնային ալփի հետ, — բարկացած մեջ ընկավ Հերմիոնան:

— Գիտես ի՞նչ, Հերմիոնա, — ասաց Փերսին, — պարոն Քրառուչի նման բարձրաստիճան պաշտոնյան արժանի է իր ծառաների անվերապահ հնագանդությանը...

— Երևի ուզում էիր ասել իր ստրուկների, — չհանդարտվեց Հերմիոնան՝ կտրուկ բարձրացնելով ձայնը, — որովհետև նա Վինքիին նույնիսկ չի էլ վճարում, այդպես չէ՞...

— Կարծում եմ ժամանակն է, որ բոլորդ բարձրանաք ձեր սենյակներն ու ստուգեք ձեր հավաքած ճամպրուկները, — ասաց տիկին Ուիզլին՝ խառնվելով վեծին, — դեհ, գնացե՛ք, գնացե՛ք, բոլորդ...

Հարրին հավաքեց ցախավելի խնամքի պիտույքները, «Հրացոլքը» դրեց ուսին և Ոռնի հետ միասին բարձրացավ ձեղնահարկը: Տանիքը թմբկահարող անձրևն ավելի ուժեղ էր լսվում ձեղնահարկում՝ քամու սուլոցների և վնքոցների ուղեկցությամբ, էլ չասած Ուիզլիմերի տոհմական հուշկապարիկի հանած անսպասելի կալանջները: Շափյուղասարեկն սկսեց ճռվողել ու շրջանաձև պտույտներ կատարել իր վանդակում, երբ նրանք սենյակ մտան: Կիսով չափ հավաքված ձամպրուկների տեսքից նա ասես բուռն ոգևորության մեջ էր ընկել:

— Մի երկու փշուր բվի կեր գցիր դրան, — ասաց Ոռնը՝ կերի փաթեթը սենյակով մեկ նետելով Հարրիին, — թող գբաղվի, որ ձենը կտրի:

Հարրին մի քանի հատիկ բվի կեր գցեց Շափյուղասարեկի վանդակի ձաղերի միջով ու շրջվեց դեպի իր ձամպրուկը: Հեղվիզի վանդակը դատարկ կանգնած էր հատակին՝ ձամպրուկի կողքին:

— Արդեն մի շաբաթից էլ շատ է անցել, — ասաց Հարրին՝ նայելով Հեղվիզի դատարկ մնացած թաշին: — Ո՞ն, ի՞նչ ես կարծում, գուցե Սիրիուսին բռնե՞լ են:

— Չէ՛, այդ մասին անպայման կգրեին «Մարգարե» օրաթերթում, — ասաց Ոռնը: — Նախարարությունը կուգենար ցույց տալ, որ գոնե մեկնումեկին բռնել է...

— Հա՛, ենթադրենք...

— Նայի՛ր, այս ամենը մայրիկը գնել է քեզ համար Շեղաձիզ փողոցից: Նա քեզ համար մի քիչ ոսկի է հանել քո պահոցից... և լվացել է քո բոլոր գուլպաները:

Ոռնը մի կույտ փաթեթներ նետեց Հարրիի ծալովի մահճակալի վրա և փողի քսակն ու գուլպաների կույտը նույնպես գցեց փաթեթների կողքին: Հարրին սկսեց բացել գնումների փաթեթները: Բացի «Հմայախոսքերի ժողովածուի» հատորից՝ հեղինակ Միրանդա Գոշոք, նա փաթեթներից հանեց մի փունջ նոր գրչափետուրներ, մի տասնյակ փաթեթ մաքուր մագաղաթ, հմայաթուրմերի բաղադրամասերի հավաքածուն համալրող նյութեր... Հարիիի պաշարներն արդեն գրեթե վերջացել էին, իսկ այս տարի հավելյալ պետք էր գնել առյուծածկան փշեր ու բելադոնայի թուրմ: Հարրին սպիտակեղենն էր տեղավորում իր կաթսայի մեջ, երբ Ոռնը զգվանքի մի փնչոց արձակեց նրա թիկունքից...

— Իսկ սա ի՞նչ է...

Նա երկու ձեռքով բռնել էր ինչ-որ հագուստ, որն առաջին հայացքից Հարրիին հիշեցրեց երկարավիեց շագանակագույն թավշյա մի զգեստ, որը դեղնած ժանեկավոր օձիք ուներ, իսկ թևերի հնառած թեղանիքների ծայրերին օձիքի ժանյակին սազող ժանեկավոր փոթածալեր էին:

Այդ պահին դուռը ծեծեցին, և տիկին Ուիզլին ներս մտավ՝ գրկած բերելով մի կույտ նոր լվացված ու արդուկված հոգվարթայան պարեգոտներ:

— Վերցրե՛ք, — ասաց նա՝ Հարրիի պարեգոտներն անջատելով Ունի պարեգոտներից: — Այնպես ծալեք, որ չձմրթվեն:

— Մա՛մ, Զինիի նոր զգեստը շփոթվել ինձ ես տվել, — ասաց Ունը՝ զգեստը մեկնելով մորը:

— Ես ոչինչ էլ չեմ շփոթել, — ասաց տիկին Ուիզլին, — դա քոնն է, զգեստային պարեգոտ է:

— Ի՞նչ, — շանթահար տեսքով հարցրեց Ունը:

— Զգեստային պարեգոտ, — կրկնեց տիկին Ուիզլին: — Դպրոցական պիտույքների ծեր այս տարվա ցանկում գրված է, որ... այս տարի ծեզ պետք է ունենալ ընդունելությունների և տոնակատարությունների համար հարմար հագուստ:

— Դու ինձ ձե՞ռք ես առնում, — թերահավատությամբ ասաց Ունը, — ես սա չեմ հագնի... ոչ մի դեպքում:

— Բոլորը հագնում են, Ոո՛ն, — բարկացած ասաց տիկին Ուիզլին: — Բոլոր զգեստային պարեգոտներն էլ այդպիսին են: Հայրդ էլ ունի դրանից՝ հատուկ իրադարձությունների և երեկույթների համար:

— Ես ավելի լավ է մերկ ֆրֆռամ, քան սա հագնեմ, — համառորեն պնդեց Ունը:

— Էլ մի՛ հիմարացի, — ասաց տիկին Ուիզլին, — Քեզ պետք է զգեստային պարեգոտ ունենալ: Չեր ցանկում է գրված: Ես Հարրիի համար էլ եմ գնել... Ցու՛յց տուր նրան քոնը, Հա՛րի...

Որոշակի անհանգստությամբ Հարրին բացեց իր ծալովի մահճակալին ընկած վերջին փաթեթը: Սակայն նրա պարեգոտն այնքան էլ վատը չէր, ինչպես նա վախով ակնկալում էր: Հարրիի զգեստային պարեգոտի վրա ոչ մի ժանյակ չկար: Իրականում այդ զգեստային պարեգոտ կոչվածը քիչ թե

շատ նման էր նրա առօրյա պարեգոտներին, բացառությամբ, որ ոչ թե սև էր՝ այլ մուգ կանաչ:

— Մտածեցի, որ այս գույնը կսագի աչքերիդ գույնին, սիրելի՛ս, — քննչությամբ ասաց տիկին Ուիզլին:

— Հա՛, սա ուրիշ բան է, — բարկացած ասաց Ունը՝ նայելով Հարրիի պարեգոտին, — իսկ ես ինչու՞ չեմ կարող նույնականացնել սրա նման մի բան ունենալ:

— Որովհետև... որովհետև ես ստիպված էի քոնը էժանացված խանութից գնել, իսկ ընտրությունը շատ մեծ չէր, — կարմրելով ասաց տիկին Ուիզլին:

Հարրին հայացքը փախցրեց: Նա մեծագույն հաճույքով Ուիզլիների հետ կկիսեր Գրինգոթսում ունեցած իր բոլոր փողերը, բայց գիտեր, որ նրանք չեն վերցնի:

— Իզուր ես առել, ես սա երբեք չեմ հագնի, — համառորեն կրկնեց Ունը,
— երբե՛ք...

— Ոնց ուզում ես, — նետեց տիկին Ուիզլին, — տկլոր կգնա՛ս: Իսկ դու, Հա՛րրի, խնդրում եմ, անպայման կլուսանկարե՛ս նրան: Ա՛յ, թե մի լավ կծիծաղեմ քեզ վրա:

Նա դուրս եկավ սենյակից և դուռն իր հետևից շրիւկոցով փակեց: Լռության մեջ հանկարծ տարօրինակ ծիծաղելի փքփքոց լսվեց: Շափյուղասարեկն էր: Թռչնակը խեղդվում էր կտուցի մեջ լռված մի շատ մեծ կտոր բվի կերից:

— Ինչու՞ պիտի իմ ունեցած ամեն ինչը բացարձակապես անպետք լինի,
— կատաղությունից կարմրատակելով ասաց Ունը և նետվեց դեպի թռչնավանդակը, որպեսզի Շափյուղասարեկի կտուցից հանի կերի մեծ կտորը:

Ճաշ

Գլուխ 11. Հոգվարթսի ճեպընթացում

Հաջորդ առավոտյան, երբ Հարրին արթնացավ, մթնոլորտը շատ ծանոթ գործնական էր: Պարզ էր, որ արձակուրդներն արդեն ավարտվել էին: Ծանր անձրևը դեռ թմբկահարում էր պատուհանների ապակիները, երբ նա հագնում էր ջինսն ու սվիթերը: Ինչպես միշտ որոշեցին, որ պարեգոտները կիազնեն Հոգվարթսի ճեպընթացում:

Հարրին, Ռոնը, Ֆրեդը և Ջորջը դեռ չէին հասել առաջին հարկ, երբ տիկին Ուիզլին հայտնվեց աստիճանների տակ անչափ անհանգստացած տեսքով:

— Ա՛րթուր, — գոռաց նա աստիճանների տակից, — Ա՛րթուր, շտապ լուր կա Նախարարությունից:

Հարրին սեղմվեց պատին, երբ պարոն Ուիզլին, պարեգոտը թարսուշիտակ հագած, վագելով անցավ նրա կողքով: Երբ վերջապես Հարրին ու մյուսները մտան խոհանոց, տեսան, որ տիկին Ուիզլին հուզված ինչ-որ բան էր փնտրում խոհանոցային պահարանների դարակներում:

— Այստեղ մի տեղ ես պետք է գրչափետուր ունենայի... — ասում էր նա, իսկ պարոն Ուիզլին բուխարու առաջ թեքված խոսում էր... Հարրին, տեսածին չհավատալով, աչքերը փակեց ու նորից բացեց, որպեսզի համոզվի, որ ինքը դեռ քնած չէ:

Ամոս Դիգորիի գլուխը մորուքավոր մեծ ձվի պես ցցված էր բուխարու կրակի մեջ: Նրան բոլորովին չէին անհանգստացնում ո՛չ կրակի մեջ թավ մազերի շուրջը պտտվող կայծերը, ո՛չ ականջները լիզող բոցերը: Նա արագ-արագ ինչ-որ բան էր ասում տիկին Ուիզլիին:

— ...մազլ հարևանները պայթյուններ ու գոռոցներ են լսել, ուստի գնացել ու կանչել են, այդ... ոնց են դրանց կոչում... դեհ, ուսկիպաններին: Ա՛րթուր, դու պետք է անմիջապես այնտեղ գնաս...

— Գտա՛... — շնչակտուր գոռաց տիկին Ուիզլին, մի կտոր մազաղաթ, մի սրվակ թանաք և մի գրչափետուր մտցնելով պարոն Ուիզլիի ձեռքը:

— ...իրոք բախտներս բերեց, որ ես պատահաբար լսեցի այդ մասին, — ասաց պարոն Դիգորիի գլուխը, — ...այսօր պիտի շուտ գայի գրասենյակ, որ

մի քանի բու ուղարկել և տեսա, թե ինչպես էր Հրաշագործության անհարիր օգտագործման օպերատիվ ջոկատը պատրաստվում դեպքի վայր գնալ... Եթե միայն Ռիտա Սքիթերը սրա մասին որևէ բան իմանա՛, Ա՛րթուր...

— Իսկ Գիծ Աչքն ի՞նչ է ասում այդ ամենի մասին, — հարցրեց պարոն Ուիզլին՝ բացելով թանաքի սրվակը, իետո գրչակետուրը թաթախեց թանաքի մեջ ու պատրաստվեց գրառումներ անել:

Պարոն Դիգորին աչքերը բարձրացրեց ճակատի տակ.

— Ասում է, որ լսել է, ինչպես մեկը գաղտագողի մտնում էր իր այգին: Ասում է, նրանք մթով քողարկված մոտեցել են իր տանը և ընկել են աղբարկղներից սարքած իր դարանի մեջ:

— Աղբարկղներն ի՞նչ կապ ունեն, — ցրված հարցրեց պարոն Ուիզլին:

— Ասում է, ինքը դրանցով գողերի ու անկոչ հյուրերի դեմ դարան է սարքում, և երբ օտար մարդ է մտնում իր այգին, դրանք դժոխային աղմուկ են բարձրացնում ու սկսում են հրավառության պես աղք ցանել աջուձախ, — բացատրեց պարոն Դիգորին: — Ենթադրում եմ, որ դրանցից մեկը դեռ աղք էր հրթիռանետում, երբ ոսկիպանները տեղ էին հասել...

Պարոն Ուիզլին մռայլ տնքաց.

— Իսկ այդ գողը կամ ներխուժողը...

— Ա՛րթուր, դու ի՞ն լավ գիտես Գիծ Աչքին, — ասաց պարոն Դիգորիի գլուխը՝ կրկին աչքերը ճակատի տակ ոլորելով: — Ո՞վ պիտի գիշերվա կեսին գաղտագողի մտներ նրա այգին... Ամենայն հավանականությամբ մի սիրատոչոր կատու է եղել... Բայց եթե Հրաշագործության անհարիր օգտագործման օպերատիվ ջոկատի տղերքը Գիծ Աչքին ձերբակալեն, նրա վերջը լավ չի լինի... Դու ի՞ն լավ գիտես նրա հեղինակությունը... Պետք է այնպես անել, որ այդ գործը քո բաժնով անցնի... Հասկանում ես, չէ՞... Այդ դեպքում գործը կփակվի միայն պայթող աղբարկղների համար գանձվող տույժ ու տուգանքով... Ի՞նչ է հասնում պայթող աղբարկղի համար...

— Կարող է պրծնել միայն զգուշացումով, — ասաց պարոն Ուիզլին՝ ինքները խոժորած շարունակելով արագ-արագ ինչ-որ բան գրել: — Իսկ Գիծ Աչքն իր կախարդական փայտիկն օգտագործե՞լ է... Նա որևէ մեկի վրա հարձակվե՞լ է...

— Գրագ կգամ, որ անկողնուց դուրս է թռել ու սկսել հմայանքներ նետել պատուիանից դուրս շարժվող ամեն ինչի վրա, — ասաց պարոն Դիգորին, — բայց դա դեռ պետք է ապացուցել, որովհետև ոչ ոք չի վնասվել...

— Լա՛վ, ես հիմա կզնամ, — ասաց պարոն Ուիզլին և գրառումներով մագաղաթը խոթելով գրապանը, վազքով դուրս եկավ խոհանոցից:

Պարոն Դիգորիի գլուխը պտտվեց դեպի տիկին Ուիզլին:

— Կներե՛ս, Մո՛լի — ասաց նա արդեն ավելի հանգիստ ծայնով, — այսքան շուտ անհանգստացրի ձեզ... բայց Արթուրը միակ մարդն է, ով կարող է օգնել Գիծ Աչքին, առավել ևս, որ այսօր Մուտին պիտի նոր աշխատանքի անցնի: Ինչպիսի՞ թարսություն... Հենց վերջին գիշերով պիտի նման տուրուդմբոց սարքեր:

— Ոչինչ, Ա՛մոս, — ասաց տիկին Ուիզլին, — մի գավաթ թեյ չե՞ս խմի, մի կտոր թխվա՞ծք, մի փոքր նախաճա՞շ...:

— Իսկ ի՞նչ կա որ, — ասաց պարոն Դիգորին, — քո հյուրասիրությունից ես երբեք չեմ հրաժարվի:

Տիկին Ուիզլին անմիջապես մի թխվածքաբլիթ վերցրեց սեղանին դրված մեծ ափսեից, դրեց բուխարու աքցանի մեջ ու խոթեց պարոն Դիգորիի բերանը:

— Ֆնորակալուֆյուն, — ասաց նա լիքը բերանով ու կամացուկ փքոցով անհետացավ:

Հարրին լսեց, ինչպես պարոն Ուիզլին կարծ հրաժեշտ տվեց Բիլին, Չարլիին, Փերսիին ու աղջիկներին: Հինգ րոպեից նա վերադարձավ խոհանոց՝ արդեն ճիշտ հագած պարեգոտով և մազերը հապշտապ սանրելով:

— Ես պետք է շտապեմ... Տղանե՛ր, ձեզ բարի կիսամյակ — ասաց պարոն Ուիզլին Հարրիին, Ռոնին ու Երկվորյակներին և թիկնոցը գցելով ուսերին, պատրաստվեց ապաերևութել: — Մո՛լի, դու կկարողանա՞ս մենակ տանել Երեխաներին Զինգգ Քրոս կայարան:

— Իհարկե կկարողանամ, — ասաց տիկին Ուիզլին: — Դու գնա հոգա Գիծ Աչքի համար, իսկ մեզ համար մի՛ անհանգստացիր:

Երբ պարոն Ուիզլին անհետացավ, Բիլն ու Չարլին մտան խոհանոց:

— Ինչ-որ մեկն այստեղ Գիծ Աչքի անունը տվե՞ց, — հարցրեց Բիլը, — Հիմա ի՞նչ է արել այդ խելառ ծերուկը:

— Ասում է, որ ինչ-որ մեկը փորձել է անցած գիշեր իր տունը մտնել, — պատասխանեց տիկին Ուիզլին:

— Գիծ-Աչք Մուտի՞ն, — մտազբաղ ասաց Զորջը՝ մարմելադ քսելով իր կարմրացրած հացիկին, — դա էն ցնդած ծերուկը չի⁹...

— Քո հայրը շատ բարձր կարծիքի է Գիծ-Աչք Մուտիի մասին, — խիստ ասաց տիկին Ուիզլին:

— Հա՛, ճիշտ է, մեր հայրիկն էլ էլեկտրական վարդակներ է հավաքում... Մի սանրի կտավ են... Ո՞նց են ասում... Նմանը զնման գտանէ... հա, և այլն, — կամացուկ ասաց Ֆրեդը, երբ տիկին Ուիզլին դուրս եկավ սենյակից:

— Մուտին հզոր հրաշագործ է եղել ժամանակին, — ասաց Բիլը:

— Նա Դամբլդորի հին ընկերներից է, եթե չեմ սխալվում, — ասաց Չարլին:

— Դամբլդորն էլ նրանցից չի, ում կարելի է նորմալ անվանել, — ասաց Ֆրեդը: — Հա, ուզում էի ասել, ես գիտեմ, որ նա հանձար է... և այլն...

— Ո՞վ է Գիծ Աչքը, — հարցրեց Հարրին:

— Նա հիմա թոշակի է անցել, իսկ առաջ աշխատում էր Նախարարությունում, — ասաց Չարլին: — Մի անգամ հանդիպել եմ նրան, երբ հայրիկն ինձ իր հետ գործի էր տարել: Նա ավրոր է եղել... ընդ որում ժամանակի լավագույն ավրորներից մեկը... Սև կախարդների որսորդ, — ավելացրեց նա՝ տեսնելով Հարրիի տարակուսած հայացքը: — Ազքաբանի բանտախցերից կեսի բնակիչները նրա շնորհիվ են բռնվել: Արդյունքում, բնականաբար, նա բազմաթիվ թշնամիներ է ձեռք բերել... և հիմնականում հենց այն ընտանիքների անդամներից, ում բռնել է... Եվ ես լսել եմ, որ նա ծերության հետ նաև ծայրահեղ պարանոյիկ է դարձել: Ոչ ոքի այլևս չի վստահում, ամեն տեղ դավադրություն ու դարան է տեսնում: Եվ բոլորին կասկածում է Սև կախարդությամբ գբաղվելու մեջ:

Բիլն ու Չարլին որոշեցին, որ իրենք էլ կգան քինզզ քրոս կայարան՝ բոլորին ճանապարհ դնելու, բայց Փերսին, շատ բարձրագոչ ներողություն խնդրելով, ասաց, որ ինքը պետք է Նախարարություն գնա:

— Ես ուղղակի ոչ մի կերա չեմ կարող հիմնավորել իմ հաշվին վերցրած ևս մեկ ազատ օրը, — տեղեկացրեց նա, — պարոն քրառուչը սկսել է շատ բաներում վստահել ինձ:

— Հա՛, գիտե՞ս ինչ, Փե՛րսի, — լոջությամբ ասաց Զորջը, — Ես կարծում եմ, որ շատ շուտով վերջապես նա կիհշի քո անունը և ձիշտ կասի:

Տիկին Ուիզլին համարձակորեն օգտվեց գյուղական փոստի հեռախոսից երեք սովորական տաքսի ավտոմեքենա պատվիրելու համար, որոնցով նրանք բոլորը միասին հասան Լոնդոն:

— Արթուրը փորձեց կրկին Նախարարությունից մեքենա կանչել մեզ համար, — Հարրիի ականջին շնչաց տիկին Ուիզլին, մինչ նրանք կանգնած էին անձրևից թաց բակում և դիտում էին, թե ինչպես են տաքսիների վարորդները մեքենաների բեռնախցիկներում տեղավորում վեց ծանր հոգվարթայն ճամպրուկները, — բայց այս անգամ ոչ մի ազատ մեքենա չկար... Օ՛հ, սիրելիս, այս տղաները չափազանց դժգոհ տեսք ունեն, չէ՞...

Հարրին չասաց տիկին Ուիզլիին, որ մազլ տաքսու վարորդները շատ հազվադեպ են փոխադրում հուզախառն բվերի, դեռ Շափյուղասարեկն էլ այնպիսի անտանելի ճռվոյյուն էր բարձրացրել, որ մարդ իր ասածը չէր լսում: Իրավիճակը նույնիսկ ավելի բարդացավ, երբ Դոկտոր Ֆիլիբաստերի առանց-կրակի-հրավառության մի քանի գլանակներ անսպասելիորեն լուսավառվեցին հենց այն պահին, երբ Ֆրեդի ճամպրուկը հանկարծ բացվեց՝ ստիպելով ճամպրուկը տանող վարորդին վախից ու ցավից գոռալ, հատկապես, երբ Ծուռթաթը, չանչերը խրելով նրա ոտքի մեջ, մազցեց նրա մեջքին՝ գետնին պտտվող պոչավոր հրթիռից փախչելիս:

Ճանապարհորդությունը բնավ հարմարավետ չէր, հատկապես այն պատճառով, որ բոլորը մի կերպ տեղավորվել էին տաքսիների հետևի նստարաններին, որտեղ խցկրտված էին նաև նրանց ճամպրուկները: Որոշ ժամանակ պահանջվեց մինչև Ծուռթաթը ուշքի եկավ անսպասելի հրավառությունից, և մինչև հասան Լոնդոն, Հարրին, Ոոնը և Հերմիոնան բոլորն էլ հասցրել էին համտեսել Ծուռթաթի ածելու պես սուր չանչերի հարվածները: Վերջապես մեծագույն բավարարությամբ դուրս եկան Քինգզ Քրոս կայարանում, թեև անձրևն սկսել էր ավելի ուժեղ թափվել, և նրանք ոտքից գլուխ թրջվեցին, մինչև ճամպրուկներն անցկացրին ճանապարհի մյուս կողմն ու մտան կայարան:

Հարրին արդեն սովորել էր ինը և երեք քառորդ կառամատույց մտնել առանց բարդությունների: Ընդամենը պետք էր անցնել տեսքից անանցանելի առյուսե պատմեշի միջով, որը կանգնած էր ինը և տասը կառամատույցների

միջև։ Միակ բարդությունն այն էր, որ դա պետք էր անել իմիջիայլոց տեսքով՝ մազլների ուշադրությունը չգրավելու համար։ Այսօր, քանի որ շատվոր էին, որոշեցին խմբերով ներս մտնել։ Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան (նրանք ամենաշատն էին ուշադրություն գրավում, որովհետև նրանց հետ էին նաև Շափյուղասարեկն ու Շուռթաթը) առաջինը գնացին։ Ուղակի անտարբեր տեսքով հենվեցին պատճեշին, իբր շատախոսում են դեսից-դենից և կողքանց ներս սահեցին, ու հենց նույն պահին ինը և երեք քառորդ կառամատույցը նյութականացավ նրանց առաջ։

Հոգվարթսյան ճեպընթացը գոլորշի արձակող, ալ կարմիր շոգեքարշով արդեն իր տեղում էր և գոլորշու թանձր ամպեր էր արտանետում կառամատույցի վրա, որի միջով անցուդարձ անող հոգվարթսյան ուսանողներն ու նրանց ծնողները մութ ուրվականների տեսք էին ստանում։ Շափյուղասարեկն ավելի ուժեղ ճռվողյուն ու վխկիթսկոց բարձրացրեց ի պատասխան մառախլապատ կառամատույցի վրա արդեն գտնվող բազմաթիվ բվերի վայուն-բայունի։ Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան անմիջապես գնացին ազատ տեղեր փնտրելու և, շատ շուտով մի ազատ խցիկ գտնելով գնացքի մեջտեղի վագոնում, սկսեցին տեղավորել իրենց իրերը։ Հետո բոլորը ցած թռան կառամատույցի վրա, որպեսզի հրաժեշտ տան տիկին Ուիզլիին, Բիլին ու Չարլիին։

— Ամենայն հավանականությամբ, մենք ավելի շուտ կրկին կհանդիպենք, քան դուք կարծում եք, — ասաց Չարլին լայն ժպտալով, երբ հրաժեշտի համար գրկել էր Զինիին։

— Ինչու՞ — ասաց Ֆրեդը հետաքրքրված։

— Շուտով ինքներդ կիմանաք, — ասաց Չարլին, — բայց հանկարծ Փերսիին չասեք. թե ձեզ որևէ բան եմ ասել… Ի վերջո դա «հույժ գաղտնի տեղեկույթ է, մինչև Նախարարության համապատասխան պաշտոնյաները չորոշեն հրապարակավ բացահայտել այն»…

— Հա՛… Երնեկ ձեզ, ջահելնե՛ր… Ես էլ կուգենայի այս տարի կրկին Հոգվարթսում լինել, — ասաց Բիլը, ձեռքերը գրպանները խրած, գրեթե նախանձով նայելով գնացքին։

— Բայց ինչու՞ — անհամբերությամբ հարցրեց Զորջը։

— Այս տարի Հոգվարթսում շա՞տ հետաքրքիր է լինելու, — ասաց Բիլը՝ աչքով անելով: — Հնարավոր է, որ ես անգամ արձակուրդ վերցնեմ ու մի քանի օրով գամ դիտելու...

— Այդ ի՞նչ դիտելու բան կա Հոգվարթսում... — ասաց Ոոնը:

Բայց այդ պահին շոգեքարշի սովոր հնչեց, և տիկին Ուիզլին բոլորին քշեց դեպի վագոնի դռները:

— Շնորհակալություն, որ հյուրընկալեցիք մեզ, տիկին Ուիզլի, — ասաց Հերմիոնան, երբ վագոն էին բարձրանում: Հետո դռները փակվեցին, և նրանք բոլորը կախվեցին պատուհաններից:

— Հա՛, շնորհակալություն ամեն ինչի համար, տիկին Ուիզլի, — ասաց Հարրին:

— Օ՛հ, սիրելինե՛րս, չարժե՛... Ես ինքս ձեր ներկայությունից մեծագույն հաճույք եմ ստանում, — ասաց տիկին Ուիզլին: — Ես ձեզ կիրավիրեի Ծննդյան տոներին, բայց... Ենթադրում եմ... Դեհ, լավ, այսպես թե այնպես, այս տարի բոլորդ տոներին մնալու եք Հոգվարթսում...

— Մա՞մ, — արդեն ջղայնացած ասաց Ոոնը, — այդ ի՞նչ գիտեք դուք երեքդ, որ մենք դեռ չգիտենք:

— Այսօր երեկոյան ամեն ինչ կիմանաք, կարծում եմ, — ասաց տիկին Ուիզլին — ժպտալով: — Չեզ շա՞տ հետաքրքիր անակնկալ է սպասվում... Ասեմ նաև, որ շատ ուրախ եմ, որ նրանք փոխել են կանոնները...

— Ի՞նչ կանոններ... — ասացին Հարրին, Ոոնը, Ֆրեդը և Ջորջը գրեթե միասին:

— Կարծում եմ, պրոֆեսոր Դամբլդորն ինքը ձեզ ամեն ինչ կասի... Դեհ լավ, խոստացե՛ք, որ ձեզ լավ կպահեք... Եղա՞վ... Առաջին հերթին դա ձեզ է վերաբերում... Ֆրե՛դ... Ջո՛րջ... Խոստանու՞մ եք:

Շոգեքարշի շարժիչը բարձրաձայն ֆշաց և գնացքը սկսեց շարժվել:

— Ասացե՛ք մեզ, ի՞նչ է կատարվում Հոգվարթսում, — պատուհանից գոռաց Ֆրեդը, երբ տիկին Ուիզլին, Բիլն ու Չարլին արդեն հետ էին սահում կառամատույցով: — Ի՞նչ կանոններ են փոխվել...

Բայց տիկին Ուիզլին միայն ժպտաց և ձեռքով արեց: Մինչ գնացքը կիհասներ շրջադարձին, տիկին Ուիզլին, Բիլը և Չարլին արդեն ապաերևութել էին:

Հարրին, Ունը և Հերմիոնան վերադարձան իրենց խցիկը: Հորդ անձրւն այնպես էր խփում պատուհաններին, որ անհնար էր դրսում որևէ բան տեսնել: Ունը բացեց իր ձամպրուկը, դուրս հանեց բազուկի մուգ կարմիր գույնի զգեստային պարեգոտը և նետեց Շափյուղասարեկի վանդակի վրա՝ վերջինիս անտանելի ճռվոյցունն ու վից-բիցը խլացնելու համար:

— Բեզմանն էլ էր ուզում ասել մեզ, թե ինչ է կատարվում Հոգվարթսում,
— դժողով մրգմրթալով ասաց նա ու նստեց Հարրիի կողքին: — Աշխարհի
Գավաթի խաղի ժամանակ, հիշու՞մ եք... Բայց իմ սեփական մայրիկը ոչինչ
չի ուզում ասել: Շա’տ հետաքրքիր է...

— Շշ՛շ... — հանկարծ շշնջաց Հերմիոնան՝ մատը սեղմելով
շրթունքներին և ձեռքով ցույց տալով դեպի կողքի խցիկի պատը: Հարրին ու
Ունը ականջ դրեցին և լսեցին իրենց շատ ծանոթ մի ծույլ ծայն, որը
թափանցում էր կիսաբաց դռան միջով:

— ...Հայրիկն իրականում մտածում էր ինձ Դարմսթրենգ ուղարկել
Հոգվարթսի փոխարեն, գիտե՞ք: Նա շատ լավ է ճանաչում Դարմսթրենգի
տնօրենին: Համ էլ գիտեք, թե նա ինչ է մտածում Դամբլդորի մասին... Այդ
մարդու խելքն ուղղակի գնում է բոլոր հողարյունների համար... Իսկ
Դարմսթրենգում այդ տեսակի թափրփուկների չեն ընդունում: Բայց մայրիկս
չուզեց, որ տնից այդքան հեռու դպրոց գնամ: Հայրիկն ասում է, որ
Դարմսթրենգում սև արվեստների նկատմամբ շատ ավելի խելամիտ
վերաբերմունք ունեն, քան Հոգվարթսում: Դարմսթրենգի ուսանողներին
դասավանդում են Սև արվեստները, ոչ թե միայն այդ ապուշ ու անիմաստ
ինքնապաշտպանությունը, որը մենք ենք անցնում...

Հերմիոնան ոտքի կանգնեց և, մատների ծայրերի վրա մոտենալով
դռանը, կանացուկ փակեց այն՝ մարելով Մալֆոյի ծայնը:

— Ուրեմն նրա կարծիքով Դարմսթրենգն իրեն հարմար կլիներ, հա՞, —
բարկացած ասաց նա, — Երնեկ նրան հենց այնտեղ էլ ուղարկած լինեին, էլ
ստիպված չէինք լինի տանել նրա հոտած ներկայությունը:

— Դարմսթրենգը նույնպես իրաշագործական դպրո՞ց է, — հարցրեց
Հարրին:

— Այո՛, — չոր ասաց Հերմիոնան, — և ահավոր վատ հեղինակություն
ունի, ասեն ձեզ: Ըստ «Եվրոպայում Հրաշագործական կրթության

գնահատման գեկուցագրի» այնտեղ նրանք չափազանց մեծ շեշտ են դնում և արվեստների ուսուցման վրա:

— Ես էլ եմ նման բան լսել, — մտազբաղ ասաց Ռոնը: — Իսկ որտե՞ղ է գտնվում այդ դպրոցը, ո՞ր երկրում...

— Ոչ ոք չգիտի, — ասաց Հերմիոնան՝ հոնքերը բարձրացնելով:

— Ըստ... բայց ինչու՞՝, — հարցրեց Հարրին:

— Ավանդաբար միշտ մեծ մրցակցություն է եղել բոլոր հրաշագործական դպրոցների միջև: Դարմսթրենզը և Բոբատոնը թաքցնում են իրենց գտնվելու վայրերը, որպեսզի ոչ ոք չգողանա նրանց գաղտնիքները, — ասաց Հերմիոնան:

— Հա՛, լա՛վ... — ասաց Ռոնը՝ ծիծաղելով, — Դարմսթրենզը հաստատ Հոգվարթսից փոքր չի լինի, այդ ինչպե՞ս պիտի թաքցնեն մի հսկայական կեղտուտ ամրոցը, որպեսզի ոչ ոք չիմանա, թե որտեղ է այն:

— Բայց Հոգվարթսը նույնպես թաքցված է, — զարմացած ասաց Հերմիոնան, — ո՞վ չգիտի... Հա՛, անշուշտ գիտեն բոլորը, ովքեր կարդացել են Հոգվարթսի պատմությունը, ինչեւ...

— Ուրեմն ստացվում է, որ մենակ դու գիտես... — ասաց Ռոնը: — Դեռ լավ, շարունակի՛ր, պատմի՛ր տեսնեմ, թե ինչպե՞ս պիտի թաքցվի Հոգվարթսի նման մեծ ամրոցը:

— Կախարդված է, — կարծ ասաց Հերմիոնան: — Երբ որևէ մազլ պատահաբար անցնում է ամրոցի մոտով, տեսնում է մի անհետաքրքիր քարութանդ ավերակ, որի մուտքի վրա մեծ տառերով գրված է. **ՄՏՆԵԼ ԶԻԿԱՐԵԼԻ Է. ՎՏԱՆԳԱՎՈՐ Է:**

— Ուրեմն Դարմսթրենզը նույնպես դրսից նայողի համար հին ավերակների կու՞յտ է...

— Գուցե, — ասաց Հերմիոնան՝ ուսերը թոթվելով, — կամ կարող է մազլներին վանող հմայանքներ ունենալ իր շուրջը, ինչպես Աշխարհի Գավաթի Մարզադաշտը: Իսկ օտարերկրյա կախարդներից իրենց գտնվելու վայրը գաղտնի պահելու համար կարող էին նաև անքարտեզագրելի հմայանք դնել ամրոցի վրա...

— Մի անգամ էլ ասա՛...

— Այսի՞նքն...

— Չգիտեի՞ք, ինչ է, որ կարելի է որևէ շենք այնպես հմայել, որ անհնար լինի այն քարտեզի վրա գրանցելը:

— Ըըմ... Եթե դու ես ասում, ուրեմն... — ասաց Հարրին:

— Բայց ես կարծում եմ, որ Դարմսթրենգը ինչ-որ տեղ խոր հյուսիսում պիտի լինի, — մտազբաղ շարունակեց Հերմիոնան, — ինչ-որ շատ ցուրտ վայրում, որովհետև նրանց դպրոցական հանդերձանքի մեջ մորթուց կարված թիկնոցներ են պահանջվում:

— Պատկերացրեք,թե ի՞նչ հնարավորություններ կլինեին, — երազկոտ ասաց Ռոնը: — Որքան հեշտ կլիներ Մալֆոյին ցած իրել մի սառցալեռան գագաթից և ներկայացնել դա որպես դժբախտ պատահար... Ախտ'ս, որ նրա մայրիկը թույլ չի տվել, որ նրան այդքան հեռու ուղարկեն...

Անձրևն ավելի ու ավելի էր սաստկանում, մինչ գնացքը շարժվում էր դեպի հյուսիս: Երկինքն այնքան մութ էր, իսկ պատուհաններն այնքան գոլորշապատ էին, որ կեսօրից հետո միացվեց գնացքի ներքին լուսավորությունը: Քաղցրավենիքի շարժասայլակը զնզննգոցով գլորվելով մոտեցավ նրանց խցիկի դռանը, և Հարրին բոլորի համար մի մեծ կույտ կաթսայածն կարկանդակներ գնեց:

Մինչ օրը դանդաղ անցնում էր գնացքի ընթացքին զուգահեռ, նրանց դասընկերներից մի քանիսն այցելության եկան նրանց խցիկը, այդ թվում և Շեյմոս Ֆինիգանը, Դին Թոմասը և Նեվիլ Լոնգբրումը: Վերջինս կլորաթուշ ու անչափ մոռացկոտ մի տղա էր, ում մեծացրել ու դաստիարակել էր տատը, որը տարեց, հարգարժան վիուկ էր: Շեյմոսի կրծքին դեռ իռլանդական թիմի վարդակն էր: Վարդակի հրաշագործական ուժը որոշ չափով արդեն անցել էր, բայց այն դեռ ծղրտում էր. ...Թրոյ, Մալեթ, Մորան... սակայն շատ թույլ ու դանդաղած ձայնով: Կես ժամ անց Հերմիոնան, որն արդեն ձանձրացել էր քվիդիչի մասին անվերջանալի խոսակցություններից, կրկին խորասուզվեց «Հմայախոսքերի ժողովածու չորրորդ դասարանի համար» հատորի մեջ և սկսեց ուսումնասիրել Հեռականչի հմայանքը:

Նեվիլը նախանձով էր լսում բոլորի պատմածները Աշխարհի Գավաթի խաղի մասին:

— Տատս չուզեց գնալ, — հուսահատ ափսոսանքով ասում էր նա: — Տոմս էլ չառավ: Բայց ձեր պատմածներից խաղն ուղղակի հրաշալի է եղել:

— Իրոք... — ասաց Ռոնը: — Այստեղ նայի՛ր, Նե՛վիլ...

Ոոնը փորփրեց իր ճամպրուկի մեջ և հանեց Վիկտոր Կրամի փոքրիկ արձանիկը:

— Կա՛ռ, — ասաց Նեվիլը նախանձով, երբ Ոոնը Կրամի արձանիկը դրեց նրա հաստլիկ ափի մեջ:

— Մենք նրան ա՛յ, այսքան մոտիկից ենք տեսել, — ասաց Ոոնը, — մենք Վերին օթյակում էինք...

— Կյանքումդ առաջին և վերջին անգամ, Ուի՛զլի:

Դրաքո Մալֆոյն էր հայտնվել դռան բացվածքի մեջ: Նրա թիկունքին կանգնած էին Քրեբն ու Գոյլը, Մալֆոյի աժդահա տրոլաննան թիկնապահները: Երկուսն էլ ամառվա ընթացքում հասցրել էին առնվազն մեկական ոտնաչափ բոյ քաշել: Երևում է, նրանք լսել էին զրույցը խցիկի դռան միջով, որը Դինը և Շեյմոսը կիսաբաց էին թողել:

— Քեզ ոչ ոք չիրավիրեց միանալ մեր խոսակցությանը, Մա՛լֆոյ — սառն ասաց Հարրին:

— Ուի՛զլի... սա ի՞նչ է, — ասաց Մալֆոյը՝ մատնացուց անելով Շափյուղասարեկի վանդակը: Ոոնի զգեստային պարեգոտի թևքը կախ էր ընկել վանդակից ու ճոճվում էր գնացքի ընթացքին համըթնաց, իսկ թեղանիքներից մեկի հնառն դեղնած ժանյակը դավաճանաբար կախվել էր ի ցուց բոլորին:

Ոոնը նետվեց, որպեսզի պարեգոտը տեսադաշտից հանի, բայց Մալֆոյը նրանից շատ ավելի արագ գտնվեց և բռնելով զգեստի թևքը իր կողմը քաշեց:

— Այստեղ նայե՛ք բոլորդ, — ասաց Մալֆոյը գերագույն ոգևորությամբ բարձրացնելով Ոոնի պարեգոտն ու ցուցադրելով Քրեբին ու Գոյլին: — Ուի՛զլի, դու հաստատ պատրաստվում էիր հազնել սա, ճիշտ չե՞մ ասում: Դեհ իհարկե, բայց սրա նման ժանյակավոր օձիքով պարեգոտները շատ մոդայիկ են եղել 1890-ականներին...

— Փակի՛ր կեղտոտ բերանդ, Մա՛լֆոյ, — ասաց Ոոնը, իր պարեգոտի պես բազուկի մուգ կարմիր գույնի դառնալով և հետ ծգեց զգեստը Մալֆոյի ձանկից: Վերջինս անզուսպ ծիծաղից ուղղակի կալանչեց, իսկ Քրեբն ու Գոյլը սկսեցին ապուշ-ապուշ հօհռալ:

— Ուրեմն... դու պատրաստվում ես մասնակցել, հա՞, Ուի՛զլի... Հաստատ որոշել ես մասնակցել և փառք ու պատվով լուսավորել

ընտանիքի անունը: Երևի լսել ես նաև, որ այնտեղ փող էլ կա... Ուրեմն եթե հաղթես, կկարողանաս մի քանի ձեռք նորմալ տեսքով պարեզուներ ձեռք բերել...

— Ինչի՞ մասին ես խոսում, — նրա խոսքը կտրեց Ռոնը:

— Դու պատրաստվում ես մասնակցել, — կրկնեց Մալֆոյը: — Ա՛ա, Ենթադրում եմ, որ դու էլ ես որոշել մասնակցել, Փոթթեր... Դու որ հաստատ երբեք չես հրաժարվի ցուցադրվելու հնարավորությունից:

— Կամ նորմալ բացատրի՛ր, թե ինչ ես ուզում ասել, կամ հեռացի՛ր այստեղից, Մալֆոյ, — ասաց Հերմիոնան չոր ու անտարբեր, գլուխը բարձրացնելով իր «Հնայախոսքերի ժողովածուից»:

Մի ինքնագոհ ժպիտ տարածվեց Մալֆոյի գունատ դեմքի վրա:

— Ուրեմն չգիտե՞ք... Հաստատ չգիտե՞ք... — ինքնագոհ ասաց նա: — Հայրդ ու եղբայրդ Նախարարությունում են աշխատում, և դու ոչինչ չգիտե՞ս... Աստվա՛ծ իմ, հայրս ինձ մի տարի առաջ է արդեն պատմել դրա մասին... Իսկ նրան Կորնիլիուս Ֆաջն է ասել: Չարմանալի չէ, որ դուք ոչինչ չգիտեք... Հայրս մեծ կապեր ունի Նախարարության բարձրաստիճան պաշտոնյաների հետ... Երևի քո հայրիկը շատ ցածրաստիճան աշխատող է, որ դրա մասին ոչինչ չգիտի, Ռի՛զի... Այո՛... Նախարարությունում հաստատ կարևոր բաների մասին նրա մոտ չեն խոսում...

Կրկին ծիծաղելով, Մալֆոյը գլխով արեց Քրեքին ու Գոյլին, և նրանք երեքով անհետացան:

Ռոնը ոտքի կանգնեց ու այնքան ուժեղ շրխկոցով փակեց խցիկի դուռը, որ դրան ապակին փշրվեց ու թափվեց գետնին:

— Ոո՛ն, — ասաց Հերմիոնան կշտամբանքով և դուրս հանելով իր կախարդական փայտիկը քթի տակ ասաց «Ոեպա՛րո», ու հատակին թափված ապակու կտորները վեր սուրացին և տեղավորվեցին դրան շրջանակի մեջ:

— Բա՛հ... Լսողը կասի, թե նա ամեն ինչ գիտի... իսկ մենք հե՛չ... ոչինչից տեղյակ չենք... հա՞... — մօնչաց Ռոնը: — Հայրիկս միշտ էլ մեծ կապեր է ունեցել Նախարարության ամենաբարձր պաշտոնյաների հետ... Հայրիկս, եթե ուզենա, կարող է ավելի բարձր պաշտոն զբաղեցնել... Նրան ուղղակի դուր է գալիս իր գործը...

— Իհարկե, — իանգիստ ասաց Հերմիոնան, — թույլ մի՛ տուր Մալֆոյին, որ քեզ հունից հանի, Ուն՛ն...

— Ես նրա... Ա՛խ թե մի օր ձեռքս կընկնի... Ա՛յ, թե ինչ կանեմ նրա հետ... — ասաց Ունը՝ վերցնելով մնացած կաթսայաձև կարկանդակներից մեկն ու սրտանց ձգմեց բռունցքի մեջ:

Ունի վատ տրամադրությունը այդպես էլ չփարատվեց մինչև ձամփիրդության վերջը: Նա գրեթե ոչինչ չասաց, երբ բոլորը հագան իրենց համազգեստ պարեգոտները, և դեռ բարկությունից ծխում էր, երբ Հոգվարթսի ճեպընթացը սկսեց դանդաղեցնել ընթացքը և վերջապես կանգ առավ Հոգսմիդ կայարանի անթափանց մթության մեջ:

Երբ գնացքի դրաները բացվեցին, առջևում ամպրոպի ուժեղ ձայթյուն լսվեց: Հերմիոնան շտապ փաթաթեց Ծուռթաթին իր թիկնոցի մեջ, իսկ Ունը իր զգեստային պարեգոտը թողեց Շափյուղասարեկի վանդակի վրա, և այդպես նրանք դուրս եկան գնացքից, գլուխները կախ և աչքերը կկոցելով հորդառատ անձրևի շիթերից: Անձրևն այնքան խիտ էր ու ջրառատ, որ ասես ինչ-որ մեկը երկնքից սառցեսառն ջրով լի դույլեր էր անդադար լցնում նրանց գլխին:

— Ողջու՞ն, Հա՛գրիդ, — գոռաց Հարրին, կառամատույցի հեռու մթության մեջ տեսնելով հսկայի ստվերը:

— Լա՞վ եք, Հա՛րոհ, — ի պատասխան լսվեց Հագրիդի ամպրոպաձայն գոռոցը, — կիանդիաբենք ընթրիքին, եթե միայն ձանապարհին չխեղդվենք:

Առաջին դասարանցիներն ըստ ավանդույթի պետք է Հագրիդի ուղեկցությամբ նավակներով Հոգվարթս հասնեին լծով:

— Ուուուու՛հ, ես որ հաստատ չեմ ուզենա նման եղանակին լծով անցնել,
— ցրտից դողալով սրտանց ասաց Հերմիոնան, մինչ ուսանողների բազմությունը թիգ առ թիգ դանդաղ առաջ էր շարժվում կառամատույցի վրայով: Կայարանից դուրս նրանց էին սպասում մոտ հարյուր կառքեր: Սակայն կառքերի առաջ ծիեր չկային: Հարրին, Ունը, Հերմիոնան և Նեվիլը շնորհակալությամբ մագլցեցին կառքերից մեկը, դուրս անմիջապես շրխկոցով փակվեց, և մի քանի վայրկյան անց կառքերի երկար շարասյունը ուժեղ ցնցումով տեղից պոկվեց և, անիվները դղրդացնելով ու ջրի մեջ ցայտեր բարձրացնելով, շարժվեց դեպի Հոգվարթս անրոցը:

Ճա՛ռ

Գլուխ 12. Երեք կախարդների Հրաշամարտը

Կառքերն անցան երկու կողմից թևավոր վարագների արձաններով զարդարված մեծ դարպասներով և, վտանգավոր ճոճվելով՝ մոլեգնող փոթորկից, գլորվեցին դեպի ամրոց տանող լայն ճանապարհով: Սեղմվելով պատուհանի ապակուն, Հարրին տեսնում էր, ինչպես է մոտենում Հոգվարթ ամրոցն իր բազմաթիվ լուսավորված պատուհաններով, որոնք մշուշապատ առկայժում էին անձրևի խիս վարագույի միջով: Հանկարծ երկինքը լուսավորվեց կայծակի շանթով, երբ նրանց կառքը կանգ առավ մեծ կաղնեփայտե դրաների առաջ, որոնք երևում էին բարձր աստիճանների գլխին: Առջևի կառքերից դուրս եկած ժողովուրդն արդեն աստիճաններով շտապում էր բարձրանալ դեպի ամրոցի շքամուտքի մեծ դրաները: Հարրին, Ունը, Հերմիոնան ու Նեվիլը դուրս ցատկեցին իրենց կառքից և նույնպես աստիճաններով դեպի վեր վազեցին՝ գլուխները վեր բարձրացնելով միայն այն պահին, երբ արդեն մտել էին ջահերով լուսավորված, իհասքանչ մարմարյա աստիճաններով հսկայական շքամուտքի դահլիճը:

— Ուու՛ֆ, էս ինչ գրողի տարած եղանակ է, — ասաց Ունը՝ գլուխը թափ տալով ու ջրի ցայտեր ցպնելով աջուձախ, — եթե այսպես շարունակվի, ապա լիձը ափերից դուրս կգա: Էս ո՞նց եմ թրջվել... Վաա՛ախ...

Զրով լի մի մեծ փուչիկ հենց այդ պահին առաստաղից ցած ընկավ ուղիղ Ունի գլխին և ուժեղ գմփոցով պայթեց: Ոտքից գլուխ թաց և ջուր ցայտելով իր շուրջը, Ունը սայթաքեց ու խփվեց Հարրիին, և հենց այդ պահին երկրորդ ջրային ռումբն ընկավ՝ մի մազի չափ վրիպելով Հերմիոնայից: Փուչիկը պայթեց Հարրիի ոտքերի մոտ՝ սառը ջրի մի ալիք շփելով նրա մարզական կոշիկների մեջ և լրիվ թրջելով կիսագուլպաները: Նրանց կողքով քայլող բոլոր աշակերտները ճշացին ու սկսեցին միմյանց իրմշտել՝ ծգտելով դուրս փախչել ռնբակոծության վտանգավոր գոտուց... Հարրին վեր նայեց ու տեսավ, որ նրանց գլխավերներ քսան մետր բարձրության վրա օդում ձախրում էր Փիվզ փոլթերգեյսթը, մի փոքր մարդուկ, զանգակներով

Երիզված գլխարկով, նարնջագույն թիթեռնածկ փողկապով և նշան բռնելու լարումից այլայլված, կլոր, չարական դեմքով:

— Փի՛վզ, — գոռաց մի բարկացած ձայն, — Փի՛վզ, ցած իջի՛ր ԱՆՄԻԶԱՊԵ՛Ս, — պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն էր՝ դպրոցի փոխտնօրենը և Գրիֆինդոր տան Ավագ դասախոսը, որն այդ պահին վազելով դուրս էր գալիս Մեծ դահլիճից: Սակայն նա սայթաքեց թաց հատակի վրա և ստիպված էր ձեռքը զցել Հերմիոնայի վզին, որպեսզի հատակին չփռվի: — Աա՛խ... Ներեցեք ինձ, օրիորդ Գրեյնջեր...

— Բան չկա, պրոֆե՛սոր, — գրեթե խեղդվելով մի կերպ ասաց Հերմիոնան և շիեց կոկորդը:

— Փի՛վզ, հենց հիմա ցած իջի՛ր, — գոռաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը՝ ուղղելով իր սրագագաթ գլխարկը և ակնոցի քառակուսի շրջանակների միջով շանթեր նետելով դեպի վեր:

— Ի՞նչ եմ անում, որ... Ես ոչինչ էլ չեմ անում, — կչկչաց Փիվզը՝ ևս մեկ ջրային ռումբ նետելով հինգերորդ դասարանցի մի քանի աղջկների վրա, ովքեր ճշալով ներս նետվեցին Մեծ դահլիճի դռնով. — միևնույն է, բոլորն էլ արդեն թրջված են... Մի կաթիլ ջրից նրանց ի՞նչ կլինի որ.... Վիհիհիհիհիհի...

Եվ նշան առնելով, մի ռումբ էլ նետեց հենց նոր ներս մտած մի խումբ երկրորդ դասարանցիների վրա:

— Ես հենց հիմա այստեղ կկանչեմ Տնօրենին, — սպառնալից գոռաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, — Ես քեզ զգուշացրի, Փի՛վզ...

Փիվզը լեզուն դուրս ցցեց, իր վերջին ջրային ռումբը օդ նետեց ու վզգալով վեր սուրաց մարմարյա աստիճաններով՝ խելագար կչկչոցի արձագանքը տարածելով շքամուտքի դահլիճում:

— Արագացրե՛ք, առաջ անցե՛ք, — կարգադրեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը ցեխակորույս բազմությանը, — մտե՛ք Մեծ դահլիճ... Շտապե՛ք բոլորդ...

Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան սայթաքելով ու սահելով շքամուտքի թաց սալահատակի վրա շտապեցին դեպի աջ բացվող կրկնակի դռները: Ռոնը կատաղած ինչ-որ բան էր մրթնրթում քթի տակ՝ դեմքից հետ տանելով թաց մազերը:

Մեծ դահլիճն իր սովորական հրաշագեղ արդուգարդի մեջ էր՝ զարդարված տարեսկզբի տոնական ընթրիքի համար: Օդի մեջ ձախրող

հազարավոր մոմերի լուսի տակ սեղանների վրա ուրախ փայլվում էին ոսկյա ափսեներն ու գավաթները: Չորս երկար սեղաններն արդեն զբաղեցրել էին ուրախ շատախոսող ուսանողները, և Դահլիճի գլխամասում տեղադրված հինգերորդ սեղանի մոտ՝ դեմքով դեպի ուսանողները, արդեն նստած էին դպրոցի գրեթե բոլոր դասախոսները: Դահլիճում անշուշտ շատ ավելի տաք էր: Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան անցան Սլիզերինի, Ռեյվենքլոյի և Հաֆլիվաֆի սեղանների մոտով և մյուս գրիֆինդորցիների հետ միասին տեղավորվեցին դահլիճի մյուս ծայրում գտնվող Գրիֆինդորի սեղանի շուրջը, իրենց միաբանության մշտաբնակ ուրվական Գրեթե Անգլուխ Նիքի կողքին: Մարզարտաձերմակ և կիսաթափանցիկ Նիքը հագել էր իր սովորական երկարավեց բաձկոնք՝ զարդարված մի առանձնահատուկ մեծ դարսավոր օվայած օձիքով, որն ըստ էության երկու նպատակի էր ծառայում՝ մի կողմից նրան հատուկ տոնական տեսք էր տալիս, մյուս կողմից թույլ չէր տալիս, որ Նիքի գրեթե հատված գլուխը ցած ընկներ պարանոցից:

— Բարի երեկո, — ասաց նա՝ բարեհամբույր ողջունելով բոլորին:
— Երեկոն բարի կլինի, եթե Տեսակավորումը շուտ վերջացնեն ու ընթրիքն արագ մատուցեն: Արդեն սովից մեռնում եմ, — ասաց Հարրին՝ սեղանի տակ հանելով իր մարզական կոշիկներն ու դատարկելով դրանց մեջ լցված ջուրը:

Ամեն տարի Հոգվարթսում ուսումնական կիսամյակն սկսվում է նոր ուսանողների Տեսակավորումով, բայց մի շաք անհաջող հանգամանքների պատճառով Հարրին իր սեփական Տեսակավորման արարողությունից հետո դեռ ոչ մի Տեսակավորման ներկա չէր եղել: Նա սպասում էր մեծագույն հաճույք ստանալ գալիք արարողությունից, եթե միայն չինեին թաց կոշիկներն ու հագուստը:

Հենց այդ պահին մի չափազանց հուզված շնչակտուր ձայն լսվեց Գրիֆինդորի սեղանի գլխից.

— Ողջու՞ն, Հա՛րի:

Քոլին Քրիվին էր, արդեն երրորդ դասարանցի, ում համար Հարրին մեծագույն և անփոխարինելի հերոս էր:

— Ողջու՞ն, Քոլի՞ն, — հոգնած ասաց Հարրին:

— Հա՛րի, գիտե՞ս... Գիտե՞ս, Հա՛րի, այս տարի Եղբայրս առաջին դասարան է ընդունվում... Իմ Եղբայր Դենիսը...

— Ըստ... Լավ է, լավ է... — ի սեր քաղաքավարության ասաց Հարրին:

— Այնքան հուզված է, — ասաց Քոլինը, իր աթոռին ուղղակի գնդակի պես վերուվար ցատկելով, — Երնե՛կ նա էլ Գրիֆինդոր ընտրվի: Մատներս խաչե՛նք, դուք էլ խնդրում եմ, որ նա Գրիֆինդոր ընտրվի, հա՞, Հա՛րի:

— Ըստ... Հա՛, լա՛վ, — ասաց Հարրին շրջվելով դեպի Հերմիոնան, Ունը և Գրեթե Անգլուս Նիքը: — Եղբայրներն ու քույրերը սովորաբար նույն միաբանություն են ընտրվում, չէ՞՝, — ասաց նա՝ դատելով բոլոր յոթ Ուիզլիներից, ովքեր մի մարդու պես ընտրվել էին Գրիֆինդոր:

— Օ՛հ, ո՛չ միշտ, — ասաց Հերմիոնան: — Փարվաթի Փաթիլի Երկվորյակ քույրը Ուեյվենքլոյից է: Ո՞վ կմտածեր, որ Երկվորյակներից մեկը մի Միաբանություն կընտրվի, իսկ մյուսը՝ մեկ ուրիշ:

Հարրին նայեց դասախոսների սեղանին: Այս անգամ սեղանին կարծես սովորականից շատ դատարկ տեղեր կային: Հագրիդը, անշուշտ դեռ ձանապարհին էր՝ լճի վրայով նավակներով ամրոց էր բերում առաջին դասարանցիներին: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը Ենթադրաբար զբաղված էր շքամուտքի դահլիճի հատակը չորացնելու գործը դեկավարելով, բայց սեղանի մոտ մեկ ուրիշ դատարկ աթոռ էլ կար, և Հարրին չէր կարող գլխի ընկնել, թե էլ ո՞վ էր բացակայում սեղանից:

— Իսկ ու՞ր է Սև ուժերից ինքնապաշտպանության նոր ուսուցիչը, — հարցրեց Հերմիոնան, որը նույնպես զբաղված էր ուսուցիչների սեղանը դիտելով:

Նրանք դեռ ոչ մի անգամ ինքնապաշտպանություն սև ուժերից դասի համար այնպիսի ուսուցիչ չէին ունեցել, որը երեք քառորդից ավելի Երկար դասավանդեր: Հարրիի սիրելի ուսուցիչը պրոֆեսոր Լուպինն էր, որը պաշտոնաթող եղավ անցած տարի: Հարրին կրկին վերից վար զննեց ուսուցիչների սեղանը: Անկասկած, ոչ մի անձանոթ կամ նոր դեմք չկար սեղանի մոտ:

— Գուցե չեն կարողացել մեկին գտնել, — անհանգստացած ասաց Հերմիոնան:

Հարրին մի անգամ էլ ավելի ուշադիր նայեց սեղանին: Պստլիկ պրոֆեսոր Ֆլիթվիքը նստած էր բարձերի մեջ կույտի վրա, Հերբալոգիայի

ուսուցիչ պրոֆեսոր Սաժիլի կողքին, որը գլխարկը թեք էր դրել ազատ թափվող սպիտակահեր մազերին: Նա զրուցում էր Աստղագիտության պրոֆեսոր Սինիստրայի հետ, իսկ պրոֆեսոր Սինիստրայի մյուս կողքին, ինչպես միշտ թթված դեմքով նստած էր Հմայադեղերի վարպետ՝ պրոֆեսոր Սնեյփը... Հարրին ուղղակի տանել չէր կարող վերջինիս, դա նրա ամենաչսիրած անձնավորությունն էր ամբողջ Հոգվարթսում: Հարրիի զզվանքը Սնեյփի նկատմամբ կարող էր համեմատվել երևի միայն Հարրիի հանդեպ Սնեյփի տածած ատելության հետ, ատելության, որը, եթե միայն դա հնարավոր էր, ավելի ուժեղացավ անցած տարի, երբ Հարրին օգնեց Սիրիուսին փախչել հենց Սնեյփի մեծ քթի տակից... Սնեյփը և Սիրիուսը թշնամիներ էին եղել դեռ դպրոցական տարիներից:

Սնեյփի կողքի աթոռը դատարկ էր: Հարրին կրահեց, որ դա երևի պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի աթոռն էր: Հաջորդ աթոռին, որը սեղանի ուղիղ կենտրոնում էր, նստած էր Հոգվարթի տնօրեն պրոֆեսոր Ռամբլդորը: Նրա ալիք-ալիք թափվող արծաթագույն մազերը և մորուքը փայլում էին մոմերի լույսի տակ, իսկ նրա հրաշագեղ մուգ կանաչ պարեգոտը զարդարված էր բազմաթիվ աստղերով ու լուսիններով: Ռամբլդորի երկար ու բարակ մատների ծայրերը միահյուսված էին, և նա ծնոտը դրել էր արմունկների վրա սեղանին հենված ձեռքերին ու իր կիսալուսնաձև ակնոցի միջով նայում էր առաստաղին, ասես կլանված էր մտքերով: Հարրին նույնպես նայեց առաստաղին: Առաստաղն այնպես էր կախարդված, որ ցույց էր տալիս երկինքը, և Հարրին դեռ երբեք չէր տեսել Սեծ դահլիճի առաստաղն այդքան փոթորկալից: Սև ու կապտավուն ամպերը ստվար ալիքներով անցնում էին երկնքով, և ամպրոպի հաջորդ հումկու որոտի հետ մեկտեղ հանկարծ կայծակի եռաժանին մխրճվեց անթափանց ամպերի զանգվածի մեջ:

— Oh, արագացրե՛ք, — տնքաց Ռոնը Հարրիի կողքին, — Ես հիմա մի ամբողջ հիպոգրիֆ կուտեի:

Հազիվ էին բառերը թռել նրա բերանից, երբ Սեծ դահլիճի դռները բացվեցին և լուրջուն իջավ Ռահլիճում: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը ներս մտավ՝ առաջնորդելով առաջին դասարանցիների երկար շարքը և միաբանությունների սեղանների միջով տարավ նրանց դեպի ուսուցիչների սեղանը: Եթե Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան թաց էին, ապա անհնար էր համապատասխան մակդիր գտնել խեղճ փոթրիկ առաջին դասարանցիների

համար: Այնպիսի տպավորություն էր, ասես նրանք ոչ թե նավակներով էին անցել լճով, այլ լողալով: Բոլորը միահամուռ դողդողում էին, և դժվար էր ասել, թե ինչն էր դողերոցքի հիմնական պատճառը՝ ցուրտը, թե գերլարված նյարդերը: Բոլորը դողդողալով մոտեցան ուսուցիչների սեղանին և մի շարքով կանգնեցին դեմքով դեպի դպրոցի մյուս ուսանողները... բոլորը բացի շարքի մեջ ամենափոքրիկից, որը կարծ կտրված մազերով մի կարձահասակ մանչուկ էր՝ փաթաթված, ինչպես Հարրին անմիջապես ձանաչեց, Հազրիդի խլուրդենու թիկնոցի մեջ: Թիկնոցն այնքան մեծ էր նրա համար, որ ասես փոքրիկը փաթաթված լիներ մի բրդոտ, սև վրանի մեջ: Նրա փոքրիկ դեմքը ցցված էր մորթե օձիքի միջից և փայլում էր աննկարագրելի հիացական արտահայտությամբ: Երբ տղան նույնպես շարքի մեջ կանգնեց իր սարսափահար հասակակիցների կողքին և հայացքով հանդիպեց Քոլին Քրիվիին, երկու ձեռքերի բութ մատները վեր ցցեց և ոչ առանց բավարարված հպարտության, գրեթե ոգեշունչ հիացմունքով գոռաց.

— Լի՛ ձն էի ընկել...

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը առաջին դասարանցիների առջև դրեց եռոտանի աթոռը և վրան տեղադրեց ծայրահեղ հնամաշ, կեղտոտ ու բազում տեղերից կարկատված Տեսակավորող գլխարկը: Առաջին դասարանցիները պլշեցին գլխարկի վրա: Ամբողջ դահլիճը սպասումով նայեց գլխարկին: Մի պահ լոռություն տիրեց: Հետո գլխարկի եզրի մոտ մի ծալք հանկարծ շարժվեց ու բերանի պես բացվեց, և գլխարկն սկսեց երգել.

❖❖❖

Հազարից էլ շատ տարիներ առաջ,
Երբ ես հասարակ գլխարկ էի նոր,
Չորս կախարդներ հանրահայտ ու հզոր,
Մեծ գործի համար միացան մի օր:

Խիզախ Գրիֆինդոր՝ վայրի լանջերից,
Արդար Ուեյվենքլո՛ լեռնային կիրճերից,
Բարի Հաֆլիփաֆ՝ կանաչ դաշտերից,
Հպարտ Սլիզերին՝ խիտ անտառներից.

Կիսեցին մի միտք, մի ծրագիր փրկության,
Մի մեծ զաղափար հանդուզն ու պայծառ,
Որ ստեղծեն մի օրրան հրաշագործ գիտության,
Կառուցեն Հոգվարթսում մի դպրոց մեծափառ:

Եվ յուրաքանչյուրն այդ հզոր կախարդներից
Ստեղծեց մի Տուն ու մի մեծ Ընտանիք,
Տարբեր արժեքներ ու ձիրքեր նախընտրեց,
Որ փոխանցի օժտված ոյութերին փոքրիկ:

Գրիֆինդորն ընտրեց խիզախներին.
Համոզված էր, որ ամենից կարևոր
Սիրտն է անվախ ու ոգին անվեհեր,
Կամքն անկոտրում ու միտքը հզոր:

Ռեյվենքլոն ընտրեց խելացիներին.
Կարծում էր, որ առավել արժանի
Միտքն է սուր, և ուղեղը գիտուն,
Ոգին պրատող և իմաստուն:

Հաֆլիփաֆն ընտրեց ջանասերներին.
Շրջահայաց ու խոհեմ աշխատող,
Համբերատար ու արդարամիտ,
Անխոնջ ու համեստ, բայց չվիատվող:

Սլիզերինն ընտրեց պատվասերներին.
Փառքի ծգտող ու հնարամիտ,
Ոգով կամակոր ու անհնազանդ,
Ճարպիկ, խորամանկ ու սրամիտ:

Քանի գործում էին ոյութերը հզոր,
Իրենք էին ընտրում ուսանողներին,
Բայց շուտով մի հարց ծագեց հիմնավոր

Իսկ հետո ո՞վ կանի այդ գործը կարևոր:

Միասին խորհեցին ու գտան ձիշտ ուղին,
Գրիֆինդորը մեծ իր գլխից ինձ հանեց,
Մյուսներն իմ մեջ կյանք ու միտք դրեցին
Ու ինձ այդուհետ դատավոր կարգեցին:

Իսկ իմա կիպվեմ ճակատից ճակատ
Կղիտեմ ձեր մեծ երազները թաքուն
Ու կասեմ, թե ո՞ր Տանն եք հարազատ,
Եվ ո՞ր Ընտանիքն է ձեզ սիրով սպասում:

❖

Մեծ դահլիճը դղրդաց ծափահարություններից, երբ Տեսակավորող գլխարկն ավարտեց իր երգը:

— Սա նոր երգ էր: Նա ուրիշ երգ երգեց, երբ մեզ էր տեսակավորում, — ասաց Հարրին՝ բոլորի հետ միասին ծափահարելով:

— Ամեն տարի նոր երգ է երգում, — ասաց Ռոնը: — Ես նրան հասկանում եմ: Պատկերացնու՞մ եք, թե որքան ձանձրալի է գլխարկի կյանքը: Ենթադրում եմ, որ ամբողջ տարի զբաղված է հաջորդ տեսակավորման արարողության համար նոր երգ հորինելով:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն այդ պահին մի մեծ փաթեթ մագաղաթ էր բացում:

— Երբ արտասանեմ ձեր անունները, կմոտենաք այստեղ, գլխարկը կդնեք ձեր գլխին ու կնստեք աթուին, — ասաց նա առաջին դասարանցիներին: — Երբ Գլխարկը հայտարարի ձեր Միաբանությունը դուք կգնաք ու կնստեք համապատասխան սեղանի մոտ:

— Ա՛քերի, Սթյուարթ...

Մի տղա առաջ քայլեց՝ ոտքից գլուխ նկատելի դողալով, վերցրեց Տեսակավորող գլխարկը, դրեց գլխին ու նստեց աթուին:

— Ռեյվենքլո... — ազդարարեց Գլխարկը:

Սթյուարթ Աքերլին հանեց Գլխարկը և շտապեց դեպի Ռեյվենքլո միաբանության սեղանը, որտեղ բոլորը դիմավորեցին նրան

ծափահարություններով: Հարրին հասցրեց հայացք նետել Չոյին, Ռեյվենքլո Միաբանության Որսորդին, որը մյուսների հետ միասին ողջունում էր Սթուարթ Աքերլիին: Մի պահ Հարրին տարօրինակ ցանկություն ունեցավ՝ նույնպես լինել Ռեյվենքլոյի սեղանի մոտ:

— Բա՛դոք, Մա՛լքոլմ...

— Սլի՛զերին ...

Դահլիճի մյուս կողմում գտնվող սեղանը դղրդաց ողջունի գոռոցներով ու ծափահարություններով: Հարրին տեսավ, ինչպես էր Մալֆոյը ծափահարում, երբ Բադոքը միացավ Սլիզերինի սեղանին: Հարրին մտածում էր արդյոք Բադոքը գիտի⁹, որ Սլիզերին տունը բոլորից շատ սև կախարդներ ու վիուկներ է տվել, քան մյուս բոլոր տները միասին: Ֆրեդը և Ջորջը սուլեցին Մալքոլմ Բադոքի հետևից, մինչև նա նստեց Սլիզերինի սեղանի մոտ:

— Բրա՛նսթոուն, Ե՛լինոր...

— Հա՛ֆըլփաֆ...

— Քո՛լդվել, Օ՛ուեն...

— Հա՛ֆըլփաֆ...

— Քրի՛վի, Դե՛նիս...

Պստիկ Դենիս Քրիվին առաջ նետվեց՝ սայթաքելով Հագրիդի խլուրդենու թիկնոցի վրա, ճիշտ այն պահին, երբ ինքը Հագրիդը Դահլիճ մտավ ուսուցիչների սեղանի հետևում գտնվող դռնով: Հագրիդը սովորական մարդուց մոտ երկու անգամ ավելի բարձրահասակ էր և առնվազն երեք անգամ ավելի թիկնեղ, երկար խառնիխուռն սև մազերով և մորուքով: Հագրիդը փոքր-ինչ վտանգավոր տեսք ուներ... ինչն առաջին հայացքից սխալ տպավորություն էր թողնում նրա մասին, մինչդեռ Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան շատ լավ էին ճանաչում Հագրիդի բարի էությունը: Հագրիդը նստեց սեղանի ծայրին և աչքով արեց եռյակին՝ դիտելով ինչպես էր Դենիս Քրիվին գլխին դնում Տեսակավորող գլխարկը: Եզրի մոտ ծալքը լայն բացվեց և...

— Գրիֆ�'ինդոր... — գոռաց Գլխարկը:

Հագրիդը ծափահարեց մյուս գրիֆինդորցիների հետ միասին, մինչ Դենիս Քրիվին շողացող ժայտով հանեց Գլխարկը, հետ դրեց աթոռին և շտապեց միանալ իր եղբորը:

— Քոլի՞ն, ես լիձն էի ընկել, — գրեթե գոռալով ու անսահման հիացած դեմքով հայտնեց նա եղբորը և անհոգ նստեց մի դատարկ աթոռի վրա: — Ու՞խ, ի՞նչ գժոտ էր... Ու ջրի տակից ինչ-որ քան ինձ վեր իրեց ու դրեց նավակի մեջ:

— Ի՞նչ զիլ ա, — ասաց Քոլինը գրեթե նույնքան ոգևորված, — հաստատ հսկա ութոտնուկն ա եղել, Դե՛նիս...

— Վա՛ռու... Լու՞րջ ես ասում, — ասաց Դենիսը այնպիսի երանությամբ, ասես ոչ ոք նույնիսկ իր ամենանվիրական երազներում չէր էլ կարող երբեկ ավելին ցանկանալ, քան փոթորկալից սև գիշերով ընկնել անտակ սառցաջուր լճի մեջ և հետո դուրս մղվել ջրից հսկա ութոտնուկի կողմից:

— Դե՛նիս, Դե՛նիս, նայի՛ր, էն տղային տեսնո՞ւն ես, էնտեղ... Էն մեկին սև մազերով ու ակնոցով... Տեսա՞ր... Գիտե՞ս, թե ով է, Դե՛նիս...

Հարրին գլուխը շրջեց, իբր մեծագույն հետաքրքրությամբ նայում էր Տեսակավորող գլխարկին, որն այդ պահին զբաղված էր Էմմա Դոբսով:

Տեսակավորումը շարունակվում էր: Տղաներն ու աղջիկները դեմքերին տարբեր աստիճանի վախի և ոգևորության արտահայտությամբ մեկը մյուսի հետևից մոտենում էին եռոտանի աթոռակին և հեռանում դեպի իրենց սեղանները: Առաջին դասարանցիների շարքը հետզհետեւ փոքրանում էր, և պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը հասնում էր այբուբենի վերջին տառերին:

— Օ՛խ, արագացրե՛ք, — տնքաց Ոոնը՝ շվելով ստամոքսը:

— Վերջացրու՛, Ոո՛ն, Տեսակավորումն ավելի կարևոր է քան ուտելիքը, — ասաց Գրեթե Անգլուխ Նիքը, երբ Մեսլի Լաուրան դարձավ հաֆըլիքաֆցի:

— Դեհ, մեռածների համար գուցե այդպես է, — մրթմրթաց Ոոնը:

— Հուսով եմ, որ այս տարվա նորակոչիկ գրիֆինդորցիների սիրտն ու ոգին տեղն են, — ասաց Գրեթե Անգլուխ Նիքը՝ ծափահարելով, երբ Նատալի ՄըքԴոնալդը միացավ Գրիֆինդորի սեղանին: — Մենք չպետք է խախտենք մեր հաղթական ավանդույթները:

Գրիֆինդորն անընդմեջ հաղթում էր Միաբանությունների մրցույթում վերջին երեք տարիներին:

— Թրի՛չարդ, Գրա՛համ...

— Սլի՛զերին...

— Քի՛րք, Օ՛ռլա...

— Ոեյվենքլո՛...

Եվ վերջապես, երբ հնչեց Ռիթքի Քեվինի անունը, որն ընտրվեց Հաֆլիփաֆ, Տեսակավորումն ավարտվեց: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը վերցրեց աթոռակն ու Գլխարկը և դուրս տարավ դրանք Դահլիճից:

— Արդեն վաղուց ժամանակն է, — ասաց Ռոնը՝ ձեռքն առնելով իր դանակն ու պատառաքաղը և սպասումով նայելով իր ոսկյա ափսեի մեջ:

Պրոֆեսոր Դամբլդորը ոտքի էր կանգնել: Նա ժպտալով նայում էր ուսանողներին՝ ձեռքերը գրկաբաց ողջույնի մեջ առաջ պարզած:

— Ես ընդամենը երկու բառ պիտի ասեմ ձեզ, — հայտնեց նա բոլորին, և նրա խոր բարեհունչ ձայնն արձագանքեց ամբողջ Դահլիճում, — Վրա տվե՞ք...

— Ու ին, ու ին, — բարձրաձայն ասացին Հարրին ու Ռոնը, երբ դատարկ սկուտեղներն ու ափսեները նրանց աչքերի առաջ հրաշալիորեն լցվեցին ուտելիքներով:

Գրեթե Անգլուխ Նիքը սգավոր նայեց, ինչպես էին Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան ուտելիքով լցնում իրենց ափսեները:

— Աաա’... ա’յ, հիբա աբեմ իչ լաբ ա, — կարտոֆիլով լիքը բերանով ասաց Ռոնը:

— Զեր բախտը բերել է, որ այսօր ամբողջ գիշեր խնջույք է լինելու, գիտե՞ք, — ասաց Գրեթե Անգլուխ Նիքը, — խոհանցներում վերջերս մեծ իրարանցում էր տիրում:

— Ինչու՞... Ի՞նչ էր պատահել, — հարցրեց Հարրին՝ մի մեծ կտոր միս ծամելով:

— Փիվզը, իհարկե, — ասաց Գրեթե Անգլուխ Նիքը՝ գլուխն օրորելով, որը սպառնալից աճ ու ձախ ձոճվեց: Նիքը իր օվայած օձիքը փոքր-ինչ վեր ձգեց: — Սովորականի պես... Ինչպես միշտ... Պատճառն այն էր, որ նա նույնպես ուզում է մասնակցել խնջույքներին... Բայց դա միշտ արգելված է եղել... Ինքներդ գիտեք, թե ինչպիսին է նա... բացարձակապես անկառավարելի և անկանխատեսելի... Չի կարող մի ափսե ուտելիք տեսնել առանց այն ապականելու: Մենք բոլորս ուրվականներով մի խորհուրդ արեցինք... Ասկետ Եղբայրն ինչպես միշտ ուզում էր, որ նրան ևս մեկ հնարավորություն տրվի... բայց իմ կարծիքով Արյունաբրու Բարոնը շատ ժամանակին հարցը փակեց:

Արյունարբու Բարոնը Սլիգերինի մշտաբնակ ուրվականն էր, ահավոր նիհար և միշտ լռակյաց, արծաթագույն արյան բժերով ծածկված միջնադարյան հագուստով: Նա ըստ էության միակ անձնավորությունն էր, որը Հոգվարթսում կարող էր ազդել Փիվզի վրա:

— Հաստատ Փիվզին ինչ-որ բան հունից հանել էր, — մռայլ ասաց Ոռնը,
— ...և ի՞նչ էր պատահել խոհանոցներում:

— Oh, ոչ մի առանձնահատուկ բան, սովորականի պես, — ասաց Գրեթե Անգլուիս Նիքը՝ ուսերը թոթվելով, — խայտառակ խառնաշփոթ և իրարանցում: Կարսաներն ու թավաները թափել էր հատակին, լող էր տալիս ապուրի մեջ և ուղղակի սարսափահար էր արել ամրոցի բոլոր դովլաթներին...

Հերմիոնան բլխկոցով շուր տվեց իր ոսկյա գավաթը: Դդումի հյութը տարածվեց սեղանին և մի մեծ նարնջագույն բիծ առաջացրեց սպիտակ քաթանե սփռոցի վրա, բայց Հերմիոնան ուշադրություն չդարձրեց:

— Ամրոցում դովլաթնե՞ր կան, — ասաց նա, սարսափահար նայելով Գրեթե Անգլուիս Նիքին, — այստեղ, Հոգվարթսու՞մ...

— Իհարկե, — ասաց Գրեթե Անգլուիս Նիքն անչափ զարմացած Հերմիոնայի արձագանքից: — Այստեղ ավելի շատ տնային ալփեր են ապրում, քան ցանկացած ուրիշ տեղ ամբողջ Բրիտանիայում: Կարծում եմ, որ հարյուրից ավելին կլինեն:

— Բայց ես երբեք ոչ մեկին չեմ տեսել, — ասաց Հերմիոնան:

— Զարմանալի չէ, նրանք օրը ցերեկով գրեթե երբեք խոհանոցից դուրս չեն գալիս, — ասաց Գրեթե Անգլուիս Նիքը: — Գիշերներն են դուրս գալիս ամրոցում մաքրություն անելու համար... Վառում են բուխարիների կրակները, մաքրում են զուգարանները, և այլն... Իրականում, նրանց ոչ ոք չաետք է տեսնի: Լավ դովլաթին տանը երբեք չես տեսնի, ինչպես է ստացվել, որ մինչև հիմա այդ մասին չգիտես:

Հերմիոնան ապշահար նայեց նրան:

— Բայց նրանց զոնե վճարու՞մ են, — ասաց նա, — արձակուրդային... թոշակ... բժշկական նպաստ... և այլն...

Գրեթե Անգլուիս Նիքն սկսեց այնպես անզուսպ ծիծաղել, որ նրա օձիքը քանդվեց, և գլուխը մի կողմի վրա ընկավ ուսին, մաշկի մի բարակ շերտից կախված բացելով պարանոցի կտրվածքը:

— Բժշկական նպաստ ու թոշա՞կ... — դեռ ծիծաղից խեղդվելով կրկնեց նա՝ հետ տեղադրելով գլուխը պարանոցին և կրկին ամրացնելով իր լայնեզր օսլայած օձիքը, — տնային ալփերը բժշկական նպաստ ու թոշակ չեն ստանում:

Հերմիոնան նայեց իր դեռ չհամտեսած ուտելիքով ափսեին, հետո վճռականորեն ցած դրեց դանակն ու պատառաքաղը և հեռու հրեց ափսեն:

— Օօ՛ֆ, բեր-բաց-րու, հա՛... — լիքը բերանից յորքշիրյան փուդինգի փշուրներ թօցնելով Հարրիի վրա, ասաց Ռոնը, — օ՛յ... կներես, Հա՛րրի — ասաց նա կուլ տալով, — ինքու սոված մնալով նրանց բժշկական նպաստով չես ապահովի, գիտե՞ս...

— Ստրկական աշխատանք... — ասաց Հերմիոնան՝ ծանր շնչելով, — այ, թե ինչպես է պատրաստվել այս ընթրիքը՝ ստրկական աշխատանքով:

Եվ նա հրաժարվեց գոնե մեկ փշուր դնել բերանը:

Անձրևը դեռ թմբկահարում էր բարձր, մութ պատուհաններին: Ամպրոպի ևս մեկ որոստից պատուհանները դղրդացին, փոթորկալից առաստաղը սպիտակեց՝ լուսավորվելով կայծակի շամթով, որն արտացոլվեց ոսկյա սպասքի մեջ: Հենց այդ պահին ընթրիքի ուտեստների մնացորդներն անհետացան ափսեներից ու սկուտեղներից և սեղանը կրկին լցվեց փուդինգներով ու քաղցրավենիքով:

— Մեղրով կարկանդակ վերցրու, Հերմիոնա, — ասաց Ռոնը՝ դիտավորյալ կարկանդակի բուրմունքը հովհարելով դեպի Հերմիոնայի քիթը, — տես ինչե՛ր կան սեղանին, չամիչով բաղարօ, շոկոլադե խյուսով տորթ:

Բայց Հերմիոնան այնպիսի սառը հայացք նետեց Ռոնի վրա, որը նրան անմիջապես հիշեցրեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալին:

Երբ փուդինգները նույնպես խժովեցին, և վերջին փշուրներն անհետացան ափսեներից, սեղանը մաքրվեց և Ալբուս Դամբլդորը կրկին ոտքի կանգնեց: Դակլիճում տիրող աշխույժ շատախոսությունն անմիջապես դադարեց: Լսվում էին միայն քամու ոռնոցն ու պատուհանները թմբկահարող անձրևի ձայնը:

— Եվ այսպես, — ասաց Դամբլդոր՝ ժպտալով բոլորին: — ...հիմա, երբ բոլորս կուշտ կերանք, խմեցինք, — («Հընկիֆ», փնչացրեց Հերմիոնան), — պիտի կրկին խնդրեմ կենտրոնացնել ձեր ուշադրությունը, քանզի պետք է մի

քանի կարևոր հայտարարություններ անեմ: Պարոն Ֆիլչը, ամրոցի պարեկը, խնդրել է ինձ տեղեկացնել ձեզ, որ այս տարի ամրոցում արգելված առարկաների ցանկը ավելացել է մի քանի նոր անուններով, որոնց թվում են՝ Ճշացող յո-յոնները, ժամիքավոր ֆրիսբիները, և Հարատև թռչող բումերանգները: Ամբողջ ցանկի մեջ չորս հարյուր երեսուն յոթ անուն կա, և ամբողջական ցանկը կարող եք վերցնել պարոն Ֆիլչի գրասենյակից, եթե ցանկանաք ծանոթանալ բոլոր արգելված առարկաների հետ:

Դամբլդորի բերանի ծայրերը ձգվեցին ժպիտի մեջ, և նա շարունակեց.

— Ինչպես միշտ կցանկանայի հիշեցնել ձեզ, որ հանդավարներում գտնվող Անտառն արգելված է բոլոր ուսանողների համար, ինչպես և Հոգսմիդ գյուղը՝ երրորդ դասարանից ցածր բոլոր ուսանողների համար... Մեծագույն ափսոսանքով պիտի տեղեկացնեմ ձեզ նաև, որ այս տարի Միաբանությունների քվիդիչի Գավաթի մրցույթ չի լինելու:

— Ի՞նչ, — ականջներին չհավատալով հարցրեց Հարրին: Նա նայեց Ֆրեդին ու Ջորջին, ովքեր քվիդիչի իր թիմակիցներն էին: Երկուսն էլ բերանները բաց, անձայն նայում էին Դամբլդորին՝ ակներևար զարմանքից զրկված խոսելու ունակությունից:

Դամբլդորը շարունակեց.

— Պատճառը մի իրադարձություն է, որը սկսվելու է այս տարի հոկտեմբեր ամսին և շարունակվելու է մինչև տարեվերջ՝ զբաղեցնելով ուսուցիչների ամբողջ ժամանակն ու եռանդը... սակայն ես համոզված եմ, որ դուք բոլորդ գերագույն հաճույք կստանաք այդ իրադարձությունից: Ուստի մեծագույն հաճույքով պիտի հայտարարեմ, որ այս տարի Հոգվարթսում...

Բայց հենց այդ պահին ամպրոպի խլացուցիչ որոտ լսվեց, և միաժամանակ շեշտակի բացվեցին Մեծ դահլիճի դռները:

Մի մարդ էր կանգնած երկփեղկ դռների շեմին, ոտքից գլուխ փաթաթված երկար սև ճամփորդական թիկնոցի մեջ և հենված մի երկար ու հաստ գավազանի վրա: Մեծ դահլիճում բոլոր գտնվողների գլուխներն անմիջապես շրջվեցին դեպի այդ օտարականը, որը հանկարծ վառ լուսավորվեց առաստաղից թափանցած կայծակի լույսով: Մարդը հետ գցեց իր կնգուղը, թափ տվեց երկար սպիտակահեր մազերի բաշը, հետո կաղալով քայլեց դեպի ուսուցիչների սեղանը:

Նրա ամեն մի քայլը խուզ արձագանքում էր Ղահլիճում: Նա հասավ սեղանի ծայրին, թեքվեց դեպի աջ և ծանրորեն քայլեց դեպի Ղամբլդորը: Կայծակի ևս մեկ շանթ անցավ առաստաղով: Հերմիոնան խուզ տնքաց:

Կայծակի լուսից մարդու դեմքը լրիվ լուսավորվել էր: Դրա նման մեկ ուրիշ դեմք Հարրին դեռ երբեք չէր տեսել իր կյանքում: Այնպիսի տպավորություն էր, ասես մարդու դեմքը հատված էր չորացած փայտի կտորից, այն էլ մի քանդակագործի կողմից, որը շատ հեռավոր պատկերացում ուներ, թե ինչպիսին պետք է լինի մարդկային դեմքը, և դեռ ավելին, երևի կյանքում առաջին անգամ էր ձեռքը վերցրել հատիչը: Մարդու մաշկի ամեն մի մատնաչափը ծածկված էր խոր սպիներով: Բերանը ասես շեղածիգ ձեղք լիներ, և քթից մի մեծ կտոր էր պակասում: Բայց ամենասարսափելին մարդու աչքերն էին:

Աչքերից մեկը փոքր էր, մութ և հոլունքի նման փայլող: Մյուս աչքը մեծ էր, կլոր և արտասովոր վառ կապույտ: Կապույտ աչքն անդադար շարժման մեջ էր, առանց թարթելու պտտվում էր վերուվար, աջուձախ և միանգամայն անկախ նրա նորմալ աշխատող աչքից... Հետո աչքը հանկարծ շրջվեց դեպի ներս, ասես նայելով մարդու գլխի մեջ և բոլորին տեսանելի դարձավ միայն աչքի սպիտակուցը:

Անծանոթը հասավ Ղամբլդորին: Նա առաջ մեկնեց ձեռքը, որը նույնքան սպիածածկ էր, որքան դեմքը, և Ղամբլդորը բռնեց այն ու սրտանց սեղմելով ինչ-որ բառեր ասաց, որոնք Հարրին չլսեց: Նա կարծես ինչ-որ բան հարցրեց անծանոթից, որն առանց ժպտալու գլուխը թափ տվեց և նույնպես կիսածայն պատասխանեց: Ղամբլդորը գլխով արեց և ձեռքով հրավիրեց նրան նստել իր աջ կողմում գտնվող դատարկ աթուին:

Անծանոթը նստեց, թափ տվեց իր սպիտակահեր բաշը, հետո դեպի իրեն քաշեց երշիկով ափսեն, բարձրացրեց այն իր քթից մնացած ոստիկին մոտ ու հոտոստեց: Հետո մի փոքր դանակ հանեց իր գրանից, դանակի ծայրով մի երշիկ վերցրեց և սկսեց ուտել: Նրա նորմալ աչքը սևեռված էր երշիկին, բայց կապույտ աչքը դեռ անհանգիստ պտտվում էր ակնակապիճի մեջ՝ մանրամասն զննելով Ղահլիճը և այնտեղ նստած ուսանողներին:

— Թույլ տվեք ներկայացնել ձեզ Սև ուժերից ինքնապաշտպանության մեր նոր ուսուցչին, — զվարթ ասաց Ղամբլդորը՝ դիմելով պապանձված ուսանողներին, — պրոֆեսոր Մուդի:

Սովորաբար դասախոսական անձնակազմի նոր անդամներին բոլորը ողջունում էին ծափահարություններով, բայց այս անգամ ո՞չ ուսանողությունից, ո՞չ անգամ դասախոսական անձնակազմից որևէ մեկը ծափահարելու վիրճ չարեց, բացի Դամբլդորից և Հագրիդից: Երկուսն էլ ձեռքերը բարձրացրին ու սկսեցին ծափահարել, սակայն նրանց ծափերի ձայնը միայնակ արձագանքեց Դահլիճի լոռության մեջ, և նրանք բավականին շուտ դադարեցին ծափ տալ: Մյուս բոլորը կարծես հիպնոսված էին Մուտիի առեղծվածային և անակնկալ հայտնությամբ և նրա վրա ապշահար նայելուց բացի ավելին չէին կարող անել:

— Մուտի՞... — քթի տակ կրկնեց Հարրին՝ դիմելով Ունին, — սա հո Գիֆ-Աչք Մուտին չի՞... Հենց այն մեկը, որին այսօր առավոտյան օգնելու գնաց հայրիկդ:

— Ինքն է որ կա, — ասաց Ունը՝ շատ ցածր, երկյուղած ձայնով:

— Իսկ նրան ի՞նչ էր պատահել, — շշնջաց Հերմիոնան: — Ի՞նչ է եղել նրա դեմքի հետ:

— Ի՞նչ ինանամ, — շշուկով պատասխանեց Ունը՝ ասես հմայված դիտելով Մուտիին:

Մուտին բոլորովին չհուզվեց իր նկատմամբ ցուցաբերված ավելի քան սարս ընդունելությունից: Անտեսելով հենց իր առաջ դրված դդումով հյութի անոթը, նա կրկին ձեռքը մտցրեց թիկնոցի տակ, մի ճամփորդական տափաշից հանեց և երկար խմեց դրանից: Երբ նա ձեռքը բարձրացրեց, որ խմի, նրա թիկնոցը մի քանի մատնաչափ բարձրացավ գետնից, և Հարրին սեղանի տակ տեսավ նրա փայտյա պրոտեզային ոտքը, որը վերջանում էր չանչավոր բաթով:

Դամբլդորը կրկին մաքրեց կոկորդը:

— Ինչպես արդեն ասացի, — ժպտալով ուսանողների բազմությանը, ովքեր մի մարդու պես, ասես հիպնոսված, պլշել էր Գիֆ-Աչք Մուտիի վրա, — առաջիկա ամիսներին մեզ պատիվ է վիճակվել հյուրընկալելու մի շատ մեծ իրադարձություն, որը վերջին անգամ տեղի է ունեցել հարյուր տարի առաջ: Ուստի մեծագույն հաճույքով պիտի տեղեկացնեմ ձեզ, որ այս տարի Հոգվարթսում կայանալու է Երեք կախարդների Հրաշամարտը:

— Կատա՞կ եք անում, — բարձրաձայն ասաց Ֆրեդ Ուիզլին:

Լարումը, որը պատել էր Դահլիճին Մուտիի հայտնվելու պահից ի վեր, հանկարծակի մարեց:

Գրեթե բոլորը ծիծաղեցին, այդ թվում և Դամբլդորը:

— Ո՞չ, կատակ չեմ անում, պարոն Ուի՛զլի, — ասաց նա, — ...հա իմիջիայլոց կատակների մասին... Ես մի գերազանց կատակ եմ լսել այս ամառ տրոլի, ջաղուի և լեարեկոնի մասին, ովքեր որոշել էին միասին գինետուն գնալ...

Պրոֆեսոր ՍըքԳոնագալը բարձրաձայն մաքրեց կոկորդը:

— Ըսմ... բայց գուցե այս պահին հարմար չէ...

— Իսկապես... — ասաց Դամբլդորը, — Հըմ... ի՞նչ էի ասում... Ա՛հ, այո՛, Երեք կախարդների Հրաշամարտը... Դեհ, ձեզնից շատերը թերևս չգիտեն, թե Հրաշամարտն իրենից ինչ է ներկայացնում, ուստի հուսով եմ, որ նրանք, ովքեր ամեն ինչ գիտեն Հրաշամարտի մասին, ներող կլինեն, եթե ես համառոտ բացատրեմ մյուսներին և կարող են չլսել իմ պատմածը, եթե դա նրանց համար հետաքրքիր չէ: ...Երեք կախարդների Հրաշամարտն առաջին անգամ կայացել է յոթ հարյուր տարի առաջ, որպես մի ընկերական մրցամարտ երեք խոշորագույն Եվրոպական հրաշագործական դպրոցների՝ Հոգվարթի, Բորբատոնի և Դարմսթենգի միջև: Ամեն մի դպրոց ընտրում էր իր չեմպիոն ներկայացնեցին, և երեք չեմպիոնները մասնակցում էին երեք հրաշագործական մրցույթների: Դպրոցները հերթով հյուրընկալում էին Հրաշամարտը, որը կայանում էր հինգ տարին մեկ անգամ և համարվում էր տարբեր ազգեր ներկայացնող երիտասարդ վիուկների ու կախարդների միջև բարեկամական կապեր հաստատելու գերազանց միջոց... մինչև... մինչև Հրաշամարտի ընթացքում մահացության դեպքերի թիվն այնքան աճեց, որ ընդհանուր համաձայնությամբ այն դադարեցվեց:

— Մահացության դեպքերի թիվը... — տագնապահար շշնջաց Հերմիոնան: Սակայն նրա անհանգստությունը կարծես չէր կիսում Դահլիճում գտնվող ուսանողների մեծամասնությունը: Բոլորը հուզված և ոգևորված վսփսում էին, իսկ Հարրիին շատ ավելի հետաքրքիր էր լսել Հրաշամարտի մասին, քան անհանգստանալ այն մահացու դժբախտ պատահարների համար, որոնք կատարվել էին երեք հարյուր տարի առաջ:

— Դարերի ընթացքում Հրաշամարտը վերականգնելու մի քանի փորձեր են արվել, — շարունակեց Դամբլդորը, — որոնցից ոչ մեկը չի պահպանվել

հաջողությամբ։ Սակայն այս տարի Միջազգային հրաշագործական համագործակցության կազմակերպությունը և Հրաշագործական խաղերի ու մարզաձևերի ֆեդերացիան որոշեցին, որ Եկել է Հրաշամարտը վերականգնելու և մեկ փորձ անելու ժամանակը։ Ամառվա ընթացքում մենք շատ աշխատեցինք մեր անվտանգության համակարգը ուժեղացնելու վրա, որպեսզի այս անգամ մահացության ոչ մի դեպք չինի։ Բոբատոնի և Դարմսթենգի Տնօրենները Հոգվարթս կժամանեն իրենց ընտրյալ ներկայացուցիչների հետ հոկտեմբեր ամսին, և Երեք Դպրոցների չեմպիոնների ընտրությունը կկատարվի Բոլոր սրբերի օրը։ Անաշառ դատավորը կորոշի, թե հավակնող ուսանողներից, որ մեկն է առավել արժանի Երեք կախարդների Հրաշամարտին մասնակցելու, իսկ հաղթողը փառք ու պատիվ կբերի իր դպրոցին և կստանա նաև հազար գալերն անհատական մրցանակ։

— Ես մասնակցելու եմ, — շնչակտուր ֆշշացրեց Ֆրեդ Ուիզլին՝ ոգևորությունից կարմրատակած դեմքով, արդեն պատկերացնելով հաղթանակի հեռանկարի փառքն ու հարստությունը։ Սակայն նա միակ անձը չէր Դահլիճում, որը հասցրել էր պատկերացնել իրեն Հոգվարթսի չեմպիոնի դերում։ Բոլոր միաբանությունների սեղանների մոտ Հարրին տեսնում էր ոգևորված երազկոտ դեմքեր, որոնք կամ հիացմունքով նայում էին Դամբլդորին, կամ հուզակառն ինչ-որ բան էին փսխում իրենց հարևանների ականջներին։ Սակայն Դամբլդորը կրկին խոսեց, և Դահլիճն անմիջապես սսկվեց։

— Թեև ես շատ լավ եմ պատկերացնում, թե որքան մեծ կարող է լինել շատերի մոտ Հրաշամարտի Գավաթը Հոգվարթս բերելու ցանկությունը, — ասաց նա, — պետք է տեղեկացնեմ, որ մասնակից դպրոցների Տնօրենները Հրաշագործության Նախարարության լիազոր ներկայացուցիչների հետ միասին որոշել են տարիքային սահմանափակում մտցնել այս տարվա հավակնորդների համար։ Միայն չափահասության տարիքի հասած ուսանողներին... այսինքն միայն տասնյոթ տարին բոլորած կամ տարիքով ավելի հասուն ուսանողներին... կթույլատրվի իրենց թեկնածություններն առաջարկել չեմպիոն ընտրվելու համար։ — Դամբլդորը ձայնը փոքր-ինչ բարձրացրեց, որովհետև մի քանիսը վրդովված բացականչություններ էին արել նրա վերջին բարերի կապակցությամբ, և Ուիզլի եղբայրները հանկարծ

ծայրահեղ կատաղած տեսք էին ստացել... — Մեր կարծիքով սա մի անհրաժեշտ սահմանափակիչ միջոց է, որովհետև Մրցամարտի առաջադրանքները, որքան էլ անվտանգության նախազգուշական միջոցներ ձեռնարկենք, կարող են շատ դժվար ու վտանգավոր լինել, և անհավանական է, որ վեցերորդ և հինգերորդ դասարաններից ցածր տարիքի ուսանողներն ի վիճակի լինեն հաթահարելու դրանք: Զգուշացնում եմ, որ ես անձամբ պիտի հոգամ, որպեսզի տարիքային պահանջին չհամապատասխանող ոչ մի ուսանող չկարողանա խարել մեր անաշառ դատավորին և դաշնալ Հոգվարթսի չեմպիոնը, — Դամբլդորի բաց կապույտ աչքերը սպառնալից առկայժեցին՝ մի պահ կանգնելով Ֆրեդի և Ջորջի ըմբռստ դեմքերի վրա, — ուստի խնդրում եմ ձեզ իզուր ժամանակ չվատնեք՝ առաջադրելով ձեր թեկնածությունները, եթե դեռ չեք բոլորեւ տասնյոթ տարին: Բոբատոնի և Դարմսթրենգի պատվիրակությունները Հոգվարթս կժամանեն հոկտեմբեր ամսին և մեր հյուրերը կլինեն գրեթե ամբողջ տարվա ընթացքում: Ես գիտեմ, որ դուք մեծ հյուրընկալությամբ և սիրալիրությամբ կընդունեք օտարերկրյա հյուրերին և ձեր անմնացորդ օժանդակությունը կտրամադրեք Հոգվարթսի ընտրյալ չեմպիոնին, երբ նա կամ նե համապատասխանաբար ընտրվի: Իսկ հիմա, արդեն ուշ է, իսկ ես գիտեմ, թե որքան կարևոր է բոլորիդ համար այս գիշեր լավ հանգստանալը, որպեսզի վաղն առավոտյան թարմ ու զգոն ուղեղներով սկսեք այս տարվա առաջին ուսումնական օրը... Վե՛րջ... Քնելու՛... Բա-բայ, բա-բայ...

Դամբլդորը կրկին նստեց ու թեքվեց դեպի Գիծ-Աչք Սուլին: Դահլիճում անմիջապես շարժվող աթոռների ու ոտքերի ժխոր բարձրացավ, և ամբողջ բազմությունը լայն բացված դրներով դուրս հորդեց Մեծ դահլիճից:

— Ո՞նց թե... Չե՛ն կարող նման բան անել, — ասաց Ջորջ Ուիզլին, որը չէր շտապել միանալ դեպի դուռը գնացող բազմությանը, բայց տեղում կանգնած, աչքերով կրակ էր ցայտում Դամբլդորի ուղղությամբ: — Մեր տասնյոթը կլրանա ապրիլին, ուրեմն ի՞նչ է, չե՞նք կարող մեր թեկնածությունը ներկայացնել:

— Ինձ ոչ ոք չի կարող արգելել իմ թեկնածությունը տալուց, — համառորեն ասաց Ֆրեդը՝ նույնպես մռայլ հայացքներ գցելով ուսուցիչների սեղանին: Չեմպիոններին թույլատրվում է այնպիսի բաներ անել, որոնք

սովորաբար շատ քերին է թույլատրվում: Իսկ պարզե՞ն... հազա՞ր գալե՞ն...

— Հա՛, — ասաց Ունը Երազկոտ հայացքով, — հա՛, հազար գալեռն...

— Հերիք է, լա՛վ, — ասաց Հերմիոնան, — արագացրե՞ք, եթե տեղներից չշարժվեք մեզնից բացի այստեղ այլևս ոչ ոք չի մնա:

Հարրին, Ունը, Հերմիոնան, Ֆրեդ և Ջորջը շարժվեցին դեպի շքամուտքի դակիճը: Ճանապարհին Ֆրեդն ու Ջորջն արդեն քննարկում էին, թե ինչպես կարող է Դամբլդորը խանգարել նրանց, ում տանսյոթ տարին դեռ չի բոլորել, գրանցել Մրցամարտին մասնակցելու թեկնածությունը:

— Իսկ ո՞վ է լինելու այդ անաշառ դատավորը, ո՞վ պետք է ընտրի դպրոցների չեմպիոններին, — հարցրեց Հարրին:

— Ի՞նչ իմանամ, — ասաց Ֆրեդը, — բայց հենց նրան պիտի կարողանանք հիմարացնել: Ջո՛րջ, կարծում եմ մի երկու կաթիլ ծերացնող հմայաթուրմով բոլոր հարցերը կլուծվեն...

— Դամբլդորը գիտի, որ դուք դեռ տասնյոթ տարեկան չկաք, — ասաց Ունը:

— Հա՛, բայց նա՛ չի որոշում կայացնողը, նա՛ չի որոշելու, թե ով պիտի լինի դպրոցի չեմպիոնը, չէ՞... — ասաց Ֆրեդը չարանենք արտահայտությամբ, — ինձ թվում է, երբ այդ դատավորներն իմանան, թե ովքեր են ուզում մասնակցել մրցամարտին, նրանք ուղղակի կընտրեն դպրոցներից թեկնածություն գրանցած լավագույններին և նրանց պետքն էլ չի լինի իմանալ, թե դու քանի տարեկան ես: Դամբլդորն ուղղակի ուզում է թույլ չտալ, որ մենք մեր անունները գրանցենք որպես չեմպիոնի հավակնորդ:

— Մի՛ մոռացեք, որ մահացության դեպքեր են եղել, — անհանգիստ ձայնով ասաց Հերմիոնան, մինչ անցնում էին պատին կախված մի մեծ գորգի հետևում թաքնված դռան միջով ու բարձրանում նեղ աստիճանաշարով:

— Հա՛, հետո ինչ, — կրվազան ասաց Ֆրեդը, — բայց դա քանի՛ տարի առաջ է եղել: Եվ ի վերջո, առանց ռիսկի, ի՞նչ մրցույթ, ի՞նչ մրցամարտ:

— Ոո՛ն, պատկերացնու՞ն ես, թե ինչ կլինի, եթե կարողանանք շրջանցել Դամբլդորին: Պատկերացնու՞ն ես, եթե անցնենք...

— Ի՞նչ ես կարծում, — հարցրեց Ունը Հարրիին, — զի՞լ կլիներ չէ՞, եթե մենք էլ անցնեինք... Բայց, չգիտեմ, գուցե իրոք տարիքով ավելի մեծերին

թողնելը ձիշտ է... Չգիտեմ, այ, եթե մի քիչ ավելի շատ բան սովորած լինեինք...

— Հաստատ գիտեմ, որ իմ իմացածը չի բավարարի, — Ֆրեդի և Զորջի հետևից լսվեց Նեվիլի մռայլ ձայնը, — և համոզված եմ, որ անզամ եթե տարիքս ներեր, տատս թույլ չէր տա, որ ես մասնակցեի, չնայած միշտ ասում է, որ պետք է բարձր պահեմ ընտանիքի պատիվը, որ պարտավոր եմ.... վասաա'խ...

Նեվիլը ոտքը դրել էր ուղիղ մի փուչ աստիճանի վրա: Հոգվարթառում դրա նման դարաններ շատ կան, և տարինների հետ ուսանողների մեծամասնությունն արդեն այնքան է ընտելանում, որ առանց նկատելու բարեհաջող անցնում է բոլոր նման աստիճանների վրայով, բայց Նեվիլը ուղղակի սարսափելի վատ հիշողություն ուներ: Հարրին ու Ունը հասցրին բռնել նրան թերի տակից ու վեր քաշեցին, մինչ աստիճանաշարի գլխին կանգնած մի զրահազգեստ ճռճռում ու զնզնգում էր ծիծաղից:

— Դե ձենդ կտրի՛ր, հա՞, դու՛ էլ, — ասաց Ունը՝ զինազգեստի կողքով անցնելիս և դնգոցով ցած քաշեց նրա սաղավարտի դիմապանակը: Վերջապես հասան Գրիֆինդորի Աշտարակի կախարդված մուտքին, որը ծածկված էր մի անչափ չաղ տիկնոց դիմանկարով՝ պճնված լայնածավալ ու լայնափեշ վարդագույն մետաքսյա զգեստի մեջ:

— Գաղտնաբա՞ռ... — ասաց Չաղ Կոմսուիին, երբ նրանք մոտեցան:

— Բարբաջանք, — ասաց Զորջը, — ավագներից մեկն ասաց ներքեսում:

Դիմանկարն առաջ սահեց՝ բացելով պատի մեջ թաքնված անցքը, որի միջով նրանք բոլորը ներս անցան: Գրիֆինդորի աշտարակի ընդհանուր կլոր սենյակում հաճելի ճտճտոց էր լսվում բուխարու կրակից: Գրիֆինդորի ընդհանուր սենյակը կահավորված էր բազմաթիվ փափուկ բազկաթոռներով և հարմարավետ սեղաններով: Հերմիոնան մի մռայլ հայացք նետեց բուխարու մեջ ուրախ կայծկլտող կրակին, և Հարրին հստակ լսեց, որ նա քթի տակ մրթնրթաց «ստրկական աշխատանք», իսկ հետո բոլորին բարի գիշեր մաղթեց ու հեռացավ աղջիկների ննջարան տանող դռնով:

Հարրին, Ունը և Նեվիլը մագլցեցին վերջին պտուտակածն աստիճանաշարով մինչև հասան իրենց ննջարանը, որը գտնվում էր Աշտարակի ամենավերևում: Ալ կարմիր թավշյա վարագույրներով ամպիովանիներ ունեցող հինգ քառասյուն մահձակալները հյուրընկալ

սպասում էին նրանց, և յուրաքանչյուրի մոտ դրված էր տիրոջ ձամպրուկը: Դինը և Շեյմոսը արդեն տեղավորվել էին քնելու: Շեյմոսն իր իռլանդական վարդակը կպցրել էր իր մահճակալի գլխին, իսկ Դինը իր փոքրիկ սեղանի հետևի պատին, Վեստ Հեմի ֆուտբոլային թիմի հին պաստառի կողքին, ամրացրել էր Վիկտոր Կրամի պաստառը:

— Գժվել կարելի է, — տնքաց Ռոնը՝ գլուխն օրորելով միանգամայն անշարժ ֆուտբոլիստների դիմանկարի վրա:

Հարրին, Ռոնը և Նեվիլը հագան իրենց պիժամաները և մտան անկողին: Ինչ-որ մեկը... անկասկած մի դովլաթ... ջեռակներ էր տեղադրել նրանց սավանների տակ: Անշափի հաճելի էր տաքուկ անկողինների մեջ պառկած լսել դրսում մոլեզնող փոթորկի ձայնը:

— Չէի հրաժարվի, գիտե՞ս... Ո՞նց կուգենայի մասնակցել Հրաշամարտին, — մթության միջից քննութ ձայնով հանկարծ ասաց Ռոնը, — եթե Ֆրեդն ու Ջորջը ծկը գտնեն, թե ինչպես կարելի է գրանցվել չեմպիոն դառնալու համար... ի՞նչ իմանաս... գուցե...

— Չեմ կարծում... — ասաց Հարրին անկողնու մեջ շրջվելով՝ մինչ նրա գլխում շարվե-շարան երանելի ու վառ լուսավորված պատկերներ էին անցնում... Ահա իրեն հաջողվել է մոլորեցնել անաչառ դատավորին, իբր ինքը տասնյոթ տարեկան է... Ահա դարձել է Հոգվարթսի չեմպիոնը... Ահա ինքը կանգնած է մարզահրապարակում՝ ձեռքերը հաղթական վեր բարձրացրած ամբողջ դպրոցի առաջ, և բոլորը ծափահարում են իրեն ու գոռում... Ահա ինքը կանգնած է Երեք կախարդների Հրաշամարտի Գավաթը ձեռքին... Չոյի դեմքը հստակ երևաց ամբոխի մեջ, և նրա դեմքը փայլում էր սիրահարված հիացմունքով...

Հարրին ժպտաց իր բարձի մեջ, հատկապես ուրախ այն հանգամանքի համար, որ Ռոնը այդ պահին չի կարող տեսնել այն, ինչն ինքն էր տեսնում:

Ճաշ

Գլուխ 13. Գիծ-Աչք Մուտին

Մինչև հաջորդ առավոտ քամին արդեն սպառել էր իրեն, թեև Մեծ դահլիճի առաստաղը ոեր մռայլ էր, և կապարագույն ծանր ամպերը կուտակված էին Հարրիի, Ռոնի և Հերմիոնայի գլխավերնում, մինչ նրանք նախաձաշի սեղանին ուսումնասիրում էին իրենց նոր դասացուցակները։ Մի քանի աթոռ այն կողմ ֆրեղը, Զորջը և Լի Զորդանը կլանված քննարկում էին սեփական տարիքի մեծացման հնարավոր մեթոդները, որպեսզի խաբելով գրանցվեն Երեք կախարդների Հրաշամարտին։

— Էսօր դրսում ոնց որ ոչինչ, ի՞ր՝... Առավոտվանից եղանակն ենքան էլ վատը չի, — ասաց Ռոնը, որը մատը թղթին դրած տող առ տող ուսումնասիրում էր երկուշաբթի օրվա դասացուցակը, — Հերբալոգիա հաֆլիկաֆցիների հետ և Կախարդական կենդանիների խնամք... գրողը դրանց տանի, սլիզերինցիների հետ...

— Կեսօրից հետո երկու ժամ Բախստագուշակություն, — տնքաց Հարրին, ցած նայելով դասացուցակին։ Բախստագուշակությունը նրա ամենաչսիրած առարկան էր, բացի Հմայադեղերի դասից, իհարկե։ Պրոֆեսոր Թրելոնին ասես հաճույք էր ստանում անդադար կանխագուշակելով Հարրիի մահը, ինչը Հարրիին ծայրահեղ նյարդայնացնում էր։

— Պիտի իրաժարվեիք այդ դասից, ինչպես ես արեցի, — ասաց Հերմիոնան՝ կարագ քսելով մի կտոր կարմրացրած հացի վրա, — այդ դեպքում գոնե մի որևէ իմաստալից բանով կզբաղվեիք, ինչպես օրինակ Արիֆմանտիկան է։

— Դու, այնուամենայնիվ, որոշել ես ուտել, ինչպես տեսնում եմ, — ասաց Ռոնը, դիտելով թե ինչպես է Հերմիոնան առատորեն ջեմ քսում կարագով հացին։

— Ես որոշել եմ ավելի արդյունավետ միջոցներ կիրառել տնային ալփերի իրավունքները պաշտպանելու համար, — ասաց Հերմիոնան։

— Հա՛, բա ո՛նց... համ էլ սովածացել ես, — ասաց Ռոնը ժպտալով։

Հանկարծ ուժեղ խշխշոց լսվեց նրանց գլխավերնում, և հարյուրավոր բվեր ներս սավառնեցին թաց պատուհաններով՝ իրենց հետ բերելով առավոտյան փոստը: Բնազդաբար Հարրին նույնպես վեր նայեց, սակայն դարչնագույն և գորշ փետրագնդերի մեջ ձերմակ գույն չտեսավ: Բվերը պտույտներ կատարեցին սեղանների վրա՝ ընտրելով իրենց բերած նամակների ու ծանրոցների հասցեատերերին: Մի մեծ խարտյաշ բու ցած սուրաց դեպի Նեվիլ Լոնգբրոքը և մի ծանր ծանրոց գցեց նրա գոզը: Նեվիլը միշտ ինչ-որ բան էր մոռանում: Դահլիճի մյուս կողմում Դրաքո Մալֆոյի հյուսիս-ամերիկյան պոզավոր բարձրականչ բուն վայրէջք կատարեց նրա ուսին՝ հետը բերելով սովորականի պես մի տոպրակ կոնֆետ ու տնական քաղցրավենիք: Զգտելով անտեսել ստամոքսում պտտվող հիասթափության զգացումը, Հարրին վերադարձավ իր շիլային: Մի՞թե որևէ բան էր պատահել Հեղվիգին, և Սիրիուսը նույնիսկ չի ստացել իր ուղարկած նամակը:

Նրա մտազբաղությունը շարունակվեց ամբողջ ճանապարհին, մինչ անցնելով թաց բանջարանոցներով հասան ջերմոցներին, թայց այնտեղ պրոֆեսոր Սածիլին հաջողվեց շեղել նրա ուշադրությունը՝ ցուցադրելով Հարրիի երբսէ տեսած ամենատգեղ բույսերը: Իրոք այդ բույսերն ավելի շատ նման էին հողից ուղղահայաց դուրս ցցված հսկայական տզրուկների: Նրանցից յուրաքանչյուրը թեթևակի ճոճվում էր և ծածկված էր մի շարք մեծ ու փայլվիլուն բշտիկներով, որոնք լի էին ինչ-որ լայրծուն հեղուկով:

— Սրանք բոբոխավարունգներ են, — կարձ տեղեկացրեց նրանց պրոֆեսոր Սածիլը: — Սրանց պետք է ժամանակ առ ժամանակ ձգմել: Իսկ դուրս հոսած թարախը պետք է հավաքել...

— Ի՞նչը... — զգվանքով հարցրեց Շեյմոս Ֆինիգանը:

— Թարախը, Ֆինիգան, թարախը, — ասաց պրոֆեսոր Սածիլը, — և այն ծայրահեղ արժեքավոր է, ուստի ոչ մի կաթիլ չկորցնեք: Ուրեմն թարախը կհավաքեք այս, այս շշերի մեջ: Գործն անելուց առաջ հագեք ձեր վիշապի կաշվից ձեռնոցները, բոբոխավարունգի թարախը շատ տարօրինակ ազդեցություն կարող է ունենալ մաշկի վրա, եթե չպաշտպանվեք:

Բոբոխավարունգ ձգմելը բավականին զգվելի զբաղմունք էր, սակայն այդ գործողությունից մարդ տարօրինակ ներքին բավարարություն էր ստանում: Յուրաքանչյուր բշտիկ, պայթելուց հետո բավականին մեծ քանակության թանձր դեղնականաչավուն հեղուկ էր արտազատում, որից

բենգինի շատ ուժեղ հոտ էր զալիս: Հետևելով պրոֆեսոր Սածիլի հրահանգներին նրանք այդ նյութը հավաքում էին շշերի մեջ և դասի վերջում արդեն մի քանի լիտր նյութ էր կուտակվել:

— Սա բավական է, որպեսզի մադամ Պոմֆրին իրեն լավ զգա, — ասաց պրոֆեսոր Սածիլը՝ վերջին շիշն ամուր փակելով խցանով: — Սա մի գերազանց դեղամիջոց է ամենադժվար բուժվող բշտիկների և պարունակությունը դեմ: Բորդիսավարունգի թարախը կփրկի շատ ուսանողների՝ օգնելով, որ պարունակությունը ազատվելու համար հուսահատ միջոցների չդիմեն:

— Ինչպես խեղձ էլոիզ Միջենը, — խզված ձայնով ասաց հաֆըլիաֆցի Հաննա Աբորը, — խեղձ աղջիկն ուզում էր անեծքով վերացնել դրանք:

— Հիմար աղջի՛կ, — ասաց պրոֆեսոր Սածիլը՝ գլուխն օրորելով, — բայց մադամ Պոմֆրին վերջում մի կերպ վերականգնեց նրա քիթը:

Հեռավոր զանգի ձայնն արձագանքեց ամրոցից՝ տարածվելով թաց հանդավարներում և ազդարարելով դասի վերջը: Ուստի ուսանողները բաժանվեցին երկու խմբի՝ հաֆըլիաֆցիք սկսեցին մազցել ամրոց տանող աստիճաններով, որպեսզի գնան Տրանսֆիզուրացիայի դասին, իսկ գրիֆինորցիները գնացին հակառակ ուղղությամբ՝ զառալանջով ցած՝ դեպի Հագրիդի փոքր փայտաշեն խրճիթը, որը կանգնած էր Արգելված անտառի եզրին:

Հագրիդը կանգնած էր խրճիթի շեմին՝ մի ձեռքով բռնած իր Վարազորսի բողար աժդահա ժանիքի վզկալից: Նրա ոտքերի մոտ գետնին մի քանի թաց փայտյա արկղներ կային և ժանիքը կաղկանձում ու ձգում էր վզկալը՝ ակնհայտորեն անհամբերությամբ ձգտելով հետախուզել արկղների պարունակությունը: Երբ նրանք ավելի մոտեցան, մի տարօրինակ խշխշոց հասավ նրանց ականջներին, մերթընդերթ հաջորդելով փոքրիկ ձայթյուններով:

— Բարի լուս, — ասաց Հագրիդը՝ ժպտալով Հարրիին, Ունին ու Հերմիոնային, — ըըմ... սպասենք մինչև սլիզերինցիք էլ զան: Նրանք էլ չեն ուզենա թաց թողնել էս տեսարանը... Սրանք հրթիռապոչ ուտիճներ են:

— Ի՞նչ են, — հարցրեց Ունը:

Հագրիդը մատնացույց արեց արկղները:

— Է՛ըդք, — ծղրտաց Լավենդեր Բրաունը՝ հետ թռչելով արկղներից:

— Ե՞ղք, — ձիշտ այդպես դրոշմվեց հրթիռապոչ ուտիճների անունը Հարրիի մտքում: Դրանք շատ նման էին ձևափոխված կամ ձևված, առանց զրահապատյանի խեցգետինների, զգվելի անգույն և լարջուն, շատ տարօրինակ տեղերից դուրս ցցված ոտերով և առանց մարմնի որևէ մասում տեսանելի հավանական գլուխների: Ամեն մի արկղում մոտավորապես հարյուր նման արարած կար, դրանցից յուրաքանչյուրը մոտավորապես վեց մատնաչափ երկարություն ուներ: Արկղներում դրանք անդադար շարժման մեջ էին, սողում էին միմյանց վրա և կուրորեն խփվում արկղի պատերին: Դրանցից փտած ծկան անտանելի ուժեղ հոտ էր փչում: Երբեմն-երբեմն ուտիճների պոչամասից մի քանի կայծեր էին դուրս թռչում, և ուտիճներն ուժեղ ձայթյունով մի քանի մատնաչափ առաջ էին թռչում իրենց տեղից:

— Ու՞հ, լավիկն են, չէ՞... հենց նոր են ծվից դուրս եկել, — ակնհայտ հպարտությամբ ասաց Հագրիդը, — ուստի դուք կկարողանաք ինքնուրույն մեծացնել նրանց: Մտածեցի, որ սրանց աճեցնելը մինչև վերջնական հասունացման փուլը կարող է մի հիանալի գործնական պարապմունք լինել բոլորիդ համար:

— Եվ այդ ինչով պիտի հիանա՞նք քո կարծիքով, — լսվեց մի սառը, ծովյ ձայն:

Սլիզերինցիք արդեն ժամանել էին: Խոսողը Դրաքո Մալֆոյն էր, իսկ Քրեբն ու Գոյլը հիմարաբար կչկչում էին նրա ասած ամեն մի բարի վրա:

Հագրիդին անակնկալի բերեց նրա հարցը:

— Ուզում էի ասել, դրանց ի՞նչն է այդքան հիանալի, — հարցրեց Մալֆոյը: — Ինչու՞մն է դրանց իմաստը:

Հագրիդը բերանը բացեց, ակնհայտորեն մտահոգված, թե ինչ է պատասխանելու, և մի քանի վայրկյան դադար տիրեց, հետո նա կտրուկ ասաց.

— Դա կիմանաք հաջորդ դասին, Մալֆոյ... Հա՛, իսկ այսօր ընդամենը պետք է կերակրեք սրանց... Այսօր բոլորս կսկսենք կերակրել սրանց... ըըմ... քանի որ... իըմ... Ես ինքս առաջ սրանց հետ գործ չեմ ունեցել... քիչումիշ ամեն ինչից բերել եմ, որպեսզի տեսնենք, թե ինչն ավելի շատ կհավանեն... Ուրեմ էստեղ ունեմ մի քիչ մրջնի ձու... մի քիչ գորտի փորոտիք... ու մի քանի տասնյակ իժեր...

— Լավ սկսեցինք տարին, խոսք չունեմ, — մրամրթաց Շեյմոսը, — առավոտվանից թարախ, հիմա՝ սա... Տեսնես, կեսօրից հետո ինչ է լինելու:

Միայն Հագրիդի նկատմամբ տածած համակրանքից ելնելով, Հարրին, Ունը և Հերմիոնան մի-մի բուռ գորտի լարձուն փորոտիք վերցրին և իշեցրին արկղների մեջ՝ հրթիռապոչ ուսիհճներին հոտով զայթակդելու համար: Հարրին շատ որոշակի կասկածներ ուներ, որ իրենց արածը բացարձակապես անհմաստ էր, քանի որ հրթիռապոչ ուսիհճները կարծես նույնիսկ բերան էլ չունեին:

— Վա՛խ, — մոտ տասը րոպե անց ճչաց Դին Թոմասը, — կծեց ինձ:

Հագրիդն անհանգստացած շտապեց նրա մոտ:

— Պոչը պայթեց, — բարկացած ասաց Դինը՝ Հագրիդին ցույց տալով իր ձեռքի վրա հայտնված կարմիր բշտիկը:

— Ա՛հ, հա՛, նման բան կարող է պատահել, եթք պոչից կայժեր են արտանետվում, — գլխով անելով ասաց Հագրիդը:

— Է՛ղք, — կրկին ասաց Լավենդեր Բրաունը, — է՛ղք, Հա՛գրիդ, էն ի՞նչ է ցցված էս մեկի վրա...

— Ա՛հ, ես էլ եմ նկատել, որ մի քանիսը խայթոց ունեն, — ոգևորված ասաց Հագրիդը (Լավենդերն արագ ձեռքը հետ քաշեց արկղից), — Ես կարծում եմ, որ խայթոց ունեցողներն արու են... էգերը մի տեսակ շոշափուկներ ունեն փորի վրա... կարծում եմ, որ դրանք արյուն ծծելու համար են:

— Ահ-հա՛, հիմա արդեն հասկանում եմ, թե ինչու ենք փորձում աձեցնել սրանց, — ասաց Մալֆոյը հեզմանքով, — ո՛վ չի ուզենա այնպիսի տնային ձեռնասուն կենդանի ունենալ, որը մաժամանակ կարող են այրել, խայթել ու արյուն ծծել:

— Եթե նրանք սիրուն չեն, դա դեռ բոլորովին չի նշանակում, որ ոչ մի բանի պիտանի չեն, — հակահարվածեց Հերմիոնան: — Վիշապի արյունը զարմանալիորեն հրաշալի հատկություններ ունի, բայց դու հաստատ բակում վիշապ չես պահի, չէ՞:

Հարրին ու Ունը ժպտացին Հագրիդին, որն ի պատասխան ժպտաց նրանց իր թափ մորուքի միջից: Հագրիդը կյանքում ամեն ինչից շատ ուզում էր մի ընտանի վիշապ ունենալ, իսկ Հարրին, Ունը և Հերմիոնան շատ լավ գիտեին այդ մասին... Նա նույնիսկ մի վիշապի ձագուկ էր ունեցել, եթք

նրանք դեռ առաջին դասարանում էին, չարաբաստիկ Նորվեգական եղերաբաշը՝ Նորբերտ անունով: Հազրիդի խելքն ուղղակի գնում էր հրեշավոր արարածների համար, և որքան ավելի վտանգավոր, այնքան ավելի լավ:

— Գոնե լավ է, որ այս հրեշտապոչ ուստիձները փոքր են, — ասաց Ոննը, երբ նրանք մի ժամ անց վերադառնում էին ամրոց Ճաշելու:

— Հիմա են փոքր, — ասաց Հերմիոնան բարկացած ձայնով, — իսկ երբ Հազրիդը գլխի ընկնի, թե նրանք ինչով են սնվում, կարծում եմ, որ դրանք առնվազն վեց ոտնաշակի մեծության կիասնեն:

— Դե՛հ, դա այդքան էլ կարենոր չի լինի, եթե դրանց նշանակությունը ծովախտ բուժելն է, կամ դրա նման մի անմեղ ու օգտակար բան, — խորամանկ ժպտալով, ասաց Ոննը:

— Դու շատ լավ գիտես, որ ես դա ասացի միայն Մալֆոյի ձայնը կտրելու համար, — ասաց Հերմիոնան, — բայց իրականում ես կարծում եմ, որ նա ճիշտ է: Իմ կարծիքով միակ օգտակար բանը, որ կարող ենք անել դրանց հետ, հնարավորինս արագ բոլորին սատկացնելն է, քանի դեռ դրանք չեն սկսել հարձակվել մեզ վրա:

Նրանք նստեցին Գրիֆինդորի սեղանի մոտ և սկսեցին ճաշակել տրորած կարտոֆիլ ու կոտլետներ: Հերմիոնան սկսեց այնքան արագ ուտել, որ Հարրին ու Ոննը սկսեցին ակամա դիտել նրան:

— Ըըմ... սա երկի դովլաթերի իրավունքների համար բողոքի նոր ձև է, հա՞, — ասաց Ոննը: — Որոշել ես այնքան ուտել, որ սիրտոդ խառնի ու հետ տա՞ս...

— Ո՛չ, — ասաց Հերմիոնան այնքան արժանապատվությամբ, որքան թույլ էր տալիս աղցանով լի բերանը, — ես ուղղակի ուզում եմ, հնարավորինս արագ վերջացնել, որպեսզի գնամ գրադարան:

— Ի՞նչ, — ասաց Ոննը թերահավատությամբ, — Հերմիոնա... այսօր դասերի առաջին օրն է: Մենք դեռ տնային աշխատանք էլ չենք ստացել:

Հերմիոնան ուսերը թոթվեց և շարունակեց արագ-արագ կուլ տալ իր ճաշը, ասես մի քանի օր ոչինչ չէր կերել: Հետո նա ուտքի ցատկեց ու ասաց.

— Կիանդիակենք ընթրիքին, — և ուղղակի վազքով դուրս նետվեց Մեծ դահլիճից:

Երբ ինչեց հետկեսօրյա դասերի սկիզբն ազդարարող զանգը, Հարրին և Ունը ուղղվեցին դեպի Հյուսիսային աշտարակը, որտեղ շեշտակի վեր խոյացող պտուտակածն աստիճանների գլխին, վերջին աստիճանահարթակի առաստաղից կախված արծաթյա սանդուղքը տանում էր դեպի առաստաղի մեջ գտնվող կլոր սահադրնակը և պրոֆեսոր Թրելոնիի կացարան-դասարանը:

Կրակից բուրող ծանոթ քաղցր օժանելիքի հոտն անմիջապես խփեց նրանց քթին, երբ սահադրնակով մտան կլոր սրահը: Ինչպես միշտ վարագույրները քաշված էին, և կլոր սենյակն ընկղմված էր աղոտ կարմրավուն լուսի մեջ, որը տարածվում էր շղարշներով ու շալերով լուսամփոփով բազմաթիվ լամպերից: Հարրին ու Ունը քայլեցին մոմած չթով երեսապատված բազմաթիվ աթոռների և փափուկ, ցածր ու կլոր աթոռակների միջով, որոնք արդեն գբաղեցրել էին մյուս ուսանողները, և նստեցին նախորդ տարվա իրենց փոքրիկ կլոր սեղանի մոտ:

— Բարի օր, — ասաց պրոֆեսոր Թրելոնիի առեղծվածային ձայնը ուղիղ Հարրիի թիկունքում՝ ստիպելով նրան ջղածիգ ցնցվել:

Պրոֆեսոր Թրելոնին՝ մի շատ նիհար կին էր, հսկայական ակնոցով, որից նրա աչքերը դեմքի վրա չափազանց մեծ էին երևում: Նա ողբերգական արտահայտությամբ սևեռուն նայում էր Հարրիին, և այդ արտահայտությունը հայտնվում էր նրա դեմքին ամեն անգամ, երբ նա նայում էր Հարրիին: Սովորականի պես առատ հուլունքները, շղթաները և ապարանջանները բուխարուց տարածվող լուսից փայլվիլում էին նրա պարանոցին ու բազուկներին:

— Դու չափազանց մտագբաղ ես, սիրելի՝ սպավոր ձայնով ասաց նա Հարրիին, — իմ Ներքին աչքը տեսնում է քո խրոխտ դեմքի տակ թաքնվող մտահոգ ոգին: Եվ ես շատ եմ ցավում, որ քո մտահոգությունը անհիմն չէ: Տեսնում եմ, որ քեզ շատ դժվարին ժամանակներ են սպասվում, ավա՛ղ... շա՛տ դժվարին... Վախենում եմ, որ այն, ինչից ինքո ես վախենում, շուտով կկատարվի... ու թերևս ավելի շուտ, քան կարծում ես...

Նրա ձայնը իջակ շշուկի աստիճանի: Ունը աչքերը պտտեց Հարրիի վրա, որը քարացած դեմքով հետ նայեց: Պրոֆեսոր Թրելոնին շրջունով անցավ նրանց կողքով և նստեց բուխարու առջև դրված մի մեծ թևավոր բազկաթորի մեջ՝ դեմքով դեպի դասարանը: Լավենդեր Բրաունը և

Փարվաթի Փաթիլը, ովքեր սրտանց հիանում էին պրոֆեսոր Թրելոնիով, նստած էին ցածր աթոռակների վրա հենց նրա կողքին:

— Սիրելինե՛րս, ժամանակն է դիմել աստղերին, — ասաց նա: — Մոլորակների շարժման առեղծվածային նախանշանները բացահայտվում են միայն նրանց առաջ, ովքեր հասկանում են երկնային պարի քայլերը: Մարդկային ձակատագրերը կարող են բացահայտվել մոլորակների ուղեծրերով, որոնք միահյուսվում են...

Բայց Հարրիի մտքերը սավառնում էին հեռուներում: Բուրումնավետ կրակից նա միշտ իրեն քնկոտ ու բթացած էր զգում, իսկ պրոֆեսոր Թրելոնիի միալար ծայնը և միապաղադ պատմությունները բախտագուշակության մասին երբեք առանձնապես մեծ տպավորություն չէին թողնում նրա վրա... Թեև Հարրին չէր կարող անտեսել պրոֆեսոր Թրելոնիի ասածը... Վախենում եմ, որ այն, ինչից ինքդ ես վախենում շուտով կկատարվի...

Բայց Հերմիոնան ճիշտ էր, ջղայնացած մտածում էր Հարրին: Պրոֆեսոր Թրելոնին իրականում մի պառավ խաբերա է: Նա ինքն այդ պահին ոչ մի բանից էլ չէր վախենում... Չհաշված իհարկե միայն իր անհանգստությունը Սիրիուսի համար... Ի՞նչ պիտի իմանար պրոֆեսոր Թրելոնին... Հարրին վաղուց արդեն սկսել էր մտածել, որ նրա բախտագուշակության տաղանդը ոչ այլ ինչ էր, քան ընդամենը հաջող կռահումներ և առեղծվածային ու ահազդու դերասանություն:

Բացառությամբ, իհարկե այն մեկ անգամ պատահածից, անցած ուսումնական տարվա վերջում, երբ նա կանխագուշակեց Վոլեմորթի վերադարձը... Եվ Դամբլդորն ինքն էլ ասաց, որ իր կարծիքով պրոֆեսոր Թրելոնիի այդ տրանսն իսկական էր եղել, երբ Հարրին պատմեց նրան...

— Հա՛րրի, — շշնջաց Ռոնը:

— Ի՞նչ:

Հարրին շրջվեց ու տեսավ, որ ամբողջ դասարանը սկսուն նայում էր իրեն: Նա ուղիղ նստեց տեղում: Կարծես ննջել էր՝ տաքությունից բժժած և կլանված իր մտքերով:

— Ես ասում էի, սիրելի՛ս, որ դու ակնհայտորեն ծնվել ես Սատուրնի կործանարար ազդեցության տակ, — ասում էր պրոֆեսոր Թրելոնին՝ ծայնի

մեջ թեթևակի վիրավորված արտահայտությամբ՝ այն փաստի կապակցությամբ, որ Հարրին չէր հետևում իր ասածներին:

— Ծնվել եմ ինչի՝ տակ... ներեցե՞ք, — հարցրեց Հարրին:

— Սատուրնի, սիրելի ս, կամ Երևակի, այսինքն Երևակ մոլորակի, — ասաց պրոֆեսոր Թրելոնին՝ արդեն միանշանակ բարկացած ձայնով, որ նա ըստ արժանավույն չի գնահատում այդ նորությունը: — Ես ասում էի, որ Սատուրնը հաստատ իր ազդեցության գագաթնակետում է եղել քո ծնվելու պահին... Դրա մասին են վկայում քո սև մազերը... նիհար կառուցվածքը... այդքան երիտասարդ տարիքում ունեցած ողբերգական կորուստները... ինձ թվում է, որ չեմ սխալվի, եթե ասեմ, որ դու ծնվել ես ձմեռվա կեսին, չէ՞:

— Ո՛չ, — ասաց Հարրին, — ես ծնվել եմ հուլիսին:

Ոնք շտապեց ծիծաղի փոթկոցը թաքցնել իբր անսպասելի հազի մեջ:

Կես ժամ անց նրանցից յուրաքանչյուրին տրվեց մեկական բարդ շրջանածե քարտեզ և հանձնարարվեց քարտեզների վրա գրանցել, թե ինչ դիրք են ունեցել մոլորակներն իրենց ծննդյան պահերին: Բավականին ձանձրալի գործ էր, որը պահանջում էր անդադար ստուգել մոլորակային առյուսակներն ու հաշվարկել դրանց շարժման անկյունները:

— Ես այստեղ երկու Նեպտուն ունեմ, — քիչ անց ասաց Հարրին՝ խոժոռ նայելով մագաղաթի իր կտորին, — այդպես չի կարող լինել, չէ՞...

— Աաաա՝ ա, — ասաց Ոնք՝ կապելով պրոֆեսոր Թրելոնիի առեղծվածային շշուկը, — երբ երկնքում երկու Նեպտուններ են հայտնվում, դա նշանակում է, որ հաստատ օճառի մի նոր պղպջակ է ծնվել, Հա՛րի...

Շեյմոսը և Դինը, ովքեր նստած էին նրանց կողքի սեղանին, բարձրածայն փոթկացին, թեև ոչ այնքան բարձր, որ խլացնեն Լավենդեր Բրաունի հիացական ծղրտոցները...

— Oh, պրոֆե՛սոր, տեսե՛ք... Ես այստեղ չփոխկապակցված մոլորակ եմ գտել... Օօօ՛հ, գուցե սա ինչ-որ թաքնված երկնային մարմին է, պրոֆե՛սոր...

— Դա Ուրան մոլորակն է, սիրելիս, — ասաց պրոֆեսոր Թրելոնին՝ նայելով նրա քարտեզին:

— Կարո՞ղ եմ ես էլ տեսնել քո թաքնված երկնային մարմինը, Լա՛վենդեր, — ասաց Ոնք:

Դժբախտաբար պրոֆեսոր Թրելոնին լսեց, և երկի հենց դա էր պատճառը, որ դասի վերջում հսկայական քանակության տնային աշխատանք տվեց բոլորին:

— Ուրեմն, բոլորդ կկատարեք առաջիկա ամսում մոլորակների շարժման մանրամասն վերլուծությունը, և կկազմեք դրանց ազդեցության աղյուսակը ձեր անձնական երկնային քարտեզների վրա, — կարգադրեց նա՝ շատ ավելի նմանվելով պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալին, քան իր սովորաբար ցրված ու ներողամիտ էությանը, — կիանձնեք հաջորդ երկուշաբթի, և ոչ մի պատճառաբանություն չեմ ընդունի:

— Ուու՛ֆ, թշվար պառավ չղջիկ, — դառնագին ասաց Ռոնը, երբ միացան ընթրիքի համար աստիճաններով դեպի Մեծ դահլիճ շարժվող բազմությանը: — Ամբողջ շաբաթ-կիրակի միայն դրանով պիտի գբաղվենք...

— Շատ տնային աշխատանք եք ստացե՞լ, — զվարթ հարցրեց Հերմիոնան՝ աստիճանների վրա հավասարվելով նրանց, — պրոֆեսոր Վեկտորը մեզ ընդհանրապես ոչ մի առաջադրանք չտվեց:

— Հա, կեցցե՛ պրոֆեսոր Վեկտորը, — չարակամ ասաց Ռոնը:

Նրանք հասան շքամուտքի դահլիճ, որը լեփ-լեցուն էր ընթրիքի համար հերթով դահլիճ մտնող ուսանողներով: Նոր էին միացել հերթին, երբ մի բարձր ձայն լսվեց նրանց թիկունքից.

— Ուի՛զի, հե՛յ, Ուի՛զի...

Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան միասին շրջվեցին: Մալֆոյը, Քրեբը և Գոյլը կանգնած էին նրանց թիկունքում ինչ-որ բանից գոհ ու ամբարտավան:

— Ի՞նչ, — կարծ ասաց Ռոնը:

— Հայրիկիդ մասին թերթում են գրել, Ուի՛զի, — ասաց Մալֆոյը, թափահարելով «Մարգարե» օրաթերթի թարմ օրինակը և շատ բարձրաձայն խոսելով, այնպես որ շքամուտքի դահլիճում բոլորը լսեն իրեն, սկսեց կարդալ. — Լսե՛ք բոլորդ...

ՀՐԱՇԱԳՈՐԾՈՒԹՅԱՆ ՆԱԽԱՐԱՐՈՒԹՅԱՆ ՆՈՐ ՍԽԱԼՏԵՐԸ

«Այնպիսի տպավորություն է, ասես Հրաշագործության Նախարարության խնդիրներին վերջ ու սահման չի լինելու, գրում է լրագրի հատուկ թղթակից Ռիտա Սքիթերը։ Վերջերս ենթարկվելով սուր քննադատության, Քվիդիչի Աշխարհի Գավաթի եզրափակիչում անկառավարելի ամբոխին կարգի հրավիրելու անկարողության համար, Նախարարությունը կանգնել է մի նոր խնդրի առաջ, և չի կարողանում բացատրություն տալ իր աշխատակից վհուկներից մեկի հանկարծակի անհետացման կապակցությամբ։ Կարծես դա քիչ էր, Նախարարությունը երեկ ընկավ մի նոր անախորժության մեջ՝ Մագլաստեղծ իրերի չարաշահման գրասենյակի աշխատակից Առնոլդ Ռիգլիի անհեթեթ պահելաձեկի պատճառով»։

Այստեղ Մալֆոյը գլուխը վեր բարձրացրեց։

— Պատկերացնու՞մ եք, նույնիսկ անունը ճիշտ չեն գրել։ Ուի՛զի, այնպիսի տպավորություն է, ասես նա մի բացարձակ անկարևորի մեկն է Նախարարությունում, — գրեթե գոռալով եզրակացրեց նա։

Շքամուտքի դահլիճում բոլորն արդեն ուշադիր լսում էին Մալֆոյի ելույթը, որը ձեռքի դերասանական շարժումով ուղղեց թուղթը և շարունակեց կարդալ։

ՀԱՅ

«Առնոլդ Ուիզլին, որը երկու տարի առաջ տուգանվել էր թօշող ավտոմեքենա ունենալու համար, երեկ ընկել է մի տհած միջադեպի մեջ, որին մասնակցել են նաև մի քանի մագլ օրինապահներ («ոստիկաններ»): Միջադեպի պատճառը եղել են մի քանի ծայրահեղ հարձակողական և վտանգավոր աղբարկղները: Ակնհայտորեն, պարոն Ուիզլին օգնության է նետվել Նախարարության արդեն տարիքն առաջ նախկին ավրոր Գիծ-Աչք Մուլիին, որը պաշտոնաթող էր եղել, երբ այնքան էր խելքը թօցրել կասկածամտությունից, որ չէր կարողանում հասարակ մարդկային ողջույնը տարբերել սպանության փորձից: Զարմանալի չէ, որ պարոն Ուիզլին, ժամանելով պարոն Մուլիի տուն, հայտնաբերել է, որ այն խիստ վերահսկողության տակ է, և որ պարոն Մուլիին կրկին անգամ կեղծ տագնաապ է բարձրացրել, իբր իր նկատմամբ կազմակերպված մահավորձի կապակցությամբ: Ուստի պարոն Ուիզլին ստիպված է եղել մի քանի մարդու հիշողություն մաքրել մինչև մագլ ոստիկաններից փախչելը, բայց հրաժարվում է պատասխանել «Մարգարե» օրաթերթի թղթակցի հարցերին, թե ինչու է նա Նախարարությանը խառնել նման անարժանապատիվ և ստորացուցիչ միջադեպի մեջ...»

ՀԱՅ

— Այստեղ մի լուսանկար էլ կա, Ուիզլի, — ասաց Մալֆոյը թափ տալով լրագիրն ու բարձր պահելով, որպեսզի բոլորը տեսնեն, — սա արդեն ծնողներիդ լուսանկարն է ձեր տան առաջ... Եթե միայն այս խոզանոցը կարելի է տուն համարել: Իսկ մայրիկիդ, հաստատ, չէր խանգարի մի փոքր նիհարել...

Ունը կատաղությունից դողում էր: Բոլորը նայում էին նրան:

— Զայնդ կտրի՞ր, Մալֆոյ, — ասաց Հարրին, — Ոո՛ն, գնանք այստեղից...

— Օ՛հ, հա՛, դու այս տարի ամառը նրանց տանն ես անցկացրել չե՞մ, Փո՛թթեր, — ծիծաղելով շարունակեց Մալֆոյը, — դու հաստատ կիմանաս, իրո՞ք նրա մայրիկն այսքան գեր է պառավ խոզի պես, թե ուղղակի լուսանկարի մեջ է այդպես երևում:

— Դու քո մայրիկի մասին խոսի՞ր, Մալֆոյ, — ասաց Հարրին, մինչ Հերմիոնայի հետ երկուսով փորձում էին շորերից պինդ պահած հետ պահել Ոոնին, որպեսզի չհարձակվի Մալֆոյի վրա... — Մայրիկդ միշտ է այդքան դժգոհ կյանքից, ասես, քթի տակ քաք է քսված, թե միայն այն ժամանակ, երբ դու նրա կողքին ես:

Մալֆոյի գունատ դեմքը մի փոքր շառագունեց.

— Չհամարձակվե՞ս վիրավորել մորս, Փո՛թթեր:

— Ուրեմն կեղտոտ բերանդ փակ պահի՞ր, — ասաց Հարրին ու շրջվեց:

ԲԱ-ԲԱԽ...

Մի քանիսը շքասրահում գտնվողներից ճչացին... Հարրին զգաց, որ ինչոր շատ տաք սպիտակ բան քսվելով անցավ իր դեմքի կողքով... Նա ձեռքը մտցրեց իր պարեգոսի գրանը կախարդական փայտիկի հետևից, բայց մինչև կիասցներ անգամ դիպչել դրան, լսվեց երկրորդ ԲԱ-ԲԱԽ-ը, և մի կատաղած մօնչյուն, որն արձագանքեց շքամուտքի դակարձով:

— Ո՛Չ, ԴՈՒ ՆՄԱՆ ԲԱԽ ՉԵՍ ԱՆԻ, ՏԴԱ՛...

Հարրին շեշտակի շրջվեց: Պրոֆեսոր Մուտին կաղալով ցած էր իջնում մարմարյա աստիճաններով: Նրա կախարդական փայտիկն առաջ մեկնած ձեռքի մեջ ուղղված էր մի սպիտակ ժանտաքիսի վրա, որն անօգնական դողդողում էր շախմատաձև սալապատված հատակի վրա, ճիշտ այնտեղ, որտեղ քիչ առաջ կանգնած էր Մալֆոյը:

Շքամուտքի դակարձում սարսափահար լռություն տիրեց: Մուտիից բացի բոլորն ասես քարացած լինեին: Մուտին շրջվեց, որպեսզի նայի Հարրիին... առնվազն նրա նորմալ աչքը ուղղված էր դեպի Հարրին, իսկ մյուսը ներս էր շրջված:

— Քեզ վիրավորե՞ց, — գռմռաց Մուտին ցածր սպառնալից ձայնով:

— Ո՛չ, — ասաց Հարրին, — Վրիավեց:

— Թո՛ղ դրան, — հանկարծ գոռաց Մուտին:

— Ի՞նչը թողնեմ... — ապշահար ասաց Հարրին:

— Դու չե... նա՛... — մօնչաց Մուդին բութ մատով ուսի վրայով ցույց տալով քրեբին, որը պատրաստվում էր գետնից բարձրացնել ժանտաքիսին, բայց կես ժանապարհին քարացավ տեղում: Այնպիսի տպավորություն էր, ասես Մուդիի պտտվող աչքը կարող էր տեսնել գլխի միջով, թե ինչ էր կատարվում նրա թիկունքում:

Մուդին կաղալով մոտեցավ Քրեբին, Գոյլին և ժանտաքիսին, որն սկսեց սարսափահար ծվծվալ և, տեղից պոկվելով, գլխապատառ նետվեց դեպի զնդանները:

— Մտքովդ էլ չանցնի՛, — ունաց Մուդին, իր կախարդական փայտիկը կրկին ուղղելով ժանտաքիսի վրա... Փոքրիկ կենդանին օդ թռավ, և շրմփոցով փռվեց հատակին ու հարվածի ուժից կրկին օդ թռավ:

— Տանել չեմ կարող, երբ հարձակվում են թիկունքով կանգնած հակառակորդի վրա, — մօնչաց Մուդին, մինչ ժանտաքիսն ամեն անգամ գետնին խփվելուց ավելի ու ավելի բարձր էր օդ թռչում՝ ցավից ու վախից ծղրտալով, — ստո՛ր, վախսկո՛տ, անարժա՛ն պահելաձև... Երբե՛ք... այլև՛ս... այդպե՛ս... չանե՛ս... — ասաց Մուդին՝ ամեն մի բառը՝ ասես մեխի պես մխրճելով գետնին վերուվար ցատկուտող ժանտաքիսի մեջ:

— Պրոֆեսոր Մու՛դի, — հնչեց մի ապշահար ձայն:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը ցած էր իջնում մարմարյա աստիճաններով՝ մի մեծ կապոց գրքեր գրկած:

— Ողջու՛յն, պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալ՝, — սառնորեն ասաց Մուդին, մինչ ժանտաքիսն ավելի ու ավելի բարձր է թռչում գետնից:

— Ի՞նչ... ի՞նչ եք անում այստեղ, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը՝ աչքերով հետևելով օդի մեջ վերուվար ցատկող ժանտաքիսին:

— Դաստիարակում եմ, — ասաց Մուդին:

— Դաստիար... Մուդի՞... Դա ուսանո՞ղ է, — բարկությունից խզվող ձայնով գոռաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը՝ գրկից ցած թափելով գրքերը:

— Ճիշտ այդպե՛ս, — ասաց Մուդին:

— Ո՛չ, — գոռաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալ՝ ցած վագելով աստիճաններով և դուրս հանելով իր կախարդական փայտիկը: Մի վայրկյան անց ուժեղ գմփոցով Դրաքո Մալֆոյը կրկին հայտնվեց հատակին

ծիծաղելի դիրքում ընկած՝ բաց հարդագույն մազերը թափված կարմրատակած երեսին: Նա, ցնցվելով ու զկրտալով, ոտքի կանգնեց:

— Մու՛ղի, մենք երբեք չենք կիրառում Տրանսֆիգուրացիան որպես պատժամիջոց, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը թույլ ձայնով, — մի՞թե պրոֆեսոր Դամբլդորը ձեզ չի ասել այդ մասին:

— Գուցեն ասել է, հա՛, — ասաց Մուղին՝ անտարբեր քորելով ծնոտը, — բայց իմ կարծիքով մի լավ ցնցումը...

— Մենք այստեղ դաստիարակության նպատակով միայն կարգապահական հմայապատիժ ենք կիրառում, Մու՛ղի: Կամ խախտումի մասին հայտնում ենք ուսանողի Միաբանության Ավագ դասախոսին:

— Ես այդպես էլ կանեմ, — ասաց Մուղին՝ մեծագույն անբարյացկամությամբ նայելով Մալֆոյին:

Մալֆոյը, որի գունատ աչքերից դեռ ցավի և ստորացման արցունքներ էին գալիս, անտակ ատելությամբ նայեց Մուղիին և ինչ-որ բան մրթնրթաց, որ իր հայրը հարգված ու ազդեցիկ մարդ է...

— Լու՛րջ ես ասում, — հանգիստ ասաց Մուղին ու մի քանի քայլ կաղալով առաջ եկավ: Նրա փայտե ոտքի խուլ դնգոցն արձագանքեց Դահլիճում: — Ես շատ լավ եմ ձանաչում հորդ, տղա՛... Հորդ կասե՛ս, որ Մուղին աչքը չի կտրելու նրա զավակից... կասե՛ս հատուկ իմ անունից... Իսկ քո Ավագ դասախոսը Սնեյփին է, չէ՞ Եթե չեմ սխալվում...

— Այո՛, — ասաց Մալֆոյը արհամարհանքով:

— Նա էլ է իմ հին ընկերներից, — մոնչաց Մուղին: — Ես էլ պատրաստվում էի մի փոքր գրուցել ծերուկ Սնեյփի հետ... Այստեղ արի՛, դու... Եվ նա բանեց Մալֆոյի ուսից ու, վերջինիս իրենից առաջ հրելով, կաղաց դեպի զնդանները:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը մի քանի վայրկյան ապշահար նայեց նրանց հետևից, հետո կախարդական փայտիկով մի թեթև շարժում արեց իր գրքերի ուղղությամբ, որոնք օդ թռան ու կրկին տեղավորվեցին նրա գրկում:

— Բան չասե՛ք, — կամաց ասաց Ունը Հարրիին ու Հերմիոնային, երբ մի քանի րոպեից նրանք նստեցին Գրիֆինդորի սեղանի մոտ՝ շրջապատված քիչ առաջ կատարվածի մասին բոլոր կողմերից լսվող հուզված շշուկներով:

— Ինչո՞ւ, — զարմացած ասաց Հերմիոնան:

— Որովհետև ուզում եմ, որ այդ տեսարանը ընդմիշտ դրոշմվի հիշողությանս մեջ, — ասաց Ռոնը՝ աչքերը փակելով, դեմքին երանության արտահայտությամբ, — Դրաքո Մալֆոյը՝ ծիծաղաշարժ, թռչկոտող ժանտաքիս...

Հարրին ու Հերմիոնան միահամուռ ծիծաղեցին, և Հերմիոնան սկսեց մսով ռագու լցնել նրանց երեքի ավսեների մեջ:

— Բայց նա կարող էր իսկապես շատ լուրջ վնաս հասցնել Մալֆոյին, — ասաց նա, — իրոք, պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը շատ ժամանակին կանգնեցրեց նրան...

— Հերմիոնա, — բարկացած ասաց Ռոնը՝ կրկին բացելով աչքերը, — դու փչացնում ես իմ կյանքի լավագույն պահը:

Հերմիոնան անհամբերությամբ փնչացրեց և կրկին սկսեց ուտել աննկարագրելի արագությամբ:

— Միայն չասես, թե իինա նորից շտապում ես գրադարան, — ասաց Հարրին՝ դիտելով նրան:

— Այո, գնալու են գրադարան, — կարծ ասաց Հերմիոնան: — Շատ գործ ունեմ...

— Բայց դու ասացիր, որ պրոֆեսոր Վեկտորը...

— Դա տնային աշխատանք չի, — ասաց նա: Հինգ րոպեից նրա ավսեն մաքրվեց, և Հերմիոնան ուղղակի դուրս վագեց Դահլիճից:

Հազիվ էր Հերմիոնան հեռացել, երբ նրա տեղը գրադեցրեց Ֆրեդ Ուիզլին.

— Մու՛ղին... — ասաց նա. — Ի՞նչ դեմք ա, չէ՞...

— Խոսք չունեմ, գժո՛տ դեմք ա, — ասաց Զորջը՝ նստելով Ֆրեդի դիմաց:

— Ուու՛խ, նրա նման դասատու դեռ չենք ունեցել, — ասաց Երկվորյակների լավագույն ընկեր Լի Զորդանը՝ նստելով Զորջի կողքին, — Էսօր առաջին անգամ մեզ դաս տվեց, — հայտնեց նա Հարրիին ու Ռոնին:

— Ինչի՞ նման էր, — հարցրեց Հարրին հետաքրքրված:

Ֆրեդը, Զորջը և Լին իմաստալից հայացքներ փոխանակեցին:

— Դեռ երբեք դրա նման դաս չենք ունեցել, — ասաց Ֆրեդը:

— Այդ մարդը հաստատ գիտի՞... — ասաց Լին:

— Ի՞նչը գիտի, — առաջ թեքվելով հարցրեց Ռոնը:

— Գիտի անել այն ամենը, ինչը սովորեցնում է, — տպավորված ասաց
Զորջը:

- Գիտի ի՞նչը անել, — ասաց Հարրին:
 - Կռվել Սև ուժերի դեմ, — ասաց Ֆրեդը:
 - Նա այդ ամենը իրականում տեսել է ու արել, — ասաց Զորջը:
 - Ապշեցուցիչ է, — ասաց Լին:
- Ունը ձեռքը մտցրեց իր պայուսակի մեջ, որպեսզի դասացուցակը հանի:
- Մինչև հինգշաբթի մենք հնքնապաշտպանության դաս չունենք, — ասաց նա հիասթափված ձայնով:

Ճաշ

Գլուխ 14. Աններելի անեծքները

Հաջորդ երկու օրերն անցան առանց մեծ միջադեպերի, եթե չհաշվենք իհարկե, որ Հմայադեղերի դասին Նեվիլին հաջողվեց ինչ-որ կերպ հալեցնել իր վեցերորդ կաթսան, ինչի արդյունքում պրոֆեսոր Սնեյփը, որը կարծես անհուն ատելության և անհագուրդ վրիժառության նոր տարածաշափեր էր բացահայտել իր համար ամառվա ընթացքում, Նեվիլին հմայապատիժ տվեց, որից Նեվիլը վերադարձավ ծայրահեղ խանգարված նյարդերով, քանի որ ստիպված էր եղել հերձել մի ամբողջ տակառ պոզավոր դոդոշների:

— Հասկանու՞մ ես, թե Սնեյփն ինչու է այդպես գժվել, — ասաց Ռոնը Հարրիին, մինչ երկուսով դիտում էին, թե ինչպես է Հերմինան Նեվիլին սովորեցնում Մաքրագործման հմայանքը, որպեսզի նա իր եղունգների տակից հեշտությամբ հանի գորտերի կոկորանքը:

— Հա՛, — ասաց Հարրին, — պատճառը Մուտին է:

Բոլորը շատ լավ գիտեին, որ Սնեյփն իրականում ինքն էր ուզում դառնալ դպրոցում Սև ուժերից ինքնապաշտպանության ուսուցիչը, և արդեն չորրորդ տարին էր, ինչ այդ տեղը նրան չէր հասնում: Սնեյփը տանել չէր կարող ինքնապաշտպանության բոլոր նախկին ուսուցիչներին, և նույնիսկ չէր խորշում բացահայտորեն ցուցադրել իր հակակրանքը... բայց տարօրինակորեն զգույշ էր երևում՝ Գիժ-Աչք Մուտիի նկատմամբ իր վերաբերմունքը ցուցադրելու մեջ: Իրոք, երբ էլ որ Հարրին տեսնում էր նրանց միասին... սովորաբար Ճաշի և ընթրիքի ժամերին, կամ երբ նրանք անցնում էին միջանցքներով... նրա մոտ որոշակի տպավորություն էր ստեղծվում, ասես Սնեյփը խուսափում էր Մուտիի աչքերի մեջ նայել, թե՝ իսկականի, թե՝ կախարդականի:

— Ինձ թվում է, Սնեյփը նրանից վախենում է, գիտե՞ս, — մտազբաղ ասաց Հարրին:

— Պատկերացրու՛, ինչ կլինի, եթե Մուդին Սնեյփին պոզավոր դոդոշ դարձնի, — ասաց Ոննը երազկոտ հայացքով, — ու ստիպի նրան թռչուտել ամբողջ գնդանում...

Գրիֆինդորի չորրորդ դասարանցիներն անհամբերությամբ էին սպասում Մուդիի առաջին դասին, և իննօշաբթի օրը Ճաշից հետո նույնիսկ ժամանակից շուտ եկան դասարան ու խմբվեցին դրսում, մինչև զանգի հնչելը:

Միայն Հերմիոնան չկար, որը հայտնվեց ճիշտ ժամանակին:

— Գնացել էի...

— ...գրադարան, — նրա փոխարեն նախադասությունն ավարտեց Հարրին: — Շուտ արա՛, ներս մտի՛ր, թե չէ առաջին շարքերում էլ տեղ չի մնա:

Նրանք շտապեցին գրադեցնել այն երեք դատարկ աթոռները, որոնք գտնվում էին հենց ուսուցչի սեղանի մոտ, պայուսակներից հանեցին դասագիրքը՝ «Աև ուժերից ինքնապաշտպանության ուղեցույցը», և սկսեցին սպասել: Դասարանը անսովոր լուռ էր: Շուտով միջանցքից լսվեցին Մուդիի ոտնաձայները, և նա մտավ դասարան, ինչպես միշտ, տարօրինակ ու սարսափեցնող տեսքով: Երկար պարեզոտի տակից երևում էր միայն փայտյա ոտքի չանչավոր թաթը:

— Կարող եք հավաքել դրանք, — մռնչաց նա, կաղալով մոտեցավ իր գրասեղանին և նստեց աթոռին: — Գրքերը... Դրանք ձեզ պետք չեն գա:

Բոլորը սուսուփուս հավաքեցին գրքերը: Ոննը արդեն ոգեշունչ տեսք էր ստացել:

Մուդին սեղանին դրեց մատյանը, գլխի ցնցումով սպիածածկ դեմքից հետ զցեց իր սպիտակահեր խռնված բաշը և սկսեց մեկ առ մեկ կարդալ բոլոր աշակերտների անունները՝ նորմալ աչքը չհեռացնելով ցուցակից, մինչ կախարդական կապույտ աչքը պտտվում էր ու մի պահ սարսափազդու կանգնում արձագանքող աշակերտի վրա:

— Շատ լավ, — ասաց նա վերջին աշակերտի անունը կարդալուց և նրա հետ ծանոթանալուց հետո, — ես մի նամակ եմ ստացել պրոֆեսոր Լուափինից այս դասարանի մասին: Կարծես արդեն անցել եք սև արարածների հետ ծանոթացնան առաջին փուլը... Արդեն ծանոթ եք բոխոխիճների, կարմիր-

գլխարկների, ճահճապայիկների, գրինդիլոների, կապաների ու դարձվորմարդագայլերի հետ... Ճի՞շտ եմ ասում...

Համաձայնության ընդհանուր մրմունջ անցավ դասարանով:

— Բայց դուք շատ հետ եք մնացել... շա՛տ հետ եք մնացել... անեծքների հարցում, — ասաց Մուդին, — ուստի ես կսկսեմ ձեր դասը հենց այդտեղից: Դուք պետք է իմանաք, թե կախարդներն ինչ կարող են անել միմյանց դեմ: Ես ընդամենը մեկ տարի ունեմ ձեզ Սև անեծքների մասին սովորեցնելու համար...

— Բայց, դուք, ինչ է, մեկ տարուց ավելի չե՞ք մնալու, — իրենից անկախ հարցրեց Ռոնը:

Մուդիի կախարդական աչքը պտտվեց Ռոնի վրա: Ռոնն ինքն իր ասածից անչափ վախեցավ: Բայց Մուդին ժպտաց... Առաջին անգամն էր, որ Հարրին տեսավ նրան ժպտալիս: Սակայն արդյունքում, նրա աննկարագրելի սպիածածկ դեմքն ավելի ծոմրվեց, թեև սփոփիչ էր իմանալը, որ Մուդին ի վիճակի է երբեմն այնպիսի հասարակ մարդկային բան անել, ինչպես ժպտալը: Ռոնի սրտից ասես քար ընկավ:

— Դու Արթուր Ռիփլիի տղան ես, չէ՞՝, — ասաց Մուդին, — հայրու ինձ մի երկու օր առաջ մի շատ նեղ իրավիճակից հանեց... Հա՛, ես միայն մեկ տարի եմ ձեզ դաս տալու: Հատուկ ծառայություն եմ մատուցում Դամբլդորին... մեկ տարի ու հետո կրկին կվերադառնամ իմ հանգիստ կյանքին:

Նա խռպոտ ծիծաղեց ու հետո իր չոր ու սպիածածկ ձեռքերը ծափով միացրեց իրար:

— Ուրեմն... անցանք գործի... Անեծքները: Դրանք կարող են բազմաթիվ տեսակների լինել, կախված ներքին ուժից և անիծողի հզորությունից: Ըստ Հրաշագործության Նախարարության, ես պետք է ձեզ միայն հականեծքները սովորեցնեմ և այդքանը... Ըստ ուսումնական ծրագրի ես չափութեած է ձեզ ցույց տամ, թե ինչպիսի տեսք ունեն անօրինական կամ արգելված Սև անեծքները, քանի դեռ վեցերորդ դասարան չեք հասել: Ենթադրվում է, որ դուք դեռ տարիքով այնքան հասուն չեք, որպեսզի գործ ունենաք դրանց հետ... Հա՛... Բայց արոֆեսոր Դամբլդորը շատ ավելի բարձր կարծիքի է ձեր նյարդերի մասին, նա գտնում է, որ դուք կդիմանաք այդ փորձությանը, իսկ ինչ վերաբերում է ինձ, ես հանողված եմ, որ ինչքան շուտ իմանաք դրանց մասին, այնքան ավելի լավ ձեզ համար: Մյուս կողմից

հարց է ծագում, թե ինչպես եք պաշտպանելու ձեզ մի բանից, ինչը կյանքում ոչ մի անգամ չեք տեսել... Այն կախարդը, որը երբեք կուգենա անօրինական անեծք կատարել ձեր նկատմամբ, հաստատ չի կանգնի ու բացատրի, թե ինչ է պատրաստվում ամել: Հաստատ, նա ո՞չ բարի կլինի, ո՞չ էլ այնքան սիրալիր, որպեսզի կանգնի ձեր առաջ ու բացահայտ կատարի անեծքը: Ուստի դուք պետք է պատրաստված լինեք... Պետք է զգոն լինեք և աչալուրջ... Կիսնդրեմ, որ մի կողմ դնեք դա, երբ ես եմ խոսում, օրիորդ Բրա՛ուն:

Լավենդերը ցնցվեց ու շառագունեց: Այդ պահին նա նստարանի տակ Փարվաթին էր ցույց տալիս իր վերջացրած հորոսկոպը: Ակնհայտորեն Մուտիի կախարդական աչքը կարող էր տեսնել նույնիսկ կարծր փայտի միջով:

— Ուստի... կա՞ մեկը, ով գիտի թե ո՞ր անեծքներն են առավել խիստ պատժվում իրաշագործական օրենքներով:

Մի քանիսը վախվորած ձեռք բարձրացրին, այդ թվում նաև Ռոնը և Հերմիոնան: Մուտին մատը ցցեց Ռոնի վրա, թեև նրա կախարդական աչքը դեռ գամված էր Լավենդերի վրա:

— Ըըմ... — վախվորած սկսեց Ռոնը, — հայրիկս ինձ պատմել է մեկի մասին... Այն կոչվում է... Եթե չեմ սխալվում... Իմպերիուս անեծքը...

— Ա՞հ, այո՛, — ասաց Մուտին բավարարված, — Հայրու հաստատ գիտի այդ մեկը, քանզի հենց Իմպերիուս անեծքի պատճառով Նախարարությունը մի ժամանակ մեծ խնդիրներ ունեցավ:

Մուտին ծանր ոտքի կանգնեց, բացեց իր գրասեղանի դարակը և այնտեղից մի ապակյա անոթ հանեց: Անոթի մեջ երեք խոշոր զգվելի սարդեր էին կծկված: Հարրին զգաց ինչպես Ռոնը թեթևակի ցնցվեց նրա կողքին... Ռոնը ատում էր սարդերին:

Մուտին ձեռքը մտցրեց անոթի մեջ, բանեց սարդերից մեկին և հանելով այնպես պահեց ափի մեջ, որ բոլորը տեսնեն:

Հետո նա իր կախարդական փայտիկը ցցեց սարդի վրա ու մրթնթաց.

— Իմպե՛րիո...

Սարդը թռավ Մուտիի ափից՝ կախված սարդոստայնի բարակ թելից և սկսեց հետ ու առաջ ճոճվել ասես կրկեսային ցատկաձոճանակի վրա: Իրոք սարդն իրեն այնպես էր պահում ասես կրկեսային ելույթ էր ցուցադրում:

Սկզբում հերթով ցցեց իր բարակ ու ծռմռված ոտքերը, հետո հետադարձ ցատկեց և կտրելով սարդոստայնի թելը վայրէջք կատարեց գրասեղանին, որտեղ սկսեց շրջանաձև պտտվել: Մուղին ցնցեց իր կախարդական փայտիկը, և սարդը կանգնեց հետևի երկու ոտքերի վրա ու սկսեց տեղում պարել:

Բոլորը ծիծաղեցին... բոլորը բացի Մուղիից:

— Կարծում եք ծիծաղելի է, հա՞, — մօնչաց նա: — Պատկերացրե՛ք, որ դա ձեզ հետ է կատարվում, ծիծաղելի կլինի՞ այդ ժամանակ:

Ծիծաղն ակնթարթորեն դադարեց:

— Բացարձակ վերահսկում, — հանգիստ շարունակեց Մուղին, մինչ սարդը կծկվեց, բացվեց ու սկսեց կրկին պտտվել շրջաններով, — Ես կարող եմ նրան ստիպել դուրս թռչել պատուհանից, խեղդվել ջրի մեջ... Կարող եմ ստիպել, որ նետվի կրակի մեջ կամ խցկվի ձեզնից մեկնումեկի կոկորդը...

Ունը ակամա ցնցվեց:

— Տարիներ առաջ բազմաթիվ դեպքեր եղան, երբ շատ կախարդներ ու վիուկներ, ընկնելով իմացերիուս անեծքի տակ, խամաճիկների նման կատարում էին չար ուժերի կամքը, — ասաց Մուղին, և Հարրին անմիջապես հասկացավ, որ նա խոսում էր այն օրերի մասին, երբ Վոլդեմորթի հզորությունը գագաթնակետում էր: — Նախարարությունը մե՛ծ խնդիրներ ունեցավ՝ փորձելով բացահայտել, թե ով էր գործում իր սեփական կամքով, իսկ ով՝ իմացերիուս անեծքի ազդեցության տակ:

Մուղին մի փոքր դադար տվեց ու շարունակեց.

— Իմացերիուս անեծքի դեմ կարելի է պայքարել, և ես ձեզ կսովորեցնեմ, թե ինչպես, բայց դրա համար մեծ կամքի ուժ է պետք և քաջարի ոգի, իսկ դրանից ոչ բոլորն ունեն: Ավելի լավ կլինի, եթե ուղղակի խուսափեք այդ անեծքից, եթե կարողանաք... Ուստի... Ազաւուրզ ԶԳՈՆՈՒԹՅՈՒՆ, — հաշոցի պես հանկարծ գոռաց նա, և բոլորը վեր թռան տեղերից:

Մուղին սեղանից վերցրեց գլուխկոնծիներ տվող սարդին ու հետ ցցեց անոթի մեջ:

— Ուրի՞շ... Էլ ի՞նչ գիտեք... Կա՞ մեկ ուրիշ անեծք ինացող...

Հերմիոնայի ձեռքը օդ բարձրացավ, և ի զարմանս Հարրիի Նեվիլը նույնպես ձեռք բարձրացրեց: Միակ դասը, որի ժամանակ Նեվիլը սովորաբար կամավոր որևէ հարցի էր պատասխանում, Հերբալոգիայի դասն

էր, որը նրա ամենալավ իմացած և ամենասիրած առարկան էր: Նեվիլն ինքն էլ կարծես զարմացած էր սեփական համարձակության վրա:

— Այո՞... — ասաց Մուտին՝ իր կախարդական աչքը պտտելով ու գամելով Նեվիլի վրա:

— Կա մեկն էլ... Քրուսիատուս է կոչվում, — ասաց Նեվիլը, ցածր բայց կայուն ձայնով:

Մուտին ուշադիր նայեց Նեվիլին, այս անգամ արդեն երկու աչքով:

— Անունդ Լոնգբրոք՝ Է, տղա՛, — ասաց նա, իր կախարդական աչքը տանելով մատոյանի վրա:

Նեվիլը կրկին նյարդային գլխով արեց, բայց Մուտին այլևս ոչ մի հարց չտվեց: Շրջվելով դեպի դասարանը, նա ձեռքը մտցրեց անոթի մեջ հաջորդ սարդի հետևից և հանելով դրեց սեղանին, որտեղ այն անշարժ մնաց՝ չափազանց վախեցած՝ շարժվելու համար:

— Քրուսիատուս անեծքը... — ասաց Մուտին: — Կենդանին պետք է մի քիչ ավելի մեծ լինի, որպեսզի երևա, թե ինչ է կատարվում հետք, — ասաց նա՝ իր կախարդական փայտիկը ցցելով սարդի վրա, — Ենգո՛րջիո...

Սարդն ուրեց ու մեծացավ, դարձավ ավելի մեծ, քան թռչնակեր տարանտուլը: Մոռանալով բոլոր ձևականությունները, Ռոնը հետ բրդեց իր աթոռն ու հնարավորինս հեռացավ Մուտիի սեղանից:

Մուտին կրկին բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը և ուղղելով սարդի վրա, քթի տակ ասաց.

— Քրու՛սիո...

Անմիջապես սարդի ոտքերը կծկվեցին մարմնի տակ, այն գլորվեց մեջքի վրա և սկսեց սարսափելի գալարվել՝ կողքից կողք ճոճվելով: Ոչ մի ձայն չէր գալիս սարդից, սակայն Հարրին համոզված էր, որ եթե այն ձայն հանելու ունակություն ունենար, ապա այդ պահին միայն ցավի ճիշեր կլսվեին նրանից: Մուտին չէր հեռացնում իր կախարդական փայտիկը, իսկ սարդն ավելի ուժեղ էր ցնցվում և գալարվում...

— Վերջացրե՛ք, — գոռաց Հերմիոնան:

Հարրին շրջվեց ու նայեց նրան: Սակայն Հերմիոնան սարդին չէր նայում, այլ Նեվիլին, իսկ Հարրին՝ հետևելով նրա հայացքին, տեսավ, որ Նեվիլի ձեռքերը ջղաձգորեն ցնցվում էին սեղանի վրա, այնպես ուժեղ սեղմված

բռունցքների մեջ, որ մատների հոդերն արդեն սպիտակել էին, իսկ աչքերը լայն չռված էին սարսափահար, չտեսնող հայացքի մեջ:

Մուդին վեր բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը: Սարդի ոտքերը թուլացան, բայց այն շարունակեց ջղաձգվել:

— Ոեդուսիո, — մրամրթաց Մուդին, և սարդը հետ սեղմվեց իր սովորական չափերին: Մուդին սարդին զցեց անոթի մեջ:

— Ցավ, — կամաց ասաց Մուդին, — պետք չեն ո՞չ աքցաններ, ոչ դանակներ մարդուն տանջելու և կտտանքի ենթարկելու համար, եթե կարող ես Քրուսիատուս անեծքը կատարել... Այս մեկը նոյնպես ժամանակին շատ երկրպագուներ ուներ... Լավ... Ուրիշը... Ուրիշը գիտե՞ք:

Հարրին շուրջը նայեց: Մյուսների դեմքերի արտահայտությունից նա գլխի ընկավ, որ բոլորը փորձում էին պատկերացնել, թե ինչ պիտի լինի երրորդ վերջին սարդի հետ: Հերմիոնայի ձեռքը թեթևակի դողում էր, եթե նա բարձրացրեց այն:

— Այո՞... — ասաց Մուդին՝ նայելով նրան:

— Ավադա Կեդավրա, — շշնչաց Հերմիոնան:

Մի քանիսը, այդ թվում և Ռոնը, սարսափահար նայեցին նրան:

— Ա՞հ, — ասաց Մուդին, ևս մեկ թույլ ժախտով ծռմռելով իր հաշմված շրթունքները, — այո... վերջինը և բոլորից վատագույնը... Ավադա Կեդավրա... Սպանող անեծքը:

Նա ձեռքը մտցրեց ապակյա անոթի մեջ, և կարծես սարդն արդեն գիտեր, թե ինչ էր սպասվում իրեն, որովհետև խուճապահար դեսուդեն ընկավ Մուդիի մատներից ազատվելու համար, բայց նա բռնեց սարդին, և դրեց սեղանին: Սարդը սկսեց խուճապահար վազվել սեղանի փայտյա երեսին:

Մուդին բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը, և Հարրին հանկարծ համակվեց ահավոր վատ նախազգացումով:

— Ավադա Կեդավրա... — մռնչաց Մուդին:

Ուժեղ շայուն լսվեց և կուրացնող լույսի մի շանթ ձառագեց, ասես մի շատ մեծ ու անտեսանելի բան շայունով անցավ օդի միջով... Ակնթարթորեն սարդը գլորվեց մեջքի վրա, առանց որևէ տեսանելի վնասվածքի, բայց ակնհայտորեն անկենդան: Աղջիկներից մի քանիսը բերանները փակեցին՝

Ճիշերը խլացնելու համար: Ունը ինքն իրեն հետ էր նետել և քիչ մնաց ցած ընկներ իր աթոռից, երբ սարդը վազեց նրա ուղղությամբ:

Մուղին սատկած սարդին սեղանից ցած զցեց հատակին:

— Լավ տեսարան չէր, չէ^o, — հանգիստ ասաց նա: — Շատ տիաձ տեսարան էր: Եվ դրան ոչ մի հակաանեծք չկա: Այս անեծքին նույնիսկ կասեցնող հակահարված չկա: Պատմությանը հայտնի է միայն մեկ անձ, որը ողջ է մնացել այդ անեծքից հետո, և ահա նա նստած է իմ առաջ:

Հարրին զգաց, որ շառագունում է, երբ Մուղին երկու աչքերը գամվեցին իր դեմքին: Նա զգաց, որ բոլոր մյուսները նույնպես իրեն են նայում: Հարրին չտեսնող հայացքով նայեց դատարկ գրատախտակին, ասես հմայված լիներ դրանով, բայց իրականում ոչինչ չէր տեսնում...

Ուրեմն ահա թե ինչպես են մահացել ծնողներս... Ճիշտ այս սարդի նման: Նրանք նույնպես երկի արտաքինից ոչ մի վերք, ոչ մի վնաս չէին ստացել... Նրանք նույնպես գուցե տեսել են այս կանաչ լուսը և լսել իրենց վրա շչացող մահվան ձայնը, մինչև կյանքը լրիվ լքել է նրանց մարմինները:

Հարրին արդեն երեք տարի շարունակ բազմաթիվ անգամներ փորձել էր պատկերացնել իր ծնողների մահը, այն օրից ի վեր ինչ ինչ ինչպես էր նրանց սպանության մասին... Թե ինչպես էր Մտրակը դավաճանել իր ծնողներին, հայտնել նրանց գտնվելու վայրը Վոլդեմորթին, որը եկել էր գտնելու նրանց տունը... Թե ինչպես էր Վոլդեմորթը սպանել սկզբում Հարրիի հորը... Ինչպես էր Զեյմս Փոթթերը փորձել դիմակայել նրան, գոռալով կնոջը, որ վերցնի Հարրիին ու փախչի... Իսկ Վոլդեմորթը շարունակել էր հարձակվել Լիլի Փոթթերի վրա, կարգադրել էր նրան մի կողմի գնալ, որպեսզի ինքը կարողանա սպանել Հարրիին... Ինչպես էր մայրն աղաչել, որ նա իրեն սպանի, բայց խնայի որդուն և շարունակել իրենով պաշտպանել իր որդուն... Եվ Վոլդեմորթը նրան նույնպես սպանել էր, մինչև իր կախարդական փայտիկը Հարրիի վրա ուղղելը...

Հարրին գիտեր այդ մանրամասները, որովհետև նա լսել էր իր ծնողների ձայնները, երբ անցած տարի կրվում էր ազրայելների դեմ... Քանզի հենց դա էր ազրայելների սարսափելի ուժի գաղտնիքը. ստիպել իրենց զոհին վերապրել կյանքում ունեցած ամենավատ հիշողությունները և խեղդվել անսահման հուսահատության մեջ...

Մուդին կրկին խոսեց, բայց Հարրին նրա ձայնը լսեց շատ հեռվից: Մեծագույն ճիգով նա ինքն իրեն հավաքեց ու ստիպեց կենտրոնանալ ներկայի վրա և լսեց ինչպես Մուդին ասում էր.

— Ավաղա Կեդավրան այնպիսի անեծք է, որի համար բավականին մեծ կախարդական հզորություն է պահանջվում... Դուք բոլորդ միասին կարող եք հանել ձեր կախարդական փայտիկները, ուղղել ինձ վրա և ասել այդ բառերը, բայց ես կասկածում եմ, թե ձեր ամբողջ ուժը միասին վերցրած թեթև սրտխառնոցից բացի ուրիշ բան կառաջացնի իմ մեջ: Բայց դա չէ կարևորը: Ես չեմ պատրաստվում սովորեցնել ձեզ, ինչպես կատարել այդ անեծքը: Հարց է ծագում, չէ՞, թե ինչու եմ այն ցույց տալիս ձեզ, եթե դրա դեմ ոչ մի հակաանեծք չկա: Չե՞ք հասկանում... Որպեսզի իմանաք դրա մասին: Դուք պետք է հասկանաք, թե ինչ կարող է պատահել ձեզ հետ և առավել ևս իմանաք վատթարագույնը: Ուղղակի պետք է խուսափեք հայտնվել այնպիսի վիճակում, որ կանգնեք վատթարագույնի առաջ... Ուստի... ԱՉԱԼՈՒՇ ԶԳՈՆՈՒԹՅՈՒՆ... — կրկին գոռաց նա և ամբողջ դասարանը կրկին ջղաձգորեն ցնցվեց:

— Ուրեմն... այս երեք անեծքները... Ավաղա Կեդավրա, Իմպերիուս և Քրուսիատուս... հայտնի են, որպես Աններելի անեծքներ: Դրանցից յուրաքանչյուրի կիրառումը մարդու դեմ բավական է Ազքաբանում ցմահ բանտարկություն վաստակելու համար: ԱՌ, թե ինչի հետ գործ ունենք... ԱՌ թե ինչի դեմ պիտի սովորեցնեմ ձեզ կրվել... Դուք պետք է պատրաստ լինեք: Դուք պետք է զինվեք: Բայց ամենակարևորը, դուք պետք է սովորեք անդադար, երբեք չմարող աչալուրջ զգոնություն պահպանել: Իսկ հիմա հանեք ձեր գրչափետուրներն... ու արտագրեք աՌ, սա...

Դասի մնացած մասն անցավ Աններելի անեծքների մասին գրառումներ անելով: Ոչ ոք ոչինչ չասաց մինչև զանգի հնչելը... բայց երբ Մուդին բաց թողեց նրանց, և նրանք հեռացան դասարանից, խոսակցությունների մի բուռն փոթորիկ սկսվեց: Շատերը ահաբեկված ձայներով քննարկում էին անեծքները...

— Տեսա՞ք, թե ինչպես էր գալարվում...

— ...իսկ երբ սպանեց սարդին...

— ... ի՞նչ տեսարան էր...

Հարրին մտածում էր, որ նրանք բոլորը դասի մասին այնպես են խոսում, ասես դա մի տեսարժան շոու լիներ, բայց նրա համար այն բոլորովին էլ զվարձալի չէր... ոչ էլ Հերմիոնայի համար:

- Շտապե՞ք, — մեծագույն լրջությամբ ասաց նա Հարրիին և Ոոնին:
- Նորից այդ գրողի տարած գրադարանն ես գնու՞մ, — ասաց Ոոնը:
- Ո՛չ, — կարճ ասաց Հերմիոնան՝ մատնացուց անելով դեպի կողմնատար միջանցքը, — Նեվիլը...

Նեվիլը միայնակ կանգնած էր միջանցքում և ցնորվածի պես նայում էր դիմացի քարե պատին, ճիշտ նույն սարսափահար, ոչինչ չտեսնող հայացքով՝ ինչպես Մուտիի Քրուսիատուս անեծքի ցուցադրման ժամանակ:

- Նեվի՞լ... — մեղմ ասաց Հերմիոնան:

Նեվիլը շուրջը նայեց:

- Օ՛հ, ողջու՞յն, — ասաց նա, սովորականից ավելի բարձր ծայնով, — հետաքրքիր դաս էր, չէ՞... Հետաքրքիր է, թե ճաշին ինչ է լինելու... Ես... ես այնքան քաղցած եմ... իսկ դու՞ք, դուք ուտել չե՞ք ուզում...

- Նե՞վիլ, լա՞վ ես, — հարցրեց Հերմիոնան:

- Օ՛հ, այո՛, ես լավ եմ, — մրմնջաց Նեվիլը ճիշտ նույնափակ անբնական ծայնով: Շատ հետաքրքիր ճաշ էր... Ուզում էի ասել դաս էր... Հետաքրքիր է, թե այսօր ի՞նչ է լինելու ընթրիքին...

Ոոնը մի անհանգիստ հայացք նետեց Հարրիին:

- Նե՞վիլ, ինչ...

Բայց մի ծանոթ քթքթոց լսվեց նրանց հետևից և շրջվելով նրանք տեսան միջանցքով կաղալով դեպի իրենց կողմը եկող պրոֆեսոր Մուտիին: Բոլոր չորսն անմիջապես լռեցին, անհանգիստ դիտելով, ինչպես էր նա մոտենում, բայց երբ Մուտին խոսեց, նրա ծայնը անսովոր մեղմ ու կարեկից ինչեց:

- Բան չկա, տղա՛ս, — ասաց նա Նեվիլին: — Գիտե՞ս ինչ, արի միասին գնանք իմ աշխատասենյակը... ու մի գավաթ թեյ խմենք...

Մուտիի հետ մի գավաթ թեյ խմելու հեռանկարից Նեվիլը նույնիսկ ավելի սարսափահար տեսք ստացավ: Նա ո՛չ շարժվեց տեղից, ո՛չ ծպտուն հանեց:

Մուտին իր կախարդական աչքը հարեց Հարրիի վրա

- Իսկ դու լա՞վ ես, Փո՛թթեր...

— Այո՛, — պատասխանեց Հարրին գրեթե հանդգնորեն:

Մուղիի կապույտ աչքը ակնակապիճի մեջ թեթևակի ցնցվեց՝ զննելով Հարրիին, հետո նա ասաց.

— Դու պետք է իմանաս... Կարող է թվալ, թե դա շատ դաժան է, բայց դու պետք է իմանաս... Իմաստ չունի ձևացնել իբր... Դեհ, լավ... Արի՛, Լոնգբրո՛թոմ, ես մի քանի գիրք եմ բերել հետս, որոնք կարող են քեզ շատ հետաքրքրել:

Նեվիլը աղաչական նայեց Հարրիին, Ոռնին և Հերմիոնային, բայց նրանք ոչինչ չասացին, ուստի Նեվիլն այլընտրանք չուներ, նրան մնում էր միայն թույլ տալ, որ Մուղին ուսից բռնած առաջ իրի իրեն միջանցքով հակառակ ուղղությամբ:

— Դուք բան հասկացա՞ք... — ասաց Ոռնը՝ դիտելով ինչպես էին Նեվիլն ու Մուղին հեռանում դեպի միջանցքի շրջադարձը:

— Չգիտեմ, — ասաց Հերմիոնան խիստ մտազբաղ տեսքով:

— Բայց հզո՞ր դաս էր չէ՞՝, — ասաց Ոռնը Հարրիին, երբ նրանք ուղղվեցին դեպի Մեծ դահլիճը, — Ֆրեդն ու Ջորջը ճիշտ էին ասում... Մուղին իրոք շատ լավ գիտի այն ամենը, ինչ սովորեցնում է... Երբ կատարեց Ավադա Կեդավրան, ո՞նց սատկեց էդ սարդը, իսկ նա միայն ձեռքը թափի տվեց...

Բայց Ոռնը հանկարծ ձայնը կտրեց՝ նայելով Հարրիի դեմքին, և այլևս ոչ մի խոսք չասաց, մինչև հասան Մեծ դահլիճը: Եվ արդեն ընթրիքի սեղանի մոտ նստած, նա միայն վախվորած առաջարկեց, որ իրենք այդ երեկո սկսեն կատարել պրոֆեսոր Թրելոնիի տված առաջադրանքը, որովհետև դա կարող է մի քանի ժամ պահանջել:

Հերմիոնան ընթրիքի ժամանակ ոչինչ չասաց Հարրիին ու Ոռնին, բայց կայծակնային արագությամբ խփշտեց իր ընթրիքը և կրկին վագեց գրադարան: Հարրին և Ոռնը վերադարձան Գրիֆինդորի աշտարակը և Հարրին, որն ամբողջ ընթրիքի ժամանակ ուրիշ բանի մասին չէր մտածում, ինքն առաջինը խոսեց Աններելի անեծքների մասին:

— Ի՞նչ ես կարծում, Մուղին ու Դամբլդորը խնդիրներ չե՞ն ունենա Նախարարության հետ, եթե այնտեղ ինանան, որ մենք տեսել ենք այդ անեծքների ազդեցությունը, — հարցրեց Հարրին, երբ մոտեցան Չաղ Կոմսուհուն:

— Հա՛, շատ հնարավոր է, — ասաց Ունը, — Բայց Դամբլդորը միշտ ամեն ինչ իր ուզածով է անում, իսկ Մուտին, ինչքան գիտեմ, ամբողջ կյանքում մի փորձանքից, մյուս փորձանքի մեջ է ընկել: Ըստ իր բնավորության, նա նախ հարձակվում է, հետո նոր՝ հարցեր տալիս... Հենց միայն նրա հրթիռանետ աղբարկղներն ինչ ասես արժեին... Բարբաջանք...

Չաղ Կոմսուիին առաջ ճոճվեց՝ բացելով անցումը, և նրանք երկուսով ներս մագլցեցին Գրիֆինդորի ընդհանուր սենյակը, որը մարդաշատ էր ու աղմկոտ:

— Ես ի՞նչ է կատարվում այստեղ... Բա ո՞ր գրողի ծոցում ենք անելու մեր բախտագուշակության դասը, — հարցրեց Հարրին:

— Ուու՛ֆ, մի հեշտ բան հարցրու... — տնքաց Ունը:

Նրանք վեր բարձրացան ննջարան իրենց դասագրքերն ու քարտեզները վերցնելու, և գտան Նեվիլին ննջարանում միայնակ, անկողնու մեջ նստած՝ մի գիրք կարդալիս: Նա շատ ավելի հանգիստ տեսք ուներ, քան Մուտիի դասի վերջում, թեև ակնհայտորեն դեռ լրիվ ուշքի չեր եկել: Աչքերը բավականին կարմրած էին:

— Լա՞վ ես, Նե՛վիլ, — հարցրեց Հարրին:

— Օ՛հ, այո՛, — ասաց Նեվիլը, — ես լավ եմ, շնորհակալություն: Մի շատ հետաքրքիր գիրք եմ կարդում... Պրոֆեսոր Մուտին տվեց...

Նա բարձր պահեց գիրքը, որպեսզի տղաները տեսնեն կազմը. «Միջերկրականի հրաշագործ ջրային բույսերը և նրանց կախարդական հատկությունները»:

— Հաստատ, պրոֆեսոր Սածիլը պատմել է պրոֆեսոր Մուտիին, որ ես լավ եմ հերբալոգիայից — ասաց Նեվիլը, և նրա ծայնի մեջ մի թերև հպարտություն լսվեց, ինչը Հարրին դեռ երբեք չէր լսել նրանից: — Նա էլ կարծել է, որ ինձ համար հետաքրքիր կլինեն այս գոքերը:

Ասել Նեվիլին, թե պրոֆեսոր Սածիլն ինչ կարծիք է հայտնել նրա մասին, Հարրիի կարծիքով Նեվիլի ոգին բարձրացնելու շատ նրբանկատ ձև էր, որովհետև Նեվիլն ընդհանրապես շատ հազվադեպ էր գովասանք լսում իր հասցեին: Նման բան երևի միայն պրոֆեսոր Լուայինը կաներ:

Հարրին և Ունը վերցրին «Ապագայի վերջանումը» դասագրքերը և ցած իջան ընդհանուր սենյակը, մի ազատ սեղան գտան ու սկսեցին կազմել գալիք ամսվա իրենց աստղային կանխագուշակությունների քարտեզը: Մի

Ժամ անց նրանք դեռ շատ քիչ բան էին արել, թեև ամբողջ սեղանը ուղղակի ծածկված էր տարբեր հաշվարկներ և խորհրդանշաններ կրող մագաղաթների կտորներով, և Հարրին այնպես էր բժժել, ասես սենյակը լի էր պրոֆեսոր Թրելոնիի բուրավետ ծխերով:

— Սկի մի տառ էլ չեմ հասկանում էս ամենից, — ասաց նա՝ բթացած հայացքով նայելով հաշվարկների երկար ցանկին:

— Գիտե՞ս ինչ, — ասաց Ռոնը, որի կարմիր մազերը բիզ-բիզ էին կանգնել բազմաթիվ անգամներ մատներով վեր բարձրացնելուց, — Ես կարծում եմ, որ պետք է վերադառնալ բախտագուշակության մեր հին մեթոդին:

— Այսինքն ո՞ր մեթոդին... ...

— Հա՛, — ասաց Ռոնը և հավաքելով սեղանին թափված խզմզված մագաղաթի կտորները, գրչափետուրը թաթախեց թանաքի մեջ ու սկսեց գրել: — Հաջորդ երկուշաբթի, — ասաց նա՝ արագ խզբզելով տառերը, — Ես, ամենայն հավանականությամբ, հարբուխ կստանամ ու կսկսեմ հազար՝ Մարսի և Յուպիտերի համատեղ անբարենպաստ ազդեցության պատճառով:

Ռոնը հոնքերի տակից նայեց Հարրիին.

— Դու ի՞ո նրան լավ գիտես, ինչքան շատ գրենք, որ համաձայն աստղերի դժբախտ ու թշվար ենք լինելու, այնքան կուտն ավելի հեշտ կուտի:

— Ճիշտ ես ասում, — ասաց Հարրին և ձմրթելով իր առաջին խզբզած մագաղաթը, մի խումբ շատախոսող առաջին դասարանցիների գլուխների վրայով նետեց այն բուխարու կրակի մեջ: — Շատ լավ... Սկսենք նորից... Ուրեմն այս երկուշաբթի, ես մեծ վտանգի եմ ենթարկվելու... ըըմ... հրդեհի պատճառով...

— Հա՛, բա ո՞նց, — մռայլ ասաց Ռոնը, — Երկուշաբթի հրթիռանետ ուտիճներին պիտի կերակրենք... Լավ, երեքշաբթի... Ըըմ...

— Կորցնելու եմ ինձ համար մի շատ թանկարժեք բան, — ասաց Հարրին, որը թերթում էր «Ապագայի Վերջանումը» գիրքը նոր գաղափարներ գտնելու համար:

— Լավ գաղափար է, — ասաց Ռոնը՝ գրի առնելով: — Որովհետև... որովհետև... ըըմ... Մերկուրին կմտնի իր ութերորդ տունը... Ապա լսի՞ր...

իսկ եթե գրեմ, որ դավաճան դանակի հարված է սպասվում թիկունքից, մի վստահված ընկերոջ կողմից...

— Հա՛... լավ է... — ասաց Հարրին՝ անմիջապես գրանցելով գաղափարը, — որովհետև... Վեներան կմտնի տասներկուերորդ տունը:

— Իսկ չորեքշաբթի օրը, իմ կարծիքով ես մի շատ անբարեհաջող ծեծկուտուքի մեջ կներքաշվեմ ու մի լավ ծեծ կուտեմ:

— Ասաա՛հ, ես էի ուզում գրել, որ ծեծ եմ ուտելու: Շատ լավ... այդ դեպքում ես ուղղակի մի գրագ տանով կտամ:

— Հա՛, դու գրագ ես գալու, որ կռվի մեջ ես եմ հաղթելու և տանով ես տալու...

Նրանք շարունակեցին մոտ մեկ ժամ կանխագուշակություններ անել (որոնք կամաց-կամաց ավելի ողբերգական էին դառնում), մինչ այդ ընդհանուր սենյակը հետզհետե դատարկվեց: Բոլորը գնացին քնելու: Ծուռթաթը, պոչն ալարկոտ թափ տալով, եկավ նրանց մոտ, թռավ մի դատարկ աթոռի մեջ և փայլփլուն կլոր աչքերը գամեց Հարրիի վրա, ճիշտ այնպես ինչպես Հերմիոնան կնայեր, եթե իմանար, թե ինչպես են նրանք լկտիաբար գլուխներն ազատում իրենց տնային աշխատանքից:

Ծուրջը նայելով և փորձելով մի այնպիսի տարաբախստություն հորինել, որի մասին դեռ չի գրել, Հարրին տեսավ Ֆրեդին ու Ջորջին, ովքեր միասին գլուխ-գլխի նստած էին դիմացի պատի տակ և գրչափետուրները ծեռքերին ինչ-որ բան էիր գրում մի մագաղաթի կտորի վրա: Շատ անսովոր էր Ֆրեդին ու Ջորջին այդպես բոլորից հեռու լուր նստած տեսնելը: Նրանք սովորաբար սիրում էին ուշադրության կենտրոնում լինել և բոլորից շատ էին աղմկում: Ինչ-որ դավադիր բան կար նրանց լռության և մագաղաթի վրա գրառումներ անելու ծնի մեջ, և Հարրին հիշեց, ինչպես էին նրանք միասին այդպես նստած ինչ-որ բան գրում-մրում Տոհմառջում: Այն ժամանակ նա մտածեց, որ դա կարող էր ևս մեկ պատվերի ծն լինել Ուիզլիների հրաշալի ծաղրատիկների համար, բայց այս անգամ նման չէր, որ նրանք ծաղրատիկների մարքեթինգով զբաղված լինեին: Նրանք հաստատ լի Ջորդանին էլ կընդգրկեին, եթե խոսքը որևէ նոր կատակի մասին լիներ: Հարրին մտածեց, որ նրանք ամենայն հավանականությամբ ինչ-որ բան են մտնտում Երեք կախարդների Հրաշամարտին մասնակցելու համար:

Մինչ Հարրին դիտում էր, Զորջը գլուխն օրորեց, ինչ-որ բան ջնջեց իր գրչափետուրով և ասաց շատ ցածր ձայնով, որը սակայն հասավ Հարրիի ականջին արդեն դատարկ սենյակում տիրող լռության մեջ.

— Ոչ... կստացվի, որ մենք նրան մեղադրում ենք: Պետք է զգույշ լինել...

Այդ պահին Զորջը գլուխը բարձրացրեց և տեսավ, որ Հարրին դիտում էր իրենց: Հարրին ժպտաց և արագ վերադարձավ իր կանխագուշակություններին... Նա չէր ուզում, որ Զորջի մոտ այնպիսի տպավորություն ստեղծվեր, իբր ինքն ականջ էր դնում նրանց խոսակցությանը: Շատ շուտով երկվորյակները նույնպես հավաքեցին իրենց մագաղաթները, բարի գիշեր մաղթեցին և գնացին քնելու:

Ֆրեդի և Զորջի գնալուց հետո տասը րոպե անց, Չաղ Կոմսուհու դիմանկարը բացվեց, և Հերմիոնան ներս մտավ՝ մի ձեռքի տակ բռնած մի մեծ կապոց մագաղաթներ և մյուս ձեռքի տակ բերելով մի արկղիկ, որի պարունակությունը գրնզում էր նրա ամեն քայլի հետ: Ծուռթաթը մեջքը կորացրեց ու գոհունակությամբ մռաց:

— Ողջու՞յն, — ասաց Հերմիոնան, — իենց նոր վերջացրի:

— Ես էլ, — հաղթական ասաց Ռոնը՝ ցած նետելով իր գրչափետուրը:

Հերմիոնան նստեց նրանց սեղանի մոտ, ցած դրեց իր հետ բերած իրերը մի դատարկ բազկաթողի մեջ և սեղանից վերցրեց Ռոնի կանխագուշակությունների աղյուսակը:

— Աչքիս այնքան էլ բարեհաջող ամիս չես ունենալու, ի՞՞... — ասաց նա հեզնանքով, մինչ Ծուռթաթը տեղավորվում էր նրա գոգին:

— Ա՞հ, բան չկա... Գոնե ես նախօրոք գիտեմ իմ բոլոր տարաբախտությունների մասին, — ասաց Ռոնը հորանջելով:

— Մի քիչ շատ չի՞՝, մեկ ամսվա ընթացքում երկու անգամ խեղդվելու, — ասաց Հերմիոնան:

— Օ՞հ, իրոք երկու անգամ պիտի խեղդվե՞մ, — ասաց Ռոնը՝ նայելով իր կանխագուշակություններին: — Լավ է, որ նկատեցիր, ուրեմն մի խեղդվելու կփոխեմ գաղաղած հիպոգրիֆի կողմից կցցահարված լինելու վտանգի հետ:

— Չե՞ք կարծում, որ մեկ անգամ մեկի պես պարզ է, որ բստրել եք այս ամենը, — ասաց Հերմիոնան:

— Ինչպես ես համարձակվում, — շինծու Վիրավորված բացականչեց Ոտնը, — զիտե՞ս թե քանի ժամ ենք այստեղ տնային ալփերի պես գլուխներս կախ աշխատում:

Հերմիոնան հոնքերը վեր բարձրացրեց:

— Դա ընդամենը այդպիսի արտահայտություն է, — շտապեց ավելացնել Ոտնը:

Հարրին նույնպես ցած դրեց իր գրչափետուրը՝ վերջացնելով գլխատման միջոցով իր սեփական մահվան կանխագուշակությունը:

— Ի՞նչ կա արկղի մեջ, — հարցրեց նա՝ մատնացույց անելով Հերմիոնայի բերած արկղիկը:

— Լավ է, որ հարցրիք, — ասաց Հերմիոնան՝ թարս հայացք զցելով Ոտնի վրա, հետո բացեց արկղի կափարիչը և ցույց տվեց պարունակությունը:

Ներսում մոտավորապես հիսուն կրծքանշաններ կային, բոլորը տարբեր գույների, բայց բոլորի վրա մեծ տառերով գրված էր միևնույն բառը. ՇքիՊԱԾ.

— «ՇքիՊԱԾ»... — ասաց Հարրին՝ վերցնելով կրծքանշաններից մեկը, — սա ի՞նչ է նշանակում:

— ՇքիՊԱԾ, — սկսեց համբերատար բացատրել Հերմիոնան, — նշանակում է «Դովլաթների քաղաքացիական իրավունքների պաշտպանության շարժում»:

— Երբեք չեմ լսել նման շարժման մասին, — ասաց Ոտնը:

— Իհարկե չես լսել, — կտրուկ ասաց Հերմիոնան, — որովհետև ես եմ ստեղծել այն:

— Հա՞... — ասաց Ոտնը ոչ այնքան զարմացած, — և քանի անդամ ունի քո այդ «շարժումը»:

— Դեհ... եթե դուք ինձ միանաք, ուրեմն... երեք, — ասաց Հերմիոնան:

— Եվ դու կարծում ես, որ մենք էլ ուրիշ բան ու գործ չունենք պիտի ամբողջ դպրոցում ֆրֆռանք էս քո կրծքանշաններով, որոնց վրա գրված է Թքի-ԱՊՈՒԾ... — ասաց Ոտնը:

— ՇքիՊԱԾ, — համբերությունը կորցնելով՝ տաքացած ասաց Հերմիոնան, — ես ուզում էի անունը դնել. «Դադարեցնենք մեր հայրենակից իրաշագործ արարածների խայտառակ շահագործումը և պայքարենք նրանց

իրավական կարգավիճակի փոփոխության համար»... բայց որպես անուն դա հարմար չէր, ուստի դա կլինի մեր կարգախոսը:

Նա մի երկար մագաղաթ թափահարեց տղաների քթի տակ.

— Ես ուսումնասիրել եմ ամբողջ գրադարանը: Դովլաթների ստրկական շահագործումը հարյուրամյակների պատմություն ունի: Ուղղակի հավատս չի գալիս, որ մինչև օրս ոչ ոք ոչինչ չի արել այդ կապակցությամբ:

— Հերմիոնա... ականջներդ բաց արա ու ինձ լսի՞ր... — շատ բարձրաձայն ասաց Ռոնը, — նրանք... գոհ են... իրենց... կարգավիճակից... Նրանց դուր է գալիս ստրուկ լինելը:

— Մեր առաջնային կարձաժամկետ նպատակները կլինեն, — պատասխանեց Հերմիոնան նույնիսկ ավելի բարձր քան Ռոնը, և ասես մի բառ էլ չեր լսել նրա ասածից, — տնային դովլաթներին իրենց կատարած աշխատանքի համար արդարացի հատուցում ապահովելը և նրանց համար համապատասխան աշխատանքային պայմաններ ստեղծելը: Մեր հեռանկարային երկարաժամկետ նպատակների մեջ են մտնում փոխել օրենքը, որն արգելում է դովլաթներին օգտվել կախարդական փայտիկից և հասնել այն բանին, որ տնային ալփերի ցեղի գոնե մեկ դովլաթ ներկայացուցիչ մտնի Կախարդական արարածների կանոնակարգման և վերահսկման վարչություն, որովհետև նրանք անթույլատրելիորեն վատ են ներկայացված կառավարությունում:

— Եվ ինչպես ենք դա անելու, — հարցրեց Հարրին:

— Մենք կսկսենք անդամներ հավաքագրել, — ուրախացած ասաց Հերմիոնան, — կարծում եմ, որ անդամավճարը կարող է լինել երկու սիքել... կրծքանշանը գնելու համար և... հավաքված գումարը կարող է օգտագործվել տպագիր նյութերով տեղեկատվական կամպանիա ծավալելու նպատակով: Ռո՞ն, դու կլինես գանձապահը... Ես քեզ համար փող հավաքելու գանձատուփի ունեմ ննջարանում... իսկ դու՝, Հա՛րի, դու կլինես քարտուղարը, ուստի գուցե գրանցես իմ բոլոր ասածները որպես մեր առաջին ժողովի արձանագրությունը:

Երկար դադար տիրեց, որի ընթացքում Հերմիոնան երջանիկ ժպտում էր նրանց երկուսին, իսկ Հարրին ուղղակի երկու կես էր լինում, մի կողմից Հերմիոնայի նախաձեռնության նկատմամբ իր մեջ ծագած նյարդային ընդվզումից, մյուս կողմից Ռոնի դեմքին հայտնված արտահայտության վրա

ծիծաղը զսպելու ցանկությունից: Լոռությունը վերջապես խախտվեց, բայց խախտողը Ռոնը չէր, որն այնպիսի տեսք ուներ, ասես ժամանակավորապես զրկվել էր լսելու և խոսելու կարողությունից: Մի կամացուկ թակոցով լսվեց պատուհանի կողմից: Հարրին ընդհանուր սենյակի միջով նայեց պատուհանի ուղղությամբ և պատուհանի քիվին տեսավ լուսնի լույսով լուսավորված մի ձյունաձերմակ բվի:

— Հեղվի՞գ, — ուրախացած գոռաց նա և աթոռների ու բազկաթռների վրայով նետվեց դեպի պատուհանը:

Հեղվիգը ներս թռավ, մի պտույտ արեց սենյակում և վայրէջք կատարեց սեղանին, ուղիղ Հարրիի կանխագուշակությունների վրա:

— Ինչու՞ այսքան ուշացար, — հարցրեց Հարրին՝ շտապելով նրա հետևից:

— Պատասխան է բերել, — ոգևորված ասաց Ռոնը՝ մատնացույց անելով Հեղվիգի ոտքից կապված մի կտոր կեղտոտ մագաղաթը:

Հարրին շտապ քանդեց այն և նստեց, որպեսզի կարդա, մինչ Հեղվիգը կամացուկ բվկոցով թռավ նրա ծնկներին:

— Ի՞նչ է գրում, — շունչը պահած հարցրեց Հերմիոնան:

Նամակը շատ կարծ էր, և այնպիսի տպավորություն էր, ասես խզրզված էր մեծագույն շտապողականությամբ: Հարրին բարձրաձայն կարդաց.

❖

Հարրի,

Ես անմիջապես գալիս եմ հյուսիս: Քո սպիի մասին այդ նորությունը վերջինն է այն տարօրինակ լուրերի շարքից, որոնք հասել են ինձ այստեղ: Եթե նորից ցավ զգաս, անմիջապես գնա Դամբլդորի մոտ:

Ասում են, որ Դամբլդորը Գիֆ-Աչքին հետ է կանչել թոշակից, ինչը նշանակում է, որ նա սկսել է հասկանալ նախանշանները, նույնիսկ երբ ոչ ոք դեռ ոչինչ չի կասկածում:

Շուտով կկապվեմ քեզ հետ: Բարեկիր Ռոնին ու Հերմիոնային:

Զգոն եղի՞ր, Հա՛րի, և աչալուրջ,
Սիրիուս

Հարրին նայեց Ոտնին ու Հերմիոնային, ովքեր տագնապած նայում էին
նրան:

— Նա գալիս է հյուսի՞ս... — շշնջաց Հերմիոնան. — Ուրեմն նա
վերադառնու՞մ է...

— Այդ ի՞նչ նախանշաններ է հասկանում Դամբլդորը, — մտահոգված
ասաց Ոտնը, — Հա՛րի... Ի՞նչ եղավ քեզ...

Հարրին հենց այդ պահին ափով խփեց իր ճակատին՝ Հեղվիզին հետ
քշելով իր գոգից:

— Ես նրան չպետք է ասած լինեի, — կատաղած ասաց Հարրին:

— Ինչի՞ մասին ես խոսում, — զարմացած ասաց Ոտնը:

— Հիմա նա մտածում է, որ ինքը պետք է վերադառնա, — ասաց
Հարրին՝ բռունցքով այնպես խփելով սեղանին, որ Հեղվիզը վիրավորված
հոգոցով թռավ Ոտնի աթորի թիկնակին: — Նա վերադառնում է, որովհետև
կարծում է, որ ես փորձանքի մեջ եմ: Իսկ ինձ ոչինչ էլ չի եղել... Ես քեզ
համար ոչինչ չունեմ, — նետեց Հարրին Հեղվիզին, որը սպասումով կտուցն
էր կլթկլթացնում, — ստիպված ես բվանց գնալ ուտելիքի համար:

Հեղվիզը ծայրահեղ վիրավորված տեսք ընդունեց և թևով մի թեթև
հարվածելով Հարրիի զլխին՝ դուրս թռավ բաց պատուհանով:

— Հա՛րի, — սկսեց Հերմիոնան հանգստացնող ձայնով:

— Ես գնում եմ քնելու, — կարծ ասաց Հարրին, — կտեսնվենք
առավոտյան:

Ննջարանում նա արագ հագավ իր պիժաման և մտավ անկողին, բայց
բոլորովին չեղ ուզում քնել:

Եթե Սիրիուսը վերադառնա և բռնվի, դա կլինի իր՝ Հարրիի մեղքով:
Ինչու՞ թերանը փակ չպահեց... Ընդամենը մի քանի վայրկյան տևած ցավ
էր... Բայց ինքը չկարողացավ իր մեծ թերանը փակ պահել... Պետք չեղ այդ
մասին որևէ մեկին ասել...

Հարրին լսեց, ինչպես քիչ անց Ռոնը նույնպես մտավ ննջարան, բայց չխոսեց նրա հետ: Երկար ժամանակ Հարրին պառկած նայում էր իր ամպիովանուն: Ննջարանում բացարձակ լռություն էր տիրում: Եթե Հարրին այդքան տարված չլիներ մտքերով, ապա Նեվիլի սովորական խռմփոցների բացակայությունից զլիսի կը նկներ, որ ինքը ննջարանում միակ արթուն մարդը չէր այդ գիշեր:

ՃԱՎ

Գլուխ 15. Բոբատոնը և Դարմսթրենգը

Հաջորդ օրը վաղ առավոտյան Հարրին արթնացավ ուղեղում արդեն պատրաստ կազմված ծրագրով, կարծես ամբողջ գիշեր քնած ուղեղն անդադար աշխատել էր և եկել շատ հաստատ եգրակացության: Նա վեր կացավ, հագնվեց արևածագի դեռ աղոտ լույսի ներքո, դուրս եկավ ննջարանից առանց Ռոնին արթնացնելու և ցած իջավ դեռ ամայի ընդհանուր սենյակը: Սեղաններից մեկին դեռ ընկած էր նրա բախտագուշակության առաջադրանքը: Հարրին սեղանից մի կտոր մագաղաթ վերցրեց և գրեց հետևյալ նամակը.

Սիրելի Սիրիուս,

Ինձ թվում է, որ Ես ուղղակի երևակայել եմ, որ սպիս սկսել է նորից ցավել: Ճիշտն ասած, դեռ կիսաքուն էի, երբ գրում էի քեզ վերջին անգամ: Բոլորովին կարիք չկա, որ վերադառնաս:

Ես շատ լավ եմ, և ամեն ինչ այստեղ շատ լավ է:

Ինձ համար մի՛ անհանգստացիր:

Իմ ճակատը բոլորովին չի ցավում:

Հարրի

Հետո նա դուրս եկավ դիմանկարի անցքով և դեռ լուր ամրոցով ուղղվեց դեպի Բվանոց: Ճանապարհին նրան սպառնացող միակ վտանգը Փիվզն էր, որը փորձեց չորրորդ հարկի միջանցքում մի մեծ սկահակ շուրջ տալ նրա

գլխին: Վերջապես նա հասավ Բվանոց, որը գտնվում էր Արևմտյան աշտարակի գլխին:

Բվանոցը մի քարապատ շրջանաձև սենյակ էր՝ բավականին ցուրտ և քամոտ, որովհետև պատուհաններից ոչ մեկի վրա ապակի չկար: Ամբողջ հատակը ծածկված էր չոր ծղոտով, առատորեն շաղ տված բվերի ծերտով և տնային ու դաշտային մկների կմախքներով: Երևակայելի բոլոր տեսակների հարյուրավոր բվեր նստոտած էին պատերին գուգահեռ սարքված հաստ թառերին, որոնք շարք-շարք ձգվում էին մինչև առաստաղը: Գրեթե բոլոր թռչունները քնած էին, թեև մերթընդմերթ այստեղ-այնտեղ մի վառ սաթե աչք էր բացվում ու փայլատակում Հարրիի վրա: Նա անմիջապես տեսավ Հեղվիզին, որը թառել էր մի տափաստանային գորշ ու մի խարտյաշ բվերի միջև, և շտապեց նրա մոտ՝ սայթաքելով հատակին փռված ծղոտի վրա:

Որոշ ժամանակ պահանջվեց, որպեսզի համոզի Հեղվիզին արթնանալ, իսկ հետո նաև որպեսզի ստիպի նրան նայել իր վրա, որովհետև Հեղվիզը շարունակ ուռած-փրված պտտվում էր թառին՝ անդադար պոչը դարձնելով դեպի Հարրին: Անկասկած նա դեռ բարկացած էր Հարրիի վրա նախորդ երեկո նրա ցուցաբերած անշնորհակալ վերաբերմունքի համար: Միայն, եթք Հարրին բարձրաձայն ասաց, որ երևի Հեղվիզը չափազանց հոգնած է, ու ինքը ստիպված կլինի Ռոնին խնդրել, որ նա իրեն պարտքով տա իր Զիզիկին, Հեղվիզն առանց գլուխը շրջելու տոտիկը մեկնեց և թույլ տվեց, որ Հարրին նամակն ամրացնի:

— Ուղղակի գտի՞ր նրան, լա՞վ, — ասաց Հարրին՝ շոյելով բվի գլուխը, երբ իր բազկի վրա տանում էր նրան դեպի պատի մեջ եղած անցքերից մեկը, — գտի՞ր նրան, մինչև ազրայելները կգտնեն:

Հեղվիզը թույլ կտցեց Հարրիի մատը, թերևս այս անգամ քիչ ավելի ուժեղ քան սովորաբար, բայց փափուկ վայեց, ասես հավաստիացնելով նրան, որ ինքն իր գործը լավ գիտի: Հետո Հեղվիզը տարածեց իր ծյունաձերմակ թերը և սլացավ վեր՝ արևածագին ընդառաջ: Հարրին ստամոքսը տրորող արդեն ծանոթ անհանգստության զգացումով դիտեց, մինչև նա անհետացավ տեսադաշտից: Ինքն այնքան համոզված էր, որ Սիրիուսի պատասխանը կհանգստացնի իր տագնապը, մինչդեռ լրիվ հակառակը եղավ:

— Հարոի, դու սխալ ես արել... Դու նրան սուտ ես ասել, — կտրուկ ասաց Հերմիոնան նախաձաշի ժամին, երբ նա պատմեց ընկերներին իր գրած նամակի մասին, — դու չես երևակայել, իբր սպիտ ցավում է, և ինքդ էլ շատ լավ գիտես դա:

— Հետո ի՞նչ, — ասաց Հարոին, — ես չեմ ուզում, որ նա իմ պատճառով կրկին Ազքաբան ընկնի:

— Վերջացրու՛, — ասաց Ոոնը չթողնելով, որ Հերմիոնան խոսի, երբ նա բերանը բացեց, որպեսզի առարկի, և թերևս կյանքում առաջին անգամ Հերմիոնան հնազանդվեց նրան ու ոչինչ չասաց:

Հաջորդ մի քանի շաբաթների ընթացքում Հարոին գերագույն ձիգերով աշխատում էր մտքից վանել Սիրիուսի մասին անհանգստությունը: Իրականում նա չէր կարողանում ստիպել իրեն սպասումով չնայել ամեն առավոտ փոստը բերող բվերին, ոչ էլ ուշ գիշերով անհանգիստ քուն մտնելիս, մթության մեջ չպատկերացնել այնպիսի սարսափելի տեսարաններ, որոնցում ազրայելները շրջապատել են Սիրիուսին Լոնդոնի մութ փողոցներից մեկում: Նա շատ էր ափսոսում, որ այդ տարի իրենք նույնիսկ քվիդիչի պարապմունքները չեն վերսկսելու, որովհետև ոչինչ այնքան լավ չէր շեղում նրան անհանգիստ մտքերից, որքան քրտնաջան մարզական պարապմունքները: Մյուս կողմից դասերն ավելի բարդ էին դարձել և տնային աշխատանքների համար ավելի շատ ժամանակ էր պահանջվում քան երբեք, հատկապես ինքնապաշտպանություն սև ուժերից դասից:

Ի զարմանք բոլորի, պրոֆեսոր Մուդին հայտարարեց, որ ինքը պատրաստվում է հերթով յուրաքանչյուր աշակերտի նկատմամբ կատարել իմպերիուս անեծքը, որպեսզի ցույց տա դրա ազդեցության ուժը և տեսնի, արդյոք կգտնվի մեկը, ով կկարողանա դիմադրել դրան:

— Բայց... պրոֆե՛սոր, դուք ասացիք, որ դա անօրինական է, — անվստահ առարկեց Հերմիոնան, իսկ Մուդին իր կախարդական փայտիկով ուղղակի մի կողմ վանեց իր գրասեղանի մոտ եղած-չեղած կահույքը՝ սենյակի մեջտեղում մի մեծ դատարկ տարածություն ստեղծելով: — Դուք ասացիք... որ մարդու դեմ օգտագործելու համար...

— Դամբլդորն ուզում է, որ դուք սովորեք, թե դա ինչի նման է, — ասաց Մուտին՝ իր կախարդական աչքը գամելով Հերմիոնայի վրա ու շաղափելով նրան չթարթող սարսափազդու հայացքով, — իմ կարծիքով լավագույն արդյունքը ստացվում է, եթե մարդ սեփական փորձով է մի բան սովորում... Ուստի, եթե դուք դա առնվազն մեկ անգամ ձեր սեփական մաշկի վրա զգաք, իետո անմիջապես կհասկանաք, որ ինչ-որ մեկը փորձում է վերահսկել ձեզ և ենթարկել իր կամիքին... Իսկ ինձ համար մի՛ անհանգստացեք: Բայց եթե ուզում եք դասարանից դուրս գնալ... Խնդրե՛մ...

Մուտին ոսկրոտ մատը ցցեց դեպի դուռը: Հերմիոնան վարդի պես շառագունեց և քթի տակ ինչ-որ բան մրթնրթաց, որ ինքը չի ուզում դասարանից դուրս գնալ: Հարրին ու Ռոնը ժախտով նայեցին միմյանց: Նրանք շատ լավ գիտեին, որ Հերմիոնան ավելի շուտ մի բոբոխավարունգ կուտի, քան բաց կթողնի նման կարևոր դասը:

Մուտին սկսեց աշակերտներին հերթով առաջ կանչել և իմացերիուս անեծք դնել նրանց վրա: Հարրին դիտում էր, ինչպես էին իր դասընկերները մեկը մյուսի հետևից շատ տարօրինակ և արտառոց բաներ անում անեծքի ազդեցության տակ: Դին Թոմասը երեք անգամ թռչութելով պտտվեց ամբողջ դասարանում՝ երգելով Անգլիայի ազգային հիմնը: Լավենդեր Բրաունը սկսեց սկյուռիկի պես պահել իրեն: Նեվիլը մի շարք բացարձակապես աներևակայելի մարմնամարզական վարժություններ կատարեց, որոնք նա անկասկած չէր կարողանա անել նորմալ վիճակում: Ոչ ոք այդպես էլ չկարողացավ դիմադրել, և յուրաքանչյուրն ուշքի էր գալիս միայն, եթե Մուտին ինքն էր հանում անեծքը:

— Փո՛թթեր, — մռնչաց Մուտին, — հաջորդը դու ես:

Հարրին մոտեցավ պարապմունքի համար կահույքից ազատված տարածքին: Մուտին բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը և ուղղելով Հարրիի վրա, ասաց.

— Իմպե՛րիո...

Դա մի հրաշալի զգացողություն էր: Հարրիին այնպիսի զգացում պատեց, ասես իր բոլոր անհանգստություններն ու տագնապները միանգամից հօդս ցնդեցին՝ նրա ուղեղում և հոգում թողնելով միայն ինչ-որ աղոտ ու անորսալի երջանկության զգացում: Հանկարծ նա իրեն անսահման թուլացած ու հանգիստ զգաց: Միայն շատ հեռավոր մի զգացում կար, որ այդ պահին իրեն

դիտում են: Հետո նա լսեց Գիծ-Աչք Մուտիի ձայնը, որը գալիս էր իր դատարկ ուղեղի մի հեռավոր անկյունից: Զայնը ասում էր. «Թօի՛ր սեղանի վրա... Թօի՛ր սեղանի վրա...»

Հարրին հնազանդ կրեց ծնկները՝ պատրաստվելով թռչել կանգնած տեղից:

«Թօի՛ր սեղանի վրա...»

«Բայց ինչու՞...» մտածեց նա:

Մեկ ուրիշ ձայն էր արթնացել նրա ուղեղի հեռավոր անկյուններում:

«Ուղակի հիմարություն է սեղանի վրա թռչելը, բացարձակ հիմարություն», ասաց ձայնը:

«Թօի՛ր սեղանի վրա...»

«Ո՛չ, ես նման հիմար բան չեմ անի...», ասաց մյուս ձայնը քիչ ավելի հաստատակամ: «Ես չեմ ուզում... Ի վերջո ինչի՞ համար... Ինչպիսի՞ հիմարություն...»

«Թօի՛ր... ՀԵՆՑ ՀԻՄԱ...»

Հաջորդ պահին Հարրին բավականին ուժեղ ցավ զգաց: Նա ըստ երևոյթին միաժամանակ և ցատկել էր, և փորձել դիմադրել ցատկին... Արդյունքում նա կրծքով փրկել էր սեղանին՝ ճակատն ուժեղ խփելով փայտին և շուր էր տվել սեղանը, իսկ ծնկներում զգացվող ցավից կարելի էր կռահել, որ նա ուժեղ հարված էր ստացել երկու ծնկներին:

— Տեսա՞ք... Ա՛յ, թե ինչպես է լինում... — լսվեց Մուտիի ձայնը, և Հարրին հանկարծ զգաց, որ իր ուղեղում դատարկ արձագանքող զգացումն անհետացավ: Նա հիշեց, թե ինչ էր կատարվում իր շուրջը, և ծնկների ցավը կրկնապատկվեց:

— Նայե՞ք բոլորդ... Տեսա՞ք... Փոթերը պայքարում էր... Նա պայքարում էր, և գրողն ինձ տանի, թե նրան չհաջողվեց դուրս գալ անեծքի տակից: Նորից չփորձե՞նք, Փո՛թեր, իսկ մյուսներդ, բոլորդ ուշադիր նայե՞ք... Նայե՞ք աչքերին... Ա՛յ, թե ինչից է երևում... Շատ լավ էր, Փո՛թեր... Իրոք, շատ լավ էր: Քեզ վրա անեծք դնողին մե՛ծ անակնկալ է սպասվում:

— Այնպես էր խոսում, — մրամրթաց Հարրին, մի ժամ անց կաղալով դուրս գալով հնքնապաշտպանություն սև ուժերից դասից (Մուտին պնդեց, որ Հարրին չորս անգամ անցնի անեծքի փորձությունը, մինչև Հարրին

կարողացավ ինքնուրույն կատարելապես դուրս գալ անեծքի տակից), — մարդ կմտածի, որ հրես-հրես ամեն տեղից կարող է ենթարկվել հարձակման:

— Հա՛, ես էլ եմ նույն բանն ասում, — ասաց Ռոնը, որը սայթաքում էր ամեն երկրոդ քայլն անելիս: Նրան շատ ավելի բարդ տրվեց անեծքի հաղթահարումը, քան Հարրիին, թեև Մուտին բոլորին հավաստիացրեց, որ հետևանքներն իրենք-իրենց կանցնեն մինչև կեսօր: — Մարդիկ ասում են չէ՝, որ պարանոյիկ է... — մրգմրթաց Ռոնը՝ նյարդայնորեն ուսի վրայով հետ նայելով, որպեսզի ստուգի արդյոք Մուտին անվտանգ հեռավորության վրա է, և շարունակեց. — Զարմանալի չէ, որ Նախարարությունում ուրախ էին նրանից ազատվելու համար: Լսեցի՞ր, ինչ էր պատմում Շեյմոսին, թե ինքն ինչ էր արել այն վիուկի հետ, որը հիմարություն էր ունեցել ապրիլի մեկին թիկունքից «բուռ» գոռալ նրա վրա...

— Եվ ե՞րբ ենք ընդհանրապես որևէ բան կարդալու հմագերիուս անեծքին դիմագրավելու մասին, դեռ չհաշված այն բոլոր հանձնարարությունները, որոնք պետք է կատարենք...

Բոլոր չորրորդ դասարանցիները նկատել էին, թե որքան են ավելացել տնային աշխատանքները այդ կիսամյակում: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը բացատրեց, թե ինչու, երբ ամբողջ դասարանը հատկապես մեծ աղմուկ բարձրացրեց Տրանսֆիգուրացիայի մի արտակարգ մեծածավալ տնային աշխատանքի կապակցությամբ:

— Այժմ դուք մտնում եք ձեր հրաշագործական կրթության ամենակարևոր փուլը, — ասաց նա՝ Վտանգավոր փայլեցնելով աչքերն իր քառակուսի շրջանակներով ակնոցի տակից: — Մոտենում են Հրաշագործության Առաջին Մակարդակի քննությունները...

— Բայց ՀԱՄ-երը հանձնելու ենք միայն հինգերորդ դասարանի վերջում, — Վրդովված առարկեց Դին Թոմասը:

— Գուցեն այդպես է, Թո՛մաս, բայց վստահե՞ք ինձ, որ դրանց համար պատրաստվելն այդքան էլ հեշտ չի լինի: Օրիորդ Գրեյնջերը միակ անձնավորությունն է ամբողջ դասարանում, որը կարողացավ ոզնուն վերածել քիչ թե շատ բավարար հատկություններ ունեցող ասեղների բարձիկի: Մի՛ ստիպեք հիշեցնել ձեզ, Թո՛մաս, որ ձեր սեփական ասեղների բարձիկը դեռ շարունակում է վախից կծկվել ամեն անգամ, երբ ասեղ եք մոտեցնում դրան:

Հերմիոնան, որը կրկին շառագունել էր, մեծ ձիգեր էր գործադրում, որպեսզի թաքցնի ներքին գոհունակությունը:

Հարրին և Ոոնը անչափ զվարճացան, երբ պրոֆեսոր Թրելոնին հայտնեց նրանց, որ երկուսն էլ ամենաբարձր գնահատականներն են ստացել բախտագուշակության տնային աշխատանքի համար: Նա դասարանի առաջ բարձրածայն կարդաց նրանց կանխատեսումներից բավականին մեծ հատվածներ՝ գովասանքներ շռայլելով նրանց նկատմամբ՝ իրենց սպասվող տարաբախտություններն ու սարսափները սաշնասրտորեն ընդունելու պատրաստակամության համար... Սակայն նրանց զվարճությունը բավականին խամրեց, երբ պրոֆեսոր Թրելոնին հանձնարարեց նույնափիսի մի առաջադրանք կատարել հաջորդ մեկ ամսվա համար, որովհետև տարաբախտությունների գաղափարների պաշարները երկուսի մոտ էլ արդեն սպառվել էին...

Մինչ այդ պրոֆեսոր Բինզը, Հոգվարթսի միակ ուրվական դասախոսը, որը հրաշագործության պատմություն էր դասավանդում, ամեն շաբաթ երկար շարադրություններ էր հանձնարարում տասնութերորդ դարի Գորլինյան ապստամբության մասին: Պրոֆեսոր Սնեյփը պահանջում էր ռեֆերատ գրել առավել հայտնի հակաթույների մասին: Իսկ այդ առաջադրանքը շատ լուրջ վերաբերմունք էր պահանջում նրանցից, որովհետև Սնեյփն ակնարկեց, որ ամենայն հավանականությամբ, Ծննդյան տոններից առաջ կթունավորի մեկնումնեկին, որպեսզի ստուգի հակաթույն ընտրելու նրանց կարողությունները: Պրոֆեսոր Ֆլիթվիքը հանձնարարել էր երեք լրացուցիչ գիրք կարդալ Հեռականչելու հմայախոսքի դասին պատրաստվելու համար:

Նույնիսկ Հագրիդը հետ չէր մնում մյուս դասատուններից տնային առաջադրանքներ հանձնարարելու մեջ: Հրթիռապոչ ուտիճներն աճում էին զարմանալի արագությամբ, թեև ոչ ոք դեռ չէր հասկացել, թե ինչով են նրանք ընդհանրապես սնվում: Հագրիդն ուղղակի հիացած էր, և որպես անձնական ծրագրի մի մաս առաջարկեց, որ ամեն հաջորդ երեկոյան գան իր խրձիթն ու գրառումներ անեն Ուտիճների արտակարգ պահելաձևի և աճի ընթացքի մասին:

— Ես հրաժարվում եմ, — միանգամից ասաց Դրաքո Մալֆոյը, երբ Հագրիդն արեց այդ առաջարկը, դեմքի այնպիսի արտահայտությամբ, ասես

ինքը Զմեռ պապն էր՝ պարկից մի արտակարգ մեծ նվեր հանելիս: — Ես արդեն կուշտ եմ այդ ապուշ ուտիձներից, դասերին մեր տեսածն էլ հերիք է:

Հագրիդի երջանիկ ժպիտը միանգամից չքվեց դեմքից:

— Կանե՞ս, ինչ ասում եմ, — մռնչաց նա, — թե չէ ես զեկուցագիր կգրեմ պրոֆեսոր Մուղիին... Լսել եմ, որ ժանտաքիսի պես թռվուալը քեզ վրա լավ է ազդում, Մալֆոյ:

Գրիֆինդորցիները ծիծաղից ունացին: Մալֆոյը բարկությունից կարմրատակեց: Ակնհայտորեն Մուղիից ստացած պատժի հիշողությունը դեռ շատ ցավոտ էր ու ստորացուցիչ: Հարրին, Ունը և Հերմիոնան Հագրիդի դասից ամրոց վերադարձան շատ լավ տրամադրությամբ, հատկապես հաճելի էր տեսնել, թե ինչպես Հագրիդը Մալֆոյին տեղը դրեց, որովհետև անցյալ տարի Մալֆոյը ամեն ինչ արել էր Հագրիդին գործից հեռացնելու համար:

Երբ հասան շքամուտքի դահլիճ, այնտեղ ասեղ զցելու տեղ չկար: Ուսանողների բազմությունը խռնվել էր մարմարյա աստիճանների հենց սկզբում տեղադրված հայտարարությունների կանգի առաջ: Ունը, որը եռյակից ամենաբարձրահասակն էր, կանգնեց ոտքերի մատների վրա և, գլուխների վրայով նայելով, մյուս երկուսի համար բարձրածայն կարդաց ցուցատախտակի վրա փակցված հայտարարությունը:

❖❖❖

Երեք կախարդների Հրաշամարտը

Բոբատոնի և Դարմսթենգի պատվիրակությունները

կժամանեն ուրբաթ օրը, հոկտեմբերի 30-ին,

Երեկոյան ժամը 6-ին:

Այդ օրվա դասերը կավարտվեն սովորականից

կես ժամ շուտ:

❖❖❖

— Հրաշալի է, — ասաց Հարրին, — ուրբաթ օրը վերջին ժամը Հմայադեղեր են: Սնեյփն էլ ժամանակ չի ունենա մեզ թունավորելու համար:

❖❖❖

Ուսանողները պետք է պայուսակներն ու գոքերը տանեն
իրենց ննջարանները և իջնեն ամրոցի մուտքի մոտ՝

Տոնական ընթրիքից առաջ
հյուրերին դիմավորելու համար:

❖❖❖

— Միայն մի շաբաթ է մնացել, — ասաց հաֆուփիաֆցի Էռնի Մաքմիլանը՝
կրակոտ փայլատակող աչքերով դուրս գալով բազմությունից: —
Հետաքրքիր է, Սեդրիկն արդեն գիտի՞... Լավ կանեմ, գնամ ասեմ նրան...

— Սեդրիկը, — կրկնեց Ռոնը, բայց Էռնին առանց պատասխանելու
շտապ հեռացավ:

— Դիգորին, — ասաց Հարրին, — նա երկի պատրաստվում է իր
թեկնածությունը տալ Հրաշամարտին մասնակցելու համար:

— Այդ ապուշը Հոգվարթսի չեմպիոն, — ասաց Ռոնը, եթե շատախոսող
բազմության միջով երեքով շարժվեցին դեպի աստիճանները:

— Նա ապուշ չէ, դու ուղղակի չես սիրում նրան, որովհետև նա
քվիդիչում հաղթեց Գրիֆինդորին, — ասաց Հերմիոնան: — Լսել եմ, որ նա
իրոք շատ լավ ուսանող է... նաև դպրոցի Ավագներից է:

— Բայց դու նրան հավանում ես, որովհետև նա սիրուն մռութ ունի, —
ջգրոտ ասաց Ռոնը:

— Կներե՛ս, ես մարդկանց հավանում եմ ոչ այն բանի համար, որ նրանք
գեղեցիկ արտաքին ունեն, — Վրդովված պատասխանեց Հերմիոնան:

Ռոնը կեղծ հազար, և նրա հազը շատ տարօրինակ հնչեց «Լոքհարթ»:

Շքամուտքի դահլիճում հայտնված ազդագիրը հետաքրքիր և նկատելի
ազդեցություն ունեցավ ամրոցի բնակիչների վրա: Հաջորդ շաբաթվա
ընթացքում ամրոցում ընդհանրապես ուրիշ բանի մասին չեին խոսում, և
խոսակցության միակ թեման Երեք կախարդների Հրաշամարտն էր: Լուրերը
խիստ վարակիչ բացիլների նման կայծակնային արագությամբ անցնում էին
ուսանողից ուսանող: Խոսում էին այն մասին, թե ով է փորձելու դաշնալ
Հոգվարթսի չեմպիոնը, թե ինչ առաջադրանքներ կարող են լինել

Մրցամարտում, թե ինչով են տարբերվում Բոբատոնի և Դարմսթենգի ուսանողները:

Հարրին նկատեց նաև, որ ամրոցում մեծ տնահավաք է սկսվել, մեկ անգամ ևս մաքրվում և փայլեցվում էին բոլոր անկյուններն ու ծակութուկերը: Մի քանի մրոտ դիմանկարներ քերվեցին ու փայլեցվեցին, ընդ որում ի մեծ դժգոհություն նրանց բնակիչների, ովքեր կծկված նստած էին իրենց շրջանակների մեջ՝ շփումից կարմրատակած մռայլ դեմքերով՝ փնթփնթալով ու դժգոհ թարթելով: Զրահազգեստները հանկարծ բոլորը մեկի պես սկսեցին փայլել և շարժվելիս այլևս չէին ճռՃռում, իսկ Արգուս Ֆիլը՝ ամրոցի պարետը, այնպիսի կատաղությամբ էր հարձակվում առանց ոտքերը մաքրելու ամրոց մտնող յուրաքանչյուր ուսանողի վրա, որ մի գույգ առաջին դասարանցի աղջկների հասցրեց նյարդային խանգարման:

Ամրոցի ուսուցչական անձնակազմը նույնպես անսովոր լարված էր:

— Լոնգբրո՛թոմ, խնդրում եմ, աշխատիր չբացահայտել Դարմսթենգից որևէ մեկի առաջ, որ չես կարողանում կատարել ամենահասարակ Փոխակերպման հնայանքը, — գոռաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը մի առանձնահատուկ բարդ դասի վերջում, որի ընթացքում Նեվիլը պատահաբար իր սեփական ականջները հագցրել էր մի կակտուսի վրա:

Երբ հոկտեմբերի երեսունին նրանք իջան նախաձաշելու, հայտնաբերեցին, որ Մեծ դահլիճը գիշերվա ընթացքում տոնական հարդարանք էր ստացել: Պատերից կախված էին հսկայական մետաքսյա դրոշներ, որոնցից յուրաքանչյուրը ներկայացնում էր Հոգվարթսի Միաբանությունները... Կարմիր ու ոսկեգույն առյուծով՝ Գրիֆինդորի դրոշը, կապույտ ու բրոնզագույն արծվով՝ Ռեյվենքլոյի դրոշը, դեղին ու սև փորսուղով՝ Հաֆլովաֆի դրոշը և կանաչ ու արծաթագույն օձով՝ Սլիզերինի դրոշը: Ուսուցիչների սեղանի հետևում կախված էր բոլորից մեծ դրոշը՝ Հոգվարթսի զինանշանով. առյուծ, արծիվ, փորսուղ և օձ, տեղավորված անգերեն մեծ «Հ» տարի շուրջը:

Հարրին, Ունը և Հերմիոնան Գրիֆինդորի սեղանի մոտ անմիջապես նկատեցին Ֆրեդին ու Ջորջին: Նրանք կրկին և շատ տարօրինակորեն նստել էին բոլորից առանձին և ցածր ձայնով խոսում էին ինչ-որ բանի մասին: Ունը մոտեցավ նրանց:

— Դա իսկական բլեֆ է, — մռայլ ասում էր Զորջը Ֆրեդին, — բայց եթե նա անձամբ մեզ հետ չխոսի, մենք ստիպված կլինենք նամակն ուղարկել նրան, կամ կիսցենք նրա ձեռքը... Հո չի կարողանա ընդմիշտ խուսափել մեզնից:

— Ո՞վ է խուսափում ձեզնից, — ասաց Ռոնը՝ նստելով նրանց կողքին:

— Երնե՛կ դու լինեիր, գիտե՞ս, — ասաց Ֆրեդը՝ ջղայնանալով, որ նա ընդհատեց իրենց:

— Իսկ ի՞նչ է բլեֆը, — հարցրեց Ռոնը Զորջին:

— Երկար քթով անկոչ եղբայրը, ա՛յ, թե ինչը, — ասաց Զորջը:

— Դուք երկուսդ որևէ բան արդեն գիտե՞ք Երեք կախարդների Հրաշամարտի մասին, — հարցրեց Հարրին: — Ինչ-որ բան մտածե՞լ եք գրանցվելու համար:

— Ես ՄըքԳոնագալին հարցրի, թե ինչպես են ընտրելու չեմպիոններին, բայց նա ինձ ոչինչ չասաց, — դառնացած պատասխանեց Զորջը, — նա ինձ ուղղակի ասաց, որ ձայնս կտրեմ ու շարունակեմ կերպափոխել իմ ջրարջին:

— Պատկերացնու՞մ եք, թե ինչպիսի առաջադրանքներ կարող են լինել,

— մտազբաղ ասաց Ռոնը: — Հա՛րի, մենք հաստատ գիտենք, որ ամեն ինչ կկարողանանք անել: Մենք առաջ էլ ենք շատ վտանգավոր բաներ արել...

— Բայց միայն ոչ դատավորների խորհրդի առաջ, — ասաց Ֆրեդը: — ՄըքԳոնագալն ասում է, որ չեմպիոնների հավաքած միավորները կախված կլինեն այն բանից, թե որքան լավ են նրանք կատարել հանձնարարված առաջադրանքները:

— Իսկ ովքե՞ր են լինելու դատավորները, — հարցրեց Հարրին:

— Դեհ, մասնակից դպրոցների տնօրենները միշտ մտնում են դատավորների խորհրդի մեջ, — ասաց Հերմիոնան, և բոլորը զարմանքով նայեցին նրան, — որովհետև բոլոր երեք դպրոցների տնօրեններն էլ ծանր մարմնական վնասվածքներ էին ստացել 1792 թվականի Մրցամարտի ժամանակ, երբ մի բասիլիսկոս, որին չեմպիոնները պետք է բռնեին առաջադրանքի ժամանակ, փախել էր և սկսել ավերածություններ անել: — Նա նկատեց, որ բոլորն իրեն են նայում, և ինչպես միշտ վրդովված, որ իրենից բացի ուրիշ ոչ ոք լրացուցիչ գիոք չի կարդում, շարունակեց. — Ամեն ինչ գրված է «Հոգվարթսի պատմությունը գրքում»: Թեև այդ գիոքը բոլորովին էլ վստահելի չէ: Ավելի ճիշտ կլիներ այն անվանել «Հոգվարթսի

պատմության ընտրողաբար խմբագրված տարբերակը», կամ «Հոգվարթսի պատմության խիստ կողմնակալ և գրաքննված խմբագրությունը, որը շրջանցում է Դպրոցի պատմության առավել անպատվաբեր էջերը»:

— Ինչի՞ մասին ես խոսում, — ասաց Ռոնը, թեև Հարրին արդեն գլխի էր ընկել, թե հաջորդն ինչ է լինելու:

— Տնային ալփերի, — ասաց Հերմիոնան՝ հաստատելով Հարրիի կասկածը, — Հոգվարթսի պատմության հազարավոր էջերում գեթ մեկ անգամ չի նշվում, որ մենք բոլորս մասնակցում ենք հարյուրավոր ստրուկների խայտառակ շահագործմանը:

Հարրին գլուխը թափ տվեց և ուշադրությունը կենտրոնացրեց իր ձվածեղի վրա: Այն հանգամանքը, որ ինքն ու Ռոնը ոգևորություն չդրսենորեցին Հերմիոնայի նախաձեռնության կապակցությամբ, մի մազաչափ իսկ չէր մեղմել Հերմիոնայի վճռական մտադրությունը՝ պայքարել տնային ալփերի ոտնահարված իրավունքների արդարացի վերականգնման համար: Իսկապես, նրանք երկուսն էլ երկուական սիքել վճարեցին ԴՔԻՊԱԾ-ի կրծքանշանի համար, բայց դա արեցին միայն Հերմիոնային հանգստացնելու նպատակով: Նրանց սիքելները սակայն ի զուր վատնվեցին, եթե արդյունքում որևէ բան փոխվեց էլ, ապա միայն դեպի վատը: Հերմիոնան կարծես ավելի ռազմաշունչ էր դարձել: Այդ օրվանից ի վեր նա ուղղակի հանգիստ չէր տալիս Հարրիին և Ռոնին, նախ և առաջ պահանջելով, որ նրանք կրեն այդ կրծքանշանները, և որ համոզեն մյուսներին նույնպես միանալ իր նախաձեռնած շարժմանը: Դրանից բացի նա ամեն երեկո գաղափարախոսական հարձակումներ էր կատարում Գրիֆինդորի ընդհանուր սենյակում, ուղղակի հերթով պատին դեմ տալով ընդհանուր սենյակում գտնվող աշակերտներին և նրանց քիչ տակ զրնգացնելով անդամավճարների հավաքման տուփիկը:

— Դուք ձեզ լա՞վ եք զգում, չէ՞, որ ձեր սավանները փոխվում են, կրակը բուխարու մեջ միշտ վառ է պահվում, ձեր դասասենյակները մաքրվում են և ձեր ուտելիքները եփվում են մի խումբ իրաշագործ արարածների կողմից, ովքեր չեն վճարվում իրենց աշխատանքի դիմաց և բացարձակ ստրկական կարգավիճակում են, — կատաղած ասում էր նա բոլորին:

Շատերը Նեվիլի նման տվեցին անդամավճարը, որպեսզի Հերմիոնան ուղղակի դադարի ամոթանք տալ իրենց: Մի քանիսը կարծես մի քիչ

հետաքրքրություն ցուցաբերեցին նրա ասածների նկատմամբ, բայց չցանկացան մասնակցել շարժմանը: Սակայն մեծամասնությունը այդ ամենին վերաբերվում էր որպես մի ծիծաղելի պատմության:

Ոռնը աչքերը ոլորեց դեպի առաստաղը, որտեղից նրանց վրա էր թափվում աշնանային արևի վառ լույսը: Ֆրեդը հանկարծ ծայրահեղ հետաքրքրություն ցուցաբերեց տապակած խոզապուխտի նկատմամբ (Երկվորյակները երկուսն էլ հրաժարվել էին ԴքիՊԱԾ-ի կրծքանշաններ գնել): Զորջը, սակայն առաջ թեքվեց դեպի Հերմիոնան:

— Լսի՞ր, իսկ դու երբեք խոհանոցներում եղե՞լ ես, Հերմիոնա:

— Ո՛չ, իհարկե ո՛չ, — կտրուկ ասաց Հերմիոնա, — ես կարծում եմ, որ ուսանողներին նույնիսկ չի թույլատրվում...

— Դեհ, մենք այնտեղ շատ անգամ ենք եղել, — ասաց Զորջը՝ գլխով անելով դեպի Ֆրեդը, — միլիոն անգամ ենք այնտեղ գնացել ուտելիք թոցնելու համար: Մենք նրանց բոլորին տեսել ենք, և հավատա, որ բոլորն էլ շատ երջանիկ են: Նրանք մտածում են, որ իրենց վիճակված է կատարել աշխարհում ամենալավ աշխատանքը:

— Որովհետև նրանք ո՛չ իրագեկ են, ո՛չ էլ կրթված: Նրանց ուղեղները դարեր շարունակ լվացվել ու լցվել են ստորաքարշությամբ, — տաքացած առարկեց Հերմիոնան, բայց նրա հաջորդ խոսքերը խլացան ու կորան գլխավերեկից հանկարծակի լսված ուժեղ խշխշոցի մեջ, ինչը նշանակում էր, որ բվերի փոստը ժամանեց: Հարրին անմիջապես վեր նայեց ու տեսավ դեպի իրեն սլացող Հեղվիգին: Հերմիոնան խոսքը կիսատ թողեց և Ռոնի հետ միասին նայեց Հեղվիգին, որը, թևերն արագ թափահարելով, վայրէջք կատարեց Հարրիի ուսին, թևերը ծալեց և շատ կարևոր տեսքով նրան մեկնեց իր տոտիկը:

Հարրին անմիջապես քանդեց Սիրիուսի պատասխան նամակը և Հեղվիգին առաջարկեց իր խոզապուխտի շերտիկները, որը բուն սկսեց ուտել մեծագույն ախորժակով: Հետո համոզվելով, որ Ֆրեդն ու Զորջը կլանված են իրենց հետազա քննարկումներով, թե ինչպես գրանցվել Երեք կախարդների մրցանարտին, Հարրին շշուկով կարդաց Սիրիուսի նամակը Ռոնի և Հերմիոնայի համար:

❖❖❖

Ել չփորձե՞ս խաբել ինձ, Հա՛րոի:

Ես արդեն վերադարձել եմ և ապահով թաքստոցում եմ: Ես ուզում եմ, որ դու ինձ տեղեկացնես այն ամենի մասին, ինչը կատարվում է Հոգվարթսում: Այլևս Հեղվիգին չուղարկես, և ամեն անգամ տարբեր բվերի հետ ուղարկիր նամակներդ:

Ինձ համար մի՛ անհանգստացիր, ինքո զգույշ եղի՛ր: Չմոռանա՛ս, թե ինչ եմ ասել քեզ սպիհի մասին:

Սիրիուս

❖❖❖

— Ինչու՞ պիտի փոխես բվերին, — կամացուկ հարցրեց Ռոնը:

— Չե՞ս հասկանում, ի՞նչ է... Հեղվիգը չափազանց շատ ուշադրություն է գրավում իր վրա, — անմիջապես ասաց Հերմիոնան, — նա միանգամից աչքի է ընկնում: Ջունաձերմակ բու, որն անդադար թռչում է դեպի Սիրիուսի թաքստոցը... Իսկ ձյունաձերմակ բվերը տեղական ծագում չունեն, դրանք բնեթային թռչուններ են:

Հարրին նամակը ծալեց ու դրեց գրանը, մտածելով արդյոք այն հանգստացրեց իրեն, թե ավելի մեծ անհանգստությամբ լցրեց: Նա ենթադրում էր, որ Սիրիուսի համար անիրականալի բան կլինի առանց բռնվելու վերադառնալը: Նա չէր կարող իհարկե ժխտել նաև, որ Սիրիուսի մոտիկ լինելու մասին տեղեկությունը շատ ավելի սփոփիչ էր: Համենայնդեպս, ամեն անգամ նրան գրելուց ստիպված չէր լինի այդքան երկար սպասել պատասխանի:

— Ծնորհակալութու՞ն, Հե՛ղվիգ, — ասաց նա՝ շոյելով Հեղվիգի գլուխը: Բուն քննութ բվվաց, կտուցը մտցրեց Հարիի նարնջի հյութի մեջ և օդ թռավ, անկասկած անչափ հոգնած և պատրաստվելով երկար քուն մտնել Բվանոցում:

Ամրոցում ամբողջ օրը տոնական սպասումի մթնոլորտ էր տիրում: Ոչ ոք դասերին ուշադիր չէր, բոլորին ավելի շատ հետաքրքրում էր Բոբատոնից ու

Դարմսթենգից հյուրերի ժամանումը: Նույնիսկ Հմայադեղերի դասը սովորականից ավելի տանելի անցավ, առավել ևս որ կես ժամով ավելի կարծ տևեց: Երբ զանգը հնչեց, Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան շտապեցին Գրիֆինդորի աշտարակը, պայուսակներն ու գրքերը գցեցին ննջարաններում, և թիկնոցները հագնելով վազեցին շքամուտքի դահլիճը:

Միաբանությունների Ավագ դասախոսները շարք էին կանգնեցնում իրենց ուսանողներին:

— Ուի՞զի, գլխարկդ ուղղի՞ր, — Ռոնին նետեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, — օրիորդ Փաթի՛լ, այդ ծիծադելի բանը հանե՛ք ձեր մազերի միջից:

Փարվաթին հոնքերը կիտեց և մազերի հյուսքից հանեց մեծ գունավոր թիթեռի տեսքով զարդը:

— Ուշադրությու՞ն, խնդրում եմ, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, — առաջին դասարանցիները թո՛ղ առաջ զան ... Մի՛ իրեք իրար...

Նրանք ցած իջան աստիճաններով և շարքով կանգնեցին ամրոցի առաջ: Ցուրտ էր, երեկոն պարզ էր, մայրամուտը գունատ, թափանցիկ լուսինը արդեն ցոլցլում էր Արգելված անտարի գլխին: Հարրին Ռոնի և Հերմիոնայի միջև կանգնած էր առջևից չորրորդ շարքում: Հարրին առաջին շարքում տեսավ փոքրիկ Ղենիս Քրիվիին, որը մյուս առաջին դասարանցիների հետ կանգնած, սպասումից հուզված, շատ նկատելի դողում էր:

— Արդեն ժամը վեցն է, — ասաց Ռոնը՝ նայելով մե՛կ իր ժամացույցին, մե՛կ դեպի դարպասները տանող ճանապարհին: — Հետաքրքիր է, ինչպե՞ս են գալու... Ի՞նչ եք կարծում, գնացքով կգա՞ն...

— Դժվար թե, — ասաց Հերմիոնան:

— Ուրեմն ինչպե՞ս... Գուցե ցախավելներո՞վ... — առաջարկեց Հարրին՝ վեր նայելով արդեն աստղազարդ երկնքին:

— Չեմ կարծում... Այդքան հեռվից ցախավելներով չեն զա...

— Պորտբանալիներո՞վ... — առաջարկեց Ռոնը, — կամ կարող են երևութել... Գուցե այնտեղ, որտեղից նրանք գալու են, թույլատրվում է երևութել դեռ տասնյոթ տարեկան չդառած:

— Ոչ ոք չի կարող երևութել Հոգվարթսի տարածքում, քանի՛ անգամ պիտի ասեմ ձեզ, — համբերությունը կորցնելով՝ ասաց Հերմիոնան:

Նրանք կենտրոնացած նայեցին դեպի հեռուն ձգվող հանդավարներին, բայց ոչինչ չէր շարժվում, ամեն ինչ հանդարտ էր, լուռ ու շատ սովորական: Հարրին սկսեց մըսել: Նա ամբողջ հոգով ուզում էր, որ հյուրերը շտապեն... Գուցե օտարերկրյա ուսանողներն ինչ-որ դրամատիկ ժամանում էին պատրաստել... Նա հանկարծ հիշեց, թե ինչ էր ասում պարոն Ուիզլին Քվիդիչի Աշխարհի Գավաթի ճամբարում. «Միշտ նույն բանն է լինում... չենք կարող դիմանալ միմյանց մոտ չցուցադրվելու գայթակղությանը...»

Եվ հենց այդ պահին լսվեց Դամբլդորի ձայնը, որն ուսուցիչների հետ միասին կանգնած էր վերջին շարքում.

— Ահա՛, վերջապե՞ս... Եթե միայն չեմ սխալվում, Բոբատոնի պատվիրակությունը մոտենում է:

— Ու՞ր է... ու՞ր է... — բոլոր կողմերից լսվեցին ուսանողների անհամբեր ձայները, որոնք սպասումով նայում էին տարբեր ուղղություններով:

— Այնտե՛ղ... — գոռաց մի վեցերորդ դասարանցի՝ մատնացույց անելով Արգելված անտառից վեր երկնքի մեջ:

Ինչ-որ մի շատ մեծ բան... շատ ավելի մեծ քան ցախավելը... կամ անգամ հարյուր ցախավելները... մեծ արագությամբ մութ կապույտ երկնքով անտառի կողմից սլանում էր դեպի ամրոցը՝ հետզհետե ավելի ու ավելի մեծանալով:

— Վիշա՛պ է... — ճչաց առաջին դասարանցի մի աղջիկ, սարսափից գլուխը լրիվ կորցնելով:

— Ինչ հիմարություն ես դուրս տալիս... Դա թռչող տուն է... — ասաց Դենիս Քրիվին:

Դենիսի կռահումը շատ ավելի մոտ էր իրականությանը: Երբ հսկայական սև մարմինը անցավ Արգելված անտառի կատարների վրայով և լուսավորվեց ամրոցի պատուհաններից տարածվող լույսով, նրանք տեսան մի ահելի չափերի, բաց երկնագույն կառք, որը երկնքով ուղիղ դեպի սպասողներն էր սուրում տասնյակ թևավոր ծիերի հետևից: Կառքն իսկապես շատ մեծ էր, երկի մի մեծ տան չափ կլիներ: Բոլոր ծիերը ծյունաձերմակ բաշերով խայտախարիվ հովատակներ էին, և ամեն մեկը մի փոփի չափ էր:

Ուսանողների առաջին երեք շարքերը սարսափահար հետ սեղմվեցին, երբ կառքը հսկայական արագությամբ ցած սուրաց՝ պատրաստվելով վայրէջք կատարել... Հետո հիրավի մի հզոր գմփոցով, ինչից Նեվիլը հետ

թռավ ու տրորեց մի հինգերորդ դասարանցի սլիզերինցու ոտքը, ձիերը, որոնց սմբակներն ավելի մեծ էին քանի ճաշի մեծ ափսեները, դոփեցին գետնին: Մեկ վայրկյան անց, կառքը նույնպես վայրէջք կատարեց իր հսկայական անիվների վրա, իսկ ոսկեգույն խայտախարիվ ձիերը հետ նետեցին իրենց հսկայական գլուխները՝ ասես կրակ ժայթող, կարմիր աչքերը պտտելով դիմավորող բազմության վրա:

Հարրին հասցրեց միայն տեսնել կառքի դռան վրա նկարված զինանշանը (Երկու խաչաձևված ոսկյա կախարդական փայտիկներ, որոնցից յուրաքանչյուրի ծայրից ժայթքել էին երեքական աստղեր), և կառքի դուռը բացվեց:

Կառքից ցած թռավ բաց երկնագույն համազգեստով մի տղա, առաջ թեքվեց, ինչ-որ բան արեց կառքի հատակին և դուրս քաշեց ոսկյա աստիճանները: Այնուհետեւ անմիջապես հարգալից հետ թռավ ու զգաստ կանգնեց: Հետո Հարրին տեսավ մի փայլփլուն, բարձրակրունկ կանացի կոշիկ, որը դուրս ցցվեց կառքի միջից... Կոշիկն առնվազն մանկական սահնակի չափ կլիներ... դրանից անմիջապես հետո հայտնվեց Հարրիի կյանքուն երբեւ տեսած ամենախոշորամարմին կինը: Դա անկասկած բացատրում էր կառքի և ձիերի չափերը: Մի քանիսը, ծնոտները կախ ընկած, զարմանքից տնքացին:

Հարրին իր ամբողջ կյանքուն միայն մեկ մարդու էր տեսել, որն այնքան մեծ չափեր ուներ, որքան այդ կինը, և դա Հագրիդն էր: Նա նույնիսկ կասկածեց, թե մի մազաշափ տարբերություն կար նրանց երկուսի հասակների միջև: Սակայն... գուցե պատճառն այն էր, որ նա վաղուց արդեն ընտելացել էր Հագրիդի տեսքին... բայց այս կինը, որն արդեն իջել և կանգնել էր կառքի կողքին ու նայում էր լայն չռած աչքերով իրեն սպասող բազմությանը, կարծես նույնիսկ ավելի քան անբնական մեծ էր: Երբ նա քայլեց շքամուտքի դահլիճից հոսող լուսի մեջ, պարզվեց, որ նա հիրավի գեղեցիկ թխամաշկ դեմք ունի, հսկայական սև, խոնավ հայացքով աչքեր և մի բավականին արտահայտիչ կտուցանման քիթ: Նրա սևահեր մազերը հետ էին սանրված և ծոծրակին կապված փայլփլուն հանգույցով: Ոտքից գլուխ նրա հագուստը սև աթլասից էր, իսկ պարանոցին ու մատներին շողշողում էին մի քանի տասնյակ հրաշալի ծիածանաքարեր:

Դամբլդորն սկսեց ծափահարել: Ուսանողները, հետևելով նրան, նույնպես ծափահարեցին: Շատերը կանգնեցին ոտքերի մատներին, որպեսզի ավելի լավ տեսնեն հսկայամարմին կնոջը:

Կնոջ դեմքը ծաղկեց բարեհամբույր ժպիտով և, քայլելով դեպի Դամբլդորը, նա առաջ մեկնեց լուսի տակ շողշողացող ձեռքը:

Դամբլդորը, թեև ինքն էլ բավականին բարձրահասակ էր, նույնիսկ գլուխն առաջ թեքելու կարիք չուներ, որպեսզի համբուրի նրա ձեռքը:

— Իմ թանկագին մադամ Մաքսի'մ, — ասաց նա, — բարի գալու՞ստ Հոգվարթս:

— Դամբլդո՞ն, — ասաց մադամ Մաքսիմը խոր կրծքային ձայնով և խիստ արտահայտված ֆրանսերեն առոգանությամբ, — ուսով էմ, լավ էկ...

— Օ՛հ, գերազա՞նց, շնորհակալությու՞ն, — ասաց Դամբլդորը:

— Իմ աշակեղտունեղը, — ասաց մադամ Մաքսիմը՝ իր հսկայական ձեռքերից մեկն անհոգ մեկնելով դեպի կառքը:

Հարրին, որի ուշադրությունը անմնացորդ կենտրոնացած էր մադամ Մաքսիմի վրա, չէր նկատել, որ մոտ տասնյակ տղաներ ու աղջկներ, բոլորը տասնվեցից տասնինը տարեկան, դուրս էին եկել կառքից և արդեն կանգնած էին մադամ Մաքսիմի հետևում: Բոլորը ցրտից դողում էին, ինչը բոլորովին էլ զարմանալի չէր, որովհետև նրանց համազգեստները կարծեն շղարշից ու մետաքսից էին, և ոչ մեկի հագին թիկնոց չկար: Մի քանիսը շարժեր ու գլխանոցներ էին փաթաթել պարանոցներին ու գլուխներին: Դատելով նրանց դեմքերի արտահայտությունից (բոլորը կանգնած էին մադամ Մաքսիմի ահռելի ստվերում), նրանք անչափ տպավորված էին Հոգվարթսի տեսքից:

— Կաղկաղոֆը ժամանե՞լ է, — հարցրեց մադամ Մաքսիմը:

— Սպասում ենք ամեն րոպե, — ասաց Դամբլդորը: — Չե՞ք ցանկանա ներս մտնել կրակի մոտ փոքր-ինչ տաքանալու համար, թե՞ կգերադասեք այստեղ սպասել նրան ողջունելու համար:

— Օ, անշու՛շտ, կղակի մոտ, կաղցում եմ, ավելի լավ կլինի, — ասաց մադամ Մաքսիմը, — բայց իմ ձիեղը...

— Կախարդական կենդանիների խնամքի մեր ուսուցիչը մեծագույն հաճույքով կհոգա ձեր ձիերի համար, — ասաց Դամբլդորը, — նա

անմիջապես գործի կանցնի, հենց որ ավարտի իր մյուս պարտականությունների կապակցությամբ ծագած... խնդիրները:

— Հաստատ ուտիձները զլիսին մի փորձանք են բերել, — ժպտալով շշնչաց Ոռնը Հարրիին:

— Իմ օվատակնեղը միայն ուժեղ ձեղը են... ըրմ... սիղում... — կասկածամտորեն ասաց մադամ Մաքսիմը, ասես չեր հավատում, թե Հոգվարթսի Կախարդական կենդանիների խնամքի ուսուցիչը կարող է հոգալ իր ձիերի համար, — իմ ձիեղը շատ ուժեղ են...

— Հավատացնում եմ ձեզ, որ Հագրիդը միանգամայն ի վիճակի է կատարել այդ գործը, — ժպտալով ասաց Դամբլդորը:

— Շատ լավ, — ասաց մադամ Մաքսիմը՝ թեթևակի կքանստելով, — ձեղ Ագղիդին այսունեք. իմ ձիեղը միայն ածիկի վիսկի են խմում.

— Անպայման կիայտնեմ, — ասաց Դամբլդորը խոնարհվելով:

— Եկե՞ք, — արքայաբար կանչեց մադամ Մաքսիմն իր ուսանողներին, և Հոգվարթսի բազմությունը երկու մասի բաժանվեց՝ ձանապարհ տալով նրանց դեպի աստիճանները:

— Ի՞նչ եք կարծում, Դարմսթենգի ձիերը ինչքա՞ն մեծ կլինեն, — ասաց Շեյմոս Ֆինիգանը, Լավենդերի և Փարվաթի գլուխների վրայով դիմելով Հարրիին ու Ոռնին:

— Դեհ, եթե նրանց ձիերը սրանցից էլ մեծ լինեն, նույնիսկ Հագրիդը չի կարողանա դրանց հախից գալ, — ասաց Հարրին, — եթե իհարկե Հագրիդին արդեն չեն կերել նրա սիրելի հրթիռապոչ ուտիժները: Հետաքրքիր է, ի՞նչ է կատարվել դրանց հետ:

— Գուցե փախե՞լ են, — լավատեսորեն ենթադրեց Ոռնը:

— Օ՛հ, նման բաներ մի՛ ասեք, — ցնցվելով ասաց Հերմիոնան, — պատկերացնելն անգամ սարսափելի է այդ զզվելի արարածներին հանդավարներում ազատ ֆրֆուալիս...

Բոլորն սկսել էին արդեն ցրտից դողալ՝ սպասելով Դարմսթենգի պատվիրակությանը: Շատերը սպասումով նայում էին երկնքին: Մի քանի րոպե լռությունը խախտում էին միայն մադամ Մաքսիմի հուժկու ձիերի փռնչոցներն ու սմբակների դոփյունը: Բայց հետո...

— Ինչ-որ ձայն լսու՞ն եք, — հանկարծ հարցրեց Ոռնը:

Հարրին լսեց: Դա հետզիետե բարձրացող և սահմակեցնող տարօրինակ ծայն էր, որը մոտենում էր խտացած մթության միջից, ինչ-որ խոլ խշշացող ու ներծծող ծայն, ասես մի ահօելի չափերի փոշեկով էր շարժվում լճի հունով...

— Լի՛ճը, — գոռաց լի Զորդանը մատնացուց անելով լճի կողմը, — նայե՛ք լճին:

Իրենց բարձրադիր դիրքից նրանք հստակ տեսնում էին ջրի հարթ և մակերեսը... բայց ջրի մակերեսն այլևս բոլորովին էլ հարթ չէր... ինչ-որ բան էր կատարվում ուղիղ ջրի մեջտեղում... Մեծ պղպջակներ էին առաջացել ջրի մակերեսին, ալիքներ էին ծփում՝ խփվելով ցեխոտ ափերին... իսկ հետո, ուղիղ լճի կենտրոնում հանկարծ մի ջրապտույտ սկսվեց, ասես մի ահօելի չափերի խցան էր հանվել լճի հատակից...

Մի երկար բարակ ծող սկսեց դանդաղ բարձրանալ ուղիղ ջրապտույտի կենտրոնից... և հետո Հարրին տեսավ նավասարքերը...

— Դա նավի կայմ է, — ասաց Ռոնը Հերմիոնային:

Հսկայական նավը սկսեց դանդաղ ու հրաշագեղորեն դուրս գալ ջրից՝ շողշողալով լուսնի լուսի տակ: Սակայն նավը տարօրինակ անկենդան տեսք ուներ, կարծես մի վերածնված խորտակված նավ լիներ, իսկ նրա հրակնատներից ցոլցլացող ֆոսֆորային լուսը առասպելական ուրվական նավի տեսք էին տալիս նրան: Վերջապես, ուժեղ ձողվյունով ամբողջ նավը դուրս եկավ ջրից և փրփրակալած ալիքների միջով սահեց դեպի ափը: Մի քանի րոպե անց նրանք լսեցին ջուրն ընկած խարիսխի ձողվյունը և ափին կպած կամրջակի դղրոյունը:

Նավից սկսեցին մարդիկ իջնել, նավի հրակնատներից հոսող լուսերի մեջ երևում էին նրանց ուրվագծերը: Բոլորը, ինչպես նկատեց Հարրին, քրեքի ու Գոյլի պես հաղթանամ էին ու ամրակազմ... բայց հետո, երբ նրանք ավելի մոտեցան ու մարգագետնով մտան շքամուտքի դահլիճից դուրս հոսող լուսի մեջ, նա տեսավ, որ նրանք խոշորամարմին էին երևում, միայն շնորհիվ իրենց մեծ թիկնոցների, որոնք աստառապատված էին շատ բրդոտ մորթիով: Բայց այն մարդը, որն առաջնորդում էր նրանց դեպի ամրոցը, շատ ավելի հարուստ տեսքով և ճիշտ իր սպիտակահեր գլխի պես արծաթափայլ մորթիներից թիկնոց էր կրում:

— Դամբլոն, — սրտանց գոռաց մարդը, խիստ արտահայտված սլավոնական առօգանությամբ և վստահ քայլերով մոտեցավ զարիվեր լանջին, — ինչպես ես, խին ընկեր, ինչպես ես...

— Հիանալի, պրոֆեսոր Կարկարոֆ, շնորհակալ եմ, — պատասխանեց Դամբլոնը:

Կարկարոֆը ցածր քաղցրահունչ ձայն ուներ, իսկ երբ մտավ ամրոցի դրսերից ծորող լուսի մեջ, բոլորը տեսան, որ նա բարձրահասակ էր և նիհար, ճիշտ Դամբլոնի պես սպիտակահեր, բայց նրա ձերմակ մազերը կարծ էին, իսկ մի գանգուրով վերջացող, ցանցաւ այժի մորուքը նույնիսկ լրիվ չէր ծածկում թույլ ծնոտը: Հասնելով Դամբլոնին, նա երկու ձեռքով բռնեց ու սեղմեց նրա ձեռքը:

— Օ՛օ, իմ խին խառազատ խոզվառտս, — լայնաբերան ժպիտով ասաց նա դեպի ամրոցը՝ ցուցադրելով իր բավականին դեղին ատամները: Հարրին նկատեց, որ նրա ժպիտը չէր հասնում աչքերին, որոնք մնում էին սառը և խորաթափանց, — Ի՞նչ լավ է կրկին այստեխ լինել, ի՞նչ լավ է... Վիկտոր, Ե՞կ ինձ խետ... Եկե՞կ մեռս մտնենկ, զեռմուտյան մեջ... Դեմ չե՞ս, Դամբլոն... Վիկտոր մի պոկր խառբուխ ունի...

Կարկարոֆը գլխով արեց իր ուսանողներից մեկին: Երբ տղան անցավ նրանց կողքով Հարրին հասցրեց նկատել տղայի արծվակտուց, լավ արտահայտված քիթը և հաստ, սև հոնքերը: Նրան պետք էլ չէր Ոտնի բոթոցը կամ ականջի մեջ հնչած ֆշտոցը, որպեսզի ձանաչեր այդ կիսադեմը:

— Հա՛րի, դա Կրա՛մն է, Վիկտոր Կրա՛մը...

ՃԱՎ

Գլուխ 16. Հրո Գավաթը

— Աչքերիս չե՞մ հավատում, — ասաց Ռոնը ապշահար ծայնով, երբ Հոգվարթսի ուսանողները սկսեցին աստիճաններով ամրոց վերադառնալ Դարմսթենգի պատվիրակության հետևից, — Կրա՞մն է, Հա՛րի... Վիկտոր Կրա՞մը...

— Աստծո սիրու՛յն, Ռո՞ն, նա ընդամենը քվիդիչ խաղացող է, — ասաց Հերմիոնան:

— Ընդամենը քվիդիչ խաղացո՞ղ, — կրկնեց Ռոնը՝ այնպես նայելով Հերմիոնային, ասես ինքը չէր հավատում իր ականջներին, — Հերմիո՞նա... նա աշխարհում լավագույն Որսորդներից մեկն է: Ես գաղափար անգամ չունեի, թե նա դեռ դպրոցում է սովորում:

Երբ Հոգվարթսի մյուս ուսանողների հետ միասին նրանք անցան շքամուտքի դահլիճով՝ ուղղվելով դեպի Մեծ դահլիճը, Հարրին տեսավ Լի Զորդանին, որը կանգնած տեղում ցատկուտում էր մատների ծայրերին՝ Կրամի գլուխը հետևից տեսնելու համար: Մի քանի վեցերորդ դասարանցի աղջկներ խուզապահար ինչ-որ բան էին որոնում իրենց գրապաններում...

— Օ՛հ, չի կարող պատահել, նույնիսկ մի գրչափետուր էլ չունեմ... Ի՞նչ եք կարծում շրթներկով ինքնագիր կթողնի՞ գլխարկիս վրա...

— Ա՛յ, քեզ բա՛ն, — հեգնանքով ասաց Հերմիոնան, երբ նրանք անցան աղջկների մոտով, ովքեր ձեռքից ձեռք էին փոխանցում շրթներկը:

— Ես նրանից անպայման ինքնագիր կվերցնեմ, — ասաց Ռոնը, — դու գրչափետուր ունե՞ս, Հա՛րի...

— Ո՛չ, բոլորը վերևում են, պայուսակիս մեջ, — ասաց Հարրին:

Նրանք մոտեցան Գրիֆինդորի սեղանին և նստեցին: Ռոնը հատուկ նստեց սեղանի այն կողմում, որտեղից դեմքով դեպի մուտքն էր նայում, որովհետև Կրամը և նրա դարմսթենգցի ընկերները դեռ ներս չէին մտել, հավանաբար հաստատ չիմանալով, թե ո՞ր սեղանի մոտ պիտի նստեն: Բոբատոնցիները որոշեցին նստել Ռեյվենքլոյի սեղանի մոտ: Նրանք բոլորը

մի տեսակ ցրված արտահայտությամբ զննում էին Մեծ դահլիճը: Երեքը դեռ կառչած էին իրենց շալերից ու շարֆերից:

— Լա՛վ, այդքան էլ ցուրտ չէ, — նեղսրտած ասաց Հերմիոնան, որն ուշադիր հետևում էր նրանց: — Ինչո՞ւ ոչ մի տաք հագուստ չեն բերել հետները:

— Այստե՛ղ... Եկեք այստեղ... — գուաց Ռոնը, — Այստե՛ղ... Հերմիոնա, մի աթոռ այն կողմ նստի՛ր, տեղ արա՛...

— Ի՞նչ...

— Արդեն ուշ է, — դաշնացած ասաց Ռոնը:

Վիկտոր Կրամը և նրա դարմսթրենզի ընկերները տեղավորվեցին Սլիզերինի սեղանի մոտ: Հարրին տեսավ, որ դրանից Մալֆոյը, Քրեբը և Գոյլը անչափ ինքնագոհ տեսք ստացան: Մինչ նրանք դիտում էին, Մալֆոյն առաջ թեքվեց, որպեսզի խոսի Կրամի հետ:

— Հա՛, ճիշտ է, ա՛յ, այդպե՛ս, քօնի՛ր նրան, Մա՛լֆոյ, — ասաց Ռոնը կատաղած հուսահատությամբ, — գրագ կգամ, որ Կրամը ինքն էլ կտեսնի նրա ստոր էությունը, թեև... հաստատ արդեն սովոր է, որ բոլորը քսմսվեն ու անդադար քօնեն իրեն... Ի՞նչ ես կարծում, որտե՞ղ են քնելու... Մենք կարող էինք նրան տեղ առաջարկել մեր ննջարանում, ես նույնիսկ իմ անկողինը կզիշեի նրան... ես ինքս քնապարկով էլ յոլա կզնամ:

Հերմիոնան փնչացրեց:

— Դարմսթրենզիք շատ ավելի երջանիկ են զգում իրենց, քան Բոբատոնի ժողովուրդը, — ասաց Հարրին:

Դարմսթրենզի ուսանողները հանում էին իրենց ծանր մորթե թիկոնցները և հիացմունքով դիտում աստղագարդ առաստաղը, մի քանիսը սեղանից վերցնում և բոլոր կողմերից զննում էին ոսկյա սպասքը՝ ակնհայտորեն անչափ տպավորված:

Ուսուցիչների սեղանի մոտ պարետ Ֆիլչը աթոռներ էր ավելացնում: Նա տոնական իրադարձության համար հագել էր իր բորբոսնած, հնառն պոչավոր բաճկոնը: Հարրին զարմանքով նկատեց, որ նա ևս չորս աթոռ էր ավելացրել սեղանի մոտ, երկուական Դամբլջորի ամեն կողմից:

— Բայց ընդամենը երկու մարդ է եկել, — ասաց Հարրին, — ինչո՞ւ է Ֆիլչը չորս աթոռ ավելացրել: Էլ ո՞վ պիտի գա:

— Հը՞... — ցրված ասաց Ռոնը: Նա դեռ երազանքով նայում էր Կրամին:

Երբ բոլոր ուսանողները մտան Դահլիճ և տեղավորվեցին իրենց Միաբանությունների սեղանների շուրջը, եկան նաև ուսուցիչները և տեղավորվեցին բարձր սեղանի մոտ իրենց աթոռներին: Վերջինը ներս մտան պրոֆեսոր Դամբլդորը, պրոֆեսոր Կարլարոֆը և մադամ Մաքսիմը: Երբ վերջինս հայտնվեց, Բոբատոնի աշակերտները ոտքի ցատկեցին: Հոգվարթսի ուսանողներից մի քանիսը ծիծաղեցին: Բոբատոնի ժողովուրդը բոլորովին էլ չփառվուրեց դրանից և չնստեց, քանի դեռ մադամ Մաքսիմն ինքը չնստեց Դամբլդորի ձախ կողմում: Դամբլդորը սակայն մնաց կանգնած, և լռություն իջավ Մեծ դահլիճի վրա:

— Բարի երեկո՝, տիկնա՞յք և պարոնա՞յք, ուրվականնե՞ր և... հարգարժան հյուրե՞ր, — ասաց Դամբլդոր՝ խոնարհվելով օտարերկրյա ուսանողներին: — Մեծագույն հաճույքով ողջունում եմ բոլորիդ Հոգվարթսում: Հուսով եմ, որ հոգվարթսյան մեր հյուրընկալությունը ձեզ հաճելի կլինի և հարմարավետ:

Բոբատոնի աղջիկներից մեկը, որը գլխից դեռ չէր հանել շարֆը, անտարակույս մի նյարդային հեզնական ծիծաղ արձակեց:

— Ոչ ոք չի ստիպում ձեզ մնալ այստեղ, — բարկացած շշնչաց Հերմիոնան աղջկա ուղղությամբ:

— Հրաշամարտը պաշտոնապես կսկսվի տոնական ընթրիքի վերջում, — ասաց Դամբլդորը: — Իսկ հիմա հրավիրում եմ ձեզ հյուրասիրվել, ուտել, խմել և զգալ ինչպես ձեր տանը:

Դամբլդորը նստեց, և Հարրին տեսավ, որ Կարլարոֆն անմիջապես թեքվեց նրա կողմն ու սկսեց խոսել:

Սեղանին դրված ափսեներն ու սկուտեղները սովորականի պես լցվեցին ուտելիքով: Խոհանոցային դովլաթները կարծես գլուխները կորցրած լինեին, Հարրին դեռ երբեք սեղանին չէր տեսել ամենահամեղ և ամենաախորժելի խորտիկների և ուտեստների նման բազմազանություն, այդ թվում նաև մի քանի այնպիսի խորտիկներ, որոնք ակնհայտորեն օտար խոհանոցներից էին:

— Սա ի՞նչ է, — ասաց Ռոնը՝ մատը ցցելով իրեն ծանոթ մսով փուդինգի կողքին դրված մի մեծ լայն սկահակի վրա, որի մեջ ինչ-որ անժանոթ ծովախեցիներով կերակրախյուս էր:

— Բիյաբես, — ասաց Հերմիոնան:

— Առողջություն, — ասաց Ռոնը, իբր Հերմիոնան փոշտացել էր:

— Ֆրանսերեն է, — ասաց Հերմիոնան, — կերել եմ դրանից նախանցյալ տարի, երբ արձակուրդներին ֆրանսիայում էի: Չատ համեղ է:

— Կստահում եմ ասածիդ, — ասաց Ռոնը՝ իր ավստի մեջ մսով փուլինգ լցնելով:

Մեծ դահլիճն իրոք շատ ավելի մարդաշատ էր երևում, քան սովորաբար, թեև հազիվ թե քսան հոգի մարդ էր ավելացել ամրոցի բնակչությանը: Գուցե պատճառն այն էր, որ Հոգվարթսի սովորական սև պարեգուտների միջև տարբեր գույներով աչքի էին ընկնում հյուրերի համազգեստները: Դարմսթենգի ուսանողները հանեցին իրենց մորթյա թիկնոցները, և տակից երևացին արյան գույնի կարմիր համազգեստները:

Ընթրիքն սկսելուց հետո քսան րոպե անց Հագրիդը Դահլիճ մտավ ուսուցիչների սեղանի հետևում գտնվող դժոնվ: Նա անձայն տեղավորվեց սեղանի վերջում գտնվող իր աթոռին և վիրակապերով փաթաթված ձեռքով անհոգ ողջունեց Հարրիին, Ռոնին ու Հերմիոնային:

— Ուստիձներդ լա՞վ են, Հա՛գրիդ, — ձայն տվեց Հարրին:

Հագրիդն ուրախ ու երջանիկ գլխով արեց:

— Հա՛, ուստիձներին ի՞նչ պիտի լինի, — կամացուկ ասաց Ռոնը, — աչքիս արդեն իրենց հարմար ուտելու բան են գտել, հանձինս Հագրիդի մատների:

Այդ պահին մի ձայն ասաց նրանց կողքին խիստ երգեցիկ ֆրանսերեն առօգանությամբ.

— Նեղեցեկ, դուկ բիյարես չե՞՞կ ուտելու...

Բոբատոնցի այն աղջիկն էր, որը ծիծաղեց Դամբլդորի խոսելու ժամանակ: Նա վերջապես հանել էր իր շարֆը: Արժաթափայլ շիկահեր մազերի փարթամ ջրվեժը գրեթե հասնում էր գոտկատեղին: Աղջիկը հսկայական կապույտ աչքեր ուներ և շատ հավասար սպիտակ ատամներ:

Ռոնը բազուկի գույնի դարձավ: Նա անթարթ նայեց աղջկան, բերանը բացեց, որպեսզի մի բան ասի, բայց բխկբխոցից բացի ուրիշ ձայն դուրս չեկավ կոկորդից:

— Խնդրեն, կարող եք վերցնել, — ասաց Հարրին՝ ավստեն հրելով աղջկա կողմը:

— Դուկ աղդեն ամտեսե՞լ եկ...

— Օ՛հ, այո՛, — շնչակտուր ասաց Ունը, — իհանալի էր:

Աղջիկը վերցրեց մեծ ափսեն ու զգուշությամբ տարավ դեպի Ույվենքլոյի սեղանը: Ունը դեռ աչքերը չոած նայում էր աղջկա հետևից, ասես կյանքում դեռ երբեք ոչ մի աղջիկ չէր տեսել: Հարրին սկսեց ծիծաղել: Նրա ծիծաղի ձայնը կարծես հետ բերեց Ունի շրջապատի զգացողությունը:

— Խսկական վիյլա է, — խօպոտ ձայնով ասաց նա Հարրիին:

— Ոչ մի վիյլա էլ չէ, — հեզմանքով ասաց Հերմիոնան, — ինչպես տեսնում ես, քեզնից բացի ուրիշ ոչ ոք ապուշի նման չի պլշել նրա վրա:

Բայց իրականում նա այնքան էլ ճիշտ չէր: Երբ աղջիկն անցավ Դահլիճով, տղաներից շատերը գլուխները շրջեցին, և մի քանիսը կարծես ժամանակավորապես կորցրին խոսելու ունակությունը, ճիշտ Ունի նման:

— Հավատացե՛ք ինձ, դա հասարակ աղջիկ չէ, — ասաց Ունը կողքի թեքվելով, որպեսզի աղջկան ավելի լավ նայի, — Հոգվարթսում նրա նման աղջիկներ չկան:

— Հոգվարթսում շատ ավելի լավ աղջիկներ կան, — ասաց Հարրին առանց մտածելու: Չո Չանզը նստած էր արծաթագույն մազերով աղջկանից մի քանի աթոռ այն կողմ:

— Երբ ձեր աչքերը տեղը դնեք, կտեսնեք, թե հենց նոր ով ժամանեց, — կտրուկ ասաց Հերմիոնան:

Նա մատնացույց էր անում ուսուցիչների սեղանը: Երկու դատարկ մնացած աթոռներն արդեն զբաղված էին: Լուդո Բեզմանը նստած էր պրոֆեսոր Կարկարոֆի կողքին, իսկ պարոն Քրաուզը, Փերսիի շեֆը, նստած էր մադամ Մաքսիմի կողքին:

— Իսկ նրանք ի՞նչ գործ ունեն այստեղ, — զարմացած հարցրեց Հարրին:

— Նրանք Երեք կախարդների Հրաշամարտի կազմակերպիչներն են, չգիտեի՞ր, — ասաց Հերմիոնան, — Ենթադրում եմ, որ Եկել են տեսնելու, թե մրցամարտն ինչպես է սկսվում:

Երբ աղանդերները հայտնվեցին սեղանին, նրանք նկատեցին նաև մի շարք անծանոթ փուղինգներ: Ունը հոտոտեց ինչ-որ անծանոթ պանրաննան ուտեստ, հետո խնամքով այնպես տեղադրեց ափսեն, որ լավ տեսանելի լինի Ույվենքլոյի սեղանից: Սակայն վիյլայի նման գեղեցիկ աղջիկն ըստ

Երևույթին արդեն հագեցել էր և չմոտեցավ իրենց սեղանին այդ ուտեստի հետևից:

Երբ ուսյա սպասքը մաքրվեց, Դամբլդորը կրկին ոտքի կանգնեց: Դահլիճը լցվեց հաձելի ակնկալիքի լարվածությամբ: Հարրին թերև հուզմունք զգաց, երբ մտածում էր, թե ինչ է լինելու: Նրանցից մի քանի տեղ հեռու նստած ֆրեդն ու Ջորջը առաջ էին թեքվել՝ գերազույն կենտրոնացումով նայելով Դամբլդորին:

— Պահը եկավ, — ասաց Դամբլդոր՝ ժպտալով իրեն նայող սպասողական ու հուզված դեմքերին: — Երեք կախարդների Հրաշամարտը շուտով կակսվի: Ես ցանկանում եմ մի քանի բացատրական խոսք ասել, մինչև մերս կրերեն կախարդական Գավաթը...

— Ի՞նչը, — մրթմրթաց Հարրին:

Ունը ուսերը թոթվեց:

— Հիմա ի գիտություն բոլորի պիտի ներկայացնեմ այն ընթացակարգը, որով շարժվելու ենք այս տարի: Բայց նախ և առաջ, ովքեր չեն ձանաչում... թույլ տվեք ներկայացնել պարոն Բարտեմիոս Քրառոչին, Միջազգային հրաշագործական համագործակցության վարչության պետին... — մի քանի տեղից ի սեր քաղաքավարության ծափահարեցին, — և պարոն Լուիո Բեգմանին, Հրաշագործական խաղերի ու մարզաձևերի վարչության պետին:

Բեգմանի համար ծափահարությունները շատ ավելի բուռն հնչեցին, քան` Քրառոչի, գուցե այն պատճառով, որ նա հայտնի էր շատերին որպես քվիդիչի Հետախույզ, կամ գուցե որովհետև նա շատ ավելի բարեհամբույր տեսք ուներ: Նա ձեռքի շարժումով ընդունեց ողջույնի ծափահարությունները: Բարտեմիոս Քրառոչը նույնիսկ չժպտաց, երբ հնչեց նրա անունը, ոչ էլ ձեռքով արեց: Հարրին իիշեց նրա անբասիր կոստյումը քվիդիչի Աշխարհի Գավաթի եզրափակիչի ժամանակ և մտածեց, որ կախարդի պարեգուսով նա շատ տարօրինակ տեսք ուներ: Քրառոչի ատամի խոզանակի պես հավասար սև բեղերը և ձակատի խիստ մեջտեղով անցնող մազաբաժան գիծը շատ տարօրինակ էին Դամբլդորի երկար ալիքավոր մազերի ու մորուքի կողքին:

— Պարոն Բեգմանը և պարոն Քրառոչը անխոնջ աշխատել են վերջին մի քանի ամիսների ընթացքում՝ կազմակերպելով Երեք կախարդների Հրաշամարտը, — շարունակեց Դամբլդոր, — և հիմա նրանք պրոֆեսոր

Կարկարոֆի, մադամ Մաքսիմի և ինձ հետ միասին կմտնեն դպրոցների չեմպիոններին ընտրող հանձնաժողովի մեջ:

Չեմպիոններ բառի հետ ունկնդիրների ուշադրությունը կարծես կրկնապատկվեց:

Երևի Դամբլդորը նույնպես նկատեց, թե ինչ քար լռություն տիրեց դահլիճում, որովհետև ժպտաց ու ասաց.

— Ուստի ներս բերե՛ք գավաթը, պարոն Ֆի՛լ:

Ֆիլը, որը բոլորից աննկատ ծիկրակում էր Դահլիճի դռների մոտ, ներս մտավ ու քայլեց դեպի Դամբլդոր՝ երկու ձեռքով բռնած բերելով թանկարժեք քարերով զարդարված մի մեծ փայտյա արկղ: Այն ծայրահեռ իին էր երևում: Ոգևորված հետաքրքրության շշուկ անցավ ուսանողների շարքերով: Դենիս Քրիվին նույնիսկ բարձրացել էր իր աթոռի նստատեղի վրա, որպեսզի ավելի լավ տեսնի, բայց քանի որ նա շատ փոքրամարմին էր, նրա գլուխը հազիվ հասնում էր մյուսների գլուխներին:

— Այս տարի չեմպիոններին սպասվող առաջադրանքներն արդեն ուսումնասիրվել են պարոն Քրաուչի և պարոն Բեգմանի կողմից, — ասաց Դամբլդորը, երբ Ֆիլը զգուշությամբ սեղանին տեղադրեց արկղը, — և նրանք համապատասխան միջոցներ են ձեռնարկել յուրաքանչյուր առաջադրանքի կատարման համար: Կլինեն երեք առաջադրանքներ, որոնք կբաշխվեն ամբողջ տարվա մեջ, և առաջադրանքները շատ տարբեր եղանակներով փորձության կենթարկեն չեմպիոններին... Փորձության կենթարկվի նրանց կախարդական ձիրքը, նրանց քաջությունը և արիությունը... տրամաբանելու և ճիշտ որոշումներ ընդունելու ունակությունը... և անշուշտ վտանգավոր իրավիճակներից անվնաս դուրս գալու հնարամտությունը...

Այդ վերջին բառն ասելուն պես, Դահլիճում այնպիսի բացարձակ քար լռություն տիրեց, որ կարծես բոլորը դադարեցին շնչել:

— Ինչպես գիտեք, երեք չեմպիոններ պիտի մրցեն Հրաշամարտում, — հանգիստ շարունակեց Դամբլդոր, — մասնակցող դպրոցներից յուրաքանչյուրից մեկական ներկայացուցիչ: Նրանք կգնահատվեն ըստ մրցամարտի առաջադրանքների կատարման, և երեք առաջադրանքները կատարելուց հետո առավել շատ միավորներ հավաքած չեմպիոնը կստանա

Եռամարտի Գավաթը... Իսկ չեմպիոններին կընտրի անաշաւ դատավորը...
Հրո գավաթը...

Դամբլդորը հանեց իր կախարդական փայտիկը և երեք անգամ հարվածեց արկղի կափարիչին, որը ձռռաց ու դանդաղ բացվեց: Դամբլդորը ձեռքը մտցրեց արկղի մեջ և դուրս բերեց մի խոշոր, կոպիտ տաշված, երկունկանի, փայտյա գավաթ: Դա արտաքին տեսքից թերևս մի անպաճույծ ու բոլորովին հասարակ անոթ կլիներ, եթե միայն բերնեբերան լի չիներ կարծես պարող, կապտաճերմակ լուսի շողերով:

Դամբլդորը փակեց արկղը և Գավաթը զգուշությամբ տեղադրեց արկղի վրա, որտեղից այն տեսանելի էր Դահլիճում բոլոր գտնվողներին:

— Բոլոր նրանք, ովքեր ցանկանում են իրենց թեկնածությունը առաջադրել որպես չեմպիոն, պետք է իրենց և իրենց դպրոցի անունը հստակ գրեն մի մագաղաթի կտորի վրա ու զցեն Գավաթի մեջ, — ասաց Դամբլդորը: — Չեմպիոնի թեկնածուներն այս պահից սկսած քսանչորս ժամ ունեն իրենց անունները գավաթի մեջ զցելու համար: Վաղը երեկոյան Բոլոր սրբերի օրվա տոնական ընթրիքի ժամանակ Գավաթը դուրս կնետի այն երեքի անունները, ովքեր իր գնահատականով առավել արժանի են ներկայացնելու դպրոցները: Այսօր Գավաթը կտեղադրվի շքամուտքի դահլիճում, որտեղ այն մատչելի կլինի բոլոր նրանց համար, ովքեր կցանկանան տալ իրենց թեկնածությունները: Սակայն, որպեսզի տասնյոթ տարին դեռ չբոլորած ոչ մի անձ տեղի չտա գայթակղությանը, — ասաց Դամբլդորը, — ես շքամուտքի դահլիճում տեղադրված Հրո գավաթի շուրջը Տարիքային սահման կգծեմ: Ոչ ոք, ում տասնյոթ տարին դեռ չի լրացել, չի կարողանա անցնել այդ գիծը: Եվ վերջապես, ուզում եմ, որպեսզի բոլոր նրանք, ովքեր կցանկանան մասնակցել այս մրցամարտին, ամենայն խորությամբ գիտակցեն, որ Հրաշամարտը շատ լուրջ մոտեցում է պահանջում և դրան չի կարելի թեթևամտորեն վերաբերվել: Երբ Հրո գավաթն ընտրի որևէ չեմպիոնի, այդ տղան կամ աջիկը պարտավորված կլինեն մինչև վերջ անցնել մրցամարտը: Չեր անունը Գավաթի մեջ տեղադրելով դուք մտնում եք կենաց ու մահու կապով հաստատված կախարդական պայմանագրի մեջ: Անհնար կլինի փոխել մասնակցելու մտադրությունը, սկսած այն պահից, երբ որևէ մեկը չեմպիոն ընտրվի: Ուստի, խնդրում եմ, լավ մտածեք, կշռադատեք, համոզվեք, որ իրոք

պատրաստ եք դիմանալու այս փորձություններին, մինչև ձեր անունը Գավաթի մեջ գցելը: Իսկ իհմա կարծում եմ քնելու ժամանակն է: Բարի գիշեր բոլորին:

— Տարիքային սահման... — ասաց Ֆրեդ Ուիզլին, աչքերը փայլեցնելով, երբ նրանք բոլորը շարժվում էին դեպի շքամուտքի դահլիճը:

— Տարիքային սահմանը կկարողանա՞նք խախտել Ծերացնող հմայաթուրմով, ի՞նչ եք կարծում... Իսկ երբ անունս Գավաթի մեջ լինի... ծիծաղու՞մ եք, իա՞... նրա համար արդեն ոչ մի նշանակություն չի ունենա, տանսյոթ տարեկան եմ ես, թե՝ ոչ...

— Բայց ես չեմ կարծում, որ տասնյոթ տարեկանից փոքր որևէ մեկը կկարողանա դիմակայել փորձություններին, — ասաց Հերմինան, — մենք դեռ այնքան քիչ բան ենք սովորել...

— Քեզնով մի՛ դատիր, — կարծ ասաց Ջորջը: — Դու կփորձե՞ս, չեմպիոնի թեկնածություն տալ, Հա՛րի:

Հարրին մի պահ մտածեց Դամբլդորի ասածների մասին, որ տասնյոթ տարին չբոլորած ոչ մեկը չպետք է իր թեկնածությունը առաջադրի, բայց հետո Եռամարտի Գավաթը հաղթելու երանելի հեռանկարը կրկին հիասքանչ պատկերներով լցրեց նրա ուղեղը... Բայց նա մտածեց, թե որքան կբարկանա Դամբլդորը, եթե տասնյոթ տարին դեռ չբոլորած որևէ մեկը մի հնար գտնի Տարիքային սահմանն անցնելու համար...

— Որտե՞ղ է նա, — ասաց Ոոնը, որը մի բառ էլ չէր լսել նրանց խոսակցությունից, այլ ամբոխի մեջ որոնում էր Կրամին, — Դամբլդորը չասաց, թե Դարմսթենգի ժողովուրդը որտեղ պիտի քնի:

Բայց այդ հարցի պատասխանը գրեթե նույն վայրկյանին ինքնըստինքյան ստացվեց, երբ նրանք հավասարվեցին Սլիզերինի սեղանին, և լսեցին թե ինչ էր ասում Կարկարոֆն իր ուսանողներին:

— Վերադառնում ենք նավ, — ասում էր նա: — Վիկտո՛ր, քեզ ինչպե՞ս ես զգում: — Կուշտ կերա՞ր: Մարդ ուղարկե՞մ, խոհանոցներից համեմունքով տաք գինի բերեն մեզ համար:

Հարրին տեսավ, որ Կրամը գլուխն օրորեց՝ հագնելով իր մորթե թիկնոցը:

— Պրոֆե՛սոր, ես կուզենայի մի քիչ գինի, — խնդրեց Դարմսթենգի մյուս տղաներից մեկը:

— Ես քեզ չեմ առաջարկում, Պոյշակո՛ֆ, — կարձ կտրեց Կարկարոֆը՝ անմիջապես ձերբազատվելով իր ջերմ հայրական վերաբերմունքից: — Ի՞նչ եմ տեսնում... նորից ուտելուց ամեն ինչ վրադ ես թափել, անշնո՞րհք տղա...

Կարկարոֆը շրջվեց և իր ուսանողներին առաջնորդեց դեպի դռները՝ հասնելով դրանց ճիշտ նույն պահին, ինչ Հարրին, Ունը և Հերմիոնան: Հարրին կանգնեց և մի կողմ քաշվեց, որպեսզի առաջ թողնի հյուրերին:

— Ծնորհակալություն, — անհոգ ասաց Կարկարոֆը՝ հայացքով սահելով նրանց վրայով:

Եվ հանկարծ Կարկարոֆը քարացավ տեղում: Նա գլուխը շրջեց դեպի Հարրին և հայացքը գամեց նրա վրա, ասես չէր կարողանում հավատալ աչքերին: Իրենց Տնօրենի հետևից եկող դարմսթենացի ուսանողները նույնպես կանգնեցին: Կարկարոֆի աչքերը դանդաղ բարձրացան Հարրիի դեմքով և կանգնեցին նրա սպիի վրա: Դարմսթենացի ուսանողները նույնպես հետաքրքրությամբ նայում էին Հարրիին: Աչքի պոչով Հարրին նրանցից մի քանիսի դեմքին ձանաչումի առկայժում տեսավ: Այն տղան, որն ուտելիքով կեղտոտել էր իր հագուստը, առանց քաշվելու բոթեց իր կողքին կանգնած աղջկան և մատը ցցեց Հարրիի ձակատին:

— Հա՛, ինքն է որ կա, Հարրի Փոթթերը, — ասաց մռնչյունի նման մի թափ ձայն նրանց թիկունքից:

Պրոֆեսոր Կարկարոֆը շեշտակի պտտվեց տեղում: Գիծ-Աչք Մուտին էր կանգնած միջանցքում՝ հենված իր ձեռնափայտին և կախարդական աչքով անթարթ շաղափում էր Դարմսթենացի Տնօրենին:

Կարկարոֆը նկատելի գունատվեց: Նրա դեմքն այդ պահին կատաղության և վախի խառը սարսափելի զգացում էր արտահայտում:

— Դու՞՝, — ասաց նա, այնպես նայելով Մուտին, ասես համոզված չէր, որ իսկապես նրան է տեսնում:

— Ես, — մռայլ ասաց Մուտին: — Եվ եթե Փոթթերին ասելիք չունես, Կարկարոֆ, լավ կանես առաջ շարժվես, թե չէ փակել ես ամբողջ անցումը:

Իրոք, Դահլիճում դեռ գտնվող ուսանողների կեսը խմբված սպասում էին, որպեսզի նրանք առաջ անցնեն՝ միմյանց գլուխների վրայով փորձելով տեսնել, թե ինչ էր կատարվում դռան մոտ:

Առանց որևէ խոսք ասելու, պրոֆեսոր Կարկարոֆը շրջվեց ու իր ուսանողների հետ միասին դուրս եկավ դահլիճից, մինչ Մուտին դիտում էր

նրան իր կախարդական աչքով՝ առանց թաքցնելու ծայրահեղ անբարյացակամությունը:

ՉՇ

Քանի որ հաջորդ օրը շաբաթ էր, ուսանողների մեծ մասը սովորաբար սովորականից ուշ էր նախաձաշում: Հարրին, Ունը և Հերմիոնան, սակայն միակը չէին, ովքեր առավոտյան շատ վաղ էին արթնացել ի տարբերություն սովորական հանգստյան օրերի: Երբ միասին իջան շքամուտքի դահլիճը, տեսան, որ մոտ քսան հոգի արդեն անգործ ֆրֆռում էին դահլիճում, մի քանիսը կարմրացրած հացիկներ ուտելով, մեծագույն հետաքրքրությամբ ուսումնասիրում էին Հրո գավաթը: Այն դրված էր շքամուտքի դահլիճի ուղիղ կենտրոնում (այն աթոռակի վրա, որին սովորաբար դրվում էր Տեսակավորող գլխարկը): Հատակին հստակ երևում էր մի ոսկեգույն գիծ, որը տասը ոտնաչափ շառավղով շրջանի մեջ էր առնում գավաթը բոլոր կողմերից:

— Որևէ մեկն իր անունն արդեն գցե՞լ է, — հետաքրքրված հարցրեց Ունը մի երրորդ դասարանցի աղջկա:

— Դարմսթրենգի ամբողջ ժողովուրդը... բայց Հոգվարթսից դեռ ոչ մեկին չեմ տեսել:

— Գրազ գա՞նք, մերոնք արդեն հասցրել են իրենց անունները գցել անցած գիշեր, երբ բոլորս գնացել էինք քնելու, — ասաց Հարրին: — Ես ինք իենց այդպես էլ կանեի... չէի ուզենա, որ որևէ մեկն ինձ տեսնի: Պատկերացնու՞մ եք, ինչ ամոթ կլինի, եթե Գավաթը նույն պահին անունդ իետ թքի:

Ինչոր մեկը ծիծաղեց Հարրիի թիկունքում: Շրջվելով նա տեսավ Ֆրեդին, Զորջին և Լի Զորդանին, ովքեր աստիճաններով ցած էին շտապում, երեքն էլ անչափ ոգևորված տեսքով:

— Արեցի՞նք, — հաղթական շշուկով հայտնեց Ֆրեդը Հարրիին, Ունին ու Հերմիոնային: — Հենց նոր վերջացրինք:

— Ի՞նչը, — ասաց Ունը:

— Ծերացնող հմայաթուրմը, դմբո՛, — ասաց Ֆրեդը:

— Ամեն մեկիս մի-մի կարիլ, — ասաց Զորջը՝ կանխաձաշակումով շփելով ձեռքերը, — մեզ պետք է ընդամենը մի քանի ամսով ավելի մեծ լինել:

— Եթե մեզնից մեկնումեկը հաղթի, մենք հազար գալեռնը կբաժանենք մեր միջև, — լայնաբերան ժպտալով ասաց Լին:

— Ես համոզված չեմ, թե դա կաշխատի, գիտե՞ք, — ասաց Հերմիոնան նախազգուշական արտահայտությամբ: — Համոզված եմ, որ Դամբլդորն այդ մասին արդեն մտածած կլինի:

Ֆրեդը, Զորջը և Լին ուշադրություն չդարձրին նրա վրա:

— Պատրաստ եք, — հուզմունքից դողալով ասաց Ֆրեդը մյուս երկուսին: — Լա՛վ, առաջինը ես կգնամ...

Հարրին զմայլված նայեց, ինչպես Ֆրեդը գրապանից հանեց մի կտոր մագաղաթ, որի վրա գրված էր «Ֆրեդ Ուիզլի, Հոգվարթս»: Ֆրեդը մոտեցավ ոսկեգույն գծի եզրին և մի պահ կանգնեց, ճոճվելով ոտքերի մատների վրա, ճիշտ ջրացատկորդի նման, հետո շքամուտքի դահլիճում բոլոր գտնվողների հայացքի տակ խոր շունչ քաշեց ու գծից ներս քայլեց:

Կես վայրկյան Հարրիին թվաց, թե աշխատեց... Զորջը հաստատ նույնպես այդպես մտածեց, որովհետև նա մի հաղթական կոչ արձակեց և Ֆրեդի հետևից թռավ շրջանի մեջ... Բայց հաջորդ պահին, ուժեղ ճզզոց լսվեց և երկվորյակները երկուսով դուրս թռան ոսկյա շրջանից, ասես նրանց հետ էր շպրտել մի անտեսանելի զսպանակ: Նրանք օդի մեջ գլուխկոնծի տալով ընկան սառը քարե հատակին, և ասես ցավն ու քերծվածքները քիչ էին, հանկարծ մի շատ բարձրածայն բնգոց լսվեց և երկուսի դեմքերին միաժամանակ երկար ու փարթամ սպիտակահեր մորուքներ բուսնեցին:

Շքամուտքի դահլիճում անզուսպ ծիծաղի որոտ ձայթեց: Նույնիսկ Ֆրեդն ու Զորջը ոտքի կանգնելով միացան ընդհանուր ծիծաղին՝ նայելով միմյանց երկար մորուքների վրա:

— Ես ձեզ զգուշացրել էի, — ասաց մի հանգիստ, զվարճացող ձայն, և բոլորը շրջվելով տեսան Մեծ դահլիճից դուրս եկող պրոֆեսոր Դամբլդորին: Նա ծիծաղախիտ աչքերով զննեց Ֆրեդին ու Զորջին: — Լավ կլինի, եթե հենց հիմա գնաք մադամ Պոմֆրիի մոտ: Նա արդեն զբաղված է Ռեյվենքլոյից օրիորդ Ֆուսեթին և Հաֆըլվաֆից պարոն Սամերսին բուժելով, ովքեր նույնպես որոշել էին մի փոքր ավելացնել իրենց տարիքը: Թեև պիտի

խոստովանեմ, որ նրանցից ոչ մեկի մորուքը չի էլ կարող շքեղությամբ հաեմամատվել ձեր մորուքների հետ:

Ֆրեդը և Զորջը կիի ուղեկցությամբ, որն ուղղակի կաղկանձում էր ծիծաղից, ուղղվեցին դեպի հիվանդանոցային աշտարակը, իսկ Հարրին, Ունը և Հերմիոնան նույնպես ծիծաղից խեղդվելով, գնացին նախաճաշելու:

Մեծ դահլիճի հարդարանքն այդ առավոտ փոխվել էր: Քանի որ այդ օրը նաև Բոլոր սրբերի օրն էր, կենդանի չղջիկների մի հսկայական երամ էր պտտվում բարձր առաստաղի տակ, և բոլոր անկյուններից ծիկրակում էին մեծ դդումներից կտրված և ներսից մոմերով լուսավորված դատարկ գլուխները: Հարրին մոտեցավ սեղանի մոտ նստած Դինին ու Շեյմոսին, ովքեր քննարկում էին, թե տասնյոթ տարին բոլորած Հոգվարթսի ուսանողներից ովքեր կարող են իրենց թեկնածությունները ներկայացնելու փորձ անել:

— Ասում են, որ Վարինգտոնը վաղ առավոտյան իր անունը դրել է գավաթի մեջ, — Հարրիին հայտնեց Դինը, — այն սլիզերինցի լոյլող դանդալոշը, որը ոնց որ համրուկ լինի:

Հարրին, որը քվիդիչ էր խաղացել Վարինգտոնի դեմ, զգվանքով գլուխը թափ տվեց.

— Մեր չեմափիոնը չի կարող Սլիզերինցի լինել:

— Իսկ ամբողջ Հաֆլիփաֆը խոսում է Դիգորիի մասին, — արհամարհանքով ասաց Շեյմոսը: — Բայց չեմ կարծում, թե նա կուգենա իր սիրուն մռութը վտանգի ենթարկել:

— Լսե՞ք, ինչ է կատարվում, — հանկարծ ասաց Հերմիոնան:

Շքամուտքի դահլիճում բարձրագոչ ողջուններ էին լսվում: Բոլորը տեղերում շրջվեցին և տեսան Անջելինա Զոնսոնին, որը մի տեսակ ամոթխած ժպտալով մտնում էր Դահլիճ: Անջելինան մի բարձրահասակ սևամորթ աղջիկ էր, որը Պաշտպան էր խաղում Գրիֆինդորի քվիդիչի թիմում: Անջելինան մոտեցավ նրանց, նստեց սեղանի մոտ և ասաց.

— Դե՛հ, ես արեցի: Ես անունս Գավաթի մեջ դրեցի:

— Կատա՞կ ես անում, — անչափ տպավորված բացականչեց Ունը:

— Դու տասնյոթ տարեկա՞ն ես, — հարցրեց Հարրին:

— Իհարկե, մորուքը չե՞ս տեսնում, — ասաց Ունը:

— Ծնունդս անցած շաբաթ էր, — ասաց Անջելինան:

— Շատ ուրախ եմ, որ Գրիֆինդորից որևէ մեկը թեկնածություն է տվել,
— ասաց Հերմիոնան, — հուսով եմ, որ դու կանցնես, Անջելի՛նա:

— Շնորհակալություն, Հերմիոնա, — ասաց Անջելինան ժպտալով:

— Հա՛, ավելի լավ է դու լինես, քան սիրուն-տղա Դիգորին, — ասաց
Շեյմոսը՝ ստիպելով, որ իրենց սեղանի մոտով անցնող մի քանի
հաֆքլիքաֆցիներ խոժոր հայացքներ նետեն իր վրա:

— Ուրեմն էսօր ինչո՞վ ենք զբաղվելու, — հարցրեց Ռոնը Հարրիին ու
Հերմիոնային, երբ նախաձաշն արդեն վերջացրել էին և դուրս էին գալիս Մեծ
դահլիճից:

— Մենք դեռ Հագրիդի մոտ այս տարի չենք եղել, — ասաց Հարրին:

— Լավ, — համաձայնվեց Ռոնը, — Եթե միայն նա չխնդրի մեզ, որ մի
քանի մատ նվիրաբերենք իր սիրելի ուտիճներին:

Հանկարծ Հերմիոնայի դեմքը լուսավորվեց անսահման ոգևորությամբ:

— Հենց նոր մտածեցի... որ ես դեռ Հագրիդին չեմ խնդրել միանալ
ԴՔԻՊԱԾ-ին, — պայծառացած ասաց նա: — Սպասե՛ք ինձ, հա՞, ես վազեմ
կրծքանշանների հետևից:

— Ես աղջկա նման ուրիշ մեկը կա՞ էս աշխարհում, — ջղայնացած ասաց
Ռոնը, երբ Հերմիոնան աստիճաններով վեր վազեց:

— Հեյ, Ռոն, — հանկարծ ասաց Հարրին, — տե՛ս, ընկերուիիդ է...

Բոբատոնի ուսանողները ներս էին մտնում շքամուտքով, և նրանց մեջ
էր Վիյլա աղջիկը: Նրանք, ովքեր կանգնած էին Հրո գավաթի շուրջը, հետ
քաշվեցին՝ հետաքրքրված նայելով ներս մտած բոբատոնցիներին:

Մադամ Մաքսիմը Դահլիճ մտավ իր ուսանողների հետևից և
կարգադրեց նրանց շարք կանգնել: Մեկը մյուսի հետևից Բոբատոնի
ուսանողները ներս քայլեցին Տարիքային սահմանի գծով և մագաղաթի
իրենց կտորները զցեցին կապտավուն-ձերմակ կրակի լեզուների մեջ: Ամեն
մի մագաղաթը, մտնելով կրակի մեջ, անմիջապես կարմրում էր և կայժեր
արտանետելով անհետանում:

— Իսկ ի՞նչ ես կարծում, ի՞նչ կլինի նրանց հետ, ովքեր չեն ընտրվի, —
մրթմրթաց Ռոնը Հարրիի ականջին, երբ Վիյլա աղջիկն իր մագաղաթը զցեց
Հրո գավաթի մեջ, — ի՞նչ ես կարծում, նրանք անմիջապես տուն
կվերադառնա՞ն, թե կմնան, որպեսզի դիտեն մրցանարտը:

— Չգիտեմ, — ասաց Հարրին, — բայց եթե չեմ սխալվում... մադամ Մաքսիմը մնալու է դատավորների հանձնախմբում, չէ՞...

Երբ բոլոր բոբատոնցիներն իրենց անունները դրեցին Գավաթի մեջ, մադամ Մաքսիմը նրանց կրկին շքամուտքից դուրս առաջնորդեց դեպի բակը:

— Իսկ որտե՞ղ են նրանք քնում, — ասաց Ռոնը՝ նրանց հետևից նույնպես քայլելով դեպի դռները:

Թիկունքից լսված բարձրաձայն չխչխկոցն ազդարարեց Հերմիոնայի վերադարձը ԴքիՊԱՇ-ի կրծքանշանների տուփով:

— Օ՛հ, վերջապե՞ս, շտապի՛ր, — ասաց Ռոնը և ուղղակի վագեց քարե աստիճաններով՝ աշխատելով աչքը չկտրել վիյլա աղջկանից, որը մադամ Մաքսիմի հետ միասին արդեն հասել էր մարգագետնի կեսին:

Երբ նրանք մոտեցան Արգելված անտառի եզրին գտնվող Հագրիդի խրճիթին, բոբատոնցիների օթևանի գաղտնիքն ինքնըստինքյան բացահայտվեց նրանց առաջ: Այն հսկայական բաց երկնագույն կառքը, որով նրանք ժամանել էին, կանգնած էր Հագրիդի խրճիթից մոտ հարյուր մետր հեռավորության վրա, և ուսանողները մեկը մյուսի հետևից ներս էին մագլցում: Փղաչափ թևավոր ձիերը, որոնք բերել էին կառքը, հանգիստ արածում էին կառքի կողքին ցանկապատված ժամանակավոր փարախում:

Հարրին թակեց Հագրիդի դուռը, և ժամիքի բարձրագոչ հաչոցներն անմիջապես պատասխանեցին նրան:

— Վաղուց արդեն սպասում էի ձեզ, — ասաց Հագրիդը, երբ դուռը բացելով տեսավ, թե ովքեր էին թակողները, — ես էլ սկսել էի մտածել, որ մոռացել եք, թե ես որտեղ եմ ապրում:

— Մենք իսկապես շատ զբաղված էինք, Հա՛զ... — սկսեց Հերմիոնան բայց խոսքը դեռ չավարտած քարացավ տեղում: Հագրիդն այնպիսի տեսք ուներ, որ երեքն էլ մի պահ կորցրին խոսելու ունակությունը:

Հսկան հագել էր իր լավագույն (և ուղղակի սարսափելի) մազմզոտ շագանակագույն կոստյումը, դա դեռ քիչ էր, կապել էր իր դեղին և նարնջագույն զոլերով փողկապը: Բայց դա էլ բավական չէր, նա ակնհայտորեն փորձել էր սանրել ու հարթեցնել զլիսի մազերը, ընդ որում օգտագործելով անհավանական քանակության քայլուղ: Նրա խիտ ու ցախավելի պես չոր մազերը հարթված էին ու հետևից կապված իրար տակ

ցցված երկու կապերի մեջ: Թերևս նա փորձել էր Բիլի նման մազերը ծոծրակին հավաքել, բայց հայտնաբերել էր, որ իր մազերը շատ ավելի առատ են ու հաստ և ստիպված կապել էր երկու պոչիկով: Այդ տեսքը իրականում բոլորովին չէր սազում Հագրիդին: Մի պահ Հերմիոնան կլոր աչքերով նայեց նրան, հետո, որոշելով ոչ մի մեկնաբանություն չանել, հարցրեց.

— Ըստ... իսկ որտե՞ղ են ուտիՃները:

— Դրսում են, դդումների մարգերում, — ասաց Հագրիդը շատ երջանիկ արտահայտությամբ, — էնպե՞ս են մեծացե՞լ... Ամեն մեկն արդեն յոթանասուն սանտիմետր երկարություն ունի: Օօ՛ֆ... բայց մեծ խնդիր է, գիտե՞ք... Դրանք սկսել են սպանել իրար:

— Oh, ո՞չ, ի՞նչ ես ասում, իսկապե՞ս, — ասաց Հերմիոնան, կշտամբող հայացք նետելով Ռոնին, որն աչքը չէր կտրում Հագրիդի տարօրինակ սանրվածքից և արդեն բերանը բաց էր արել, որպեսզի մի բան ասի այդ կապակցությամբ:

— Հա՛, — ասաց Հագրիդը տիսրությամբ, — բայց բան չկա, իհմա նրանց բոլորին առանձին արկղների մեջ եմ դրել: Դեռ քսան հատ մնացել են:

— Oh, բարեբախտաբար, — ասաց Ռոնը: Հագրիդը չնկատեց նրա հեզնանքը:

Հագրիդի խրճիթը կազմված էր մեկ սենյակից, որի մի անկյունում կանգնած էր նրա ահօելի չափերի մահճակալը՝ գունավոր մանր կտորներից կարված ծածկոցով: Ճիշտ նույնպիսի ահօելի չափերի մի փայտյա սեղան և աթոռներ կային բուխարու առաջ, իսկ սեղանի գլխին առաստաղից կախված էին բազմաթիվ ապխտած բդեր ու թռչուններ: Բոլորը նստեցին սեղանի մոտ: Հագրիդը սկսեց թեյ պատրաստել, և նրանք շուտով կլանվեցին Երեք կախարդների Հրաշամարտի քննարկումով: Հագրիդը կարծես նույնքան ոգևորված էր այդ կապակցությամբ, որքան մյուսները:

— Դեռ սպասե՞ք, — ասաց նա լայն ժպտալով, — դեռ սպասե՞ք... Ենպիսի՝ բաներ եք տեսնելու, որ երբեք չեք տեսել: Առաջին առաջադրանքը... Ա՛հ, բայց ես ձեզ ոչինչ չպետք է ասեմ:

— Դեհ լա՛վ, Հա՛գրիդ, պատմի՛ր, — համոզում էին նրան Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան, բայց նա միայն ժպտալով գլուխն էր թափ տալիս:

— Չեմ ուզում փչացնել անակնկալը, — ասաց Հագրիդը, — բայց շա’տ տեսարժան է լինելու, կարող եք հավատալ ինձ... Չեմպիոնները լավ քրտնելու են: Երբեք չէի մտածի, որ կյանքումս ինձ կիաջողվի տեսնել Երեք կախարդների հրաշամարտը...

Ի վերջո նրանք նախաձաշեցին Հագրիդի հետ, թեև շատ քիչ կերան... Հագրիդը, ինչպես ինքը հավաստիացրեց, պատրաստել էր տավարի մսով խաշլամա, բայց երբ Հերմիոնան մի մեծ մագիլ գտավ իր ափսեի մեջ, բոլոր երեքն էլ միանգամից կորցրին ախորժակը: Սակայն նրանք բավականին լավ ժամանակ անց կացրին՝ փորձելով ստիպել Հագրիդին, որ պատմի իրենց, թե ինչ առաջադրանքներ կարող էին լինել մրցամարտում, և կրահումներ անել, թե թեկնածուներից ովքեր ավելի մեծ հավանականություն ունեն չեմպիոն ընտրվելու համար, և թե արդյոք Ֆրեդն ու Ջորջն արդեն ազատվել են իրենց մորուքներից:

Կեսօրին թեթև անձրև սկսվեց, շատ հաճելի էր նստել կրակի մոտ, լսել անձրևի կաթիլների կամացուկ կտկտոցը պատուհանների ապակիներին, դիտել ինչպես էր Հագրիդը կարկատում իր գուլպաները և վիճել Հերմիոնայի հետ տնային ալփերի քաղաքացիական իրավունքների մասին... որովհետև Հագրիդը կտրականապես հրաժարվեց միանալ ԴՔԻՊԱԾ-ին, երբ Հերմիոնան ցույց տվեց նրան կրծքանշանները:

— Դա նրանց նկատմամբ շատ անմարդկային կլինի, Հերմիոնա, — մռայլ ասաց Հագրիդը՝ մի մեծ ասեղ թելելով հաստ բրոյա թելով: — Ծառայությունը բխում է նրանց բնական էությունից: Մարդ արարածներին խնամելը նրանց գոյության իմաստոն է... Դա նրանք ծառայություն չեն համարում, այլ խնամք, հասկանու՞մ են... Դու նրանց շատ կդժբախտացնես, եթե էդ աշխատանքը խլես նրանցից, ու անչափ կվիրավորես, եթե առաջարկես վճարել էդ աշխատանքի համար...

— Բայց Հարրին Շոբիին ազատ արձակեց, իսկ նրա ուրախությանը չափ ու սահման չկար, — ասաց Հերմիոնան: — Իսկ իինա ասում են, որ նա իր աշխատանքի դիմաց հատուցում է պահանջում:

— Հա՛, հետո ինչ... Գիտե՞ս, ամեն ազգում էլ լինում են տարօրինակ, արտասովոր անձնավորություններ: Ես չեմ ուզում ասել, որ չի կարող մի խելքը թոցրած դովլաթ պատահել, որը ազատության մասին է երազում, բայց

Երբեք չես կարողանա նրանց մեծամանսությանը համոզել ազատություն վերցնել... Ո՛չ, ո՛չ մի դեպքում, Հերմիոնա:

Հերմիոնան անչափ բարկացած էր երևում և կրծքանշանների տուփը թաքցրեց պարեգոտի գրապանում:

Հինգն անց կեսին սկսեց մթնել, և Ոռնը, Հարրին ու Հերմիոնան որոշեցին, որ ժամանակն է վերադառնալ ամրոց՝ Բոլոր սրբերի օրվա տոնական ընթրիքին, իսկ ամենակարևորը՝ լսելու դպրոցների չեմպիոնների անունները:

— Ես էլ եմ զալիս ձեզ հետ, — ասաց Հագրիդը՝ մի կողմ դնելով իր ձեռագործը, ինձ մի վայրկյան ժամանակ տվեք:

Հագրիդը տեղից վեր կացավ, գնաց դեպի իր պահարանը և սկսեց ինչ-որ բան փնտրել դարակներից մեկում: Նրանք առանձնապես ուշադրություն չդարձրին նրա արածի վրա, մինչև մի իսկապես սարսափելի խիտ ծաղկային օժանելիքի հոտ չխփեց նրանց քթներին:

Ոռնը հագալով ասաց.

— Հա՛գրիդ, դա ի՞նչ է...

— Է՞հ, — ասաց Հագրիդը՝ նրանց կողմը շրջվելով ձեռքին մի մեծ շիշ կապույտ հեղուկ, — չիավանեցի՞ք...

— Դա օժանելի՞ք է, — հարցրեց Հերմիոնան խեղդվող ձայնով:

— Ըըմ... Օ-դե-Կոլոն... — մրամրթաց Հագրիդը շառագունելով, — գուցե մի քիչ շատ քսեցի, — մռայլ ասաց նա: — Լավ, ես հիմա կգնամ ու կլվացվեմ, մի րոպե սպասե՞ք ինձ...

Նա դուրս թռավ իր խրճիթից, և նրանք պատուհանից տեսան, թե ինչպես էր Հագրիդը ջանասիրաբար լվացվում դրսում գտնվող տակարի ջրով:

— Օ-դե-Կոլո՞ն... — զարմացած կրկնեց Հերմիոնան, — Հագրի՞դը...

— Բա մազե՞րը... բա կոստյու՞մը... — կիսածայն ասաց Հարրին:

— Նայե՞ք, — հանկարծ ասաց Ոռնը՝ պատուհանից դուրս ցույց տալով:

Հագրիդը նոր էր մեջքն ուղղել տակարից և հետ շրջվել: Եթե կարելի էր ասել, որ խրճիթից դուրս գալուց առաջ նա կարմրել էր, ապա անհնար էր նկարագրել, թե ինչ էր կատարվում նրա հետ այդ պահին: Շատ զգուշորեն կանգնելով ոտքերի ծայրերին, որպեսզի Հագրիդը հանկարծ չնկատի նրանց, Հարրին, Ոռնը և Հերմիոնան դուրս նայեցին պատուհանից ու տեսան, որ մադամ Մաքսիմն ու Բոբատոնի ուսանողները հենց նոր դուրս էին եկել իրենց կառքից, անկասկած նույնպես պատրաստվելով գնալ ամրոց

ընթրիքի: Չեր լսվում, թե Հագրիդն ինչ էր ասում, բայց նա խոսում էր մադամ Մաքսիմի հետ՝ հիրավի սիրահարված, խոնավ հայացքով նայելով վերջինիս: Հարրին միայն մեկ անգամ էր դեմքի նման արտահայտություն տեսել Հագրիդի մոտ, երբ նա խոսում էր վիշապի ձուտ Նորբերտի հետ:

— Հագրիդը պատրաստվում է ամրոց գնալ նրա հետ, — վրդովված ասաց Հերմիոնան: — իսկ ես կարծում էի, թե նա մեզ է սպասում:

Առանց նույնիսկ մի հետադարձ հայացք զցելու իր խրճիքի վրա, Հագրիդը մադամ Մաքսիմի կողքին թերև քայլվածքով բարձրանում էր զարիվեր լանջով, իսկ Բոբատոնի ուսանողներն այդ զույգի հսկայական քայլերից հետ չմնալու համար մանրաքայլ վազում էին նրանց հետևից:

— Հագրիդը սիրահարվե՛լ է, — իր ասածին չհավատալով ասաց Ունը, — դեհ, ինչ արած, եթե նրանք երեխաներ ունենան, գրագ գանք, որ համաշխարհային ռեկորդ կսահմանեն... Նրանց ծնած ամեն մի մանկիկը մեկ տոննա կկշռի:

Նրանք նույնպես դուրս եկան խրճիքից և իրենց հետևից փակեցին դուռը: Դրսում զարմանալիորեն մութ էր: Թիկնոցներն ամուր առաջ քաշելով՝ նրանք նույնպես սկսեցին բարձրանալ զարիվեր լանջով:

— Օօ՛հ, նայե՛ք, նրանք են, — շշնջաց Հերմիոնան:

Դարմսթենգի պատվիրակությունը լժի կողմից գալիս էր դեպի ամրոցը: Վիկտոր Կրամը քայլում էր Կարկարոֆի հետ կողք-կողքի, իսկ Դարմսթենգի մյուս ուսանողները, աշխատելով հետ չմնալ, գալիս էին նրանց հետևից: Ունը ոգևորված դիտում էր Կրամին, բայց Կրամն այդպես էլ ոչ մի անգամ շուրջը չնայեց, մինչև նրանք չհասան շքամուտքի դռանը: Հերմիոնան, Ունը և Հարրին ամրոցի դռանը հասան, երբ նրանք արդեն ներս էին մտել:

Հազարավոր մոմերով լուսավորված Մեծ դահլիճն արդեն գրեթե լեփլեցուն էր: Հրո գավաթը տեղափոխել էին շքամուտքից և տեղադրել Մեծ դահլիճում Դամբլդորի դատարկ բազկաթութի առաջ: Ֆրեդն ու Ջորջը՝ մաքուր սափրոված դեմքերով, կարծես միանգամայն համակերպել էին առավոտյան ապրած հիասթափության հետ:

— Հուսով եմ, մերոնցից Անջելինան կանցնի, — ասաց Ֆրեդը, երբ Հարրին, Ունը և Հերմիոնան նստեցին սեղանի մոտ:

— Ես էլ, — ասաց Հերմիոնան շնչասպառ, — ամեն դեպքում շուտով կիմանանք:

Այդ տարի Բոլոր սրբերի օրվա տոնական ընթրիքը կարծես ավելի երկար տևեց, քան սովորաբար: Գուցե պատճառն այն էր, որ ընդամենը մեկ օր առաջ նրանք մեկ ուրիշ տոնական ընթրիք էլ էին ունեցել: Հարրին այս անգամ այնքան էլ տպավորված չէր տարաշխարհիկ կերակրատոմսերով պատրաստված ուտելիքներից: Դահլիճում գտնվող մյուս բոլորի նման, դատելով յուրաքանչյուրի դեմքին դաշված սպասողական արտահայտությունից, անդադար ծռվող պարանոցներից, տեղից կանգնողների անհամբեր հայացքներից, ովքեր րոպեն մեկ հետախուզում էին ուսուցիչների սեղանը, որպեսզի տեսնեն, արդյոք Դամբլդորն արդեն վերջացրել է ուտելը, թե ոչ, Հարրին նույնպես ուղղակի անհամբերությամբ ուզում էր, որ ափսեները շուտով դատարկվեն և, վերջապես, հայտարարվեն ընտրված չեմպիոնների անունները:

Ի վերջո ոսկյա սպասքը կրկին դատարկվեց ու փայլեց մաքրությունից: Դահլիճում տիրող ընդհանուր խոսակցության ժխորը շեշտակի բարձրացավ, և Դամբլդորը ոտքի կանգնեց: Նրա երկու կողմերում նստած պրոֆեսոր Կարկարոֆը և մադամ Մաքսիմը նույնքան լարված էին և սպասումով լի, որքան դահլիճում գտնվող բոլոր մյուսները: Լուդո Բեգմանը ժպտում և աչքով էր անում ուսանողներին: Պարոն Քրաուչը, սակայն, շատ անտարբեր տեսք ուներ, գրեթե ձանձրացած:

— Դեհ, Գավաթը, կարծում եմ, շատ շուտով պատրաստ կլինի որոշում կայացնելու համար, — ասաց Դամբլդորը: — Իմ հաշվարկով ընդամենը մեկ րոպեից կսկսվի: Ուստի, երբ չեմպիոնների անունները բարձրաձայն տրվեն, պիտի խնդրեն նրանց մոտենալ ուսուցիչների սեղանին և այս դժոնվ մտնել հաջորդ սրահը, — նա մատնացուց արեց ուսուցիչների սեղանի հետևում գտնվող դուռը: — Այնտեղ նրանք կստանան իրենց առաջին հրահանգները:

Դամբլդորը հանեց իր կախարդական փայտիկը և ձեռքի ազատ շարժումով մի մեծ շրջան նկարեց օդի մեջ: Բոլոր մոմերը, բացի նրանցից, որոնք գտնվում էին դդումներից կտրված գանգերում, մարեցին, և ամբողջ դահլիճն ընկղմվեց առեղծվածային կիսախավարի մեջ: Հրո գավաթը սկսեց ավելի վառ լուսարձակել, ավելի վառ, քան դահլիճում գտնվող լույսի մյուս բոլոր աղբյուրները: Հանկարծ Գավաթը սկսեց գրեթե կուրացնող կապտա-

սպիտակավուն լուս ճառագել: Բոլորը սպասումով նայում էին Գավաթին... մի քանիսն անդադար նայում էին իրենց ժամացույցներին...

— Երեք վայրկյան... — շշնջաց Լի Զորդանը, որը երկու աթոռ հեռու էր նստած Հարրիից:

Հանկարծ Գավաթի մեջ ցոլցլացող կրակի լեզուները կարմրեցին: Գավաթի եզրերից սկսեցին կայծեր թռչել: Հաջորդ պահին, կրակի մի երկար լեզու դուրս նետվեց Գավաթից՝ արտանետելով մագաղաթի մի սևացած կտոր... Բոլորը շունչները պահեցին:

Դամբլդորն օդից բռնեց մագաղաթի կտորը և պահեց այն առաջ պարզած ձեռքում, որպեսզի կարդա Գավաթից ճառագող՝ կրկին սպիտակած լուսի տակ:

— Դարմսթրենգի չեմպիոնն է... — կարդաց նա հուժկու, հստակ ձայնով,
— Վիկտոր Կրամը...

— Չարմանալի չեր, — ոգևորված գոռաց Ռոնը, երբ ծափահարությունների և բարձրագոչ ողջույնների փոթորիկը ցնցեց Դահլիճը: Հարրին տեսավ, որ Վիկտոր Կրամը վեր կացավ Սլիզերինի սեղանից և քայլեց դեպի Դամբլդորը: Հետո նա թեքվեց աջ և սեղանի երկայնքով շարունակելով քայլել, անհետացավ դեպի հաջորդ սրահ տանող դռան հետևում:

— Բրավո, Վիկտոր, — թնդաց Կարկարոֆի ձայնը, այնքան բարձր, որ բոլորը լսեցին այն նույնիսկ ծափահարությունների միջից: — Գիտեի, որ կարող ես:

Ծափահարություններն ու գոռում-գոչումն մարեցին: Բոլորի ուշադրությունը կրկին գամվեց Գավաթին, որը մի քանի վայրկյան անց կրկին կարմրեց: Երկրորդ կտոր մագաղաթը դուրս թռավ կրակի լեզուներից և պտտվեց օդում:

— Բոբատոնի չեմպիոնն է... — ասաց Դամբլդորը, — Ֆլորա Ռելակու՛ռը...

— Դա նա է, Ռոն, — գոռաց Հարրին, երբ վիյլայի նման անբնական գեղեցիկ աղջիկը նրբագեղորեն վեր կացավ տեղից, հետ զցեց իր արծաթափայլ մազերն ու անցավ Ռեյվենքլոյի և Հաֆլիփաֆի սեղանների մոտով:

— Օհ տե՛ս, նրանք բոլորը հիասթափված են, — ասաց Հերմիոնան՝ աղմուկի մեջ գլխով անելով դեպի Բոբատոնի ժողովուրդը: Թեև հիասթափվածը մի քիչ մեղմ էր ասված, մտածեց Հարրին: Չընտրված աղջիկներից երկուսը դեմքերը ափերի մեջ թաղած հեկեկում էին:

Երբ Ֆլորա Դելակուռը նույնպես անհետացավ կողքի սրահում, կրկին լռություն տիրեց, բայց այս անգամ լռությունը այնքան լարված էր հուզմունքից, որը գրեթե շոշափելի էր դարձել: Հաջորդը Հոգվարթսի չեմպիոնն էր լինելու...

Եվ Հրո գավաթը կրկին կարմրեց, ցնցուղի պես կայծեր ցրելով իր շուրջը: Կրակի լեզուն դեպի վեր նետվեց և լեզվի ծայրից Դամբլդորը բռնեց երրորդ մագաղաթը:

— Հոգվարթսի չեմպիոնն է... — սկսեց նա, — Սեդրիկ Դի'գորին...

— Ո՛չ, — բարձրածայն ասաց Ունը, բայց ոչ ոք չսեց նրան բացի Հարրիից, այնքան բարձր էր նրանց կողքի սեղանից ելած գոռում-գոյզունը: Բոլոր հաֆըլիաֆցիները մեկ մարդու պես ճչալով և դոփելով վեր էին թռել սեղանից, մինչ Սեդրիկը լայն ժպտալով անցավ նրանց միջով և ուղղվեց դեպի ուսուցիչների սեղանի հետևում գտնվող սրահը: Իրոք, Սեդրիկի համար ծափահարություններն այնքան երկար տևեցին, որ որոշ ժամանակ անցավ, մինչև Դամբլդորը կարողացավ կրկին խոսել:

— Գերազանց է, — երջանիկ բացականչեց Դամբլդորը, երբ վերջապես ժխորը դադարեց: — Դեհ, հիմա մենք արդեն գիտենք մեր երեք չեմպիոնների անունները: Համոզված եմ, որ կարող եմ վստահել բոլորիդ, այդ թվում և Բոբատոնի ու Դարմսթենգի մյուս ուսանողներին: Օժանդակելով և երկրպագելով ձեր չեմպիոնին՝ դուք իսկապես շատ մեծ ներդրում կանեք...

Բայց Դամբլդորը հանկարծ դադարեց խոսել, և բոլորի համար ակնհայտ էր, թե ինչը շեղեց նրա ուշադրությունը:

Գավաթի կրակը կրկին կարմրել էր: Կրկին կայծեր էին թռչում այս ու այն կողմ: Հանկարծ մի երկար կրակի լեզու օդ բարձրացավ՝ դուրս նետելով և մեկ կտոր մրոտ մագաղաթ:

Լրիվ ինքնաբերաբար Դամբլդորը ձեռքն առաջ մեկնեց ու բռնեց մագաղաթի կտորը: Նա առաջ պարզեց և կարդաց թղթի վրա գրված անունը: Երկար դադար տիրեց, որի ընթացքում Դամբլդորն անթարթ նայում էր իր

ձեռքի մեջ պահված թղթի կտորին, իսկ դահլիճում բոլոր գտնվողները նայում էին Դամբլդորին: Հետո Դամբլդորը կոկորդը մաքրեց և հստակ կարդաց.

— Հա՛րի Փո՛թթեր

ԺԱՌ

Գլուխ 17. Չորս մրցակիցները

Հարրին անշարժ նստած էր, գիտակցելով սակայն, որ դահլիճում բոլոր գտնվողների հայացքներն ուղղված են իր վրա: Նա ուղղակի կաթվածահար էր եղել: Կարծես ամբողջ մարմինը թմրած լիներ: Նա նույնիսկ վստահ չէր, թե երազ չէր տեսնում: Նա մտածում էր, որ երևի սխալ էր լսել իր անունը:

Ոչ ոք չծափահարեց: Դահլիճում բարկացած մեղուների բզզոցի նման մի ծայն էր բարձրանում: Որոշ ուսանողներ ոտքի էին կանգնել, որպեսզի ավելի լավ տեսնեն իրեն, իսկ ինքը քարացած նստած էր աթոռին:

Ուսուցիչների սեղանի մոտ, պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը ոտքի կանգնեց, և անցնելով Լուդո Բեգմանի և պրոֆեսոր Կարկարոֆի կողքով տագնապահար ինչ-որ բան շշնչաց պրոֆեսոր Դամբլդորի ականջին, որը թեթևակի խոժոռված, գլուխը թեքեց նրա կողմը:

Հարրին շրջվեց դեպի Ռոնը և Հերմիոնան, նրանց հետևում նա տեսավ, որ Գրիֆինդորի ամբողջ սեղանը բերանները բաց իրեն է նայում:

— Ես անունս Գավաթի մեջ չեմ դրել, — ապշահար ասաց Հարրին, — դուք գիտեք, որ չեմ դրել:

Նրանք երկուսն էլ իրենից ոչ պակաս ապշահար, անթարթ նայում էին իրեն:

Ուսուցչական սեղանի մոտ նստած պրոֆեսոր Դամբլդորը ոտքի կանգնեց և գլխով արեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալին:

— Հա՛րի Փո՛թթեր, — կրկին կանչեց նա, — Հա՛րի, այստեղ արի՛, խնդրում եմ:

— Գնա՛, — շշնչաց Հերմիոնան՝ թեթևակի իրելով Հարրիին:

Հարրին ոտքի կանգնեց, ոտքը դրեց իր պարեգոտի փեշին ու թեթևակի սայթաքեց: Նա սկսեց քայլել Գրիֆինդորի և Հաֆլովաֆի սեղանների միջև: Ճանապարհն անչափ երկար թվաց, նա քայլում էր ու քայլում, իսկ ուսուցիչների սեղանը կարծես բոլորովին չէր մոտենում, և նա ֆիզիկապես զգում էր իր վրա ուղղված հարյուրավոր զույգ աչքերի հայացքները, ասես դրանք բոլորն այրող լուսարձակներ լինեին: Բզզոցը հետզհետեւ ավելի ու

ավելի էր ուժեղանում: Նրան թվաց, թե մի ամբողջ ժամ տևեց, մինչև ինքը հասավ ու կանգնեց ուղիղ Դամբլդորի դիմաց՝ իր վրա զգալով նաև բոլոր ուսուցիչների հայացքները:

— Դեհ ինչ... անցի՛ր կողքի սենյակը, Հա՛րի, — ասաց Դամբլդոր: Հարրին նկատեց, որ նա չէր ժպտում:

Հարրին շարժվեց ուսուցիչների սեղանի երկայնքով: Հագրիդը նստած էր սեղանի վերջում: Նա ո՛չ քաջալերիչ աչքով արեց Հարրիին, ո՛չ ձեռքը թափ տվեց, ո՛չ էլ ողջունի որևէ ուրիշ նշան արեց: Նա բացարձակապես ապշահար տեսք ուներ և բոլորի պես անթարթ նայում էր Հարրիին, մինչ վերջինս անցնում էր իր կողքով:

Հարրին Մեծ դահլիճից դուրս տանող դռնով մտավ կողքի սրահը և հայտնվեց մի ավելի փոքր սենյակում, որի պատերին կախված էին կախարդների ու վիուկների բազմաթիվ դիմանկարներ: Դիմացի պատի մեջ գտնվող բուխարում ուրախ ճարճատում էր կրակը:

Երբ նա ներս մտավ, դիմանկարների դեմքերը շրջվեցին նրա ուղղությամբ: Հարրին տեսավ, ինչպես ծերությունից չորացած մի վիուկ իր դիմանկարից շտապ դուրս եկավ և, հայտնվելով կողքի դիմանկարում, սկսեց ծովագուլի բեղերով մի կախարդի ականջին ինչ-որ բան փսխալ:

Վիկտոր Կրամը, Սեդրիկ Դիգորին և Ֆլորա Դելակուոը կանգնած էին բուխարու մոտ: Նրանց մարմինները հստակ ուրվագծվել էին կրակի ֆոնի վրա:

Կրամը՝ փոքր-ինչ կուգիկ ու ինքնամփոփ, հենվել էր բուխարու շրջանակին, մյուս երկուսից քիչ ավելի հեռու:

Սեդրիկը կանգնած էր ձեռքերը մեջքին դրած և նայում էր կրակին:

Ֆլորա Դելակուոը շրջվեց, երբ Հարրին ներս մտավ և ուսերից հետ գցեց իր երկար արծաթագույն մազերը:

— Ի՞նչ է պատահել, — ասաց նա, — մեզ հե՞տ են կանչում...

Նա կարծեց, թե Հարրիին ուղարկել են, որպեսզի ինչ-որ բան փսխանցի իրենց: Հարրին չգիտեր, ինչ ասեր: Նա ուղղակի անխոս կանգնած նայում էր երեք չեմպիոններին: Եվ միակ բանը, ինչն այդ պահին անցավ նրա մտքով այն էր, թե որքան ավելի բարձրահասակ են իրենց մյուս երեքը:

Թիկունքից հագուստի խշոց ու քայլերի ձայներ լսվեցին, և Լուդո Բեգմանը մտավ սենյակ: Նա բռնեց Հարրիի ձեռքը և առաջ տարավ նրան դեպի մյուս երեքը:

— Արտառոց միջադեպ է, — մրթմրթաց նա՝ սեղմելով Հարրիի ձեռքը, — աննախադեպ... Պարոնայք... Օրիո՞րդ, — ավելացրեց նա՝ մոտենալով բուխարուն և դիմելով մյուս երեքին, — ձեր թույլտվությամբ ես հիմա մեր չորս չեմպիոններին... թեև սա բացարձակ աննախադեպ իրավիճակ է... Երեք կախարդների Հրաշամարտի չորրորդ չեմպիոն պատմության մեջ դեռ չի եղել...

Վիկտոր Կրամն ուղղվեց: Նրա լուրջ դեմքն ավելի մռայլվեց, երբ նա զննեց Հարրիին: Սեղրիկն ասես կաթվածահար էր Եղել: Նա նայում էր մե՛կ Բեգմանին, մե՛կ Հարրիին և կրկին Բեգմանին, կարծես չէր կարողանում հավատալ սեփական ականջներին: Ֆլորա Դելակուռը, սակայն, թափ տվեց մազերը և ժպտալով ասաց.

— Օ՛օ, շատ զվարճալի կատակ եք անում, պարոն Բեգմա՞ն...

— Կատա՞կ... — կրկնեց Բեգմանը շփոթված տեսքով, — ո՛չ, ո՛չ, բնա՞վ... Հարրիի անունը հենց նոր դուրս եկավ Հրո գավաթից...

Կրամի հաստ հոնքերը թեթևակի ցնցվեցին: Սեղրիկն ապշահար տեսք ուներ: Ֆլորան խոժոռվեց.

— Բայց դա ակնհայտ սխալ է, — վրդովված արհամարհանքով ասաց նա Բեգմանին, — այս տղան չի կարող մրցել, այս տղան դեռ շատ երիտասարդ է...

— Դեհ... իրոք ապշեցուցիչ է, — ասաց Բեգմանը՝ շփելով կզակը և տարակուսած ժպիտով նայելով Հարրիին, — բայց ինչպես բոլորդ գիտեք, տարիքային սահմանափակումը միայն այս տարի է մտցվել պայմանների մեջ, որպես անվտանգության լրացուցիչ միջոց: Եվ քանի որ նրա անունը դուրս եկավ Գավաթից... Ուզում եմ ասել, այս փուլում արդեն ոչ մի մտքափոխություն լինել չի կարող... Մրցանարտի կանոններն այդ են... Հիմա Հարրին ուղղակի պարտավոր է մասնակցել... Նա ուղղակի կաշխատի հետ չմնալ մյուսներից, չէ՞ Հա՛րի...

Դուռը կրկին բացվեց, և մարդկանց մի մեծ խումբ ներս մտավ՝ Պրոֆեսոր Դամբլդորը, պարոն Քրաուչը, պրոֆեսոր Կարկարոֆը, մադամ Մաքսիմը, պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը և պրոֆեսոր Սնեյփը:

Հարրին բաց դրնից լսեց դահլիճում հարյուրավոր ուսանողների բարձրացրած բզզոցը, մինչև պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը փակեց դուռը:

— Մադամ Մաքսիմ, — անմիջապես ասաց Ֆլորան, քայլելով դեպի իր Տնօրինուիհն, — նրանք ասում են, որ այս փոքրիկ տղան նույնպես պիտի մասնակցի:

Ընդհանուր թմրության մեջ Հարրին, այդուհանդերձ, հոգում բարձրացող բարկության ու վրդովմունքի ալիք զգաց: «Փոքրիկ տղա՞ն...»

Մադամ Մաքսիմը ձգվել էր իր ամբողջ, շատ տպավորիչ հասակով: Նրա գեղեցիկ գլխին թագի պես հավաքված մազերը նույնիսկ քսվեցին մոմերով ջահին և նրա աթլասապատ ահռելի կուրծքն ուռչեց:

— Սա ի՞նչ է նշանակու՞մ, Դամբլդո՛ր, — ցասումնալից ասաց նա:

— Ես նույնպես կցանկանայի պատասխան ստանալ այդ հարցին, Դամբլդոր, — ասաց պրոֆեսոր Կարկարոֆը: Նրա դեմքին սակայն մի պողպատյա ժպիտ էր հայտնվել, և նրա կապույտ աչքերն ասես սառցի երկու կտոր լինեին: — Երկու չեմպիոն Հոգվարթսի՞ց... Չեմ իիշում, որ կանոնների մեջ այդպիսի բան գրված լինի, իբր իյուրընկալող դպրոցը կարող է երկու չեմպիոն առաջադրել... Գուցե ես կանոններն այնքան էլ ուշադիր չեմ կարդացել...

Նա չոր ու չարակամ ծիծաղեց:

— C'est impossible, — ասաց մադամ Մաքսիմը, և նրա բազմաթիվ հրաշալի ծիածանաքարերով զարդարված հսկայական ձեռքն իջավ Ֆլորայի ուսին, — Հոգվարթը չի կարող երկու չեմպիոն ունենալ: Դա ուղղակի անարդարացի է:

— Մենք համոզված էինք, որ ձեր Տարիքային սահմանը հետ կպահի պելի երիտասարդ հավակնորդներին, Դամբլդոր, — ասաց Կարկարոֆը, պողպատյա ժպիտը դեմքին, թեև նրա աչքերը նույնիսկ ավելի սառն էին, քան երբեք, — այլապես մենք անշուշտ հավակնորդների ավելի մեծ ընտրանի կբերեինք մեզ հետ:

— Ոչ մեկին չի կարելի մեղադրել այս ամենում, բացի Փոթթերից, Կարկա՛րոֆ, — ցածր, բայց հաստատակամ ասաց Սնեյփը: Նրա սև աչքերը չարագույժ փայլվիլում էին: — Մի՛ մեղադրեք Դամբլդորին կանոններ խախտելու մեջ, քանզի միակ պատասխանատուն այստեղ Փոթթերի

փառասեր համաօությունն է: Նա խախտել է բոլոր հնարավոր կանոնները այն օրից ի վեր, ինչ ոտք է դրել այստեղ...

— Շնորհակալություն, Սեվերուս, — ասաց Ղամբլդորը հաստատակամորեն, և Սնեյփը գումատվեց, թեև աչքերը դեռ չարագույժ փայլփլում էին ծանր սև մազերի վարագույրի միջից:

Պրոֆեսոր Ղամբլդորն իր հասակի բարձրությունից ցած նայեց Հարրիին, որը նույնպես նայում էր ուղիղ նրա աչքերի մեջ՝ փորձելով հասկանալ կիսալուսնաձև շրջանակներով ակնոցի հետևում գտնվող աչքերի արտահայտությունը:

— Դու անունդ դրե՞լ էիր Հրո գավաթի մեջ, Հա՛րի, — շատ հանգիստ հարցրեց Ղամբլդորը:

— Ո՛չ, — ասաց Հարրին՝ գիտակցելով, որ բոլորն ուշադիր դիտում են իրեն: Սնեյփը թերահավատությամբ անհամբեր փնչացրեց:

— Դու խնդրե՞լ էիր որևէ ավելի տարիքով ուսանողի անունդ քո փոխարեն դնել Հրո գավաթի մեջ, — հարցրեց պրոֆեսոր Ղամբլդորը՝ անտեսելով Սնեյփին:

— Ո՛չ, — ասաց Հարրին գրեթե ռազմաշունչ ըմբռստությամբ:

— Ա՛հ, բայց անշուշտ նա ստում է, — բացականչեց մադամ Մաքսիմը, Սնեյփը այդ պահին սկսեց գլուխն օրորել՝ արհամարհանքով ոլորելով շրթունքը:

— Նա չէր կարող անցնել Տարիքային սահմանը, — կտրուկ ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, — ես համոզված եմ, որ բոլորս պետք է համաձայնության գանք այդ հարցում...

— Ղամբլդորը գուցե սխալվել է, — ասաց մադամ Մաքսիմը՝ ուսերը թռթվելով:

— Անշուշտ նման բան հնարավոր է, — քաղաքավարությամբ ասաց Ղամբլդորը:

— Դա՛մբլդոր, դուք գերազանց գիտեք, որ ոչ մի սխալ էլ թույլ չեք տվել, — բարկացած ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը: — Իրոք, ինչպիսի՝ հիմարություն... Հարրին չէր կարող ինքնուրույն անցնել գիծը, և կարծում եմ, որ պրոֆեսոր Ղամբլդորը հավատում է, որ Հարրին ոչ մի ուրիշ ուսանողի չի խնդրել իր համար նման բան անել, ես համոզված եմ, որ այդ բացատրությունը պետք է բավարար լինի մյուսների համար:

ՄըքԳոնագալը մի շատ բարկացած հայացք նետեց պղոֆեսոր Սնեյփի վրա:

— Պարոն Քրա՛ուչ... պարոն Բե՛զման, — ասաց Կարկարոֆը, կրկին քաղցրահունչ ձայնով, դուք եք մեր... ըըմ... անաչառ դատավորները: Պիտի համաձայնեք, որ սա իրոք արտակարգ միջադեպ է:

Բեզմանը թաշկինակով սրբեց իր կլոր պատանեկան դեմքը և նայեց պարոն Քրառուչին, որը կանգնած էր բուխարուց տարածվող լուսի շրջանից դուրս, և նրա դեմքը կիսով չափ թաքնված էր ստվերում: Նա մի փոքր վախեցնող տեսք ուներ, կիսախավարը նրան տարիքով շատ ավելի մեծ էր ցույց տալիս, նրա նիհար դեմքը հիրավի գանգային արտահայտություն էր ստացել: Սակայն, երբ նա խոսեց, նրա ձայնը սովորականի պես չոր էր ու անարտահայտիչ:

— Մենք պետք է շարժվենք ըստ կանոնների, իսկ կանոնները հստակ ասում են, որ այն անձինք, ում անունները դուրս կգան Հրո գավաթից, պարտավոր են մասնակցել Մրցամարտին:

— Լավ, Բա՛րթին անգիր գիտի բոլոր կանոնները, — ասաց Բեզմանը խոնարիվելով և շրջվելով դեպի Կարկարոֆն ու մադամ Մաքսիմը, ասես հարցն արդեն փակված էր:

— Ես պահանջում եմ, որպեսզի ինձ հնարավորություն տրվի կրկին առաջադրել իմ մյուս բոլոր ուսանողների անունները, — ասաց Կարկարոֆը: Նա արդեն մի կողմ էր թողել իր քաղցրահունչ տոնը և ժախտը: Նրա դեմքը հիրավի շատ տգեղ դիմակի նման էր դարձել: — Դուք կրկին կտեղադրեք Հրո գավաթը և մենք կշարունակենք անուններ ավելացնել մինչև յուրաքանչյուր դպրոց նույնպես ունենա երկուական չեմպիոն: Դա միայն արդարացի կլինի, Դա՛մբլդոր:

— Բայց Կարկա՛րոֆ, այդպես ոչինչ չի ստացվի, — ասաց Բեզմանը: Հրո գավաթը մարել է... և այն չի կարող կրկին վառվել մինչև հաջորդ Հրաշամարտը...

— Որին Դարմսթրենգը, կարող եք չկասկածել, ոչ մի դեպքում չի մասնակցի, — պայթեց Կարկարոֆը: — Մեր բոլոր հանդիպումներից, բանակցություններից և փոխգիշումներից հետո, ես չեմ սպասում, որ այս բնույթի մի բան տեղի կունենա: Ես նույնիսկ մտածում եմ անմիջապես հեռանալու մասին:

— Դատարկ սպառնալիք, Կարկա՛րոֆ, — գրմօաց մի ձայն դօան մոտից:
— Հիմա դու արդեն չես կարող լքել քո չեմպիոնին: Նա պարտավոր է
մասնակցել Մրցամարտին: Բոլորը պարտավոր են մասնակցել: Ինչպես
Դամբլդորն ասաց, Մրցամարտում Հրո գավաթի առկայությունը նշանակում է
Հրաշագործական անքակտելի պայմանագիր: Հարմար է ստացվում, չէ՞...

Մուտին էր մտել սենյակ: Նա առաջ շարժվեց դեպի կրակը, և նրա ամեն
մի քայլն ուժեղ արձագանքեց առաստաղի տակ:

— Հարմա՞ր... — կրկնեց Կարկարոֆը, — Ես չեմ հասկանում քեզ,
Մու՛դի:

Հարրին նրա ձայնի մեջ ինչ-որ շինծու արհամարհանք լսեց, ասես նա
փորձում էր հավաստիացնել մյուսներին, որ այն, ինչը կարող է ասել Մուտին
ընդհանրապես ուշադրության արժանի չէ, բայց ձեռքերը մատնում էին նրան,
նրանք ինքնաբերաբար սեղմվել էին բռունցքների մեջ:

— Չե՞ս հասկանում... — հանգիստ ասաց Մուտին: — Ամեն ինչ շատ
պարզ է, Կարկա՛րոֆ: Ինչ-որ մեկը դրել է Փոթթերի անունը Գավաթի մեջ,
հաստատ իմանալով, որ նա չի կարողանա հրաժարվել մրցամարտից:

— Անկասկած մեկը, ով ցանկացել է խնձորից երկու անգամ կծելու
հնարավորություն տալ Հոգվարթսին, — ասաց մադամ Մաքսիմը:

— Ես միանգամայն համաձայն եմ ձեզ հետ, մադամ Մաքսի՛մ, — ասաց
Կարկարոֆը՝ գլուխը խոնարհելով նրա առաջ: — Ես բողոք կներկայացնեմ
Հրաշագործության Նախարարություն և Կախարդների Միջազգային
համադաշնություն...

— Եթե մեկնումեկն այստեղ բողոքելու որևէ հիմք ու պատճառ ունի,
ապա դա միայն Փոթթերն է, — մռնչաց Մուտին, — բայց... շատ ծիծաղելի է,
որ ես նրանից բողոքի ոչ մի բառ դեռ չլսեցի...

— Ինչու՞ պիտի նա բողոքի, — պայթեց Ֆլորա Դելակուռը, ոտքը
խփելով գետնին, — նա մրցելու հնարավորություն է ստացել... Միթե այդպես
չէ՞... Մենք շաբաթներ շարունակ սպասում էինք ու սպասում, թե երբ ենք
ընտրվելու... Ինչպիսի պատի՛վ մեր դպրոցների համար, իսկ մրցանա՛կը...
հազա՞ր գալենն ... Սա մի հնարավորություն է, որի համար շատերը իրենց
կյանքը կտային:

— Գուցե իրոք ինչ-որ մեկը հույս ունի, որ Փոթթերը կմեռնի մրցամարտին
մասնակցելու ժամանակ, — ասաց Մուտին բացարձակ համոզվածությամբ:

Ծայրահեղ լարված լռություն տիրեց այդ խոսքերից հետո:

Լուդո Բեգմանը, որն իրոք շատ մտահոգ տեսք ուներ, նյարդայնացած ձոճվում էր ոտքերի կրունկների ու մատների վրա.

— Մու՛դի, ծերու՛կ... ինչե՛ր ես ասում:

— Ո՞վ չգիտի, որ պրոֆեսոր Մուդիի համար առավոտը կորած է, եթե մինչև կեսօր սպանության վեց դավադրություն չբացահայտի, — ասաց Կարկարոֆը բարձրաձայն: — Պարզ է, որ հիմա նա իր ուսանողներին նույնպես սովորեցնում է զգոն լինել մահափորձերի նկատմամբ: Ես կասեի, որ դա մի շատ տարօրինակ առանձնահատկություն է Սև ուժերից ինքնապաշտպանության ուսուցչի համար, բայց կարծում եմ, որ Դամբլդորն իր հիմքերն է ունեցել նման ընտրություն կատարելիս:

— Ուզում ես ասել, որ ես ինքս ինձ բաներ եմ երևակայում, հա՞..., — մռնչաց Մուդին, — աչքիս դավադրություն է երևում, հա՞... — Նա, ով տղայի անունը դրել է Գավաթի մեջ, շատ հմուտ և փորձառու վիուկ կամ կախարդ է եղել...

— Եվ ի՞նչ ապացույցներ ունենք, — ասաց մադամ Մաքսիմը՝ տարածելով իր հուժկու ձեռքերը:

— Հենց այն, որ անողին հաջողվել է խաբել մի շատ հզոր հրաշագործական առարկայի, — ասաց Մուդին: — Այդ անձնավորությունը պետք է կարողանար բացառիկ ուժեղ Կոնֆունդուս հմայանք կատարել, որպեսզի ստիպեր Գավաթին մոռանալ, որ միայն երեք դպրոց կարող է մասնակցել Մրցամարտին... Ես ենթադրում եմ, որ անողը Փոթթերի անունը առաջադրել է մի չորրորդ դպրոցի անունից, որպեսզի նաև հավաստի իր տեսակի մեջ նրա միակը լինելու հանգամանքը...

— Անպիսի տպավորություն է ստեղծվում, ասես դու շատ երկար ու մանրամասն մտածել ես այս ամենի մասին, Մու՛դի, — սառն ասաց Կարկարոֆը, — և իրոք մի հանձարեղ տեսություն ես մշակել, թեև, ինչպես լսել եմ, վերջերս մտքովդ անցել էր, որ ծննդյանդ օրվա նվերներից մեկում շատ խորամանկորեն թաքցրած բասիլիկոսի ծու կա և հասցրել ես փշրել այն մանր կտորների, մինչև գլխի ընկնելը, որ եղած-չեղածն ընդամենը մի ժամացույց է: Ուստի հոսով եմ, կիհասկանաս, թե ինչու մենք քեզ լուրջ չենք ընդունում...

— Կան բազմաթիվ սև կախարդներ, ովքեր թվացյալ անմեղ պատահականությունները կարող են իրենց համար առավելություն դարձնել, — հակահարվածեց Մուդին սպառնալից ձայնով: — Իմ գործն էլ հենց Սև կախարդների պես մտածելն է, Կարկա՛րոֆ... ինչպես դու հաստատ պետք է իիշես...

— Ալա՛ստոր, — ասաց Դամբլդորը սաստաձայն: Հարրին մի պահ մտածեց, թե ում կարող էր նա դիմել, բայց հետո մտածեց, որ Գիծ-Աչքը դժվար թե Մուդին իսկական անունը լիներ: Մուդին ձայնը կտրեց, թեև աչքը չէր կտրում Կարկարոֆից... իսկ Կարկարոֆի դեմքն այրվում էր:

— Մենք հիմա ոչինչ չենք կարող իմանալ այս իրավիճակի իսկական պատճառների մասին, — ասաց Դամբլդոր՝ խոսքն ուղղելով սենյակում բոլոր հավաքվածներին: — Սակայն ինձ թվում է, որ մենք այլընտրանք չունենք, պիտի ընդունենք իրավիճակն այնպես, ինչպես կա: Ե՛վ Սեդրիկը, և՛ Հարրին ընտրվել են Մրցանարտին մասնակցելու համար: Ուստի երկուսն էլ կմասնակցեն...

— Օ՛օ, բայց Դամբլդո՛ր...

— Իմ սիրելի մադամ Մաքսի՛մ, եթե դուք որևէ տարբերակ ունեք, ես մեծագույն հաճույքով կլսեմ ձեզ:

Դամբլդորը սպասեց, բայց մադամ Մաքսիմը ոչինչ չասաց, միայն աչքերը փայլեցրեց: Համենայնդեպս, նա միակը չէր: Սնեյփը կատաղած տեսք ուներ, Կարկարոֆն ուղղակի կապտել էր: Բեգմանը, սակայն շատ ոգևորված էր երևում:

— Դեհ ինչ... Չսկսե՞նք... — ասաց նա՝ ձեռքերը շփելով և ոգևորված ժպտալով բոլորին: — Պիտի հիմա մեր չեմպիոններին տանք առաջին հանձնարարությունները, չէ՞... Բա՛րթի, կուզե՞ս, դու սկսի...

Պարոն Քրաուչը կարծես դուրս եկավ խոր մտագբաղությունից.

— Այո՛, — ասաց նա, — հանձնարարությունները... Այո... առաջին հանձնարարությունը... Նա առաջ շարժվեց բուխարու լույսի մեջ: Ըստ Հարրիի սակայն նա չափազանց հիվանդագին տեսք ուներ: Նրա աչքերի տակ մութ շրջանակներ էին, իսկ կնճռոտած մաշկը բարակ մագաղաթի տեսք էր ստացել: Նման բան նա չէր տեսել համենայնդեպս, Քվիդիչի Աշխարհի Գավաթի ժամանակ:

— Առաջին առաջադրանքը պետք է փորձության ենթարկի ձեր արիությունը, — ասաց նա Հարրիին, Սեդրիկին, Ֆլորային և Կրամին: — Հիմա մենք դեռ չենք կարող ասել ձեզ, թե որն է փորձության իմաստը: Անհայտության առաջ ցուցաբերած քաջությունը մի շատ կարևոր հատկություն է կախարդի համար... շատ կարևոր... Առաջին առաջադրանքը տեղի կունենա նոյեմբերի քսանչորսին, դպրոցների մյուս ուսանողների և դատավորների խորհրդի առաջ: Չեմպիոններին չի թույլատրվում Մրցամարտի առաջադրանքները կատարելու համար օգնություն խնդրել կամ օգնություն ընդունել իրենց ուսուցիչներից: Չեմպիոնները առաջին փորձությանը կգան՝ զինված միայն իրենց կախարդական փայտիկներով: Չեմպիոնները երկրորդ առաջադրանքի մասին կիմանան առաջինի ավարտից հետո: Մասնակիցներից մեծագույն կենտրոնացում և ժամանակ պահանջող մրցամարտի բնույթից ելնելով, չեմպիոններն ազատվում են տարեվերջի քննություններից:

Պարոն Քրաուչը շրջվեց ու նայեց Դամբլդորին.

— Կարծում եմ, այդքանը, ԱՌբուս:

— Կարծես այո՛, — ասաց Դամբլդորը, որը մտահոգ դիտում էր պարոն Քրաուչին, — Համոզվա՞ծ ես, որ չեմ ուզենա այս գիշեր Հոգվարթսում մնալ, Բա՛րթի...

— Միանգամայն, Դամբլդոր, ես պետք է Նախարարություն վերադառնամ, — ասաց պարոն Քրաուչը: — Հիմա շատ դժվարին և զբաղված ժամանակ է Նախարարությունում... Ես երիտասարդ Ուիզերիին մենակ եմ թողել... Պարտաճանաչ երիտասարդ է... թեև չափազանց նախաձեռնող, եթե անկեղծ լինեմ...

— Գուցե գաս ինձ մոտ՝ գնալուց առաջ մի քան խմելու, — ասաց Դամբլդորը:

— Դեհ լավ, Բա՛րթի, ինձ լսի՛ր, — զվարթ ասաց Բեգմանը, — ամենահետաքրքիր իրադարձությունները հիմա Հոգվարթսում են և շատ ավելի հետաքրքիր, քան զրասենյակում:

— Այդպես չեմ կարծում, Լու՛նո, — ասաց Քրաուչ՝ կրկին իր սովորական անհամբեր ու չոր տոնով:

— Պրոֆեսոր Կարկա՛րոֆ... մադամ Մաքսի՛մ... քնելուց առաջ մի գավաթ չե՞ք խմի, — ասաց Դամբլդորը:

Բայց մադամ Մաքսիմն արդեն ձեռքը դրել էր ֆլորայի ուսին և հեռանում էր սենյակից: Հարրին լսում էր նրանց շատ արագ ֆրանսերեն խոսակցության արձագանքը Մեծ դահլիճում: Կարկարոֆը գլխով արեց Կրամին, և նրանք նույնպես հուզված հեռացան, թեև լուր:

— Հա՛րի, Սե՛դրիկ, զնացեք քնելու, — ասաց Դամբլդորը՝ ժպտալով նրանց երկուսին, — Ես համոզված եմ, որ և՛ Գրիֆինդորը, և՛ Հաֆլովաֆն անհամբերությամբ ձեզ են սպասում այս իրադարձությունը տոնելու համար, և շատ ափսոս կլինի գրկել նրանց շատ աղմկոտ քեֆ-ուրախություն անելու պատրվակից:

Հարրին նայեց Սեդրիկին, որը գլխով արեց, և նրանք միասին դուրս եկան սենյակից:

Մեծ դահլիճում ոչ ոք չկար, մոմերը գրեթե մինչև վերջ այրվել էին և դդումներից կտրված գանգերին սահմռկեցուցիչ չարագույժ տեսք էին տալիս:

— Ուրեմն, — ասաց Սեդրիկը մեղմ ժպտալով, — կրկին իրար դե՞մ ենք խաղալու:

— Այդպես է ստացվում, — ասաց Հարրին: Նա իրականում ընդհանրապես չէր ուզում որևէ բան ասել: Գլուխը կարծես մի մեծ, դատարկ դդում լիներ,

— Լավ... գոնե ինձ ասա... ինչպե՞ս կարողացար անունդ Գավաթի մեջ դնել, — ասաց Սեդրիկը, երբ հասան շքամուտքի դահլիճը, որն առանց Հրո գավաթի լուսավորված էր միայն ջահերով:

— Ես անունս Գավաթի մեջ չեմ դրել, — ասաց Հարրին՝ ուղիղ նայելով նրա աչքերի մեջ: — Ես բոլորին ճիշտ էի ասում:

— Ա՛հ... լավ, — ասաց Սեդրիկը, և Հարրին համոզված էր, որ Սեդրիկն իրեն չհավատաց: — Դե՛հ, լավ... կտեսնվե՛նք...

Սեդրիկն ուղղվեց դեպի մարմարյա աստիճանների աջ կողքի դուռը, Հարրին մի պահ կանգնած լսեց նրա հեռացող ոտնաձայները, հետո սկսեց դանդաղ բաձրանալ աստիճաններով:

Կգտնվի՝ արդյոք մեկնումեկը բացի Ռոնից ու Հերմիոնայից, ով կիավատա իրեն, թե արդյոք բոլորն են մտածելու, որ ինքն իրեն առաջադրել է որպես մրցամարտի չեմպիոն:

Բայց ինչպես կարող է որևէ մեկը մտածել, որ ինքը կարող էր նման բան անել և մրցամարտի մեջ մտնել իրենից երեք տարով ավելի շատ հրաշագործական կրթություն ստացած մրցակիցների հետ... որ ինքը հոժարակամ կիամաձայներ այնպիսի փորձություններով անցնել, որոնք ոչ միայն վտանգավոր են, բայց պետք է կատարվեն հարյուրավոր մարդկանց աչքերի առաջ...

Այո՛, նա մտածում էր այդ մասին... Այո՛, նա երազում էր իրեն տեսնել չեմպիոնի կարգավիճակում... Բայց դա միայն երազանք էր, ինչին առաջին հերթին ինքը վերաբերվում էր գուտ որպես մի կատակի, մի անիրականալի անուրջի... Ինքը երբեք իսկապես, լրջորեն չէր մտածել այդ մասին...

Բայց ուրիշ ինչ-որ մեկը մտածել էր... Ինչ-որ մեկը ուզեցել էր, որ նա մասնակցի մրցամարտին, և հոգացել էր, որպեսզի նա անպայման ընտրվի որպես չեմպիոն: Ինչո՞ւ... Ուզեցել էր իրեն շնո՞րհ անել... Դժվար թե, դա մի բարի ընկերոջ սիրալիր ծառայություն լիներ... Բայց ինչո՞ւ... Որպեսզի տեսնի, թե ինքն ինչպես է խայտառակվելու առաջադրանքների կատարման ժամանակ... Նրան հենց այդպիսի մի հեռանկար էր սպասվում, ամենայն հավանականությամբ... Բայց գուցե, այդ մեկն ուզում էր, որ ինքը զոհվի՝ առաջադրանքներից մեկնումեկը կատարելիս... Արդյոք Մուտին իրեն դարձյալ պարանոյիկի պես էր պահում... Կարո՞ղ էր ինչ-որ մեկն ուղղակի ի սեր կատակի Հարրիի անունը Գավաթի մեջ դնել... Իրոք, կա՞ր այնպիսի մեկը, որ իր մահը ցանկանար...

Հարրին այդ հարցին կարող էր միանգամից պատասխանել, այո՛, հաստատ կար մեկը, որն իր մահն էր ցանկանում այն ժամանակից ի վեր, ինչ ինքը մեկ տարեկան էր դարձել... Լորդ Վոլդեմորթը: Բայց ինչպես կարող էր նա Հարրիի անունը Հրո գավաթի մեջ զցել... Վոլդեմորթը պետք է որ շատ հեռու լիներ այստեղից, միայնակ թաքնված ինչ-որ հեռավոր երկրում... թոյլ և անզոր...

Թեև իր տեսած այն երազում, սպիր ցավից արթնանալուց առաջ Վոլդեմորթը միայնակ չեր... Նա խոսում էր Մտրակի հետ... և դավադրում էր Հարրիի սպանությունը...

Հարրին ցնցվեց՝ իր համար աննկատ հայտնվելով Չաղ Կոմսուհու դիմանկարի առաջ: Նա նույնիսկ չէր էլ նկատել, թե ոտքերն իրեն ուր էին տանում: Անակնկալ էր նաև տեսնելը, որ Չաղ Կոմսուհուն իր շրջանակի մեջ

միայնակ չեր: Հենց այն նիհար չորացած վիուկը, որին նա տեսել էր չեմպիոնների սենյակում իր դիմանկարից մյուսի մեջ անցնելիս, հանդիսավոր տեսքով նստած էր Չաղ Կոմսուիհու կողքին: Հաստատ նա պացել էր պատերին կախված բոլոր նկարներով, անցնելով յոթ հարկ, որպեսզի այդտեղ հասնի նույնիսկ իրենից առաջ: Ե՛վ այդ վիուկը, և՝ Չաղ Կոմսուիհն Հարրիին էին նայում անչափ մեծ հետաքրքրությամբ:

— Ա՞հ, ա՞հ, ա՞հ... — ասաց Չաղ Կոմսուիհն, — Վիուետան ինձ հենց նոր պատմեց ամեն ինչ: Ուրեմն ու՞մ են դպրոցի անունից չեմպիոն ընտրել...

— Բարբաջանք... — մօայլ ասաց Հարրին:

— Ինչպես չե՞ս ամաչում, երիտասարդ, — վրդովմունքով ասաց նիհար վիուկը:

— Օհ ոչ, ո՛չ, Վի՛տա, դա գաղտնաբառն էր, — ասաց Չաղ Կոմսուիհն հաշտեցնող ձայնով և առաջ ճոճվեց, որպեսզի Հարրիին ներս թողնի ընդհանուր սենյակը:

Աղմուկի ալիքը, որը դիմավորեց Հարրիին դիմանկարի հետևից, քիչ մնաց հետ նետեր նրան միջանքը: Նա չհասցրեց նույնիսկ ուշքի գալ, երբ մի քանի զույգ ձեռքեր ուղղակի ներս քաշեցին նրան ընդհանուր սենյակ, և նա հայտնվեց Գրիֆինդոր տան ամբողջ ժողովրդի առաջ: Բոլորը հիացմունքից ասես խելազարված գոռգոռում էին, ծղրտում, կալանչում, ծափահարում և սուլում:

— Դու պիտի մեզ ասած լինեիր, որ քեզ հաջողվել է անունդ ներս գցել,
— աղմուկի մեջ գոռաց ֆրեդ, որը կիսով չափ ասես վիրավորված լիներ, և
միևնույն ժամանակ խորապես տպավորված.

— Ինչպե՞ս ես արել առանց մորուք վաստակելու, ի՞ր՞... Փայլուն
գործողություն էր, — գոռում էր Զորջը:

— Ես ոչինչ չեմ արել, — ասաց Հարրին, — ես չգիտեմ, թե ինչպես...

Բայց Անջելինան գիշատիչ թռչնի նման հարձակվեց նրա վրա.

— Օ՛հ, եթե ինձ չհաջողվեց, ապա վիառք աստծո, որ գոնե Գրիֆինդորից
մեկնումեկն ընտրվեց...

— Հինա դու Դիգորիի քիթը կտրորես քվիդիչի վերջին խաղի համար,
Հա՛րրի, — ծղրտաց Քեթի Բելը, Գրիֆինդորցի ևս մեկ Հետախույզ:

— Մենք այստեղ լիքը ուտելիք ունենք, Հա՛րրի... Արի՛, միացի՛ր
խնջույքին...

Բայց ոչ ոք չէր ուզում լսել, որ նա քաղցած չէր, ոչ ոք չէր ուզում լսել, որ նա իր անունը Գավաթի մեջ չէր դրել, ոչ մեկը կարծես նույնիսկ չնկատեց է, որ նա բոլորովին տրամադրություն չուներ որևէ բան տոնելու... Լի Զորդանը ինչ-որ տեղից Գրիֆինդորի դրոշ էր ձարել և պահանջում էր, որ դրոշը թիկնոցի պես հազգնեն Հարրիին: Հարրին ոչ մի կերպ չէր կարողանում ազատվել նրանցից, ամեն անգամ, երբ փորձում էր գաղտագողի մոտենալ դեպի ննջարան տանող աստիճաններին, բազմությունը նրա շուրջն ավելի էր սեղմվում՝ ստիպելով նրան ևս մեկ գավաթ մեղրագինի խմել, ուղղակի ձեռքի մեջ խոթելով քացրավենիք ու բոված ընկույզ... Բոլորն ուզում էին իմանալ, թե ինչպես է նրան հաջողվել, ինչպես է կարողացել անցնել Պամբլորի Տարիքային սահմանը, և անունը գցել Գավաթի մեջ...

— Ես ոչինչ չեմ արել, — կրկին ու կրկին ասում էր նա, — չգիտեմ, թե ինչպես է դա կատարվել:

Բայց նույնպիսի հաջողությամբ կարող էր ընդհանրապես ոչինչ չասել:

— Ես հոգնե՞լ եմ, — ի վերջո, չղիմանալով այդ ամենին, գոռաց նա, գրեթե կես ժամ անց: — Ո՛չ, լուրջ եմ ասում, Զո՞րջ... Ես գնում եմ քնելու...

Ամեն ինչից շատ նա ուզում էր գտնել Ռոնին ու Հերմիոնային, որպեսզի մի փոքր ողջամտություն գտնի շրջապատի մեջ, բայց նրանցից ոչ մեկն ընդհանուր սենյակում չէր: Պնդելով, որ իրեն պետք է քնել և գրեթե տրորելով փոքրիկ քրիվի եղբայրներին, ովքեր փորձում էին իրենց մարմնով փակել նրա ձանապարհը, Հարրին մի կերպ ազատվեց բոլորից և վազքով կտրելով աստիճանները հասավ ննջարան:

Մեծագույն հանգստություն զգալով նա տեսավ, որ Ռոնը մենակ էր դատարկ ննջարանում և հագուստով պառկած էր իր մահճակալին: Ռոնը վեր նայեց, երբ Հարրին իր հետևից շրխկոցով փակեց դուռը:

— Որտե՞ղ էիր, — հարցրեց Հարրին:

— Օ՛հ, ողջու՞յն, — ասաց Ռոնը:

Նա ժպտում էր, սակայն ինչ-որ տարօրինակ անծանոթ բան կար նրա ժպիտի մեջ: Հարրին հանկարծ նկատեց, որ Գրիֆինդորի ալ կարմիր դրոշը դեռ իր հագին էր: Նա շտապեց պոկել այն իր ուսերից, բայց կապերը շատ ամուր էին: Ռոնը մահճակալին պառկած անշարժ դիտում էր, թե ինչպես էր Հարրին պայքարում դրոշի հետ:

— Եվ այսպես, — ասաց նա, երբ Հարրին վերջապես ազատվեց դրոշից և մի անկյուն նետեց այն, — շնորհավորում եմ...

— Ի՞նչի համար ես շնորհավորում, ինչ ես ուզում ասել... — ասաց Հարրին անթարթ նայելով Ռոնին: Ակնհայտորեն ինչ-որ բան այնպես չէր Ռոնի ժայռի հետ: Այն ավելի շուտ ծամածռության նման էր բան ժայռի:

— Դեհ... ուրիշ ոչ ոքի չհաջողվեց անցնել Տարիքային գծով, — ասաց Ռոնը, — նույնիսկ Ֆրեդին ու Զորջին: Ինչպես հաջողացրիր... Անտեսանելիության թիկնոցով...

— Անտեսանելիության թիկնոցը չէր օգնի այդ գծի վրայով անցնելու համար, — դանդաղ ասաց Հարրին:

— Օ՛հ, ճիշտ ես ասում, — ասաց Ռոնը, — ես էլ մտածեցի, որ կասեիր ինձ, եթե թիկնոցն օգնած լիներ... որովհետև մենք երկուսով կտեղավորվեինք թիկնոցի տակ, չէ՞... Բայց դու մեկ ուրիշ ձև գտար...

— Լսի՛ր, — ասաց Հարրին, — ես անունս այդ Գավաթի մեջ չեմ դրել: Ինչ-որ ուրիշ մեկն է դա արել:

Ռոնը հոնքերը վեր բարձրացրեց.

— Շատ հետաքրքիր է, թե այդ ինչու պիտի ինչ-որ մեկը նման բան աներ քեզ համար:

— Չգիտեմ, — ասաց Հարրին: Նա մտածեց, որ շատ մելոդրամատիկ կինչեր, եթե ինքն ասեր՝ որպեսզի սպանի ինձ:

Ռոնի հոնքերն այնքան բարձրացան, որ ձուլվեցին մազերի գծի հետ:

— Գիտե՞ս ինչ, գոնե ինձ կարող ես ճիշտն ասել, — ասաց նա: — Եթե չես ուզում, որ ուրիշներն իմանան, շատ լավ, բայց չեմ հասկանում, ինչու ես շարունակում սուստ ասել: Քեզ հաջողվեց բոլորին խաբել ու ջրից չոր դուրս գալ, չէ՞... Չաղ Կոմսուհու ընկերուիհին, այդ Վիոլետան, մեզ արդեն պատմել է, որ Շամբլոնը քեզ թույլ է տվել մասնակցել... Հազար գալեոնն էլ վատ պարզ չէ... Եվ տարեվերջի քննություններից ազատվելը նույնպես...

— Ես անունս չեմ դրել այդ Գավաթի մեջ, — ասաց Հարրին՝ սկսելով լրջորեն բարկանալ:

— Հա՛, լավ, — ասաց Ռոնը, ճիշտ նույնպիսի թերահավատ արտահայտությամբ ինչպես Սեղրիկը: — Առավուտյան չասացի՞ր, որ անցած գիշեր կանեիր, որպեսզի ոչ չտեսներ քեզ... Ես հինար չեմ, գիտե՞ս...

— Բայց իհմա դու կատարյալ իհմարի պես ես քեզ պահում, — նետեց Հարրին:

— Հա՞... — ասաց Ռոնը, և նրա դեմքի ժայիտից հետք էլ չմնաց: — Գնաքնի՞ր, Հա՛րրի... Կարծում եմ վաղն առավոտյան շատ զբաղված ես լինելու հարցագրույցներ տալով կամ լուսանկարվելով...

Ռոնը ցած քաշեց իր ամպիովանու վարագույրները՝ Հարրիին թողնելով դռան մոտ կանգնած, աչքերը հառած մուգ կարմիր թավշյա վարագույրներին, որոնց հետևում գտնվում էր այն երկու մարդկանցից մեկը, ում վստահության մեջ նա չէր կասկածում:

Ճաշ

Գլուխ 18. Կախարդական փայտիկների կշռումը

Երբ կիրակի առավոտյան Հարրին արթնացավ, նրան որոշ ժամանակ պահանջվեց, որպեսզի հիշի, թե ինչու էր իրեն այդքան թշվառ ու տագնապալից զգում: Հետո նախորդ գիշերվա հիշողությունները հորդեցին նրա վրա: Նա նստեց անկողնու մեջ և հետ քաշեց իր մահճակալի վարագույրները՝ հաստատ մտադրված, որ առաջին հերթին կխոսի Ռոնի հետ և կստիաի նրան հավատալ իրեն... բայց Ռոնի մահճակալը դատարկ էր, պարզ էր, որ նա արդեն գնացել էր նախաձաշելու:

Հարրին հագնվեց և պտուտակածև աստիճաններով ցած իջավ ընդհանուր սենյակը: Հենց որ հայտնվեց ընդհանուր սենյակում, բոլորն, ովքեր արդեն վերջացրել էին նախաձաշը և վերադարձել գրիֆինդորի աշտարակ, միահամուր սկսեցին ծափահարել: Այն հեռանկարը, որ ինքը կիշնի Մեծ դահլիճ և կիանդիափի այնտեղ մյուս գրիֆինդորցիներին, ովքեր իրեն ձիշտ այդպես հերոսի նման կընդունեն, բոլորովին էլ գրավիչ չէր, մյուս կողմից մնալ ընդհանուր սենյակում և թույլ տալ, որ Քրիվի եղբայրներն իրեն պատին դեմ տան անվերապահ երկրպագությամբ, նույնպես անհրապույր հեռանկար էր: Հարրին վճռականորեն քայլեց դեպի դիմանկարի շրջանակը, մի կողմ իրեց այն և դուրս մագլցելով դեմառդեմ հանդիպեց Հերմիոնային:

— Ողջու՞ն, — ասաց նա՝ առաջ մեկնելով անձեռոցիկի մեջ փաթաթված մի կույտ կարմրացրած հացիկները, — քեզ համար եմ բերել... Կուզե՞ս գնանք մի քիչ զբոսնենք միասին:

— Հիանալի գաղափար է, — անսահման շնորհակալությամբ ասաց Հարրին:

Նրանք աստիճաններով իջան, արագ անցան շքամուտքի դահլիճով, առանց նույնիսկ նայելու Մեծ դահլիճի կողմը, և շուտով արդեն մարզագետնով դանդաղ քայլում էին դեպի լիճը, որտեղ խարսխի վրա կանգնած էր Դարմսթրենգի նավը՝ արտացոլվելով լճի սև ջրերում: Բավականին զով առավոտ էր, և նրանք քայլում էին կարմրացրած հացիկներ ուտելով, մինչ Հարրին Հերմիոնային մանրամասն պատմում էր

այն ամենը, ինչ պատահել էր անցած գիշեր, այն պահից ի վեր, ինչ նա հեռացավ Գրիֆինդորի սեղանից: Ի մեծագույն հանգստություն Հարրիի Հերմիոնան առանց որևէ հարցի ընդունեց նրա պատմությունը:

— Դեհ իհարկե, ես գիտեմ, որ դու ինքդ չես դրել անունդ Գավաթի մեջ,
— ասաց նա, երբ Հարրին վերջացրեց պատմել, թե ինչ կատարվեց
Երեկոյան Դահլիճին կից սենյակում: — Միայն տեսնեիր դեմքիդ
արտահայտությունը, երբ Դամբլդորը կարդաց քո անունը: Բայց հարց է
ծագում, ո՞վ կարող էր անունդ դնել Գավաթի մեջ: Կարծում եմ, որ Մուդին
միշտ է, Հա՛րի... Ոչ մի ուսանող չէր կարող նման բան անել... Ոչ մի ուսանող
երբեք չէր կարողանա խաբել Գավաթին, կամ հաղթահարել Դամբլդորի
հմայած արգելանքը...

— Դու Ռոնին տեսե՞լ ես, — նրա խոսքը կտրեց Հարրին:
Հերմիոնան միանգամից չպատասխանեց:
— Ըստ... Այո՛... Նա եկել էր նախաձաշի, — ասաց նա:
— Նա դեռ կարծում է, որ ես ի՞նքս եմ ինձ առաջադրել:
— Դեհ... Ո՛չ, չեմ կարծում... Դժվար թե, — կմկնալով ասաց Հերմիոնան:
— Ի՞նչ է նշանակում դժվար թե:

— Օ՛հ, Հա՛րի, մի՞թե քեզ համար ակնհայտ չէ, — հուսահատորեն
ասաց Հերմիոնան, — նա նախանձում է:

— Նախանձու՞մ է, — չհավատալով ականջներին կրկնեց Հարրին, —
ինչի՞ն է նախանձում... Նախանձու՞մ է, որ իմ նման ապուշ վիճակում չի
հայտնվել ամբողջ դպրոցի առաջ, հա՞... Դրա՞ն է նախանձում:

— Ինձ լսի՛ր, — ասաց Հերմիոնան համբերատարությամբ, — միշտ դու
ես արժանանում ուշադրության, դու ինքդ էլ գիտես, որ դա այդպես է: Ես
գիտեմ, որ դա քո մեղքը չէ, — արագ ավելացրեց նա՝ տեսնելով, որ Հարրին
բերանը բացել է բարկացած առարկելու համար: — Ես գիտեմ, որ դու չես
ձգտում ուշադրության... բայց... դեհ... ինքդ էլ գիտես, Ռոնը առանց այն էլ
ամեն ինչում մրցում է իր եղբայրների հետ, իսկ դու նրա լավագույն ընկերն
ես, և դու իրոք հանրահայտ ես... Նա միշտ ստիպված է մի կողմ քաշվել, երբ
մարդիկ քեզ են տեսնում, և նա համակերպում է դրա հետ, և երբեք նույնիսկ
չի ակնարկում այդ մասին, բայց ես ուղղակի ենթադրում եմ, որ այս մեկը նրա
համար չափազանց շատ էր...

— Հոյակապ է, — դառնացած ասաց Հարրին, — իրոք, հոյակապ է: Խնդրում եմ, ասա՛ նրան, որ ես մեծագույն երջանկությամբ տեղերով կփոխվեմ նրա հետ: Ասա՛ նրան, հա՞, որ ես մեծ հաճույքով նրան կտամ իմ ձակատը... ու տեսնենք շա՞տ կվայելի, երբ ամեն տեղ մարդիկ աչքերը ալշեն իր ձակատի վրա...

— Ես նրան ոչինչ էլ չեմ ասի, — կարձ կտրեց Հերմիոնան, — ինքդ կասես... Դա միակ միջոցն է ձեր միջև սկսված այս հիմարությանը վերջ տալու համար:

— Ես չեմ պատրաստվում դեսուդեն վազվել նրա հետևից և հասկացնել, որ ժամանակն է, որպեսզի նա մի քիչ մեծանա, — ասաց Հարրին այնքան բարձր, որ մոտակա ծառին թառած մի քանի բվեր վախեցած օդ թռան: — Գուցե նա վերջապես կիավատա, որ ես բոլորովին երջանիկ չեմ այն կապակցությամբ, որ կամ վիզս կկոտրեմ մրցանարտի առաջին իսկ առաջադրանքի ժամանակ, կամ...

— Ծիծաղելի չեմ, — կամաց ասաց Հերմիոնան, — բոլորովին ծիծաղելի չեմ, — նա չափազանց մտահոգ տեսք ուներ: — Հա՛րի, ես մտածում էի, որ դու գիտես, թե ինչ պիտի անես առաջին հերթին, երբ ամրոց վերադառնանք:

— Հա՛, պիտի գնամ ու մի լավ քացի տամ Ռոնին, որպեսզի...

— Պետք է նամակ գրես Սիրիուսին: Պետք է հայտնես նրան, թե ինչ է տեղի ունեցել: Նա քեզ խնդրել էր չէ՞, որ գրես այն ամենի մասին, ինչը տեղի է ունենում Հոգվարթսում... Այնպիսի տպավորություն է, ասես նա սպասում էր, որ սրա նման մի բան պիտի կատարվեր: Ես հետս մազաղաթ ու գրչափետուր եմ բերել...

— Ոչ մի դեպքում, — ասաց Հարրին հետ նայելով, որպեսզի ստուգի արդյոք որևէ մեկը չի լսում իրենց, բայց շրջակայքում ոչ ոք չկար: — Նա վերադարձավ միայն այն պատճառով, որ իմ ապուշ սպին սկսել էր ցավել: Իսկ եթե ես նրան ասեմ, որ ինչ-որ մեկն ինձ դարձրել է Երեք կախարդների Հրաշամարտի չեմպիոն, նա ուղղակի անմիջապես ամրոց կգա...

— Բայց նա կբարկանա, եթե նրան չասես այդ մասին, — համառորեն պնդեց Հերմիոնան: — Վաղ թե ուշ, միևնույն է, կինանա:

— Ինչպե՞ս...

— Հա՛րի, սա այն իրադարձություններից է, որոնց մասին բոլորն են խոսում, — ամենայն լրջությամբ ասաց Հերմիոնան: — Այս մրցանարտը շատ

հանրահայտ է և, մյուս կողմից դու ինքդ պակաս հանրահայտ չես: Ես շատ կզարմանամ, եթե այս ամենի մասին արդեն այսօր գրված չինի «Մարգարե» օրաթերթում... Այն մասին, որ դու մասնակցելու ես... քո մասին արդեն հիշատակվում է Գիտես-թե-ում մասին գրված գրքերի մեջամասնության մեջ... իսկ Սիրիուսը կուգենար առաջին հերթին քեզնից լսել դա, ես համոզված եմ դրանում:

— Լա՛վ, լա՛վ, ես կգրեմ նրան, — ասաց Հարրին՝ կարմրացրած հացի վերջին կտորը նետելով լճի մեջ:

Նրանք մի պահ կանգնեցին ու նայեցին, ինչպես էր հացիկը ճոճվում ջրի երեսին, հետո հանկարծ մի հաստ շոշափուկ դուրս ցցվեց ջրից ու ջրի տակ քաշեց այն... Հետո վերադարձան ամրոց:

— Հիմա ու՞մ բվով պիտի նամակս ուղարկեմ, — ասաց Հարրին աստիճաններով բարձրանալով, — Սիրիուսն ինձ ասաց, որ չօգտագործեմ Հեղվիզին:

— Ունին հարցրու՛, կարող ես վերցնել նրա Զիզիկին...

— Ես Ունից ոչինչ չեմ վերցնի, — կտրուկ ասաց Հարրին:

— Այդ դեպքում վերցրու դպրոցական բվերից մեկին: Բոլոր աշակերտները կարող են օգտվել դրանցից, — ասաց Հերմիոնան:

Նրանք միասին բարձրացան Բվանոց: Հերմիոնան Հարրիին մի կտոր մագաղաթ, գրչափետուր և մի շիշ թանաք տվեց, հետո քայլեց թռչնաթառերի երկայնքով՝ դիտելով տարբեր ցեղատեսակի բվերին, մինչ Հարրին պատի տակ նստած գրում էր նամակը.

❖

Սիրելի Սիրիուս,

Դու ինձ խնդրել էիր տեղեկացնել քեզ այն ամենի մասին, ինչը տեղի է ունենում Հոգվարթսում, ուստի ահա վերջին նորությունը:

Չգիտեմ, արդեն լսել ես, թե ոչ, բայց այս տարի տեղի է ունենալու Երեք կախարդների Հրաշամարտը:

Երեկ երեկոյան ես ընտրվեցի որպես չորրորդ չեմպիոն: Չգիտեմ, թե ով էր դրել իմ անունը Հրո գավաթի մեջ, որովհետև ես ինքս նման բան չէի արել: Հոգվարթսի մյուս չեմպիոնը Սեդրիկ Դիգորին է Հաֆլիփաֆից:

Այդ պահին Հարրին դադար տվեց ու մտածեց: Նա անչափ ուզում էր մի բան գրել այն անհանգստության և անհարմարության զգացումների մասին, որոնք տանջում էին իր հոգին սկսած անցած գիշերվանից, բայց ուղղակի չգիտեր ինչպես արտահայտել այդ զգացմունքները թառերով, ուստի գրչափետուրը թաթախեց թանաքի մեջ ու գրեց:

Հուսով եմ, դու և Կացնակտուցը լավ եք:

Հարրի

— Վերջացրի, — ասաց նա Հերմիոնային և ոտքի կանգնելով թափ տվեց ծղոտը պարեգոտի փեշերից: Հեղվիգը պատրաստակամ ցած թռավ իր թառից ու նստելով Հարրիի ուսին, տոտիկն առաջ մեկնեց:

— Չեմ կարող քեզ ուղարկել, — ասաց Հարրին, հայացքը փոխելով դպրոցական բվերի վրա, — Ես պետք է նրանցից մեկնումեկին ուղարկեմ...

Հեղվիգը շատ ուժեղ վայուն արձակեց և այնքան անսպասելի վեր թռավ նրա ուսից, որ մագիլներով ծակեց Հարրիի պարեգոտը: Նա թռավ ու մեջքը դեպի Հարրին դարձրած նեղացած նստեց թառին, մինչ Հարրին նամակը կապում էր մի մեծ անտառային բվի տոտիկին: Երբ բուն թռավ հանձնարարությունը կատարելու, Հարրին ձեռքը մեկնեց, որպեսզի շոյի Հեղվիգի գլուխը, բայց նա կատաղի կլթկլթացրեց կտուցով ու թռավ նստեց մի ավելի բարձր թառի վրա, որպեսզի հեռու լինի Հարրիի հասանելիությունից:

— Սկզբում Ռոնը, հիմա էլ՝ դու, — բարկացած ասաց Հարրին, — բայց ես ի՞նչ մեղք ունեմ:

ՉՇ

Եթե Հարրին մի փոքր հույս ուներ, որ ամեն ինչ կշտկվի, երբ բոլորը վարժվեն այն գաղափարին, որ ինքը չենպիոն է, հաջորդ օրը հասկացավ, որ ինքը չարաչար սխալվում էր: Երբ դասերն սկսվեցին, նա արդեն ոչ մի կերպ չէր կարող խուսափել դպրոցի մյուս աշակերտների հետ շփվելուց... և միանգամայն պարզ էր, որ մնացած ամբողջ դպրոցը, ճիշտ Գրիֆինդորի պես, համոզված էր, որ Հարրին ինքն էր իրեն առաջարել Հրաշամարտին: Սակայն ի տարբերություն Գրիֆինդորի, մյուսները կարծես բոլորովին էլ տպավորված չէին:

Հաֆլիփաֆցիները, ովքեր սովորաբար գերազանց հարաբերությունների մեջ էին գրիֆինդորցիների հետ, նկատելիորեն սառն էին իրենց պահում Գրիֆինդորի ամբողջ միաբանության նկատմամբ: Մի դասը հերբալոգիայից բավական էր, որպեսզի կրթերը բացահայտվեին: Ակնհայտ էր, որ հաֆլիփաֆցիների կարծիքով Հարրին գողացել էր իրենց չեմպիոնի փառքը, մի զգացում, որը թերևս ավելի էր ուժգնացել այն հանգամանքից, որ Հաֆլիփաֆ միաբանությունը հազվադեպ էր իսկական փառքի պահեր ապրում, և Սեղրիկն այն մի քանի ուսանողներից մեկն էր, ովքեր Հաֆլիփաֆի միաբանությանը երբեւ փառքի րոպեներ էին պարզել, մասնավորապես մի անգամ հաղթելով Գրիֆինդորին քվիդիչի խաղի ժամանակ: Էռնի Մաքմիլանը և Ջասթին Ֆինչ-Ֆլեչլին, ում հետ Հարրին սովորաբար շատ լավ բարեկամական հարաբերություններ ուներ, բացահայտորեն չէին խոսում նրա հետ, նույնիսկ թեև մի սեղանի մոտ միասին փոխում էին բռնցքագլուխ սոխուկներ կոչվող մի շատ կրվազան բույսի թաղարները... բայց շատ երկար ու ջգրոտ ծիծաղեցին, երբ բռնցքագլուխ սոխուկներից մեկը դուրս թռավ Հարրիի ձեռքից և ուժեղ շրմփացրեց ուղիղ նրա քթին: Ռոնը նույնպես Հարրիի հետ չէր խոսում: Հերմիոնան նստում էր նրանց միջև, աշխատելով զրույցի ծևականություն պահպանել, ու թեև երկուսն էլ սիրալիր պատասխանում էին նրան, բայց խուսափում էին միմյանց աչքերի մեջ նայել: Հարրիին թվաց, թե նույնիսկ

պրոֆեսոր Սածիլի Վերաբերմունքն էր փոխվել իր նկատմամբ... բայց դա էլ զարմանալի չէր, որովհետև պրոֆեսոր Սածիլը, ի վերջո, Հաֆըլիաֆ միաբանության ավագ դասախոսն էր:

Սովորական հանգամանքներում նա կձգտեր անմիջապես հանդիպել Հագրիդի հետ՝ իր խնդիրները կիսելու համար, բայց Կախարդական կենդանիների խնամքը նշանակում էր նաև հանդիպել սլիզերինցիներին... և դա կլիներ առաջին անգամը, ինչ չեմպիոն դառնալուց հետո նա պետք է դեմառդեմ հանդիպեր նրանց հետ:

Միանգամայն կանխատեսելիորեն Մալֆոյը Հագրիդի խրճիթի մոտ հայտնվեց իր սովորական սառը քմծիծաղով:

— Նայե՛ք տղաներ, չեմպիոնն է գալիս, — ասաց նա Քրեբին ու Գոյլին, երբ այնքան մոտեցավ Հարրիին, որ լսելի լինի: — Ինքնագրի համար թուղթ բերե՞լ եք... Ծտապե՛ք նրանից ինքնագիր վերցնել, որովհետև կասկածում եմ, թե նրան շատ ժամանակ է մնացել լույս աշխարհում ֆրֆուալու համար... Ըստ վիճակագրության Հրաշամարտի չեմպիոնների կեսը զոհվել է առաջադրանքները կատարելիս... Ի՞նչ եք կարծում, Փոթթերը երկա՞ր կձգի... Գրագ եմ գալիս՝ ամենաշատը տասը րոպե առաջին առաջադրանքից:

Քրեբն ու Գոյլը քծնաբար հռհռացին, բայց Մալֆոյը ստիպված էր առայժմ այդքանով բավարարվել, որովհետև խրճիթի հետևից հայտնվեց Հագրիդը՝ գրկած բերելով մոտ տասնյակ արկղներից կազմված օդում ճոճվող մի բարձր աշտարակ: Յուրաքանչյուրի մեջ արդեն բավականին խոշորացած մեկական հրթիռապոչ ուսիհ կար: Ի սարսափ դասարանի, Հագրիդը սկսեց բացատրել, թե ինչու էին ուսիհները միմյանց սպանում: Պարզվեց, որ ուսիհներն ուղղակի գիշատիչ էներգիայի սպառնան անհրաժեշտություն ունեին և որ նրանց հոգեկան իրավիճակը հավասարակշռության բերելու համար, պետք էր նրանց պարզապես զբոսանքի տանել: Ուստի Հագրիդը առաջարկեց, որ յուրաքանչյուր աշակերտ մի վզկալ զցի մեկական ուսիհի վրա և կարձատն զբոսանքի տանի մարզագետնով: Այդ առաջադրանքի միակ առավելությունն այն էր, որ այն միանգամայն շեղեց Մալֆոյի ուշադրությունը:

— Ինչպես թե... այս արարածին զբոսանքի տանե՞լ, — զզվանքով կրկնեց նա՝ նայելով արկղներից մեկի մեջ: — Եվ քո կարծիքով որտե՞ղ

պիտի հազգնենք այդ վզկալը, խայթոցի՞ն, պայթուցիկ պոչի՞ն, թե՞ շոշափուկին:

— Վզկալը գցեք իրանով, — ասաց Հազրիդը՝ ցուցադրելով: — Ըըմ... լավ կլինի, որ հազնեք վիշապի կաշվից ձեռնոցները, ուղղակի զգուշության համար: Հա՛րի... արի՝ այստեղ և օգնի՛ր ինձ, այ, այս մեծի վրա վզկալ հազգնենք...

Հազրիդի իրական մտադրությունը, սակայն, Հարրիի հետ դասարանից հեռու խոսելն էր:

Նա սպասեց մինչև մյուսները գբաղվեցին իրենց ուտիճներով, հետո շրջվեց դեպի Հարրին և մեծագույն լրջությամբ ասաց.

— Ուրեմն մասնակցում ես Հրաշամարտին... Դպրոցի չեմային ես...

— Չեմայիններից մեկը, — ուղղեց նրան Հարրին:

Հազրիդի բգեզների պես մութ ու փայլվլուն աչքերը շատ մտահոգ էին երևում նրա խիստ հոնքերի տակից:

— Որևէ մեկին կասկածու՞մ ես... Ո՞վ կարող էր քեզ դրա մեջ քաշել, Հա՛րի...

— Ուրեմն դու հավատու՞մ ես, որ ես չեմ դրել, — ասաց Հարրին՝ մեծագույն դժվարությամբ ձգտելով թաքցնել շնորհակալության բուռն զգացումը, որ զգաց Հազրիդի նկատմամբ:

— Իհարկե հավատում եմ, — մրթմրթաց Հազրիդը: — Դու ինքո՞ւ քանի անգամ ասացիր, որ դու չես արել... Ես հավատում եմ... Դամբլդորն էլ է հավատում... բոլորն էլ....

— Երնե՞կ իմանայի, թե ով է դա արել, — դառնացած ասաց Հարրին:

Նրանք երկուսով նայեցին մարգագետնին, ամբողջ դասարանը ցրվել էր զառալանջով, և բոլորն էլ ակնհայտորեն շատ դժվարին պահեր էին ապրում: Ուտիճներն արդեն գրեթե մեկական մետր երկարություն ունեին և անհավանական ուժեղ էին: Անհնար էր համեմատել այդ արարածներին նախկին թափանցիկ ու անգույն շերեփուկների հետ, նրանց մարմինները ծածկվել էին բավականին հաստ ու կարծր, զորշ փայլվլուն զրահապատյանով և նրանք նմանվել էին հսկա կարիծի ու խեցգետնի խառնուրդ արարածների... բայց դեռ առանց ձանաչելի գլուխների կամ աչքերի և արտակարգ ուժեղացել էին ու դարձել գրեթե անկառավարելի:

— Կարծես իրենց լավ են զգում, — երջանիկ ասաց Հագրիդը: Հարրին ենթադրեց, որ նա խոսում էր ուտիճների մասին, որովհետև՝ տեսքից դատելով նույնը դժվար էր ասել իր համադասարանցիների մասին: Մերթընդմերթ շատ տագնապալից ձայթունով, ուտիճներից մեկը մի հրթիռ էր արձակում և մի քանի մետր առաջ նետվում պայթունի թափից, իր հետևից փորի վրա քարշ տալով վզկալը բռնած զբուցնողին, որը հուսահատորեն փորձում էր ոտքի կանգնել:

— Ա՞հ, չգիտեմ, Հա՛րի... — հանկարծ ծանր հոգոց հանեց Հագրիդը՝ շատ անհանգիստ արտահայտությամբ հետ նայելով Հարրիին, — դպրոցի չեմպիոն... բա մնացա՛ծը... Ինչու՝ պիտի ամեն ինչ միայն քեզ հետ կատարվի...

Հարրին ոչինչ չասաց: Իրոք, ամեն ինչ կարծես հենց իր հետ էր կատարվում... Գրեթե նույն բանը ասաց նաև Հերմիոնան, երբ իրենք զբունում էին լին շրջակայքում, և հենց դա էր պատճառը, որ Ունը դադարել էր խոսել իր հետ:

ՀՀ

Հաջորդ մի քանի օրերի նման անտանելի ժամանակ Հարրին դեռ չէր ունեցել Հոգվարթսում: Իրավիճակը շատ նման էր այն օրերին, երբ դեռ երկրորդ դասարանում շատերը համոզված էին, որ ինքն էր Սլիզերինի ժառանգը և ինքն էր հարձակվում մյուս աշակերտների վրա: Բայց այն ժամանակ Ունը գոնե իր կողքին էր: Հարրին համոզված էր, որ իրեն կիաջողվեր ավելի հանգիստ դիմանալ ամբողջ դպրոցի վերաբերմունքին, եթե միայն Ունը իր հետ լիներ, բայց նա չէր պատրաստվում համոզել Ունին կրկին խոսել իր հետ, եթե նա ինքը չէր ուզում: Սակայն Հարրին լրիվ միայնակ էր, բոլոր կողմերից իր վրա թափվող հակակրանքի դեմ:

Հաֆըլփաֆցիների վերաբերմունքը նա կարող էր հասկանալ, նույնիսկ եթե այն իրեն դուր չէր գալիս: Նրանք պետք է օժանդակեին իրենց սեփական չեմպիոնին: Իսկ Սլիզերինից՝ քենախնդիր վիրավորանքներից բացի, նա ուրիշ բան չէր էլ սպասում... Նրան երբեք ոչ ոք չէր համակրել Սլիզերին միաբանությունում, քանի որ նրա շնորհիվ Գրիֆինդորը միշտ հաղթել էր Սլիզերինին և՝ քվիղիչում, և՝ Միաբանությունների Գավաթի դպրոցական մրցույթում: Նա հույս ուներ, որ գոնե Ուեյվենքոյի ժողովուրդն իր համար տեղ

կգտնի իրենց սրտերում՝ Սեղրիկի կողքին իրեն էլ օժանդակելու համար: Բայց իզուր: Ոեյվենքլոցիների մեծամասնությունը կարծես համոզված էր, որ ինքը հուսահատորեն ցանկանում էր թեկուզ մի փոքր էլ ավելի հանրաձանաչ դառնալ՝ կեղծիքով հասնելով նրան, որ Գավաթն ընդունի իր անունը:

Դրանից բացի կար ևս մի հանգամանք, որը Հարրին չէր կարող անտեսել: Սեղրիկը չեմպիոնին շատ ավելի վայել տեսք ուներ իր բարձրահասակ սլացիկ կազմվածքով և համակրանք ներշնչող ազնվագեղ դիմագծերով, քան ինքը: Իրոք, այդ տղան բացառիկ գեղեցիկ արտաքին ուներ՝ ուղիղ ու անբասիր քիթ, մուգ շագանակագույն մազեր և մոխրագույն խորաթափանց աչքեր: Դժվար էր անգամ ասել, թե այդ օրերին ով էր ավելի շատ հիացմունքի ու երկրպագության արժանանում՝ Սեղրիկը, թե՝ Վիկտոր Կրամը: Ճաշի ժամին Հարրին նույնիսկ ականատես եղավ, ինչպես այն նույն վեցերորդ դասարանցի աղջիկները, ովքեր այնքան տենչում էին ձեռք բերել Կրամի ինքնագիրը, աղաչում էին Սեղրիկին ստորագրել իրենց դպրոցական պայուսակների վրա:

Մինչ այդ ոչ մի պատասխան չկար Սիրիուսից: Հեղվիզը հրաժարվում էր ընդհանրապես մոտիկ թողնել Հարրիին: Պրոֆեսոր Թրելոնին նույնիսկ առավել որոշակիորեն էր կանխատեսնում նրա մահը, քան սովորաբար, և Հմայախոսքերի դասին Հարրին այնքան վատ կատարեց Հեռականչելու հմայանքը, որ պրոֆեսոր Ֆլիթվիքից հսկայական լրացուցիչ տնային աշխատանք վաստակեց... և նա միակն էր, չհաշված Նեվիլին:

— Բոլորովին էլ դժվար չի, Հա՛րի, — փորձում էր հանգստացնել նրան Հերմիոնան, երբ երկուսով դուրս էին գալիս Ֆլիթվիքի դասարանից... Նա ինքը ամբողջ դասի ընթացքում առանց կես վայրկյան հապաղումի իր մոտ էր հեռականչում բոլոր հնարավոր առարկաները, որոնք ամբողջ սենյակով վզգալով սլանում էին դեպի նրա ձեռքերը, ասես նա ինքը մի մեծ մագնիս լիներ, գրատախտակի բարձիկների, աղբարկների և լուսնադիտակների համար: — Դու ուղղակի տեղը-տեղին չէիր կենտրոնանում...

— Չե՞ս հասկանում, թե ինչու... — մռայլ ասաց Հարրին, մինչ Սեղրիկ Դիգորին անցավ նրանց կողքով՝ շրջապատված մի մեծ խումբ սեթևող աղջիկներով, ովքեր բոլորը հերթով այնպես նայեցին Հարրիին, ասես նա մի առանձնահատուկ մեծ չափերի հրթիռապոչ ուտիծ լիներ: — Բայց սա դեռ վերջը չ'... Այսօր կեսօրից հետո երկու ժամ Հմայադեղերի դաս ունենք...

Երկու ժամ Հմայադեղերի դասն ինքնին մի սարսափելի փորձություն էր, բայց այդ օրերին իսկական կտտանք էր դարձել: Հարրին ուղղակի չէր էլ կարող ավելի մեծ տառապանք պատկերացնել իր համար, քան զնդանում մեկուկես ժամ Սնեյփի և Ալիզերինցիների հետ անցկացնելը... ովքեր բոլորն ասես միասնական մտադրություն ունեին՝ հնարավորինս դաժանորեն պատժել Հարրիին դպրոցի չեմպիոնը դաշնալու համարձակության համար: Նա արդեն ունեցել էր նմանաչափ սարսափելի մի ուրբաթ, երբ կողքին նստած Հերմիոնան անդադար շշնջում էր ականջին. «...Ուշադրություն մի՛ դարձրու... Բանի տեղ մի՛ դիր նրանց... Ուշադրություն մի՛ դարձրու...», և նա ուղղակի ոչ մի հիմք չուներ մտածելու, թե այդ անգամ իրավիճակն անցածից լավն է լինելու: Երբ Հարրին ու Հերմիոնան հասան Սնեյփի դասարանի դռան մոտ, Ալիզերինցիներն արդեն սպասում էին դրսում, և նրանցից յուրաքանչյուրը կրծքին մի մեծ կրծքանշան ուներ: Մի պահ Հարրին, չիավատալով ինքն իրեն, մտածեց, որ գուցե նրանք ԴքհՊԱՇ-ի կրծքանշաններ են հագել... Հետո նկատեց, որ բոլոր կրծքանշանների վրա լուսարձակող կարմիր տառերով գրված էին միևնույն բառերը, որոնք աղոտ փայլվիում էին ստորգետնյա միջանցքում.

ԿԵՑՑԵՇ ՍԵՂՐԻԿ ՂԻԳՈՐԻՆ՝ ՀՈԳՎԱՐԹՍԻ ԻՍԿԱԿԱՆ ՉԵՍՊԻՇՈՅ:

— Հավանու՞մ ես, Փո՛թթեր, — բարձրաձայն ասաց Մալֆոյը, երբ Հարրին մոտեցավ: — Դեռ լրիվ չես տեսել... Նայի՛ր:

Նա սեղմեց իր կրծքանշանին, որի վրա գրված ուղերձն անմիջապես անհետացավ, և փոխարենը հայտնվեց մեկ ուրիշ ուղերձ՝ գրված կանաչ լուսարձակող տառերով.

ՓՈԹԹԵՐՈԾ ՂՈՒՌՍՊՐԾՈՒԿ Է:

Բոլոր սլիզերինցիներն ուղղակի կաղկանձեցին ծիծաղից: Նրանցից յուրաքանչյուրն իր հերթին սեղմեց իր կրծքանշանի վրա, և բազմաթիվ «Փոթթերը ՌՈՒՍՊՐԾՈՒԿ է» ուղերձներ պայծառ փայլվիեցին Հարրիի շուրջը: Նա զգաց, որ իր ամբողջ դեմքն ու պարանոցն այրվում են:

— Օ՛հ, սրամտության գագաթնակետ, — ծաղրական ասաց Հերմիոնան Փանսի Փարքինսոնին և սլիզերինցի աղջիկների երամակին, ովքեր բոլորից ավելի բարձր էին ծիծաղում, — դրանից ավելին դուք ընդունակ էլ չեք հորինել:

Ոնք կանգնած էր պատին հենված, Դինի և Շեյմոսի կողքին: Նա չէր ծիծաղում, բայց ոչ էլ պատրաստվում էր պաշտպանել Հարրիին:

— Քեզ էլ տա՞մ մի հատ, Գրեյնջե՛ր, — ասաց Մալֆոյը՝ մի կրծքանշան մեկնելով Հերմիոնային, — Ես շատ ունեմ, ամբողջ դպրոցին կհերիքի: Բայց ձեռքիս հանկարծ չդիպչես: Հենց նոր եմ ձեռքերս լվացել, չի ուզենա, որ մի հողարյուն նորից կեղտոտի:

Հարրիի հոգում արդեն օրեր շարունակ մոլեգնող բարկությունը հրաբուխի պես ասես պատռեց նրա կուրծքն ու դուրս ժայթքեց: Նա իր կախարդական փայտիկը հանեց ավելի արագ, քան կհասցներ մտածել, թե ինչ էր անում: Նրանց շուրջը բոլորն արագ հետ քաշվեցին դեպի միջանցքի խորքը:

— Հա՛րի... — սաստաձայն ասաց Հերմիոնան:

— Դե՛հ, շարունակի՛ր, Փո՛թթեր, — շատ հանգիստ ասաց Մալֆոյը՝ նույնպես հանելով իր սեփական կախարդական փայտիկը... Մուդին այստեղ չի, որպեսզի կաշիդ փրկի... Դե՛հ, շարունակի՛ր, թե պլոճիկ ունես:

Կես վայրկյան նրանք նայեցին միմյանց աչքերի մեջ, հետո բացարձակապես միաժամանակ հարձակում կատարեցին:

— Տուշնու՛նկուլուս, — որոտաց Հարրին:

— Դենսոգե՛ն, — ճաց Մալֆոյը:

Երկու կախարդական փայտիկներից միաժամանակ լույսի շանթեր ձայթեցին, սակայն օդի մեջ խփվեցին միմյանց և հետ թռան տարբեր անկյունների տակ... Հարրիի շանթը խփեց Գոյլի դեմքին, իսկ Մալֆոյինը՝ Հերմիոնային: Գոյլը ահազդու ձայնով ոռնաց և երկու ձեռքով բռնեց իր քիթը,

որից հսկայական այլանդակ պղպջակներ էին ուռչում... Հերմիոնան սկսեց տագնապահար հեկեկալ՝ երկու ձեռքով ծածկելով բերանը:

— Հերմիոնա, — ճշաց Ոտնը և առաջ շտապեց տեսնելու, թե ինչ էր եղել նրան:

Հարրին շրջվեց ու տեսավ, որ Ոտնը փորձում է մի կողմ տանել Հերմիոնայի դեմքը ծածկող ձեռքը: Տեսարանը բոլորովին հաճելի չէր: Հերմիոնայի առջևի վերին ատամները, որոնք առանց այն էլ սովորականից մեծ էին ու առաջ ցցված... սկսել էին երկարել տագնապալից արագությամբ, նրա բերանն ու ատամները սկսել էին ավելի ու ավելի նմանվել ջրաքիսի մռութի, որովհետև ատամները դուրս էին պրծել վերին շրթունքի տակից և շարունակում էին երկարել: Հերմիոնան խուճապահար, աղիողորմ ճշաց:

— Եվ ինչո՞ւ եք աղմկում, — ասաց մի ցածրահունչ, սառը ձայն:

Սնեյփն էր ժամանել:

Սլիզերինցիները նետվեցին բացատրելու: Սնեյփը իր երկար մատը ցցեց Մալֆոյի վրա և ասաց.

— Բացատրի՞...

— Փոթթերը հարձակվեց ինձ վրա, սը՝ր ...

— Մենք միաժամանակ հարձակվեցինք միմյանց վրա, — գոռաց Հարրին:

— ... և նա կպավ Գոյլին... Տեսե՛ք...

Սնեյփը զննեց Գոյլին, որի դեմքն այնպիսի տեսք էր ստացել, որ նրա լուսանկարը կսպառ թունավոր սնկերի մասին տեղեկատուի էջին:

— Հիվանդանոցային աշտարակ գնա՛, Գո՛յլ, — հանգիստ ասաց Սնեյփը:

— Մալֆոյը հարվածել է Հերմիոնային, — ասաց Ոտնը, — նայե՛ք...

Նա ստիպեց Հերմիոնային, որ Սնեյփին ցույց տա դեմքը... Մինչ խեղձ աղջիկն ամեն կերպ փորձում էր ձեռքերով թաքցնել իր սարսափազդու աճած ատամները, ինչն ավելի ու ավելի դժվար էր դառնում, որովհետև ատամներն արդեն այնքան էին երկարել, որ ցած էին կախվել ծնոտից: Փանսի Փարքինսոնը և սլիզերինցի մյուս աղջիկներն ուղղակի ուշաթափվում էին ծիծաղից, Սնեյփի թիկունքից մատնացույց անելով Հերմիոնային:

Սնեյփը սառն անտարբեր հայացքով նայեց Հերմիոնային և ասաց.

— Ոչ մի տարբերություն չեմ տեսնում:

Հերմիոնան տնքաց, և նրա աչքերը լցվեցին արցունքներով: Նա կրունկների վրա պտտվեց ու միջանցքով վազելով հեռացավ:

Բարեբախտաբար Հարրին ու Ռոնը միաժամանակ սկսեցին գորգուայ Սնեյփի վրա և առավել ևս, որ նրանց կատաղած ձայները արձագանքում էին միջանցքի քարե պատերից, որովհետև դրան էլ գումարած սլիզերինցիների ծիծաղը, Սնեյփին ուղղակի անկարող էր տարբերել, թե նրանք իրեն ինչ անուններով էին անվանում, որովհետև արդյունքը երկուսի համար էլ շատ վատ կլիներ: Այդուհանդերձ, Սնեյփը չիրաժարվեց երկուսին էլ հմայապատիժ տալու գերազանց հնարավորությունից:

— Այսպես ուրեմն, — ասաց նա իր ամենամեղրածոր փափուկ ձայնով,
— իխուն միավոր Գրիֆինդորից և հմայապատիժ յուրաքայուրին՝
Փոթթերին և Ուիզլիին: Իսկ իհնա ներս անցեք, այլապես մի ամբողջ
շաբաթվա հմայապատիժ կվաստակեք:

Հարրիի ակնաջները գրնգում էին այդ անարդարացիության վիրավորանքից: Նա ուզում էր Սնեյփին այնպես անիծել, որ մարդն ուղղակի հազար կտոր լիներ: Նա անցավ Սնեյփի կողքով, Ռոնի հետ միասին քայլեց մինչև զնդանի վերջը և պայուսակը շրմփացրեց սեղանին: Ռոնը բարկությունից դողում էր: Մի պահ Հարրիին նույնիսկ թվաց, որ ամեն ինչ իհնա ինքնըստինքյան կկարգավորվի իր ու Ռոնի միջև, բայց Ռոնը շրջվեց ու նստեց Դինի և Շեյմոնսի հետ՝ Հարրիին մենակ թողնելով իր սեղանի մոտ: Զնդանի մյուս ծայրում Մալֆոյը մեջքով շրջվեց դեպի Սնեյփը և սեղմեց իր կրծքանշանը ևս մեկ անգամ զնդանով մեկ փայլեցնելով «ՓՈԹԹԵՐԸ
ԴՈՒՌԱՌԾՈՒԿ Է» բառերը:

Հարրին ուղղակի նայում էր Սնեյփին և մտքում սփոփում ինքն իրեն՝ տարբեր սարսափելի փորձանքների մեջ պատկերացնելով նրան... Եթե միայն ինքն իմանար Քրուսիատուս անեծքը կատարելու ձևը... Նա հենց այդ պահին Սնեյփին մեջքի վրա կգամեր սեղանին՝ ձիշտ այն ցնցվող ու ջղաձգվող սարդի պես...

— Պատրաստե՛ք հակաթույների ձեր բաղադրատոմսերը, — ասաց Սնեյփը՝ նայելով շուրջը և տիած փայլեցնելով իր սառը, չարական աչքերը:
— Հուսով եմ, բոլորդ արդեն վերջացրել եք կազմել բաղադրատոմսերը: Ես ուզում եմ, որ իհնա սկսեք մեծագույն խնամքով պատրաստել

հակաթույները, իսկ հետո մենք կընտրենք ձեզնից մեկնումեկին... և կփորձարկենք դրանք...

Սնեյփի աչքերը հանդիպեցին Հարրիի աչքերին, և Հարրին հաստատ գիտեր, թե ինչ էր սպասվում իրեն: Սնեյփը պատրաստվում է թունավորել իրեն: Հարրին պատկերացրեց, թե ինչպես է ինքը բարձրացնում իր կաթսան և ամբողջ դասարանով մեկ նետում ուղիղ Սնեյփի կեղտոտ գլխին...

Սակայն հենց այդ պահին զնդանի դուռը թակեցին, և դա Հարրիին հետ բերեց Վրեժիսնդիր մտքերից:

Քոլին Քրիվին էր: Նա ներս մտավ՝ պայծառ ժպտալով Հարրիին, և քայլեց դեպի Սնեյփի գրասեղանը, որը գտնվում էր սենյակի խորքում:

— Այո՛, — կարծ ասաց Սնեյփը:

— Սը՛ր, խնդրում եմ թույլ տվեք Հարրի Փոթթերին ինձ հետ վերև գալ:

Սնեյփն իր արծվակտուց քիթը թեքեց դեպի Քոլինը և երկար նայեց նրան, մինչև վերջինիս պայծառ ժպտութ չքացավ ոգևորված դեմքից:

— Փոթթերը դեռ ժամուկես Հմայադեղերի դաս ունի, — սառն ասաց Սնեյփը: — Նա վերև կզա, դասից հետո:

Քոլինը շառագունեց:

— Սը՛ր... սը՛ր, պարոն Բեգմանն է կանչում նրան, — վախեցած ասաց նա: — Բոլոր չեմպիոններին կանչում են լուսանկարվելու համար...

Հարրին իր ունեցած ամեն ինչը կտար, միայն Քոլինը պապանձվեր ու չասեր այդ վերջին բառերը: Նա աչքի պոչով նայեց Ռոնին, բայց Ռոնը ուշադիր նայում էր առաստաղին:

— Շատ լա՛վ, շատ լա՛վ, — նետեց Սնեյփը: — Փո՛թթեր, պայուսակդ ու գրքերդ թո՛ղ այստեղ, ես ուզում եմ, որ վերջացնելուց հետո վերադառնաս քո հակաթույնը փորձարկելու համար:

— Սը՛ր... ասել են, որ պայուսակով գա, — ծղրտաց Քոլինը, — բոլոր չեմպիոնները...

— Շատ լա՛վ, — ասաց Սնեյփը, — Փո՛թթեր... պայուսակդ վերցրու՛ և չքվի՛ր աչքից:

Հարրին պայուսակը նետեց ուսին, ոտքի կանգնեց և ուղղվեց դեպի դուռը: Մինչ անցնում էր սլիզերինցիների սեղանների կողքով, բոլոր կողմերից նրա աչքերի առաջ փայլատակում էին «ՓՈԹԹԵՐԸ ՌՈՒՌՍՊՈՇՈՒԿ Ե» բառերը:

— Ի՞նչ լավ է, չէ՞ Հա՛րի, — ասաց Քոլինը՝ սկսելով խոսել այն պահից, երբ զնդանի դուռը փակվեց Հարրիի թիկունքում: — Ի՞նչ լավ է, չէ՞ որ դու չեմպիոն ես:

— Հա՛, իսկապես, լավ է, — ծանր ասաց Հարրին, մինչ քայլում էին դեպի շքամուտքի դահլիճը տանող աստիճաններով, — նրանց ինչի՞ն են պետք լուսանկարները, Քոլին...

— «Մարզարե» օրաթերթի համար, կարծում եմ...

— Հոյակապ է, — մռայլ ասաց Հարրին, — հենց հիմա ինձ միայն առավել հանրային ձանաչումն է պակասում...

— Հաջողություն, — սրտանց ասաց Քոլինը, երբ հասան ճիշտ սենյակի դռանը: Հարրին դուռը թակեց ու ներս մտավ:

Բավականին փոքր դասասենյակ էր: Գրասեղանների մեծ մասը հետ էին իրել մինչև սենյակի խորքը՝ կենտրոնում մեծ դատարկ տարածություն ստեղծելու համար: Երեք սեղաններ միացրել էին իրար գրատախտակի առաջ և ծածկել երկար թավշյա սփռոցով: Հինգ աթոռներ էին դրված թավշով ծածկված սեղանի հետևում: Աթոռներից մեկին նստած էր Լուդո Բեգմանը և խոսում էր մորեգույն պարեգոտով մի վիուկի հետ, որին Հարրին առաջ երթեք չէր տեսել:

Վիկտոր Կրամը, ինչպես միշտ մռայլ տրամադրությամբ, լուր կանգնած էր մի անկյունում: Սեղրիկն ու Ֆլորան զրուցում էին: Ֆլորան շատ ավելի երջանիկ տեսք ուներ, քան Հարրին երբեք տեսել էր նրան: Նա անդադար գլուխը հետ էր գցում, այնպես, որ երկար մետաքսյա մազերը շողշողան լուսի տակ: Մի կարճահասակ, գիրուկ մարդ, ձեռքին մի մեծ, սև լուսանկարչական ապարատ, որից թեթև ծուխ էր դուրս գալիս, աչքի պոչով դիտում էր Ֆլորային:

Բեգմանը հանկարծ նկատեց Հարրիին, և արագ ոտքի կանգնելով, խոնարհվեց նրան.

— Ահա և նա... չորրոդ չեմպիոնը: Նե՛րս արի, Հա՛րի, նե՛րս արի... Անհանգստանալու կարիք չկա, այսօր պիտի կատարենք Կախարդական փայտիկները կշռելու արարողությունը: Մյուս դատավորները հրես կզան...

— Կախարդական փայտիկները կշռելու[՝], — նյարդային կրկնեց Հարրին:

— Մենք պետք է ստուգենք, արդյոք ձեր կախարդական փայտիկները լավ են աշխատում, թե՛ ոչ: Ուրիշ ոչինչ... Դեհ հասկանում ես, դրանք ձեզ

սպասվող առաջադրանքներում ծեր տրամադրության տակ եղած ամենակարևոր գործիքներն են, — ասաց Բեգմանը: Փորձագետն արդեն եկել է, վերևում է Դամբլդորի հետ: Իսկ հետո կյուսանկարվենք: Ծանոթացե՛ք... Ոիտա Սքիթերն է, — ավելացրեց նա՝ ծեռքով ցույց տալով մորեգույն պարեգոտով կնոջը: Նա Հրաշամարտի մասին մի փոքր հաղորդագրություն է պատրաստում «Մարզարե» օրաթերթի համար...

— Հնարավոր է, որ այնքան էլ փոքր չինի, Լու՛դո, — ասաց Ոիտա Սքիթերը՝ աչքը չկտրելով Հարրիից:

Նրա մագերը սանրված էին շատ սեթեթ ու միաժամանակ կարծր գանգուրներով, որոնք բոլորովին չեն սազում նրա ծանր ծնոտով նիհար դեմքին: Նա կրում էր թանկարժեք քարերով զարդարված շրջանակներով ակնոց: Ուսկրոտ հաստ մատների ծայրերին երկու մատնաչափ երկարությամբ եղունգներ էին՝ ներկված ալ կարմիր լաքով: Նա նստած խաղում էր կոկորդիլոսի կաշվից իր պայուսակի կանթի հետ:

— Կարո՞ղ եմ երկու խոսք փոխանակել Հարրիի հետ, մինչև սկսելը, — ասաց նա Բեգմանին՝ շարունակելով առանց քաշվելու ոտքից գլուխ գննել Հարրիին: — Դե՛հ, հասկանում ես, նա ամենաերիտասարդ չենպիոնն է... Դա կօգնի մի փոքր խտացնել գույները...

— Անշու՛շտ, — բացականչեց Բեգմանը, — եթե... եթե իհարկե Հարրին չի առարկում:

— Ըըմ... — ասաց Հարրին:

— Հիանալի է, — ասաց Ոիտա Սքիթերը, և մի վայրկյան անց նրա ալ կարմիր եղունգներով ծեռքը ձանկեց Հարրիի բազուկը: Հարրին միայն հասցրեց զարմանալ, թե որքան ուժեղ էր նա: Հարրին չնկատեց էլ, թե ինչպես նա իրեն սենյակից դուրս բերեց և իրեց դեպի մոտակա դուռը:

— Այդ աղմուկի մեջ աշխատել չի լինի, — ասաց նա: — Տեսնե՛նք... Օ՛հ, իրոք, այստեղ ավելի հաճելի է ու հարմար:

Ըստ էության դա ցախավելների խորդանոց էր: Հարրին անթարթ նայեց նրան:

— Արի այստեղ, սիրելի՛ս... այո՛, այո՛... հիանալի է, — կրկին ասաց Ոիտա Սքիթերը՝ տեղավորվելով մի շրջված դույլի վրա: Նա Հարրիին գրեթե ուժով նստեցրեց մի ստվարաթղթե տուփի վրա և փակեց խորդանոցի դուռը,

ինչից երկուսով հայտնվեցին գրեթե բացարձակ մթության մեջ: — Տեսնե՛նք,
տեսնե՛նք...

Նա բացեց կոկորդիլոսի կաշվից պայուսակը և դուրս հանեց մի կապոց
մոմեր, որոնք լուսավառեց իր կախարդական փայտիկի թերև շարժումով:

— Չես առարկի չէ՞՝ Հա՛րի, եթե ես մի Արագ-նոթագրող-գրչափետուր
օգտագործեմ... Այն ինձ ինարավորություն կտա ազատորեն զրուցել քեզ
հետ:

— Ի՞նչ... — կրկնեց Հարրին:

Ոիտա Սքիթերը լայն ժպտաց: Հարրին նրա բերանում երեք ոսկյա
ատամ հաշվեց: Իսկ Ոիտան կրկին ձեռքը մտցրեց կոկորդիլոսի կաշվից
պայուսակի մեջ և հանեց մի շատ երկար վառ կանաչ գույնի գրչափետուր ու
մի մագաղաթ, որը նա բացեց իրենց միջև դրված «Տիկին Սքառերսի բոլոր-
տեսակի-հրաշագործական-կեղտ-մաքրող-մածուկի» սրվակներով արկդի
վրա: Նա կանաչ գրչափետուրի ծայրը դրեց բերանը, մի պահ ծծեց ծայրը՝
ակնհայտորեն հաճույք ստանալով համից, հետո գրչափետուրն
ուղղահայաց դրեց մագաղաթին, որտեղ այն այդպես էլ մնաց ուղիղ
կանգնած՝ թերևակի ճոճվելով բարակ ծայրի վրա:

— Ստուգում եմ... Ոիտա Սքիթեր՝ «Մարգարե» օրաթերթի թղթակից:

Հարրին արագ նայեց գրչափետուրին: Նույն վայրկյանին, ինչ Ոիտա
Սքիթերը խոսեց, կանաչ գրչափետուրը սկսեց խզխզացնելով շարժվել
մագաղաթի վրա:

❖❖❖

«Հմայիչ շիկահեր Ոիտա Սքիթերը, որը
հավատարմորեն ծառայում է ճշմարիտ անկողմնակալ
տեղեկատվության ազնվաբարո առաքելությանը և իր
սուր մտքի ու պատկերավոր լեզվի շնորհիվ, ընդամենը
քառասուներեք տարեկանում հասցրել է նվաճել մեր
բազմահազար ընթերցողների հարգանքն ու սերը՝
բացահայտելով բազմաթիվ ոչ անբասիր
հեղինակությունների անբարեհունչ գաղտնիքները...»

❖❖❖

— Հիանալի է, — ասաց Ոհտա Սքիթերը կրկին և պատուելով մագաղաթի վերին մասը ճմրթեց ու նետեց իր պայուսակի մեջ: Հետո նա թեքվեց դեպի Հարրին և առանց այլևայլության ասաց, — դեհ, Հա՛րի... ինչու՞ որոշեցիր մասնակցել Երեք կախարդների Հրաշամարտին...

— Ըը՛մ... — կրկին ասաց Հարրին, բայց գրչափետուրը շեղեց նրա ուշադրությունը: Նույնիսկ երբ նա չէր խոսում, գրչափետուրը շարունակում էր արագ շարժվել՝ իրար հետևից մանրատառ բառեր գրելով մագաղաթի վրա, և իր տեղից Հարրին նույնիսկ ընթերցեց մի նոր նախադասության սկիզբը:

❖❖❖

«...ողբերգական անցյալից հիշողություն մնացած,
այլանդակ սպին տգեղացնում է Հարրի Փոթթերի, այլ
առումներով շատ համակրելի, պատանեկան եռանդով
շողշողացող, վառվուն կանաչ աչքերով դեմքը...»

❖❖❖

— Ուշադրություն մի՛ դարձրու գրչափետուրի վրա, Հա՛րի, — հայացքը Հարրի դեմքից չկտրելով, ինքնավստահ ասաց Ոհտա Սքիթերը:

Հարրին հայացքը դժկամությամբ փախցրեց փետուրից ու նայեց նրան:

— Դեհ ասա՛... ինչու՞ որոշեցիր մասնակցել Հրաշամարտին, Հա՛րի...

— Ես ոչինչ չեմ որոշել, — ասաց Հարրին, — ես չգիտեմ, թե անունս ինչպես է հայտնվել Հրո զավաթի մեջ: Ես ինքս անունս այնտեղ չեմ դրել:

Ոհտա Սքիթերը բարձրացրեց մատիտով գծած հոնքերից մեկը.

— Դեհ, լավ, Հա՛րի, իզուր ես վախենում ինձնից: Մենք բոլորս արդեն գիտենք, որ դու ընդհանրապես չպետք է մասնակցեիր: Բայց մի՛ անհանգստացի՛ր, մեր ընթերցողները սիրում են անհնազանդներին:

— Բայց ես չեմ առաջադրել ինձ, — կրկնեց Հարրին: — Ես չգիտեմ, թե ով...

— Ի՞նչ ես մտածում քեզ սպասվող առաջադրանքների մասին, — ասաց Ոհտա Սքիթերը, — հուզված ես... նյարդայնացած ես...

— Ես այդ մասին դեռ չեմ մտածել... Հա՛, երևի նյարդայնացած եմ, — ասաց Հարրին, բայց նրա ներսում ինչ-որ բան անհանգիստ խլրտաց, երբ նա խոսեց:

— Անցյալում եղել են դեպքեր, երբ Հրաշամարտի չեմպիոնները զոհվել են... Դու գիտեի՞ր, — արագ ասաց Ոհտա Սքիթերը: — Երբեք մտածե՞լ ես այդ մասին:

— Դեհ... ասում են, որ այս տարի ամեն ինչ շատ ավելի ապահով է լինելու, — ասաց Հարրին: Գրչափետուրը շարունակում էր խզխղող շարժվել մագաղաթի վրա՝ արագ-արագ լցնելով տող-տողի հետևից:

— Անշուշտ, դու առաջ էլ ես մահվան երեսին նայել, չէ՞ , Հա՛րի, — ասաց Ոհտա Սքիթերը, շատ մոտիկից զննելով նրան: — Ի՞նչ կասես այդ մասին, ինչպե՞ս է դա ազդել քեզ վրա...

— Ըըն... — կրկին ասաց Հարրին:

— Ի՞նչ ես կարծում, անցյալում ստացած հոգեկան ցնցումը չի՞ ստիպում քեզ ձգտել ինքնահաստատվել, ապացուցել աշխարհին, որ արժանի ես քո հերոսական համբավին: Գուցե գայթակղվել ես Երեք կախարդների Հրաշամարտին մասնակցելու հեռանկարով, որովհետև...

— Ես չեմ գայթակղվել և չեմ առաջադրվել, — ասաց Հարրին՝ սկսելով իսկապես ջղայնանալ:

— Ծնողներիդ բոլորովին չե՞ս հիշում, — ասաց Ոհտա Սքիթերը, ասես չեր էլ լսել նրա նախորդ պատասխանը:

— Ո՛չ, — կարծ ասաց Հարրին:

— Ի՞նչ ես կարծում, ինչպե՞ս կընդունեին նրանք այդ լուրը, եթե իմանային որ որոշել ես մասնակցել Երեք կախարդների Հրաշամարտին... Կարծում ես, նրանք կիպարտանայի՞ն... կանհանգստանայի՞ն... կբարկանայի՞ն...

Հարրին արդեն իսկապես սկսել էր բարկանալ: Որտեղից կարող էր նա իմանալ այդ ամենը, եթե նրանք ողջ չեն: Նա ֆիզիկապես զգում էր իր վրա Ոհտա Սքիթերի խորաթափանց հայացքը: Խոժոռվելով Հարրին հայացքը փախցրեց և ցած նայեց գրչափետուրի գրածին:

❖❖❖

«...Նրա թախծոտ, զարմանահրաշ կանաչ
աչքերը լցվեցին արցունքներով, երբ գրուցի
ժամանակ հիշատակվեց նրա ծնողների
մասին, ում նա գրեթե բոլորովին չի հիշում... »

❖❖❖

— Իմ աչքերը ՉԵՆ լցվել արցունքներով... — շատ բարձրածայն ասաց
Հարրին:

Մինչև Ոհտա Սքիթերը կիասցներ մի բառ ասել, խորդանոցի դուռը
կրնկի վրա բացվեց: Հարրին շրջվեց՝ աչքերը թարթելով վառ լուսից: Ալբուս
Դամբլդորը կանգնած էր դռան բացվածքի մեջ, վերից վար նայելով
խորդանոցում գրեթե պայզած երկուսին:

— Դամբլդո՛ր, — ճշաց Ոհտա Սքիթերը, ուրախության պատշաճ
արտահայտությամբ... Բայց Հարրին նկատեց, որ նրա գրչափետուրն ու
մագաղաթը հանկարծ անհետացան ամեն-տեսակի-հրաշագործական-կեղտ-
մաքրող-մածուկի արկղի վրայից, իսկ նրա երկար եղունգներով մատներն
արագ փակեցին կոկորդիլոսի կաշվից պայուսակը, — ինչպե՞ս ես, — ասաց
նա՝ ոտքի կանգնելով և տղամարդուն վայել իր հսկայական ձեռքերից մեկը
մեկնեց Դամբլդորին: — Հուսով եմ, այս ամառ կարդացել ես հոդվածն
Հրաշագործների Միջազգային համադաշնության համաժողովի մասին...

— Անզուգական չարախոսություն էր, — ասաց Դամբլդորը՝
չարաձճիորեն փայլեցնելով աչքերը, — ինձ հատկապես շատ դուր եկավ, թե
ինչպես էր ինձ բնութագրել որպես դիմոզավորի թրիքից հանված բրածն
նախնադարյան չղջիկի...

Ոհտա Սքիթերը նույնիսկ չձևացրեց, թե իրեն անհարմար զգաց կամ
ամաչեց.

— Ես ուղղակի ուզում էի ասել, որ քո գաղափարներից շատերը փոքր-
ինչ հնառն են, Դամբլդոր, և որ մեր օրերում, երբ փողոցներում բազմաթիվ
կախարդներ...

— Ես մեծագույն հաճույքով կլսեի քո գրեհիկ կոպտության հիմնավոր
բացատրությունը, Ոհտա, — ժպտալով ասաց Դամբլդորը և քաղաքավարի

խոնարհվեց, — բայց կարծում եմ, որ ստիպված ենք թողնել դա մեկ ուրիշ առիթի: Կախարդական փայտիկները կշռելու արարողությունը շուտով կսկսվի, և այն չի կարող կայանալ, եթե չեմպիոններից մեկը թաքնվում է ցախավելների խորդանոցում:

Անչափ ուրախ, որ վերջապես ազատվեց Ոիտա Սքիթերից, Հարրին հետ շտապեց դասասենյակ: Մյուս չեմպիոններն արդեն նստած էին դռան մոտ դրված աթոռներին, և նա գնաց նստեց Սեղրիկի կողքին՝ նայելով թափշա սփռոցով պատված սեղանին, որտեղ արդեն նստած էին հինգ դատավորներից չորսը... պրոֆեսոր Կարկարոֆը, մադամ Մաքսիմը, պարոն Քրաուչը և Լուիո Բեգմանը: Ոիտա Սքիթերը տեղավորվեց անկյունում: Հարրին նկատեց, որ նա իր պայուսակից կրկին կամացուկ հանեց մագաղաթը, փռեց ծնկներին, ծծեց իր Արագ-նոթագրող-գրչափետուրի ծայրը և կրկին տեղադրեց մագաղաթի վրա:

— Թույլ տվե՛ք ներկայացնել ձեզ պարոն Օլիվանդերին, — ասաց Դամբլդորը, տեղավորվելով դատավորների շարքում դրված իր աթոռին և դիմելով չեմպիոններին: — Նա կստուգի ձեր կախարդական փայտիկները, որպեսզի Հրաշամարտից առաջ համոզվի նրանց լավ վիճակի մեջ:

Հարրին նայեց շուրջը և զարմանքից ցնցվելով տեսավ մեծ անգույն աչքերով մի ծեր կախարդի, որը լուր կանգնած էր պատուհանի մոտ: Հարրին առաջ հանդիպել էր պարոն Օլիվանդերին... Նա կախարդական փայտիկների վարպետ էր: Հարրին հենց նրանից էր գնել իր կախարդական փայտիկը Շեղաձիգ փողոցում ավելի քան երեք տարի առաջ:

— Մադմուազել Դելակուռ, խնդրում եմ ձեզ, առաջինը մոտեցեք, — ասաց պարոն Օլիվանդերը՝ քայլելով դասասենյակի կենտրոնում ստեղծված դատարկ տարածության մեջ:

Ֆլորա Դելակուռն անձայն մոտեցավ պարոն Օլիվանդերին և նրան մեկնեց իր կախարդական փայտիկը.

— Հըը՛նմն... — ասաց նա և մատներով հմտորեն պտտեցրեց կախարդական փայտիկը, որը վարդագույն և ուսկեզույն կայծերի փունջ արձակեց ծայրից: Հետո մոտեցրեց այն աչքերին և մանրամասն զննեց:

— Այո՛, — հանգիստ ասաց նա, — ինը և կես մատնաչափ... չձկվող վարդենի... և պարունակում է... օ՛հ, ի՞նչ հրաշք է սա...

— Վիյլայի մազ է, — ասաց Ֆլորան, — տատիկիս մազերից մեկը:

Ուրեմն Ֆլորան իրոք վիյլայի արյուն ունի, մտածեց Հարրին, մտապահելով, որպեսզի ասի Ռոնին... բայց հետո հիշեց, որ Ռոնը իր հետ չի խոսում:

— Այո՛, — ասաց պարոն Օլիվանդերը, — այո՛, ես ինքս երբեք վիյլայի մազ չեմ օգտագործել, անշուշտ: Իմ կարծիքով դրանց ազդեցությունից կախարդական փայտիկները շատ զգացմունքային են դառնում... Սակայն ամեն մեկին իրենը, և եթե սա համապատասխանում է ձեզ...

Պարոն Օլիվանդերը մատները խաղացրեց կախարդական փայտիկի երկայնքով, ակնհայտորեն ձաքեր կամ կոշտուկներ փնտրելով, հետո կիսածայն շշնջաց «Օրքիդեուս» և մի փունջ ծաղիկներ դուրս թռան փայտիկի ծայրից:

— Շատ լավ է, շատ լավ է... նորմալ աշխատանքային վիճակում է, — ասաց պարոն Օլիվանդերը՝ փնջի մեջ հավաքելով ծաղիկներն ու տալով դրանք Ֆլորային իր կախարդական փայտիկի հետ միասին, — պարոն Դիգորի, հաջորդը դու՛ք մոտեցեք:

Ֆլորան հետ սահեց իր տեղը՝ ժպտալով իր կողքով անցնող Սեդրիկին:

— Ա՛հ, իհարկե, սա իմոնցից մեկն է, անշու՛շտ, — ասաց պարոն Օլիվանդերը, շատ ավելի մեծ ոգևորությամբ, երբ Սեդրիկը նրան տվեց իր կախարդական փայտիկը: — Այո՛, շատ լավ եմ իհշում այս փայտիկը: Մեկ հատիկ մազ է պարունակում մի իսկապես հրաշագեղ արու միեղջյուրի պոչից... Տասնյոթ թիզ երկարություն ուներ, քիչ մնաց պոզահարեր ինձ, երբ մազը վերցնում էի պոչից. Տասներկու և մեկ քառորդ մատնաչափ... հացենի... զսպանակի պես առաձգական է: Լավ վիճակում է... Խնամու՞մ ես, ինչպես հարկն է...

— Անցած գիշեր եմ փայլեցրել, — ասաց Սեդրիկը ժպտալով.

Հարրին ցած նայեց իր սեփական կախարդական փայտիկին: Փայտիկը տեսանելիորեն ծածկված էր կեղտոտ մատնահետքերով: Նա ծնկի վրա պարեգոտի ծալքն առավ բռունցքի մեջ և փորձեց աննկատ մաքրել փայտիկը: Մի քանի ոսկեգույն կայծեր դուրս թռան փայտիկի ծայրից՝ վաստակելով Ֆլորա Դելակուռի սաստող հայացքը, և Հարրին դադարեց փայտիկը մաքրելու փորձերը:

Պարոն Օլիվանդերն արծաթագույն ծխի օղակների մի երկար շարան բաց թողեց Սեղրիկի կախարդական փայտիկից, բավարարված ինչ-որ բան մրթմրթաց և հետո ասաց.

— Պարոն Կրամ, խնդրե՞մ:

Վիկտոր Կրամը տեղից վեր կացավ և ներս ընկած ուսերով ու ծուռթաթ դոփեց դեպի պարոն Օլիվանդերը: Նա առաջ մեկնեց իր կախարդական փայտիկը և խոժոռվելով կանգնեց՝ ձեռքերը չհանելով պարեգոտի գրպաններից:

— Հը՞մմն, — ասաց պարոն Օլիվանդերը, — սա Գրեգորովիչի գործն է, եթե չեն սխալվում... Հիանալի վարպետ է, թեև նրա ոճը ես... ինչեւ...

Նա բարձրացրեց կախարդական փայտիկը և մոտիկից զննեց, այս ու այն կողմ պտտելով այն աչքերի առաջ:

— Այո՛... բոխի և վիշապի սրտալար, — Կրամը զիխով արեց, — սովորականից քիչ ավելի հաստ է... բավականին կարծր... տասը և կես մատնաչափ... Ավի՛ս:

Բոխիկից կախարդական փայտիկը հրացանի կրակոցի նման մի ձայթուն հանեց, և մի երամ փոքրիկ, ծլվլացող թռչնակներ դուրս թռան կախարդական փայտիկի ծայրից ու դուրս սուրացին բաց պատուհանով հետկեսօրյա մարող արևի լույսի մեջ:

— Լավ է, — ասաց պարոն Օլիվանդերը՝ Կրամին վերադարձնելով նրա կախարդական փայտիկը, — և մնաց... պարոն Փոթթերը:

Հարրին ոտքի կանգնեց և վերադարձող Կրամի կողքով քայլեց դեպի պարոն Օլիվանդերը: Մոտենալով նա մեկնեց իր կախարդական փայտիկը.

— Աաաաա՛հ, այո՛, — ասաց պարոն Օլիվանդերը՝ հանկարծ փայլեցնելով իր գունատ աչքերը, — այո՛, այո՛, այո՛... Ի՞նչ լավ եմ հիշում:

Հարրին նույնպես հիշում էր: Այնքան լավ էր հիշում, ասես երեկ էր...

Չորս ամառ առաջ, իր տասնմեկերորդ տարեդարձի օրը, Հարրին Հագրիդի հետ միասին մտավ պարոն Օլիվանդերի խանութը՝ զնելու իր կախարդական փայտիկը: Պարոն Օլիվանդերը վերցրեց իր չափերը և հետո սկսեց հերթով տարբեր կախարդական փայտիկներ տալ իրեն, որպեսզի փորձի: Հարրիին թվաց, որ ինքը հասցրեց ձեռքն առնել խանութում եղած գրեթե բոլոր կախարդական փայտիկները, մինչև վերջապես գտնվեց այն մեկը, որը համապատասխանում էր իրեն... Այս մեկը, որը պատրաստված էր

փշարմավից, տասնմեկ մատնաչափ երկարություն ուներ և պարունակում էր փյունիկի պոչից վերցված մի փետուր: Պարոն Օլիվանդերը շատ էր զարմացել, որ Հարրիին հարմար գտնվեց հենց այդ կախարդական փայտիկը. «Հետաքրքիր է», ասել էր նա. «Հետաքրքիր է», և միայն երբ Հարրին հարցուել էր, թե ինչն է հետաքրքիր, պարոն Օլիվանդերը բացատրել էր նրան, որ Հարրիի կախարդական փայտիկի մեջ դրված փետուրը վերցվել էր մի փյունիկից, որն ընդամենը ևս մեկ փետուր էր տվել, և այն դրված էր եղել... Լորդ Վոլդեմորթի փայտիկի մեջ:

Հարրին երբեք ոչ մեկի հետ չէր կիսվել այդ մասին: Նա շատ էր սիրում իր կախարդական փայտիկը, և Վոլդեմորթի կախարդական փայտիկի հետ ունեցած կապի առնչությամբ ոչինչ չէր կարող անել... Ճիշտ ինչպես ոչինչ չէր կարող անել մորաքույր Պետունիայի հետ ազգակցական կապ ունենալու կապակցությամբ: Սակայն նա հուսով էր, որ պարոն Օլիվանդերը չի պատրաստվում բոլորին պատմել այդ մասին: Նա նույնիսկ մտածեց, որ Ոխտա Սքիթերի Արագ-նոթագրող-գրչափետուրը կպայթի ոգևորությունից, եթե պարոն Օլիվանդերը նման բան ասի:

Պարոն Օլիվանդերը շատ ավելի երկար ժամանակ ուսումնասիրեց Հարրիի կախարդական փայտիկը: Վերջապես նա գինու մի շատրվան բաց թողեց փայտիկից ու վերադարձրեց այն Հարրիին՝ հայտարարելով, որ փայտիկը կատարյալ վիճակում է:

— Շնորհակալ եմ բոլորից, — ասաց Դամբլդորը՝ ոտքի կանգնելով դատավորների շարքում: — Հիմա դուք կարող եք վերադառնալ ձեր դասերին... կամ թերևս ավելի ճիշտ կլինի, եթե ուղղակի իջնեք ընթրիքի, որովհետև դասերը շուտով կավարտվեն...

Մտածելով, որ վերջապես գոնե մի բան լավ ստացվեց այդ օրը, Հարրին ոտքի կանգնենց, որպեսզի դուրս գա, բայց սև լուսանկարչական խցիկով գինված մարդն առաջ թռավ և նախազգուշական հազար:

— Լուսանկարները, Դա'մբլդոր... Բա լուսանկարնե՞րը... — ոգևորված գոռաց Բեզմանը: — Բոլոր դատավորները և չեմպիոնները միասին... Ի՞նչ ես կարծում, Ոհ՛տա:

— Ըը՛մնմ... Այո՛, եկեք առաջին հերթին բոլորին միասին լուսանկարենք, — ասաց Ոխտա Սքիթերը, ով կրկին աչքը չէր կտրում Հարրիից. — իսկ հետո, բոլորին առանձին-առանձին կլուսանկարենք:

Լուսանկարվելը բավականին երկար ժամանակ տևեց: Մադամ Մաքսիմը բոլորի վրա ստվեր էր գցում, որտեղ էլ որ կանգնում էր, իսկ լուսանկարիչը չէր կարողանում բավականաչափ հետ գնալ նրան շրջանակի մեջ առնելու համար: Ի վերջո որոշեցին, որ լավ կլինի, եթե նա նստի, մինչ մյուսները կանգնեցին նրա շուրջը: Կարկարոֆը շարունակ մատով գանգրացնում էր իր այծամորուսը: Կրամը, որը Հարրիի կարծիքով պետք է արդեն ընտելացած լիներ նման բաներին, անդադար կուգիկացած թաքնվում էր բոլորի հետևում: Լուսանկարիչը շարունակ ձգտում էր Ֆլորային առաջին պլան հանել, բայց Ոիտա Սքիթերն անընդհատ առաջ էր նետվում ու Հարրիին էր առաջ քաշում կադրի մեջ: Հետո նա պահանջեց, որ բոլոր չեմպիոնները նաև առանձին լուսանկարվեն: Եվ վերջապես նրանց ազատ արձակեցին:

Հարրին ցած իջավ ընթրիքի: Հերմիոնան Դահլիճում չէր... Նա ենթադրեց, որ Հերմիոնան դեռ չի վերադարձել Հիվանդանոցային աշտարակից և միայնակ նստելով սեղանի ծայրին, կերավ, ու վերադարձավ Գրիֆինդորի աշտարակը՝ մտածելով Հեռականչելու հնայանքի հետ կապված հսկայական լրացուցիչ տնային աշխատանքի մասին: Ննջարանում նա դեմառդեն հանդիպեց Ռոնին:

— Քեզ մի բու է սպասում, — կարծ ասաց Ռոնը, այն պահին, երբ Հարրին ներս մտավ: Նա մատնացույց արեց Հարրիի բարձը: Դպրոցի անտառային բուն Հարրիի բարձին նստած համբերությամբ սպասում էր:

— Օհ... ինչ լավ է, — ասաց Հարրին:

— Եվ մեր հնայապատիժը վաղն է լինելու... վաղը երեկոյան Սնեյփի գնդանում, — ասաց Ռոնը:

Հետո նա դուրս եկավ սենյակից՝ չնայելով Հարրիին: Մի պահ Հարրին ցանկացավ գնալ նրա հետևից... Նա հաստատ չգիտեր, թե ինչ էր ավելի շատ ուզում, խոսել Ռոնի հետ, թե մի լավ քոթակել նրան... բայց Սիրիուսի պատասխանը ավելի կարևոր էր, և Հարրին շտապ մոտեցավ բվին, վերցրեց նամակն ու բացեց այն:

ՀԱՅ

Հարոի,

Չեմ կարող նամակի մեջ ասել այն ամենը, ինչ կուզենայի, դա շատ վտանգավոր է, եթե բուն ճանապարհին բռնագրավվի:

Մենք պետք է հանդիպենք: Կարո՞ղ ես նոյեմբերի 22-ին գիշերը ժամը մեկին միայնակ մնալ Գրիֆինդորի աշտարակում:

Ես շատ լավ գիտեմ, որ դու կարող ես ինքդ հոգալ քեզ համար, և քանի դեռ Դամբլորն ու Մուդին կողքիդ են, չեմ կարծում, թե քեզ որևէ մեկը կարող է վնասել: Սակայն, կարծես ինչ-որ մեկն իսկապես ուզում է նման բան անել: Հրաշամարտի մեջ քեզ մտցնելը արդեն իսկ շատ վտանգավոր նախաձեռնություն է եղել, հատկապես հենց Դամբլորի քթի տակ:

Զգոն եղի՛ր, Հա՛րրի: Անպայման կգրես ինձ բոլոր անսովոր բաների մասին: Հնարավորինս շուտ պատասխանիր նոյեմբերի 22-ի համար:

Սիրիուս

ՃԱՎ

Գլուխ 19. Հունգարական Եղջերապոչը

Սիրիոսի հետ հանդիպելու հեռանկարը Հարրիին ուժ տվեց հաջորդ երկու շաբաթների ընթացքում դիմանալու համար: Դա միակ լուսավոր կետն էր ապագայի ամպամած հորիզոնի վրա, որը երբեք նրան այդքան մռայլ չէր թվացել: Իր կամքից անկախ դպրոցի չեմպիոնի կարգավիճակում հայտնվելու ցնցումն արդեն բավականին հյուծել էր նրա նյարդային համակարգը, և իրեն սպասվող անորոշության նկատմամբ վախը սկսել էր ֆիզիկապես ջլատել նրա մարմինը: Առաջին առաջադրանքի օրը հետզհետե մոտենում էր: Հարրին այնպիսի զգացողություն ուներ, ասես այդ օրը, ահասարսություն իրեշի նման աչքերն իր վրա գամած, գաղտագողի մոտենում էր իրեն անորոշ ապագայից: Նա երբեք նման նյարդային վիճակում դեռ չէր եղել: Նույնիսկ քվիդիչի խաղերից առաջ երբեք նման անհանգստություն չէր զգացել, նույնիսկ Սլիզերինի դեմ անցած տարվա վերջին խաղից առաջ, որը Գրիֆինդորին քվիդիչի Գավաթը բերեց: Հարրին զգաց, որ իրեն ցավ է պատճառում ընդհանրապես ապագայի մասին մտածելը: Նա այնպիսի զգացողություն ուներ, ասես իր ամբողջ կյանքը հոսում էր դեպի այդ առաջին առաջադրանքը և դրանով էլ պիտի ավարտվեր...

Իրականում նա նույնիսկ չէր պատկերացնում, թե Սիրիոսն ինչպես պիտի օգներ իրեն կատարել մի բացարձակապես անհայտ, իր գիտելիքներին ու հնտություններին չհամապատասխանող և ծայրահեղ վտանգավոր առաջադրանք, այն էլ մի քանի հազար մարդկանց աչքերի առաջ, բայց գոնե բարեկամական դեմք տեսնելու հնարավորությունը այդ պահին մեծ նշանակություն ուներ Հարրիի համար: Հարրին պատասխան նամակ գրեց Սիրիոսին, որ ինքն ընդհանուր սենյակի բուխարու մոտ կլինի Սիրիոսի առաջարկած ժամին, և հետո Հերմիոնայի հետ միասին նրանք երկար մտածում և պլաններ էին մշակում ընդհանուր սենյակն այդ ժամին անկոչ հյուրերից գերծ պահելու համար: Վերջապես նրանք որոշեցին, որ ծայրահեղ դեպքում ընդհանուր սենյակում մի ամբողջ պարկ թրիքառումբեր կպայթեցնեն կեսպիշերից առաջ, որպեսզի հոսից ու ծխից բոլորն իրենց

ննջարանները փախչեն... Ֆիլն անշուշտ նրանց կաշին կքերթի, բայց դա գոնե մեկ ժամով հետ կպահի բոլորին ընդհանուր սենյակը մտնելու ցանկությունից:

Իսկ մինչ այդ կյանքն ամրոցում ավելի անտանելի էր դարձել Հարրիի համար, որովհետև Ոիտա Սքիթերը հրատարակել էր Երեք կախարդների Հրաշամարտի մասին իր հոդվածը, որն իրականում ոչ թե Հրաշամարտն էր լուսաբանում, այլ ընթերցողներին էր ներկայացնում Հարրիի կյանքի գունագեղ շարադրված պատմությունը: Լրագրի առաջին էջի մեծ մասը զբաղեցնում էր Հարրիի միանձնյա լուսանկարը, հոդվածն ամբողջությամբ նվիրված էր Հարրիին և շարունակվում էր երկրորդ, վեցերորդ և յոթերորդ էջերի վրա: Բոբատոնի և Դարմսթրենգի չեմպիոնների անունները (տառասխալներով) նշվում էին միայն հոդվածի վերջին տողում, իսկ Սեդրիկի անունը ընդհանրապես չէր հիշատակվում ոչ մի անգամ:

Հոդվածը տպագրվել էր արդեն տասն օր առաջ, բայց Հարրին դեռ ամեն անգամ նույն ուժգնությամբ կաթվածահար էր լինում ստամոքսն այրող ամորի զգացումից, երբ մտածում էր, թե ինչե՞ր է վերագրել իրեն Ոիտա Սքիթերը, որ ինքը ոչ միայն չէր ասել նրան, այլ ընդհանրապես երբեք չէր էլ կարող ասած լինել:

❖❖❖

«Երևի ես ուժ եմ ստանում իմ հանգուցյալ ծնողներից...
Գիտեմ, որ նրանք շատ կիպարտանային, եթե ինձ հետ
լինեին այս պահին... Այո՛, երբեմն գիշերներով ես դեռ
լաց եմ լինում՝ սգալով նրանց մահը, և չեմ ամաչում
բարձրածայն խոստովանել դա... Ես համոզված եմ, որ
ոչինչ չի կարող վնասել ինձ Հրաշամարտի ժամանակ,
որովհետև նրանք ինձ հետ են լինելու, նրանք երկնքից
դիտելու են ինձ...»

❖❖❖

Բայց Ոիսա Սքիթերը չէր բավարարվել իր «ըըմմ...»-երը վերածելով երկար ու ճարտարախոս նախադասությունների, նա հարցազրույցներ էր անցկացրել նաև այլ մարդկանց հետ՝ գրանցելով նրանց կարծիքները Հարրիի մասին:

❖❖❖

«Հարրին, վերջապես, սեր և կարեկցանք է գտել Հոգվարթսում, ասում է նրա շատ մոտ ընկեր Քոլին Քրիվին... Հարրիին շատ հազվադեպ կարելի է տեսնել առանց Հերմիոնա Գրեյնջեր անունով մի ուսանողուհու ընկերակցության, որն ապշեցուցիչ գեղեցկության տեր մագլածին աղջիկ է, և Հարրիի նման դպրոցի լավագույն աշակերտներից մեկը...»

❖❖❖

Այն պահից ի վեր ինչ հայտնվեց այդ հոդվածը, Հարրին ստիպված էր դիմանալ մարդկանց տարբեր արձագանքներին... Սլիզերինցիները հիմնականում շարունակ բարձրաձայն ցիտում էին հոդվածի տողերն ամեն անգամ, երբ նա անցնում էր իրենց կողքով՝ համեմելով դրանք քենախնդիր ծաղրական մեկնաբանություններով:

— Թաշկինակ չե՞ս ուզում, Փո՛թթեր, մեկ էլ տեսար սկսես լաց լինել Տրանսֆիգուրացիայի դասին...

— Այդ երբվանից ես դարձել դպրոցի լավագույն ուսանողներից մեկը, Փո՛թթեր...

— Գուցե այս դպրոցը դու՞ք եք հիմնադրել Լոնգբրոթոմի հետ միասին...

— Հե՛յ, Հա՛րրի...

— Հա՛, այդպես էլ կա, — կատաղությունից գլուխը կորցրած գոռաց Հարրին արդեն բոլորից կուշտ՝ շրջվելով միջանցքում, որպեսզի գլուխը մի տեղ փախցնի, — ես չեմ դադարել լաց լինել այն օրվանից ի վեր, ինչ մայրս մահացավ և հիմա պատրաստվում եմ գնալ մի քիչ էլ լաց լինելու...

— Ո՞չ... ուղղակի ուզում էի ասել, որ... պայուսակիցդ բան ընկավ... գրչափետուրդ...

Չոն էր... Հարրին զզաց, որ կարմրեց մինչև մազերի արմատները:

— Օ՛հ... հա՛... ների՛ր... — քրթմնջաց նա, գետնից բարձրացնելով իր գրչափետուրը:

— Ըը՛մ... քեզ հաջողություն երեքշաբթի օրը, — ասաց նա, — Ես անկեղծորեն հույս ունեմ, որ քեզ համար ամեն ինչ բարեհաջող կլինի:

Եվ Հարրիի շփոթմունքը եռապատկվեց սեփական հիմարության անհիմն զզացումի բուռն ալիքով:

Հերմիոնային էլ բաժին հասավ հակակրանքի բացահայտ դրսնորումներից, բայց նա դեռ այնքան էր տիրապետում իրեն, որ չէր սկսում գոռգոռալ անմեղ անցորդների վրա: Իրականում, Հարրին ուղղակի հիանում էր նրա ինքնատիրապետումով և իրավիճակը կառավարելու հմտությամբ:

— «Ապշեցուցիչ գեղեցկության տեր...», հա՞... Ո՞վ, այդ գորշ մկնի՞կը...
— ծղրտաց Փանսի Փարքինսոնը՝ Ռիտայի հոդվածն ընթերցելուց հետո առաջին անգամ դեմառդեն հանդիպելով Հերմիոնային: — Շատ հետաքրքիր է, թե ինչի համեմատությամբ... Գետնասկյուռի՞...

— Բանի տեղ մի՛ դիր, — ասաց Հերմիոնան արժանապատվորեն գլուխը բարձր պահած անցնելով հրհռացող սլիզերինցի աղջիկների կողքով, ասես նույնիսկ չէր էլ լսում նրանց, — ուղղակի բանի տեղ մի՛ դիր, Հա՛րի:

Բայց Հարրին չէր կարող բանի տեղ չդնել: Ունը դեռ ոչ մի անգամ չէր խոսել նրա հետ, այն դեպքից հետո, երբ տեղեկացրեց Սնեյփի հմայապատժի մասին: Հարրին նույնիսկ հույս ուներ, որ իրենք կհասցնեն հաշտվել այն երկու ժամերի ընթացքում, երբ զբաղված էին Սնեյփի զնդանում առնետի ուղեղ թթու դնելով, բայց դա հենց այն նույն օրն էր, երբ հայտնվեց Ռիտայի հոդվածը, ինչը կարծես ավելի ամրապնդեց Ունի կարծիքը, որ Հարրին ուղղակի վայելում էր իր նկատմամբ ստեղծված տարերային ուշադրությունը:

Հերմիոնան արդեն ծայրահեղ բարկացած էր նրանց երկուսի վրա: Նա մեկից մյուսի մոտ էր գնում՝ փորձելով ստիպել նրանց, որ խոսեն իրար հետ, բայց Հարրին ալմաստի պես ամուր էր իր որոշման մեջ. նա չի խոսի Ունի հետ, քանի դեռ Ունը չընդունի, որ ինքը չի դրել իր անունը Հրո գավաթի մեջ և ներողություն չխնդրի իրեն ստախոս անվանելու համար:

— Ես չեմ սկսել, — համառորեն ասում էր Հարրին: — Սա նրա խնդիրն է:
— Դու կարոտում ես նրան, — անհամբերությամբ ասաց Հերմիոնան, —
և ես հաստատ գիտեմ, որ նա էլ կարոտում է քեզ...

— Կարոտու՞մ եմ նրան... — կրկնեց Հարրին: — Ես նրան բոլորովին էլ
չեմ կարոտում...

Բայց դա բացարձակ սուտ էր: Հարրին շատ էր սիրում Հերմիոնային,
բայց Հերմիոնան նույնը չէր, ինչ Ռոնը: Հերմիոնայի հետ նրանք այդքան չէին
ծիծաղում, և շատ ավելի երկար ժամանակ էին անցկացնում գրադարանում:
Հարրին դեռ չէր տիրապետել Հեռականչելու հմայանքին, նրա մոտ ինչ-որ
տարօրինակ արգելանք էր ստեղծվել այդ հմայանքի նկատմամբ, իսկ
Հերմիոնան պնդում էր, որ տեսությունը լավ սերտելը կարող է օգնել: Ուստի
Ճաշի ընդմիջումներին նրանք հիմնականում լինում էին գրադարանում՝
շրջապատված բազմաթիվ գրքերով:

Վիկտոր Կրամը նույնպես զարմանալիորեն երկար ժամանակ էր
անցկացնում գրադարանում, և Հարրին չէր կարողանում հասկանալ, թե դա
նրա ինչին էր պետք: Արդյոք նա սովորու՞մ էր, թե ինչ-որ տեղեկություններ էր
փնտրում, որոնք կարող էին օգնել առաջին առաջադրանքը կատարելու
ժամանակ: Հերմիոնան հաճախ էր բողոքում, որ Կրամն անդադար
գրադարանում է... բոլորովին ոչ այն պատճառով, որ նա իրեն խանգարում
էր, բայց որովհետև Կրամի հետևից շարունակ գրադարան էին գալիս
հօհռացող ու քչիչացող աղջկների երամակներ՝ գրապահարանների
հետևից նրան լրտեսելու համար, իսկ Հերմիոնան այդ աղմուկից շեղվում էր
ու բարկանում:

— Չեմ հասկանում այդ հիմարիկներին... Նա նույնիսկ, կարելի է ասել,
տգեղ է, — բարկացած մրթնրթում էր նա՝ աչքերը փայլեցնելով Կրամի
արտահայտիչ կիսադեմի վրա. — Նրանք հավանում են նրան միայն
հանրահայտ լինելու համար: Նույնիսկ երկրորդ անգամ չէին նայի նրա վրա,
եթե նա չկարողանար անել այդ... Վոնսկու խարկանքը...

— Վոռնսկու խարկանքը, — ասաց Հարրին ատամների արանքից: Բացի
քվիդիչի տերմինների ճիշտ արտասանություն լսելու ցանկությունից նա
կրկին ներքին խայթոց զգաց՝ պատկերացնելով Ռոնի դեմքի
արտահայտությունը, եթե նա լսեր, որ Հերմիոնան խոսում է Վոռնսկու
խարկանքի մասին:

ՀՅ

Շատ տարօրինակ է, բայց երբ վախենում ես ինչ-որ մոտալուտ բանից ու ամեն ինչ կտայիր, որպեսզի ժամանակն ավելի դանդաղ անցներ, մինչև քեզ վախեցնող պահը, այն կարծես ընդհակառակը՝ ավելի արագ է անցնում։ Մինչև առաջին առաջադրանքը մնացած օրերն անցնում էին մեկը մյուսի հետևից այնպիսի արագությամբ, ասես ինչ-որ մեկը հմայանքով կրկնապատկել էր բոլոր ժամացույցների աշխատանքի արագությունը։ Հարրին արդեն, ուր էլ գնար ու ինչ էլ աներ, չեր ազատվում հազիվ վերահսկվող խուճապի զգացումից։ Այդ զգացումն ուղղակի ամենուրեք հետևում էր նրան, ինչպես «Մարգարե» օրաթերթի հոդվածի կապակցությամբ բոլոր կողմերից հնչող ծաղրական մեկնաբանությունները։

Մինչև առաջին առաջադրանքը մնացած վերջին շաբաթ օրը, երրորդ դասարանից բարձր բոլոր ուսանողներին թույլատրվեց այցելության գնալ Հոգսմիտ գյուղը։ Հերմիոնան Հարրիին համոզում էր, որ նրա համար լավ կլինի մի փոքր ցրվել ամրոցից, և Հարրիին պետք էլ չէր շատ համոզել։

- Իսկ Ոտնը, — ասաց նա, — չէի՞ր ուզենա Ոտնի հետ միասին գնալ։
- Օ՛հ... դեհ լավ ... — ասաց Հերմիոնան՝ թեթևակի կարմրելով, — Ես կարծում էի, որ հաստատ կհանդիպենք նրան «Երեք ցախավել»-ում...
- Ո՛չ, — կտրուկ ասաց Հարրին։
- Օ՛հ, Հա՛րի, դուք ձեզ այնքան հիմարաբար եք պահում...
- Ես կգամ, բայց Ոտնի հետ չեմ ուզում հանդիպել։ Ես կգամ անտեսանելիության թիկնոցով։

— Օ՛հ, լա՛վ, շատ լավ... — բարկացած ասաց Հերմիոնան, — բայց ուղղակի անտանելի է քեզ հետ խոսելը, երբ դու այդ թիկնոցով ես։ Երբեք չեմ իմանում, քեզ եմ նայում, թե ինչ-որ տեղ դատարկության մեջ։

Ուստի Հարրին ննջարանում հագավ իր Անտեսանելիության թիկնոցը և Հերմիոնայի հետ միասին ուղղվեց դեպի Հոգսմիտ։

Հարրին իրեն հրաշալիորեն ազատ էր զգում թիկնոցի տակ։ Դիտում էր, ինչպես են մյուս ուսանողներն անցնում իրենց կողքով՝ շտապելով րոպե առաջ հասնել գյուղ, մեծամասնությունը կրում էր ԿԵՑՑԵ ՍԵՂՐԻԿ ԴԻԳՈՐԻՆ կրծքանշանները, բայց ի տարբերություն վերջին ժամանակների

ոչ մի զգվելի դիտողություն չէր հնչում իր հասցեին, և ոչ ոք չէր ցիտում այդ ապուշ հոդվածը:

— Մարդիկ արդեն սկսել են նայել ինձ վրա, — դժգոհ մրթմրթաց Հերմիոնան, երբ քիչ ավելի ուշ դուրս էին գալիս «Մեղրադմբուզ» քաղցրավենիքի խանութից՝ կաթնախուսով լցոնած հոկայական շոկոլադներ ուտելով, — կարծում են, որ ինքս ինձ հետ եմ խոսում:

— Ուրեմն առանց շրթունքներդ շարժելու խոսի՞ր:

— Դեհ լավ, բավական է համարես, հանի՞ր թիկնոցը և մարդավարի քայլի՞ր: Այստեղ քեզ ոչ ոք չի տեսնի:

— Ոչ ոք, հա՞՝, — ասաց Հարրին, — ապա մի հետ նայի՞ր...

Ոիտա Սքիթերն ու նրա լուսանկարիչն այդ պահին դուրս էին գալիս «Երեք ցախավել» պանդոկից: Շատ ցածրածայն խոսելով նրանք անցան Հերմիոնայի կողքով, նույնիսկ մի հայացք չնետելով նրա վրա: Հարրին սեղմվեց «Մեղրադմբուզի» պատին, որպեսզի ճանապարհ տա Ոիտա Սքիթերին և չխփվի նրա կոկորդիլոսի կաշվից պայուսակին:

Երբ նրանք անցան, Հարրին ասաց.

— Նա այստեղ գյուղում է մնում: Հաստատ գալու է առաջին առաջադրանքը դիտելու:

Ասելով դա, նոյն պահին զգաց, ինչպես ստամոքսն ալեկոծվեց խուճապի անհաղթահարելի զգացումից: Նա այդ մասին դեռ ոչ մի անգամ բարձրածայն չէր խոսել: Ինքն ու Հերմիոնան խուսափում էին քննարկել, թե ինչ կարող է լինել առաջին առաջադրանքը: Հարրին այնպիսի զգացում ուներ, որ նոյնիսկ Հերմիոնան չէր ուզում մտածել այդ մասին:

— Գնաց, — ասաց Հերմիոնան՝ նայելով ուղիղ Հարրիի միջով դեպի փողոցի ծայրը: — Գուցե գնանք մեղրագինի խմենք «Երեք ցախավելում»: Մի քիչ ցրտեց դրսում, ի՞նչ կասես... Ստիպված չես լինի խոսել Ռոնի հետ, — արագ ավելացրեց նա՝ ձիշտ հասկանալով Հարրիի լռության պատճառը:

«Երեք ցախավել» պանդոկը լեփ-լեցուն էր հիմնականում Հոգվարթի ուսանողներով, ովքեր եկել էին վայելելու իրենց ազատ շաբաթ օրը: Սակայն կային նաև հրաշագործական ցեղի բազմաթիվ այնպիսի ներկայացուցիչներ, որոնց Հարրին հազվադեպ էր տեսնում ուրիշ վայրերում: Հարրին ենթադրեց, որ քանի որ Հոգմիդը միակ բացարձակապես հրաշագործներով բնակեցված գյուղն է ամբողջ Բրիտանիայում, այն ասես յուրօրինակ

հանգրվան լիներ այնպիսի արարածների համար, ինչպիսիք են ջադուները, կյուսները, աջոջ-մաջոջները, ովքեր ոչ միայն հմուտ չեն արտաքինը քողարկելու մեջ, այլ անգամ չեն էլ հոգում դրա համար:

Անտեսանելիության թիկնոցով անչափ դժվար էր ամբոխի միջով շարժվելը: Եթե հանկարծ հրեիր մեկին կամ տրորեիր մեկի ոտքը, ապա հարցերի տեղիք տվող բավականին անհարմար վիճակ կարող էր ստեղծվել: Հարրին դանդաղ շարժվեց դեպի անկյունում գտնվող ազատ սեղանը, իսկ Հերմիոնան գնաց իրենց համար խմիչք գնելու: Պանդոկի մեջ սրահով անցնելով, Հարրին նկատեց Ռոնին, որը նստած էր ֆրեդի, Զորջի և Լի Զորդանի հետ: Դիմադրելով Ռոնի ծոծրակին մի լավ ապտակ հասցնելու գայթակղությանը, նա վերջապես հասավ անկյունի սեղանին, բայց համենայնդեպս, չնստեց, այլ պատին հենված կանգնեց սեղանի մոտ:

Հերմիոնան մի պահ անց միացավ նրան և աննկատ մի շիշ Մեղրագինի մտցրեց նրա թիկնոցի տակ:

— Ես իսկական ապուշի տեսք ունեմ՝ այստեղ մենակ նստած, — մրթնրթաց նա, — բարեբախտաբար հետս զբաղվելու բան են բերել:

Եվ նա դուրս հանեց մի նոթատետր, որի մեջ գրանցում էր ԴքիՊԱԾ-ի անդամների անունները: Հարրին տեսավ, որ իր ու Ռոնի անունները գրված են մի շատ կարծ ցանկի առաջին տողերում: Կարծես շատ վաղուց էր, երբ իրենք միասին նստած կանխատեսումներ էին բստրում, իսկ Հերմիոնան հայտնվեց և առանց այլնայլության նշանակեց իրենց քարտուղար ու գանձապահ:

— Գիտես ի՞նչ, գուցե փորձեմ գյուղի բնակիչներին ընդգրկել ԴքիՊԱԾ-ի մեջ, — մտազբաղ ասաց Հերմիոնան՝ շուրջը նայելով:

— Հա՛, վատ չի լինի, — ասաց Հարրին: Նա թիկնոցի տակ մի կում արեց իր շշից, — Հերմիոնա, Ե՞րբ պիտի դադարեցնես ԴքիՊԱԾ-ի գործունեությունը:

— Երբ տնային ալփերը սկսեն նորմալ աշխատավարձ ստանալ և նորմալ աշխատանքային պայմաններ ունենան, — ի պատասխան ֆշացրեց նա: — Գիտե՞ս ինչ, ես սկսում եմ մտածել, որ ժամանակն է ավելի անմիջական գործողություններ կատարելու համար: Հետաքրքիր է, ինչպե՞ս կարելի է խոհանոցները գնալ:

— Գաղափար չունեմ, պիտի ֆրեդին ու Զորջին հարցնես, — ասաց Հարրին:

Հերմիոնան ընկավ մտազբաղ լոռության մեջ, մինչ Հարրին խմում էր իր Մեղրագինին և դիտում պանդոկում հավաքված մարդկանց: Բոլորն անչափ ուրախ և ազատ տեսք ունեին: Եթե Մաքմիլանը և Հաննա Աբոթը մոտակա սեղանի մոտ նստած զբաղված էին շոկոլադի գորտերի քարտեր փոխանակելով, և երկուսն էլ կրում էին ԿԵՑՑԵ ՍԵԴՐԻԿ ՌԻԳՈՐԻՆ կրծքանշաններ: Դռան մոտ Հարրին տեսավ Չոյին՝ ռեյվենքլոցիների մի մեծ խմբի հետ: Համենայնդեպս, Չոն Սեդրիկին օժանդակող կրծքանշան չէր կրում... Դա փոքր-ինչ սրտապնդեց Հարրիին... Այդ պահին նա ինչ ասես կտար, միայն թե լիներ այդ անհոգ ծիծաղող մարդկանցից մեկը, ովքեր տնային աշխատանքներից բացի ուրիշ ոչ մի բանի մասին մտահոգվելու կարիքը չունեին: Նա պատկերացրեց, թե ինչպիսին կլիներ իր կյանքն այդ պահին, եթե իր անունը դուրս չգար Հրո գավաթից: Նա ստիպված չէր լինի Անտեսանելիության թիկոնց հագնել այդտեղ գալու համար: Ունը նստած կլիներ իր կողքին: Եվ նրանք երեքով հիմա երջանիկ ու անհոգ զբաղված կլինեին պատկերացնելով, թե գալիք երեքշաբթի օրը ինչպիսի վտանգավոր առաջադրանքներ են սպասվում Հրաշամարտի մասնակիցներին: Նա ինքը բոլորի հետ միասին անհամբերությամբ կսպասեր այդ օրվան և սրտանց ու ամբողջ հոգով բոլորի հետ միասին կօժանդակեր Սեդրիկին՝ ապահով նստած մի տեղ մարզադաշտի վերին շարքերում...

Մի պահ նա մտածեց, թե մյուս չեմպիոններն ինչպես են իրենց զգում: Վերջերս նա Սեդրիկին միշտ տեսնում էր շրջապատված երկրպագուների մեծ խմբերով ու թեև նա շատ նյարդային էր երևում, բայց նաև շատ ոգևորված էր: Հարրին ժամանակ առ ժամանակ միջանքներում տեսնում էր Ֆլորա Շելակութին: Նա միշտ գոռոզամիտ ու անտարբեր տեսք ուներ: Իսկ Կրամն ուղղակի ժամերով նստում էր գրադարանում՝ շրջապատված գրքերի հատորներով:

Հարրին մտածեց Սիրիուսի մասին, և նրա կրծքում գոյացած կարծր հանգույցը կարծես մի փոքր փափկեց: Ընդամենը տասներկու ժամից ինքը կտեսնի Սիրիուսին ու կխոսի նրա հետ: Այդ գիշեր նրանք պիտի հանդիպեն ընդհանուր սենյակի բուխարու մոտ... Եթե իհարկե ոչինչ չխափանվի, ինչպես ամեն ինչ էր խափանվում վերջերս...

— Տե՛ս, Հագրիդն է, — ասաց Հերմիոնան:

Բազմությունից դուրս եկավ Հագրիդի հսկայական գզզված բաշը... Բարեբախտաբար, նա իրաժարվել էր մազերը կապելու գաղափարից: Հարրին զարմացավ, թե ինչու մինչև այդ պահն ինքը չէր նկատել Հագրիդին, որն այնքան մեծ էր, որ նրան չնկատելն ուղղակի անհնար էր: Բայց զգուշությամբ ոտքի կանգնելով Հարրին տեսավ, որ Հագրիդը սեղանի վրա կռացած ինչ-որ բան էր փսխում պրոֆեսոր Մուդիի ականջին: Հագրիդը սովորականի պես խմում էր մի հսկայական անագե գավաթից, իսկ Մուդին ինչպես միշտ խմում էր իր տափաշչից: Մադամ Ողօմերթան, պանդոկի սիրունիկ տիրուիին, կարծես այնքան էլ գոհ չէր և խեթ-խեթ հայացքներ էր գցում Մուդիի վրա՝ սեղաններից հավաքելով բաժակներն ու գավաթները: Գուցե նա կարծում էր, որ դա վիրավորանք էր իր համեմված մեղրագինու հասցեին, բայց Հարրին ավելի լավ գիտեր, թե ինչ էր կատարվում: Մուդին ինքնապաշտպանության իր բոլոր դասերի ժամանակ ասում էր, որ գերադասում է ընդունել միայն իր սեփական ձեռքերով պատրաստված կերակուրն ու խմիչքը, որովհետև որևէ Սև կախարդի համար անչափ հեշտ է թունավորել առանց հսկողության թողած գավաթի կամ ափսեի պարունակությունը: Մինչ Հարրին դիտում էր նրանց, Հագրիդն ու Մուդին ոտքի կանգնեցին և պատրաստվեցին դուրս գնալ պանդոկից: Հարրին ձեռքով արեց, հետո հիշեց, որ Հագրիդը չի կարող տեսնել իրեն, որովհետև ինքը թիկնոցով է: Մուդին սակայն կանգ առավ և իր կախարդական աչքը գամեց այն անկյունին, որտեղ կանգնած էր Հարրին: Նա թիթեացրեց Հագրիդի մեջքին (չկարողանալով ձեռքը հասցնել նրա ուսին) և ինչ-որ բան մրթնրթաց նրան, իսկ հետո այդ երկուսը պանդոկի սրահով վերադարձան դեպի Հարրիի ու Հերմիոնայի սեղանը.

— Հերմիոնա, ո՞նց ես, — բարձրածայն ասաց Հագրիդը.

— Ողջու՛յն, — ասաց Հերմիոնան՝ ժպտալով:

Մուդին կաղալով պտտվեց սեղանի շուրջը և առաջ թեքվեց սեղանի վրա: Հարրիին թվաց, թե նա կարդում է ԴքիՊԱՇ-ի նոթատետրը, բայց նա քթի տակ մրթնրթաց.

— Լավ թիկնոց ունես, Փո՛թթեր:

Հարրին ապշահար նայեց նրան: Մուդիի քթից պակասող մեծ կտորի դատարկ խոռոչն ընդամենը մի քանի մատնաչափ էր հեռու նրա աչքերից: Մուդին լայն ժպտաց:

— Չեր աչքը... դուք կարո՞ղ եք...

— Հա՛, տեսնում եմ Անտեսանելի թիկնոցների միջով, — կամացուկ ասաց Մուդին: — Եվ պատկերացրու, որ երբեմն շատ օգտակար բաներ եմ տեսնում:

Հագրիդը նույնպես ժպտում էր Հարրիին: Հարրին գիտեր, որ Հագրիդը չի կարող տեսնել իրեն, բայց Մուդին հաստատ ասել էր նրան, որ ինքն այդտեղ էր:

Հագրիդը նույնպես առաջ թեքվեց՝ ձևացնելով թե կարդում է ՂքիՊԱՇ-ի նոթատետրը և շատ ցածր շշուկով, այնպես որ միայն Հարրին լսի, ասաց.

— Հա՛րի, այսօր կեսզիշերին կգաս իմ խրճիթը, թիկնոցով կգա՞ս, — շշնջաց Հագրիդը, իսկ հետո մեջքն ուղղելով բարձրածայն դիմեց Հերմիոնային, — առայժմ, Հերմիոնա, — հետո աչքով արեց, շրջվեց ու դուրս գնաց: Մուդին գնաց նրա հետևից:

— Ինչու՞ է ուզում, որ կեսզիշերին գնամ իր մոտ, — ասաց Հարրին անչափ զարմացած:

— Այդպիսի բան ասա՞ց, — հարցրեց Հերմիոնան՝ ապշահար տեսքով, — հետաքրքիր է, թե ինչի՞ համար: Բայց ճիշտն ասած չգիտեմ, արդյոք պե՞տք է գնաս, թե չէ, Հա՛րի... — նա նյարդայնացած շուրջը նայեց և շշուկով շարունակեց, — դու կարող ես ուշանալ Սիրիուսի հետ հանդիպումից:

Իրոք կեսզիշերին Հագրիդի մոտ գնալը նշանակում էր վտանգի տակ դնել Սիրիուսի հետ իր հանդիպումը: Հերմիոնան առաջարկեց, որ Հեղվիզին երկտողով ուղարկեն Հագրիդի մոտ և զգուշացնեն, որ նա չի գալու... Եթե միայն Հեղվիզը համաձայնի երկտողը վերցնել... Հարրին, սակայն, մտածեց, որ ավելի լավ կլինի, եթե ինքն ուղղակի շատ արագ գնա տեսնի, թե Հագրիդն իրեն ինչ է ուզում ասել: Իրականում նրան շատ հետաքրքիր էր, թե դա ինչ կարող էր լինել: Հագրիդը երբեք չէր խնդրել Հարրիին, որ այդքան ուշ գիշերով նա գար իրեն տեսության:

Այդ երեկո ժամը տասնմեկն անց կեսին, Հարրին, որը ձևացրել էր, թե վաղ է գնում քնելու, Անտեսանելիության թիկնոցը կրկին քաշեց զլխին և ննջարանից գաղտագողի դուրս գալով իջավ ընդհանուր սենյակը։ Այնտեղ դեռ մի քանի մարդ կար։ Բրիվի եղբայրները հավաքել էին ԿԵՑՑԵ ՍԵՂՈՒԿ ԴԻԳՈՐԻՆ կրծքանշանների մի մեծ կույտ և փորձում էին կախարդել, որպեսզի դրանք ասեն ԿԵՑՑԵ ՀԱՐՈՒ ՓՈԹԹԵՐՈՇ։ Սակայն առայժմ նրանց հաջողվել էր միայն հասնել այն բանին, որ կրծքանշանները լռվել էին ՓՈԹԹԵՐՈՇ ԴՈՒՐՍՊՐՈՇՈՒԿ Է բարերի վրա և էլ չէին փոխվում։ Հարրին զգուշությամբ անցավ նրանց կողքով և կանգնելով դիմանկարի բացվածքի մոտ մի պահ սպասեց մինչև Հերմիոնան, ինչպես պայմանավորվել էին, դրսից բացեց Չաղ Կոմսուհու դիմանկարը։ Նա «Ծնորհակալություն» շնորհագործության և կամացուկ անցավ նրա կողքով։

Շրջակայքում այդ գիշեր շատ մութ էր։ Հարրին քայլեց մարզագետնով դեպի Հագրիդի խրճիթի լուսերը։ Բոբատոնի հսկայական կառքը նույնպես լուսավորված էր։ Հարրին լսեց կառքի ներսից արձագանքող մադամ Մաքսիմի ծայնը և թակեց Հագրիդի խրճիթի դուռը։

— Դու՝ ես, Հա՛րի, — շնորհագործության բացելով դուռը և դուրս նայելով։

— Հա՛, — ասաց Հարրին և սողոսկելով խրճիթի մեջ զլխից ցած քաշեց թիկնոցը, — ի՞նչ կա…

— Քեզ մի բան պիտի ցույց տամ, — ասաց Հագրիդը։

Հարրին սակայն նկատեց, որ Հագրիդը ծայրահեռ ոգևորված էր։ Ծոցագրպանում նա մի ահօելի չափերի ծաղիկ էր կրում, որն ավելի շուտ նման էր մի չափանցիկ արտիշոկի։ Նա կարծես հրաժարվել էր մազերն անվայուղով հարթելու փորձերից, բայց անկասկած մեծագույն ձիգեր էր գործադրել դրանք սանրելու համար… Հարրին նույնիսկ սանրի մի քանի զարդված ատամ տեսավ՝ խրված նրա մազերի մեջ։

— Ի՞նչ պիտի ցույց տաս ինձ, — հոգնած ասաց Հարրին՝ մտածելով, որ գուցե ուտիձները ծու են դրել և դրանից է Հագրիդն այդպես ոգևորվել կամ գուցե նա մեկ ուրիշ եռագլուխ շուն է գնել պանդոկի այցելու մի արկածախնդիր օտարականից։

— Արի՛ ինձ հետ ու լուռ մնա, թիկնոցի տակից դուրս չգաս, — ասաց Հագրիդը, — մենք ժանիքին էլ չենք վերցնի մեզ հետ... Դա նրան դուր չի գա...

— Լսի՛ր, Հա՛գրիդ, ես չեմ կարող քեզ հետ երկար մնալ... Պետք է ժամը մեկին կրկին ամրոցում լինեմ ...

Բայց Հագրիդը նրան չէր լսում, նա արդեն բացել էր խրճիթի դուռը և դուրս էր գնում: Հարրին շտապեց նրա հետևից և մեծագույն զարմանքով հայտնաբերեց, որ Հագրիդը գնում էր դեպի Բոբատոնի կառքը:

— Հա՛գրիդ, էս ու՞ր...

— Շշշշ... — ասաց Հագրիդը և երեք անգամ թակեց երկու խաչաձևած ոսկյա կախարդական փայտիկներով զինանշան կրող դուռը:

Մադամ Մաքսիմն ինքը բացեց: Նա իր հսկայական ուսերին մի մետքսյա շալ էր զցել: Տեսնելով Հագրիդին նա Ժպտաց

— Ա՛հ, Ագրի՛դ... ժամանա՞կն է...

— Բոն-սյուառ, — ասաց Հագրիդը՝ լայնաբերան Ժպտալով և ձեռքն առաջ մեկնեց, որպեսզի օգնի նրան իջնել ոսկյա աստիճաններով:

Մադամ Մաքսիմն իր հետևից փակեց դուռը: Հագրիդը նրան առաջարկեց իր ձեռքը, և նրանք միասին քայլեցին՝ շրջանցելով այն փարախը, որտեղ գտնվում էին մադամ Մաքսիմի հսկայական թևավոր ձիերը: Հարրին, բացարձակապես ոչինչ չհասկանալով, վագեց նրանց հետևից: Հագրիդն, ի՞նչ է, ուզում էր մադամ Մաքսիմի՞ն ցույց տալ իրեն... Բայց ինքը կարող էր նրան ցանկացած ժամանակ տեսնել, երբ ուզենար... Մադամ Մաքսիմն այն կանանցից չէր, որոնց հանդիպելուց կարելի էր չնկատել, իսկ երկար ժամանակ չտեսնելուց՝ կարոտել...

Սակայն կարծես Հագրիդը մադամ Մաքսիմին նույնպես հրավիրել էր ականտես լինելու մի բանի, ինչի համար կանչել էր նաև Հարրիին, որովհետև քիչ անց մադամ Մաքսիմը փոքր-ինչ սեթեթորեն հարցրեց.

— Ու՞ր ես տանում ինձ, Ագրի՛դ...

— Դու շատ կիավանես, — հպարտանալով ասաց Հագրիդը, — արժե նման բան տեսնելը, վստահի՛ր ինձ: Բայց դու ոչ մեկին ոչինչ չես ասի, չէ՞... Ոչ ոք չպետք է իմանա սրա մասին...

— Անշու՛շտ, — ասաց մադամ Մաքսիմը՝ թարթելով իր երկար խիս թարթիչները:

Բայց նրանք շարունակում էին քայլել, և Հարրին հետզհետեւ ավելի ու ավելի էր նյարդայնանում՝ վազելով նրանց հետևից և մերթընդմերթ նայելով իր ժամացույցին: Հագրիդն ինչ-որ ապուշ գործի համար գիշերով կանչելբերել էր իրեն այս ամայության մեջ, և դրա պատճառով ինքը կարող էր ուշանալ Սիրիուսի հետ հանդիպումից: Եթե նրանք շուտով տեղ չհասնեն, ապա ինքն ուղիղ կգնա ամրոց՝ Հագրիդին թողնելով մադամ Մաքսիմի հետ լուսնային զբոսանքը վայելելու...

Բայց հենց այդ պահին... երբ արդեն այնքան էին հեռացել Անտառի եզրով, որ ամրոցն ու լիձն այլևս չէին երևում, Հարրին ինչ-որ աղմուկ լսեց: Առջևում բազմաթիվ մարդիկ կային, իրարանցումի աղմուկ և գոռգոռոցներ էին լսվում... իսկ հետո հանկարծ մի խլացուցիչ, որոտալից ու ահարկու մօնչուն լսվեց...

Հագրիդը մադամ Մաքսիմին տարավ ճյուղաշատ թիկերի մոտ ու կանգնեց: Հարրին շտապեց նրանց հետևից... Մի պահ նրան թվաց, որ ծառերի հետևում խարույկներ է տեսնում, և դրանց շուրջը վազվաղ մարդկանց... իսկ հետո նրա բերանը ինքնըստինքյան բացվեց, ու ծնոտը կախ ընկավ:

Վիշապներ...

Չորս լրիվ հասուն, ահօելի չափերի սարսափազդու տեսքով մողեսներ, որոնք հետևի ոտքերի վրա հետ-հետ էին գնում մի հսկայական փարախի մեջ, որը հետևի կողմից կիսալուսնաձև պարսպապատված էր հաստ բարձր գերաններով... Բոլորը մօնչում էին ու խօխռացնում... Կրակի շիթեր էին ժայթքում ժանիքավոր բաց երախներից, որոնք ցցված էին վիշապների մի քանի տասնյակ մետր օդի մեջ վեր ծգված երկար պարանոցների վրա: Վիշապներից մեկն արծաթափայլ կապույտ էր, երկար, սրածայր պողերով և օդն էր կծում իր ահազդու ծնոտներով ու սպառնալից մօնչում գետնի վրա վազվաղ մարդկանց ուղղությամբ: Մյուսը սադաֆի պես փայլվիուն կանաչ էր և սարսափազդու ուժով գալարվում ու դոփում էր գետինը: Երրորդը ալ կարմիր էր, մռութի շուրջը շարված ոսկեգույն ժանիքների ու եղջյուրների զարմանահրաշ թագով, և սնկանման հրացայտ ամպեր էր արտաշնչում օդի մեջ: Չորրորդը բոլորից մեծն էր, ահօելի չափերի մի սև իրեշ, և մյուսներից ավելի շատ էր նման զրահակուր թեփուկներով ծածկված հնադարյան մողեսի, և այդ մեկն իրենց ամենամոտն էր կանգնած:

Առնվազն երեսուն կախարդներ, յուրաքանչյուր վիշապի մոտ՝ յոթ թե ութ հոգի, փորձում էին վերահսկել նրանց՝ ձգելով մողեսներին կապող շղթաները, որոնք հաստ կաշվե փոկերով կապված էին նրանց երկար պարանոցներին ու ոտքերին: Ուղղակի շանթահարված Հարրին վեր նայեց և շատ բարձր երկնքի մեջ տեսավ սև վիշապի հրավառ աչքերը, կատվի նման ուղղահայաց բիբերով, որոնք, դժվար էր ասել, վախից թե կատաղությունից, դուրս էին ցցվել նրա ահազդու ոսկրակուռ ճակատի տակից... Վիշապը սարսափագդու խռխռացնում էր... մռնչում, կաղկանձում ու փռնչում...

— Մոտիկ չգա՛ս, Հա՛գրիդ, — գոռաց ցանկապատի մոտ կանգնած կախարդներից մեկը, ուժեղ ձգելով իր պահած շղթան: — Կարող են ամենաքիչը տասը մետր հեռավորության վրա կրակ թքել: Իսկ այս Եղերապոչը նույնիսկ քսան մետրի կարող է հասնել:

— Ի՞նչ գեղեցիկ են, — կամացուկ ասաց Հագրիդը:

— Չենք կարողանում հանգստացնել, — գոռաց կախարդներից մեկը, — Քարացնող հմայա՛նք... Բոլորս միասին... Երեք հաշվիս...

Հարրին տեսավ, որ վիշապապաններից յուրաքանչյուրը հանեց իր կախարդական փայտիկը:

— Ստու՛աեֆե... — գոռացին բոլորը միաժամանակ, և Քարացնող հմայանքները ճայթեցին մթության մեջ՝ հրթիռների նման շառաչելով դեպի վիշապները և խփելով նրանց հաստ կաշվին, կայծերի փնջեր թափեցին մթության մեջ...

Հարրին տեսավ, ինչպես ամենամոտիկ կանգնած վիշապը վտանգավոր ձգվեց հետևի ոտքերի վրա, և նրա սահմուկեցնող ծնոտները լայն բացվեցին անձայն կալանչի մեջ: Վիշապի ռունգերը հանկարծ մարեցին, թեև դեռ շարունակում էին ծխալ, հետո շատ դանդաղ վիշապն ընկավ... Մի քանի տոննա քաշով սև ջլապինդ մարմինը մի այնպիսի դղրոյունով հարվածեց գետնին, որ Հարրիի թիկունքում գտնվող բարձր ծառերը ճռճռացին:

Վիշապապաններն իջեցրին իրենց կախարդական փայտիկները և քայլեցին դեպի տապալված կենդանիները, որոնցից յուրաքանչյուրը մի փոքր բլրի չափ էր: Նրանք սկսեցին շղթաներն ու կապերն արագ ամրացնել գետնի մեջ խրված սյուներին, որոնք ապահովության համար ավելի էին խորացնում իրենց փայտիկների օգնությամբ:

— Կուգենա՞ս մոտիկից նայել, — ոգևորված հարցրեց Հագրիդը մադամ Մաքսիմին։ Նրանք երկուսով քայլեցին դեպի պարիսպը, և Հարրին գնաց նրանց հետևից։ Այն կախարդը, որը զգուշացրել էր Հագրիդին, որ ավելի շմոտենա, շրջվեց, և Հարրին ճանաչեց Չարլի Ուիզլիին։

— Լա՞վ ես, Հա՛գրիդ, — ասաց նա իւիին շնչելով և մոտեցավ, որ խոսի իյուրերի հետ։ — Արդեն լավ կլինեն… Բոլորին քնաբեր էինք տվել, որ դիմանան ճանապարհին… Մտածեցինք, որ ավելի լավ կլինի նրանց համար, եթե մթության ու լռության մեջ արթնանան… բայց, ինչպես տեսաք, այնքան էլ երջանիկ չէին, բոլորովին երջանիկ չէին այստեղ հայտնվելու համար…

— Ի՞նչ ցեղատեսակներ ունեք էստեղ, Չա՛րլի, — ասաց Հագրիդը, սիրահարված հայացքով նայելով ամենամոտ ընկած սև վիշապին… Վիշապի աչքերը դեռ բաց էին։ Հարրին կարող էր տեսնել անգամ նրա սև կնճռապատ կոպերի տակից փայլիլող դեղին աչքի հատվածը։

— Այս մեկը Հունգարական Եղջերապոչ է… — ասաց Չարլին. — Են մեկը Ուելսական զմրուխտագույն տեսակից է… Են մյուսը, ամենափոքրը, Շվեդական կարձամութ է… Իսկ այ էս կարմիր վիշապը կոչվում է Չինական թագակիր…

Չարլին կրկին շրջվեց, մադամ Մաքսիմը բժժած վիշապներին դիտելով, քայլում էր փարախի երկայնքով։

— Ես չգիտեի, որ նրան հետդ կրերես, Հա՛գրիդ, — խոժոռվելով ասաց Չարլին։ — Զեմպիոնները չպետք է նախօրոք որևէ բան իմանան առաջադրանքի մասին։ Նա հաստատ կասի իր ուսանողին, ի՞նչ ես կարծում…

— Մտածեցի, որ նրան հետաքրքիր կլինի տեսնել, — ուսերը թոթվելով ասաց Հագրիդը, դեռ հիացական, սիրահարված հայացքով շոյելով վիշապներին։

— Իրոք, շատ ռոմանտիկ ժամադրություն է Հա՛գրիդ, — ասաց Չարլին՝ գլուխն օրորելով։

— Ժամադրություն չէ, այլ զբոսանք… — ուղղեց նրան Հագրիդը, — ուրեմն ամեն մեկը մի չեմպիոնի համա՞ր է… Իսկ ի՞նչ պիտի անեն սրանց հետ… Հո չե՞ն կրվելու…

— Չէ՛, կարծում եմ, որ ուղղակի պիտի անցնեն նրանց մոտով, — ասաց Չարլին։ — Մենք պատրաստ կանգնած կլինենք մեր կախարդական

փայտիկներով, եթե իրավիճակը վերահսկումից դուրս գա: Թխսկան մայրերի էին ուզել... Զգիտեն թե ինչու... Բայց ասեմ քեզ, չեմ նախանձի նրան, ում բաժին կընկնի Եղջերապոչը: Սարսափելի դաժան արարած է: Պոչը նույնքան վտանգավոր է, որքան գլուխը, տե՛ս:

Չարլին մատնացույց արեց Եղջերապոչին, և Հարրին տեսավ մի քանի մատնաչափ երկարությամբ բրոնզագույն ցցերով զարդարված պոչը:

Չարլիի հինգ ընկեր Վիշապապաններն այդ պահին ծանր քայլերով մոտեցան Եղջերապոչին՝ երկու կողմից բռնած բերելով հաստ ծածկոցի մեջ շարված նրա հսկայական, ասես գրանիտե գորշ ձվերը: Նրանք ձվերը զգուշությամբ տեղավորեցին Եղջերապոչի կողքին: Հագրիդը կարոտակեց մռնչուն արձակեց:

— Զվերը վերցրել էինք հաշվելու համար, Հա՛գրիդ, — խստորեն ասաց Չարլին, հետո ավելացրեց. — Հարրին ինչպե՞ս է...

— Լավ է, — ասաց Հագրիդը, առանց աչքը ձվերից կտրելու:

— Հուսանք, որ սրանցից մեկնումեկի հետ հանդիպելուց հետո էլ լավ կլինի, — մռայլ ասաց Չարլին՝ նայելով Վիշապների փարախին, — չիամարձակվեցի նույնիսկ մամային ասել, թե առաջին առաջադրանքի ժամանակ նրանց ինչ է սպասվում: Մտահոգությունից արդեն լրիվ գլուխը կորցրել է... — Չարլին շարունակեց՝ կապկելով մոր հուզախառն ձայնը. — «Ինչպե՞ս կարող էին թույլ տալ նրան մասնակցել Հրաշամարտին... Նա դեռ երեխա է... Ես էլ կարծում էի, որ Հոգվարթսում բոլորն ապահով են, որ տարիքային սահման կա»... Մի քանի օր աչքերը չեն չորանում, ուղղակի անդադար լաց էր լինում՝ Հարրիի մասին «Մարգարե» օրաթերթում գրված հոդվածը կարդալուց հետո... «Խեղճ երեխա... դեռ գիշերներով լաց է լինում ծնողների համար... Օհ, Աստված նրան պահպան, իսկ Ես չգիտեի...»

Հարրին այլևս չդիմացավ: Կստահ լինելով, որ Հագրիդը հաստատ իրեն չի կարոտի, երբ նրա ուշադրությունը զբաղեցնող չորս Վիշապներ կան ու մի ամբողջ մադամ Մաքսիմ, Հարրին շրջվեց ու սկսեց շտապ քայլել դեպի ամրոցը:

Նա չգիտեր անգամ ուրախ էր, թե ոչ, որ արդեն գիտեր, թե ինչ էր սպասվում իրեն առաջին առաջադրանքի ժամանակ: Գուցե իրոք իմանալն ավելի լավ էր: Առաջին ցնցումն արդեն անցավ: Գուցե, եթե նա Վիշապներին առաջին անգամ տեսներ երեքշաբթի օրը, ուղղակի ուշաթափեր ամբողջ

դպրոցի առաջ... Գուցե, այնուամենայնիվ, դեռ այդպես էլ լինի... Նա զինված կլինի իր կախարդական փայտիկով... որն այդ պահին նրան ոչ ավելի, քան մի փայտի տաշեղ էր թվում... Իրոք տասնինգ մետրանոց, անխոցելի թեփուկներով զրահապատ, եղջերասեպերով զինված ու հուր արտաշնչող վիշապի դեմ... Եվ նա պետք է անցնի դրա կողքով... բոլորի աչքերի առաջ... Ինչպե՞ս...

Հարրին արագացրեց քայլերը՝ շրջանցելով Անտառի եզրը: Նրան ընդամենը տասնինգ րոպե էր մնացել բուխարու մոտ հասնելու և Սիրիուսին ժամանակին հանդիպելու համար, և նա չէր հիշում արդյոք երբեք այդքան շատ ուզեցել էր որևէ մեկի հետ խոսել... Սակայն մթության մեջ հանկարծ ընդհարվեց արահետի վրա անսպասելի հայտնված մի կարծր բանի հետ:

Հարրին մեջքի վրա փռվեց գետնին: Ակնոցը կախվեց քթից, բայց նա հուսահատորեն փաթաթվեց իր թիկնոցի մեջ և հանկարծ շատ մոտ մի ձայն լսեց.

— Ո՞վ կա այդտեղ...

Հարրին շտապեց ստուգել արդյոք թիկնոցը լավ է թաքցնում իրեն և անշարժացավ հենց գետնին ընկած տեղում՝ վարից վեր նայելով իրեն ընդհարված կախարդի ուրվագծին: Նա անմիջապես ձանաչեց այծամորուսը... Կարկարոֆն էր:

— Ո՞վ կա այդտեղ, — կրկին ասաց Կարկարոֆը, շատ կասկածամտորեն նայելով մթության մեջ: Հարրին մնաց լուր ու անշարժ: Մեկ րոպեից Կարկարոֆը երկի որոշեց, որ ինքն ընդհարվել էր ինչ-որ անտառային կենդանու հետ: Նա հայացքով երկար հետախուզեց շուրջը՝ իր իրանի բարձրության վրա, ասես ենթադրում էր մի շուր տեսնել, հետո մտավ ծառերի ստվերների մեջ և քայլեց դեպի վիշապների փարախը:

Շատ դանդաղ և շատ զգուշորեն Հարրին ոտքի կանգնեց ու հնարավորինս արագ և աշխատելով չաղմկել մթության մեջ շտապեց դեպի Հոգվարթ:

Հարրին ոչ մի կասկած չուներ, թե Կարկարոֆն ինչ էր անում անտառում: Պարզ էր, որ նա գաղտնի ափ էր իջել իր նավից, որպեսզի փորձի որևէ բան իմանալ առաջին առաջադրանքի մասին: Հնարավոր է անգամ, որ նա հեռվից նկատել էր Հազրիդին ու մադան Մաքսիմին, ովքեր միասին գրունում էին Անտառի եզրով... Առավել ևս որ նրանց այնքան էլ դժվար չէր

նկատելը... իսկ հիմա Կարկարոֆին մնում էր ընդամենը գնալ աղմուկի և լույսերի ուղղությամբ, և նա նույնպես մադամ Մաքսիմի նման կիմանա, թե ինչ է սպասվում չեմպիոններին: Ստացվում էր, որ միակ չեմպիոնը, որն իրոք չգիտի, թե ինչ է իրեն սպասվում երեքշաբթի օրը, Սեդրիկն էր:

Հարրին հասավ ամրոց, ներս սողոսկեց շքամուտքի դռնով և սկսեց բաձրանալ մարմարյա աստիճաններով: Նա այնքան արագ էր վազում, որ շնչասպառ էր եղել, բայց չէր համարձակվում դանդաղեցնել վազքը... Հինգ րոպեից էլ քիչ ժամանակ էր մնացել բուխարուն հասնելու համար...

— Բարբաջա՞նք... — գրեթե գոռաց նա Չաղ Կոմսուհուն, որը ննջում էր իր շրջանակի մեջ:

— Դեհ, որ ասում ես, — քննկոտ մրթմրթաց նա՝ առանց աչքերը բացելու, և դիմանկարն առաջ ճոճվեց: Հարրին ներս մագլցեց: Ընդհանուր սենյակում ոչ ոք չկար, և դատելով այն փաստից, որ ոչ մի վատ հոտ չէր գալիս, Հերմիոնան ստիպված չէր եղել գործի դնել թրիքառումբերը Հարրիին ու Սիրիուսին անխափան հանդիպում ապահովելու համար:

Հարրին ցած քաշեց Անտեսանելիության թիկնոցը և ինքն իրեն նետեց բուխարու առաջ դրված բազկաթուներից մեկի մեջ: Սենյակում կիսախավար էր: Բուխարու կրակը լույսի միակ արյուրն էր: Քիչ հեռու կանգնած սեղանին կեցած սեղուկ զիգուրին կրծքանշանները, որոնց քրիվի եղբայրները փորձում էին բարելավել, առկայժեցին բուխարուց տարածվող լույսից և Հարրին նկատեց, որ դրանք արդեն ասում էին Փոթթերն ԻՍԿԱԿԱՆ ՇՈՒՐՍՊՇՈՒԿ: Հարրին ձանձրացած հայացքով կրկին նայեց կրակին և տեղից վեր ցատկեց:

Սիրիուսի գլուխը ցցված էր ուղիղ կրակի լեզուների մեջ: Եթե Հարրին Ուկալիների խոհանոցում տեսած չլիներ պարոն Դիգորիին ձիշտ նույն իրավիճակում, կարող էր վախից խելքը թոցնել: Բայց նրա դեմքը ծաղկեց վերջին օրերի առաջին իսկական երջանիկ ժամանակ, նա դուրս եկավ բազկաթուից, ծնկեց ուղիղ կրակի առաջ և ասաց.

— Սիրիուս... ինչպե՞ս ես:

Սիրիուսը բավականին փոխվել էր Հարրիի հիշողության մեջ դաշված պատկերից: Երբ նրանք իրամեշտ տվեցին, Սիրիուսն ահավոր նիհար էր և ջլատված, կեղտոտ գզզված սև մազերի բաշով... Հիմա Սիրիուսի մազերը կարծ կտրված էին և մաքուր, դեմքը փոքր-ինչ լցվել էր, և նա շատ ավելի

Երիտասարդ էր Երևում, շատ ավելի նմանվելով Հարրիի ունեցած այն լուսանկարին, որտեղ նա Փոթթերների հետ նկարահանվել էր նրանց հարսանիքի օրը:

— Ես կարևոր չեմ, դու՝ ինչպե՞ս ես, — լրջությամբ ասաց Սիրիուսը:

— Ես... — մի վայրկյան Հարրին ուզում էր ասել «լավ եմ» ...բայց չէր կարող նման սուտ ասել և, չկարողանալով զսպել զգացմունքները, սկսեց արագ-արագ խոսել, պատմելով այն ամենի մասին, ինչը կատարվել էր իր հետ վերջին օրերին... Պատմեց ինչպես բոլորը հավատացած էին, որ ինքն է իր անունը առաջադրել Հրաշամարտին մասնակցելու համար, պատմեց ինչպես Ռիտա Սքիթերը ստեր էր գրել իր մասին «Մարգարե» օրաթերթում... Պատմեց, որ չի կարող մի քայլ իսկ անել դպրոցի միջանցքներում առանց ծաղրի ենթարկվելու... Պատմեց Ռոնի մասին, որ Ռոնը նույնպես չի հավատում իրեն, որ Ռոնը նախանձում է...

— ... ու քիչ առաջ Հագրիդն ինձ ցույց տվեց, թե ինչ է լինելու առաջին առաջադրանքի ժամանակ... Վիշապներ են լինելու, Սիրիուս, ու ես կորած եմ, — հուսահատ վերջացրեց նա:

Սիրիուսը նայեց նրան մտահոգությամբ լի աչքերով, որոնք դեռ չեն կորցրել Ազքաբանից մնացած տխուր, հալածված հայացքը... Նա առանց ընդհատելու թույլ տվեց, որ Հարրին ասի սրտին կուտակվածը, բայց հիմա նա ինքը սկսեց խոսել.

— Վիշապների հարցը կարելի է լուծել, Հա՛րի, բայց մենք դրա մասին քիչ հետո կխոսենք... Ես շատ քիչ ժամանակ ունեմ... Ես ապօրինի մտել եմ մի հրաշագործական ընտանիքի տունը նրանց բուխարուց օգտվելու համար, բայց նրանք կարող են ամեն րոպե վերադառնալ: Կան մի շարք բաներ, որոնց մասին ես պետք է անպայման զգուշացնեմ քեզ:

— Ի՞նչի մասին, — ասաց Հարրին, զգալով որ իր ոգին ևս մի քանի մատնաչափով ցած ընկավ.... Արդեն եղածից կամ իրեն սպասվող վիշապներից վատ էլ ի՞նչը կարող էր լինել:

— Կարկարոֆի, — ասաց Սիրիուսը, — Հա՛րի, նա մահակեր է եղել: Դու գիտես, թե ովքեր են մահակերները, չէ՞...

— Այո՛... Նա... Ի՞նչ...

— Նրան ձերբակալել էին: Նա Ազքաբանում էր ինձ հետ միասին, բայց հետո նրան ազատեցին: Գրագ կգամ, որ դա է պատճառը, որ Դամբլդորն

այս տարի ավոր է հրավիրել Հոգվարթս... որպեսզի հետևի նրան: Մուդին էր բռնել Կարկարոֆին և Ազքարան ուղարկել:

— Կարկարոֆին հաջողվել է ազատվե՞լ, — դանդաղ հարցրեց Հարրին, կարծես նրա ուղեղը պայքարում էր լսածն ընկալելու համար: — Բայց ինչու՞ են նրան ազատել:

— Նա գործարքի մեջ մտավ Հրաշագործության Նախարարության հետ, — դառնությամբ ասաց Սիրիուսը: — Նա հայտարարեց, որ հասկացել է իր սխալները և հետո մի շարք անուններ տվեց... Նա իր փոխարեն մի քանի տասնյակ մարդու նստեցրեց Ազքարան... Այնտեղ նրան այնքան էլ չեն սիրում, հավատա՛ ինձ: Եվ այն ժամանակից ի վեր, ինչ նա դուրս է եկել, իմ լսածներից կարող եմ ասել, որ Սև արվեստներ է սովորեցրել իր դպրոց ընդունվող յուրաքանչյուր աշակերտի: Ուստի զգուշացի՛ր նաև Դարմսթրենգի չեմպիոնից:

— Լավ, — դանդաղ ասաց Հարրին, — բայց... մի՞թե ուզում ես ասել, որ Կարկարոֆն է իմ անունը դրել Գավաթի մեջ: Որովհետև, եթե նա է արել, ուրեմն շատ լավ դերասան է: Նա աննկարագրելի կատաղած էր այդ կապակցությամբ: Նա չէր ուզում թույլ տալ, որ ես մասնակցեմ:

— Ո՛վ չգիտի, որ նա լավ դերասան է, — ասաց Սիրիուսը, — եթե դերասան չլիներ չէր կարողանա համոզել Հրաշագործության նախարարությանը, որ իրեն ազատ արձակեն: Ես ուշադիր կարդացել եմ այն ամենը, ինչը գրված էր «Մարգարե» օրաթերթում, Հա՛րի...

— Ոչ միայն դու, նաև համայն աշխարհն է կարդացել, — դառնացած ասաց Հարրին:

— ...և այդ Սքիթերի գրածներից ես հասկացա, որ Մուդիի վրա հարձակում է կատարվել նրա Հոգվարթս գալու նախորդ գիշերը: Այո՛, այո՛, ես գիտեմ, որ նա գրում է, իբր դա ևս մի կեղծ տագնապ է եղել, — արագ ավելացրեց Սիրիուսը, տեսնելով, որ Հարրին ուզում է խոսել, — բայց ես ինքս այդպես չեմ կարծում: Ես համոզված եմ, որ ինչ-որ մեկը փորձել է խանգարել նրան Հոգվարթս գալ: Կարծում եմ, որ ինչ-որ մեկը գիտեր, որ նրա ներկայությամբ իրենց գործը շատ ավելի բարդ կլինի, և նաև որ ոչ ոք դրան առանձնահատուկ ուշադրություն չի դարձնի: Գիծ-Աչքն ամեն ստվերի մեջ վտանգ է տեսնում և հաճախ է կեղծ տագնապ բարձրացրել: Բայց դա

բոլորովին չի նշանակում, որ նա կորցրել է իսկական վտանգը տեսնելու կարողությունը: Մուդին Նախարարության լավագույն ավորոն է եղել:

— Ուրեմն... ի՞նչ ես ենթադրում... — դանդաղ ասաց Հարրին, — Կարկարոֆը փորձում է սպանե՞լ ինձ... Բայց... ինչու՞...

Սիրիուսը տատանվեց:

— Ես իսկապես շատ տարօրինակ բաներ եմ լսել վերջերս, — դանդաղ ասաց նա: — Մահակերները կարծես սովորականից ավելի համարձակ են դարձել: Նրանք նույնիսկ բացահայտ ցուցադրվեցին Քվիդիչի Աշխարհի Գավաթի եզրափակիչ խաղի ժամանակ... ինչ-որ մեկը Սև նշան արձակեց... իսկ հետո... Դու լսե՞լ ես, որ Հրաշագործության նախարարության աշխատակից վիուկներից մեկը կորել է:

— Բերթա Ջորկինսը, — ասաց Հարրին:

— Հենց ինքը... Նա անհետացել է ինչ-որ տեղ Ալբանիայում, և դա հենց այն երկիրն է, որտեղ ըստ լուրերի թաքնվում է Վոլդեմորթը... իսկ Բերթան հաստատ կիմանար Երեք Կախարդների Հրաշամարտի մասին, ի՞նչ ես կարծում...

— Հա՛, բայց... բայց շատ անհավանական է, որ հենց այդպես գնացել ու հանդիպել է Վոլդեմորթին... — ասաց Հարրին:

— Լսի՛ր, ես ճանաչում էի Բերթա Ջորկինսին, — մռայլ ասաց Սիրիուսը, — նա Հոգվարթսում էր սովորում իմ ժամանակ, ինձնից ու քո հայրիկից մի քանի տարի ավելի բարձր դասարանում էր: Եվ ասեմ քեզ, որ կատարյալ ապուշի մեկն էր: Չափազանց հետաքրքրասեր ու առանց մի գրամ ուղեղի: Իսկ դա բոլորովին էլ լավ համակցություն չէ, Հա՛րի: Ես կասեի, որ նման մարդուն շատ հեշտ է ծուղակի մեջ գցելը:

— Ուրեմն... ուրեմն Վոլդեմորթը կարող էր ամեն ինչ իմացած լինել Հրաշամարտի մասին, — ասաց Հարրին, — դա՞ ես ուզում ասել... Կարծում ես Կարկարոֆն այստեղ է եկել նրա հրամանո՞վ...

— Զգիտեմ... — դանդաղ ասաց Սիրիուսը, — ուղղակի չգիտեմ... Կարկարոֆն այն տեսակի մարդկանցից չէ, ովքեր կվերադառնային Վոլդեմորթի մոտ, եթե միայն հաստատ չիմանային, որ նա բավականաչափ գորեղ է իրենց պաշտպանելու համար: Բայց ով էլ որ անունդ դրել է Գավաթի մեջ, ինչ-որ գաղտնի նպատակ է հետապնդել, և ես ուղղակի չեմ կարող չմտածել, որ Հրաշամարտը քեզ վրա հարձակվելու հիանալի

հնարավորություններ է ստեղծում, ընդ որում՝ ներկայացնելով դա որպես դժբախտ պատահար:

— Իրոք, իմ կարծիքով նույնպես լավ ծրագիր է, — հուսահատ ասաց Հարրին, — նրանց պետք էլ չէ ոչինչ անել, վիշապները երեք վայրկյանում վերջս կտան:

— Այո... այդ վիշապները, — ասաց Սիրիուսը, շատ արագ խոսելով, — մի ձև կա, Հա՛րի: Հանկարծ չփորձես դրանց նկատմամբ Քարացման հմայանք կատարել... Վիշապները շատ զորեղ իրաշագործական ուժեր ունեն, որոնք անհնար է հաղթահարել միայն մեկ Քարացման հմայանքով: Դու միայնակ չես կարող շարքից դուրս բերել վիշապին: Ամենաքիչը վեց կախարդ է պետք մեկ վիշապի բժժեցնելու համար...

— Հա՛, գիտեմ, ես այսօր տեսա, — ասաց Հարրին:

— Բայց դու կարող ես ուրիշ բան անել, — ասաց Սիրիուսը: — Պետք է հասարակ միջոց ընտրես... Քեզ ընդամենը մի շատ հասարակ հմայանք է պետք: Ուղղակի...

Բայց Հարրին ձեռքը բարձրացրեց, որպեսզի նա լրի, նրա սիրտը հանկարծ սկսեց այնպես ուժգին խփել, ասես պատրաստվում էր դուրս թռչել կրծքից: Նա պտուտակաձև աստիճաններով իջնող ոտնաձայներ էր լսում:

— Գնա՛, — շշուկով գոռաց նա Սիրիուսին, — գնա՛... Ինչ-որ մեկը գալիս է այստեղ:

Հարրին ոտքի ցատկեց՝ մարմնով ծածկելով բուխարու բերանը... Եթե որևէ մեկը տեսնի Սիրիուսի դեմքը Հոգվարթի պատերի ներսում, ապա մեծ աղմուկ-աղաղակ կբարձրանա... Նախարարությունն անմիջապես կմիջանտի... Իրեն, Հարրիին կարող են հարցաքննության կանչել Սիրիուսի գտնվելու վայրի կապակցությամբ...

Հարրին ցածր ձտտոց լսեց իր թիկունքում բուխարու մեջ և արդեն հաստատ գիտեր, որ Սիրիուսը հեռացավ... Նա հայացքն ուղղեց աստիճանների դռանը... Ո՞վ ախտի լիներ այդ լուսնոտը, որը գիշերը ժամը մեկն անց կեսին որոշել էր գրոսանքի գնալ և խանգարեց Սիրիուսին ասել իրեն, թե ինչպես կարելի է անցնել վիշապի կողքով:

Ոռնն էր... Մուգ բազուկի գույնի փեյզի կամ «սագի թաթ» կոչվող շոտլանդական ոճի վանդակավոր կտորից ու վաղուց արդեն կարձացած

շալվարով պիժամայով: Ունը քարացավ՝ տեսնելով բուխարու առաջ կանգնած Հարրիին, և նայեց շուրջը:

— Ու՞մ հետ էիր խոսում, — հարցրեց նա:

— Քե՞զ ինչ, — շշպռեց նրան Հարրին, — ի՞նչ ես անում այստեղ գիշերվա այս ժամին:

— Ես ուղղակի մտածեցի, թե... — սկսեց Ունը ուսերը թոթվելով: — Ոչի՞նչ: Ես հետ եմ գնում քնելու:

— Հա՛, մտածեցիր, որ զաս ու երկար քիթ ամեն տեղ խոթես, չէ՞... — գոռաց Հարրին: Նա գիտեր, որ Ունը գաղափար անգամ չուներ, թե ինչ էր արել: Նա շատ լավ գիտեր, որ Ունը դիտմամբ չէր արել դա, բայց նրա համար միևնույն էր... Այդ պահին նա ուղղակի ատում էր այն ամենը, ինչը կապված էր Ունի հետ՝ մազերից մինչև կարձացած պիժամայի տակից երեք մատնաչափ երևացող սրունքները:

— Ների՛ր, — ասաց Ունը, բարկությունից հանկարծ կարմրելով: — Պետք է հասկանայի, որ չես ուզենա, որ քեզ խանգարեն: Խոստանում եմ, որ չեմ խանգարի քեզ պատրաստվել հաջորդ հարցազրույցին:

Հարրին սեղանից ճանկեց Փոթթերը ԴՈՒՐՍՊՐԾՈՒԿ է կրծքանշաններից մեկը և ամբողջ ուժով նետեց Ունի վրա: Այն կպավ ուղիղ Ունի ճակատին ու հետ թռավ:

— Ստացա՞ր, — կատաղած ասաց Հարրին, — պահի՛ր, որ երեքշաբթի օրը կրծքիդ կպցնելու բան ունենաս: Եթե բախտութերի, խփածից գուցե նույնիսկ մի սպի մնա ճակատիդ... Ուզածդ դա է, չէ՞...

Հարրին, սենյակը կտրելով, քայլեց դեպի աստիճանները: Նա գրեթե համոզված էր, որ Ունը կկանգնեցնի իրեն, և նույնիսկ ուզում էր, որ Ունը հարվածի իրեն, բայց Ունը իր կարծ պիժամայով ուղղակի կանգնած մնաց տեղում, և Հարրին փոթորկված վեր սլացավ աստիճաններով ու կատաղությունից ծխալով, երկար անքուն պառկեց անկողնում ու չլսեց, թե Ունը երբ բարձրացավ ննջարան:

Ճաշ

Գլուխ 20. Առաջին փորձությունը

Հարրին կիրակի առավոտյան արթնացավ և այնքան ցրված հագնվեց, որ միառժամանակ ապարդյուն փորձում էր գլխարկը կիսագուլպայի փոխարեն հագնել ոտքին: Երբ վերջապես կարողացավ բոլոր հագուստները մարմնի ճիշտ մասերին հագնել, շտապեց գտնել Հերմիոնային և իրոք գտավ նրան Մեծ դահլիճում Գրիֆինդորի սեղանի մոտ, որտեղ նա նախաձաշում էր Զինիի հետ միասին: Զգալով, որ չի կարող ոչինչ ուտել նման գերլարված վիճակում, Հարրին սպասեց մինչև Հերմիոնան վերջացնի իր շիլան, հետո նրա ձեռքից բռնած ուղղակի քարշ տվեց իր հետևից՝ ամրոցից դուրս մարզագետնում զբոսնելու: Լճի շուրջը քայլելիս նա Հերմիոնային պատմեց անցած գիշեր իր տեսած վիշապների և Սիրիուսի հետ իր ունեցած խոսակցության մասին:

Կարկարոֆի մասին Սիրիուսի պատմածներն անչափ անհանգստացրին Հերմիոնային, սակայն, նա այն կարծիքին էր, որ վիշապներն ավելի հրատապ ու անմիջական խնդիր են ներկայացնում:

— Արի՛ ուղղակի ողջ մնա մինչև երեքաբթի երեկո, եղա՞վ, — ասաց նա հուսահատորեն, — իսկ դրանից հետո կանհանգստանանք նաև Կարկարոֆի մասին:

Նրանք երեք անգամ պտտվեցին լճի շուրջը, ամբողջ ձանապարհին փորձելով կրահել, թե որ հասարակ հմայանքը կարող է հաղթել վիշապին: Սակայն նրանց մտքով ոչինչ չէր անցնում, ուստի առանց մտահղացումների վերադարձան գրադարան: Հարրին դարակներից հավաքեց վիշապների մասին տեղեկություններ պարունակող բոլոր գրքերը և նրանք երկուսով նստեցին, որպեսզի թերթեն հաստ հատորների հսկայական կույտը:

— ...«Ինչպե՞ս բորբոքումից գերծ պահել ծագ-վիշապի մագիլները»... Թու՛հ... «Ինչպե՞ս բուժել թեփուկների թարախակալումը»... Թու՛հ... Չէ՛, սա ինձ պետք չէ, սա Հագրիդի նման գտերի համար է, ովքեր անհանգստանում են այդ հրեշների առողջական վիճակով...

— «Վիշապներին ծայրահեղ դժվար է սպանելը, այն հնադարյան կախարդական ուժի շնորհիվ, որով ուղղակի ներծծված է նրանց թեփուկներով զրահապատ մաշկը: Նրանց կարծիք թեփուկներից ներս կարող է թափանցել միայն շատ ուժեղ կախարդանքը»... բայց Սիրիուսն ասաց, որ մի հասարակ հմայանքը կարող է օգնել...

— Արի՝ ուրեմն նայենք հասարակ հմայանքների դասագրքերում, — առաջարկեց Հարրին՝ մի կողմ նետելով «Վիշապներ սիրողի ուղեցույց ձեռնարկը»:

Նա սեղանի մոտ վերադարձավ՝ հրաշագործական գրքերի մի մեծ կույտ գրկած, գրքերը դրեց սեղանին և սկսեց հերթով թերթել՝ արմունկի տակ անդադար շշնչացող Հերմիոնայի կողքին, որն ասում էր.

— Դեհ, կա շատ հասարակ հմայանքների մի տեսակ, որը կոչվում է Փոխարինող հմայանքներ... Բայց վիշապի հնչը կարելի է փոխարինել... Գուցե ժանիքները փոխարինել ելակի ծամոնով կամ մարմելադով, որ փափկեն... Ամբողջ խնդիրն այն է, որ ինչպես ասված է այդ գրքում, գրեթե ոչինչ չի կարող վիշապի կաշվից ներս թափանցել... Ես կասեի, որ կարելի է որևէ կերպափոխող հմայանք փորձել, բայց վիշապը շատ մեծ չափեր ունի... Դու հեռավոր հնարավորություն իսկ չունես նման մեծ կենդանուն բարեհաջող կերպափոխելու համար... Ես կասեի նույնիսկ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը չի կարողանա... Իսկ եթե... Իսկ եթե հմայանքը ինքդ քեզ վրա կատարե՞ս... Գուցե պետք է հմայանքով բազմապատկես ուժե՞րդ... Բայց այդ տեսակի հմայանքները նույնպես հեշտ չեն... Իսկ մենք դեռ ոչ մի նման հմայանք չենք անցել... Ես դրանց մասին գիտեմ միայն որովհետև արդեն սկսել եմ պատրաստվել ՀԱՍ-ի քննություններին...

— Հերմիոնա, — ասաց Հարրին սեղմած ատամներով, — կարող ես մի քանի րոպե ձայնդ կտրել... Ես փորձում եմ կենտրոնանալ:

Բայց երբ Հերմիոնան լռեց, այնպիսի տպավորություն ստեղծվեց, ասես Հարրիի ուղեղը լցվեց սպիտակ խշողով, որը կենտրոնանալու համար տեղ չէր թողնում: Նա հուսահատ նայեց «Շատ գբաղված մարդկանց համար տարրական հմայիլների այբբենական ցանկին». Մազածածկույթի վայրկենական մաշկահանում... բայց վիշապները մազ չունեն... Սխտորահոտ շունչ... Դրանից ամենայն հավանականությամբ վիշապի

կրակային ուժն ավելի կուժեղանան... Ոսկրալեզու... Բայց իր ինչի՞ն է պետք ևս մեկ գենք ավելացնել ահասարսութ հրեշին...

— Օհ, ո՛չ... Էլի Եկավ... Մի՞թե չի կարող կարդալ իր հիմար նավի վրա, — բարկացած ասաց Հերմիոնան, երբ Վիկտոր Կրամը ստվերի պես անցավ գրապահարանների մոտով, մի խեթ հայացք նետեց նրանց Երկուսի վրա և մի կույտ գրքերի ընկերակցությամբ տեղավորվեց ընթերցասրահի հեռավոր անկյունում:

— Հա՛րի, արի՝ գնանք ընդհանուր սենյակը... Մի րոպեից ճռվողունով ներս կխուժի նրա Երկրպագուների Երամակը...

Եվ իրոք, երբ նրանք դուրս էին գալիս գրադարանից, մի խումբ աղջիկներ նրանց կողքով անցնելով մտան գրադարան, և նրանցից մեկի իրանին գոտու պես կապված էր բուլղարական դրոշի գույներով մի շարֆ:

ՀՀ

Հարրին այդ գիշեր գրեթե չքնեց: Երկուշաբթի առավոտյան, առաջին անգամ սկսեց լրջորեն մտածել Հոգվարթսից փախչելու մասին: Բայց երբ նախաձաշի ժամին մտավ Մեծ դահլիճ և մի պահ մտածեց, թե ինչ կարող էր իր համար նշանակել ամրոցից հեռանալը, հասկացավ, որ չի կարող նման բան անել: Դա միակ վայրն էր, որտեղ նա երբեւ երջանիկ էր եղել... Անշուշտ, նա երեսի շատ երջանիկ էր եղել նաև իր ծնողների հետ, բայց ոչինչ չէր հիշում:

Ինչ-որ առումով այն գիտակցումը, որ ինքն ավելի շուտ կմնա այստեղ ու կկանգնի վիշապի առաջ, քան կվերադառնա Բեկտենիների նրբանցքը, կարծես փոքր-ինչ հանգստացրեց նրան: Մեծագույն դժվարությամբ նա վերջ տվեց իր խոզապուխտին (կոկորդով ոչինչ ներս չէր գնում) և, երբ նրանք Հերմիոնայի հետ միասին ոտքի կանգնեցին, տեսան Հաֆլիկաֆի սեղանից հեռացող Սեդրիկ Ռիգորիին:

Սեդրիկը դեռ ոչինչ չգիտեր վիշապների մասին... Միակ չեմպիոնը, որը ոչինչ չգիտեր, քանզի Հարրին խոր հիմքեր ուներ կասկածելու, որ Մաքսիմն ու Կարկարոֆն ամեն ինչ ասել են Ֆլորային և Կրամին...

— Հերմիոնա, կիանդիպենք ջերմոցներում, — ասաց Հարրին՝ հաստատ որոշում կայացնելով, մինչ դիտում էր Դահլիճից դուրս եկող Սեդրիկին: — Դու գնա՛, ես կիասնեմ քո հետևից:

— Հա՛րի, դու կուշանաս, հիմա զանգը կինչի...

— Ես կիասնեմ քո հետևից, լա՞վ...

Մինչև Հարրին կիասներ մարմարյա աստիճանների ստորոտին, Սեդրիկն արդեն հասել էր առաջին հարթակին: Նա շրջապատված էր մի խումբ վեցերորդ դասարանցի ընկերներով: Հարրին չէր ուզում բոլորի առաջ խոսել Սեդրիկի հետ, նրանց մեջ կային մի քանիսն, ովքեր ամեն անգամ իրեն տեսնելիս ցիտում էին Ոխտա Սքիթերի հոդվածը: Նա տարածություն պահպանելով գնաց Սեդրիկի հետևից, և տեսավ, որ Սեդրիկն ուղղվում է դեպի Հմայախոսքերի դասարանի միջանցքը: Հարրիի գլխում մի միտք ծագեց: Հեռավորություն պահպանելով, նա հանեց իր կախարդական փայտիկը և նշան բռնեց:

— Դիֆի՛նդո...

Սեդրիկի պայուսակը պատռվեց: Մազաղաթների կապոցները, գրչափետուրները և գրքերը թափվեցին հատակին: Թանաքամաններն ընկան գետնին և կոտրվեցին:

— Մի՛ անհանգստացեք, — ասաց Սեդրիկը բավականին դժգոհ ձայնով, երբ ընկերները թեքվեցին, որպեսզի օգնեն իրեն: — Գնացե՛ք, ասացե՛ք Ֆլիթվիքին, որ գալիս եմ...

Հարրիի ուզածն էլ հենց դա էր: Նա իր կախարդական փայտիկը հետ մտցրեց պարեգոտի ծալքի մեջ, սպասեց մինչև Սեդրիկի ընկերները մտան դասասենյակը և դատարկ միջանցքով շտապեց մոտենալ նրան:

— Ողջու՛յն, — ասաց Սեդրիկը՝ գետնից բարձրացնելով «Կերպափոխություն բարձր դասարանների համար» թանաքի մեջ կորած դասագիրքը: — Պայուսակս պատռվեց... Լրիվ նոր պայուսակ էր...

— Սե՛դրիկ, — ասաց Հարրին, — առաջին առաջադրանքը վիշապներ են:

— Ի՞նչ, — վեր նայելով ասաց Սեդրիկը:

— Վիշապներ, — արագ կրկնեց Հարրին, որպեսզի հասցնի ասել, եթե հանկարծ պրոֆեսոր Ֆլիթվիքի մտքին փչի դասասենյակից դուրս նայել, —

չորս հատ վիշապ են բերել, մեկական ամեն մեկիս համար, և մենք պետք է կարողանանք անցնել նրանց կողքով:

Սեղրիկը երկար նայեց նրան: Հարրին Սեղրիկի աչքերի մեջ նկատեց այն նույն խուճապի խլրտոցը, ինչը հանգիստ չէր տալիս իրեն շաբաթ օրվանից ի վեր:

— Համոզվա՞ծ ես, — ասաց Սեղրիկը շատ ցածր ձայնով:
— Բացարձակապես, — ասաց Հարրին, — տեսել եմ նրանց:
— Բայց որտեղից ես իմացել... Մենք դա չպետք է իմանայինք...
— Կարևոր չէ, — արագ ասաց Հարրին: Նա գիտեր, որ Հագրիուը մեծ խնդիրներ կունենա, եթե ինքը Սեղրիկին ճշմարտությունը ասի: — Բայց ես միակ իմացողը չեմ: Ֆլորան ու Կրամն էլ գիտեն արդեն... Մաքսիմն ու Կարկարոֆը երկուսն էլ տեսել են վիշապներին:

Սեղրիկն ուղղվեց՝ մի ձեռքում խրձով բռնած թանաքոտ գրչափետուրները, մյուսում՝ պատրված պայուսակից ցցված մագաղաթներն ու գրքերը: Նա երկար նայեց Հարրիին, և ինչոր տարակուսած գրեթե կասկածամիտ բան կար նրա հայացքում:

— Իսկ ինչու՞ ես ինձ ասում, — հարցրեց նա:
Հարրին թերահավատությամբ նայեց նրան: Նա համոզված էր, որ Սեղրիկը նման հարց չէր տա, եթե ինքը տեսած լիներ վիշապներին: Հարրին թույլ չէր տա, որ անգամ իր ամենաոխերիմ թշնամին անպատրաստ հայտնվեր այդ իրեշներից մեկնումեկի առաջ... Թերևս գուցե Մալֆոյին կամ Սնեյփին...

— Բայց անարդարացի կլիներ, եթե դու ոչինչ չիմանայիր... — ասաց նա Սեղրիկին: — Իսկ իիմա բոլորս գիտենք... Հիմա բոլորս հավասար պայմաններում ենք...

Սեղրիկը դեռ փոքր-ինչ կասկածամտորեն էր նայում Հարրիին, երբ նրա թիկունքից մի շատ ծանոթ քլթքլթոց լսվեց: Հարրին շրջվեց ու տեսավ Գիծ-Աչք Մուդիին, որը դուրս էր գալիս մոտակա դասասենյակից:

— Արի՛ ինձ հետ, Փո՛թթեր, — մռնչաց նա: — Դի՛զորի, զնա՛ գործիդ: Հարրին մտավախությամբ նայեց Մուդիին: Մի՞թե նա լսել էր իրենց:
— Ըըմ... պրոֆե՛սոր, ես ուշանում եմ Հերբալոգիայի դասից...
— Ոչինչ, Փո՛թթեր, Հերբալոգիան ոչ մի տեղ չի փախչի, արի՛ իմ աշխատասենյակը...

Հարրին հետևեց նրան, մտածելով, թե ինչ պիտի կատարվի իր հետ: Իսկ եթե Մուդին ուզենա իմանալ, թե ինքն ինչպես է իմացել վիշապների մասին: Մի՞թե Մուդին կգնա Դամբլդորի մոտ ու կմատնի Հագրիդին, կամ գուցե կբավարարվի միայն իրեն՝ Հարրին, ժանտաքիս դարձնելով... Հնարավոր է, որ ժանտաքիսի տեսքով ավելի հեշտ լինի վիշապի մոտով անցնելը, մռայլ մտածեց Հարրին: Ժանտաքիսը փոքրիկ արագաշարժ կենդանի է և շատ ավելի պակաս տեսանելի կլինի վիշապի գլխի տասնինգ մետրանոց բարձրությունից...

Հարրին Մուդիի հետևից գնաց նրա աշխատասենյակը: Մուդին դուռը ծածկեց, հետո շրջվեց ու երկու աչքով երկար նայեց Հարրին:

— Դու մի շատ ազնվաբարո բան արեցիր հենց նոր, Փո՛թթեր, — հանգիստ ասաց Մուդին:

Հարրին չգիտեր, ինչ ասեր, դա բոլորովին էլ այն չէր, ինչն ինքը սպասում էր:

— Նստի՛ր, — ասաց Մուդին, և Հարրին նստեց՝ նայելով շուրջը:

Նա արդեն երկու անգամ եղել էր այդ աշխատասենյակում, երկու նախորդ բնակիչների օրոք: Պրոֆեսոր Լոքհարթի օրերին բոլոր պատերն ուղղակի երեսապատված էին հենց իր՝ պրոֆեսոր Լոքհարթի ժպտացող դիմանկարներով: Երբ Լուայինն էր ապրում այդտեղ, աշխատասենյակում, ամենայն հավանականությամբ, կարելի էր հանդիպել մի որևէ յուրահատուկ չարողի հրաշակերպ արարածի, որին նա ինչ-որ տեղից ձեռք էր բերել դասարանում ներկայացնելու համար: Իսկ այժմ աշխատասենյակը լի էր բազմաթիվ բացառիկ արտասովոր առարկաներով, որոնք Հարրիի կարծիքով Մուդին օգտագործել էր դեռ ավոր եղած ժամանակ:

Նրա գրասեղանին մի սարք կար դրված, որը շատ նման էր մի մեծ ձաքած ապակյա հոլի: Հարրին անմիջապես հասկացավ, որ դա ալքացույց էր, որովհետև ինքն էլ դրանից մի հատ ուներ, թեև այն շատ ավելի փոքր էր քանի Մուդիինը: Անկյունում մի փոքր սեղանի վրա դրված էր մի առարկա, որը շատ նման էր չափազանց ուռած էկրանով մի ոսկյա հեռուստատեսային ընդունիչի: Սարքից թեթևակի միալար բվկոց էր գալիս: Ուղիղ Հարրիի դիմաց պատին կախված էր մի հայելի, որը սակայն բալորովին էլ հայելի չէր, որովհետև այն բնավ սենյակը չէր արտացոլում: Հայելու մեջ ինչ-որ

առեղծվածային ստվերներ էին շարժվում, որոնցից ոչ մեկը հստակ կիզակետի չէր գալիս:

— Հավանու՞մ ես թշնամության ու վտանգի իմ բացահայտիչներին, — հարցրեց Մուդին, որն ուշադիր հետևում էր Հարրիին:

— Սա ի՞նչ է, — հարցրեց Հարրին՝ մատնացույց անելով ուրուցիկ էկրանով ուսյա ընդունիչը:

— Դավադրության տվիչ է: Սկսում է ուժեղ տատանվել, երբ շրջապատում որևէ դավադրություն կամ սուտ է ընկալում... Թեև դրանից էստեղ ոչ մի օգուտ չկա, անշուշտ... Խանգարումները չափազանց շատ են ... Բոլոր կողմերից ուսանողները գլխից դուրս սուտ են ասում, թե ինչու չեն կատարել տնային աշխատանքները... Գվազն ուղղակի կես վայրկյան իսկ չէր դադարում այն պահից, ինչ ոտք դրեցի այստեղ: Ստիպված էի ուղղակի փշացնել ալքացույցս, որովհետև չէր դադարում ականջ խլացնելու չափ ուժեղ սուլել: Ավսոս... Ես մեկը, գերզգայուն էր, արձագանքում էր մինչև մեկ մղոն շառավղով կատարվող սև մագիային... Եվ անշուշտ հաստատ մանկական խաղերից ավելին էր զգում շրջապատում, — մօայլ հոգոցով ավելացրեց նա:

— Իսկ հայելին ինչի՞ համար է:

— Օ՛հ, դա իմ թշնամիների հեռատեսիլն է, թշնամատեսիլ է կոչվում: Տեսնո՞ւմ ես, ոնց են կուրորեն ֆրֆոռում... Դա նշանակում է, որ ինձ առայժմ ոչ մի վտանգ չի սպառնում: Իսկ, ա՛յ, երբ սկսեն երևալ ստվերների աչքերի սպիտակուցները, ուրեմն վտանգը շատ մոտ է: Եվ իենց այդ ժամանակ ես կրացեմ իմ ռազմական սնդուկը:

Նա մի կարծ կոպիտ ծիծաղ արձակեց և մատնացույց արեց պատուհանի տակ դրված մեծ սնդուկը: Սնդուկի վրա մի շարքով շարված յոթ բանալու անցքեր կային: Հարրին անշափ հետաքրքրված սկսեց պատկերացնել, թե ինչ կարող էր լինել այնտեղ, մինչև Մուդիի հաջորդ հարցը նրան շեղեց մտքերից ու հետ բերեց իրականության մեջ:

— Ուրեմն... իմացար, հա՞, վիշապների մասին...

Հարրին տատանվեց: Նա իենց դրանից էլ վախենում էր... Բայց Սեդրիկին նա չասաց և անկասկած չէր պատրաստվում ասել Մուդիին, որ Հագրիդը խախտել է կանոնները:

— Լա՛վ է, — ասաց Մուդին՝ նստելով աթոռին և տնքոցով առաջ ձգելով իր փայտյա ոտքը, — խարդախությունը միշտ եղել է Երեք կախարդների Հրաշամարտի ավանդական սովորության մեջ:

— Ես խարդախություն չեմ արել, — կտրուկ ասաց Հարրին, — ես... ես պատահաբար եմ իմացել այդ մասին:

Մուդին ժպտաց:

— Ես քեզ չեմ մեղադրում, տղե՛կ: Ես հենց սկրից էլ ասել եմ Դամբլդորին, որը եթե շատ է ուզում, կարող է իրեն թորած ջրի պես մաքուր պահել, ինչպես միշտ, բայց անիմաստ է անգամ գրագ գալը, որ ծեր աղվես Կարկարոֆն ու Մաքսիմը չեն փորձի խարդախություն անել: Նրանք իրենց չեմպիսներին կասեն, ինչ կարող են: Նրանք ուզում են հաղթել: Նրանք ուզում են, որ Դամբլդորը տանուլ տա: Նրանք շատ կուզենային ապացուցել, որ նա ընդամենը մահկանացու մարդ է:

Մուդին խռպոտ ծիծաղեց, և նրա կախարդական աչքն այնքան արագ սկսեց պտտվել ակնակապիծում, որ Հարրիի գլուխը նույնպես սկսեց պտտվել:

— Դե՛հ... որևէ գաղափար ունե՞ս, թե ինչպես ես անցնելու վիշապի կողքով, — ասաց Մուդին:

— Ո՛չ, — պատասխանեց Հարրին:

— Ես իհարկե չեմ պատրաստվում ասել քեզ, — ջգրոտ ասաց Մուդին:
— Տանել չեմ կարող հովանավորչությունը: Ես քեզ ընդամենը շատ լավ ընդիանուր խորհուրդներ կտամ: Եվ առաջին խորհուրդս հետևյալն է... Հույսդ դի՛ր քո ամենամեծ տաղանդների վրա:

— Բայց ես ոչ մի տաղանդ չունեմ, — ասաց Հարրին՝ նույնիսկ շիասնելով մտածել:

— Կներե՛ս, — մանչաց Մուդին, — եթե ես ասում եմ, որ ունես, ուրեմն ունես: Իսկ իհմա ուղեղդ աշխատացրու: Ի՞նչն է քեզ մոտ լավ ստացվում:

Հարրին փորձեց կենտրոնանալ: Ի՞նչն էր իր մոտ լավ ստացվում... Ի՞նչն էր իր համար հեշտ...

— Քվիդիչը, — առանց երկար մտածելու ասաց նա, — ու էլ ուրիշ ոչինչ...

— Ճիշտ է, — ասաց Մուդին, սկեռուն նայելով նրան իր անշարժացած կախարդական աչքով, — դու սատանայի պես լավ ես թռչում, եթե իմ լսածները ճիշտ են:

— Հա՛, բայց... — Հարրին անթարթ նայեց նրան, — բայց ինձ չի թույլատրվում ցախավել վերցնել հետս, միայն կախարդական փայտիկը...

— Ուստի իմ երկրորդ ընդհանուր խորհուրդը լսի՛ր, — նրա խոսքը կտրելով ասաց Մուղին, — մի փոքրիկ պարզ հմայանքի միջոցով մարդ կարող է ձեռքի տակ ունենալ այն ամենը, ինչն իրեն պետք է:

Հարրին չհասկացող աչքերով նայեց նրան: Բոլորովին պարզ չէր, թե ինչ էր պետք իրեն:

— Լավ մտածիր, տղե՛կ... — շշնչաց Մուղին: — Ասածս երկու խորհուրդները կապիր միմյանց հետ... Այդքան էլ դժվար չէ...

Եվ հանկարծ Հարրիի ուղեղում փայլատակեց: Նա իրոք շատ լավ էր թռչում, ուրեմն կկարողանա վիշապի կողքով օդով թռչել: Իսկ դրա համար նրան պետք կլինի իր «Հրացոլքը»...

— Հերմիոնա, — շշնչաց Հարրին, երբ ամբողջ թափով վագելով տասը րոպե ուշացումով ներս ընկավ ջերմոց՝ վագելիս շտապ ներողություն խնդրելով պրոֆեսոր Սածիլից, — Հերմիոնա... պետք է օգնես ինձ:

— Իսկ քո կարծիքով ես մինչև հիմա ի՞նչ էի անում, Հա՛րի, — շշնչաց նա՝ վրդովմունքով լի կլոր աչքերով նայելով Հարրիին անդադար ցնցվող Դոդեդող թվի հետևեց, որի չորացած ճյուղերն էր էտում:

— Հերմիոնա, ես պետք է մինչև վաղը կեսօր հասցնեմ սովորել Հեռականչելու հմայանքը:

ՉՉ

Եվ նրանք սկսեցին պարապել: Զգնացին ձաշելու, այլ մի ազատ դասարան գտան, որտեղ Հարրին ամբողջ կամքի ուժը կենտրոնացնելով փորձում էր սենյակի տարբեր անկյուններից տարբեր առարկաներ հեռականչել իր մոտ: Նրա մոտ դեռ շատ վատ էր ստացվում: Գրքերն ու գրչափետուրները սենյակի կեսն էլ չանցած մտքափոխ էին լինում և ընկնում հատակին:

— Կենտրոնացի՛ր, Հա՛րի, կենտրոնացի՛ր...

— Իսկ քո կարծիքով ես ի՞նչ եմ անում, — բարկացած ասաց Հարրին, — բայց չգիտես ինչու ամեն անգամ մի կեղտոտ աժդահա վիշապ է հայտնվում գլխիս մեջ... Լավ, հիմա նորից կփորձեմ...

Նա ուզում էր չգնալ Բախտագուշակության դասին, որպեսզի շարունակի հեռականչելու հմայանքի գործնական վարժությունները, բայց Հերմիոնան կտրականապես հրաժարվեց բաց թողնել Արիֆմանտիկայի դասը, իսկ առանց նրա մենակ պարապելն ուղղակի անհմաստ էր: Ուստի Հարրին ստիպված էր մեկ ժամից ավելի դիմանալ պրոֆեսոր Թրելոնիի հոգեբանական ձնշնանը, որը դասի կեսը նվիրեց այդ պահին Սատուրնի նկատմամբ Մարսի դիրքի բացատրությանը, ինչն առաջին հերթին նշանակում էր, որ հովիս ամսին ծնված բոլոր մարդիկ մեծ վտանգի տակ են, և նրանց հատկապես սպառնում է անսպասելի, բռնի մահը:

— Լավ է, շատ լավ է, — բարձրաձայն ասաց Հարրին՝ կորցնելով համբերությունը, — Եթե միայն, մաշկահան ու փորաթափ չեմ լինելու... Չեմ ուզում երկար տառապել...

Ունը մի պահ այնպիսի տեսք ուներ, ասես ուզում էր ծիծաղել, և վերջին օրերին առաջին անգամ հայացքով հանդիպեց Հարրիի հայացքին, բայց Հարրին դեռ չափազանց բարկացած էր Ունի վրա, որպեսզի ուշադրություն դարձներ: Դասի մնացած ժամանակը նա անցկացրեց՝ փորձելով սեղանի տակ մի շարք փոքրիկ առարկաներ հեռականչել իր կախարդական փայտիկով: Նրան հաջողվեց ստիպել մի ճանձի, որ թռչի ուղիղ իր ափի մեջ, թեև լրիվ համոզված չէր, թե դա հեռականչելու հմայանքում իր առաջադիմության արդյունքն էր: Ճանձերը ապուշ միջատներ են, և այս մեկը, հավանաբար, հենց ինքը թռավ նրա տաք ափի մեջ:

Բախտագուշակության դասից հետո նա ինքն իրեն ստիպեց մի քանի պատառ ուտելիք կու տալ ընթրիքին, հետո Հերմիոնայի հետ միասին, Անտեսանելիության թիկնոցի օգնությամբ խուսափելով ուսուցիչների ուշադրությունից, նրանք վերադարձան դատարկ դասասենյակը: Շարունակեցին պարապել մինչև կեսգիշերից էլ անց: Նույնիսկ ավելի երկար կմնային, բայց հանկարծ հայտնվեց Փիվզը և սկսեց ձևացնել, թե ինքը համոզված է, որ Հարրին ուզում է, որ սենյակում գտնվող բոլոր առարկաները պլանան իր մոտ և սկսեց աթոռները նետել Հարրիի վրա: Հարրին ու Հերմիոնան շտապեցին փախչել, քանի դեռ Ֆիլչը չէր եկել աղմուկի վրա, և վերադարձան Գրիֆինդորի ընդհանուր սենյակը, որը բարեբախտաբար լրիվ դատարկ էր:

Գիշերվա ժամը երկուսին մոտ Հարրին կանգնած էր բուխարու առաջ՝ շրջապատված տարբեր իրերի մի հսկայական կույտով... գրքեր, գրչափետուրներ, մի քանի շուր տված աթուներ, նրա ոտքերի մոտ ընկած էին Ռոնի Քարկտիկի հին տուփը և Նեվիլի դոդոշ Թրենորը: Միայն մեկ ժամ էր, ինչ Հարրիի մոտ սկսել էր հսկապես ստացվել Հեռականչելու հմայանքը:

— Շատ լավ է ստացվում, Հա՛րի, ուղղակի հիմանալի է ստացվում, — ասաց Հերմիոնան՝ շատ հոգնած, բայց միանգամայն բավարարված ժպիտով:

— Դեհ, հիմա արդեն գիտենք, թե ինչ ենք անելու հաջորդ անգամ, երբ որևէ հմայանք չստացվի ինձ մոտ, — ասաց Հարրին, Ռուների բառարանը հետ նետելով Հերմիոնային, որպեսզի նորից իր մոտ հեռականչի, — ինձ վիշապով կվախացնես... Եղա՞վ... — Հարրին կրկին բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը. — Ա՛քսիո բառարան:

Ծանր գիրքն ուղղակի դուրս թռավ Հերմիոնայի ձեռքից և ամբողջ սենյակով սլացավ դեպի Հարրին, որն օդի մեջ բռնեց այն:

— Հա՛րի, հիմա ես արդեն համոզված եմ, որ կարող ես, — ուրախ ասաց Հերմիոնան:

— Միայն թե վաղը ստացվի, — ասաց Հարրին, — «Հրացոլքը» շատ ավելի հեռու է լինելու, քան այս իրերը: Ցախավելը ամրոցում կլինի, իսկ ես ինչ-որ տեղ հանդավարներում...

— Դա արդեն նշանակություն չունի, — հաստատակամորեն ասաց Հերմիոնան, — Հիշիր, որ միայն պետք է իսկապես կենտրոնանաս, հավաքես ամբողջ կամքիդ ուժը, և ուզածդ կզա: Հա՛րի, արդեն շատ ուշ է, լավ կանենք գնանք քնելու... Քեզ վաղը շատ դժվար օր է սպասվում:

ՀՀ

Հարրին այդ երեկո այնքան կենտրոնացած էր Հեռականչող հմայանքը սովորելու վրա, որ վիշապների դեմ կույր խուճապի որոշ մասն ինքնըստինքյան մարել էր: Սակայն վախը լրիվ չափով կրկին վերադարձավ հաջորդ առավոտյան: Մթնոլորտը դպրոցում ծայրահեղ լարված էր ու շիկացած: Դասերը դադարեցվեցին կեսօրին, որպեսզի բոլոր ուսանողները ժամանակ ունենան մինչև մրցույթի սկիզբը հասնել վիշապների փարախը...

Թեև անշուշտ ոչ ոք դեռ չգիտեր, թե իրականում ինչ էր սպասվում նրանց այնտեղ:

Հարրին իրեն տարօրինակ օտարացած էր զգում բոլորից, անկախ այն բանից մարդիկ իրեն հաջողություն էին մաղթում, թե՝ իր կողքով անցնելիս ջգրոտ ֆշացնում:

— Անձեռոցիկները պատրաստ կպահենք քեզ ողբալու համար,
Փո՛թթեր...

Նյարդայնությունն այնքան ուժեղ էր, որ Հարրին նույնիսկ վախենում էր, որ վախից խելքը կթացնի այն պահին, երբ իրեն կանգնեցնեն վիշապի առաջ, և կակսի աջուձախ անհիծել տեսադաշտում բոլոր գտնվողներին:

Ժամանակն իրեն արտակարգ տարօրինակ էր պահում, ոչ թե վազում էր, այլ ուղղակի մեծ ցատկերով առաջ էր սլանում: Մի պահ առաջ նստած էր օրվա առաջին դասին, որը Հրաշագործության պատմությունն էր, իսկ հաջորդ պահին արդեն մտնում էր Մեծ դահլիճ Ճաշելու... Իսկ հետո (ու՞ր կորան ամբողջ առավոտը և մինչև վիշապները մնացած մի քանի ժամերը) Հարրին տեսավ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալին, որը Մեծ դահլիճով շտապում էր իր ուղղությամբ, մինչ գրեթե բոլորն անհամբեր նայում էին նրա հետևից:

— Փո՛թթեր, չեմափոնները պետք է հենց հիմա բակ իջնեն... Չեզ արդեն սպասում են մրցույթի վայրում... Պիտի պատրաստվես առաջին առաջադրանքին:

— Լա՛վ, — ասաց Հարրին՝ ոտքի կանգնելով և պատառաքաղը զրնգոցով գցեց ափսեի վրա:

— Հաջողություն, Հա՛րի, — շնորհաց Հերմիոնան, — դու ամեն ինչ կկարողանաս:

— Հա՛, — ասաց Հարրին անկած ձայնով, և ինքն էլ չձանաչեց իր ձայնը: Նա դուրս եկավ Մեծ դահլիճից պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի հետ միասին: Պրոֆեսորը նույնպես բոլորովին ինքն իրեն նման չէր: Իրականում, նա նույնքան հուզված էր երևում, որքան Հերմիոնան: Մինչ նրանք երկուսով ցած էին իջնում քարե աստիճաններով և սառը նոյեմբերյան հետկեսօրին քայլում դեպի անտառը, նա ձեռքը դրել էր Հարրիի ուսին:

— Խուժապի չմատնվես, — ասաց նա, — ուղղակի գլուխութ չկորցնես... Այնտեղ հմուտ կախարդների մի մեծ փրկարար խունբ կա իրավիճակը վերահսկելու համար, եթե ինչ-որ բան այնպես չլինի... Ուղղակի կանես ինչ

կարող ես, և ոչ ոք երբեք ոչ մի վատ բան չի մտածի քո մասին... Եղա՞վ... Լա՞վ ես...

— Այո՛, — Հարրին լսեց իր օտարացած ձայնը, — լավ եմ...

ՄըքԳոնագալը անտառի եզրով տանում էր նրան դեպի վիշապների փարախը, բայց երբ նրանք մոտեցան այն մացառուտին, որի հետևից հստակ պիտի երևային վիշապները, Հարրին տեսավ, որ փարախի մուտքի առաջ մի ահօելի մեծ վրան էր կանգնած՝ դեպի իրենց նայող մուտքով, որը տեսադաշտից փակում էր վիշապներին:

— Դու պետք է այնտեղ մտնես մյուս չեմափոնների հետ միասին, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը նկատելիորեն դողացող ձայնով, — և սպասես քո հերթին, Փո՛թթեր: Պարոն Բեգմանը արդեն այնտեղ է... Նա կասի, թե ինչ պիտի անեք... Հաջողություն...

— Շնորհակալություն, — ասաց Հարրին դատարկ, անարտահայտիչ ձայնով: ՄըքԳոնագալը թողեց նրան վրանի մուտքի մոտ: Հարրին ներս մտավ:

Ֆլորա Դելակուռը նստած էր անկյունում մի ցածր փայտյա աթոռակի վրա: Նա կորցրել էր իր սովորական գոռողամիտ տեսքը, շատ գունատ էր ու ընկճված: Վիկտոր Կրամը նույնիսկ սովորականից էլ մռայլ էր, և Հարրին ենթադրեց, որ դա սեփական նյարդայնությունը քողարկելու նրա ձևն էր: Սեղրիկը հետուառաջ էր քայլում: Երբ Հարրին մտավ, Սեղրիկը թեթև ժպիտով ողջունեց նրան: Հարրին ի պատասխան ժպտաց, զգալով, որ դեմքի մկանները կարծես փայտացել են, ասես մոռացել են, թե ինչպես է պետք ժպտալ:

— Հա՛րի... Լավ է... Օ՛հ... — Երջանիկ տեսքով ասաց Բեգմանը՝ շուրջը նայելով: — Ներս արի՛, ներս արի՛... Տեղավորվի՛ր, զգա՛ քեզ ինչպես տանը:

Այդ պահին Բեգմանը Հարրիի աչքին երևաց ինչպես մի ուռած-փրկած մուլտիպլիկացիոն կերպար՝ շրջապատված գունատ չեմափոններով: Նա կրկին հագել էր բորի սև ու դեղին զոլերով իր հին համազգեստը:

— Դեհ, քանի որ բոլորդ արդեն այստեղ եք, ժամանակն է գործի անցնել, — զվարթ ասաց Բեգմանը: — Երբ բոլոր հանդիսատեսները նույնպես հավաքվեն, ես կառաջարկեմ ձեզ այս տոպրակը... — Նա բարձրացրեց մի փոքր ալ կարմիր մետաքսյա տոպրակ և ցնցեց այն, — որտեղից ձեզնից

յուրաքանչյուրը կիանի մի փոքր արձանիկ, ճիշտ այն արարածի փոքրիկ մոդելը, որի հետ այսօր գործ է ունենալու: Ասեմ, որ մի քանի տարբերակ կա... Ըըթ... Կտեսնե՛ք, դրանք տարբեր են: Եվ մի բան էլ պետք է ասեմ ձեզ... Ըըթմ... Հա՛... Զեր առաջադրանքը ուսկե ձուն է... Դուք պետք է մի ոսկե ձու վերցնեք:

Հարրին նայեց մյուսներին: Սեդրիկը թեթև գլխով արեց՝ ցույց տալով, որ հասկացել է Բեգմանի խոսքերը, և կրկին սկսեց հետուռաջ քայլել Վրանում: Նա մի փոքր կանաչել էր: Ֆլորա Ղելակուող և Կրամը նույնիսկ ծպտուն չհանեցին: Երկի վախենում էին, որ կվատանան, եթե հանկարծ բերանները բացեն: Համենայնդեպս, Հարրին իրեն ճիշտ այդպես էր զգում: Բայց նրանք գոնե կամավոր էին մասնակցում այդ ամենին...

Եվ շատ չանցած հարյուրավոր ու հարյուրավոր զույգ ոտքեր սկսեցին անցնել Վրանի կողքով՝ բարձր, զվարթ խոսակցության, ծիծաղի ու կատակների ուղեկցությամբ... Հարրին իրեն այնքան մեկուսի էր զգում բազմությունից, ասես նրանք այլամոլորակայիններ լինեին: Իսկ հետո... Հարրին միայն մի քանի վայրկյանից հասկացավ տեսածը... Բեգմանը բացել էր ալ կարմիր մետաքսյա տոպրակի բերանը:

— Տիկնայք առանց հերթի, — ասաց նա՝ տոպրակը մեկնելով Ֆլորա Ղելակուրին:

Ֆլորան դողացող ձեռքը մտցրեց տոպրակի մեջ և դուրս հանեց մի փոքրիկ արձանիկ, որը Ուելսական կանաչ տեսակի վիշապի կատարյալ մոդելն էր... Վիշապի վզին կապված պիտակի վրա գրված էր «Երկուս» թիվը: Եվ այն փաստից, որ Ֆլորան չզարմացավ, այլ միայն վճռականորեն սեղմեց շրթունքները, Հարրին հասկացավ, որ մադամ Մաքսիմը տեղեկացրել էր նրան սպասվելիքի մասին:

Նույնը կատարվեց և Կրամի հետ: Նա տոպրակից հանեց Չինական թագակիր վիշապի բոստրագույն արձանիկը: Արձանիկի վզիկին կապված էր «Երեք» պիտակը: Նա նույնիսկ աչքերը չթարթեց, ուղղակի հայացքը հառեց գետնին:

Սեդրիկը ձեռքը մտցրեց տոպրակի մեջ և հանեց կապտա-մոխրագույն Շվեդական կարձամռութին, պիտակին գրված էր «Մեկ»: Արդեն իմանալով, թե ինչն է մնացել, Հարրին ձեռքը մտցրեց մետաքսյա տոպրակի մեջ ու հանեց Հունգարական եղջերապոչին՝ վզին կապված թիվ «Չորս» պիտակով:

Երբ նայեց արձանիկին, այն թևերը պարզեց ու մերկացրեց պստիկ ժանիքները:

— Դեհ, այսքանը վերջացրինք, — ասաց Բեգմանը, — ձեզնից յուրաքանչյուրը հանեց այն վիշապին, որի հետ պետք է գործ ունենա: Թվերը վերաբերում են հերթականությանը, որով պետք է դուրս գաք վիշապների մոտ, տեսնու՞մ եք: Հիմա ես ձեզ կլքեմ, որովհետև պետք է մեկնաբանեմ մրցույթը: Պարոն Դիգորի, դուք առաջինն եք: Ուղղակի վրանից դուրս եկեք դեպի փարախը, երբ լսեք սուլիչի ձայնը, եղա՞վ... իսկ իհմա... Հա՛րիի... կարո՞ղ եմ քեզ երկու բառ ասել... Դրսում...

— Ըը՞մ... Այո՛, — ասաց Հարրին և ոտքի կանգնելով Բեգմանի հետ դուրս եկավ վրանից: Բեգմանը նրան մի փոքր հեռու տարավ վրանից, դեպի մացառուտը և շրջվելով նայեց Հարրիին՝ շատ հուզիչ հայրական արտահայտությամբ.

— Ո՞նց ես, Հա՛րիի... Որևէ բան կարո՞ղ եմ անել քեզ իհմար:

— Ի՞նչ, — անակնկալի գալով հարցրեց Հարրին, — Ես... Ո՛չ, ոչի՞նչ:

— Որևէ ծրագիր ունե՞ս, — ձայնը իջեցնելով դավադրորեն հարցրեց Բեգմանը, — գիտե՞ս, ես կարող եմ քեզ մի բանի բան հուշել, եթե ուզենաս... Դե՛հ, գիտես, ուզում եմ ասել, — Բեգմանը շարունակեց գրեթե շշուկով, — Էստեղ դու բոլորից փոքրն ես, Հա՛րիի, ու անփորձը... Կարո՞ղ եմ օգնել քեզ...

— Ո՛չ, — այնպես արագ ասաց Հարրին, որ ինքն էլ ամաչեց իր կոպտության իհմար, — Ո՛չ... Ես... Ես արդեն գիտեմ, թե ինչ եմ անելու, շնորհակալություն:

— Ոչ ոք ոչինչ չի իմանա, Հա՛րիի, — ասաց Բեգմանը, աչքով անելով նրան:

— Ո՛չ, ես լավ եմ, — ասաց Հարրին՝ ինքն իր վրա զարմանալով, թե ինչու էր բոլորին անդադար նման բան ասում, որովհետև կյանքում դեռ երբեք սրանից վատ չէր եղել, — Ես մտածել եմ, ես գիտեմ, թե ինչ պիտի անեմ...

Ինչ-որ տեղից ուժեղ սուլոց լսվեց:

— Տեր Աստված, ես պետք է վազեմ, — տագնապով ասաց Բեգմանը և շտապ հեռացավ:

Հարրին վերադարձավ վրանի մոտ ճիշտ այն պահին, երբ Սեղրիկը դուրս էր գալիս, և Հարրին նրան դեռ այդքան կանաչ չէր տեսել: Հարրին փորձեց հաջողություն մաղթել, երբ անցնում էր նրա կողքով, բայց կոկորդից միայն մի կարծ անհասկանալի խռխռոց ելավ:

Հարրին ներս մտավ վրան Ֆլորայի և Կրամի մոտ: Մի քանի վայրկյան անց, նրանք լսեցին բազմության հռնդալից մռունչը, ինչը նշանակում էր, որ Սեղրիկը մտավ ահօնի փարախը և հիմա դեմառդեմ կանգնած էր իր նախակերպ արձանիկի կենդանի կերպի հետ...

Վրանում նստած՝ դրսում կատարվածին ականջ դնելը, նույնիսկ ավելի վատ էր, քան Հարրին կարող էր պատկերացնել: Ամբոխը ճշում էր... գոռում... ահաբեկված շունչը պահում, ինչպես մի բազմագլուխ ամբողջություն, մինչ Սեղրիկն անում էր, ինչը պետք է աներ Շվեդական Կարձամռութի կողքով անցնելու համար: Կրամը հայացքը գետնից դեռ չէր բարձրացրել: Ֆլորան ստանձնել էր Սեղրիկի դերը՝ վրանի մեջ հետուռաջ քայլելով: Իսկ Բեգմանի մեկնաբանությունը նույնիսկ շատ ավելի էր վատացնում նրանց վիճակը... Սարսափելի պատկերներ էին ձևավորվում Հարրիի մտքում:

— Ուուուու՞հ, հազիվ պրծավ, ի՞նչ մոտ էր... ի՞նչ վտանգավոր շարժում արեց... Ուուուու՞ֆ... Խելացի քայլ էր... բայց ափսոս չստացվեց...

Իսկ հետո, մոտավորապես տասնհինգ րոպեից, Հարրին լսեց բազմության խլացուցիչ գոռոցը, ինչը կարող էր միայն մի բան նշանակել: Սեղրիկն անցել էր իր վիշապի կողքով և վերցրել ոսկե ձուն:

— Իրոք, շատ լավ էր, — գոռում էր Բեգմանը: — Իսկ հիմա տեսնենք, թե ինչ գնահատականներ կտան մեր դատավորները:

Բայց նա բարձրածայն չկարդաց գնահատականները, և Հարրին ենթադրեց, որ դատավորները դրանք ցույց էին տալիս բազմությանը:

— Մեկն անցավ, մնացին երեքը, — գոռաց Բեգմանը, հաջորդ սուլոցից հետո, — Օրիորդ Դելակու՛ռ, խնդրեմ...

Ֆլորան ոտքից գլուխ դողում էր: Հարրին ջերմություն զգաց նրա նկատմամբ, ինչը մինչ այդ չէր զգացել, երբ աղջիկը, գլուխը բարձր պահած և ջղաձգորեն սեղմելով իր կախարդական փայտիկը, դուրս եկավ վրանից: Հարրին ու Կրամը մնացին երկուսով՝ վրանի հակառակ ծայրերում լուր նստած, խուսափելով նայել միմյանց վրա:

Ամեն ինչ նորից սկսվեց...

— Օ՛հ, համոզված չեմ, որ խելամիտ քայլ էր... — լսվում էր Բեգմանի զվարթ գոռոցը: — Օ՛հ... քիչ էր մնացել... Զգու՞յշ... Զգու՞յշ... Տե՛ր Աստված, ինձ թվաց, թե արդեն վերցրել է...

Տասը դուք անց Հարրին լսեց, ինչպես բազմությունը մի մարդու պես իռնդալից ոտքի կանգնեց ու սկսեց ծափահարել... Ֆլորան ըստ Երևոյթին նույնպես հաջողությամբ ավարտեց առաջադրանքը: Մի փոքր դադար տիրեց, մինչ ցուցադրվում էին Ֆլորայի միավորները... Հետո կրկին ծափահարություններ... Հետո, արդեն երրորդ անգամ լսվեց սուլիչի ձայնը:

— Եվ իրապարակ է դուրս գալիս պարոն Կրա՞մը, — գոռաց Բեգմանը, և Կրամը գլուխը կախ, ծուռթաթ քայլքով դուրս գնաց՝ Հարրին թողնելով Վրանում մեն-մենակ:

Հարրին սկսեց շատ ավելի սուր զգալ իր սեփական մարմինը: Սկսեց լսել անգամ իր սրտի արագ զարկերը և վախից դողացող մատների թրթիռը... և միևնույն ժամանակ ասես դուրս էր Եկել ինքն իր միջից և նայում էր վրանի պատերին, լսում էր ամբոխի գոռում-գոչունը, բայց շա'տ հեռվից...

— Ինչպիսի՝ համարձակություն, — գոռում էր այդ պահին Բեգմանը, և Հարրին լսեց Չինական թագակրի սարսափազդու ոռնոցը, մինչ ամբոխը մի հոգու պես շունչն էր պահել: — Ինչպիսի՝ սառնասրտություն... և... այո՛... այո՛, նա վերցրել է ձուն:

Ծափահարությունները ջարդվող ապակու պես զրնգացրին ձմեռային սառն օդը: Կրամը նույնպես ավարտեց... Մի քանի վայրկյանից կլինի Հարրիի հերթը:

Հարրին ոտքի կանգնեց այնպիսի զգացումով, ասես ոտքերը բամբակից լինեին: Նա սպասեց: Հետո լսվեց սուլիչի ձայնը: Նա դուրս Եկավ վրանի մուտքից՝ զգալով, որ իր ներսում խուճապը հասնում է գերագույն աստիճանի: Եվ ահա նա քայլում է ծառերի մոտով և անցնում փարախի ցանկապատի մեջ Եղած Ճեղքով:

Նա ամեն ինչ իր առաջ տեսնում էր ասես գունավոր երազում: Հարյուրավոր ու հարյուրավոր դեմքեր էին նայում իրեն սանդղեվանդներով վեր խոյացող հարթակներից, որոնք կախարդանքով բարձրացվել էին այդտեղ այն օրից, ինչ նա վերջին անգամ կանգնած էր Եղել այդ տեղում: Եվ ահա Եղջերապոչը... Փարախի մյուս ծայրում, կծկված ասես թուխս նստած

իր ձվերի վրա՝ թևերը կիսաբաց, չարակամ, դեղին աչքերով մօռւթը դարձրած դեպի Հարրին, մի հրեշավոր, ահօելի սև մողես, որը բարկությամբ գետինն էր փորում իր Եղջերապատ երկար պոչով, ամեն անգամ կես մետր երկարությամբ ակոսներ թողմելով կարծր գետնի վրա: Ամբոխը անտանելի աղմուկ էր բարձրացրել, բայց Հարրին ո՛չ լսում էր, ո՛չ էլ անհանգստանում ամբոխից ելնող գոռողների բարեկամական կամ թշնամական բնույթի կապակցությամբ: Եկել էր այն պահը, երբ ինքը պետք է աներ այն միակ բանը, ինչը պետք է աներ փրկվելու համար... Պետք էր բացարձակապես և անվերապահորեն կենտրոնացնել ուղեղը, փրկության միակ հնարավորության վրա...

Նա բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը.

— Ա՛քսիո «Հրացոլք», — գոռաց նա:

Հարրին սպասում էր իր բոլոր գերլարված նյարդերով... Եթե չաշխատի... Եթե ցախավելը չգա... Նա նայում էր շուրջը ասես մի դողացող թափանցիկ պատնեշի միջով, ասես շիկացած գետնից բարձրացող օդի միջով, ինչից և՛ փարախը, և՛ հարթակների վրա գտնվող հարյուրավոր դեմքերը սկսեցին լողալ օդում...

Իսկ հետո նա լսեց, թիկունքից օդի միջով ասես շայունով սլացող նետի ձայնը: Հարրին շրջվեց ու տեսավ անտառը շրջանցող արահետով իր մոտ շտապող «Հրացոլքը», որը ներխուժեց փարախն և օդի մեջ անշարժ կանգ առավ ուղիղ նրա կողքին՝ սպասելով, որ Հարրին հեծնի: Ամբոխը նույնիսկ ավելի մեծ աղմուկ բարձրացրեց... Բեգմանն ինչ-որ բան էր գոռում... բայց Հարրիի ականջներն ասես խլացած լինեին... Այդ պահին լսելն արդեն կարևոր չէր...

Նա ոտքը զցեց ցախավելի վրա և հրվելով գետնից վեր սուրաց: Մի վայրկյան անց հրաշք կատարվեց...

Այն պահին, երբ նա հայտնվեց օդում, և քամին անցավ նրա մազերով, և ամբոխի դեմքերը ներքեսում դարձան գնդասեղների գլխիկների չափ մարմնագույն գնդիկներ, իսկ Եղջերապոչն այնքան փոքրացավ, որ դարձավ մի շան չափ, նա հասկացավ, որ ոչ միայն գետինն է թողել հեռու ներքեսում, այլ նաև վախը... Նա վերադարձել էր իր հարազատ տարերքի մեջ...

Սա ընդամենը քվիդիչի ևս մեկ խաղ էր, ընդամենը... Եվս մեկ խաղ, իսկ Եղջերապոչն ընդամենը մի այլանդակ հակառակորդ թիմ էր... ուրիշ ոչինչ...

Նա ցած նայեց՝ ձվերի կույտին և տեսավ հողագույն ձվերի միջև շողշողացող ուսկե ձուն՝ ապահով տեղավորված վիշապի առջևի թաթերի միջև։

— Շատ լավ, — ինքն իրեն ասաց Հարրին, — կկիրառենք ուշադրություն շեղող մարտավարություն... Գնացի՞նք...

Նա սուզվեց։ Եղջերապոչի գլուխը շարժվեց նրա անկումի ուղղությամբ։ Վիշապը գիտեր, թե նա ինչ է պատրաստվում անել, և Հարրին անկումից ճիշտ ժամանակին դուրս եկավ, որպեսզի խուսափի վիշապի երախից ժայթքած իրո շիթի մեջ ընկնելուց, որն անցավ ճիշտ այն տեղով, որտեղ նա ինքը պիտի անցներ, եթե միայն ժամանակին չփոխեր շարժման ուղղությունը... Բայց Հարրիի վրա դա մեծ տպավորություն չթողեց... Դա ոչ ավելին էր, քան մի Բրետից խաբս տալը...

— Տեր Աստված, տեսեք թե ո՞նց է թռչում, — գոռաց Բեգմանը՝ հազիվ լսելի ամբոխի ճիշերի ու ահաբեկված շնչառության մեջ։ — Դուք տեսա՞ք, պարոն Կրամ։

Հարրին մեծ շրջանով ավելի վեր բարձրացավ։ Եղջերապոչը աչքը չէր կտրում նրանից՝ երկար պարանոցի վրա պտտելով գլուխը... Եթե հաջողվի նրան այսպես երկար պահել, ապա կենդանու գլուխը նույնպես կսկսի պտտվել... բայց լավ կանի շատ չտարվի, այլապես վիշապը կրկին կրակ կարտաշնչի...

Հարրին ցած սուզվեց ճիշտ այն պահին, երբ Եղջերապոչը բացեց բերանը, բայց այս անգամ Հարրիի բախտն այնքան էլ չբերեց... Նա հասցրեց փախչել կրակից, բայց ներքենից մտրակի պես վեր սուրաց վիշապի պոչը և հասցնելով դեպի ծախ թերձել պոչից, Հարրին չխուսափեց վիշապի պոչի ցիցերից, որոնցից մեկը թերձելով անցավ նրա ուսուվ ու պատռեց պարեգոտը...

Նա զգում էր թերձվածքի մրմուռը, լսում էր ամբոխի ճիշերն ու գոռոցները, բայց թերձվածքը կարծես այնքան էլ խոր չէր... Հարրին պտտվեց դեպի Եղջերապոչի թիկունքը, և մի հնարավորություն անցավ նրա մտքով...

Եղջերապոչը չէր ուզում օդ բարձրանալ, նա անչափ կլանված էր գետնին կիտված իր ձվերի պաշտպանությամբ։ Թեև պտտվում էր տեղում ու վիզը ոլորում բոլոր ուղղություններով, բացուխուփ անելով թևերը և մի

ակնթարթ իսկ Հարրիից չեռացնելով այդ սարսափագդու դեղին աչքերը, միևնույն է, վախենում էր չափազանց հեռանալ ձվերից... Բայց Հարրին պետք է համոզեր նրան, այլ ճանապարհ չկար ոսկե ձվին մոտենալու համար... Սակայն այդ հնարանքը պետք էր շատ զգույշ անել...

Նա սկսեց թռչել. մե՛կ այս կողմ, մե՛կ այն կողմ, հետո կրկին մեկ ուրիշ ուղղությամբ, չմոտենալով այնքան, որ վիշապի հրե շունչը խորովի իրեն, բայց բավականաչափ սպառնալից, որպեսզի վիշապը շարունակի աչքը չկտրել իրենից: Վիշապի գլուխը մե՛կ այս կողմ էր ճոճվում, մե՛կ այն կողմ՝ մերկացրած ժանիքներով հետևելով Հարրիին իր ուղղահայաց բիբերով...

Հարրին ավելի վեր բարձրացավ: Եղջերապոչի գլուխը բարձրացավ նրա հետևից, վիշապի պարանոցն արդեն լրիվ ձգվել էր և օդի մեջ օրորվում էր վարժեցնողի սրինգի առաջ հմայված օձի պես...

Հարրին մի քանի մետր էլ բարձրացավ օդի մեջ, իսկ վիշապը կատաղության ու անհամբերության մի մռնչուն արձակեց: Հարրին նրա համար ասես մի ճանձ լիներ, որին նա արդեն անչափ ուզում էր կուլ տալ: Վիշապի պոչը կրկին սկսեց հողը փորել: Բայց Հարրին շատ բարձր էր, որպեսզի հասանելի լիներ նրա պոչի ցցերի համար... Վիշապը կրակ նետեց օդի մեջ... Հարրին խոյս տվեց... Վիշապի երախը լայն բացվեց նրա տակ...

— Դեհ արի՛, — ♫շշացրեց Հարրին, գայթակղիչ պտտվելով նրա գլխավերևում, — դեհ արի՛, արի՛, բռնի՛ր ինձ... Վերև արի՛... Արի՛ իմ հետևից... Դեհ բարձրացի՛ր... Արի՛ ինձ մոտ...

Եվ վիշապը հետ կծկվեց, վերջապես բաց արեց իր հսկայական սև մաշկային թևերը, որոնք մի փոքր ինքնաթիռի թևերի չափ էին... Եվ Հարրին ցած սուզվեց: Մինչև վիշապը կհասցներ գլխի ընկնել, թե նա ինչ արեց, կամ թե ուր անհետացավ, նա արդեն գերազույն արագությամբ սլանում էր դեպի գետնին ընկած ձվերի կույտը, որոնց արդեն չէին պաշտպանում վիշապի ահասարսութ մագիլները... Հարրին ձեռքերը բարձրացրեց իր «Հրացոլքից» և սլացքի մեջ ճանկեց ոսկե ծուն... Ու աներևակայելի արագացումով կրկին վեր սլացավ դեպի երկինք, հարթակներից ու փարախից հեռու՝ ծանր ծուն ապահով բռնած իր չվնասված ձեռքով, իսկ ներքևում այնպիսի տպավորություն էր, ասես անջատված ընդունիչի ծայնը ինչ-որ մեկը կրկին միացրեց... Եվ առաջին անգամ նա իրոք լսեց ամբոխի բարձրացրած աննկարագրելի աղմուկը... Բազմությունը ճչում էր, ծափահարում նույնքան

բարձր ու մոլեգին, որքան Աշխարհի Գավաթի Եզրափակիչի ժամանակ իոլանդացիների երկրպագուները...

— Տեսե՛ք, տեսե՛ք, — գոռում էր Բեգմանը, — տեսե՛ք, մեր ամենաերիտասարդ չեմպիոնը բոլորից արագ վերցրեց ձուն: Սա հաստատ կպակասեցնի պարոն Փոթթերի դեմ դրվող խաղաչեքերի թիվը:

Հարրին վերևից տեսավ, ինչպես էին վիշապապանները վազում Եղերապոչին հանգստացնելու, և դեպի փարախի մուտքը վազող պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալին, պրոֆեսոր Մուտիին ու Հագրիդին, ովքեր գալիս էին նրան դիմավորելու, և բոլորը ձեռքով էին անում նրան նույնիսկ այդքան հեռավորությունից նկատելի ժայտներով: Նա հետ թռավ հարթակների վրայով, ամբոխի բարձրացրած աղմուկից գրնզացող ականջաթաղանթներով և փափուկ վայրէջք կատարեց վերջին մի քանի շաբաթների ընթացքում առաջին անգամ վերջապես թեթև և երջանիկ սրտով... Նա անցել էր առաջին առաջադրանքը և ողջ էր մնացել...

— Գերազա՞նց էր, Փո՛թթեր, — ճշաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, երբ նա ցած թռավ «Հրացոլքից», ինչը նրանից ինչած հիրավի արտակարգ գնահատական էր: Հարրին նկատեց, որ նրա ձեռքը դողում էր, երբ նա մատնացուց արեց իր ուսը: — Հենց որ դատավորները հայտարարեն քո միավորները, անմիջապես կզնաս մադամ Պոմֆրիի մոտ... Այնտե՛ղ շտապօգնության վրանում... Նա արդեն վերջացրած կլինի Դիգորիին վիրակապելը...

— Ապրե՛ս, Հա՛րի, — խռպոտ ձայնով որոտաց Հագրիդը, — ապրե՛ս... Ու էս էլ Եղերապոչի դեմ... ու... բոլորից լավ... իսկ Չարլին ասաց, որ էդ վիշապը բոլորից վատն է...

— Ծնորհակալություն, Հա՛գրիդ, — ասաց Հարրին հատուկ շատ բարձրածայն, որպեսզի Հագրիդը հուզմունքից հանկարծ բերանից չթացնի, որ ինքը նախօրոք Հարրիին ցուց էր տվելի վիշապները:

Պրոֆեսոր Մուտին նույնապես շատ գոհ էր երևում՝ իր կախարդական աչքը պարացնելով ակնակապիճի մեջ:

— Լավ արեցիր, Փո՛թթեր ու շատ սիրուն, ասես խաղուպար լիներ, — մռնչաց նա:

— Հենց հիմա, Փո՛թթեր, գնա՛ շտապօգնության վրանը, խնդրում եմ... — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը:

Հարրին դուրս քայլեց փարախից, դեռ շնչասպար հևալով և տեսավ՝ երկրորդ վրանի մուտքի առաջ շատ անհանգիստ տեսքով կանգնած մադամ Պոմֆրիին:

— Վիշապնե՞ր... — ասաց նա զզվանքով և, բռնելով Հարրիի թեքից, ներս քաշեց նրան վրանի մեջ: Վրանը ներսից բաժանված էր մի քանի հատվածների: Հարրին վարագույրների միջով նկատեց Սեղրիկի ստվերը, բայց Սեղրիկը կարծես ծանր վիրավորված չէր, առնվազն նստած էր: Մադամ Պոմֆրին զննեց Հարրիի ուսը՝ շարունակելով խոսել բորբոքված վրդովնունքով.

— Անցած տարի ազրայելնե՞ր, այս տարի վիշապնե՞ր, հաջորդ տարի ի՞նչ են բերելու դպրոց... Բախտդ ուղղակի բերել է, տղա՛ս... Վերքը խոր չէ, բայց բուժումից առաջ պետք է մաքրվի...

Նա մաքրեց կտրվածքը ինչ-որ վարդագույն հեղուկով թօջված բամբակե խօսուծով, որից վերքը սկսեց մօնօալ ու ծուխ արձակել, բայց հետո նա իր կախարդական փայտիկով խփեց Հարրիի ուսին, և վերքն ակնթարթորեն դադարեց ցավել ու սկսեց փակվել:

— Իսկ իհմա, ուղղակի մի րոպե հանգիստ մնա տեղումդ նստած... Նստա՛ծ... Իսկ հետո կարող ես գնալ և իմանալ միավորներդ:

Նա դուրս վագեց Հարրիի հատվածից, և կտորից անջատող պատի հետևից Հարրին լսեց նրա ձայնը.

— Հիմա ինչպե՞ս ես զգում, Դի՛գորի...

Հարրին բոլորովին չէր ուզում նստած մնալ տեղում: Նա դեռ չափազանց լի էր աղբենալինով: Նա ոտքի կանգնեց՝ ցանկանալով տեսնել, թե ինչ էր կատարվում դրսում, բայց դեռ չէր էլ հասել վրանի մուտքին, երբ երկու հոգի վագելով ներս ընկան վրան... Հերմիոնան և նրա հետևից կրնկակոխ՝ Ռոնը:

— Հա՛րի, դու իհասքանչ էիր, — բարակած ձայնով ասաց Հերմիոնան: Նրա դեմքին դեռ երևում էին վախից երեսին սեղմած ձեռքերի հետքերը: — Դու ուղղակի ապշեցուցիչ էիր, դու բոլորից լավն էիր:

Բայց Հարրին նայում էր Ռոնին, որը ճեփ-ճերմակ էր, և այնպես էր անթարթ նայում Հարրիին, ասես վերջինս ուրվական լիներ:

— Հա՛րի, — ասաց նա շատ լուրջ արտահայտությամբ, — ով էլ որ դրել է քո անունը Գավաթի մեջ... Ես... Ես համոզված եմ, որ նա ուզում է սպանել քեզ:

Այնպես էր, ասես վերջին երկու շաբաթները չեին էլ եղել... ասես Հարրին տեսնում էր Ռոնին չեմպիոն հայտարարվելուց հետո առաջին անգամ:

— Հասկացա՞ր վերջապես, — սառն ասաց Հարրին — մի քիչ երկար տևեց, մինչև գլուխսդ մտավ...

Հերմիոնան նյարդային կանգնած էր նրանց միջև, նայելով մե՛կ Հարրիին, մե՛կ Ռոնին: Ռոնը անվստահությամբ բացեց բերանը, և Հարրին գիտեր, որ Ռոնը պատրաստվում էր ներողություն խնդրել, բայց հանկարծ նա զգաց, որ իրեն ոչ մի ներողություն էլ պետք չէ Ռոնից:

— Ամեն ինչ լավ է, — ասաց նա, մինչև Ռոնը կիասցներ որևէ բան ասել,
— մոռացի՛ր:

— Ո՛չ, — ասաց Ռոնը, — ես պետք է...

— Մոռացի՛ր, — ասաց Հարրին:

Ռոնը նյարդային ժպտաց, և Հարրին ի պատասխան ժպտաց նրան:

Հերմիոնան սկսեց լաց լինել:

— Լաց լինելու կարիք չկա, — ամոթխած ասաց Հարրին:

— Դուք երկուսդ էլ այնքան իհմար եք, — արցունքներ ցայտելով աչքերից գոռաց Հերմիոնան, հետո ոտքը խփեց գետնին ու մինչև մեկնումեկը կիասցներ նույնիսկ արձագանքել, հերթով գրկեց երկուսին էլ և դուրս փախսավ վրանից՝ արդեն ուղղակի հեկեկալով:

— Ցնցո՛ղ էր, — ասաց Ռոնը՝ գլուխն օրորելով: — Հա՛րրի, արի՛ գնանք, իհմա կասեն քո միավորները...

Վերցնելով ոսկե ձուն և «Հրացոլքը», շատ ավելի լավ տրամադրությամբ, քան կարող էր հույս ունենալ մի քանի ժամ առաջ, Հարրին Ռոնի հետ միասին դուրս եկավ վրանից: Ռոնը առանց դադարի խոսում էր, ասես շտապելով միանգամից դուրս տալ անցած շաբաթների լռության ժամանակ կուտակված ասելիքները:

— Դու բոլորից լավն էիր, գիտե՞ս, ոչ մի համեմատություն... Սեղրիկը ապուշություններ արեց, չգիտես ինչու սկզբում մի մեծ քար սարքեց գետնին... հետո քարը կերպափոխեց շան... և փորձում էր իհմոզել վիշապին, որ իր փոխարեն գնա շան հետևից: Դեկ բավականին տպավորիչ կերպափոխություն էր, անշուշտ, և նույնիսկ ինչ-որ չափով աշխատեց, որովհետև նա կարողացավ վերցնել ձուն, բայց ոտքից գլուխ այրվեց... Վիշապը կես ձանապարհից միտքը փոխեց ու որոշեց, որ Սեղրիկն ավելի

լավ որս է քան լաբրադորը: Սեղրիկը հազիվ փախավ ուղղակի կրակի բոցերի միջով: Իսկ այդ Ֆլորա աղջիկը փորձեց վիշապին տրանսի մեջ գցել... Առաջին հայացքից կարծես ստացվեց, որովհետև վիշապը սկսեց ննջել, բայց հետո վիշապը խռմփացրեց, ու նրա ռունգերից ուժեղ կրակի բոց դուրս թռավ, և Ֆլորայի փեշը բռնկվեց... Նա իր կախարդական փայտիկից հանած ջրի շիթով կարողացավ հանգնել այրվող զգեստը: Իսկ Կրամը... Չես հավատա, որ ասեմ, բայց նա նույնիսկ չփորձեց էլ թռչել: Քեզնից հետո ամենալավը նա էր, երևի: Կրամը ինչ-որ հմայանքով խփեց վիշապի աչքերին: Բայց կենդանին ցավից սկսեց գալարվել ու տրորեց իսկական ձվերի կեսը... Դատավորները նրանից միավորներ հանեցին դրա համար, որովհետև ըստ առաջադրանքի չէր ենթադրվում, որ վիշապին պետք է որևէ վնաս հասցվի:

Ոննը շունչ քաշեց, երբ ինքն ու Հարրին հասան փարախի եզրին: Հիմա արդեն Եղջերապչին տարել էին հրապարակից, Հարրին տեսավ, թե որտեղ են նստած դատավորները... Փարախի մյուս ծայրում, ոսկեպաստառ բարձր հարթակի վրա:

— Յուրաքանչյուր դատավոր ամեն չեմպիոնի կարող է տասական միավոր տալ, — շարունակում էր տեղեկացնել Ոննը, և Հարրին հրապարակով առաջ վագելով տեսավ ինչպես առաջին դատավոր մադամ Մաքսիմը օդ բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը: Մի երկար արձաթագույն ժապավեն դուրս թռավ փայտիկի ծայրից, որը պտտվեց ու օդի մեջ դարձավ մի մեծ ութ:

— Վաստ չէ, — ասաց Ոննը, — ենթադրում եմ, որ երկու միավոր հանել է ուսիդ համար...

Պարոն քրառուչը հաջորդն էր: Նա իր փայտիկով օդում գրեց ինը:

— Շատ լավ է, — գոռաց Ոննը, ընկերական խփելով Հարրիի մեջքին:

Հաջորդը Դամբլդորն էր: Նա նույնպես ինը միավոր տվեց: Ամբոխն ավելի բուռն էր ողջունում, քան երբեք:

Լուդո Բեզմանը... Տասը...

— Տա՞սը, — չհավատալով լսածին ասաց Հարրին, — Բայց... բայց ես վիրավորվեցի... Ինչի՞ հանար տասը տվեց...

— Հա՛րի, մի՛ բողոքիր, — հուզված գոռաց Ոննը:

Վերջապես Կարկարոֆը բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը: Նա մի պահ դադար տվեց, իսկ հետո նրա կախարդական փայտիկից նույնպես մի թիվ դուրս թռավ... Չորս:

— Ի՞նչ, — կատաղած գոռաց Ռոնը, — չո՞րս... Այս դու հոտած, կողմնապահ սրիկա... Հա՛, Կրամին իո տասը տվեցիր:

Բայց Հարրիի համար միևնույն էր: Նա չէր հուզվի անգամ, եթե Կարկարոֆն իրեն զրո միավոր տար: Ռոնի վրդովմունքն արդեն հարյուր միավոր արժեր նրա համար: Նա անշուշտ ոչինչ չասաց այդ մասին Ռոնին, բայց երբ շրջվեց, որպեսզի դուրս գա փարախից, նրա սիրտը օդից էլ թեթև էր: Եվ հարցը միայն Ռոնը չէր... Ամբոխից նրան սրտանց ու բարձրագոչ ողջունողները միայն գրիֆինդորցիները չէին: Երբ ամեն ինչ իրականում կայացավ, երբ նրանք իրենց աչքերով տեսան, թե ինչի հետ նա պետք է պայքարեր, դպրոցի մեծամասնությունը փոխեց կարծիքն ու շրջվեց նրա կողմը, Սեղրիկի հետ հավասար ընդունելով նրան... Սլիզերինը Հարրիին չէր անհանգստացնում, նա համոզված էր, որ ինչ էլ որ նրանք ասեն իր հասցեին, նա արդեն ամեն ինչի կոյմանա:

— Դու առաջին տեղում ես, Հա՛րրի... Դու և Կրամը... — ասաց Զարլի Ուիզլին՝ շտապելով նրանց կողմը դպրոցի ճանապարհին: — Լսե՛ք, ես պետք է վազեմ բվանոց, պետք է մի բու ուղարկեմ մամային: Երդվել եմ, որ անմիջապես կտեղեկացնեմ, թե ինչ է կատարվել այստեղ... Բայց ասեմ, որ անհավատալի էր: Հա՛... ու ինձ ասացին, որ մի քանի րոպե ոչ մի տեղ չգնաս... Բեզմանը ուզում է չեմպիոնների հետ խոսել վրանում:

Ռոնը ասաց, որ ինքը կսպասի, և Հարրին կրկին մտավ վրանը, որը կարծես լրիվ փոխվել էր նրա աչքին, դարձել էր բարեկամական և հյուրընկալ: Նա փորձեց հիշել, թե ինչպես էր իրեն զգում Եղջերապոչից խույս տալիս և համեմատեց դա այն երկարատև սպասումի զգացողության հետ, որն ունեցել էր մինչև վիշապի մոտ դուրս գալը... Անհնար էր համեմատել անգամ... Սպասումն անհամեմատ ավելի վատ էր:

Ֆլորան, Սեղրիկը և Կրամը, բոլորը վրանում էին:

Սեղրիկի դեմքի կեսը ծածկված էր ինչ-որ նարնջագույն մածուկի հաստ շերտով, որը ենթադրաբար բուժում էր նրա դեմքը: Տեսնելով Հարրիին նա ժպտաց:

— Ապրե՛ս, Հա՛րրի.

— Դու էլ, — ասաց Հարրին՝ ի պատասխան ժպտալով:

— Բոլորդ ապրե՛ք, — ասաց Լուդո Բեզմանը, թափով ներս ընկնելով վրանի մեջ, և այնքան ինքնազոհ տեսքով, ասես ինքն էր քիչ առաջ անցել վիշապի կողքով: — Իսկ հիմա մի քանի խոսք ունեմ ձեզ համար: Ձեզ մի երկար հաճելի ընդմիջում է սպասվում երկրորդ առաջադրանքից առաջ, որը կկայանա փետրվարի քսանչորսին, առավոտյան ինն անց կեսին: Բայց մենք ձեզ մտածելու բան ենք տալիս մինչև այդ օրը: Եթե նայեք ձեր բռնած ոսկյա ձվերին, կտեսնեք, որ դրանք կարող են բացվել... Նկատեցի՞ք այս փոքրիկ ծխնիները... Դուք պետք է լուծեք ձվի մեջ դրված հանելուկը... որովհետև այն ձեզ կասի, թե ինչ է լինելու երկրորդ առաջադրանքը, և հնարավորություն կտա պատրաստվել դրա համար: Ամեն ինչ պա՞րզ է... Համոզվա՞ծ եք... Լա՞վ, ուրեմն ազատ եք... Կարող եք գնալ:

Հարրին դուրս եկավ վրանից ու միացավ Ռոնին, և նրանք կլանված շատախոսելով միասին քայլեցին Անտառի եզրով: Հարրին ուզում էր մանրամասն լսել, թե մյուս չենափոններն ինչ էին արել առաջադրանքը կատարելիս: Իսկ հետո, երբ նրանք շրջանցեցին խիտ մացառութը, որի հետևում Հարրին առաջին անգամ լսեց վիշապների մռունչը, մի վիուկ դուրս թռավ ծառերի հետևից:

Ոիտա Սքիթերն էր: Նրա հագին վառ կանաչ գույնի պարեգոտ էր, և ձեռքին բռնած Արագ-ինքնազրող-գրչափետուրի գույնը ձիշտ համընկնում էր հագուստի երանգին:

— Շնորհավորում եմ, Հա՛րի, — ասաց նա՝ լայն ժպտալով, — կարո՞ղ եմ քեզ խնդրել մի քանի հարցի պատասխանել: — Ի՞նչ էիր զգում վիշապի առաջ կանգնած: Ի՞նչ ես կարծում միավորների արդարացիության մասին: Մի խոսք ընդամենը...

— Ըհը՛, մի խոսք հաստատ կարող եմ ասել, — բարկացած նետեց Հարրին, — ցտեսություն, — և Ռոնի հետ միասին ուղղվեց դեպի ամրոցը:

Ճաշ

Գլուխ 21. Ռովաթաների քաղաքացիական իրավունքների պաշտպանության շարժումը

Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան, վերադառնալով ամրոց, բարձրացան Բվանոց՝ Շափյուղասարեկի հետևից, որպեսզի Հարրին նամակ ուղարկի Սիրիուսին և պատմի, թե ինչպես կարողացավ անվնաս անցնել վիշապի կողքով։ Ճանապարհին Հարրին մանրամասն պատմեց Ռոնին այն ամենը, ինչ Սիրիուսն ասել էր իրեն Կարկարոֆի մասին։ Սկզբում բավականին ցնցվելով այն լուրից, որ Կարկարոֆը ժամանակին մահակեր է եղել, Ռոնը, երբ հասան բվարան, արդեն ասում էր, որ իրենք դա վաղուց պետք է կռահած լինեին։

— Ի՞նչ հարմար է ստացվում, չէ՞ — ասաց նա, — հիշու՞մ եք, ինչ ասաց Մալֆոյը գնացքի մեջ իր հայրիկի ու Կարկարոֆի ընկերության մասին... Իսկ իհմա մենք արդեն գիտենք, թե որտեղից են նրանք ճանաչում միմյանց։ Հաստատ երկուսն էլ այն դիմակավոր սրիկաների հետ վազվզում էին Աշխարհի Գավաթի Եզրափակիչ խաղի գիշերը... Մի բան կասեմ քեզ, Հա՛րի, եթե Կարկարոֆն է անունդ դրել Գավաթի մեջ, իհմա նա իրեն շատ ապուշ վիճակում է զգում, չէ՞... Փաստորեն նրա ծրագիրը չաշխատեց... Ու միայն մի քերծվածք ստացար... Ինձ տու՞ր... Ես ինքս կանեմ...

Շափյուղասարեկն այնքան հուզվեց այն փաստից, որ իրեն պատրաստվում են նամակ հանձնարարել, որ սկսեց խլացուցիչ ճռվողյունով պտտվել ու պտտվել Հարրիի գլխի շուրջը։ Ռոնը ուղղակի օդի մեջ ճանկեց Շափյուղասարեկին և անշարժ պահեց մինչ Հարրին նամակն ամրացնում էր նրա տոտիկին։

— Հանգիստ մնա՛, Զիզի՛կ... Չի կարող պատահել, որ մյուս առաջարանքներն էլ այդքան վտանգավոր լինեն... Ինչպես կարող է նման բան լինել, — շարունակեց Ռոնը՝ Շափյուղասարեկին տանելով դեպի պատուհանը, — գիտե՞ս ինչ, ես կարծում եմ, որ դու կարող ես հաղթել այս Հրաշամարտը, Հա՛րի, ես լուրջ եմ ասում։

Հարրին գիտեր, որ Ունը դա ասում էր միայն, որպեսզի հատուցի իր վերջին շաբաթների պահելածնը, բայց միևնույն է, շատ շնորհակալ էր նրան դրա համար: Հերմիոնան, սակայն, հենվեց Բվանոցի պատին, ձեռքերը խաչեց կրծքին և խոժու հայացքով նայեց Ունին:

— Հարրին դեռ երկար ժամապարի պիտի անցնի մինչև Հրաշամարտի վերջը, — լրջությամբ ասաց նա, — Եթե դա առաջին առաջադրանքն էր, ես ուղղակի վախենում եմ մտածել անգամ, թե հաջորդն ինչ է լինելու:

— Իսկը արևի շող ես՝ մութ ու վիատ աշխարհում, — ասաց Ունը հեգնանքով: — Դու ու պրոֆեսոր Թրելոնին իրար շա՞տ լավ կիասկանաք...

Նա Շափյուղասարեկին դուրս նետեց պատուհանից, որը մի քանի մետր գլուխկոնծի տվեց օդում մինչև կողմնորոշվելը, թե ո՞ր ուղղությամբ պիտի թռչի: Այս անգամ նրա տոտիկին կապված նամակը սովորականից ավելի մեծ էր ու ծանր: Հարրին ուղղակի չոհմացավ և քայլ առ քայլ, մանրամասն նկարագրեց Սիրիոսին, թե ինչպես էր ինքը պտտվում Եղջերապոչի շուրջը և խոլոյ տալիս նրա իրաբոց շնչից ու եղջերապատ պոչից:

Նրանք հայացքով ճանապարհեցին Շափյուղասարեկին մինչև նա անհետացավ մթության մեջ, իսկ հետո Ունը ասաց.

— Լավ կանենք ցած իջնենք ու գնանք քո հաղթանակի առթիվ կազմակերպված երեկույթին, Հա՛րի... Ֆրեդն ու Զորջն արդեն մի ամբողջ քեֆի ուտելիք բերած կլինեն խոհանոցներից:

Եվ իսկապես, երբ նրանք մտան Գրիֆինդորի ընդհանուր սենյակը, այն ուղղակի պայթեց, ողջույնի ձիչերով ու հաղթական աղաղակներով: Բոլոր հնարավոր ուղիղ մակերեսների վրա խմորեղենների սարեր էին, դդումի հյութով ու մեղրագինիով շշեր: Լի Զորդանը բաց էր թողել Դոկտոր-Ֆիլիբաստերի-չիրկիզովող-թաց-հրավառության մի քանի գլանակներ, և օդը խտացել էր դեսուդեն թռվացող աստղիկներից ու կայծերից, իսկ Դին Թոմասը, որը շատ լավ էր նկարում, մի շարք նոր տպավորիչ պաստառներ էր նկարել, որոնք իհմնականում պատկերում էին «Հրացոլքին» նստած Հարրիին՝ Եղջերապոչի գլխի շուրջը պտտվելիս, թեև կային նաև մի քանի պաստառներ, որոնց հերոսը բոցավառված գլխով Սեդրիկն էր:

Հարրին երկար ժամանակ անց վերջապես զգաց, թե ինչ է նշանակում քաղցած լինել և մեծագույն հաձույքով վրա տվեց ուտելիքներին ու ափսեն լցնելով նստեց Ունի ու Հերմիոնայի կողքին: Երկար ժամանակ չէր

կարողանում հավատալ, որ երջանկության զգացումը վերադարձել է: Ունը կրկին իր կողքին էր: Առաջին առաջադրանքը կատարված էր, իսկ մինչև երկրորդ առաջադրանքը դեռ երեք ամիս ժամանակ կար:

— Ուուու՞հ, գրողի տարածն ի՞նչ էլ ծանր է, — ասաց Լի Զորդան՝ սեղանից բարձրացնելով Հարրիի բերած Ոսկե ձուն և ձեռքերի մեջ ծանրութեթև անելով այն: — Բաց արա՛, Հա՛րրի, բաց արա՛... Տեսնե՛նք, մեջն ի՞նչ կա:

— Ենթադրվում է, որ նա ինքնուրույն պետք է աշխատի սրա հանելուկի վրա, առանց կողմնակի միջամտության, — արագ ասաց Հերմիոնան: — Մրցամարտի կանոններով այդպես է...

— Հա, ճիշտ ինչպես ենթադրվում էր, որ ես ինքս պետք է գլխի ընկնեմ, թե ոնց եմ անցնելու վիշապի կողքով, — քթի տակ մրթմրթաց Հարրին, բայց այնքան կամաց, որ միայն Հերմիոնան լսեց և մի քիչ մեղավոր տեսքով Ժպտաց:

— Հա՛, Հա՛րրի, բաց արա՛, — միանգամից արձագանքեցին մի քանիսը:

Լին Հարրիին փոխանցեց ձուն, և Հարրին եղունգները մտցրեց ձվի շուրջը ձգվող նեղլիկ ակոսի մեջ ու սեղմելով բաց արեց այն:

Չվի ներսը փուչ էր և բացարձակապես դատարկ... բայց հենց այն պահին, երբ Հարրին բացեց այն, մի զարհուրելի, սահմուկեցնող բարձր ճիչ տարածվեց ընդհանուր սենյակում, ուղղակի անտանելի, խելագարացնող մի կալանչոց՝ ստիպելով, որ բոլորի ծոծրակների մազերը վեր ցցվեն: Այդ ձայնը Հարրին կարող էր համեմատել թերևս միայն ուրվականների սղոցներով նվազախմբի երաժշտության հետ, որը նրանք լսել էին Գրեքե Անգլուխ Նիքի Մահօրվա տարեդարձի երեկույթին:

— Փակի՞ր, — գոռաց Ֆրեդը՝ ձեռքերով ծածկելով ականջները:

— Դա ի՞նչ էր, — ասաց Շեյմոս Ֆինիգանը՝ նայելով ձվին, երբ Հարրին արագ փակեց այն, — ոնց որ բանշիի ճիչ լիներ... Գուցե հաջորդ առաջադրանքի ժամանակ հենց բայդուշ բանշիի հետ պիտի գործ ունենաս, Հա՛րրի:

— Դա կտտանքի մեջ տառապողի ձայն էր, — հանկարծ ասաց Նեվիլը, որը ճեփ-ճերմակ էր դարձել և ձեռքից հատակին էր թափել տապակած երշիկների կապը: — Երևի հաջորդ առաջադրանքի ժամանակ պիտի պայքարես Քրուսիատուս անեծքի դեմ:

— Հիմարություններ դուրս մի՛ տուր, Նե՛վիլ, դա անօրինական է, — ասաց Զորջը: Նրանք չեմպիոնների նկատմամբ Քրուսիատուս անեծքը չեն կիրառի: Ինձ թվաց, որ մի քիչ նման է ցնցուղի տակ Փերսիի երգեցողությանը... Հաստատ երևի պիտի Փերսիի վրա հարձակվես, երբ նա ցնցուղ է ընդունում:

— Չեմով կարկանդակ կուզե՞ս, Հերմիո՞նա, — ասաց Ֆրեդը:

Հերմիոնան կասկածանքով նայեց իրեն առաջարկված ափսեին, Ֆրեդը ժպտաց:

— Մի՛ վախեցիր, — ասաց նա, — իսկական կարկանդակ է, սրա հետ ոչինչ չենք արել: Այ, կաթնախուսով բլիթներից զգույշ կլինես...

Նեվիլը, որը հենց այդ պահին կաթնախուսով մի բլիթ էր կծել, քիչ մնաց խեղդվեր և ցած թքեց կծածը:

Ֆրեդը ծիծաղեց.

— Մի փոքրիկ անմեղ ծաղրատիկ է, Նե՛վիլ...

Հերմիոնան ջեմով կարկանդակ վերցրեց ու ասաց.

— Այս ամենը խոհանոցի՞ց եք բերել, Ֆրե՛դ:

— Հա՛, — ասաց Ֆրեդը՝ լայն ժպտալով և ձայնը բարակեցնելով կապկեց տնային դովլաթների ծղրտան ձայնին, — «Ինչ ուզենա՞ք, սը՛ր, ինչ ուզենա՞ք»... Նրանք շատ բարեհամբույր են: Հերիք է ասես՝ խորոված գոմեշ էլ կբերեն, միայն թե ասես, որ սոված ես:

— Իսկ ինչպես եք խոհանոց գնու՞մ, — հարցրեց Հերմիոնան ամենաանմեղ, ամենահիմիջիայլոց ձայնով:

— Ի՞նչ դժվար բան կա, — ասաց Ֆրեդը: — Ներքենում մի գաղտնի դուռ կա մրգերով լի մեծ սկահակով նկարի հետևում: Ուղղակի կտկտացնում ես տանձին, ու դուռը բացվում է... — հանկարծ նա ձայնը կտրեց ու կասկածամտորեն նայեց Հերմիոնային: — Իսկ ինչ կա՞...

— Հե՛չ, — արագ ասաց Հերմիոնան:

— Ուզում ես տնային ալփերին համոզես, որ գործադուլ անեն, չէ՞... — ասաց Զորջը: — Ուզում ես նրանց բաժանել այդ բոլոր թռուցիկներն ու մտքները պղտորել, որպեսզի ապստամբություն անեն, չէ՞...

Սենյակում գտնվողներից մի քանիսն սկսեցին անզուսպ ծիծաղել: Հերմիոնան ոչինչ չպատասխանեց:

— Տե՛ս հա՛, հիմար բաներ չանե՛ս... Հանկարծ չսկսե՛ս համոզել, որ պետք է հագուստ հագնեն ու աշխատավարձ պահանջեն, — նախազգուշական ձայնով ասաց Ֆրեդը. — Այնպես կվիատեցնես, որ Եփելթափելը կմոռանան:

Ճիշտ այդ պահին Նեվիլը մի թեթև խառնաշփոթ ստեղծեց սենյակում՝ անսպասելի փքոցով վերածվելով մի մարդաշափ կանարյան թռչնակի:

— Օ՛յ... կներե՛ս, Նե՛վիլ, — գոռաց Ֆրեդը, համընդիանուր ծիծաղի մեջ, — մոռացել էի... թե ինչպես ենք հմայել Եփած կաթնախյուսը:

Մեկ րոպեից, համենայնդեպս, Նեվիլը վերականգնվեց, և երբ բոլոր փետուրները թափվեցին ու նա կրկին իր սովորական կերպը ստացավ, ինքն էլ միացավ համընդիանուր ծիծաղին:

— Կանարյան կաթնախյուս... — գոռում էր Ֆրեդը բորբոքված բազմությանը, — ես ու Զորջն ենք հնարել... Մի բաժինը յոթ սիբել...

Գրեթե գիշերվա մեկն էր, երբ Հարրին վերջապես Ոտնի, Նեվիլի, Շեյմոսի և Դինի հետ միասին բարձրացավ ննջարան: Մինչև մահճակալի ամպիովանու վարագույրները քաշելը Հարրին Հունգարական Եղջերապոչի արձանիկը դրեց իր մահճակալի կողքի փոքր սեղանիկին, որտեղ այն սրտաշարժ հորանցեց և հարմարավետ կծկվելով մռութը դրեց պոչին ու աչքերը փակեց:

Իսկապես, մտածեց Հարրին, ինչ-որ բան կա Հագրիդի ասածի մեջ... իրոք լավիկն են... այդ Վիշապները...

ՀՀ

Դեկտեմբերն իր հետ ցրտաշունչ քամիներ ու ձյունախառն անձրևներ բերեց Հոգվարթ: Թեև ամրոցը ծմռան ամիսներին միշտ էլ լի էր միջանցիկ քամիներով, Հարրին մեծ գոհունակությամբ էր մտածում ամրոցի բուխարիների և հաստ քարե պատերի մասին, ամեն անգամ, երբ անցնում էր լճի վրա խարսխված Դարմսթրենգի նավի կողքով, որը ճոճվում էր ուժեղ քամիների ժամանակ՝ սև կիսառագաստները ծածանելով մութ երկնքի ֆոնի վրա: Նա մտածում էր, որ Բորբատոնի ճամփորդական կառքում նույնպես պետք է շատ ցուրտ լիներ: Հագրիդը, ինչպես նկատել էր Հարրին, սրտանց հոգում էր մադամ Մաքսիմի հսկա ծիերի համար՝ առատորեն

իյուրասիրելով նրանց ամենասիրելի խմիչքով՝ ածիկից քաշած թունդ վիսկիով: Փարախի անկյունում դրված տաշտից այնպիսի ոգելից գոլորշիներ էին բարձրանում, որ ամեն անգամ Կախարդական կենդանիների խնամքի դասից հետո բոլոր աշակերտները թեթևակի գինովցած էին վերադառնում: Բայց դա նրանց բնավ չէր օգնում, քանի որ նրանք դեռ շարունակում էին խնամել սարսափելի ու զգվելի հրթիռապոչ ուտիճներին և ընդհակառակը՝ շատ սթափ ու զգոն ուղեղների կարիք ունեին:

— Ես ճիշտն ասած, համոզված չեմ, նրանք ձմռանը քնու՞մ են, թե ոչ, — ցրտից դողացող դասարանին հայտնեց Հագրիդը, երբ հաջորդ դասին բոլորը հավաքվել էին միջանցիկ քամիներով ցրտահարված դդումների մարգերում, — Ես մտածեցի, որ գուցե փորձենք ու տեսնենք արդյոք նրանց դուր կգա՞ն այս վերմակները... Վերմակներն ուղղակի կիրենք արկղների հատակին, որպեսզի չմրսեն...

Ուտիճներից կենդանի մնացել էին միայն տասը: Ակներևաբար միմյանց սպանելու նրանց ցանկությունը բոլորովին չէր նվազել: Նրանցից յուրաքանչյուրն արդեն հասել էր գրեթե երկու մետր երկարության: Նրանց գորշ զրահապատյանները հաստացել էին ու կարծրացել: Հզոր բազմահոդ ոտքերը երկարել էին ու ամրացել: Դեռ դրան էլ գումարած հրթիռանետ պոչերը, երկար խայթոցներն ու շոշափուկները, Հարրիի կարծիքով նրանց դարձնում էին երբեք իր տեսած ամենազազրելի ու ահաբեկիչ արարածները: Ամբողջ դասարանը առանց ոգևորության նայեց Հագրիդի դուրս բերած հսկայական արկղներին և շարք կանգնեց՝ բեռնված փափուկ բարձերով ու խավոտ վերմակներով:

— Մենք նրանց ուղղակի կտեղավորենք սրանց մեջ, — ասաց Հագրիդը,
— և կափարիչներով կծածկենք արկղները, իսկ հետո կտեսնենք, թե ինչ կկատարվի:

Բայց հրթիռապոչ ուտիճները քուն մտնելու միտք էլ չունեին և բնավ գոհ չէին, բարձերով ու վերմակներով ծածկված արկղներում հայտնվելու հեռանկարից, այն էլ գլխներին մեխսված կափարիչներով: Շուտով Հագրիդն ամբողջ ուժով գոռում էր.

— Խուճապի չմատնվե՞ք... խուճապի չմատնվե՞ք... — իսկ ուտիճները կատաղած տրձիկ տալով դեսուդեն էին վազվում դդումների մարգերով, ջարդութչուր արված արկղներից մնացած տաշեղների և բարձերից

թափված բմբուլների միջով: Դասարանի մեծ մասը՝ Մալֆոյի, Քրեբի և Գոյլի առաջնորդությամբ, փախսավ ու հետևի դրնից մտնելով Հագրիդի խրճիթ՝ ներսից բարիկադավորվեց Հագրիդի սակավաթիվ կահույքով: Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան, այդուհանդերձ, ևս մի քանի խիզախների հետ միասին մնացին դրսում՝ փորձելով օգնել Հագրիդին: Միասին մի կերպ կարողացան բռնել ու կապել ինը ուտիճներին՝ թեև բազմաթիվ այրոցների ու կտրվածքների հաշվին: Վերջապես ազատության մեջ մնաց միայն մեկ ուտիճ:

— Զվախեցնե՞ք նրան, — գոռաց Հագրիդը, երբ Ռոնը և Հարրին իրենց կախարդական փայտիկներով կրակի կայծերի խուրձ ուղարկեցին ուտիճի ուղղությամբ: Զզվելի արարածը սպառնալից հարձակվում էր նրանց վրա, հարվածելու պատրաստ սարսափազդու խոյացած խայթոցով, որը կորագծով ցցված դողդողում էր նրա թիկունքում: — Ուղղակի փորձեք պարանը գցել խայթոցի շուրջը, որպեսզի մյուսներին չվնասի:

— Հա՛, առաջին հերթին թող մեզ չվնասի, — բարկացած գոռաց Ռոնը, երբ ինքն ու Հարրին հայտնվեցին Հագրիդի խրճիթի պատին թիկունքով սեղմված, շարունակելով հետ պահել ուտիճին՝ իրենց փայտիկներից ելնող կայծերով:

— Այ-այ-այ... Ի՞նչ է կատարվում այստեղ... Այս ի՞նչ զվարճալի խաղեր եք խաղում:

Ոիտա Սքիթերը, հենված Հագրիդի բանջարանոցի ցանկապատին, դիտում էր ներսում տիրող խառնաշփոթը: Նրա հագին ֆուքսիայի գույնի հաստ պարեզոտ էր, մանուշակագույն մորթե օձիքով, իսկ կոկորդիլոսի կաշվից մեծ պայուսակը ինչպես միշտ կախված էր ուսից:

Հագրիդն առաջ նետվեց ու ամբողջ մարմնով ընկավ Հարրիին ու Ռոնին պատին դեմ տված ուտիճի վրա և իր հասակով մեկ սեղմեց կենդանուն գետնին: Ուտիճի պոչից մի այնպիսի հուժկու կրակի շիթ ժայթքեց, որն ուղղակի չորացրեց մոտակայքում մարգերին դեռ մնացած, հասած դդումները:

— Ո՞վ եք դուք... — հարցրեց Հագրիդը Ոիտա Սքիթերին՝ ուտիճի խայթոցի վրա մի վզկալ հազցնելով և ամուր կապելով:

— Ոիտա Սքիթեր, «Մարգարե» օրաթերթի թղթակից լրագրող, — պատասխանեց Ոիտան, լայնաբերան ժպտալով և փայլեցնելով իր ոսկյա ատամները:

— Մի՞թե Դամբլդորը չի ասել ձեզ, որ այլս դպրոցի տարածքը չմտնեք,
— խոժուշվելով ասաց Հագրիդը, երբ ոտքի կանգնեց թեթևակի տափակած
ուտիճի վրայից ու սկսեց քարշ տալ նրան իր մյուս ընկերների մոտ:

Ոիտան այնպես պահեց իրեն, ասես չէր էլ լսել Հագրիդի ասածը:

— Ինչպե՞ս են կոչվում այս զարմանահրաշ արարածները, — հարցրեց
նա, քիչ ավելի լայն ժպտալով:

— Հրթիռապոչ ուտիճներ, — մօնչաց Հագրիդը:

— Իսկապե՞ս, — ասաց Ոիտան, ակնհայտորեն տոգորված անառողջ
հետաքրքրասիրությամբ: — Ես նրանց մասին դեռ երբեք չեմ լսել...
Որտե՞ղից են սրանք գալիս:

Հարրին նկատեց Հագրիդի սև խիտ մորուքի տակ հայտնված
շառագույնը, և նրա սիրտը սուզվեց: Իրոք, որտեղից է Հագրիդը ձարել
ուտիճներին:

Հերմիոնան, որը կարծես նույն ուղղությամբ էր մտածում, արագ ասաց.

— Նրանք շատ հետաքրքիր արարածներ են, չէ՞: Հետաքրքիր են չէ,
Հա՛րի:

— Ի՞նչ... Oh, հա... վա՛խ... շատ հետաքրքիր են... — ասաց Հարրին,
երբ Հերմիոնան տրորեց նրա ոտքը:

— Ա՛հ, ահա թե որտեղ ես դու, Հա՛րի, — ասաց Ոիտա Սքիթերը՝ շուրջը
նայելով, — ուրեմն դու սիրու՞մ ես Կախարդական կենդանիների խնամքի
դասը: Կարելի՞ է ասել, որ սա քո սիրած առարկաներից մեկն է:

— Այո՛, — վճռականորեն ասաց Հարրին: Հագրիդը շնորհակալ ժպտաց
նրան:

— Հիասքա՞նչ է, — ասաց Ոիտան, — իրոք հիասքանչ է: Վաղու՞ց եք
դասավանդում, — հարցրեց նա՝ դիմելով Հագրիդին:

Հարրին նկատեց, որ նրա աչքերը անկուշտ հետաքրքրասիրությամբ և
ասես մտքում գրանցումներ անելով զննում են Պինին (որի այտերից մեկին
մի բավականին խոր կտրվածք էր երևում), Լավենդերին (որի պարեգոտի
փեշերը քրքրվել էին խայթոցի իրե հարվածներից), Շեյմոսին (որը փչում էր
մի քանի այրված մատների վրա), և հետո խրճիթի պատուհաններին, որոնց
հետևում պատսպարված էր մնացած դասարանը՝ և քթներն ապակիներին
սեղմած սպասում էր ազդանշանի, որ վտանգն անցել է:

— Երկրորդ տարին է, — ասաց Հագրիդը:

— Հիասքանչ է... Հույս չունեմ, թե կիամաձայնեք հարցազրույցի... Գուցե սխալվու՞մ եմ: Շատ կուգենայի, որ կիսեիք ինձ հետ ձեր փորձը կախարդական կենդանիների հետ շփման մասին: «Մարգարե»-ում ամեն չորեքշաբթի կենդանաբանական հոդված է տպագրվում, եթե չգիտեք: Մենք կարող ենք մի հիանալի հոդված գրել այս... պայթյունավտանգ-պոչերով ուստիձների մասին:

— Հրթիռապոչ ուստիձների, — արագ ուղղեց նրան Հագրիդը: — Հա՛, ինչու ոչ...

Հարրին շատ վատ կանխազգացում ուներ այդ կապակցությամբ, բայց ոչ մի կերպ չէր կարող իր մտահոգությունը փոխանցել Հագրիդին, այնպես, որ Ոիտա Սքիթերը չտեսնի, ուստի ստիպված էր կանգնել ու լուր դիտել, թե ինչպես են Հագրիդն ու Ոիտա Սքիթերը պայմանավորվում շաբաթվա վերջում «Երեք ցախավելում» երկար, հանգամանալից հարցազրույցի համար հանդիպելու մասին: Հետո ամրոցում ինչեց զանգը՝ ազդարարելով դասի վերջը:

— Դեհ, ցտեսություն, Հա՛րի, — ուրախ ասաց Ոիտա Սքիթերը, երբ Հարրին, Ունը և Հերմիոնան ուղղվեցին դեպի ամրոցը: — Ուրեմն մինչև ուրբաթ, Հա՛գրիդ:

— Նա կխեղաթյուրի Հագրիդի ասած ամեն մի բառը, — ասաց Հարրին՝ քայլելիս շնչասպառ լինելով:

— Ես միայն մի բանի համար եմ անհանգստանում, որ նա այդ ուստիձներին անօրինական ձանապարհով ձեռք բերած չլինի, — հուսահատ ասաց Հերմիոնան և նրանք երկուսով նայեցին իրար... Դա ճիշտ այնպիսի մի բան էր, ինչը Հագրիդը միանգամայն կարող էր անել:

— Հագրիդը առաջներում էլ մեծ փորձանքներ է բերել իր գլխին, և Դամբլդորը նրան երբեք գործից չի ազատել, — հանգստացնելով նրանց երկուսին, ասաց Ունը, — Ամենավատն ինչ կարող է պատահել, այն է, որ Հագրիդը ստիպված կլինի իրաժարվել իր սիրելի ուստիձներից: Օյ, կներեք, ասացի ամենավատը... ուզում էի ասել ամենալավը:

Հարրին ու Հերմիոնան ծիծաղեցին և ավելի ուրախ տրամադրությամբ գնացին ձաշելու:

Կեսօրից հետո Հարրին մինչև վերջին վայրկյանը վայելեց երկու ժամ Բախստագուշակության դասը: Դասարանը դեռ զբաղված էր աստղային

քարտեզներ կազմելով և կանխատեսումներ անելով, բայց քանի որ ինքն ու Ունը կրկին միասին էին, ամեն ինչ նրան կրկին անչափ զվարձալի էր թվում: Պրոֆեսոր Թրելոնին, որն այնքան գոհ էր նրանց երկուսից, երբ նրանք անխնա կանխատեսել էին սարսափելի մահով սեփական վախճանը, կրկին սկսեց ջղայնանալ նրանց ինքնաբուխ հռհօղի վրա, որն սկսվում էր ամեն անգամ, երբ ինքը նկարագրում էր, թե ինչ զզվելի եղանակներով կարող է Պլուտոնը խառնաշփորի վերածել իրենց առօրյա կյանքերը:

— Ես կարծում եմ, — ասաց նա առեղջվածային շշուկով, որը չէր թաքցնում նրա ակնհայտ բարկությունը, — որ մեզնից մի քանիսը, — նա շատ նշանակալիորեն նայեց Հարրիին, — կարող էին մի փոքր ավելի զուսպ լինել, եթե միայն տեսած լինեին այն, ինչը ես եմ տեսել անցած գիշեր՝ բյուրեղյա գնդի մեջ նայելիս: Մինչ նստած էի այստեղ, կլանված իմ ասեղնագործությամբ, հանկարծ բյուրեղյա գնդի մեջ նայելու անզուսպ ցանկություն զգացի, որն անհաղթահարելիորեն տիրեց ինձ: Ես վեր կացա, նստեցի բյուրեղյա գնդի առաջ և երկար նայեցի դրա մեջ... և ի՞նչ եք կարծում, ի՞նչ տեսա, որ բյուրեղի խորքից նայում էր ուղիղ ինձ վրա:

— Մի այլանդակ պառավ չղջիկ, իր գլխից մեծ ակնոցով, — քթի տակ մրթմրթաց Ունը:

Հարրին գերագույն ձիգերով կարողացավ դեմքն անշարժ պահել:

— Մա՛հը, սիրելինե՛րս...

Փարվաթին ու Լավենդերը միաժամանակ ձեռքերը սեղմեցին բերաններին, երկուսն էլ ծայրահեղ ահաբեկված տեսքով:

— Այո՛, — շարունակեց պրոֆեսոր Թրելոնին՝ տպավորիչ գլխով անելով, — այն ավելի ու ավելի է մոտենում, անգդի պես պտտվում է մեր գլխավերնում, ավելի ու ավելի ցած իջնելով... սավաննում է ամրոցի վրա...

Նա նշանակալից նայեց Հարրիին, որը ցուցադրաբար սրտանց հորանջեց:

— Շատ ավելի տպավորիչ կլիներ, եթե մինչև այսօր նույն բանը ութասուն անգամ ասած չլիներ, — ասաց Հարրին, երբ նրանք պրոֆեսոր Թրելոնիի շոգ ու տոք սենյակից վերջապես դուրս եկան մաքուր օդի: — Բայց եթե ես նրա ամեն մի մահագույժ կանխատեսման հետ կաթվածահար գետնին փռվեի, ապա մի չտեսնված բժշկական իրաշք կլինեի:

— Դու կլինեիր չափազանց խիտ մշուշից կազմված ուրվական, — ասաց Ռոնը, ծիծաղից խեղդվելով, երբ այդ պահին անցան Արյունարբու Բարոնի կողքով, որը սարսափազդու աչքերը չօած ինչ-որ տեղ էր սավառնում նրանց ընդառաջ: — Լավ է, գոնե տնային աշխատանք չտվեց: Հուսով եմ, որ պրոֆեսոր Վեկտորը Հերմիոնային շատ գործ է տվել: Չես պատկերացնի, թե որքան եմ սիրում բան ու գործ չունենալ երբ նա...

Բայց Հերմիոնան ճաշին չեկավ, ոչ էլ գրադարանում էր, ուր տղաները գնացին ճաշից հետո նրան փնտրելու: Գրադարանում գտնվող միակ մարդը Վիկտոր Կրամն էր: Ռոնը որոշ ժամանակ լռվեց գրապահարանների հետևում՝ դիտելով Կրամին և շշուկով խորհրդակցելով Հարրիի հետ, արժե՞ արդյոք նրանից ինքնագիր խնդրել... Բայց հետո Ռոնը նկատեց, որ վեց թե յոթ աղջկներ ծիկրակում էին գրապահարանների հաջորդ շարքի հետևից, ճիշտ նույն բանի մասին խորհրդակցելով, և կորցրեց ինքնագիր խնդրելու ցանկությունը:

— Ես ու՞ր է կորել, — ասաց Ռոնը, երբ նա ու Հարրին վերադարձան Գրիֆինդորի աշտարակը:

— Ի՞նչ իմանամ... Բարբաջանք:

Բայց հազիվ էր Չաղ Կոմսուիին սկսել մի կողմ ճոճվել, երբ նրանց հետևից վազքի ոտնաձայներ լսվեցին՝ ազդարարելով Հերմիոնայի ժամանումը:

— Հա՛րրի, — շնչակտուր ասաց նա, և հատակի վրա սահելով, կանգնեց նրանց կողքին (Չաղ Կոմսուիին հոնքերը վեր բարձրացնելով վերից վար նայեց նրա վրա), — Հա՛րրի, դու պետք է գաս ինձ հետ... Դուք պետք է անպայման գաք ինձ հետ, այնպիսի մի զարմանալի բան է կատարվել... Եկե՛ք, Եկե՛ք, խնդրում եմ...

Նա բռնեց Հարրիի ձեռքը և սկսեց քաշել նրան իր հետևից:

— Ի՞նչ է պատահել, — հարցրեց Հարրին:

— Ես ձեզ ցույց կտամ, երբ տեղ հասնենք... Օ՛հ, արագ Եկե՛ք, խնդրում եմ...

Հարրին շրջվեց ու նայեց Ռոնին, որը հետաքրքրված հայացքով նրան էր նայում:

— Լավ, — ասաց Հարրին, թույլ տալով Հերմիոնային, որ իր հետևից միջանցքով տանի իրեն, մինչ Ռոնը շտապում էր հետ չմնալ նրանցից:

— Օ՞հ, մի՛ անհանգստացեք իմ մասին, — նրանց հետևից բարկացած բղավեց Չաղ Կոմսուիին, — ի՞նչ կարիք կա ներողություն խնդրել ինձ իզուր անհանգստացնելու համար: Ես այսպես կիսաբաց կախված կմնամ մինչև մտքներիդ փչի վերադառնալ:

— Հա՛, շնորհակալություն, — ուսի վրայով հետ բղավեց Ունը:

— Հերմիոնա, էս ու՞ր ենք գնում, — հարցրեց Հարրին, երբ արդեն վեց հարկ իջել էին և մարմարյա աստիճանաշարով մտնում էին շքամուտքի դահլիճը:

— Կտեսնե՞ք, կտեսնե՞ք մի րոպեից, — հուզված ասաց Հերմիոնան:

Աստիճանների տակ նա դեպի ձախ թեքվեց և շտապեց դեպի այն դուռը, որով Սեդրիկ Դիգորին էր հեռացել այն գիշեր, երբ Հրո գավաթը դուրս թքեց նրա ու Հարրիի անունները: Հարրին դեռ երբեք այդ դռնով ներս չէր մտել: Նա ու Ունը Հերմիոնայի հետևից մի հարկ էլ ցած իջան քարե աստիճաններով և հայտնվեցին մի ընդարձակ քարե միջանցքում, որը բոլորովին նման չէր դեպի Սնեյփի մռայլ զնդանները տանող անցումին և վառ լուսավորված էր ջահերով ու զարդարված՝ պատերին կախված ուրախ նկարներով, որոնց հիմնական թեման տարբեր տեսակի ու առատության սնունդն էր:

— Օ՞հ, սպասի՛ր... — դանդաղ ասաց Հարրին, հասնելով միջանցքի կեսին: — Սպասի՛ր մի րոպե, Հերմիոնա...

— Ի՞նչ... — Հերմիոնան շրջվեց, ու անհամբերությամբ նայեց նրան:

— Ես գիտեմ, թե ինչի մասին է այս ամենը, — ասաց Հարրին:

Նա բոթեց Ունին և մատնացույց արեց Հերմիոնայի հետևում պատին կախված նկարը, որի վրա պատկերված էր մի հսկայական արծաթյա սկահակ՝ լի բազմատեսակ մրգերով:

— Հերմիոնա, — ասաց Ունը մտնելով նրանց խոսակցության մեջ: — Դու հաստատ ուզում ես կրկին ներքաշել մեզ այդ ԱՊՈՒԾ կազմակերպության գործի մեջ:

— Ո՛չ, ո՛չ, — արագ ասաց նա, — համ էլ այն ապուշ չէ, Ո՞ն...

— Ուրեմն անունը փոխել ես, հա՞՝, — ասաց Ունը՝ խոժոռ նայելով նրան, — հիմա ուրեմն ո՞նց ենք կոչվում, Տնային ալփերի ազատագրման ձակա՞ն... Ես չեմ պատրաստվում մտնել խոհանոց ու փորձել համոզել նրանց, որպեսզի գործադուլ անեն: Հոյս չունենա՛ս...

— Ես ձեզ նման բան չեմ էլ խնդրում, — ասաց Հերմիոնան: — Ես հենց նոր էի իջել այստեղ, որպեսզի խոսեմ նրանց հետ, երբ... երբ գտա... օ՛հ, արի՛, Հա՛րի, ուզում եմ, որ տեսնես:

Նա կրկին բռնեց Հարրիի ձեռքը և առաջ քաշեց նրան մեծ սկահակով լի մրգերի նկարի մոտ: Հետո մատն առաջ մեկնելով, թեթևակի հարվածեց մեծ կանաչ տանձին: Տանձը սկսեց սեղմվել, կնճռոտվել ու հանկարծ դարձավ դռան կլոր բռնակ: Հերմիոնան բռնեց այն ու առաջ քաշելով բացեց դուռը և գրեթե ուժով ներս հրեց Հարրիին:

Հարրին հասցրեց մի հայացք նետել հսկայական բարձր առաստաղով սրահին, որը գրեթե նույնքան մեծ էր, որքան վերևում գտնվող Մեծ դահլիճը, փայլփլուն բրոնզե ամանեղենով բեռնված սեղաններով և քարե պատերի տակ շարված հսկայական կաթսաներով: Դահլիճի հանդիպակաց ծայրում մի հսկայական աղյուսաշար վառարան կար, և ինչ-որ մի փոքր բան արագ գլորվելով շարժվում էր նրանց ընդառաջ՝ խլացուցիչ սուր ծայնով ծղրտալով.

— Հա՛րի Փո՛թթեր, սը՛ր Հա՛րի Փո՛թթեր...

Հաջորդ վայրկյանին որովայնին ստացած հարվածից ամբողջ օդը դուրս թռավ Հարրիի թոքերից, երբ ծղրտացող փոքրիկ դովլաթը ամբողջ թափով խփվեց նրա ստամոքսին, այնպես ուժգին գրկելով նրան, որ նրա բոլոր կողերը ճրթճրթացին:

— Դ-Դոբի[°]... — մի կերպ արտաշնչեց Հարրին:

— Դոբին է, սը՛ր... — ծղրտաց բարալիկ ծայնը ինչ-որ տեղ նրա գոտկատեղի մոտից: — Դոբին հույսը չէր կորցնում, որ կտեսնի Հարրի Փոթթերին, սը՛ր, իսկ Հարրի Փոթթերն ինքն է եկել Դոբիին տեսնելու:

Դոբին բաց թողեց նրան ու մի քանի քայլ հետ գնաց՝ շարունակելով երջանիկ ժպտալ Հարրիին, փայլեցնելով իր արցունքներով լի, հսկայական թենիսի գնդակի պես կլոր ու կանաչ աչքերը: Նա գրեթե ճիշտ այնպիսի տեսք ուներ ինչպես Հարրին հիշում էր նրան, մատիտի պես սուր քթով, չղջիկի թերի պես մեծ ականջներով, երկար մատներով ու մեծ ոտնաթաթերով... բացառությամբ հագուստի, որը շատ հետաքրքրաշարժ էր և... անսպասելի:

Երբ Դոբին աշխատում էր Մալֆոյների տանը, նրա հագին միշտ մի կեղտոտ բարձի երես էր: Հիմա սակայն նրա հագուկապը հագուստի ամենատարօրինակ կտորների համակցություն էր, ինչի նմանը Հարրին երբեք չէր տեսել: Նա նույնիսկ ավելի վատ էր հագնված քան Աշխարհի

Գավաթի կախարդները: Դոբին գլխին դրել էր թեյը տաք պահելու համար թեյնիկի վրա հազգվող, ասեղնագործ ու մակդակված մի թասակ, որին ամրացված էին վառ գույնի մի քանի կրծքանշաններ: Մերկ կրծքին կախված էր ձիու պայտերով նկարագարդված մետաքսյա մի փողկապ: Գոտկատեղից ցած հագին մանկական ֆուտբոլային վարտիկ էր, իսկ ոտքերին՝ տարբեր գուլպաններ: Հարրին անմիջապես ճանաչեց գուլպաններից մեկը, որն ինքն էր հանել իր ոտքից ու, խաբելով պարոն Մալֆոյին, ստիպել, որ տա Դոբիին՝ այդպիսով ազատ արձակելով նրան: Մյուս գուլպան վարդագույն և նարնջագույն գոլերով էր:

— Դո՛քի, ի՞նչ ես անում այստեղ, — ապշահար հարցրեց Հարրին:

— Դոբին եկել է Հոգվարթսում աշխատելու, սը՛ր, — ի պատասխան հուզված ծղրտաց Դոբին, — պրոֆեսոր Դամբլդորը Դոբիին ու Վինքիին աշխատանք է տվել, սը՛ր

— Վինքիի՞ն... — կրկնեց Հարրին, — նա նույնպես այստե՞ղ է:

— Այո՛, սը՛ր, այո՛, — ասաց Դոբին և, ճանկելով Հարրիի ձեռքը, նրան քարշ տվեց խոհանոցի չորս հսկայական փայտյա սեղանների երկայնքով: Անցնելով սեղանների մոտով, Հարրին նկատեց, որ դրանցից յուրաքնայզուրը ձիշտ նույն դիրքում էր գտնվում, ինչ վերևում, Մեծ դահլիճում գտնվող համապատասխան սեղանը: Այդ պահին սեղանների վրա ոչ մի ուտելիք չկար: Ճաշի ժամն արդեն վերջացել էր, բայց նա ենթադրեց, որ ընդամենը մեկ ժամ առաջ, սեղանները ծածկված էին սնունդով լի սկուտեղներով և ափսեներով, որոնք կախարդանքով վեր էին ուղարկվում առաստաղի միջով և տեղադրվում վերևում գտնվող իրենց նմանակ սեղանների վրա:

Խոհանոցում ամենաքիչը հարյուր պստիկ դովլաթներ կային՝ այստեղ-այնտեղ կանգնած, ովքեր սիրալիր ժպտում ու քաղաքավարի խոնարհվում էին, երբ Դոբին իր հետևից քարշ էր տալիս Հարրիին դեպի հսկայական սրահի խորքում գտնվող բուխարին: Բոլորի հագին միևնույն համազգեստն էր՝ Հոգվարթսի գինանշանով թեյի սրբիչ, որը տոգայի պես կապված էր ուսերին, ձիշտ ինչպես Վինքիի թեյի սրբիչը:

Դոբին կանգնեց այսուե բուխարու առաջ և մատը ցցելով ասաց.

— Ահա Վինքին, սը՛ր:

Բուխարու առաջ փոքր աթոռակի վրա նստած էր Վինքին: Ի տարբերություն Դոբիի նրա հագուկապն ավելի կանոնավոր էր: Նրա հագին

մի պստիկ կիսաշրջազգեստ էր և մի բլուզ, ոճին համապատասխան սազող կապույտ գլխարկով, որի մեջ հատուկ անցքեր էին արված նրա հսկայական ականջների համար: Սակայն, եթե Ռոբիի տարօրինակ հագուստներից յուրաքանչյուրն այնքան մաքուր էր ու խնամքով արդուկված, որ կարծես լրիվ նոր լիներ, Վինքին ակնհայտորեն բոլորովին չէր հոգում իր հագուստների մասին: Բլուզի վրա ապուրից մնացած բժեր կային, իսկ կիսաշրջազգեստի փեշին այրված անցք կար:

— Ողջու՞յն, Վի՞նքի, — ասաց Հարրին:

Վինքիի շրթունքը դողդողաց: Իսկ հետո արցունքները անզուսաց ժայթեցին նրա շագանակագույն աչքերից, և նա սկսեց հոնգուր-հոնգուր լաց լինել, ձիշտ ինչպես Քվիդիչի Աշխարհի Գավաթի եզրափակիչի ժամանակ:

— Օ՛հ, սիրելի՞ս, — ասաց Հերմիոնան, որը Ռոնի հետ միասին եկել էր Հարրիի և Ռոբիի հետևից մինչև խոհանոցի վերջը: — Վի՞նքի, լաց մի՛ լինիր, խնդրում եմ ...

Բայց Վինքին սկսեց ավելի ուժեղ հեծկլտլալ: Ռոբին, լայնաբերան ժպտալով, աչքը չէր կտրում Հարրիից:

— Հարրի Փոթթերը մի գավաթ թեյ չի՝ խմի, — Վինքիի հեկեկոցներից բարձրաձայն ծղրտաց նա:

— Ընդ... Հա՛, վատ չէր լինի, — ասաց Հարրին:

Նոյն վայրկյանին մոտ վեց տնային ալփեր հանդիսավոր քայլքով հայտնվեցին նրա հետևից, բերելով մի մեծ արծաթյա սկուտեղ, բեռնված թեյնիկով, Հարրիի, Ռոնի ու Հերմիոնայի համար գավաթներով, կաթի սափորով և մի մեծ ափսե թխվածքարլիթներով:

— Ա՛յ, սպասարկում եմ ասե՛լ, — ասաց Ռոնը տպավորված ծայնով: Հերմիոնան խոժոր նայեց նրան, բայց բոլոր ալփերն անչափ գոհ տեսք ունեին: Նրանք շատ ցածր գլուխ տվեցին և սկուտեղը սեղանին դնելով, հեռացան:

— Կաղու՞ց ես այստեղ, Ռո՛բի, — հարցրեց Հարրին, երբ Ռոբին նրան մեկնեց թեյով գավաթը:

— Ընդամենը մի շաբաթ, Հա՛րրի Փո՛թթեր, սը՛ր, — երջանիկ ասաց Ռոբին: — Ռոբին եկել էր տեսնելու պրոֆեսոր Դամբլդորին, սը՛ր: Պատկերացնո՞մ եք, սը՛ր, գործից հեռացված տնային ալփի համար շատ դժվար է նոր աշխատանք գտնելը, սը՛ր, իրոք շատ դժվար է ...

Այդ պահին Վինքին սկսեց ավելի բարձր վնգալ, իր լոլիկի պես մեծ ու կարմիր քթով թթելով հագուստի ամբողջ կուրծքը և չփորձելով անգամ արցունքներն ու փսլինքը սրբել:

— Դոբին Երկու տարի ճամփորդեց ամբողջ Երկրում, սը՛ր, փորձելով որևէ գործ գտնել, — ծղրտաց Դոբին, — բայց Դոբին այդպես էլ ոչ մի գործ չգտավ, սը՛ր, որովհետև Դոբին հիմա ուզում է, որ իրեն վճարեն:

Խոհանոցում գտնվող բոլոր տնային ալփերը, ովքեր մինչ այդ մեծագույն հետաքրքրությամբ լսում և դիտում էին նրանց զրույցը, հանկարծ մեկ մարդու պես գլուխները շրջեցին, ասես Դոբին մի շատ անպատշաճ, վիրավորական բան էր ասել:

Հերմիոնան, սակայն, ասաց.

— Ապրե՛ս, Դո՛բի:

— Ծնորհակալ Եմ, օրիո՛րդ, — ասաց Դոբին՝ ամբողջ ատամնաշարով ժպտալով նրան, — բայց ոչ մի կախարդ չի ուզում այնպիսի դովլաթ վերցնել, որն աշխատանքի դիմաց վճար է պահանջում, օրիո՛րդ: Ասում էին, որ դա իմաստագրկում է դովլաթների գոյությունը և ծառայությունը, և դուռը փակում Դոբիի երեսին: Դոբին սիրում է աշխատել, բայց նա ուզում է հագուստ կրել և ուզում է վճարվել աշխատանքի դիմաց, Հա՛րի Փո՛թթեր... Դոբիին դուր է գալիս ազատ լինելը:

Հոգվարթսի տնային ալփերը սկսեցին հետ-հետ գնալ Դոբիից, ասես նա իր վրա ինչ-որ վարակիչ բան էր կրում: Վինքին սակայն տեղից չշարժվեց, թեև նրա լացուկոծի ձայնը, նկատելիորեն բարձրացավ:

— Իսկ հետո, Հա՛րի Փո՛թթեր, Դոբին գնաց Վինքիին այցելության և հայտնաբերեց, որ Վինքին նույնպես ազատվել է, սը՛ր, — մեծագույն բավարարությամբ ասաց Դոբին:

Այդ լսելուն պես Վինքին իրեն առաջ նետեց աթոռակից և բերանքսիվայր փռվելով շախմատաձև քարերով սալահատակված հատակին, սկսեց իր պստիկ բռունցքներով թմբկահարել հատակը և թշվառ ծղրտալ թոքերում եղած ամբողջ ուժով: Հերմիոնան նետվեց ծնկների վրա Վինքիի կողքին և փորձեց սփոփել նրան, բայց նրա ասած և ոչ մի բառը նույնիսկ մի փոքր ազդեցություն չունեցավ:

Դոբին սրածայն ճշալով շարունակում էր իր պատմությունը՝ ուշադրություն չդարձնելով Վինքիի ծղրտոցների վրա:

— Իսկ հետո Դոբիի գլխում մի միտք ծագեց, Հա՛րի Փո՛թթեր, սը՛ր. Իսկ ինչու՝ Դոբին ու Վինքին չեն փորձում միասին աշխատանք գտնել: Իսկ որտե՞ղ կա երկու դովլաթի համար բավարար աշխատանք, ասաց Վինքին: Եվ Դոբին մտածեց ու վերջապես հասկացավ, սը՛ր, Հոգվարթսում... Ուստի Դոբին ու Վինքին եկան տեսնելու պրոֆեսոր Դամբլդորին, սը՛ր, և պրոֆեսոր Դամբլդորը վերցրեց մեզ:

Դոբին պայծառ ժպտաց և երջանկության արցունքներ հավաքվեցին նրա աչքերում:

— Եվ պրոֆեսոր Դամբլդորն ասաց, որ կվճարի Դոբիին, սը՛ր, Եթե Դոբին ուզում է, որ իրեն վճարեն: Եվ իհմա Դոբին ազատ ալի է, սը՛ր, և Դոբին շաբաթը մեկ գալեռն աշխատավարձ է ստանում և ամսական մեկ հանգստյան օր ունի:

— Դա այնքան էլ շատ չէ, — վրդովված բացականչեց Հերմիոնան դեռ հատակին նստած, շարունակ ձչացող և բռունցքներով հատակը թմբկահարող Վինքիի կողքից:

— Պրոֆեսոր Դամբլդորը Դոբիին առաջարկեց տասը գալեռն շաբաթական և բոլոր շաբաթ ու կիրակիները որպես հանգստյան օրեր, — ասաց Դոբին, հանկարծ ոտքից գլուխ մանր դողալով, ասես նման տևողության հանգստի ու նման քանակության հարստության հեռանկարը մի սահմուեցնող բան էր, — բայց Դոբին հրաժարվեց, օրիո՛րդ... Դոբին սիրում է ազատությունը, օրիո՛րդ, բայց նա շատ բան չի ուզում, օրիո՛րդ... Դոբին աշխատանքն ավելի շատ է սիրում:

— Իսկ որքա՞ն է պրոֆեսոր Դամբլդորը քեզ վճարում, Վի՛նքի, — բարեսրտորեն հարցրեց Հերմիոնան:

Եթե նա կարծում էր, որ դրանից Վինքիի տրամադրությունը կբարձրանա, ապա չարաչար սխալվում էր: Վինքին իրոք դադարեց լաց լինել, բայց երբ նա նստեց հատակին ու իր հսկայական շագանակագույն աչքերի շանթահարող հայացքով նայեց Հերմիոնային, նրա թաց դեմքը հանկարծ չարացած տեսք ստացավ ու անսպասելի կատաղի արտահայտությամբ նա ասաց:

— Վինքի անտեր ալի... բայց Վինքի վճար չի վերցնել, — ծղրտաց նա, — Վինքի այդքան ցած չի ընկնել... Վինքի ամաչել ազատ լինել...

— Ամաչե՞լ... — ակամա կրկնեց Հերմիոնան, — բայց... Վի՛նքի, վերջացրու՛... Դու՛ չէ, որ պետք է ամաչես, այլ պարոն Քրառուզը: Դու ոչ մի սխալ բան չես արել: Նա իրոք շատ վատ պահեց իրեն քո նկատմամբ...

Բայց այդ բառերի վրա Վինքին ձեռքերը խփեց իր գլխարկի մեջ բացված անցքերին ու այնպես սեղմեց ականջները, որ ոչինչ չլսի՝ շարունակելով անտանելի ծղրտալ.

— Դու չի վիրավորել իմ տեր, օրիո՛րդ... Դու չի վիրավորել պարոն Քրառուզ... Պարոն Քրառուզ լավ կախարդ, օրիո՛րդ... Պարոն Քրառուզ ճիշտ պատժել վատ Վինքի...

— Վինքին չի կարողանում հարմարվել նոր իրավիճակին, Հա՛րի Փո՛թթեր, — մտերմաբար հայտնեց Դոբին, — Վինքին մոռանում է, որ այլևս կապված չէ պարոն Քրառուզի հետ, որ կարող է ասել մտքին եղածը, բայց առաջվա պես է իրեն պահում:

— Ուրեմն տնային ալփերը չե՞ն կարող իրենց կարծիքը հայտնել տերերի մասին, — հարցրեց Հարրին:

— Oh, ո՛չ, սը՛ր, ո՛չ, — ասաց Դոբին՝ հանկարծ շատ լրջանալով: — Դա տնային ալփերի ստրկացման մի մասն է, սը՛ր: Մենք պահպանում ենք նրանց գաղտնիքները, սը՛ր, մենք պահպանում ենք ընտանիքի պատիվը, և երբեք վատ չենք խոսում նրանց մասին... թեև պրոֆեսոր Դամբլդորն ասաց Դոբին, որ նա այդքան բան չի պահանջում: Պրոֆեսոր Դամբլդորն ասաց, որ մենք ազատ ենք... ազատ ենք...

Դոբին հանկարծ նյարդային տեսք ստացավ և գլխով արեց Հարրիին, որպեսզի նա մոտ գա իրեն: Հարրին գլուխն իջեցրեց: Դոբին շշնչաց.

— Նա ասաց, որ եթե ուզենանք, սը՛ր, ապա հանգիստ կարող ենք անվանել իրեն... ցնդած պառավ խրտվիլակ: — Դոբին վախեցած արտահայտությամբ կամացուկ հօհռաց: — Բայց Դոբին նման բան ասելու ցանկություն չունի, Հա՛րի Փո՛թթեր, — ասաց նա, կրկին սովորական ծայնով և գլուխն այնպես օրորեց, որ ականջները չնվշմվացին, — Դոբին շատ է սիրում պրոֆեսոր Դամբլդորին, սը՛ր, և հպարտ է, որ կարող է պահպանել նրա գաղտնիքները:

— Բայց իինա դու կարող ես, չէ՞՝ ասել թե ինչու չէիր սիրում Մալֆոյներին, — հարցրեց Հարրին ժպտալով:

Թեթևակի վախվորած արտահայտություն հայտնվեց Ղոբիի հսկայական աչքերի մեջ:

— Ղոբին... Ղոբին կարող է, — կասկածամտորեն ասաց նա և ուղղեց իր պստուիկ ուսերը: — Ղոբին կարող է պատմել Հարրի Փոթթերին, որ իր հին տերերը... իին տերերը... Վաստ սև կախարդներ էին:

Ղոբին մի պահ անշարժ կանգնեց՝ ոտքից գլուխ դողալով, սարսափահար իր սեփական համարձակության վրա... հետո հանկարծ տեղից պոկվելով հասավ ամենամոտ գտնվող սեղանին և սկսեց զիտով ամբողջ ուժով հարվածել սեղանի ոտքին ու միևնույն ժամանակ ծղրտալ.

— Վա՛տ Ղոբի... Վա՛տ Ղոբի...

Հարրին հետևից բռնեց Ղոբիի փողկապից և ուժով հետ քաշեց նրան սեղանից:

— Շնորհակալություն, Հա՛րի Փո՛թթեր, շնորհակալություն, — ասաց Ղոբին շնչակտուր՝ երկու ձեռքով շփելով գլուխսը:

— Քեզ ուղղակի պետք է մի փոքր փորձ ձեռք բերել, — ասաց Հարրին:

— Փո՛րձ... — կատաղած ծղրտաց Վինքին, — դու անաչել, Ղո՛թի... Այդպես խոսել տերեր մասին...

— Նրանք այլս իմ տերերը չեն, Վի՛նքի, — համարձակորեն ասաց Ղոբին, — Ղոբիի համար միևնույն է, թե նրանք ինչ են մտածում:

— Օհ, դու վաստ դովլաթ, Ղո՛թի, — տնքաց Վինքին, մինչ արցունքները կրկին անզուսապ հոսում էին այտերով: — Իմ խե՛ղձ պարոն քրառուչ... Ի՞նչ անել առանց Վինքի... Ես նրան պետք լինել... Նրան պետք լինել օգնություն... Ես ծառայել քրառուներ իմ ամբողջ կյանք... Եվ իմ մայրիկ ծառայել ինձնից առաջ... և իմ տատիկ ծառայել մայրիկից առաջ... Օհ, ինչ ասել նրանք, եթե իմանալ, որ Վինքի ազատ արձակվել... Օհ, ամո՛թ... Ամո՛թ...

Վինքին դեմքը կրկին թաղեց իր կիսաշրջազգեստի մեջ և սկսեց բվվալ:

— Վի՛նքի — հաստատակամորեն ասաց Հերմիոնան, — Ես միանգամայն համոզված եմ, որ պարոն քրառուը իրեն շատ լավ է զգում առանց քեզ: Մենք նրան տեսել ենք վերջերս, եթե ուզում են իմանալ...

— Դուք տեսե՞լ իմ տեր, — շունչը պահած հարցրեց Վինքին, փեշից վեր բարձրացնելով արցունքներով ողողված դեմքը և կլոր աչքերով նայելով Հերմիոնային, — դուք տեսել իմ տեր այստե՞ղ, Հոգվարթս...

— Այո՛, — ասաց Հերմիոնան, — նա և պարոն Բեգմանը Երեք կախարդների Հրաշամարտի դատավորներն են:

— Պարոն Բեգման նույնպե՞ս այստեղ, — ծղոտաց Վինքին և ի մեջ զարմանք Հարրիի (և դատելով մյուսների դեմքերի արտահայտությունից նաև Ունի ու Հերմիոնայի), Վինքին կրկին շատ բարկացած տեսք ստացավ:

— Պարոն Բեգման վատ կախարդ... Շատ վատ կախարդ: Իմ տեր նրան չի սիրել... Օհ ո՛չ, բոլորովին չի սիրել:

— Բեգմանը... վա՞տն է... — ասաց Հարրին:

— Օհ, այո՛, — հաստատեց Վինքին՝ գլուխը կատաղած թափ տալով: — Իմ տեր այնպիսի բաներ պատմել Վինքի... Բայց Վինքի ոչինչ չի ասել... Վինքի պահպանել տիրոջ գաղտնիքներ... — և նրա աչքերից կրկին արցունքների շատրվան ցայտեց, ուղեկցվելով բարձրածայն աղիողորմ հեկեկոցներով, որոնք խլացնում էին փեշի ծալքերը: — Իմ խե՛ղճ տեր... Իմ խե՛ղճ տեր... Էլ Վինքի չի կա... Վինքի չի օգնել իր տե՛ր...

Անհնար էր ևս մեկ իմաստալից բառ կորզել Վինքիից: Ուստի նրանք այդպես էլ թողեցին դովլաթին արցունքների մեջ և զբաղվեցին իրենց թեյով, մինչ Դոբին անդադար երջանիկ շատախոսում էր իր ազատ կյանքի և ստացած աշխատավարձի հետ կապված ծրագրերի մասին:

— Դոբին իր համար մի նոր ջեմար է գնելու, Հա՛րի Փո՛թթեր, — ուրախ ուրախ հայտնեց նա՝ մատնացույց անելով իր մերկ իրանը:

— Գիտե՞ս ինչ, Դո՛բի, — ասաց Ունը, որը կարծես սկսել էր սրտանց հավանել ազատ դովլաթին, — Ես քեզ կտամ այս տարի Ծննդյան տոներին իմ մայրիկի գործած սվիթերը: Նա միշտ ինձ մի սվիթեր է գործում: Բազուկի գույնի սվիթերը կհավանե՞ս...

Դոբին երջանիկ էր:

— Ստիպված կինենք մի փոքր մտացնել-փոքրացնել, որպեսզի քեզ վրա լինի, — հայտնեց նրան Ունը, — բայց շատ կսագի քո թեյնիկի թասակի հետ:

Երբ պատրաստվում էին հեռանալ, ալփերից շատերը շրջապատեցին նրանց՝ անդելով, որ հետները բրդուջներ ու բլիթներ տանեն: Հերմիոնան հրաժարվեց՝ շատ տխուր հայացքով դիտելով, ինչպես են ալփերն անդադար խոնարհվում և պատիվ տալիս իրենց, բայց Հարրին ու Ունը

իրենց բոլոր գրպանները բերներերան լցրին քաղցր խյուսերով լցոնած բլիթներով ու կարկանդակներով:

— Շատ շնորհակալ ենք, — ասաց Հարրին ալփերին, ովքեր բոլորը խռնվել էին դռների մոտ նրանց ցտեսություն ասելու համար: — Առաջմ, Դո՛ք:

— Հա՛րի Փո՛թթեր... կարո՞ղ է Դորին քեզ այցելության գալ, սը՛ր, — աղերսական հարցրեց Դորին:

— Իհարկե կարող ես, — ասաց Հարրին, և Դորին երջանիկ ժպտաց:

— Գիտե՞ս ինչ, — ասաց Ունը, երբ Հերմիոնայի և Հարրիի հետ միասին դուրս եկան խոհանոցներից ու սկսեցին աստիճաններով բարձրանալ դեպի շքամուտքի դահլիճը, — այսքան տարի ես իրոք շատ տպավորված էի Ֆրեդի ու Ջորջի խոհանոցային արկածներով... բայց կարծես այդքան էլ դժվար բան չէր, հը... Նրանք ուղղակի ամեն ինչ իրենք են ձեռքդ խոթում:

— Իսկ ես կարծում եմ, որ դրանից լավ բան չէր կարող պատահել այդ երկու ալփերի հետ, — ասաց Հերմիոնան՝ մարմարյա աստիճաններով բարձրանալիս: — Ուզում եմ ասել, ի՞նչ իրաշալի է, որ Դորին եկել է այստեղ աշխատելու: Մյուս դովլաթները կտեսնեն, թե որքան երջանիկ է նա՝ ազատ լինելով, և հետզհետե նրանց ուղեղներին էլ կհասնի, որ իրենք ուզում են ազատ լինել:

— Մնում է հուսալ, որ շատ չեն ազդվի Վինքիի լացուկոծից, — ասաց Հարրին:

— Օհ, նա շուտով կդադարի լաց լինել, — ասաց Հերմիոնան, թեև այնքան էլ համոզված չէր դրանում: — Հենց որ առաջին ցնցումն անցնի, և նա սովորի Հոգվարթսին, կհասկանա, թե որքան ավելի լավ է իրեն զգում առանց այդ Քրաուչ կոչեցյալի:

— Բայց նա կարծես սիրում է այդ մարդուն, — անտարբեր ասաց Ունը (որը նոր էր կծել խյուսով լի մի կարկանդակ):

— Այդքան էլ լավ կարծիք չուներ Բեգմանի մասին, չէ՞՝, — ասաց Հարրին, և հետաքրքիր է, թե Քրաուչն ի՞նչ է ասել նրա մասին:

— Ամենայն հավանականությամբ ասել է, որ նա լավ չի դեկավարում իր բաժինը, — ասաց Հերմիոնան, — և պետք է ընդունենք, որ նա Ճշմարտությունից շատ հեռու չէ...

— Ես, միևնույն է, կնախընտրեի ավելի շուտ Բեգմանի հետ աշխատել, քան Քրառուչի, — ասաց Ռոնը, — Բեգմանը գոնե հումորի զգացում ունի:

— Հանկարծ Փերսիի մոտ նման բան չասես, — քթի տակ ժպտալով ասաց Հերմիոնան:

— Հա՛, լավ... Փերսին ինքը չէր ուզենա աշխատել մեկնումեկի հետ, ով հումորի զգացում ունի, — ասաց Ռոնը՝ ուշադիր զննելով շոկոլադե խյուսով պատված մի էկլեր, — որովհետև... Ես կասեի, որ տապակած հավն ավելի շատ հումորի զգացում ունի, քան մեր Փերսին:

Ճաշ

Գլուխ 22. Անսպասելի առաջադրանքը

— Փո՛թթեր, Ուի՛զլի, գուցե ուշադրություն դարձնե՞ք:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի նյարդայնացած ձայնը հանկարծ մտրակի պես շաչեց դասարանում իինզաբթի օրը Տրանսֆիգուրացիայի դասին, և Հարրին ու Ունը երկուսով ցնցվեցին ու վեր նայեցին:

Դասի վերջն էր: Արդեն վերջացրել էին հանձնարարված աշխատանքը՝ խայտահավերին բարեհաջող կերպափոխելով ծովային խոզուկների, որոնք բոլորն ապահով փակված էին պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի գրասեղանին դրված մեծ վանդակի մեջ (Նեվիլի ծովային խոզուկը դեռ փետուրներ ուներ), և գրատախտակից էլ արտագրել էին տնային աշխատանքի հանձնարարությունը (Օրինակներով նկարագրել, թե ինչպես պետք է փոփոխվեն կերպափոխող հմայանքները, երբ փոխակերպման արդյունքում մեկ կենդանական կարգի առանձյակը դառնում է մեկ ուրիշ կենդանական կարգի առանձնյակ): Զանգը ուր որ է պետք է հնչեր, և Հարրին ու Ունը դասարանի վերջում նստած, նստարանի տակ սուսերամարտում էին Ֆրեդի ու Ջորջի կեղծ կախարդական փայտիկներով, և երբ վեր նայեցին, Ունի ձեռքին մի թիթեյա թութակ էր, իսկ Հարրիի ձեռքին մի ռետինե հարինգ:

— Վերջապես, Փոթթերն ու Ուիզլին այնքան սիրալիր գտնվեցին, որ սկսեցին պահել իրենց ճիշտ ինչպես հարիր է նրանց տարիքին, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, բարկացած նայելով նրանց երկուսին, մինչ Հարրիի հարինգի գլուխը պոկվեց և անձայն ընկավ հատակին... Ունի թութակի մետաղյա կտուցը մի պահ առաջ հասցրել էր կտրել այն... — Ես մի հայտարարություն ունեմ բոլորիդ համար: Մոտենում է Ջրօրինեքի պարահանդեսը... Դա Երեք կախարդների հրաշամարտի ավանդական մասն է, որը գերազանց հնարավորություն է տալիս բոլորիդ մեր հյուրերի հետ շփվելու և նրանց հետ ավելի մոտիկից ծանոթանալու համար: Պարահանդեսին կարող են մասնակցել միայն չորրորդ և դրանից բարձր դասարանների աշակերտները... թեև, ցանկության դեպքում, կարող եք ավելի փոքր տարիքի ուսանողների հրավիրել ձեզ հետ:

Լավենդեր Բրաունը ծղրտան ձայնով քրջոց արձակեց: Փարվարի Փաթիլն ուժեղ բոթեց նրա կողերին՝ գերազույն ճիգերով աշխատելով զսպել ծիծաղը: Երկուսն էլ շրջվեցին ու միաժամանակ նայեցին Հարրիին: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը ոչ մի ուշադրություն չդարձրեց նրանց վրա, ինչը Հարրիի կարծիքով բացահայտորեն անարդարացի էր, քանի որ նա հենց նոր կարգապահության համար դիտողություն էր արել իրեն ու Ռոնին:

— Բոլորը պետք է պարահանդեսային պարեգոտներ կրեն, — շարունակեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը: — Պարահանդեսը տեղի կունենա Մեծ դահլիճում և կակսվի Սուրբ Ծննդյան օրվա երեկոյան ժամը ութին ու կավարտվի կեսգիշերին, ուստի...

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը երկար բազմանշանակ նայեց դասարանին:

— Զրորինեքի պարահանդեսն անշուշտ բոլորին հնարավորություն է տալիս... ի տարբերություն սովորական առօրյայի... ի՞մ... պճնվել և... ազատ սանրվածք կրել, — ասաց նա՝ հավանություն չտվող ձայնով:

Լավենդերն ավելի ուժեղ քրջաց, բայց ձայնը մեղմելու համար ձեռքն ամուր սեղմեց բերանին: Սակայն այս անգամ Հարրին հասկացավ, թե ինչի վրա էր այդպես ծիծաղում Լավենդերը: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը ծոծրակին ամուր կապված մազերի հանգույցով այնպիսի տեսք ուներ, ասես ոչ մի առիթով կյանքում երբեք մազերն ազատ չէր արձակել:

— Բայց դա չի նշանակում, — շարունակեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, — որ մենք պետք է թուլացնենք կարգապահության այն չափորոշիչները, որոնք ակնկալում ենք Հոգվարթսի ուսանողներից: Ես շատ կիհասթափվեմ, եթե Գրիֆինդորի ուսանողներից որևէ մեկը որևէ կերպ հեղինակագրկի դպրոցը:

Այդ պահին զանգը հնչեց, և սովորականի պես դասարանում դասամիջոցային իրարանցում սկսվեց: Բոլորն սկսեցին հավաքել իրենց պայուսակներն ու գցել ուսերին:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն ընդհանուր աղմուկից ավելի բարձր կանչեց.

— Փո՛թթեր... մոտեցի՛ր ինձ, խնդրում եմ, ես քեզ ասելիք ունեմ:

Ենթադրելով, որ դա պետք է որևէ առնչություն ունենա ռետինե հարինգի հետ, Հարրին խոժոր մոտեցավ ուսուցչական սեղանին:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը սպասեց մինչև մյուսները դուրս եկան դասարանից և հետո ասաց.

— Փո՛թթեր, չեմպիոնները և նրանց գուգընկերները...

— Ինչե՞՞րը, — ինքնաբերաբար հարցրեց Հարրին:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը կասկածամտորեն նայեց նրան, կարծես Հարրին փորձում էր ինչ-որ ծիծաղելի բան ասել:

— Ձեր գուգընկերները Զրօրինեքի պարահանդեսի համար, — սառը ձայնով ասաց նա, — ...ձեր պարի գուգընկերները...

Հարրին ներսում ինչ-որ բան կծկվեց ու ցած գլորվեց:

— Պարի գուգընկերնե՞՞րը...

Հանկարծ նա զգաց, որ կարմրում է:

— Ես չեմ պարում, — արագ ասաց նա:

— Օհ, այո՛, այո՛, դու պարում ես, — նյարդայնացած ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, — Ես հենց դա եմ ուզում ասել քեզ: Ըստ ավանդույթի չեմպիոններն ու նրանց գուգընկերներն են բացում պարահանդեսը:

Հարրին հանկարծ մտքում պատկերացրեց իրեն բարձր գլանագլխարկով և պոչավոր բաճկոնով և քերի Վերնոնի գործարանի երեկույթների համար մորաքույր Պետունիայի պես հագնված մի աղջկա ընկերակցությամբ:

— Ես չեմ պարում, — կրկնեց նա:

— Դա ավանդույթ է, — հաստատակամորեն ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, — այդպես է ընդունված: Դու Հոգվարթսի չեմպիոնն ես և պիտի անես այն ամենը, ինչ սպասվում է քեզնից որպես դպրոցի ներկայացուցիչ: Ուստի հոգա, որ պարահանդեսի համար գուգընկեր ունենաս, Փո՛թթեր:

— Բայց ես... չեմ...

— Դու ինձ լսեցի՞ր, Փո՛թթեր, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը շատ վերջնական և առարկություն չհանդուրժող ձայնով:

ՀՀ

Մի շաբաթ առաջ Հարրին կասեր, որ գուգընկեր գտնելը Հունգարական Եղջերապոչի հետ համեմատած խաղ ու պար է: Բայց այժմ, երբ ինքն արդեն բարեհաջող գլուխ էր հանել այդ առաջադրանքից, և կանգնած էր որևէ աղջկա պարահանդեսի հրավիրելու հեռանկարի առաջ, նա մտածեց, որ

ինքն ավելի շուտ կնախընտրեր ևս մի մենամարտ անցկացնել Եղջերապոչի հետ:

Հարրին դեռ երբեք չէր տեսել, որ այդքան շատ մարդ գրանցվեր Հոգվարթսում Ծննդյան տոներին մնալու համար: Նա ինքն անշուշտ բոլոր Ծննդյան տոներն ամրոցում էր անցկացնում, որովհետև նրա միակ այլընտրանքը Բեկտենիների նրբանցք Վերադարձնալն էր, բայց սովորաբար նա միշտ փոքրամասնության մեջ էր: Այս տարի, սակայն, բոլոր չորրորդ և բարձր դասարանցիները մնում էին, և բոլորն ասես հուզմունքից խելագարված էին կայանալիք պարահանդեսի կապակցությամբ... կամ թերևս ճիշտ կլիներ ասել, որ բոլոր աղջիկներն էին ակնհայտորեն խելագարված և շատ անսպասելիորեն հանկարծ պարզվեց, թե որքան շատ աղջիկներ կան Հոգվարթսում, ինչը նա առաջ երբեք չէր նկատել: Հոգվարթսն ասես հանկարծ հեղեղվեց աղջիկներով, ամենուրեք միջանցքներում կամացուկ քրքջացող ու շշնջացող աղջիկներ էին, նաև ծղրտացող ու հօհոացող աղջիկներ, հատկապես, տղաների կողքով անցնելիս, անչափ հուզված աղջիկներ, ովքեր ինչ-որ գրառումներ էին համեմատում, կամ հետաքրքրված ու նախանձախնդրորեն նորաձևության ամսագրեր էին դիտում և տարված քննարկում, թե ինչ են հազմելու պարահանդեսի երեկոյան...

— Բայց ինչու՞ են այսպես խումբ-խումբ դեսուդեն գնում, — հարցրեց Հարրին Ոոնին, երբ մոտ տասնյակ աղջիկներ մի խմբով անցան նրանց կողքով, քթի տակ ծիծաղելով ու նայելով Հարրիին: — Բա որ էսպես խումբ-խումբ են ֆրֆռում, էլ ինչպես պիտի մեկին առանձին բռնացնենք, որ կարողանանք պարահանդեսի հրավիրել...

— Մեկնումեկի վզով պիտի օղապարան զցես ու կողքի միջանցքը քաշես, — առաջարկեց Ոոնը: — Որոշե՞լ ես, թե ում ես հրավիրելու:

Հարրին չպատասխանեց: Նա շատ լավ գիտեր, թե ում կուզենար հրավիրել, բայց երազելը մի բան էր, իսկ իրականում անելը՝ մեկ ուրիշ... Չոն նրանից մեկ տարով մեծ էր: Նա շատ գեղեցիկ աղջիկ էր և շատ լավ էր քվիդիչ խաղում, դրանից բացի նա նաև շատ լավ հեղինակություն ուներ և շատերն էին նրան համակրում: Ոոնը կարծես գիտեր, թե ինչ էր կատարվում Հարրիի գլխում:

— Լսի՞ր, ոչ մի բան էլ չի պատահի: Դու չեմպիոն ես: Դու հենց նոր հաղթել ես Հունգարական Եղջերապոչին: Գրագ կզամ, որ նրանք բոլորն ուղղակի հերթ կկանգնեն քեզ հետ պարելու համար:

Հանուն իրենց նոր վերականգնված ընկերական հարաբերությունների, Ունը, դա ասելիս, համենայնդեպս, իր անձնական դառնությունը հասցրեց նվազագույնի: Դեռ ավելին, ի մեծագույն զարմանք Հարրիի պարզվեց, որ նա միանգամայն ձիշտ էր:

Գանգուր մազերով մի երրորդ դասարանցի հաֆքիաֆցի աղջիկ, ում հետ Հարրին դեռ ոչ մի անգամ չէր էլ խոսել, հենց հաջորդ օրն առաջարկեց նրան, որ նա իրեն ընտրի որպես պարահանդեսի գուգընկեր: Հարրին այնքան անակնկալի եկավ, որ ինքնաբերաբար ասաց «ոչ», մինչև կհասցներ մտածել, թե ինչ է ասում: Աղջիկը հեռացավ վիրավորված տեսքով, և Հարրին ստիպված էր Հրաշագործության պատմության ամբողջ դասին դիմանալ Դինի, Շեյմոսի և Ունի ծաղրական ակնարկներին: Հաջորդ օրը, ևս երկու աղջիկներ առաջարկեցին իրենց ընկերակցությունը: Մեկը (ի սարսափ Հարրիի) ընդամենը երկրորդ դասարանցի էր, իսկ մյուսը հինգերորդ դասարանցի, և այնպիսի տեսք ուներ ասես, պատրաստվում էր մի ուժեղ հարված հասցնել նրա քթին, եթե նա համարձակվեր մերժել իրեն:

— Շատ լավիկն էր, գիտե՞ս, — անկեղծորեն ասաց Ունը, դադարելով ծիծաղել:

— Հա, բայց ոչի՞նչ, որ մի գլուխ ինձնից ավելի բարձրահասակ էր, — ասաց Հարրին դեռ հորված: — Պատկերացնու՞մ ես, թե ինչպիսի տեսք պիտի ունենայի՝ փորձելով պարել նրա հետ:

Մտքում անդադար հնչում էին Հերմիոնայի բառերը Կրամի մասին: «Նրանք բոլորը հավանում են նրան միայն այն պատճառով, որ նա հանրահայտ է»: Հարրին անկեղծորեն կասկածում էր, թե այն աղջիկներից որևէ մեկը, ովքեր առաջարկել էին ընկերակցել իրեն, իրոք կցանկանար իր գուգընկերը լինել պարահանդեսին, եթե ինքը դպրոցի չեմպիոնը չլիներ: Հետո նա մտածում էր, արդյոք իր համար միևնույն չէր լինի դա, եթե Չոն խնդրեր իրեն:

Ընդհանուր առմամբ, Հարրին պետք է ընդուներ, որ նույնիսկ պարահանդեսի բացած շփոթեցնող հեռանկարով կյանքը նրա համար անառարկելիորեն բարելավվել էր այն օրից ի վեր, ինչ նա բարեհաջող

անցել էր առաջին առաջադրանքը: Միջանցքներում արդեն այնքան էլ նկատելի չէր կողքով անցնողների հակակրանքը, ինչի համար նա համոզված էր, որ որոշ չափով պիտի շնորհակալ լիներ Սեղրիկին... Նա մտածում էր, որ Սեղրիկը երևի ասել էր բոլոր հաֆուլիաֆցիներին, որ հանգիստ թողնեն իրեն, որովհետև Հարրին զգուշացրել էր նրան վիշապների մասին: Իսկապես, շատ ավելի հազվադեալ էին երևում նաև «Օժանդակեք Սեղրիկ Դիգորիին» կրծքանշանները: Դրաքը Մալֆոյն անշուշտ դեռ շարունակում էր բարձրաձայն մեջբերումներ անել Ոիտա Սքիթերի հոդվածից, բաց չթողնելով դրա համար ստեղծված և ոչ մի առիթ, բայց նրա ասածների վրա ավելի ու ավելի քիչ մարդիկ էին ծիծաղում... և միանգամայն լրացնելով Հարրիի տրամադրությունը, Հագրիդի մասին ոչ մի պատմություն չհայտնվեց «Մարգարե» օրաթերթում:

— Որ ճիշտը խոսենք, — ասաց Հագրիդը, երբ Կախարդական կենդանիների խնամքի հաջորդ դասին Հարրին, Ունը և Հերմիոնան հարցրին, թե ինչպես անցավ հարցազրույցը Ոիտա Սքիթերի հետ, — նրան էնքան էլ չէին հետաքրքրում կախարդական կենդանիները:

Ի մեծագույն հանգստություն բոլորի, Հագրիդը վերջապես հրաժարվել էր ուտիճների հետ ուղղակի կոնտակտից, և այդ օրը նրանք մնացին նրա խրճիթի հետևում գտնվող փոքր փարախում, և ամբողջ դասարանը սեղանի մոտ նստած ուտիճների համար նոր բաղադրություններով կերակուր էր պատրաստում:

— Նա ուղղակի ուզում էր, որ ես քո մասին խոսեմ, Հա՛րի, — շարունակեց Հագրիդը ցածր ձայնով: — Դեհ, ես նրան ասացի, որ մենք բարեկամներ ենք եղել էն օրից ի վեր, ինչ բերեցի քեզ Դարզիների մոտից: «Երբեք ոչ մի անգամ չե՞ս պատժել նրան այս չորս տարիների ընթացքում», հարցրեց նա, «Երբեք դասերի ժամանակ քեզ չի՞ բարկացրել, կամ գլխիդ խաղ չի՞ խաղացել»... Ես նրան ասացի, որ ոչ... Բայց նա կարծես բոլորովին գոհ չէր: Կողքից լսողը կմտածեր, որ սրտի ուզածն էն էր, որ ասեմ, թե դու սարսափելի, զգվելի տղա ես, Հա՛րի...

— Իհարկե հենց դա էր նրա ուզածը, — ասաց Հարրին, վիշապի թոքի մանր կտորները նետելով մեծ մետաղյա թասի մեջ և ձեռքը վերցնելով դանակը, որպեսզի ավելի շատ կտրատի, — նա իո չի կարող շարունակ

գրել, թե ինչ ողբերգական փոքրիկ հերոս եմ ես: Ի վերջո դա բոլորին կձանձրացնի:

— Նրան նոր տեսակետ է պետք, Հա՛զրիդ, — խորիմաստ ասաց Ռոնը՝ կճպելով սալամանդրի ծվերը: — Դու պիտի նրան ասեիր, որ Հարրին խելքը թօցրած վտանգավոր անչափահաս հանցագործ է:

— Բայց ոնց կարող եմ նման բան ասել, եթե դա էղակս չէ, — անկեղծորեն ցնցված տեսքով ասաց Հազրիդը:

— Նա պետք է Սնեյփից հարցազրույց վերցներ, — մռայլ ասաց Հարրին, — այ, թե ով նրան մի քանի հոդվածի նյութ կտա իմ մասին. «Փոթթերը խախտում է բոլոր հնարավոր կանոնները այն օրից ի վեր, ինչ ոտք է դրել դպրոցը...»

— Ինչ էլ ձիշտ Սնեյփի նման ասացիր, — նկատեց Հազրիդը, մինչ Ռոնն ու Հերմիոնան ծիծաղում էին: — Ինչ խոսք, դու անշուշտ մի քանի կանոն խախտել ես, Հա՛րի, բայց... դու ի՞ն հանցագործ չես... ոչ էլ անհույս կարգազանց...

— Տրամադրությունդ մի փչացրու, Հա՛զրիդ, — ժպտալով ասաց Հարրին:

— Գալու ես չէ[՝], Սուլր Ծնունդի օրվա պարահանդեսին, Հա՛զրիդ, — հարցրեց Ռոնը:

— Հա, երևի մի քանի րոպեով կգամ, տեսնեմ ինչ կա-չկա, — հանկարծ շփոթվելով ասաց Հազրիդը, — կարծում եմ, որ մեծ հանդիսություն կլինի: Հա՛րի, ինչքան գիտեմ, դու պիտի բացես պարահանդեսը, չէ[՝]... Ու՞մ իետ ես պարելու...

— Դեռ չգիտեմ, — ասաց Հարրին, կրկին զգալով, որ կարմրում է: Հազրիդը թեման չշարունակեց:

Ռոսումնական քառորդի վերջին շաբաթը ծայրահեղ հախուսն ու աննկատ անցավ: Ի՞նչ ասես, որ չէին ասում կայանալիք Զրօրինեքի պարահանդեսի մասին, թեև Հարրին դրանց կեսին էլ չէր հավատում: Օրինակ ասում էին, որ Դամբլորը մադամ Ռոզմերթայից ութ հարյուր տակար համեմունքով մեղրագինի է գնել: Ասում էին, որ Դամբլորը երեկոյի համար իրավիրել է Ինդրա և Ալենուշ քույրերի համույթին: Թե ովքե՞ր էին Ինդրա և Ալենուշ քույրերը Հարրին չգիտեր, քանի որ երբեք հնարավորություն չէր ունեցել ունկընդրելու Հրաշագործական աշխարհի

ռադիոհաղորդումները, բայց դատելով հոգվարթսյան հասարակության այն մասի ոգեշունչ հիացմունքից, որը մեծացել էր ՀԱՌԱ (Հրաշագործական Անմալուխ Ռադիո Ալիք) լսելով, նա զիսի ընկավ, որ նրանք երևի իրենց ժամանակների ամենամոդայիկ և սիրված վիուկ երգչուիհներն են:

Ուսուցիչներից մի քանիսը, ինչպես օրինակ փոքրիկ պրոֆեսոր Ֆլիթվիքը՝ հուսահատվելով հրաժարվեցին նրանց գլուխները որևէ բան մտցնելու փորձերից, երբ բոլորի ուշքն ու միտքն անկեղծորեն ուրիշ տեղ էր դեգերում: Պրոֆեսոր Ֆլիթվիքը նույնիսկ թույլ տվեց չորեքշաբթի օրը իր դասի ժամանակ խաղեր խաղալ և ամբողջ դասն անցկացրեց զրուցելով Հարրիի հետ Հեռականչման այն կատարյալ հմայանքի մասին, որը նա օգտագործել էր Երեք Կախարդների Հրաշամարտի առաջին առաջադրանքը կատարելիս: Մյուս ուսուցիչներն այդքան էլ առատաձեռն չեն: Պրոֆեսոր Բինին ոչինչ երբեք չէր կարող շեղել իր դասախոսությունից, օրինակ գոբլինների ապստամբությունների մասին իր գրառումներն ընթերցելուց... Քանի որ պրոֆեսոր Բինը նույնիսկ մահվանը թույլ չէր տվել խանգարել իրեն դասավանդել, ուստի այնպիսի մի չնչին հանգամանք, ինչպիսին Սուրբ Ծնունդի տոնն էր, ոչ մի կերպ չէր կարող շեղել նրան իր գործից: Զարմանալի էր սակայն, թե ինչպես էր նրան հաջողվում նույնիսկ արյունալի և դաժանագույն գոբլինյան ապստամբությունների պատմությունը այնքան տաղտկալի դարձնել, որքան Փերսիի հաշվետվությունը՝ ներմուծվող կաթսաների տակերի հաստության մասին: Պրոֆեսորներ ՄըքԳոնագալը և Մուտին թույլ չտվեցին, որ դասարանը կես վայրկյան իսկ պարագ նստի՝ լարված պահելով բոլորին ընդհուած մինչև դասի վերջին վայրկյանը: Սնեյփը, անշուշտ, նույնպես ավելի շուտ կորդեգրեր Հարրիին, քան թույլ կտար նրանց խաղ խաղալ դասի ընթացքում: Մօայլ, խեթ հայացքներ նետելով իր շուրջը, նա հայտարարեց, որ պատրաստվում է ստուգել բոլորի հակաթույնների կիրառական իմացությունը քառորդի վերջին դասի ժամանակ:

— Անհոգի ալքը, — դաշնացած ասաց Ռոնը այդ գիշեր Գրիֆինդորի ընդհանուր սենյակում, — ուզում է վերջին օրով վզներիս փաթաթել իր այդ կեղտոտ քննությունը, որպեսզի ստիպի մինչև վերջին վայրկյանը կրկնել դասերը:

— Ընմմ... բայց ինչոր չեմ տեսնում, որ առանձնապես կոտորես քեզ կրկնելու համար, — ասաց Հերմիոնան, վեր նայելով իր Հմայադեղերի գրառումների նոթատետրից: Ունը զբաղված էր Պայթուցիկ տուզի քարտերից ամրոց կառուցելով... ինչը շատ ավելի հետաքրքիր է դարձնում նույն գործողությունը՝ համեմատած հասարակ մագլական քարտերի հետ, որովհետև անկախ այն բանից, թե որքան լավ ես շարում քարտերը մեկը մյուսի գլխին, ամեն վայրկյան ամբողջ ամրոցը կարող է մեծ աղմուկով պայթել ուղիղ քթիդ տակ:

— Սուրբ Ծնունդ է, ի վերջո, Հերմիոնա, — ծովորեն ասաց Հարրին, որը բուխարու մոտ բազկաթուի մեջ նստած արդեն տասներորդ անգամ կրկին ընթերցում էր «Թոչել Հրանոթների հետ» գիրքը:

Հերմիոնան նրան էլ մի խեթ հայացք պարզեց:

— Ես կենթադրեի, որ դու մի օգտակար բանով ես զբաղված, Հա՛րի, նույնիսկ եթե չես ուզում կրկնել հակաթույները:

— Օրինակ ի՞նչով, — ասաց Հարրին, դիտելով, թե ինչպես է «Հրանոթների» Հետախույզ Ջովի Ջենքինսը Բրետը նետում «Բալլի ամրոցի Չղջիկներ» թիմի Պաշտպանի վրա:

— Օրինակ ոսկե ձվով, — ֆշացրեց Հերմիոնան:

— Դեհ լավ, Հերմիոնա, ես դեռ ժամանակ ունեմ մինչև փետրվարի քսանչորսը, — ասաց Հարրին:

Նա ոսկե ձուն դրել էր ննջասենյակում իր ճամպրուկի մեջ և առաջին առաջադրանքի երեկույթից հետո դեռ ոչ մի անգամ չէր նայել վրան: Ի վերջո նա դեռ երկու ամիս ժամանակ ուներ մինչև ականջ խլացնող զզվելի ձայնի իմաստը հասկանալը:

— Բայց գուցե մի քանի շաբաթ ժամանակ պետք լինի դրա գաղտնիքը հասկանալու համար, — ասաց Հերմիոնան: — Դու շատ հիմար վիճակում կիայտնվես, եթե մյուսներն իմանան, թե ինչ է երկրորդ առաջադրանքը, իսկ դու՝ ոչ:

— Հանգիստ թող նրան, Հերմիոնա, նա վաստակել է իր հանգիստը, — ասաց Ունը և վերջին երկու քարտերը տեղադրեց իր թղթե ամրոցի գլխին: Նույն պահին ամբողջ ամրոցը պայթեց՝ խանձելով նրա հոնքերը:

— Ինչ լավ տեսք ունես, Ուն... Շատ կսազի քո զգեստային պարեգուի գույնին:

Ֆրեդն ու Զորջն էին: Նրանք նստեցին սեղանի մոտ Հարրիի, Ռոնի և Հերմիոնայի կողքին, մինչ Ռոնը գնահատում էր Պայթուցիկ տուզի հասցրած վնասը:

— Ռոն, կարո՞ղ ենք քեզնից պարտքով վերցնել քո Զիզիկին, — հարցրեց Զորջը:

— Ո՛չ, նա հիմա ձանապարհին է... Նամակ է տանում, — ասաց Ռոնը:
— Իսկ Զիզիկն ինչների՞ն է պետք:

— Զորջն ուզում է նրան պարահանդեսի հրավիրել, — ասաց Ֆրեդը ծաղրական:

— Մենք ուզում ենք նամակ ուղարկել, այ, հաստագլուխ, — ասաց Զորջը:

— Իսկ այդ ու՞մ եք ուզում գրել դուք Երկուսդ, ի՞ը, — ասաց Ռոնը:

— Քո գործը չի, Ռոն, Երկար քիթ ամեն տեղ մի խոթիր, թե չէ դա էլ ես կխանձեմ, — ասաց Ֆրեդը, սպառնալից թափահարելով իր կախարդական փայտիկը... Իսկ դուք, տղե՛րք, ձեր զուգընկերներին արդեն ընտրե՞լ եք...

— Ո՛չ, — ասաց Ռոնը:

— Լավ կանեք շտապեք, թե չէ սիրուն աղջիկ էլ չի մնա, — ասաց Ֆրեդը:

— Իսկ դու ու՞մ հետ ես գնալու, — հարցրեց Ռոնը:

— Անջելինայի, — առանց մտածելու ասաց Ֆրեդը:

— Ի՞նչ, — զարմացած հարցրեց Ռոնը, — դու արդեն խնդրե՞լ ես նրան:

— Լավ հիշեցրիր, — ասաց Ֆրեդը: Նա գլուխը շրջեց և ամբողջ սենյակով մեկ գոռաց, — Հե՛յ, Անջելի՞նա...

Անջելինան, որը սենյակի մյուս անկյունում կրակի մոտ նստած շատախոսում էր Ալիսիա Սփինեթի հետ, շրջվեց ու հարցրեց.

— Ի՞նչ...

— Ինձ հետ կգա՞ս պարահանդեսի:

Անջելինան Ֆրեդին ոտքից գլուխ չափեց գնահատող հայացքով:

— Կգամ, — ասաց նա ու կրկին շրջվեց դեպի Ալիսիան իր գրուցը շարունակելու:

— Էսքան բան, — ասաց Ֆրեդը Հարրիին ու Ռոնին, — ինչ դժվա՛ր էր, չէ՞...

Նա ոտքի կանգնեց, հորանջեց ու ասաց.

— Լավ, Զո՞րջ, ուրեմն պիտի օգտվենք դպրոցական բվերից մեկից, գնացի՛նք...

Նրանք դուրս եկան: Ունը դադարեց շոշափել իր հոնքերը և իր ծխացող ամրոցի ավերակների վրայով նայեց Հարրիին:

— Լավ կանենք շտապենք, գիտե՞ս... խնդրենք մեկնումեկին... Նա ձիշտ էր ասում... Թե չէ վերջում մեզ մի զույգ տրուներ կմնան:

Հերմիոնան վրդովմունքով փնչացրեց.

— Մի զույգ ի՞նչ... կներե՛ք...

— Դեհ... գիտես... — ուսերը թռթվելով ասաց Ունը, — Ես ավելի շուտ մենակ կգնայի, քան... օրինակ, Էլոհի Միջենի հետ:

— Ինչ կա որ... Նրա պզուկները բավականին անցել են վերջերս, և նա շատ հաճելի աղջիկ է:

— Նրա քիթը դեմքի կենտրոնով չի անցնում, — ասաց Ունը:

— Oh, հասկանում եմ, — ասաց Հերմիոնան, — ուրեմն եթե ձիշտ հասկացա քեզ, դու պատրաստվում ես հրավիրել ամենազեղեցիկ աղջկան, եթե միայն նա ցանկություն հայտնի գալ քեզ հետ իհարկե, նույնիսկ եթե նա կատարյալ ապուշի մեկն է:

— Ըըմ... Հա՛, հենց այդպես, — ասաց Ունը:

— Ես գնում եմ քնելու, — նետեց Հերմիոնան, և առանց ուրիշ բառ ասելու շրջվեց ու գնաց աղջիկների ննջարանի դռան կողմը:

ՀՀ

Հոգվարթսի անձնակազմը, շարունակելով ցուցադրել Բոքատոնից և Դարմսթենգից եկած հյուրերի վրա տպավորություն թողնելու իրենց ձգտումը, մտադրվել էր Ծննդյան տոների կապակցությամբ ամրոցը զարդարել կատարյալ տոնական շքեղությամբ: Երբ հարդարման գործողություններն ավարտվեցին, Հարրին նկատեց, որ ինքը դեռ երբեք այդպիսի ապշեցուցիչ գեղեցկության զարդարանքներ չեր տեսել ամրոցում: Մարմարյա աստիճանաշարի բազրիքին ամրացվել էին ադամանդների պես շողշողացող չիալչող սառցիկներ: Սովորական տասներկու եղևնիները Մեծ դահլիճում զարդարված էին լուսարձակող բազմապիսի հատապտուղներով, իսկական ոսկեգույն բվեր էին սավառնում առաստաղի տակ, իսկ բոլոր

զինազգեստները Ծննդյան տոների հիմներ էին երգում ամեն անգամ, երբ որևէ մեկն անցնում էր նրանց կողքով: Իսկապես անասելի զվարձալի էր լսել, թե ինչպես էր դատարկ սաղավարտը զնզգնգացնելով երգում, «Օրինյալ լինե՛ք, հեզ զավակներ...», երբեմն նույնիսկ չիմանալով երգերի ճիշտ բառերը: Մի քանի անգամ, ամրոցի պարետ Ֆիլչը, ստիպված էր դուրս վոնդել Փիվզին որևէ զինազգեստի միջից, որտեղ թաքնված նա երգերի մեջ բոլոր դադարները լրացնում էր ինքնազործունեությամբ՝ շեղելով զինազգեստներին իր հուշած աննկարագրելի կոպիտ և հայիոյախոս բառերով և ծայրահեղ տարահունչ երկրորդ ծայնի նվազակցությամբ:

Սակայն Հարրին դեռ չէր խնդրել Չոյին իր հետ պարահանդեսի գալ: Նա և Ոտնը հետզհետե ավելի ու ավելի էին նյարդայնանում, թեև ինչպես Հարրին էր ասում, Ոտնը շատ ավելի պակաս ապուշ տեսք կունենար մենակ, քան որևէ զուգընկերուիու հետ: Հարրին սակայն պետք է բացեր պարահանդեսը՝ մյուս չեմպիոնների հետ կատարելով առաջին պարը:

— Հա, մոռացել էի, որ ամեն դեպքում Լալկան Մարթան միշտ կա ու կա,
— մօայլ ասաց նա՝ հիշելով երկրորդ հարկի զուգարանի ուրվական աղջկան:

— Հա՛րի... մենք ուղղակի պետք է խոր շունչ քաշենք ու սեղմած ատամներով անենք դա, — ասաց Ոտնը ուրբաթ առավոտյան, այնպիսի արտահայտությամբ, ասես առաջարկում էր հարձակում կատարել մի անպարտելի ամրոցի վրա: — Երբ այսօր վերադառնանք ընդհանուր սենյակ, պետք է երկուսս էլ զուգընկեր ունենանք, համաձա՞յն ես:

— Ըըմ... Լավ — ասաց Հարրին:

Բայց ամեն անգամ, երբ հեռվից տեսնում էր Չոյին... դասամիջոցին, կամ ճաշի ընդմիջնան ժամանակ, կամ մի անգամ էլ Հրաշագործության պատմության դասին... նա միշտ շրջապատված էր լինում ընկերներով: Հարրին արդեն սկսել էր մտածել, որ միգուցե դարանակալի նրան զուգարան գնալու ձանապարհին... Բայց ոչ... Այնպիսի տպավորություն էր, որ նա նույնիսկ զուգարան՝ ընկերուիիների հետ միասին էր գնում: Սակայն եթե նա չշտապի, Չոյին հաստատ մեկ ուրիշը կիրավիրի:

Նա գերազույն ճիգերով փորձում էր կենտրոնանալ Սնեյփի հակաթույների քննության վրա և, բնականաբար, մոռացավ ավելացնել կարևորագույն բաղադրամասերից մեկը՝ բեզոարի քարը... ինչը նշանակում էր, որ արդյունքում նա ստացավ ամենացածր գնահատակը... բայց նրա

իամար միևնույն էր: Նա չափազանց զբաղված էր իր ներքին ուժերն ու կամային քաջությունը կենտրոնացնելով, որպեսզի վերջապես անի այն, ինչն այդքան երկար պատրաստվում էր անել: Երբ զանգը հնչեց, նա արագ ձանկեց իր պայուսակը և շտապեց դեպի զնդանի դուռը:

— Կիանդիպենք ճաշին, — ասաց նա Ռոնին ու Հերմիոնային, և աստիճաններով վեր սլացավ:

Նա ուղղակի կխնդրի Չոյին, որ մի քանի րոպեով գա իր հետ առանձին խոսելու, ընդամենը... Հարրին շտապեց մարդաշատ միջանցքներով, հայացքով փնտրելով Չոյին, և (շատ ավելի արագ, քան սպասում էր) տեսավ նրան՝ Ինքնապաշտպանություն սև ուժերից դասից դուրս գալիս:

— Ըըմ... Չո՞... Կարո՞ղ եմ մի րոպե խոսել քեզ հետ...

Հրհուալը պետք է օրենքից դուրս հայտարարել, կատաղած մտածեց Հարրին, երբ Չոյին շրջապատող բոլոր աղջկները տարբեր ձայներանգներով սկսեցին հրհուալ: Բայց Չոն չծիծաղեց: Նա ասաց. «Լավ» և գնաց Հարրիի հետևից, որպեսզի հեռանա իր համադասարանցիների լսողության սահմանից:

Հարրին շրջվեց ու նայեց նրան, և նրա ստամոքսը մի տարօրինակ ցատկ կատարեց, ասես ինքը՝ չնկատելով, երկու աստիճան ցած էր զցել ոտքը:

— Ըըր, — ասաց նա, և զգաց, որ այլևս ոչ մի բառ չի կարող ասել: Ո՞չ: Ոչ մի դեպքում չի կարողանա ասել: Չոն համբերատար սպասում էր՝ հետաքրքրված դիտելով նրան:

Բառերը հնչեցին, սակայն ոչ Հարրիի բերանից, որը կարծես կորցրած լիներ լեզվի տեղը:

— Երկի ուզում ես ինձ պարահանդեսի հրավիրել... — ասաց Չոն:

— Դու... դու կգա՞ս ինձ հետ պարահանդեսի, — ասաց Հարրին, և ինքն իր վրա բարկացավ, որ կրկին կարմրեց:

— Oh, — ասաց Չոն և նույնպես կարմրեց, — oh, Հա՛րի, ես... ես իրոք... շատ ափսոս, ների՛ր, խնդրում եմ, — և նա իրոք շատ անկեղծ էր երկում, — ...ես արդեն խոստացել եմ մեկ ուրիշին:

— Oh, — ասաց Հարրին:

Շատ տարօրինակ էր, մի պահ առաջ նրա որովայնը տրորվում էր այնպես, ասես օձերով լցված լիներ, բայց այդ պահին նա կարծես ընդհանրապես ո՛չ որովայն ուներ, ո՛չ մարմին:

— Օհ, լավ, — ասաց նա, — խնդիր չկա:

— Ների՞ր ինձ, ես իրոք շատ եմ ցավում, բայց արդեն խոստացել եմ ուրիշին, — կրկին ասաց նա:

— Ոչինչ, ոչինչ, բան չկա, — ասաց Հարրին:

Նրանք մի պահ լուր մնացին կանգնած, և վերջապես Չոն ասաց.

— Դեհ...

— Հա՛, — արձագանքեց Հարրին:

— Դեհ, լավ, կտեսնվե՞նք, — ասաց Չոն, դեռ շատ ուժեղ կարմրած և հեռացավ:

Հարրին ձայն տվեց նրա հետևից, մինչև իսկ կիասցներ մտածել, թե ինչ է անում:

— Իսկ ու՞մ հետ ես գնում:

— Օհ... Սեդրիկի, — ասաց նա, — Սեդրիկ Դիգորիի:

— Օհ, լավ, — ասաց Հարրին:

Նրա որովայնը կրկին տեղն էր ընկել: Բայց ասես ծայրից ծայր լցված էր կապարով:

Լրիվ մոռանալով ձաշի մասին, նա դանդաղ վերադարձավ Գրիֆինդորի աշտարակը: Չոյի ձայնը արձագանքում էր նրա ականջներում իր կատարած ամեն մի քայլի հետ... Սեդրիկի... Սեդրիկ Դիգորիի... Նա արդեն սկսել էր համակրել Սեդրիկին... նույնիսկ պատրաստ էր մոռանալ այն հանգամանքը, որ նա մեկ անգամ հաղթել էր իրեն քվիդիչում, շատ բարետես էր և համընդհանուր համակրանք էր վայելում, և գրեթե բոլորի ընտրյալ չեմպիոնն էր... Այդ պահին նա հանկարծ սկսեց անկեղծորեն մտածել, որ Սեդրիկն ըստ էության մի տափակ սիրուն տղա է, որը հազիվ թե այնքան ուղեղ ունի, որով բերնեբերան լցնի մի խաշած ծվի պնակը:

— Շահարիկի լապտերիկ, — անտարբեր ասաց նա Չաղ Կոմսուհուն նոր գաղտնաբառը, որը մեկ օր առաջ էր փոխվել:

— Այո՛, հենց այդպես, սիրելի՛ս, — ասաց Չաղ Կոմսուհին ու մի կողմ ձոճվեց՝ շտկելով վայլքերով զարդարված իր նոր մազակալը:

Մտնելով ընդհանուր սենյակ Հարրին շուրջը նայեց, և ի զարմանս իրեն, տեսավ հեռավոր անկյունում թթված դեմքով նստած Ռոնին: Ջինին նստած էր նրա կողքին և ինչ-որ բան էր ասում նրան շատ ցածր, ասես հանգստացնող ձայնով:

— Ի՞նչ է եղել, Ոո՛ն, — ասաց Հարրին՝ միանալով նրանց:
Ոոնը վեր նայեց Հարրիին՝ հայացքի մեջ թաքնված սարսափով:
— Ինչու՞ նման բան արեցի... — կատաղած ասաց նա, — չգիտեմ էլ, թե
ինչու արեցի...

— Ի՞նչ արեցիր, — անհանգստացած հարցրեց Հարրին:
— Նա... ըմ... քիչ առաջ խնդրեց Ֆլորա Դելակուրին, որպեսզի նա իր
գուգընկերը լինի պարահանդեսին, — հայտնեց Զինին, որն այնպիսի տեսք
ուներ, ասես մեծագույն ձիգեր էր գործադրում, որպեսզի չժպտա, բայց
միաժամանակ անկեղծ կարեկցանքով շոյում էր Ոոնի ուսը:
— Ի՞նչ ես արել, — կրկնեց Հարրին:
— Ուղղակի չգիտեմ, թե ինչ էր մտել մեջս, — կրկին ծանր հոգոցով
ասաց Ոոնը: — Ինչի՞ վրա էի հույսս դրել... Շուրջս մի բազմություն մարդ
կար... Ուղղակի խելքս թօցրել էի... Բոլորն ինձ էին նայում... Իսկ ես անցնում
էի նրա կողքով շքամուտքի դահլիճում... Նա կանգնած խոսում էր Դիգորիի
հետ, ու ոնց որ մի սատանա բրդեր ինձ... ասա՛ նրան, ասա՛ նրան...

Ոոնը տնքաց և դեմքը թաղելով ձեռքերի մեջ սկսեց ինչ-որ բան
մրթնրթալ, բայց ձեռքերի տակից բառերը հազիվ էին լսվում:

— ...Այնպես նայեց ինձ վրա, ասես մի ծովային կակղամորթ լինեի կամ
դրա նման մի զզվելի բան... Նույնիսկ չպատասխանեց... Իսկ հետո... Հետո
չգիտեմ... Հենց որ ուշքի եկա, փախա այնտեղից:

— Նա կիսով չափ վիյլա է, — ասաց Հարրին, — դու ճիշտ էիր... Նրա
տատն է վիյլա: Դու մեղավոր չես: Գրագ կգամ, որ դու այն պահին ես նրա
հետ խոսել, երբ նա զբաղված էր Դիգորիին մի հին հմայանքով բժժեցնելով,
և դու ուղղակի ստացել ես Դիգորիին հասանելիք բաժնի մի մասը... Բայց նա
իզուր էր ջանքեր թափում, Դիգորին գնալու է Չո Չանգի հետ: — Ոոնը վեր
նայեց: — Հենց նոր խնդրեցի նրան, որ գա ինձ հետ, — մռայլ հայտնեց
Հարրին, — նա էլ ասաց, որ Դիգորիի հետ է գնալու:

Զինին հանկարծ դադարեց ժպտալ:
— Ուղղակի գժվել կարելի է, — ասաց Ոոնը, — պարզվում է, որ մենք
երկուսս միակն ենք, ով դեռ զույգ չունի... դեհ, բացառությամբ երևի
Նեվիլի... Ապա փորձիր կռահել, թե ու՞ն է նա խնդրել իր հետ գնալ...
Հերմիոնային...

— Ի՞նչ, — ասաց Հարրին լրիվ ցնցված այդ անսպասելի նորությունից:

— Հա՛, ես գիտեմ, — ասաց Ունը՝ դեմքին վերականգնելով շառագույնը և սկսեց ծիծաղել: — Հմայադեղերի դասից հետո ասաց ինձ... Ասաց, որ Հերմիոնան միշտ այնքան բարի է եղել իր նկատմամբ, միշտ օգնել է իրեն, բայց այս անգամ մերժել է... Պատկերացնու՞մ ես... Մերժել է, որովհետև արդեն ուրիշին է խոստացել: Հա՛, բա չէ՞... Ես էլ հավատացի: Նա ուղղակի չի ուզեցել Նեվիլի հետ գնալ... Բայց ո՞վ կուզենար:

— Վերջացրե՞ք, — բարկացած ասաց Զինին, — բավական է ծիծաղեք...

Հենց այդ պահին Հերմիոնան ներս մտավ դիմանկարի բացվածքով:

— Ինչու՞ երկուսդ էլ ճաշելու չէիք եկել, — հարցրեց նա՝ մոտենալով նրանց:

— Որովհետև... Օհ, հերիք է ծիծաղեք դուք երկուսդ... որովհետև նրանց երկուսին էլ հենց նոր մերժել են այն աղջիկները, ում նրանք իրավիրել են պարահանդեսի, — ասաց Զինին:

Հարրին ու Ունը անմիջապես ձայները կտրեցին:

— Շատ շնորհակալություն, Զինի, — թթված ասաց Ունը:

— Բոլոր սիրուններին արդեն իրավիրե՞լ են, Ուն, — ծաղրանքով ասաց Հերմիոնան: — Հիմա աչքիդ էլոիզ Սիդքենը դեռ չի՞ սկսել սիրուն երևալ: Մի՛ անհանգստացիր, համոզված եմ, որ կգտնես մեկին, ով կուզենա քեզ հետ գալ:

Բայց Ունը այնպես էր նայում Հերմիոնային, ասես առաջին անգամ էր տեսնում նրան:

— Հերմիոնա, բայց Նեվիլը ճիշտ էր, գիտե՞ս... Դու աղջիկ ես...

— Օհ, որքա՞ն ուշադիր ես, — ասես խայթելով նետեց Հերմիոնան:

— Ուրեմն... դու կարող ես գալ մեզնից մեկնումեկի հետ:

— Ո՛չ, չեմ կարող, — նետեց Հերմիոնան:

— Օհ, վերջացրու՛, — անհամբերությամբ առարկեց Ունը, — մեզ գուգընկեր է պետք, մենք շատ ապուշ տեսք կունենանք, եթե որևէ մեկին չկարողանանք իրավիրել: Մյուս բոլորը...

— Ես չեմ կարող գալ ծեզ հետ, — ասաց Հերմիոնան կարմրելով, — որովհետև ես արդեն ընդունել եմ մեկ ուրիշի իրավերը:

— Օհ, ո՛չ, դու ոչ մեկի իրավերն էլ չես ընդունել, — ասաց Ունը: — Դու այդպես ես ասել Նեվիլին նրանից ազատվելու համար:

— Օհ, իրո՞ք, այդպես ես կարծում, — ասաց Հերմիոնան, և նրա աչքերը շատ վտանգավոր փայլ շամթեցին: — Գիտե՞ս ինչ, այն հանգամանքը, որ քեզ երեք տարի էր պետք դա նկատելու համար, դեռ չի նշանակում, որ ուրիշ ոչ ոք նույնպես չի նկատել, որ ես աղջիկ եմ:

Ունը ապշահար նայեց նրան: Հետո նա կրկին ժպտաց:

— Լավ, լավ... մենք շատ լավ էլ գիտենք, որ դու աղջիկ ես, — ասաց նա:
— Բավարարվա՞ծ ես: Իսկ հիմա գալի՞ս ես մեզնից մեկնումեկի հետ:
— Ես արդեն ասացի քեզ, — արդեն շատ բարկացած ասաց Հերմիոնան,
— ես ուրիշի հետ եմ գնում:

Եվ նա փոթորկալից ուղղվեց դեպի աղջիկների ննջարանի դուռը:

— Սուտ է ասում, — միանգամից ասաց Ունը, նայելով նրա հետևից:
— Սուտ չի ասում, — հանգիստ ասաց Զինին:
— Ուրեմն ու՞ն հետ է գնում, ի՞ը... Դե ասա՛, — կտրուկ վրա տվեց Ունը:
— Ես ձեզ ոչինչ չեմ ասի: Դա միայն նրա գործն է, — ասաց Զինին:
— Ճիշտ է, — ասաց Ունը, որը ծայրահեղ շփոթված տեսք ուներ: — Այս ամենը արդեն շատ հիմար տեսք է ստանում: Զի՞նի, դու կգնաս Հարրիի հետ, իսկ ես...

— Չեմ կարող, — ասաց Զինին, և նա նույնպես կարմրեց: Ես գնում եմ... Ես գնում եմ... Նեվիլի հետ: Նա ինձ խնդրեց, երբ Հերմիոնան մերժեց նրան, և ես... ես համաձայնեցի: Դուք մոռանում եք, որ ես չորրորդ դասարանցի չեմ, եթե նրա հրավերքը չընդունեի, պարահանդեսին գնալու ուրիշ հնարավորություն չէի ունենա: — Զինին ծայրահեղ հուսահատ տեսք ուներ:
— Գիտե՞ք ինչ, ես լավ կանեմ գնամ ճաշելու, — ասաց նա և գլուխը կախ վեր կացավ տեղից ու դիմանկարի բացվածքով դուրս եկավ սենյակից:

Ունը աչքերը պլշեց Հարրիի վրա:

— Ես ինչ չարք է մտել բոլորի մեջ, — պահանջկոտ հարցրեց նա:
Բայց Հարրին այդ պահին տեսավ Փարվաթին ու Լավենդերին, ովքեր դիմանկարի բացվածքով ներս էին մտնում ընդհանուր սենյակ: Ժամանակն էր վճռական գործողություններ կատարել:

— Սպասի՛ր այստեղ, — ասաց նա Ունին և ոտքի կանգնելով գնաց ուղիղ դեպի Փարվաթին ու ասաց, — Փարվաթի՝, կլինես իմ զուգընկերը պարահանդեսին:

Փարվաթին ասես բռնկվեց հոհօղի նոպայով: Հարրին մատները պարեգոտի գրպանում խաչած համբերատար սպասեց մինչև նրա հոհօղը դադարի:

— Այո... Լա՛վ... Կլինեմ... — Վերջապես ասաց նա՝ խիտ շառագունելով:

— Ծնորհակալություն, — ասաց Հարրին հանգստացած, — Լավենդե՛ր... դու կզնա՞ս Ոռնի հետ:

— Նա Շեյմոսի հետ է գնալու, — ասաց Փարվաթին և Երկուսով կրկին սկսեցին քրքալ:

Հարրին ծանր հոգոց հանեց:

— Աղջիկնե՛ր, չե՞ք իմանում մեկնումեկին, ով կցանկանա գնալ Ոռնի հետ, — շատ կամաց ասաց նա, այնպես որ Ոռնը չլսի:

— Իսկ Հերմիոնա Գրեյնջե՛րը... — ասաց Փարվաթին:

— Նա մեկ ուրիշի հետ է գնում:

Փարվաթին ծայրահեղ զարմացավ:

— Օօօ՛օ... Ու՞ն հետ... — հետաքրքրված հարցրեց նա:

Հարրին ուսերը թոթվեց:

— Գաղափար չունեմ, — ասաց նա: — Դեհ, ի՞նչ կասեք Ոռնի մասին:

— Դեհ... — դանդաղ ասաց Փարվաթին, — Երևի իմ քույրիկը կարող է գնալ նրա հետ... Փադման... Ոեյվենքլոյից: Ես կհարցնեմ նրան:

— Հա՛, դա ուղղակի հոյակապ կլինի, — ասաց Հարրին, — միայն թե ինձ շուտ ասա, եղա՞վ...

Եվ նա վերադարձավ Ոռնի մոտ, մտածելով, որ այս բեռը շատ ավելի ծանր էր, քան արժեքավոր և հոգու խորքում անչափ հուսալով, որ Փադմա Փաթիլի քիթը ճիշտ դեմքի կենտրոնում լինի:

Ճաշ

Գլուխ 23. Զրօրինեքի պարահանդեսը

Չնայած արձակուրդների ժամանակ չորրորդ դասարանցիներին հանձնարարված տնային աշխատանքների անասելի մեծ ծավալին, եղբ քառորդը վերջապես ավարտվեց, Հարրին պարապելու ոչ մի մտադրություն կամ տրամադրություն չուներ: Ծննդյան տոներին նախորդող շաբաթը նա անցկացրեց բոլորի նման պարզապես հնարավորինս լավ վայելելով դասերից ազատ կյանքը: Գրիֆինդորի աշտարակում ոչ միայն չէր պակասել բնակչության թիվը, իամեմատած տարվա մյուս օրերի հետ, այլ նույնիսկ այնպիսի տպավորություն էր, ասես ընդհանուր սենյակը մի քիչ փոքրացել էր, քանզի աշտարակի բնակիչները սովորականից ավելի աղմկարար էին ու աշխույժ: Ֆրեդը և Զորջը անսպասելի մեծ հաջողություն ունեցան իրենց Կանարյան խյուսով բլիթներով, և արձակուրդների առաջին մի քանի օրերին այստեղ-այստեղ ամեն վայրկյան մեկնումեկը կարող էր հանկարծ ծաղկել վառ դեղին ու կանաչ փետուրներով: Շատ չանցած բոլոր գրիֆինդորցիները սովորեցին մեծագույն զգուշությամբ վերաբերվել ուրիշների սիրալիրաբար առաջարկված ուտելիքներին, և Զորջը խոստովանեց Հարրիին, որ ինքն ու Ֆրեդը սկսել են մի նոր ծաղրատիկի վրա աշխատել: Հարրին մտքում որոշեց, ապագայում երբեք ոչ մի փշուր բան չվերցնել Ֆրեդի ու Զորջի ձեռքից: Նա դեռ չէր մոռացել Դադլիի ու Գերան-Լեզու-նուգայի հետ կապված միջադեպը:

Չյունը խիս վարագույրով թափվում էր ամրոցի և հանդավարների վրա: Բոբատոնի բաց երկնագույն կառքը կարծես մի հսկայական սառցակալած դդում լիներ, և Հագրիդի խրճիթի կողքին լրիվ նմանվել էր սառցաշաքարով պատված դարչինով հսկայական մեղրահացի: Դարմսթենգի նավի կլոր պատուհանները փայլվելում էին սառցի հաստ շերտից, և նավասարքերն ու Ճոպանները հաստացել էին սառցե եղյամի հաստ ծածկույթից: Խոհանոցային դովլաթներն անզուգական ստեղծագործական ներշնչանքով գլուխգործոցներ էին կերտում՝ հաճելի ջերմացնող, ձմեռային խիս

ապուրների և համադամ փուլինգների տեսքով, և կարծես միայն Ֆլորա Դելակուռն էր կարողանում բողոքելու համար որևէ առիթ գտնել:

— Օ՛օ, Օգվաղտսի սնու՛նդը... ուղղակի անտանելի է... — ասում էր նա մի երեկո, երբ նրանք ընթրիքից հետո դուրս էին գալիս Մեծ դահլիճից (Ունը կծկված քայլում էր Հարրիի հետևից՝ ամեն կերպ ջանալով չընկնել Ֆլորայի տեսադաշտի մեջ), — շուտով ոչ մի պաղեգոտ վղաս չի լինի:

— Օօ, ինչպիսի՝ ողբեղգուտյուն, — ասաց Հերմիոնան՝ նմանակելով Ֆլորայի առօգանությանը, երբ նա արդեն դուրս էր եկել շքամուտքի դահլիճը, — ես նրա նման ինքնասիրահարված մարդու դեռ կյանքումս չեմ հանդիպել:

— Հերմիոնա... ու՞ն հետ ես գնալու պարահանդեսի, — հարցրեց Ունը: Նա անդադար անակնկալ կրկնում էր այդ նույն հարցը, հուսալով, որ գոնե մեկ անգամ այնպես կշփոթեցնի Հերմիոնային, որ նա վերջապես կպատասխանի իրեն: Սակայն Հերմիոնան միայն խոժոռվեց ու ասաց.

— Ես քեզ ոչինչ չեմ ասի: Դու միայն կծիծաղես ինձ վրա:

— Կատա՞կ ես անում, Ուի՛զլի, — հանկարծ նրանց թիկունքից լսվեց Մալֆոյի ձայնը: — Ուզում ես ասել, որ իրոք գտնվել է մեկը, որ սրան պարահանդեսի՞ է հրավիրել: Oh, n'չ... միայն ո՛չ այս ծիատամ հողարյունին:

Հարրին ու Ունը երկուսով շեշտակի շրջվեցին, բայց Հերմիոնան, Մալֆոյի թիկունքում ինչ-որ մեկին ձեռքով անելով, բարձրաձայն ասաց.

— Ողջու՛յն, պրոֆեսոր Մուլի...

Մալֆոյը գունատվեց ու տեղում ցատկելով շրջվեց, սարսափահար կլոր աչքերով փնտրելով Մուլիին, որը սակայն դեռ ուսուցչական սեղանի մոտ էր նստած՝ զբաղված մսով ու բանջարեղենով ախորժատես ապուրով:

— Ի՞նչ նման ես ողորմելի ծվծվան ժանտաքիսի, նույնիսկ երբ մարդ ես,
— արհամարհանքով ասաց Հերմիոնան, և երեքով սրտանց ծիծաղելով սկսեցին բարձրանալ մարմարե աստիճաններով:

— Հերմիոնա, — հանկարծ ասաց Ունը, աչքերը կկոցած կողքից նայելով նրան, — ատամներդ...

— Ի՞նչ է եղել ատամներիս, — ասաց նա:

— Դրանք ուրիշ են... Ես հենց նոր նկատեցի...

— Իհարկե ուրիշ են... Ինչ է, ուզում էիք, որ որպես հիշատակ պահեի Մալֆոյից նվեր ստացած ժանիքները:

— Ոչ, ուզում էի ասել, նրանք ուրիշ են... այսինքն առաջվա նման չեն... Այն չեն, ինչ մինչև ժանիքներով հմայանքը... Լրիվ ուղիղ են... ու նորմալ չափերի...

Հերմիոնան հանկարծ շատ չարաձճի ժպտաց, և Հարրին նույնպես նկատեց, որ նրա ժպիտը լրիվ ուրիշ էր, նույնիսկ բոլորովին տարբեր իրեն ծանոթ ժպիտից:

— Դեհ... Երբ գնացի մադամ Պոմֆրիի մոտ, որպեսզի ինձ ազատի ժանիքներից, նա մի հայելի պահեց աչքերիս առաջ ու ասաց, որ ինքը կդադարեցնի փոքրացնել ատամներս, երբ նշան անեմ, որ դրանք հասել են իրենց նորմալ չափերին, — հայտնեց նա: — Իսկ ես... Ես ուղղակի մի քիչ ավելի ուշ ասացի, որ լավ է: — Նա նույնիսկ ավելի լայն ժպտաց: — Մայրիկս ու հայրիկս բնավ գոհ չեն լինի: Ես շատ վաղուցվանից եմ խնդրում նրանց, որ փոքրացնեն ատամներս, բայց նրանք ուզում են, որ դա անպատճառ բնական ձանապարհով կատարվի, մետաղյա օղերի միջոցով: Դեհ հիշում եք երևի, որ երկուսն էլ ատամնաբույժ են: Նրանք համոզված են, որ ատամներն ու կախարդանքը անհամատելի են... Նայե՛ք, Զիզիկը վերադարձել է:

Ունի պստիկ բվիկը գլուխը կորցրած ձռվողում էր՝ թռչոտելով՝ սառցիկներով զարդարված բազրիքի վրա, տոտիկին ամրացված մի մեծ կապ մազաղաթ: Մարդիկ նրա կողքով անցնելիս զարմացած մատնացույց էին անում թռչնակին և ծիծաղում, իսկ մի խումբ երրորդ դասարանցի աղջիկներ կանգնեցին ու ասացին.

— Օ՛յ, տեսե՛ք ինչ լավիկն է... Ի՞նչ Ճստիկ-պստիկն է:

— Ուու՛ֆ, էլի էս ապուշ, փետրագնդակը, — նեղսրտած ֆշացրեց Ունը և աստիճաններով վեր շտապելով ձանկեց Շափյուղասարեկին: — Դու պետք է նամակը բերես ուղիղ հասեատիրոջը, ոչ թե պճնամոլ դուշի պես ցուցադրվես բոլորին:

Շափյուղասարեկը երջանիկ բվաց-գվաց, գլուխը պտտելով Ունի բռունցքի մեջ: Երրորդ դասարանցի աղջիկներն անսահման ցնցված էին:

— Չքվե՛ք, — նրանց վրա գոռաց Ունը, թափահարելով Շափյուղասարեկին բռնած բռունցքը, որը նույնիսկ ավելի երջանիկ ուհուբուի էր անում, քան օդում ազատ սավառնելիս: — Հրե՛ս... վերցրու՛, Հա՛րի, — կիսածայն ավելացրեց Ունը, երբ երրորդ դասարանցի աղջիկներն անչափ վրդովված աջ ու ձախ ցրվեցին: Ունը Շափյուղասարեկի տոտիկից պոկեց

Սիրիուսի պատասխանը և տվեց Հարրիին, որն անմիջապես գրպանը խոթեց, և երեքով շտապեցին վերադառնալ Գրիֆինդորի աշտարակը՝ նամակը կարդայլու:

Ընդհանուր սենյակում բոլոր գտնվողները չափազանց զբաղված էին իրենց արձակուրդային վայելքներով, որպեսզի նկատեին, թե ուրիշներն ինչ են անում: Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան առանձին նստեցին մի մութ պատուհանի մոտ, որն աստիճանաբար պատվում էր ձյունով, և Հարրին սկսեց ցածրածայն կարդալ.

❖❖❖

Սիրելի Հարրի,

Ծնորհավորում եմ, Եղջերապոչի կողքով բարեհաջող անցնելու կապակցությամբ: Ով էլ որ դրել է քո անունը Գավաթի մեջ, իաստատ մեծ հիասթափություն է ապրում այս պահին: Ես պատրաստվում էի քեզ առաջարկել Կոնյուկտիվիտի անեծք կատարել, քանի որ վիշապի ամենաթույլ տեղը նրա աչքերն են...

❖❖❖

— Հենց այն, ինչ Կրամն արեց, — շշնչաց Հերմիոնան:

❖❖❖

...բայց քո արածն ավելի լավ էր:

Անչափ տպավորված եմ: Ամեն դեպքում հանկարծ չհանգստանաս ու զգոնությունդ չկորցնես, Հա՛րրի: Դու անցել ես դեռ ընդամենը մեկ առաջադրանք: Նա, ով քեզ ներքաշեց Մրցամարտի մեջ, դեռ բազում հնարավորություններ ունի քեզ վնասելու համար:

Աչալուրջ եղի՛ր... հատկապես, երբ այն անձը, ում մասին խոսեցինք, մոտակայքում է... և կենտրոնացիր

փորձանքից հեռու մնալու վրա: Չդադարես ինձ գրել: Ես ուզում եմ, որ ինձ տեղեկացնես ցանկացած անսովոր բանի մասին:

Սիրիուս

— Ճիշտ նույնը, ինչ ասում էր Մուտին, — մտազբաղ ասաց Հարրին, նամակը պարեգոտի գրապանը դնելով, — «Աչալուրջ զգոնություն...», բայց ես իո աչքերս փակ ու գլուխս պատերին խփելով չեմ ման գալիս... Սրանից էլ ավելի աչալու՞րջ...

— Բայց նա միանգամայն ճիշտ է, Հա՛րի, — ասաց Հերմիոնան, — դու դեռ երկու առաջադրանք ունես: Գիտե՞ս, չէ, որ վաղուց արդեն պետք է սկսեիր աշխատել ձվի հանելուկը հասկանալու վրա...

— Հերմիոնա, նա դեռ շատ ժամանակ ունի, — ընդհատեց նրան Ոոնը: — Շախմատ չխաղա՞նք, Հա՛րի...

— Հա՛, խաղա՞նք... — ասաց Հարրին, բայց նկատելով Հերմիոնայի դեմքի արտահայտությունը, ավելացրեց, — ...լա՛վ, քո կարծիքով ինչպե՞ս պիտի կենտրոնանամ, երբ շուրջս սրա նման աղմուկ-աղաղակ է տիրում: Այս ժխորի մեջ նույնիսկ ձվի բայդուշ ձայնը չի լսվի:

— Oh, երևի ճիշտ ես, — ծանր հոգոցով համաձայնեց Հերմիոնան և նստեց դիտելու նրանց շախմատային մենամարտը, որն ավարտվեց Ոոնի հայտարարված փայլուն շախ ու մատով, շնորհիվ մի զույգ անձնազոհ խիզախ զինվորների և մի ծայրահեղ կռվարար փողի:

Ծննդյան տոնի առավոտյան Հարրին արթնացավ հանկարծակի ցնցումով և մտածելով, թե ինչը կարող էր լինել իր հանկարծակի արթնացման պատճառը, աչքերը բացեց և ուղիղ իր քթի առաջ մթության մեջ տեսավ մի զույգ մեծ ու կլոր, կանաչ աչքեր:

— Դո՛քի, — անակնկալից գոռաց Հարրին, այնքան արագ հետ քաշվելով դովլաթից, որ քիչ մնաց ցած ընկներ մահճակալից, — ի՞նչ ես անում...

— Ներեցե՛ք Դոբիին, սը՛ր, — վախեցած ծղրտաց Դոբին, նույնպես հետ ցատկելով երկար բարալիկ մատները սեղմած բերանին: — Դոբին միայն ուզում էր «Երջանիկ Սուրբ Ծնունդ» մաղթել Հարրի Փոթթերին և մի նվեր տալ նրան, սը՛ր: Հարրի Փոթթերն ինքն է ասել, որ Դոբին կարող է գալ իրեն այցելության, սը՛ր:

— Լավ, ամեն ինչ կարգին է, — ասաց Հարրին՝ դեռ սովորականից ավելի արագ շնչելով, մինչ սրտի հարվածները դանդաղ հանդարտվում էին, — ուղղակի ապագայում, երբ կուգենաս արթնացնել ինձ, այդպես երեսիս մոտ չկանգնես, ուղղակի կրոթես, որ արթնանամ...

Հարրին հետ քաշեց իր մահճակալի վարագույրները, փոքրիկ սեղանից վերցրեց ակնոցը և դրեց քթին: Նրա գոռոցից բոլորն արթնացել էին՝ Ունը, Շեյմոսը, Դինը և Նեվիլը: Բոլորն էլ դեռ քնկոտ աչքերով ու խճճված մազերով անհանգստացած նայում էին իրենց վարագույրների հետևից:

— Ինչ-որ մեկը հարձակվե՞լ է վրադ, Հա՛րի, — դեռ կիսաքուն հարցրեց Շեյմոսը:

— Ո՛չ, ընդամենը Դոբին է, — մրամրթաց Հարրին: — Քսե՛ք:

— Չէ-չէ-չէ՛... բա նվերնե՛րը... — ասաց Շեյմոսը՝ փաթեթների մի մեծ կույտ նկատելով իր մահճակալի ոտնամասում: Ունը, Դինը և Նեվիլը որոշեցին, որ քանի որ արդեն արթնացել են, նույնպես կարող են զբաղվել նվերների փաթեթներով: Հարրին կրկին նայեց Դոբիին, որը նյարդային ցնցվելով կանգնած էր նրա մահճակալի կողքին, դեռ վհատված, որ բարկացրել էր իրեն: Նրա թեյնիկ-տաք-պահող-թասակի գագաթին ցցված օղակին կապված էր տոնածարի փայլվիլուն մի խաղալիք:

— Կարո՞ղ է Դոբին Հարրի Փոթթերին տալ իր նվերը, — զգուշությամբ ծղրտաց նա:

— Իհարկե կարող ես, — ասաց Հարրին: — Ըըն... Ես էլ քեզ համար նվեր ունեմ:

Դա իրականում սուտ էր: Նա ոչինչ էլ չեր գնել Դոբիի համար, բայց արագ բացեց իր ճամպրուկը և դուրս հանեց մի զույգ հանգույցով կապված հատկապես մեծ գուլպաներ: Դրանք նրա ամենահին և ամենատգեղ

գուլպաներն էին, գերչակի դեղնականաչավուն գույնի, որոնք մի ժամանակ պատկանում էին քեզի Վերնոնին: Դրանք այդպես մեծ հանգույցով էին կապված, որովհետև արդեն մի տարուց ավելի Հարրին դրանք օգտագործում էր իր ալքացույցի ծայնը խլացնելու համար: Նա հանեց ալքացույցը և գուլպաները մեկնեց Ռոբին՝ ասելով. — Կներե՛ս, մոռացել էի թղթի մեջ փաթաթել...

Բայց Ռոբին ուղղակի հիացած էր:

— Գուլպաները Ռոբին ամենասիրելի հագուստն են, սը՛ր, — ասաց նա, ոտքերից ցած քաշելով իր թայ-թարս գուլպաները և հագնելով քեզի Վերնոնինը: — Հիմա ես արդեն յոթ գուլպա ունեմ, սը՛ր... բայց, սը՛ր... — շարունակեց նա չռված աչքերով, երբ գուլպաները վեր էր քաշել ամբողջ երկարությամբ, այնպես որ դրանք հասել էին նրա կարճ տաքատի փեշերին: — Խանութում սխալ են արել: Հարրի Փոթթերին խաբել են, նրանք քեզ երկու հատ նույնից են տվել:

— Oh, ո՛չ, Հա՛րրի... Ո՞նց չես նկատել, — ասաց Ռոնը՝ պլոկված փաթեթավորման թղթերով ծայրից ծայր ծածկված իր մահճակալի վրա նստած, բերանը մինչև ականջները բաց ժպտալով: — Գիտես ինչ, Ռո՛բի... ահա՛, էս մի գույգն էլ վերցրու և կկարողանաս տեղը-տեղին փոխնիփոխ հագնել: Իսկ սա էլ քեզ իմ խոստացած ջեմարը:

Ռոնը Ռոբին նետեց մի գույգ վառ մանուշակագույն գուլպաներ, որը հենց նոր էր հանել փաթեթից և տիկին Ուիզլիի ուղարկած ձեռքով գործած ջեմարը:

Ռոբին ուրախությանը չափ ու սահման չկար:

— Պարոնը անչափ բարի է, — ծղրտաց նա՛ աքերը կրկին արցունքներով լցնելով և մինչև գետին խոնարհվելով Ռոնին: — Ռոբին գիտեր, սը՛ր, որ դուք նույնպես մե՛ծ կախարդ եք, որովհետև Հարրի Փոթթերի ամենամեծ ընկերն եք, բայց Ռոբին չգիտեր, որ պարոնը նաև մեծահոգի է և առատաձեռն, և ազնվաբարո, և ինքնազնի...

— Եղած-չեղածը մի գույգ գուլպա էր, — ասաց Ռոնը, որի ականջները թեթևակի շառագունել էին, թեև նա բավականին ինքնազնի տեսք ուներ, — Վա՛ու, Հա՛րրի... — նա հենց այդ պահին բացել էր Հարրիի նվերը, որը Հերսթի Հրանոթների մարզանշանով գլխարկ էր, — ...ի՞նչ թույն գլխարկ է... — ասաց նա ու գլխարկը դրեց սարսափելի գզզված մազերին:

Դոբին Հարրիին մեկնեց մի փոքր փաթեթ, որի մեջ նույնպես... մի գույգ գուլպա էր:

— Դոբին ինքն է գործել սրանք, սը՛ր, — Երջանիկ ժպտալով հայտնեց դովլաթը, — Դոբին իր աշխատավարձով է բռդի թելը գնել, սը՛ր:

Զախ գուլպան վառ կարմիր էր և վրան ցախավելներով նախշ ուներ, իսկ աջ գուլպան վառ կանաչ էր և վրան բանբերներով նախշ ուներ:

— Նրանք... նրանք... իրոք... Ծնորհակալություն, Դո՛բի, — ասաց Հարրին և անմիջապես գուլպաները հազար ոտքերին, կրկին ստիպելով Դոբիին, որ աչքերը լցնի Երջանկության արցունքներով:

— Դոբին պետք է գնա հիմա, սը՛ր, մենք արդեն զբաղված ենք խոհանոցում Ծննդյան Տոնի ընթրիքով, — ասաց Դոբին և շտապ դուրս եկավ տղաների ննջարանից, ձեռքով հրաժեշտ տալով Ռոնին ու մյուսներին:

Հարրիի մյուս նվերները շատ ավելի բավարարող էին, քան Դոբիի թայթարս գուլպաները... մեկ ակնհայտ բացառությամբ. Դարզիները նրան մեն մի հատիկ թղթե թաշկինակ էին ուղարկել, և Հարրին ենթադրեց, որ նրանք նույնպես դեռ չեն մոռացել Գերան-Լեզու-Նուգայի ազդեցությունը: Հերմիոնան Հարրիին կրկին գիրք էր նվիրել, որը կոչվում էր «Բրիտանիայի և Իռլանդիայի քվիդիչի լավագույն թիմերը»: Ռոնի նվերը մի մեծ տոպրակ թրիքառումբեր էին, Սիրիուսը ուղարկել էր գրապանի մի շատ հարմար դանակ, որը զինված էր ցանկացած կողաքք բացելու և ցանկացած հանգույց քանդելու շեղբերով, իսկ Հագրիդն ուղարկել էր մի մեծ տուփ կոնֆետներ, Հարրիի ամենասիրած շոկոլադե գորտերով, բերթի-բորթի-ամեն-համի սիսեռահատիկներով, դրուբի-սուպեր-պղպջող-փչովի ծամոններով և շվշվան մեղրականիկներով: Մի փաթեթ էլ անշուշտ կար տիկին Ռիվլիից. ձեռքով գործած մի նոր ջեմար (կանաչ ու վրան ասեղնագործված վիշապի նկարով... Հարրին ենթադրեց, որ Չարլին է տիկին Ռիվլիին նկարագրել Եղերապոչին) և մի մեծ տոպրակ դարչինով ու չամիչով քաղցր լցոնով տնական կարկանդակներ:

Հարրին ու Ռոնը Հերմիոնային հանդիպեցին ընդհանուր սենյակում և միասին գնացին նախաձաշելու: Առավոտյան մեծ մասը նրանք անցկացրին Գրիֆինդորի աշտարակում, որտեղ բոլորը զբաղված էին իրենց նվերներով, իետո վերադարձան Մեծ դահլիճ հրաշալի տոնական ճաշի, որի ժամանակ

մատուցվեցին առնվազն հարյուր հնդուհավեր և Ծննդյան տոնի փուլինգներ և մի հսկա կույտ կախարդական տոնական ձարձայթիկներ:

Կեսօրից հետո դուրս եկան բակ: Ամենուրեք մաքուր ձյան հաստ շերտ էր, բացառությամբ Դարմսթենգի և Բոբատոնի ուսանողների դեպի ամրոց տրորած արահետից: Հերմիոնան չմիացավ Հարրիի և Ուիզլիների ձնագնդիկներով ճակատամարտին և գերադասեց դիտողի դերում մնալ և ժամը հինգին ասաց, որ վերադառնում է աշտարակ՝ Երեկոյան պարահանդեսին պատրաստվելու համար:

— Երեք ժամ ի՞նչ ես անելու, — ասաց Ունը՝ թերահավատությամբ նայելով նրան, ինչի համար պատժվեց Զորջի նետած ձնագնդիկով, որը հասավ ուղիղ նրա քունքին: — Հերմիոնա, ու՞մ հետ ես գնալու, — գոռաց նա Հերմիոնայի հետևից, բայց նա միայն ձեռքով արեց և, քարե աստիճաններով բարձրանալով, մտավ ամրոց:

Այդ օրը Ծննդյան տոնի թեյ չէր լինելու, քանի որ պարահանդեսից առաջ մեծ խնջույք էր սպասվում, ուստի ժամը յոթին, երբ մութն այնքան էր խտացել, որ ձնագնդիկով նշան բռնել չէր լինում, բոլորը դադարեցին ձնե ճակատամարտը և միասին վերադարձան ընդհանուր սենյակ: Չաղ Կոմսուիին շրջանակի մեջ նստած էր իր ընկերուիի Վիոլետայի հետ, որի դիմանկարը կախված էր Մեծ Դահլիճի կողքի հյուրասենյակում: Երկուսն էլ աննկարագրելի հարբած էին, իսկ նկարի հատակին թափթիված էին լիկորով շոկոլադի մի քանի դատարկ տուփեր:

— Լա-հա-րի-կի շապ-տե-րիկ... էլ ի՞նչ կուգեիք... — անզուսափ հրհեացին նրանք՝ լսելով գաղտնաբառը, և մի կողմ ձոճվելով ներս թողեցին բոլորին:

Հարրին, Ունը, Շեյմոսը, Դինը և Նեվիլը ննջարանում փոխեցին պարեգոտները, բոլորը շատ լուրջ ու հանդիսավոր տեսքերով, բայց ոչ այնքան, որքան Ունը, որը դեմքին ահաբեկված խորշանքի արտահայտությամբ զբաղված էր բարձր հայելու մեջ ինքն իրեն հետագոտելով: Անվերապահորեն և անտարակույս նրա պարեգոտը առաջին հայացքից նման էր զգեստի: Հուսահատ ջանքերով փորձելով դրան ավելի տղամարդուն վայել հագուստի տեսք տալ, նա հատուկ հմայանք կատարեց օձիքի և թեղանիքների վրայից հեռացնելով ժանյակները: Բավականին լավ ստացվեց, գոնե այդ զարհուրելի ժանյակները վերացան, թեև երբ միասին իջնում էին դահլիճ նա նկատեց, որ այնքան էլ մաքուր չի

հեռացրել ժանյակները և օձիքի ու թեղանիքների ծայրերը դեռ ամենաամոթալի ձևով զարդերիզված տեսք ունեին:

— Ուղարկի տեղը չեմ բերում, թե դուք երկուսդ ո՞նց եք հաջողացրել իամոզել տարվա երկու ամենագեղեցիկ աղջիկներին, — քթի տակ մրթմրթում էր Շինը:

— Կենդանական մագնետիզմով, — մռայլ ասաց Ռոնը՝ կախված թելերը պոկելով իր թեղանիքներից:

Ընդհանուր սենյակը բավականին տարօրինակ տեսք ուներ: Սովորական սևի փոխարեն բոլորը բազմագույն հագուստներով էին: Փարվաթին Հարրիին սպասում էր աստիճանների տակ: Նա իրոք շատ գեղեցիկ էր վառ վարդագույն զգեստով: Երկար սև մազերը ոսկե շղթաներով պսակի պես կապված էին գլխի շուրջը, իսկ բազուկներին փայլփլում էին տասնյակ ոսկյա ապարանջաններ: Հարրին մեծագույն հանգստությամբ նկատեց, որ նա չի հռհռում:

— Դու... ըըմ... շատ գեղեցիկ ես, — ամաչելով ասաց նա:

— Շնորհակալություն, — ասաց Փարվաթին, — Փաղման քեզ սպասում է շքամուտքի դահլիճում, — ավելացրեց նա՝ դիմելով Ռոնին:

— Լավ, — ասաց Ռոնը՝ շուրջը նայելով, — բա Հերմիոնան ու՞ր է:

Փարվաթին ուսերը թոթվեց:

— Միասի՞ն ենք գնալու Դահլիճ, Հա՛րրի:

— Գնացինք, — ասաց Հարրին, թեև մեծագույն ցանկությամբ կմնար ընդհանուր սենյակում: Ֆրեդն աչքով արեց Հարրիին՝ նրա կողքով դուրս գալով դիմանկարի շրջանակից:

Շքամուտքի դահլիճը նույնպես լի էր ուսանողական բազմությամբ: Բոլորը ֆրֆռում էին՝ սպասելով ժամը ութին, երբ պիտի բացվեին Մեծ դահլիճի դռները: Նրանք, ովքեր պիտի հանդիպեին տարբեր միաբանություններից իրենց զույգերին, բազմության միջով փնտրում էին միմյանց: Փարվաթին գտավ իր քոյլ Փաղմային և ուղեկցեց նրան Հարրիի ու Ռոնի մոտ:

— Ողջու՞յն, — ասաց Փաղման, որն իր վառ փիրուզագույն զգեստով նույնքան գեղեցիկ էր, որքան Փարվաթին, սակայն կարծես այնքան էլ հիացած չէր այն հանգանանքով, որ իր զույգը լինելու է Ռոնը, և նրա մուգ

աչքերը քիչ ավելի երկար մնացին Ունի պարեգոտի օձիքի և թեղանիքների հաշմված եզրերի վրա, երբ ոտքից գլուխ դիսում էր իր գուգընկերոջը:

— Ողջու՞յն, — ասաց Ունը, նույնիսկ չնայելով նրա վրա, բայց ուշադիր ինչ-որ բան փնտրելով բազմության մեջ, — օհ, ո՛չ...

Ունը մի քիչ կըվեց ծնկների վրա՝ փորձելով թաքնվել Հարրիի թիկունքում, որովհետև դահլիճով անցավ Ֆլորա Դելակուռը, որն իսկապես հեքիաթային տեսք ուներ արծաթափայլ մոխրագույն սատինե զգեստով: Ֆլորային ուղեկցում էր Ռեյվենքլո միաբանության քվիդիչի կապիտան Ուջեր Դեվիսը: Երբ նրանք դուրս եկան տեսադաշտից, Ունը կրկին ուղղվեց և բազմության գլուխների վրայով հայացքը հառեց հեռուն:

— Ու՞ր է Հերմիոնան, — կրկին ասաց նա:

Մի խումբ սլիզերինցիներ բարձրացան մարմարյա աստիճաններով՝ զնդանների հարկում գտնվող իրենց ընդհանուր սենյակից: Մալֆոյը քայլում էր խմբի առջևից: Նա հագել էր սև թափշից բարձր օձիքով պարեգոտ, ինչից Հարրիի կարծիքով եկեղեցականի տեսք էր ստացել: Փանսի Փարքինսոնը ուղղակի կախված էր Մալֆոյի թևից, բազմաթիվ փոթածալերով ու բոլորածալերով զարդարված բաց վարդագույն զգեստով: Քրեբն ու Գոյլը երկուսն էլ մուգ կանաչ էին հագել և երկու մեծ ու մամուկալած գետապատնեշի քար էին հիշեցնում, սակայն նրանցից ոչ մեկը, ինչպես մեծագույն բավարարությամբ նկատեց Հարրին, չէր կարողացել ընկերուիի ձարել:

Բացվեցին մուտքի կաղնեփայտե դռները, և բոլորը շրջվեցին դիտելու, թե ինչպես են պրոֆեսոր Կարկարոֆի առաջնորդությամբ ներս մտնում Ղարմարենգի ուսանողները: Կրամը քայլում էր խմբի առջևից՝ բաց կապույտ զգեստով մի շատ գեղեցիկ աղջկա ուղեկցությամբ, որին Հարրին չէր ճանաչում: Նրանց գլուխների վրայով Հարրին տեսավ, որ ամրոցի դիմացի մարգագետնի մի հատվածի վրա հիասքանչ վարդերի թփերով կառուցված էր լաբիրինթոսածն արահետներով մի հսկայական պարտեզ, որը լուսավորված էր անտառային շահարիկների հազարավոր լապտերիկներով... Կարելի էր ենթադրել, որ հազարավոր իսկական կենդանի շահարիկներ հարմարավետ տեղավորված էին մարգագետնի վրա հնայագործված վարդի թփերի մեջ: Լուսատու շահարիկները նաև թիթեռնիկների նման այս ու այն կողմ էին թռչում՝ նստելով պարտեզի

լաբիրինթոսածև արահետները զարդարող սաշցե արձանների վրա, որոնք հիմնականում պատկերում էին Զմեռ պապին ու նրա հյուսիսային եղջերուներին:

Հանկարծ հնչեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի ձայնը.

— Չեմպիոննե՞ր, մոտեցեք ինձ, խնդրում եմ:

Փարվաթին շտկեց իր ապարանջաններն ու ժպտալով բռնեց Հարրիի ձեռքը, որը թեթև գլխով անելով Ոոնին ու Փադմային, առաջ քայլեց, իսկ զվարթ շատախոսող բազմությունը երկու մասի բաժանվելով ձանապարհ տվեց նրանց: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, որը կարմիր ու կանաչ շոտլանդական վանդակավոր կտորից զգեստային պարեգոտ էր կրում, և տատասկափուշից հյուսված մի բավականին անձոռնի պսակ էր հարմարեցրել իր կախարդական գլխարկի երիզին, նրանց ասաց, որ սպասեն դռների մոտ, մինչ բոլոր մյուսները ներս էին մտնում: Նրանք պետք է Մեծ դահլիճ մտնեին հանդիսավոր երթով, երբ բոլոր ուսանողներն արդեն նստած կլինեին: Ֆլորա Դելակուռը և Ոոչեր Դեվիսը մյուսներից ավելի մոտ կանգնեցին դռներին: Դեվիսն այնքան ապշած էր իրեն վիճակված բախտից, Ֆլորայի պես զուգընկեր ունենալու համար, որ ուղղակի աչքը չէր կտրում նրանից: Սեղրիկն ու Զոն առավել մոտ էին կանգնած Հարրիին: Նա գլուխը շրջեց, որպեսզի ստիպված չինի խոսել նրանց հետ և հայացքն ընկապ կրամի կողքին կանգնած աղջկա վրա: Հարրիի ծնոտը կախվեց:

Այդ աղջիկը Հերմիոնան էր:

Բայց նա բոլորովին նման չէր Հերմիոնային: Նա ինչ-որ բան էր արել իր մազերի հետ, որոնք այլևս երկար ու գանգուրներից բրդոտ չէին, այլ հարթ ու փայլուն և նրբագեղ կապի մեջ հավաքված էին ծոծրակին: Նա կրում էր կուսածաղկի կապույտ գույնի, թեթև ու նուրբ կտորից շատ գեղեցիկ զգեստ և իրեն շատ անսովոր էր պահում: Կարծես լրիվ ուրիշ մարդ լիներ, կամ գուցե... պատճառ այն էր, որ սովորականի պես ուսից կախված չէր քսան հատոր գրքով հսկայական պայուսակը: Հերմիոնան ժպտում էր... բավականին նյարդային... և իրոք նրա ատամների չափերի փոքրացումը ավելի նկատելի էր, քան երբեկ: Հարրին նույնիսկ չէր հասկանում, թե ինչպես ինքը մինչև այդ պահը չէր նկատել նրան:

— Ողջու՞ն, Հա՛րրի, — ասաց նա, — ողջու՞ն, Փարվա՛թի:

Փարվաթին աչքերը չռած նայում էր Հերմիոնային՝ բացահայտորեն չիավատալով տեսածին: Սակայն նա միակը չէր այդքան ապշահար: Երբ Մեծ դահլիճի դռները բացվեցին, Կրամի գրադարանային երկրպագուների ակումբն անցավ նրանց կողքով՝ խորագույն նողկանքի հայացքներ պարզելով Հերմիոնային: Փանսի Փարքինսոնը բերանը բաց նայեց Հերմիոնային, երբ Մալֆոյի թևից կախված անցնում էր նրանց կողքով, և նույնիսկ Մալֆոյը կարծես չկարողացավ որևէ վիրավորանք մտածել նրա հասցեին: Ունը, սակայն ուղիղ իր առջև նայելով, անցավ Հերմիոնայի կողքով:

Երբ բոլորը տեղավորվեցին Դահլիճում, պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը չեմպիոններին ու նրանց զուգընկերներին կարգադրեց զույգերով շարք կանգնել և գնալ իր հետևից: Այդպես նրանք մտան Մեծ դահլիճ և բոլորը ծափահարեցին, երբ զույգերը քայլեցին դեպի մեծ Դահլիճի կլոր սեղանը, որտեղ նստում էին դատավորները:

Դահլիճի պատերը ծայրից-ծայր ծածկված էին փայլփլող արծաթե եղյամով, աստղապատ և երկնքով առաստաղի տակ պատից պատ խաչածն ձգվում էին սպիտակ ձագոմից ու բաղեղից հյուսված հարյուրավոր դրասանգներ: Միաբանությունների սեղաններն անհետացել էին և փոխարենը ամբողջ դահլիճում տեղադրված էին լապտերներով լուսավորված մոտ հարյուր ավելի փոքր սեղաններ, որոնցից յուրաքանչյուրի շուրջը նստած էր մոտավորապես տասներկու մարդ:

Հարրին ամբողջությամբ կենտրոնացած էր չսայթաքելու վրա: Փարվաթին կարծես իրեն շատ լավ էր զգում, նա բարեհամբույր ժպտում էր բոլորին, այնպիսի ուժեղ ծեռքով ուղղորդելով Հարրիին, որ վերջինս ինքն իրեն ականա համեմատեց հրապարակով տիրոջ կողքից վզնոցով ցուցադրական քայլող շան հետ: Հարրին սեղաններից մեկի մոտ նստած տեսավ Ունին ու Փադմային: Ունը նեղ կլոցած աչքերով անթարթ նայում էր իր կողքով անցնող Հերմիոնային: Փադման թթված տեսք ուներ:

Դամբլդորը երջանիկ ժպտաց, երբ չեմպիոնները մոտեցան սեղանին, բայց Կարկարոֆի դեմքի արտահայտությունը զարմանալիորեն նման էր Ունի դեմքի արտահայտությանը, երբ վերջինս դիտում էր մոտեցող Կրամին ու Հերմիոնային: Լուդո Բեգմանը, մեծ դեղին աստղերով զարդարված վառ մորեգույն պարեգոտով, ուսանողների պես ջանասիրաբար ծափահարում

էր, իսկ մադամ Մաքսիմը, որն իր սովորական և սատինե հագուստը փոխել էր նարդոսի գույնի մետաքսից կարված ուսերից թափվող շքեղատես զգեստով, նույնպես ծափահարում էր, բայց շատ ավելի գուսաց: Սակայն, ինչպես Հարրին հանկարծ նկատեց, պարոն Քրաուչը սեղանի մոտ չէր: Սեղանի մոտ իինգերորդ աթոռը զբաղեցնում էր Փերսի Ուիզլին:

Երբ չեմպիոններն ու նրանց գուգընկերները հասան սեղանին, Փերսին հետ քաշեց իր կողքի դատարկ աթոռը, հայացքը նշանացի գամելով Հարրիի վրա: Հարրին հասկացավ նրա ակնարկը և նստեց Փերսիի կողքին, որը հագել էր մի լրիվ նոր, մուգ կապույտ զգեստային պարեգոտ և աննկարագրելի ինքնագոհության արտահայտություն էր կրում դեմքին:

— Ինձ առաջ են քաշել, — ասաց Փերսին, մինչև Հարրիի մտքով իսկ կանցներ ինչոր բան հարցնել: Նրա արտահայտությունից կարելի էր ենթադրել, որ իրեն նշանակել են Տիեզերքի գերազույն տիրակալ: — Հիմա ես պարոն Քրաուչի անձնական օգնականն եմ, և այստեղ նրան եմ ներկայացնում:

— Իսկ նա ինչո՞ւ չի եկել, — հարցրեց Հարրին, որը բոլորովին ցանկություն չուներ ամբողջ ընթրիքի ընթացքում լսել կաթսաների հատակների հաստության մասին վերջին օրենսդրական նորությունները:

— Ցավոք պարոն Քրաուչը լավ չէր զգում իրեն: Կարելի է ասել, որ Աշխարհի Գավաթի խաղից ի վեր այդպես է: Զարմանալի բան չկա... Գերհոգնածություն... Բնականաբար... Առաջվա պես երիտասարդ չէ, թեև առաջվա պես փայլուն միտք ունի: Անշուշտ հանձարեղ մարդու միտքը երբեք չի խամրում: Բայց Աշխարհի Գավաթը խայտառակ ծախողում էր ամբողջ Նախարարության համար, և դրանից բացի պարոն Քրաուչը իրոք մեծ անձնական ցնցում ապրեց իր տնային ալֆի անպարկեշտ վարքի պատճառով, Բլինքի էր, ինչ էր, անունը: Բնականաբար, նա պաշտոնաթող արեց անհնագանդ դովլաթին... բայց, ինչպես ասացի, մարդը ծերանում է, նրան տնային խնամք է պետք, և կարծում եմ, որ իրոք դովլաթին հեռացնելուց հետո նրա տանը կարգուկանոնի և հարմարավետության պակաս է զգացվում: Հետո էլ պետք էր կազմակերպել մրցանարտը, և պետք էր կարգավորել Գավաթից հետո տիրող խառնաշփոթը... Այդ անտանելի կինը, Սքիթերը, իր երկար քիթը խորում է ամեն տեղ... Օհ, խե՛ղձ մարդ, նրան իրոք վաստակած հանգիստ էր պետք Ծննդյան տոններին: Ես անչափ

ուրախ եմ, որ նա հասկացավ, որ իր գրասենյակում ունի վստահելի մեկին, ում վրա կարող է հոյս դնել իրեն փոխարինելու գործում:

Հարրին անչափ ուզում էր հարցնել արդյոք պարոն Քրաուչը դադարե՞լ է Փերսիին Ուիզերի անվանել, բայց զայեց գայթակղությունը:

Ընթրիքը սովորականի պես մեծ փայլվիլուն ուսկյա սկուտեղների վրա չէր մատուցված: Նրանցից յուրաքանչյուրի առաջ դրված էին փոքրիկ կերակրացանկեր: Հարրին անվստահ բարձրացրեց իր ցանկը և շուրջը նայեց... մատուցողներ չկային: Դամբլդորը սակայն ուշիուշով դիտում էր իր կերակրացանկը, հետո շատ հստակ ճայնով դիմելով իր ափսեին, ասաց.

— Խոզի մսով կոտլետներ...

Եվ ափսեն լցվեց համեղ ուտելիքով: Հասկանալով, թե ինչպես է պետք վարվել, մյուսները նույնպես իրենց ուզածը պատվիրեցին ափսեներին: Հարրին մի հայացք նետեց Հերմիոնային, որ տեսնի, թե ինչպես է նա իրեն զգում ձաշելու այս ավելի բարդ մեթոդի կապակցությամբ... Անկասկած, դա պետք է ավելի շատ աշխատանք ենթադրեր տնային ալփերի համար... Բայց գոնե այդ պահին Հերմիոնան կարծես չէր մտածում իր ԴքԻՊԱՇ-ի մասին: Նա կլանված էր Վիկտոր Կրամի հետ գրուցելով և կարծես նույնիսկ չէր էլ նկատում, թե ինչ էր ուտում:

Հարրին հանկարծ մտածեց, որ մինչ այդ ինքը ոչ մի անգամ չի լսել Կրամին խոսելիս, բայց նա իրոք խոսում էր, այն էլ շատ կլանված ու ձարտար:

— Մենք էլ ամրոց ունենք, ոչ այսքան մեծ, ոչ էլ այսքան հարմարավետ,
— պատմում էր նա Հերմիոնային, խիստ արտահատված բուլղարական առօգանությամբ, — մեր ամրոցը միայն չորս հարկ ունի, և բուխարիները վառվում են միայն հրաշագործական կրակով: Բայց մեր ամրոցի շրջապատի տարածքները շատ ավելի մեծ են... թեև ծմբանը մեր ցերեկները շատ կարծ են, ուստի չենք կարող երկար գքունել: Բայց ամռանը կարող ենք ամեն օր սավառնել նավով... թռչում ենք լճերի ու սարերի վրայով...

— Բավ է, բավ է, Վիկտո՞ր, — սառն աչքերով ծիծաղելով ասաց Կարկարոֆը: — Տե՛ս, հանկարծ շատ բան չասե՞ս, այլապես քո հմայիչ ընկերուիին գլխի կընկնի, թե որտեղ կարող է գտնել մեզ:

Դամբլդորը ժպտաց առկայժող աչքերով.

— Իգո՞ր, մի՞թե կարիք կա նման գաղտնապահության... Կարելի է կարծել, որ չես ուզում որևէ մեկին հյուր ընդունել:

— Ինչպես կարող եմ առարկել, Դամբլդոր, — ասաց Կարկարոֆը՝ ցուցադրելով իր դեղին ատամնաշարը, — միթե բոլորս էլ չենք ձգտում պահպանել մեր մասնավոր կացարանների անդորրը: Միթե բոլորս էլ նախաձախնդիր չենք մեզ վստահված ուսման օրրանները պահպանելու մեջ: Եվ միթե իրավասու չենք հպարտանալու մեր դպրոցների բոլոր գաղտնիքներն իմանալու մենաշնորհով ու վերջապես միթե իրավասու չենք պաշտպանելու դրանք:

— Օհ, անձամբ ես նույնիսկ երբեք չեի էլ երազի ենթադրել, թե գիտեմ Հոգվարթսի բոլոր գաղտնիքները, Իգո՞ր, — մտերմաբար ասաց Դամբլդորը, — իենց այս առավոտ, օրինակ, սխալ միջանցք էի մտել լոգարան գնալու ձանապարհին և անակնկալ հայտնվեցի մի շատ գեղեցիկ սենյակում, որտեղ ոչ մի անգամ դեռ չեի եղել: Պատկերացնու՞մ եք, պատերի երկայնքով փակցված դարակներին շարված տեսա իրաշագեղ գիշերանոթների մի անզուգական հավաքածու: Երբ վերադարձա, որպեսզի ավելի լավ ուսումնասիրեմ, սենյակն ուղղակի անհետացել էր: Բայց ես պետք է փնտրեմ այն: Ենթադրում եմ, որ սենյակը կարելի է գտնել միայն առավոտյան հինգն անց կեսին: Կամ գուցե սենյակը հայտնվում է միայն կեսգիշերից հետո և մինչև լուսաբաց... կամ գուցե միայն այն դեպքում, երբ փնտրողն առանձնահատուկ անհամբեր միզապարկով է կատարում որոնումները:

Հարրին ծիծաղից փրթկաց իր ափսեի վրա: Փերսին խոժոռվեց, բայց Հարրին կարող էր երդվել, որ Դամբլդորն իրեն աննկատ աչքով արեց:

Մինչ այդ Ֆլորա Դելակուռը զբաղված էր քննադատելով Հոգվարթսի հարդարանքը: Նա շատ քնահաճ տոնով և, արհամարհանքով նայելով Մեծ դահլիճի փայլփլող պատերին, ասում էր Ռոջեր Դեվիսին.

— Ոչ մի առանձնահատուկ բան չկա... Բոբատոնի Պալասում մենք Ծննդյան տոներին սառցե արձաններ ենք դնում Մեծ դահլիճի բոլոր անկյուններում: Այդ արձանները անշուշտ չեն հալչում... դրանք կարծես հսկայական հղկված ադամանդներ լինեն և փայլփլում են ամբողջ գիշեր: Ուտելիքն ուղղակի արտակարգ է: Եվ մեզ համար անտառային փերիների երգչախումբ է երգում: Նրանք սերենադներ են նվագում ամբողջ ընթրիքի ընթացքում: Մենք սրանց նման անձունի գինազգեստներ չենք պահում, իսկ

Եթե երբէսէ մի փոլթերգեյստ մտնի Բորբատո՞ն, այս թե ինչ կլինի նրա հետ, — ասաց Ֆլորան ու անհամբերությամբ ձեռքով խփեց սեղանին, ասես մոծակ էր սատկացնում:

Ողջեր Ղեվիսն այդ ամբողջ ընթացքում գերազույն երանության արտահայտությամբ դիտում էր նրան և անդադար վրիպում էր պատառաքաղը բերանը մտցնելու ճանապարհին: Հարրին այնպիսի տպավորություն ուներ, ասես, Ղեվիսն այնքան կլանված էր Ֆլորային նայելով, որ մի բար իսկ չէր հասկացել նրա ասածներից:

— Հիանալի է, — արագ ասաց Ղեվիսը, ինքն էլ Ֆլորայի նման ձեռքը սեղանին խփելով, — հենց այդպես:

Հարրին նայեց Դահլիճին: Հագրիղը նստած էր ուսուցչական սեղաններից մյուսի մոտ: Նա կրկին հագել էր իր սարսափելի մազմզոտ շագանակագույն բաճկոնը և նայում էր վերև սեղանին: Հարրին տեսավ, որ նա կամացուկ ձեռքով արեց և գլուխը պտտելով նկատեց, որ մադամ Մաքսիմը պատասխանեց նրան՝ իր բազում ծիածանաքարերը փայլեցնելով մոմերի լույսի տակ:

Հերմիոնան այդ պահին Կրամին սովորեցնում էր, թե սաքսոնական բարբառներից մեկով ինչպես է արտասանվում իր անունը, և Կրամն անդադար ու առանց նկատելի հաջողության կրկնում էր այն.

— Էռ-մա-յոու-նի...

— Հեր... մայ... օհ... նի, — դանդաղ ու հստակ արտասանեց Հերմիոնան:

— Էռմ... օույ... նին-նի...

— Գրեթե ստացվեց, — ասաց նա, հանկարծ նկատելով, որ Հարրին իրեն է նայում և շառագունեց:

Երբ բոլորը կերան-կշտացան, Դամբլդորը ոտքի կանգնեց և բոլորին խնդրեց նույնպես ոտքի կանգնել: Հետո իր կախարդական փայտիկի շարժումով բոլոր սեղաններն ուղարկեց պատերի տակ, ազատելով սրահի կենտրոնական մասը և կրկին իր փայտիկի շարժումով մի տախտակամած բարձրացրեց ազ պատի տակ, որի վրա անմիջապես հայտնվեցին մի շարք երաժշտական գործիքներ, թնբուկներ, կիթարներ, սրինգ, թավջութակ և մի քանի պարկապազուկներ:

Ինդրա և Ալենուշ քույրերը բարձրագոյ ծափահարությունների ուղեկցությամբ բեմ բարձացան: Երկուսն էլ շատ խիտ ու երկար մազեր

ունեին ու երկար սև զգեստներ էին կրում, որոնք շատ ստեղագործաբար տեղ-տեղ մաշված ու պատառոտված էին: Նրանք վերցրին իրենց երաժշտական գործիքները, և Հարրին, որն այնպես էր կլանվել նրանց դիտելով, որ գրեթե մոռացել էր իրեն սպասվելիքի մասին, հանկարծ նկատեց, որ բոլոր սեղանների լապտերները հանգել են, և մյուս չեմպիոններն ու նրանց գուգընկերները շարք են կանգնում:

— Արի՛, — ֆշացրեց Փարվաթին, — մենք պետք է առաջինը պարենք: Հարրին ոտքի կանգնելիս սայթաքեց իր զգեստային պարեգոտի փեշի վրա: Ինդրա և Ալենուշ քույրերը սկսեցին նվագել մի դանդաղ, սգավոր մեղեդի: Հարրին քայլեց վառ լուսավորված պարահրապարակի վրա, ամեն կերպ ջանալով հանկարծ ոչ մեկի աչքերի մեջ չնայել (աչքի ծայրով նա տեսնում էր իրեն ձեռքով անող և քրթմնջող Շեյմոսին ու Դինին), և հաջորդ պահին Փարվաթին ճանկեց նրա ձեռքը, դրեց այն իր իրանին, իսկ մյուսն ամուր բռնեց իր մյուս ձեռքով:

Տեղում դանդաղ պտտվելով Հարրին մտածեց, որ ամեն ինչ այնքան էլ վատ չէ, որքան կարող էր լինել (Փարվաթին էր վարում): Նա աչքերը ջանասիրաբար պահում էր իրենց դիտող մարդկանց գլուխներից վեր, և շատ շուտով նրանցից շատերը նույնպես մտան պարահրապարակ, այնպես որ չեմպիոնները դադարեցին լինել բոլորի ուշադրության կենտրոնում: Նեվիլն ու Զինին մոտակայքում էին պարում... Նա նույնիսկ տեսնում էր, թե ինչպես է Զինին հաճախ աչքերը թարթում, երբ Նեվիլը անդադար տրորում էր նրա ոտքերը... իսկ Դամբլդորը վալսի մեջ պտտվում էր մադամ Մաքսիմի հետ: Նա այնքան գաճաճ էր երևում Մադամ Մաքսիմի կողքին, որ նրա սրածայր գլխարկի գագաթը հազիվ էր հասնում Մաքսիմի ծնոտին, այդուհանդերձ, Մադամ Մաքսիմը շատ նրբագեղ էր շարժվում իր չափերի կող համար: Գիծ-Աչք Մուտին տակտից դուրս երկայլ դոփում էր պրոֆեսոր Սինհստրայի կողքին, որը նյարդայնորեն փորձում էր խուսափել Մուտիի փայտե ոտքից:

— Հրաշալի գուլպաներ են, Փո՛թթեր, — մօնչաց Մուտին՝ նրա կողքով անցնելիս իր կախարդական աչքով նայելով Հարրիի պարեգոտի միջով:

— Հա՛, Դոբի տնային ալիսն է հյուսել ինձ համար, — Ժպտալով ասաց Հարրին:

— Ուղղակի ահաբեկիչ տեսք ունի, — շշնջաց Փարվաթին, երբ Մուդին իր փայտե ոտքը քլտքլտացնելով հեռացավ, — ես կարծում եմ, որ նրա աչքն ուղղակի անթույլատրելի է:

Հարրին պարկապազուկի վերջին հնչյունները լսեց մեծագույն թեթևությամբ: Ինդրա և Ալենուշ քույրերը դադարեցին նվագել և դահլիճը կրկին դղրդաց ծափահարություններից, իսկ Հարրին անմիջապես բաց թողեց Փարվաթին: — Արի նստենք, հա՞...

— Oh... բայց... այս մեղեդին իրոք լավն է, — ասաց Փարվաթին, երբ Ինդրա և Ալենուշ քույրերը սկսեցին նոր երգ նվագել, որը շատ ավելի արագ ռիթմ ուներ:

— Ո՛չ, ինձ այն դուր չի գալիս, — ստեց Հարրին և գրեթե ուժով դուրս բերեց Փարվաթին պարակրապարակից, անցնելով Ֆրեդի և Անջելինայի կողքով, ովքեր այնքան կլանված էին պարում, որ մարդիկ նրանց շուրջը տարածություն էին թողնում, որպեսզի հանկարծ չխփվեն միմյանց: Հարրին ու Փարվաթին մոտեցան այն սեղանին որտեղ թթված նստած էին Ռոնը և Փադման:

— Ո՞նց ես, — հարցրեց Հարրին Ռոնին, սեղանի մոտ նստելով և մի շիշ մեղրագինի բացելով:

Ռոնը ոչինչ չպատասխանեց: Նա հայացքով շանթեր էր արձակում Հերմիոնայի և Կրամի ուղղությամբ, ովքեր նրանց սեղանին շատ մոտ էին պարում: Փադման նստած էր ոտքերն ու ձեռքերը խաչած, մի ոտքի ծայրը շարժելով երաժշտության ռիթմով: Նա մերթընդերթ դժգոհ հայացքներ էր գցում Ռոնի վրա, որը բացարձակապես ուշադրություն չէր դարձնում նրան: Փարվաթին նստեց Հարրիի մյուս կողմում և նույնպես խաչածն ծալեց ձեռքերն ու ոտքերը, բայց մեկ րոպե չանցած բոբատոնցի մի տղա հրավիրեց նրան պարելու:

— Դու չե՞ս առարկում, չէ՞, Հա՛րի, — ասաց Փարվաթին:

— Ի՞նչ, — ասաց Հարրին, որն այդ պահին դիտում էր Զոյին ու Սեդրիկին:

— Oh, ոչինչ, — քենոտ նետեց Փարվաթին ու բոբատոնցի տղայի հետ գնաց պարելու և այլևս չվերադարձավ:

Հերմիոնան մոտեցավ ու նստեց Փարվաթիի դատարկ աթոռին: Նա մի քիչ շառագունել էր պարելուց:

— Ողջու՞յն, — ասաց Հարրին: Ոտնը ոչինչ չասաց:

— Ինչ շոգ է, չէ՞ — ասաց Հերմիոնան, ձեռքով ինքն իրեն հով անելով, — Վիկտորը գնաց մեզ համար խմելու որևէ բան բերելու:

Ոտնը մի ոչնչացնող հայացք պարզեց նրան:

— Վիկտո՞րը... — կրկնեց նա, — դեռ չի՞ խնդրել քեզ, որ իրեն Վիկտորը անվանես:

Հերմիոնան անկեղծ զարմանքով նայեց նրան:

— Քեզ ի՞նչ է պատահել, — հարցրեց նա:

— Եթե չգիտես, — թունոտ ձայնով ասաց Ոտնը, — ուրեմն իմաստ էլ չունի քեզ որևէ բան ասելը:

Հերմիոնան երկար նայեց նրան, հետո Հարրիին, որը տարակուսած ուսերը թռթվեց:

— Ո՞ն, քեզ ինչ է...

— Նա Դարմսթենգից է, — ասես թքեց Ոտնը, — նա մրցում է Հարրիի դեմ... Հոգվարթսի դեմ... Դու... Դու... — Ոտնը ակնհայտորեն բառ էր փնտրում Հերմիոնայի կատարած հանցագործությունը առավել ճշգրիտ բնութագրելու համար, — դու եղբայրացել ես թշնամու հետ, ա՛յ, թե ինչ:

Հերմիոնյի բերանն անձայն բացվեց:

— Քեզ հիմարի պես ես պահում, — մի պահ անց ասաց նա: — Թշնամի... Ասողն ո՞վ է... Ազնիվ խոսք... Կարելի է կարծել, որ դու չեիր հուզմունքից խելքու թոցրել նրան տեսնելիս... Ո՞վ էր Ճանձի պես տզզում նրանից ինքնագիր վերցնելու մասին: Ո՞ւ մահճակալի կողքի պահարանին է դրված նրա քայլող արձանիկը, մի հարցնող լինի...

Ոտնը որոշեց բանի տեղ չդնել Հերմիոնայի ասածները:

— Հա՛... Ենթադրում եմ, որ հենց այն ժամանակ է քեզ հրավիրել, երբ երկուսով ժամերով լռված էիք լինում գրադարանում:

— Այո՛, հենց այդ ժամանակ էլ հրավիրել է, — ասաց Հերմիոնան, ավելի շառագունելով, — հետո ի՞նչ...

— Իսկ ինչպե՞ս հրավիրեց... Հաստատ, նրան էլ էիր փորձում անդամագրել ՂքիՊԱՇ-ին, չէ՞...

— Ո՛չ, ոչինչ էլ չեիր փորձում: Եթե իրոք ուզում ես իմանալ, նա... նա ասաց, որ ամեն օր գրադարան էր գալիս միայն որովհետև ուզում էր ինձ հետ խոսել, բայց համարձակությունը չէր հերիքում:

Հերմիոնան շատ արագ ասաց դա և այնպես կարմրեց, որ այտերը գրեթե նույն գույնի դարձան, ինչ Փարվաթի զգեստը:

— Հա՛, բա ո՞նց... Ա՛յ, թե ինչ պատմություն է հնարել, — թունոտ ասաց Ոննը:

— Այսինքն, ի՞նչ ես ուզում ասել:

— Միթե՞ ակնհայտ չէ... Նա Կարկարոֆի ուսանողն է, չէ՞... Նա շատ լավ գիտի, թե ում հետ ես դու միշտ ֆրֆռում... Նա ուղղակի ուզում է ավելի մոտ լինել Հարրիին... տեղեկություններ կորզել նրա մասին... կամ այնքան մոտ լինել, որ մի չարադավք անի նրա վրա...

Հերմիոնան այնպիսի տեսք ուներ, ասես Ոննը նրան ապտակ էր հասցրել: Երբ վերջապես խոսեց, նրա ձայնը դողդողում էր:

— Ի գիտություն քեզ, նա Հարրիի մասին նույնիսկ մեն մի հատիկ հարց էլ չի տվել...

Ոննը մարտավարությունը փոխեց լույսի արագությամբ.

— Ուրեմն նա հույս ունի, որ կօգնես իրեն բացահայտել ոսկե ձվի գաղտնիքը: Ենթադրում եմ, որ գլուխ-գլխի տված միասին էիք գրքեր թերթում տաքուկ, հարմարավետ գրադարանային ժամադրություններին...

— Ես նրա հետ ոչ մի անգամ չեմ խոսել ձվի մասին, — արդեն ծայրահեղ վրդովված ասաց Հերմիոնա, — ոչ մի անգամ: Ինչպե՞ս կարող ես նման բաներ ասել: Ես ուզում եմ, որ Հարրին հաղթի մրցամարտում: Հարրին շատ լավ գիտի դա, այդպես չէ՞՝ Հա՛րի:

— Շատ տարօրինակ ձևով ես ցուցադրում քո մտահոգությունը Հարրիի մասին, — հեզնանքով քմծիծաղեց Ոննը:

— Դու մոռանում ես, որ ամբողջ մրցամարտը կազմակերպված էր հատուկ օտարերկրյա կախարդների հետ ծանոթանալու և բարեկամանալու համար, — գրեթե ճշալով ասաց Հերմիոնան:

— Ո՛չ, — գուաց Ոննը, — մրցամարտը հաղթելու համար է:

Մարդիկ արդեն սկսել էին շրջվել նրանց ուղղությամբ:

— Ոո՛ն, — հանգիստ ասաց Հարրին, — ես ոչ մի պատճառ չեմ տեսնում, թե ինչու չեր կարող Հերմիոնան գալ Կրամի հետ...

Բայց Ոննը բանի տեղ չդրեց Հարրիին:

— Գուցե գնաս փնտրես Վիկին, նա հինա արդեն սկսել է անհանգստանալ, թե ուր ես կորել, — ասաց Ոննը:

— Վերջացրու՝ նրան Վիկ անվանել, — գոռաց Հերմիոնան ոտքի ցատկելով և փոթորկալից քայլեց պարահրապարակով ու անհետացավ բազմության մեջ:

Ոոնը դիտում էր, ինչպես է նա հեռանում բարկության ու բավարարության խառն արտահայտությամբ:

— Դու ընդիանրապես պատրաստվու՞մ ես գոնե մեկ անգամ ինձ պարի իրավիրել, — հարցրեց Փաղման:

— Ո՛չ, — պատախանեց Ոոնը՝ հայացքով դեռ կայծակներ նետելով Հերմիոնայի հետևից:

— Բարի, — կարձ նետեց Փաղման և ոտքի կանգնելով գնաց ընկերակցելու Փարվաթիին ու բոբատոնցի տղային, որն անմիջապես նրան ներկայացրեց իր ընկերներից մեկին ու այնքան արագ, որ Հարրին կերդվեր անգամ, որ տղան հեռականչող հմայանքով կանչեց իր ընկերոջը:

— Որտե՞ղ է Էռ-մայ-օու-նին, — հանկարծ ասաց մի ծայն:

Կրամը կանգնած էր նրանց սեղանի մոտ՝ ձեռքին երկու շիշ մեղրագինի:

— Գաղափար չունեմ, — ասաց Ոոնը՝ չարախնդորեն վարից վեր նայելով նրան: — Կարծես կորցրել ես նրան, հա՞...

Կրամը կրկին շատ մռայլ տեսք ստացավ:

— Եթե տեսնեք նրան, ասացեք, որ ես խմելու բան եմ վերցրել, — ասաց նա ու հեռացավ իր ծուռթաթ քայլքով:

— Ի՞նչ եմ տեսնում, ընկերացել եք Վիկտոր Կրամի հե՞տ, Ոո՞ն...

Փերսին էր վազեվազ մոտեցել նրանց սեղանին՝ ձեռքերը շփելով և ծայրահեղ ինքնագոհ տեսրով:

— Գերազանց է: Մեր նպատակն էլ հենց դա էր... միջազգային իրաշագործական համագործակցություն...

Ի մեծագույն տիաճություն Հարրիի՝ Փերսին հարմարավետ տեղավորվեց Փաղմայի լքած աթուղին: Ուսուցիչների սեղանը այդ պահին լրիվ դատարկ էր: Պրոֆեսոր Դամբլդորը վալս էր պարում պրոֆեսոր Սածիլի հետ: Լուդո Բեգմանը պտտվում էր պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի հետ: Մադամ Մաքսիմն ու Հագրիդը մի մեծ արահետ էին բացում իրենց ձանապարհին պարահրապարակի արտաքին շրջանագծով, իսկ Կարկարոֆը չէր երևում: Երբ հաջորդ երգն էլ ավարտվեց, բոլորը կրկին ծափահարեցին, և Հարրին տեսավ, ինչպես Լուդո Բեգմանը համբուրեց

պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի ձեռքը և նրան հետ ուղեկցեց բազմության միջով դեպի ուսուցիչների սեղանը: Հենց այդ պահին էլ Ֆրեդն ու Զորջը երկու կողմից շրջապատեցին Բեգմանին:

— Ես ի՞նչ են անում, — տեղից կասկածամտորեն դիտելով Ֆրեդին ու Զորջին վրդովված ֆշացրեց Փերսին, — ինչպե՞ս են համարձակվում իրենց այդպես մտերմավարի պահել Նախարարության ավագ պաշտոնյաների հետ, — ...ոչ մի հարգանք կամ պարկեշտություն...

Լուդո Բեգմանը սակայն բավականին արագ ազատվեց Ֆրեդից ու Զորջից և, նկատելով Հարրիին, ձեռքով արեց ու մոտեցավ նրանց սեղանին:

— Հուսով եմ եղբայրներս ձեզ չեին անհանգստացնում, պարոն Բե՛գման, — անմիջապես ասաց Փերսին:

— Ի՞նչ... Oh, ո՛չ, բոլորովին, — ասաց Բեգմանը — նրանք ինձ ուղղակի պատմում էին իրենց կեղծ կախարդական փայտիկների նոր առանձնահատկությունների մասին: Խնդրում էին, որ խորհուրդ տամ ինչպես կարելի է փայտիկները շուկա հանել: Խոստացել եմ նրանց ծանոթացնել «Զոնկոյի կատակասերների խանութի» ցանցի մի քանի տնօրենների հետ, ովքեր իմ լավ բարեկամներն են...

Փերսիին բոլորովին դուր չեկավ լսածը, և Հարրին պատրաստ էր գրագիր, որ նա տուն հասնելուն պես կշտապի այդ մասին տեղեկացնել տիկին Ուիզլիին: Երևում է, Ֆրեդի ու Զորջի ծրագրերը վերջին ժամանակներում ավելի պատվախնդիր ծավալներ էին ստացել, եթե նրանք հույս ունեին իրենց խաղալիքները հանրային վաճառքի հանել:

Բեգմանը բերանը բացեց, որպեսզի Հարրիին ինչ-որ բան ասի, բայց Փերսին նրա խոսքը կտրեց.

— Ի՞նչ եք մտածում մրցամարտի ընթացքի մասին, պարոն Բեգման: Մեր վարչությունը միանգամայն բավարարված է... Անշուշտ Հրո գավաթի հետ կապված այն փոքրիկ միջադեպը... — այդ պահին նա մի հայացք նետեց Հարրիին, — փոքր-ինչ... անբարենպաստ էր, բայց կարծես այդ պահից ի վեր ամեն ինչ շատ բարեհաջող է ընթանում, չե՞ք կարծում:

— Oh, այո՛, — զվարթ ասաց Բեգմանը, — ամեն ինչ ուղղակի հրաշալի ստացվեց: Ո՞նց է ծերուկ Բարթին: Ափսոս որ ինքը չի եկել:

— Oh, համոզված եմ, որ պարոն Քրառուզը մի քանի օրից կրկին ոտքի վրա կլինի, — շատ կարևոր տեսքով հայտնեց Փերսին, — բայց մինչ այդ ես

իմ բոլոր ուժերով պատրաստ եմ փոխարինել նրան: Անշուշտ, իմ գործը միայն պարահանդեսներ այցելելը չէ... — շինօու ծիծաղելով ավելացրեց նա, — ոհ, ոչ, ես զբաղված եմ նրա բացակայության ընթացքում կուտակված տարբեր տեսակի գործերով... Լսել եք երևի, Ալի Բաշիրին բռնել են թռչող կարպետների մի խմբաքանակ մաքսանենգ ձանապարհով երկիր մտցնելիս: Կարծես դա քիչ էր, իինա էլ բանակցում ենք Տրանսիլվանիայի հետ, որպեսզի ստորագրեն Մենամարտի արգելման միջազգային համաձայնագիրը: Ես նրանց Հրաշագործական համագործակցության վարչության պետի հետ արդեն հաջորդ տարի նշանակված հանդիպում ունեմ:

— Արի՝ գնա՞նք, մի քիչ ման գանք, — մրամրթաց Ռոնը Հարրիի ականջին, — միայն հեռու լինենք Փերսիից...

Զևացնելով, իբր գնում են խմելու բան վերցնելու, Հարրին ու Ռոնը վեր կացան սեղանի մոտից և պարահրապարակի արտաքին եզրագծով դուրս եկան շքամուտքի դահլիճը: Շքամուտքի դռները կրնկի վրա բաց էին, և շահարիկների լապտերիկների թրթացող լույսը հրաշագեղ ցոլքով տարածվում էր վարդերի թփերի վրա: Նրանք ցած իջան աստիճաններով և հայտնվեցին վարդերի թփերով երիզված ու մեծ քարե արձաններով զարդարված ոլոր-մոլոր արահետներով պարտեզում: Հարրին լսում էր ջրի ձողվյունը, որն ասես շատրվան լիներ: Այստեղ-այնտեղ մարդիկ էին նստած նստարաններին: Ռոնի հետ միասին նրանք քայլեցին վարդերի թփուտների միջով ձգվող արահետներից մեկով, բայց ընդամենը մի քանի քայլ էին արել, երբ մի տհաճորեն ծանոթ ձայն լսեցին:

— ... չեմ հասկանում, թե ինչու ես անհանգստանում, Իգո՞ր:

— Սեվե՛րուս, չես կարող ձևացնել, իբր ոչինչ չի կատարվում, — Կարկարոֆի ձայնը խռպոտ էր ու անհանգստությունից խլացած, կարծես ուզում էր, որ իրեն ոչ ոք չսի: — Արդեն ամիսներ առաջ պարզ էր, թե ինչ է կատարվում: Ես լրջորեն անհանգստանում եմ, չեմ կարող հերքել դա...

— Ուրեմն, փախի՛ր, — կտրուկ ասաց Սնեյփի ձայնը: — Փախի՛ր այստեղից, ես որևէ բան կհորինեմ քո անունից: Ես ինքս չեմ պատրաստվում հեռանալ Հոգվարթսից:

Սնեյփը և Կարկարոֆը հայտնվեցին արահետի վրա: Սնեյփը հանել էր իր կախարդական փայտիկը և աջ ու ձախ գոլորշիացնում էր վարդերի

թփերը: Անհնար էր պատկերացնել նրան ավելի մռայլ տրամադրության մեջ: Հերթական թփուտից հանկարծ սուր ծղրտոցներ լսվեցին և երկու մութ ուրվագծեր դուրս թռան թփերի հետևից:

— Տասը միավոր Հաֆըլիաֆից, Ֆո՛սեթ, — մռնչաց Սնեյփիը, երբ մի աղջիկ վազելով փախավ նրա կողքով: — Եվ տասը միավոր Ոեյվենքլոյից, Ստե՛քինս, — երբ մի տղա վազեց նրա հետևից: — Իսկ դուք ինչո՞վ եք զբաղված այստեղ, — ավելացրեց նա, տեսնելով Հարրիին ու Ռոնին արահետի վրա: Կարկարոֆը, ինչպես նկատեց Հարրին, փոքր-ինչ շփոթված տեսք ստացավ՝ տեսնելով նրանց այդտեղ: Նրա ձեռքը նյարդայնորեն բարձրացավ դեպի այծի մորուսը, և նա սկսեց մորուսի ծայրը փաթաթել մատին:

— Մենք զբունում ենք, — կարձ ասաց Ռոնը Սնեյփին, — դա էլ ին օրենքից դուրս չե...

— Ուրեմն շարունակե՛ք զբունել, — մռնչաց Սնեյփիը և թափով անցավ նրանց կողքով՝ հետևից ծածանելով իր երկար սև թիկնոցը: Կարկարոֆը շտապեց գնալ Սնեյփի հետևից: Հարրին ու Ռոնը շարունակեցին քայլել արահետով:

— Ինչի՞ համար է Կարկարոֆն այդքան անհանգստանում, — մրթմրթաց Ռոնը:

— Եվ այդ երբվանի՞ց են նա ու Սնեյփն իրար անունով դիմում, — դանդաղ ասաց Հարրին:

Նրանք այդ պահին հասել էին մի մեծ սաշցե եղջերուի արձանի, որի հետևից երևում էին բարձր շատրվանի ցոլցլացող շիթերը: Քարե նստարանին նստած էին ահռելի չափերի երկու մարդ և երկար ստվերներ էին գցում արահետի վրա: Նրանք դիտում էին լուսնի լույսի տակ ցոլցլացող ջուրը: Իսկ հետո Հարրին լսեց Հագրիդի ծայնը:

— Կանայք... Ես արդեն տեսել եմ... Ես գիտեի... — ասում էր նա տարօրինակ խռպոտ ծայնով:

Հարրին ու Ռոնը անշարժացան: Տեսարանը բոլորովին չէր տրամադրում, որ իրենք ուզենային մասնակցել... Հարրին շուրջը նայեց և արահետի վրա նահանջի ճանապարհին տեսավ Ֆլորա Դելակուռին ու Ռոջեր Դեվիսին, ովքեր կիսով չափ ծածկված վարդերի թփուտներով կանգնած էին քիչ հեռվում: Նա թփթագրեց Ռոնի ուսին և գլխով ցույց տվեց

նրանց, նկատի ունենալով, որ իրենք կկարողնան առանց նկատվելու հեշտությամբ պլստալ նրանց կողքով (Հարրիի աչքին ֆլորան ու Դեվիսը շատ գբաղված էին միմյանցով), բայց Ռոնը, տեսնելով ֆլորային, աչքերը սարսափահար չռեց և գլուխս խելագարի պես թափ տալով Հարրիին քաշեց եղջերուի արձանի ստվերի մեջ:

— Ի՞նչ գիտեիր, Հագրի՛դ, — ասաց մադամ Մաքսիմը, ցածր ձայնի մեջ հստակ լսվող հեռավոր մօռոցով:

Հարրին ոչ մի ցանկություն չուներ լսելու նրանց մտերմիկ գրույցը: Նա գիտեր, որ Հագրիդը չէր ուզենա, որպեսզի իրեն լսեին նման իրավիճակում (նրա համար դա անտանելի տիած կլիներ) և եթե հնարավոր լիներ, նա ուղղակի մատները կմտցներ ականջները և բարձրածայն ինչ-որ բան կերպեր, բայց դա բոլորովին հարմար տարբերակ չէր: Դրա փոխարեն, նա փորձեց ուշադրությունը կենտրոնացնել եղջերուի քարե արձանի հետույքին սողացող մի բգեզի վրա, բայց բգեզն ուղղակի այնքան հետաքրքիր չէր, որ կարողանար շեղել նրա ուշադրությունը Հագրիդի հաջորդ խոսքերից:

— Ես ուղղակի գիտեի... գիտեի... որ դու ճիշտ ինձ նման ես... Ո՞վ էր... Հայրի՛կդ, թե՝ մայրիկդ...

— Ես... Ես չեմ հասկանում, ինչ ես ուզում ասել, Հա՛գրիդ...

— Իմ մայրն էր, — կամացուկ ասաց Հագրիդը, — նա Բրիտանիայում եղած վերջիններից մեկն էր... Դեհ իհարկե, ես նրան լավ չեմ հիշում... Նա թողեց հեռացավ, հասկանում ես, երբ ես ընդամենը երեք տարեկան էի... Նա իրականում ոչ մի մայրական զգացմունք չուներ իմ նկատմամբ: Դեհ, դա նրանց ցեղին առանձնապես բնորոշ էլ չէ... Եղան են ասում... Չգիտեմ, թե հետո ինչ է եղել նրա հետ... Որտեղ է... Գուցե արդեն մահացել է...

Մադամ Մաքսիմը ոչինչ չպատասխանեց: Եվ Հարրին, հակառակ իր ցանկության, աչքերը բարձրացրեց բգեզից, ու կենդանու եղջյուրների վրայով նայեց շատրվանի մոտ նստած զույգին և հակառակ իր ցանկության սկսեց լսել խոսակցության շարունակությունը... Նա առաջ երբեք չէր լսել, որպեսզի Հագրիդը պատմեր իր մանկության մասին:

— Հայրիկիս սիրտը լրիվ կոտրվեց, երբ նա հեռացավ մեզնից... Հայրիկս մի փոքրամարմին, նրբազգաց տղամարդ էր: Նույնիսկ երբ դեռ վեց տարեկան էի, արդեն կարող էի հանգիստ բարձրացնել նրան ու դնել պահարանի գլխին, եթե շատ էր գլուխս տանում դաստիարակությամբ: Դա

նրան ծիծաղեցնում էր... — Հագրիդի ձայնը հանկարծ բեկվեց: Մադամ Մաքսիմը լուր ու անշարժ լսում էր նրան, հայացքը գամած արծաթագույն շատրվանին: — Հայրիկս է ինձ մեծացրել... բայց նա մահացավ նույն տարին, երբ ես դպրոց ընդունվեցի: Ու դրանից հետո ինքս եմ եղել զլխիս տերը... Դամբլդորն է միակ մարդը, որ էդ ժամանակից ի վեր երբեկ հոգացել է ինձ համար... Շատ բարի է եղել իմ նկատմամբ... — Հագրիդը մի մեծ պտավոր թաշկինակ հանեց և աղմուկով սրբեց քիթը: — Ինչու, բավական է խոսենք իմ մասին: Իսկ դու՝... Ո՞ր կողմից ես ստացել էդ ժառանգությունը:

Բայց մադամ Մաքսիմը հանկարծ կտրուկ ոտքի կանգնեց:

— Այստեղ շատ ցուրտ է, — ասաց նա, բայց ինչպիսին էլ լիներ եղանակը, նույնիսկ հեռավոր սառնությամբ չէր կարող համեմատվել նրա ձայնի հետ, — պետք է վերադառնալ:

— Ե՞հ... — անակնկալի գալով ասաց Հագրիդը. — Ո՞չ... Մի՛ գնա... Մի՛ գնա, խնդրում եմ, ես առաջ երբեք ինձ նման մեկ ուրիշին չեմ հանդիպել:

— Ի՞նչ ես ուզում ասել... Քեզ նման մեկ ուրիշին... — ասաց մադամ Մաքսիմը սառցե ձայնով:

Հարրին պատրաստ էր խորհուրդ տալ Հագրիդին, որ լավագույն պատասխանը կլիներ լռությունը և ատամները սեղմած կանգնած էր ստվերում, հուսալով, որ Հագրիդը կլոի... բայց նա չլոեց:

— Մեկ ուրիշ կես-հսկայի իհարկե, — ասաց Հագրիդը:

— Ինչպե՞ս ես համարձակվու՞մ... — ճշաց մադամ Մաքսիմը: Նրա ձայնը ճայթեց խաղաղ գիշերային օդի մեջ ռազմական եղջյուրի կանչի նման: Իրենց հետևում Հարրին լսեց ինչպես ֆլորան ու Ոոչերը անակնկալից ընկան վարդի թփերի վրա: — Ինձ երբեք ոչ ոք այդպես չի վիրավորել իմ ամբողջ կյանքում... Կես-հսկա՞... Ե՞ս... Ես ուղղակի մեծոսկը եմ...

Նա փոթորկալից հեռացավ՝ իր ճանապարհին բարկացած տրորելով թփերը և օդ բարձրացնելով շահարիկների մեծ բազմագույն ամպեր: Հագրիդը շարունակեց լուր նստած մնալ նստարանին՝ նայելով նրա հետևից: Մութը լրիվ քողարկում էր նրա դեմքի արտահայտությունը: Հետո գրեթե մի ամբողջ րոպե անց նա ոտքի կանգնեց ու հեռացավ, բայց ոչ դեպի ամրոցը, այլ դեպի հանդավարների անթափանց մթությունը, դեպի իր խոճիթը:

— Արի՛, — շատ կամաց ասաց Հարրին Ոոնին, — գնացի՛նք այստեղից...

Բայց Ոոնը տեղից չշարժվեց:

— Քեզ ի՞նչ է եղել, — ասաց Հարրին՝ նայելով նրան:

Ոռնը շատ լուրջ արտահայտությամբ նայեց Հարրիին:

— Դու գիտեի՞ր... — շշնջաց նա. — Գիտեի՞ր, որ Հագրիդը ծնունդով կես-հսկա է:

— Ոչ, — ասաց Հարրին ուսերը թոթվելով, — հետո ի՞նչ:

Եվ Ոռնի հայացքից նա անմիջապես գլխի ընկավ, որ ինքը կրկին մեծագույն տգիտություն է ցուցաբերել հրաշագործական աշխարհի վարքերից ու բարքերից: Դարձիների տանը մեծացած լինելով, նա տեղյակ չէր բազմաթիվ իրողություններից, որոնք հարցի տեղիք էլ չէին տալիս հրաշագործ ընտանիքներում մեծացած երեխաների մոտ, մինչդեռ Հարրիի համար դրանք բացարձակ հայտնություններ էին: Նա արդեն հաստատ գիտեր, որ հրաշագործներից շատերը չէին ասի «հետո ինչ», հայտնաբերելով, որ իրենց ընկերներից մեկի մայրը հսկա է եղել:

— Ես քեզ հետո կբացատրեմ, — կամացուկ ասաց Ոռնը. — Արի՞... Ֆլորան ու Ռոջերն արդեն գնացել են, երևի իրենց համար ավելի թաքուն թփուտներ փնտրելու:

Հարրին ու Ոռնը վերադարձան Մեծ դահլիճ: Փարվաթին ու Փադման նստած էին հեռավոր սեղաններից մեկի մոտ՝ շրջապատված մի մեծ խումբ բոբատոնցի տղաներով: Իսկ Հերմիոնան կրկին պարում էր Կրամի հետ: Հարրին ու Ոռնը գնացին ու նստեցին պարահրապարակից հեռու մի սեղանի մոտ:

— Դե՞հ... — առաջինը խոսեց Հարրին, — ի՞նչ վատ բան կա հսկաների մեջ:

— Նրանք... Նրանք... — Ոռնը ասես բառեր էր փնտրում, — բավականին տհաճ ժողովուրդ են, — վերջապես ասաց նա:

— Ի՞նչ է նշանակում տհաճ, հետո ի՞նչ, — ասաց Հարրին, — Հագրիդը շատ էլ հաճելի մարդ է:

— Հա՛, Հագրիդը լավն է, բայց... Գրողը տանի՛, զարմանալի չէ, որ նա դրա մասին ոչինչ չի ասում, — ասաց Ոռնը գլուխը թափահարելով: — Ես միշտ մտածել եմ, որ նա մանուկ հասակուն ենթարկվել է աճը խթանող ինչ-որ անհաջող հմայանքի: Տեսնու՞մ ես, եթե նա ինքը չի ցանկացել գոնե մեկ անգամ ասել այդ մասին:

— Բայց լա՛վ, ի՞նչ կարևոր է, թե նրա մայրը հսկա է եղել, — ասաց Հարրին:

— Դեհ... նրան ձանաչողներից ոչ մեկի համար դա իհարկե նշանակություն չի ունենա, որովհետև բոլորի համար էլ պարզ է, որ նա բոլորովին վտանգավոր չէ, — դանդաղ ասաց Ոոնը, — բայց... Հա՛րի, նրանք ուղղակի վտանգավոր են... Հսկաները կարող են գազանի պես չարակամ լինել... ու անմարդկային դաժան... ինչպես Հագրիդն ինքն ասաց, դա նրանց էռությունն է... Նրանք տրոլների նման են... Սպանելը նրանց համար գերազույն հաճույք է... Բոլորը գիտեն այդ մասին: Բրիտանիայում մեր օրերում ոչ մի հսկա չի մնացել:

— Իսկ ի՞նչ է պատահել նրանց հետ:

— Դեհ, այսպես թե այնպես, նրանք առանց այն էլ ոչնչանում էին, և շատ շատերը զոհ են գնացել ավրորներին: Ենթադրվում է, որ այլ երկրներում կան հսկաների համայնքներ... բայց հիմնականում նրանք ապրում են շատ բարձր լեռնային շրջաններում...

— Չգիտեմ, թե Մաքսիմի կարծիքով նա ու՞ն աչքին կարող է թող փչել, — ասաց Հարրին՝ դիտելով դատավորների սեղանի մոտ նռայլ նստած մադամ Մաքսիմին: — Եթե Հագրիդը կես-հսկա է, ապա նա ակնհայտորեն հսկայի հարյուր տոկոսանոց արյուն ունի: Մեծոսկր, բա չէ՛... Ուրեմն նրանից մեծ ոսկորներ ունեցող միակ արարածը դինոզավրն է:

Հարրին ու Ոոնը պարահանդեսի մնացած մասն անցկացրին իրենց անկյունում նստած՝ հսկաներին քննարկելիս: Նրանցից ոչ մեկը պարելու մտադրություն չուներ: Հարրին ամեն գնով ջանում էր չնայել Չոյի ու Սեդրիկի կողմը, որովհետև ամեն անգամ նույնիսկ պատահաբար նրանց տեսնելիս որևէ բանի քացի տալու ցանկություն էր ունենում:

Երբ ուղիղ կեսգիշերին Ինդրա և Ալենուշ քույրերը դադարեցին նվագել, բոլորը նրանց մի վերջին անգամ բարձրաձայն ծափահարեցին և շարժվեցին դեպի շքամուտքի դահլիճը: Շատերը կուգենային, որպեսզի պարահանդեսը շարունակվեր, բայց Հարրիի միակ ցանկությունը հնարավորինս շուտ ննջարան հասնելն էր: Նրա կարծիքով երեկոն այնքան էլ զվարճալի չանցավ:

Դուրս գալով շքամուտքի դահլիճը, Հարրին ու Ոոնը տեսան, ինչպես Հերմիոնան ցտեսություն ասաց Կրամին, որը պատրաստվում էր

վերադառնալ Դարմսթենգի նավը: Հերմիոնան մի շատ սառը հայացք պարզեց Ռոնին և առանց խոսելու անցավ նրա կողքով ու սկսեց բարձրանալ մարմարե աստիճաններով: Հարրին ու Ռոնը գնացին նրա հետևից, բայց դեռ մարմարե աստիճանների կեսին էլ չեղն հասել, երբ Հարրին լսեց իր անունը.

— Հե՞յ, Հա՛րրի...

Սեղրիկ Դիգորին էր: Հարրին նույնիսկ տեսնում էր ներքեսում շքամուտքի դահլիճում նրան սպասող Չոյին:

— Ի՞նչ, — չոր ասաց Հարրին, երբ Սեղրիկը աստիճաններով վազելով մոտեցավ նրան:

Սեղրիկն այնպիսի տեսք ուներ, ասես չէր ուզում խոսել Ռոնի ներկայությամբ, որը մռայլ ուսերը թոթվեց ու շարունակեց բարձրանալ աստիճաններով:

— Լսի՞ր... — Սեղրիկը ծայնը իջեցրեց, երբ Ռոնը արդեն անհետացել էր տեսադաշտից, — Ես քեզ պարտք եմ վիշապների մասին ինձ ասելու համար: Արդեն գիտե՞ս, թե ինչ պետք է անես ոսկե ծվի հետ... Երբ բացում ես, անտանելի ծայն է հանում, չէ՞...

— Հա՛, — ասաց Հարրին:

— Ուրեմն լսի՞ր... Պետք է լոգանք ընդունես... Հասկացա՞ր...

— Ի՞նչ...

— Լոգանք ընդունի՞ր... ձուն վերցրու՛ քեզ հետ... ու... տաք ջրի մեջ պառկած մտածի՛ր, թե ինչ ես անելու... Կտեսնես, թե ինչ կլինի... Հավատա՛ ինձ...

Հարրին աչքերը չռած նայեց նրան:

— Գիտե՞ս ինչ, — ասաց Սեղրիկը, — գնա՛ ավագների լոգարանը: Հինգերորդ հարկում է, Բորիս Հիասթափվածի արձանից դեպի ձախ, չորրորդ դուռը: Գաղտնաբառը՝ «Փշատերև թարմություն»... Լա՛վ, ես գնացի... Գնամ, բարի գիշեր ասեմ բոլորին...

Նա կրկին ժպտաց Հարրիին և շտապեց վերադառնալ Չոյի մոտ:

Հարրին միայնակ քայլեց դեպի Գրիֆինդորի աշտարակը: Դա մի ծայրահեղ տարօրինակ խորհուրդ էր: Ինչու՞ պիտի լոգանքը օգնի հասկանալ ծվի հանելուկը: Գուցե Սեղրիկն իրեն ծաղրու՞մ էր: Գուցե

փորձում էր Հարրիին հիմարացնել, որպեսզի Չոն Սեդրիկին համեմատելով Հարրիի հետ ավելի շատ հավանի նրան:

Չաղ Կոմսուիին և նրա ընկերուիի Վիոլետան փստվստացնելով ննջում էին մուտքի դիմանկարի մեջ: Հարրին ստիպված էր մի քանի անգամ գոռալ «շահարիկի լապտերիկ», որպեսզի արթնացնի նրանց: Եվ երբ վերջապես արթնացան, ծայրահեղ բարկացան: Հարրին ներս մագլցեց ընդհանուր սենյակ և Ոոնին ու Հերմիոնային գտավ թեժ մենամարտի մեջ: Նրանք միմյանցից երեք մետր հեռու կանգնած, կարմրատակած երեսներով ծայները գլուխները զցած, գոռում էին միմյանց վրա:

— Եթե քեզ դա դուր չի գալիս, ինձնից էլ լավ գիտես, թե ինչ անես, — գոռում էր Հերմիոնան: Նրա մազերը սկսել էին թափվել նրբագեղ սանրվածքից, իսկ դեմքն այլայլված էր բարկությունից:

— Օհ, գիտե՞մ, իա՞... — ի պատասխան գոռում էր Ոոնը, — և այդ ի՞նչ պիտի անեմ:

— Հաջորդ անգամ, երբ պարահանդես լինի, ուրիշներից առաջ խնդրիր, որ քեզ հետ գամ, և ինձ մի՛ թողնիր բոլորից հետո վերջին պահեստային հերթին:

Ոոնը հանկարծ նմանվեց բերանը անձայն բացուխուփ անող ոսկե ձկնիկի, մինչդեռ Հերմիոնան կրումկների վրա շրջվեց ու փոթորկալից հեռացավ աղջիկների ննջասենյակ տանող աստիճաններով: Ոոնը շրջվեց ու նայեց Հարրիին:

— Հա՛... — հազիվ կարողացավ ասել նա, ասես խլացած լիներ որոտից, — իա... Ահա քեզ և ապացույց... որ նրանք երբեք ոչինչ չեն հասկանում...

Հարրին ոչինչ չպատասխանեց: Նա չափազանց շատ էր գնահատում Ոոնի հետ իր նախկին մտերիմ հարաբերությունների վերականգնումը, որպեսզի իրեն թույլ տար բարձրածայն արտահայտել մտքին եղածը... բայց իրականում կարծում էր, որ Հերմիոնան ամեն ինչ շատ ավելի լավ էր հասկացել, քան Ոոնը:

Ճաշ

Գլուխ 24. Ոհտա Սքիթերի «թեժ նյութը»

Ծննդյան տոների հաջորդ օրը բոլորը շատ ուշ արթնացան: Գրիֆինդորի ընդհանուր սենյակը շատ ավելի լուռ էր՝ համեմատած վերջին ժամանակների հետ, և ծովյ զրույցները այստեղ-այնտեղ բավականին հաճախ համեմվում էին անթաքույց հորանջներով: Հերմիոնայի մազերը կրկին իրենց փարթամ գանգրաբաշ տեսքն էին ստացել: Նա Հարրիին խոստովանեց, որ մազերը հարթեցնելու համար պարահանդեսի օրը անհայտ քանակության մազ փայլեցնող ու հարթեցնող քսուկ էր օգտագործել.

— ...բայց չեմ պատրաստվում ամեն օր մազերս հարթեցնելու համար այդքան ժամանակ կորցնել, — ասաց նա՝ քնքշությամբ շփելով իր գոգին մոռացող Շուշրապի ականջները:

Ոոնը և Հերմիոնան կարծես առանց պայմանավորվելու համաձայնության էին եկել այլևս ոչ մի խոսք չասել իրենց գժտության մասին: Նրանք նույնիսկ ցուցադրական սիրալիր էին միմյանց նկատմամբ, թեև անսովոր պաշտոնական: Ոոնը և Հարրին առանց ժամանակ կորցնելու անմիջապես պատմեցին Հերմիոնային անցած երեկո իրենց ակամա լսած՝ մադամ Մաքսիմի և Հագրիի խոսակցության մասին, սակայն Հերմիոնայի վրա Հագրիի կես-հսկա լինելու փաստն այնպիսի ցնցող ազդեցություն չունեցավ ինչպես Ոոնի վրա:

— Դեհ, ճիշտն ասած, ես այդպես էլ կարծում էի, — ուսերը թոթվելով ասաց նա: — Ես միայն հաստատ գիտեի, որ նա մաքուր հսկա չի կարող լինել, որովհետև նրանք սովորաբար վեց մետր հասակ են ունենում: Բայց, ազնիվ խոսք, ես ուղղակի չեմ հասկանում հսկաների մասին այդ խուճապահը աղմուկ-աղաղակի իմաստը: Մի՞թե կարելի է բոլորին նույն արշինով չափել: Չի կարող պատահել, որ նրանք բոլորն այդքան սարսափելի լինեն: Դա նույն նախապաշարմունքն է, ինչ մարդիկ տածում են դարձվոր մարդագայլերի նկատմամբ... Չե՞ք կարծում, որ դա գուտ կույր անհանդուրժողականություն է:

Ոոնը այնպիսի տեսք ուներ, ասես շատ կուզենար մի որևէ թունոտ բան ասել, բայց ամենայն հավանականությամբ, չուզեցավ ևս մեկ խոսքակրիվ սկսել Հերմիոնայի հետ, որովհետև բավարարվեց միայն Հերմիոնայի խոսելու ընթացքում գլուխը թերահավատությամբ թափահարելով:

Ժամանակն էր մտածել այն տնային աշխատանքների մասին, որոնք իրենք մեծագույն հաճույքով մոռացել էին արձակուրդների առաջին շաբաթվա ընթացքում: Ծննդյան տոներն անցան: Բոլորը մի տեսակ ծովացած ու անհոգ էին, բացի Հարրիից, որը կրկին սկսել էր նյարդայնանալ:

Խնդիրն այն էր, որ փետրվարի քսանչորսը Ծննդյան տոների ավարտից հետո շատ ավելի մոտ էր երևում, իսկ նա դեռ ոչինչ չէր արել ուսկյա ձվի հանելուկը բացահայտելու համար: Հարրին, ամեն անգամ ննջարան մտնելիս, ձուն հանում էր իր ձամպրուկից, տնտղում, հետո մի պահ բացում ու լսում, ամեն անգամ հուսալով մի բան հասկանալ: Նա ամեն կերպ ջանում էր որևէ բանի ննանեցնել իր լսած հնյունները՝ բացի երեսուն երաժշտական սղոցներից, բայց երբեք ոչ մի ննան բան չէր լսել կյանքում: Նա փակում էր ձուն, ուժեղ ցնցում ու կրկին բացում, որպեսզի ստուգի, արդյոք որևէ բան փոխվեց, թե ոչ, բայց ոչինչ էլ չէր փոխվում: Նա փորձեց նույնիսկ հարցեր տալ ձվին, գոռալ՝ աշխատելով ավելի բարձր ձայն հանել քան ձվից ելնող անտանելի ոռնոցը, բայց ոչինչ տեղի չէր ունենում: Նա նույնիսկ սենյակի մի ծայրից մյուսը նետեց ձուն... թեև իրականում հույս էլ չուներ, թե դա կարող է որևէ բանով օգնել իրեն:

Հարրին չէր մոռացել Սեդրիկի տված խորհուրդը, սակայն նրա ավելի քան սառը զգացմունքները Սեդրիկի նկատմամբ թույլ չէին տալիս առայժմ ընդունել նրա առաջարկած օգնությունը, քանի դեռ հույս ուներ մենակ գլուխ հանել: Ամեն դեպքում, նա մտածում էր, որ եթե Սեդրիկն իրոք ցանկանար իրեն օգնել, ապա կարող էր քիչ ավելի հանգամանալից խորհուրդ տալ: Ինքը, Հարրին, չէ՞ որ Սեդրիկին հստակ հայտնել էր, թե ինչ է սպասվում իրենց առաջին առաջադրանքի ժամանակ... իսկ Սեդրիկի կարծիքով Հարրիի օգնության համար արդարացի հատուցումը ընդամենը նրան լոգարան ուղարկելն էր: Իրեն՝ Հարրիին, նման ապուշ օգնություն պետք չէր... Համենայնդեպս, ո՛չ մի այնպիսի մեկից, որն առավոտից երեկո Չոյի հետ ձեռք-ձեռքի բռնած ֆրֆոռում է դպրոցի միջանցքներում... Եվ ուստի նոր կիսամյակի առաջին օրը Հարրին թեև սովորականի պես բերնված գրքերով,

մագաղաքներով և գոչափետուրներով ձեռնամուխ Եղավ դասերին, բայց ստամոքսն անդադար ծանրացած էր ձվի հանելուկի կապակցությամբ Ճնշող անհանգստությունից, ասես այդ հոգսը նույնպես հետք տեղից-տեղ էր տանում:

Չյունը դեռ հաստ շերտով նստած էր դաշտերում, իսկ ջերմոցների պատուհանները ծածկված էին այնպիսի հաստ եղամով, որ Հերբալոգիայի դասին պատուհաններից դուրս ոչինչ չէր երևում: Նման Եղանակին ոչ ոք Կախարդական կենդանիների խնամքի դասի գնալու ոչ մի առանձնահատուկ ցանկություն չուներ, թեև ինչպես Ռոնը ասաց, հրթիռապոչ ուտիժները հաստատ կտաքացնեն իրենց՝ կամ հարձակվելով իրենց վրա, կամ այնպես հրթիռահարելով Հագրիդի փայտաշեն խրճիթը, որ այն իրկիզմի:

Երբ նրանք հասան Հագրիդի խրճիթին, դռան մոտ նրանց սպասում էր մի տարեց վիուկ, կարծ կտրված գորշ մազերով և առաջ ընկած մեծ ծնոտով:

— Ծտապե՞ք, զանգն արդեն հինգ րոպե առաջ է հնչել, — հաշոցի պես գոռաց նա, մինչ բոլորը խոր ձյան հետ պայքարելով մոտենում էին նրան:

— Ո՞վ եք դուք, — հարցրեց Ռոնը՝ զարմացած նայելով նրան: — Ու՞ր է Հագրիդը:

— Իմ անունը պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանք է, — կարծ ասաց նա, — ես ձեր Կախարդական կենդանիների խնամքի փոխարինող ուսուցիչն եմ:

— Ու՞ր է Հագրիդը — բարձրաձայն կրկնեց Հարրին:

— Նա պաշտոնաթող է Եղել, — կարծ պատասխանեց պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանքը:

Տհաճ ու ծաղրաձայն ծիծաղի հնչյուններ հասան Հարրիի ականջներին: Նա շրջվեց: Դրաքո Մալֆոյը և մյուս սլիզերինցիները միացան դասարանին: Բոլորը շատ ուրախ ու գոհ տեսք ունեին, և ոչ մեկը չզարմացավ՝ տեսնելով պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանքին:

— Այս կողմը, խնդրեմ, — ասաց պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանքը և ինքն առաջինը քայլեց այն փարախի ցանկապատի երկայնքով, որտեղ ցնցվելով կանգնած էին Բոբատոնի հսկա ծիերը: Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան հետևեցին նրան՝ անդադար ուսերի վրայով հետ նայելով Հագրիդի խրճիթին: Բոլոր վարագույրները քաշված էին: Գուցե Հագրիդը տանն էր, միայնակ ու իիվա՞նդ:

— Ի՞նչ է եղել Հագրիդին, — ասաց Հարրին՝ շտապելով հասնել պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանքի հետևից:

— Զեր գործը չէ, — այնպիսի տոնով ասաց նա, ասես համոզված էր, որ Հարրին անպատճի հետաքրքրասիրություն է ցուցաբերում:

— Հենց իմ գործն է, — տաքացած ասաց Հարրին: — Ի՞նչ է եղել նրան:

Սակայն պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանքը շարունակեց քայլել, ասես չէր էլ լսել նրան: Նա ուղղորդեց նրանց փարախի կողքով, որտեղ Բոբատոնի ձիերը ցրտից անհանգիստ հետուառաջ էին շարժվում և տարավ դեպի Արգելված անտարի եզրը: Անտարից իրենց անջատող ցանկապատին կապված կանգնած էր մի խոշոր ու անչափ գեղեցիկ միեղջյուր:

Աղջիկներից շատերը ախուվախ բարձրացրին՝ տեսնելով միեղջյուրին:

— Օ՛հ, ի՞նչ գեղեցիկ է, — շշնջաց Լավենդեր Բրաունը: — Ինչպե՞ս եք կարողացել բռնել դրան: Ասում են, որ դրանց բռնելը չափազանց դժվար է:

Միեղջյուրն այնքան կուրացնող սպիտակ էր, որ նույնիսկ ծյունը նրա շուրջը խամրած էր երևում: Կենդանին նյարդայնորեն դոփում էր գետնին իր ոսկե սմբակով և հետ զցում մեկ եղջյուրով զարդարված գեղեցիկ գլուխը:

— Հե՞տ, հետ կանգնե՞ք, տղանե՞ր, — հաչոցի պես գոռաց պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանքը՝ ձեռքն առաջ նետելով ու բռնելով Հարրիի կրծքից: — Միեղջյուրները միայն կանանց են մոտ թողնում: Աղջիկնե՞ր, կանգնեք առաջին շարքում և շատ զգուշ մոտեցեք: Հանգի՞ստ... հանգի՞ստ...

Նա աղջիկների հետ միասին սկսեց դանդաղ մոտենալ միեղջյուրին, տղաներին թողնելով՝ փարախի ցանկապատի մոտ դիտորդի դերում կանգնած:

Այն պահին, երբ պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանքը հեռացավ լսելիության սահմանից, Հարրին շրջվեց դեպի Ոռնը.

— Ի՞նչ ես կարծում, ի՞նչ է կատարվել նրա հետ: Կարծում ես ուստիձներից մեկը...

— Օհ, նրա վրա ոչ ոք չի հարձակվել, Փո՛թթեր, եթե դա ես մտածում, — մեղրաձայն ասաց Մալֆոյը: — Ո՛չ, նա ուղղակի ամաչում է ցույց տալ հսկայի իր այլանդակ երեսը:

— Ի՞նչ... ի՞նչ ես ուզում ասել, — կտրուկ հարցրեց Հարրին:

Մալֆոյը ձեռքը մտցրեց իր պարեգոտի գրպանը և հանեց լրագրից կտրված մի ծալած էջ:

— Ինքդ տե՛ս, — ասաց նա, — իեզ չէի ուզենա նման տհաճ լուր հայտնել քեզ, Փո՛թթեր...

Նա ծիծաղից փողկաց, երբ Հարրին նրա ձեռքից ձանկեց թերթը, բացեց ու սկսեց կարդալ Ռոնի, Շեյմոսի, Դինի և Նեվիլի հետ միասին, ովքեր նրա թիկունքում խմբվելով կարդում էին նրա ուսերի վրայով։ Դա մի հոդված էր, որի վերնագրի տակ, անշափ խորամանկ ժպտացող Հագրիդի մեջ լուսանկարն էր։

ՀԱՅՐԵՆԻՑ «ՄԵԾ» ՍԽԱԼԸ

«Ալբուս Դամբլդորը, Հոգվարթսի Հրաշագործության և կախարդանքի դպրոցի էքսցենտրիկ տնօրենը, երբեք չի վախեցել ծայրահեղ հակասական նշանակումներից, — գրում է լրագրի հատուկ թղթակից Ռիտա Սքիթերը։ — Այս տարի սեպտեմբեր ամսին նա վարձել է Ալաստոր (Գիծ-աչք) Մուդիին, չարաբաստիկ մասնագիտությամբ հանրահայտ չարհալածող, նախկին ավորոհն՝ դպրոցում հնքնապաշտպանություն սև ուժերից առարկան դասավանդելու համար։ Այդ որոշումը տեղիք տվեց Հրաշագործության Նախարարության բազմաթիվ պաշտոնյաների հիմնավոր զարմանքին, քանզի Մուդին հանրահայտ սովորություն ունի հարձակվել ցանկացած մեկի վրա, ով իր ներկայությամբ կարող է հանկարծակի շարժում կատարել։ Գիծ-Աչք Մուդին, սակայն, շատ պատասխանատու և բարյացակամ է երևում համեմատած Դամբլդորի մյուս՝ կես-մարդ դասախոսի հետ, որին նա վարձել է Կախարդական կենդանիների խնամքի առարկան դասավանդելու համար։

Ուրբեուս Հագրիդը, որը չի հերքում այն հանգամանքը, որ երրորդ դասարանից հեռացվել է Հոգվարթսից՝ անավարտ թողնելով հրաշագործի կրթությունը, ծառայել է Հոգվարթսում

որպես Դարպասների ու հանդավարների պահապան այն օրից ի վեր ինչ ստացել է այդ նշանակումը Դամբլդորից: Սակայն անցած տարի, Հագրիդը, շնորհիվ Տնօրենի վրա ունեցած իր առեղծվածային ազդեցության, հաջողեց նաև լրացուցիչ պաշտոն ստանալ, այն է՝ ոչ ավել, ոչ պակաս Կախարդական կենդանիների խնամքի ուսուցչի պաշտոնը, ինչն առավել ևս ապշեցուցիչ է, քանզի նշանակման ընտրության համար կային բազմաթիվ ավելի բարձր որակավորում ունեցող մասնագետ հավակնորդներ:

Տագնապալից խոշորամարմին և ահարկու դաժան տեսք ունեցող Հագրիդը օգտագործում է իր նոր ձեռք բերած իշխանությունը ուսանողներին ահաբեկելով իրար հաջորդող աննկարագրելի վտանգավոր կենդանիներով:

Մինչ Դամբլդորն աչք է փակում Հագրիդի արարքների վրա, նրա անպատասխանատու գործողությունների պատճառով մի քանի աշակերտներ ենթարկվել են վտանգավոր արարածների հարձակմանը և ծանրագույն վնասվածքներ ստացել:

«Ինձ վրա հարձակվեց հիպոգրիֆը, իսկ իմ ընկեր Վինսենթ Քրեբի ձեռքը երկար ժամանակ բորբոքված էր ֆլոբեր-թրթուրի կծածի պատճառով, — ասում է չորրորդ դասարանցի աշակերտ Դրաքո Մալֆոյը: — Մենք բոլորս ատում ենք Հագրիդին, բայց ուղղակի չափազանց վախեցած ենք որևէ բան ասելու համար»:

Հագրիդը, սակայն, աշակերտների նկատմամբ իր ահաբեկիչ վերաբերնունքը դադարեցնելու ոչ մի մտադրություն չունի: Անցած ամիս «Մարզարե» օրաթերթի լրագրողի հետ գրույցի ժամանակ նա ընդունեց, որ խաչասերման ճանապարհով ստացել և խնամում է ծայրահեղ վտանգավոր արարածների՝ իրթիռապոչ ուստիձների, որոնք մանտիկորի և հրաշունչ խեցգետնի

խաչասերման արդյունքն են: Նոր տեսակի հրաշագործական կենդանիների բուծումը, անշուշտ, սովորաբար վերահսկում էր Կախարդական կենդանիների կանոնակարգման և վերահսկման վարչությունը: Հագրիդը, սակայն իրեն ըստ Երևույթին վեր է դասում նման աննշան իրավական սահմանափակումներից:

«Մենք ուղղակի լավ ժամանակ էինք անցկացնում», — պատասխանեց նա՝ խոսակցության թեման հապշտապ փոխելուց առաջ:

Այդ ամենից բացի, «Մարգարե» օրաթերթն այժմ հստակ փաստարկներ ունի, առ այն, որ Հագրիդը բնավ զտարյուն հրաշագործ չէ, ինչպես միշտ ներկայացրել է իրեն: Նա ըստ էության նույնիսկ մաքուր մարդ արարած էլ չէ: Նրա մայրը, ոչ այլ ոք է, քան հավաստի աղբյուրներով հաստատված, հսկայուիի Ֆրիդվուլֆան, որի գտնվելու վայրը ներկայումս անհայտ է:

Այյունարբու և գազանաբարո հսկաներն իրենք իրենց կանգնեցրին ոչնչացման եզրին՝ անցյալ հարյուրամյակի ընթացքում կատարված բազմաթիվ արյունահեղ միջցեղային պատերազմների պատճառով: Իսկ այն մի խումբ հսկաները, ովքեր դեռ ողջ էին մնացել մինչև մեր ժամանակները, տասնհինգ տարի առաջ միացան Գիտեք-թե-ում և պատասխանատու են նրա սահմուկեցուցիչ իշխանության օրոք կատարված ամենաահավոր զանգվածային մագլասպանությունների համար:

Մինչդեռ Սև կողմի դեմ պայքարող ավորները որսացին ու վնասազերծեցին Գիտեք-թե-ումը ծառայող հսկաներից շատերին, Ֆրիդվուլֆան նրանց թվում չէր: Հնարավոր է, որ նա ապաստան է գտել դեռ ողջ հսկաների համայնքներից մեկում, որոնք մինչև օրս բնակվում են հեռավոր լեռնային շրջաններում: Եթե Հագրիդի կամայականությունները Կախարդական կենդանիների խնամքի

դասերին չղաղարեն, մնում է Ենթադրել, որ Ֆրիդվուլֆայի որդին ժառանգել է իր մոր չարակամ, վայրի էությունը:

Հանգամանքների տարօրինակ բերումով Հագրիդը կարողացել է սերտ բարեկամական կապեր հաստատել հենց այն տղայի հետ, որը պատճառ դարձավ Գիտեք-թե-ում կործանմանը՝ դրանով իսկ ստիպելով Հագրիդի սեփական մորը և Գիտեք-թե-ում կողմնակից մյուս հսկաներին փախչել և թաքնվել հեռավոր վայրերում: Ամենայն հավանականությամբ, Հարրի Փոթթերը տեղյակ չէ իր խոշորամարմին ընկերոջ մասին տիած ճշմարտությանը... բայց անկասկած Ալբուս Դամբլդորն իրազեկ է և պարտավոր է հոգալ, որպեսզի Հարրի Փոթթերը և նրա մյուս դպրոցական ընկերները զգուշացված լինեն կես-հսկաների հետ շփումից բխող հնարավոր վտանգների մասին»:

Հարրին վերջացրեց կարդալ և նայեց Ռոնին, որի ծնոտը կախ էր ընկել:

— Ինչպես է իմացել, — շշնչաց նա:

Բայց Հարրիին բոլորովին դա չէր անհանգստացնում:

— Ի՞նչ ես ուզում ասել. «Մենք բոլորս ատում ենք Հագրիդին»... — նետեց Հարրին Մալֆոյին, — էս ի՞նչ ապուշություններ ես դուրս տվել, — շարունակեց նա մատնացույց անելով Քրեբին, — ...ձեռքդ բորբոքված էր ֆլոբեր-թրթուրի կծածի՞ց... Այդ թրթուրները նույնիսկ բերան չունեն, ուր մնաց թե ատամ ունենային...

Քրեբը ինքն իրենից շատ գոհ քրթմնջում էր քթի տակ:

— Հա, մեր օգրի զավակի մանկավարժական կարիերան կարելի է ավարտված համարել, — ասաց Մալֆոյը՝ աչքերը փայլեցնելով: — Պարզվում է, նա կես-հսկա է... Իսկ ես կարծում էի, որ փոքր ժամանակ մի շիշ Սկելե-գրո է կուլ տվել... Ոչ մեկի ծնողներին դա դուր չի գա... Հիմա բոլոր մայրիկներն ու հայրիկները գիշերները չեն քնի՝ մտածելով, որ նա կուտի իրենց բալիկներին, հա-հա-հա...

— Դու՛...

— Դուք այդտեղ հետևո՞մ եք իմ ասածներին...

Պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանքի ձայնը հնչեց՝ իր կողմը հրավիրելով տղաների ուշադրությունը: Աղջկերը խմբվել էին միեղջյուրի շուրջը և շոյում էին նրան: Հարրին այնքան բարկացած էր, որ «Մարգարե» օրաթերթի հոդվածն ուղղակի դոդում էր նրա ձեռքում: Նա շրջվեց ու չտեսնող աչքերով նայեց միեղջյուրին: Պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանքը այդ պահին բարձրաձայն թվարկում էր միեղջյուրի բազմաթիվ հրաշագործական հատկությունները, որպեսզի տղաները նույնպես լսեն:

— Շատ կուզենայի, որ այդ կինը մնար մեր դասախոսը, — ասաց Փարվարի Փաթիլը, երբ դասի վերջում, բոլորը միասին վերադառնում էին ամրոց ճաշելու: — Ես նույնիսկ չեմ պատկերացնում, որ Կախարդական կենդանիների խնամքի դասը կարող է այդքան հետաքրքիր լինել... Երբ ուսումնասիրում ես նման հրաշալի արարածների, ինչպես միեղջյուրներն են, ոչ ամեն տեսակի հրեշների...

— Իսկ Հագրիդի մասին ի՞նչ կասես, — բարկացած ասաց Հարրին, երբ բարձրանում էին աստիճաններով:

— Իսկ ի՞նչ կարող եմ ասել նրա մասին, — ասաց Փարվարին սառը ձայնով, — նա կարող է մնալ հանդավարների պահապանը...

Փարվարին պարահանդեսից հետո շատ սառն էր Հարրիի նկատմամբ: Նա համոզված էր, որ Հարրին պարտավոր էր ավելի շատ ուշադրություն դարձնել իրեն, բայց ամեն դեպքում, նա կարծես բոլորովին էլ վատ ժամանակ չէր անց կացրել պարահանդեսին և բոլոր նրանց, ովքեր պատրաստ էին լսել իրեն, պատմում էր, որ պայմանավորված է բոբատոնցի մի տղայի հետ հաջորդ հանգստյան օրը Հոգսմիդ գնալու մասին:

— Իրոք շատ լավ դաս էր, — ասաց Հերմիոնան, երբ միասին մտան Մեծ դահլիճ, — նույնիսկ այն ամենի կեսը չգիտեի, ինչ պատմեց պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանքը միեղ...

— Իսկ դու, ա՛յ, սրան նայի՞ր, — գոռաց Հարրին և «Մարգարե» օրաթերթի հոդվածը խոթեց Հերմիոնայի ձեռքը:

Հերմիոնայի ծնոտը կախ ընկավ, երբ կարդաց հոդվածը: Նրա արձագանքը ճիշտ նույնն էր, ինչ Ռոնինը:

— Բայց ինչպես է այդ զգվելի Սքիթերը ինացել այս ամենի մասին: Հնարավո՞ր է, որ Հագրիդն ինքը միամտորեն պատմած լինի նրան:

— Ո՞չ, — ասաց Հարրին և կատաղած մոտենալով գրիֆինդորի սեղանին ինքն իրեն նետեց աթոռներից մեկի վրա, — նա նույնիսկ մեզ երբեք չի պատմել այդ մասին: Ես համոզված եմ, որ այդ կինը այնքան է բարկացել, որ Հագրիդը ոչ մի զգվելի լուր չի պատմել իմ մասին, որ սկսել է հոտոտել ու փորփորել նրա տակը:

— Գուցե նա լսել է Հագրիդի ու մադամ Մաքսիմի խոսակցությունը պարահանդեսի ժամանակ, — հանգիստ ասաց Հերմիոնան:

— Նա պարտեզում չէր, մենք նրան կտեսնեինք, — ասաց Ռոնը, — իամ էլ նրան արգելված է դպրոցի տարածքը մտնել... Հագրիդն ասաց, որ Դամբլդորն արգելել է նրան...

— Գուցե նա Անտեսանելիության թիկնոց ունի, — ասաց Հարրին, հավի մսով ապուր լցնելով իր ափսեի մեջ և բարկությունից կեսը թափելով սեղանին: — Նրա ոճին շատ կսպեր թփուտներում թաքնվելն ու մարդկանց ականջ դնելը:

— Ուզում ես ասել, ճիշտ ինչպես դու և Ռոնն էիք արել, — ասաց Հերմիոնան:

— Մենք չենք փորձում և չենք էլ ուզում ականջ դնել նրանց խոսակցությանը, ուղակի այդպես ստացվեց, — վրդովված ասաց Ռոնը: — Մենք այլընտրանք չունեինք: Միամիտ ապուշը, ուր պատահի նստում խոսում է հսկայուիհի մայրիկ ունենալու մասին, երբ ով ասես կարող է լսել իրեն:

— Մենք պետք է շտապ գնանք նրան տեսության, — ասաց Հարրին, — իենց այս երեկո Բախտագուշակության դասից հետո, պետք է գնանք ու ասենք, որ մենք նրա հետ ենք... Միայն չասես, որ չես ուզում, որ նա վերադառնա դաս տալու, — գրեթե գոռալով նետեց նա Հերմիոնային:

— Ե՞ս... Ես չեմ պատրաստվում ձևացնել, իբր չէի ուզենա, որ մի խելքը գլխին դասատու ունենայինք Կախարդական կենդանիների խնամքից... բայց ես իհարկե ուզում եմ, որ Հագրիդը վերադառնա, — արագ ավելացրեց Հերմիոնան՝ կծկվելով Հարրիի կատաղած հայացքի տակ:

Եվ երեկոյան ընթրիքից հետո նրանք երեքով կրկին դուրս եկան ամրոցից և ձյունապատ հանդավարներով գնացին դեպի Հագրիդի խրճիթը: Նրանք դուռը թակեցին և լսեցին ժանիքի զվարք հաշողը:

— Հազրիդ, մենք ենք, — գոռաց Հարրին ամբողջ ուժով թակելով դուռը,
— բաց արա՛...

Պատասխան չեղավ: Լսվում էր, թե ինչպես է ժանիքը ներսից քերծում դուռը, վնասալով ու սվսվացնելով, բայց դուռը չբացվեց: Մոտ տասը րոպե նրանք թակեցին, բայց Հազրիդն այդպես էլ դուռը չբացեց: Ունը նույնիսկ մոտեցավ ու թակեց պատուհաններից մեկը, բայց կրկին ոչ մի պատասխան չեղավ:

— Մեզնից ինչո՞ւ է խուսափում, լավ... — ասաց Հերմիոնան, երբ վերջապես հուսահատված վերադառնում էին դպրոց: — Նա իո չի մտածում, որ մեզ համար որևէ նշանակություն ունի նրա կես-հսկա լինելը:

Բայց Հազրիդի համար դա կարծես նշանակություն ուներ: Ամբողջ շաբաթ Հազրիդը ոչ մի տեղ չերևաց: Նույնիսկ ճաշի ժամերին չէր գալիս ուսուցչական սեղանի մոտ, ոչ էլ հանդավարներում էր երևում իր պարտականությունները կատարելիս: Իսկ Կախարդական կենդանիների խնամքի դասերը շարունակում էր վարել պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանքը: Մալֆոյը ոչ մի առիթ բաց չէր թողնում նրանց ծաղրելու համար:

— Կարոտու՞մ եք ձեր խառնածին ընկերոջը, իա՞, — անդադար շշնջում էր նա Հարրիի ականջին, հատուկ այն պահերին, երբ մոտակայքում որևէ ուսուցիչ էր լինում, որպեսզի խուսափի Հարրիի հնարավոր հակահարվածից, — կարոտու՞մ եք, իա՞ ձեր փիղ մարդուն:

Հունվարի կեսին թույլատրվեց այցելության գնալ Հոգսմիդ: Հերմիոնան շատ զարմացավ, երբ իմացավ, որ Հարրին պատրաստվում է Հոգսմիդ գնալ:

— Ես կարծեցի, որ դու կմնաս ընդհանուր սենյակում, որպեսզի օգտվելով մի քանի ժամ խաղաղությունից, կարողանաս աշխատել, — ասաց նա, — իրոք քեզ պետք է լուծել ձվի հանելուկը:

— Օհ, ես... ես արդեն գրեթե գլխի եմ ընկել, թե ինչ հանելուկ է դա, — ստեց Հարրին:

— Իրո՞ք, արդեն գլխի ես ընկել, — ասաց Հերմիոնան տպավորված տեսքով, — ապրե՛ս, ուղղակի հիանալի է:

Հարրիի ներսը, մեղավոր տրորվեց, բայց նա մի կողմ վանեց ներքին մեղավորության զգացումը: Ի վերջո, նա դեռ իինգ շաբաթ ուներ ձվի հանելուկը լուծելու համար, իսկ դա մի ամբողջ հավիտենություն էր թվում...

իսկ եթե ինքը զնա Հոգսմիդ, ինարավոր է, որ այնտեղ տեսնի Հագրիդին, և փորձի համոզել նրան վերադառնալ:

Հարրին, Ունը և Հերմիոնան շաբաթ օրը միասին դուրս եկան ամրոցից և սառն ու թաց մարգագետնով շարժվեցին դեպի դարպասները: Անցնելով լճի մեջ խարսխված Դարմսթենգի նավի կողքով, նրանք տեսան Վիկտոր Կրամին, որը հանկարծ հայտնվեց նավի տախտակամածին՝ հագին միայն լողորդի վարտիկ: Նա շատ նիհար էր, բայց շատ ավելի ջլապինդ ու ամրակազմ քան երևում էր, որովհետև նա մագլցեց նավակողի վրա, ջրասուզորդի պես ձգվեց, ձեռքերը վեր բարձրացրեց ու նետվեց լճի մեջ:

— Կատարյալ գիծ է, — ապշահար ասաց Հարրին, անթարթ նայելով Կրամի սևահեր գլխին, որը մի քանի մետր ջրի տակ լողալով, կրկին ջրի երես դուրս թռավ լճի մեջտեղում, — ջուրը սառուցի պես սառն է... Այս հունվար ամիսն է:

— Այնտեղ, որտեղից նա գալիս է շատ ավելի ցուրտ է, — ասաց Հերմիոնան, — Ենթադրում եմ նույնիսկ, որ նրա համար ջուրը հաճելի շերմաստիճանի է:

— Հա՛, բայց իսկա ութունու՞կը, — ասաց Ունը, բայց նրա ձայնը բոլորովին անհանգստացած չէր... Այն նույնիսկ ինչ-որ առումով հուսադրված էր: Հերմիոնան նկատեց դա և խոժոռվեց:

— Նա իրոք շատ լավ տղա է, գիտե՞ք, — ասաց նա: — Նա բոլորովին էլ նման չէ Դարմսթենգի մասին ձեր մտածածին: Նրան այստեղ շատ դուր է գալիս: Նա ինքն է ինձ ասել:

Ունը չպատասխանեց: Պարահանդեսի օրվանից ի վեր նա ոչ մի անգամ չէր խոսել Վիկտոր Կրամի մասին, բայց Հարրին մի պստիկ ձեռք էր գտել նրա մահճակալի տակ Սուրբ Ծննդուի հաջորդ օրը, որը շատ նման էր բուլղարական քվիդիչի թիմի համազգեստը կրող մի փոքրիկ արձանիկից պոկված մասի:

Հարրին ամբողջ ձանապարհին և Հոգսմիդի միակ փողոցի վրա աչալուրջ որոնում էր Հագրիդին և առաջարկեց մտնել «Երեք ցախավել», երբ համոզվեց, որ Հագրիդը խանութերից ոչ մեկում չի երևում:

Պանդոկը սովորականի պես մարդաշատ էր, բայց սեղաններին զցված մեկ արագ հայացքից Հարրիի համար պարզ դարձավ, որ Հագրիդն այնտեղ չէր: Ճնշող զգացումով նա Ունի ու Հերմիոնայի հետ միասին մոտեցավ

վաճառասեղանին և երեք մեղրագինի պատվիրեց մադամ Ռոզմերթային։ Բարի սեղանի մոտ կանգնած մռայլ մտածում էր, որ ճիշտ կլիներ երևի, եթե ինքը մնար ամրոցում ու զբաղվեր իր ոռնացող ձվի հանելուկով։

— Նա, ի՞նչ է, երբեք գործի չի՞ գնում, — հանկարծ շնչաց Հերմիոնան։
— Այն կողմը նայե՞ք։

Նա մատնացուց արեց բարի հետևում գտնվող հայելին, և Հարրին տեսավ Լուդո Բեգմանի արտացոլումը, որը մի խումբ գործինների հետ միասին նստած էր մի ստվերախիտ անկյունում։ Բեգմանը շատ ցածրաձայն ու արագ ինչ-որ բան էր ասում գործիններին, ովքեր բոլորը մեկի պես ձեռքերը խաչաձևել էին կրծքներին և շատ սպառնալից տեսք ունեին։

Իրոք տարօրինակ էր, մտածեց Հարրին, որ Բեգմանն այստեղ էր՝ «Երեք ցախավելում», այնպիսի հանգստյան օրով, երբ Հրաշամարտի իրադարձություն էլ չկար, ուստի նա ըստ էության ոչ մի գործ չուներ այդտեղ։ Հարրին որոշ ժամանակ դիտեց Բեգմանին հայելու մեջ։ Մարդ կրկին շատ լարված ու մտահոգ տեսք ուներ, նույնքան մտահոգ ու լարված, որքան այն գիշեր անտառում, Սև նշանի հայտնվելուց առաջ։ Բայց հենց այդ պահին Բեգմանն ինքը նայեց բարի կողմը և, տեսնելով Հարրիին, վեր կացավ տեղից։

— Մի րոպե... մի րոպե... — խռպոտ ձայնով ասաց նա գործիններին և ամբողջ պանդոկով շտապեց դեպի Հարրին, կրկին պատանեկան ժայիտը դեմքին։ — Հա՛րի... ինչպե՞ս ես... Ես էլ հույս ունեի տեսնել քեզ այստեղ։ Ամեն ինչ լա՞վ է...»

— Լավ է, շնորհակալություն, — ասաց Հարրին։
— Կարո՞ղ եմ քեզ հետ մի րոպե առանձին խոսել, Հա՛րի, — ասաց Բեգմանը հուզված։ — Կարո՞ղ եք դուք երկուսդ մեզ մի քանի րոպե մենակ թողնել։

— Ըսմ... Լավ, — ասաց Ռոնը և Հերմիոնայի հետ միասին գնաց որևէ ազատ սեղան փնտրելու։

Բեգմանը Հարրիին հնարավորինս հեռու տարավ մադամ Ռոզմերթայից՝ հասցնելով մինչև վաճառասեղանի ծայրը։

— Դեհ, ես մտածեցի, որ կարող եմ կրկին շնորհավորել քեզ Եղջերապոչի դեմ տարած հաղթանակի կապակցությամբ, Հա՛րի, — ասաց Բեգմանը, — իրոք հիասքանչ հաղթանակ էր։

— Շնորհակալություն, — ասաց Հարրին, բայց հաստատ գիտեր, որ Բեգմանի ուզածը իրականում դա չէր, որովհետև նա միանգամայն կարող էր շնորհավորել իրեն Ռոնի և Հերմիոնայի ներկայությամբ։ Սակայն Բեգմանը կարծես այնքան էլ չէր շտապում ասել իր իրական ասելիքը։ Հարրին նկատեց, որ նա բարի սեղանի հետևում գտնվող հայելու մեջ դիտում էր գորլիններին, ովքեր իրենց մութ անկյունում լուր նստած, շեղ աչքերով սկեռուն դիտում էին Բեգմանին ու իրեն։

— Բացարձակ մղջավանջ է, — կիսաձայն ասաց Բեգմանը Հարրիին՝ նկատելով, որ նա նույնպես նայում է գորլիններին։ — Շատ վատ են անգլերեն խոսում... Ճիշտ այնպիսի իրավիճակ է, ինչ բուլղարացիների հետ Քվիդիչի Աշխարհի Գավաթի խաղի ժամանակ... բայց նրանք գոնե մարդկային շարժուծն ունեին, իսկ սրանք շարունակ բլբլացնում են գորելդիգութով... իսկ ես գորելդիգութով միայն մեկ բառ գիտեմ. ԲԼԱԴՎԱԶ... ինչը նշանակում է «Վերցրու կացինդ»։ Բնականաբար, ես այդ բառը նրանց մոտ բարձրածայն չեմ ասի, թե չէ հանկարծ կմտածեն, թե սպառնում եմ նրանց։

Բեգմանը բամբ ձայնով կարծ ծիծաղեց։

— Ի՞նչ են ուզում, — հարցրեց Հարրին՝ նկատելով, որ գորլիններն աչքները չեն կտրում Բեգմանից։

— Ըը... Դեհ... — կմկմալով ասաց Բեգմանը՝ հանկարծ շատ նյարդային տեսք ստանալով, — նրանք այստեղ, ըըմ... Բարթի Քրաուչին են փնտրում... Ըը... Դեհ... Ես նրան փնտրում, — ասաց Հարրին, — Մի՞թե նա լոնդոնում չէ... Չէ՞ որ նա պետք է Նախարարությունում լինի... Ըը... Դեհ... Ես գաղափար անգամ չունեմ, թե նա որտեղ է, — ասաց Բեգմանը։ — Նա, եթե կարելի է այդպես ասել... Ըըմ, դադարել է աշխատանքի գալ։ Արդեն մի քանի շաբաթ է, ինչ գործի չի եկել։ Երիտասարդ Փերսին, նրա օգնականը, ասում է, որ նա հիվանդ է։ Ակնհայտորեն Բարթին նրան բվերով իրահանգներ է ուղարկում գործի մասին։ Բայց, Հա՛րի, պիտի խնդրեմ, որ այդ մասին ոչ մեկին ոչինչ չասես։ Որովհետև այդ անտանելի Ռիտա Սքիթերը քիթն ամեն տեղ խոթում է, և ես պատրաստ եմ գրագ գալ, որ նա Բարթիի հիվանդության շուրջը մի շատ աղմկալի պատմություն կսարքի։ Ամենայն հավանականությամբ կհայտարարի, որ նա նույնպես կորել է Բերթա Ջորկինսի պես։

— Իսկ Բերթա Զորկինսի մասին որևէ բան լսե՞լ եք, — հարցրեց Հարրին:

— Ոչ, — ասաց Բեգմանը, կրկին շատ նյարդայնացած տեսքով, — ես անշուշտ արդեն կարգադրել եմ, որ նրան փնտրեն... (Վաղուց ժամանակն է, մտածեց Հարրին), — և պետք է ընդունել, որ այդ ամենը շատ տարօրինակ է: Մի բան հստակ գիտենք, որ նա հասել է Ալբանիա, որովհետև այնտեղ հանդիպել է իր զարմուհուն: Հետո նա իր զարմուհու տնից հեռացել է հարավ և հանդիպել մորաքրոջը... իսկ հետո ուղղակի անհետացել է, առանց որևէ հետք թողնելու... Ասես գետնի տակն է անցել: Նա այն տեսակի կանանցից չէ, ովքեր կարող են սիրահարվել ու փախչել սիրած տղամարդու հետ... բայց... էս ինչի՝ մասին ենք խոսում... Էլ ուրիշ խոսելիք չունե՞նք, ինչ է, բացի գոբլիններից ու Բերթա Զորկինսից... Ես իրականում ուզում էի քեզ մի բան հարցնել, — Բեգման ձայնը իջեցրեց, — ինչպես են գործերդ ուսկե ծվի հետ:

— Վվ-վատ չեն, — անվստահ ասաց Հարրին:

Բեգմանը կարծես գիտեր, որ նա իր հետ անկեղծ չի:

— Լսի՞ր, Հա՛րրի, — ասաց նա (դեռ շատ ցածր ձայնով), — ես ինձ շատ վատ եմ զգում այս ամենի կապակցությամբ... քեզ ուղղակի քո կամքին հակառակ ներքաշեցին այս մրցամարտի մեջ... Դու ինքդ քո կամքով չես մտել այս ամենի մեջ... և եթե... — (Նրա ձայնը հասավ շշուկի աստիճանի, այնպես որ Հարրին ստիպված էր ավելի մոտ թեքվել, որպեսզի լսի) — ... եթե ես կարող եմ ընդհանրապես օգնել քեզ... մի փոքր իրել ճիշտ ուղղությամբ... ապա ինչու՞ ոչ... Գիտե՞ս, տղա՛ս, ես քեզ շատ եմ համակրում... Ինչպես անցար այդ վիշապի կողքով... Հերիք է միայն մեկ բառ ասես...

Հարրին վեր նայեց Բեգմանի կլոր վարդագույն դեմքին և մեծ ու կլոր, մանկական երկնագույն աչքերին:

— Բայց ենթադրվում է, որ մենք պետք է ինքնուրույն գտնենք հանելուկի պատասխանը, — ասաց նա՝ հոգալով, որ ձայնը շատ անտարբեր ինչի, և ոչ այնպես, ասես ինքը մեղադրում է Հրաշագործական խաղերի ու մարզաձևերի վարչության պետին կանոնները խախտելու մեջ:

— Դեհ... Դեհ լավ, — անհամբերությամբ ասաց Բեգմանը, — բայց... Հա՛րրի, չէ՞ որ բոլորս էլ ուզում ենք, որ Հոգվարթսը հաղթի...

— Իսկ դուք Սեդրիկին առաջարկե՞լ եք օգնել, — հարցրեց Հարրին:

Բեգմանի դեմքը մի փոքր խոժոռվեց:

— Ո՞չ, չեմ առաջարկել, — ասաց նա, — ...դեհ, ինչպես և ասացի, ես քեզ եմ համակրում... Ուղղակի մտածեցի, որ լավ կլիներ, եթե առաջարկեի օգնել քեզ...

— Շնորհակալություն, — ասաց Հարրին, — բայց կարծում եմ, որ ինքս շուտով գլուխ կհանեմ... մի քանի օր էլ... ու կիմանամ հանելուկի պատասխանը:

Իրականում, նա այնքան էլ համոզված չէր, թե ինչու էր մերժում իրեն օգնելու Բեգմանի առաջարկը, բացառությամբ երևի այն հանգամանքի, որ Բեգմանը գրեթե լրիվ անծանոթ մարդ էր իր համար և այդ պատճառով նրանից օգնություն ընդունելն ուղղակի նման էր Կեղծարարության՝ ի տարբերություն Ոտնից, Հերմիոնայից կամ Սիրիուսից խորհուրդ հարցնելուն:

Բեգմանը շատ վիրավորված տեսք ընդունեց, բայց չկարողացավ ավելին ասել, քանի որ այդ պահին Ֆրեդն ու Ջորջը հայտնվեցին վաճառասեղանի մոտ:

— Ողջու՞ն, պարոն Բեգման, — զվարթ ասաց Ֆրեդը, — կարո՞ղ ենք իյուրասիրել ձեզ մի գավաթ մեղրագինիով:

— Ըստ... Ո՞չ, — ասաց Բեգմանը, մի վերջին հիասթափված հայացք նետելով Հարրիի վրա: — Ոչ, շնորհակալ եմ, տղանե՞ր...

Ֆրեդը և Ջորջը նույնքան հիասթափված տեսք ընդունեցին, որքան Բեգմանը, որն այնպես էր նայում Հարրիին, ասես նա իրեն հուսախաբ էր արել:

— Դեհ, ես պետք է շտապեմ, — ասաց նա, — շատ հաճելի էր տեսնել բոլորիդ: Հաջողություն, Հա՛րի:

Նա շտապ դուրս եկավ պանդոկից: Բոլոր գոբլիններն անմիջապես ցած թռան իրենց աթոռներից և դուրս նետվեցին նրա հետևից: Հարրին մոտեցավ Ոտնին ու Հերմիոնային:

— Ի՞նչ էր ուզում, — ասաց Ոտնը, այն պահին, երբ Հարրին նստեց սեղանի մոտ:

— Առաջարկում էր օգնել ինձ ոսկե ծվի հանելուկը լուծելու մեջ, — ասաց Հարրին:

— Բայց նա չի կարող նման բան անել, — ասաց Հերմիոնան, ուղղակի ցնցված տեսքով: — Նա ինքը դատավորներից մեկն է: Ինչեւ, դու ասացիր, որ արդեն ամեն ինչ հասկացել ես... չէ՞ , Հա՛րի:

— Հա՛... գրեթե, — ասաց Հարրին:

— Գիտե՞ս ինչ, չեմ կարծում, թե Դամբլդորին դուք կգա, եթե իմանա, որ Բեգմանը համոզում է քեզ անազնվություն անել, — ասաց Հերմիոնան՝ խորապես ցնցված տեսքով: — Հուսով եմ, որ նա Սեդրիկին էլ է օգնություն առաջարկել:

— Ո՛չ: Սեդրիկին օգնություն չի առաջարկել: Ես հարցրեցի նրան, — ասաց Հարրին:

— Հա, լավ, ու՞մ է հետաքրքիր, Դիգորիին օգնություն առաջարկե՞լ են, թե ոչ, — ասաց Ռոնը: Հարրին լուր համաձայնեց նրա հետ:

— Բայց այդ գորլինները բոլորովին էլ բարեկամական տեսք չունեին, — ասաց Հերմիոնան՝ կում-կում մեղրագինի խմելով: — Ի՞նչ եք կարծում, ի՞նչ գործ ունեին այստեղ:

— Բեգմանը ասաց, որ Քրաուչին էին փնտրում, — պատասխանեց Հարրին: — Պարզվում է, որ նա դեռ հիվանդ է և գործի էլ չի գնում:

— Գրագ գանք, որ Փերսին է նրան գաղտնի թունավորում, — ասաց Ռոնը: — Երկի մտածում է, որ եթե Քրաուչը շունչը փչի, ապա իրեն կդարձնեն Սիջազգային հրաշագործական համագործակցության վարչության պետ:

Հերմիոնան թարս նայեց Ռոնին՝ նման-բաների-մասին-կատակ-չենանում հայացքով և ասաց.

— Ծիծաղելի չէ՝, արդյոք, որ գորլինները փնտրում են պարոն Քրաուչին... նրանք սովորաբար աշխատում են Կախարդական կենդանիների կանոնակարգման և վերահսկման վարչության հետ:

— Քրաուչը կարող է խոսել բազմաթիվ տարբեր լեզուներով, եթե հիշում եք, — ասաց Հարրին, — գուցե նրանց թարգմանիչ է պետք:

— Հիմա էլ ին չե՞ս մտահոգվել փոքրիկ-մռութիկ գորլինիկների համար, իը՝, Հերմիոնա, — հարցրեց Ռոնը: — Գուցե որոշել ես մի հատ էլ գքիՊԱԾ բացել, Գորլինների քաղաքացիական իրավունքների պաշտպանության շարժում կամ դրա նման մի բան...

— Հա-հա-հա, — սարկաստիկ շինծու ծիծաղեց Հերմիոնան, — ի գիտություն քեզ գորլինները պաշտպանության կարիք չունեն: Հաստա՞տ, երբեք չեք էլ լսել, թե ինչ է ասում պրոֆեսոր Բինզը հրաշագիտության պատմության դասերին գորլինական ապստամբությունների մասին:

— Ո՞չ, — միասին պատասխանեցին Հարրին ու Ռոնը:

— Ռուենն իմացեք, որ նրանք միանգամայն ի վիճակի են իրենց պաշտպանել ցանկացած կախարդից, — ասաց Հերմիոնան, շարունակելով կում-կում խմել իր մեղրագինին: — Նրանք շատ խելացի են: Նրանք բոլորովին նման չեն տնային ալփերին, ովքեր երբեք չեն միավորվում իրենց շահերը պաշտպանելու համար:

— Օյ-օյ, — ասաց Ռոնը՝ նայելով դրանը:

Ռիտա Սքիթերն այդ պահին մտավ պանդոկ: Նա կրում էր բանանի դեղին գույնի պարեգոտ, իսկ նրա երկար եղունգները ներկված էին ալ կարմիր, և նրա հետ էր կարճահասակ հաստամարմին լուսանկարիչը: Նա խմիչքներ գնեց, և լուսանկարչի հետ միասին բազմության միջով սկսեց մոտենալ Հարրիի, Ռոնի ու Հերմիոնայի սեղանին մոտ գտնվող մի դատարկ սեղանի: Նա շատ արագ ինչ-որ բան էր ասում և ինչ-որ բանի կապակցությամբ շատ բավարարված տեսք ուներ:

— ...բնավ խոսելու ցանկություն չուներ ցմփորը, չնկատեցի՞ր... Հա-հա՝, հետաքրքիր է, թե ինչու... Եվ շատ հետաքրքիր է, թե ի՞նչ գործ ուներ մի ոհնակ գորիլների հետ այս գրողի տարած անհայտ գավառում... Կարծում ես նրանց տեսարժան վայրե՞րն էր ցույց տալիս... Դժվար թե... Նա դեռ փոքր տարիքից չէր կարող տեղը-տեղին սուս ասել... Կարծում ես, ինչ-որ բա՞ն է պատրաստվում... Չփորփիրե՞նք... Հրաշագործական մարզաձևերի վարչության խայտառակված նախկին պետ Լուիս Բեգմանը... Վաս նախադասություն չէ, ցմփորին մի լավ քացի տալու համար... Մնում է միայն մի լավ պատմություն գտնել, որը կսազի նման նախաբանին...

— Չեք կարող հանգիստ ապրել առանց որևէ մեկի կյանքը խորտակելու, չէ՞՝, — բարձրածայն ասաց Հարրին:

Պանդոկում մի քանիսը շրջվեցին նրանց սեղանի ուղղությամբ: Ռիտա Սքիթերի աչքերը լայնացան, թանկարժեք քարերով զարդարված ակնոցի տակ, երբ նա տեսավ, թե ով էր խոսողը:

— Հա՛րի, — ասաց նա ժպտալով, — ի՞նչ հաճելի է: Գուցե զաս միանաս մե՞զ...

— Ես ձեզ երեք մետրից ավելի չեմ մոտենա, և ձեզ էլ խորհուրդ չեմ տա ինձ մոտենալ, — կատաղած ասաց Հարրին: — Ինչու՞ եք նման բան արել Հագրիդի հետ, հը՞...

Ոիտա Սքիթերը բարձրացրեց իր մատիտով գծված հոնքերը:

— Մեր ընթերցողներն իրավունք ունեն իմանալու ձշմարտությունը, Հա՛րի: Ես ընդամենը իմ աշխատանքն եմ կատարում...

— Ու՞մ է հետաքրքիր, թե նա կես-հսկա է, — գոռաց Հարրին, — նա շատ-շատերից էլ լավ մարդ է:

Ամբողջ պանդոկը հանկարծ սսկվեց: Մադամ Ռոզմերթան նայում էր վաճառասեղանի հետևից, բոլորովին ուշադրություն չդարձնելով այն հանգամանքին, որ մեղրագինին վաղուց արդեն լցրել էր իր ձեռքի սափորը և թափվում էր հատակին:

Ոիտա Սքիթերի ժպիտը մի փոքր խամրեց, բայց նա գրեթե ակնթարթորեն վերականգնեց այն և արագ բացեց իր կոկորդիլոսի կաշվից պայուսակն ու հանելով արագ-նոթագրող-գրչափետուրն, ասաց.

— Ի՞նչ կասես Հագրիդի վերաբերյալ մի հարցազրույց տալու մասին, Հա՛րի... Հսկայի աժդահա մարմնում բաբախող մեծ մարդկային սիրտը... Լավ վերնագիր է, չէ՞... Զեր անհավանական բարեկամության և դրա նախապատմության մասին: Կարո՞ղ ես ասել, որ նա ինչ-որ առումով փոխարինել է քո գոհված հորը:

Հերմիոնան շեշտակի վեր ցատկեց տեղից՝ իր մեղրագինու շիշը նռնակի պես ձեռքում պահած:

— Դուք ուղղակի զազրելի անձնավորություն եք, — ատամները սեղմած ասաց նա, — ձեզ համար բացարձակապես միևնույն է, թե ինչի մասին կամ ում մասին կլինի ձեր հերթական պատմությունը... Դուք ոչ մի սրբություն չունեք... Դուք պատրաստ եք հանուն ձեր գրածի հանած աղմուկի օգտագործել ու ոչնչացնել ամեն ինչ և ցանկացած մարդու... նույնիսկ Լուդո Բեգմանին...

— Նստի՛ր տեղի, հիմար աղջի՛կ, և մի՛ խոսիր այնպիսի բաների մասին, ինչից ոչինչ չես հասկանում, — սառն ասաց Ոիտա Սքիթերը, կոշտ հայացքը գամելով Հերմիոնայի վրա: — Ես այնպիսի բաներ գիտեմ Լուդո Բեգմանի մասին, որ մազերդ բիզ-բիզ կկանգնեն, եթե դու էլ իմանաս... Թեև նրանք առանց այն էլ բիզ-բիզ են կանգնած... — ավելացրեց նա հայացքով չափելով Հերմիոնայի գանգրահեր գլուխը:

— Գնացինք այստեղից, — ասաց Հերմիոնան: — Եկեք ինձ հետ, Հա՛րի... Ոո՛ն...

Եվ մարդկանց լուր հայացքների տակ նրանք դուրս եկան պանդոկից: Երբ հասան դռանը Հարրին հետ նայեց: Ոիտա Սքիթերի արագ-նոթագրող գրչափետուրն արագ-արագ հետուառաջ էր անում սեղանին փոքած մի կտոր մագաղաթի վրա:

— Նրա հաջորդ զոհը դու ես լինելու, Հերմիոնա, — ասաց Ռոնը մտահոգ ձայնով, երբ արագ հետ էին գնում փողոցով:

— Թող միայն փորձի, — կռվազան ասաց Հերմիոնան: Նա ուղղակի դողում էր կատաղությունից: — Ես նրան ցույց կտամ... Հիմար աղջիկ, հա՞... Օհ ես, նրան ցույց կտամ... Սկզբում Հարրին, հետո Հագրիդը...

— Գիտե՞ս ինչ, չարժե թշնամանալ Ոիտա Սքիթերի հետ, — ասաց Ռոնը նյարդայնորեն: — Ես լուրջ եմ ասում, Հերմիոնա, նա հաստատ մի բան կփորփրի քո մասին...

— Իմ ծնողները «Մարգարե» օրաթերթը չեն կարդում: Նա չի կարող ինձ վախեցնելով ստիպել թաքնվել համայն աշխարհից, — ասաց Հերմիոնան, այնպես արագացնելով քայլերը, որ Հարրին ու Ռոնը սկսեցին հետ մնալ նրանից: Վերջին անգամ, երբ Հարրին տեսել էր Հերմիոնային նման վճռական բարկության մեջ, այն օրն էր, երբ նա ապտակեց Դրաք Մալֆոյին: — ...Եվ ոչ էլ Հագրիդը պիտի թաքնվի: Նա ուղղակի չպետք է թույլ տար, որպեսզի այդ ողորմելի արարածը, որն արժանի չէ նույնիսկ մարդ կոչվել, այդքան ընկճի իրեն: Արագացրե՞ք: Գնացի՞նք:

Գրեթե վազելով նա առաջնորդեց տղաներին մինչև հիմնական ձանապարհը և հետո հանդավարներով դեպի Հագրիդի խրճիթը:

Պատուհանների վարագույրները դեռ իջեցված էին: Մոտենալով տնակին նրանք կրկին լսեցին ժանիքի բամբ հաչողը:

— Հա՛գրիդ, — զուաց Հերմիոնան թակելով դուռը, — Հա՛գրիդ, բավական է: Մենք գիտենք, որ դու տանն ես: Ոչ մեկի համար ոչ մի նշանակություն չունի, որ քո մայրիկը հսկայուիի է եղել, Հա՛գրիդ: Դու չես կարող թույլ տալ, որ այդ զազրելի Սքիթերը ինչ ուզենա անի քեզ հետ: Հա՛գրիդ, դուրս արի, դու չպետք է այդքան ընկճվես...

Դուռը բացվեց: Հերմիոնան ասաց. «...Նրա պատճառով» և շատ հանկարծ ձայնը կտրեց, որովհետև դեմառեն հայտնվել էր ոչ թե Հագրիդի այլ Ալբուս Դամբլդորի հետ:

— Բարի օր, — ասաց նա՝ շատ բարեհամբույր վերից վար ժպտալով նրանց:

— Մենք... մենք... եկել ենք Հազրիդի մոտ, — ասաց Հերմիոնան բավականին բարալիկ ձայնով:

— Այո, այդքանը հասկացա, — ասաց Դամբլդորը, աչքերը փայլեցնելով:
— Գուցե նե՞րս մտնեք:

— Օհ... ըմմ... Լավ, — ասաց Հերմիոնան և Ոռնի ու Հարրիի հետ միասին մտավ խրճիթը: Ժանիքն ուղղակի ամբողջ մարմնով նետվեց Հարրիի գիրկը, երբ նա ոտքը ներս դրեց և ուրախացած հաչալով ականջից ականջ լիզեց նրա երեսը: Հարրին մի կերպ ազատվեց ժանիքից և շուրջը նայեց:

Հազրիդը նստած էր իր սեղանի մոտ, որի վրա դրված էին թեյի երկու մեծ գավաթներ: Նա իրոք շատ վատ տեսք ուներ: Երեսը ծածկված էր կեղտի բժերով, աչքերն այտուցված էին, իսկ մազերն ուղղակի աննկարագրելի վիճակում էին: Այնպիսի տպավորություն էր, ասես զլիսին սև բարակ լարերի մի խառնիխուռն դեզ էր:

— Ողջու՛յն, Հազրիդ, — ասաց Հարրին.

Հազրիդը վեր նայեց:

— Հո, — անորոշ մինչաց նա շատ խռպոտ ձայնով:

— Կարծում եմ, որ իհմա միասին թեյ կիսմենք, — ասաց Դամբլդորը, դուռը ծածկելով Հարրիի, Ոռնի և Հերմիոնայի հետևից, և հանելով իր կախարդական փայտիկը պտտեց մատների մեջ, ինչի արդյուքնում օդից մի կլոր սկուտեղ հայտնվեց՝ բեռված թեյի գավաթներով և մի ափսե ախորժատես բլիթներով: Դամբլդորը սկուտեղն իջեցրեց սեղանին, և բոլորը նստեցին սեղանի շուրջը: Միասնական լռություն տիրեց, իսկ հետո Դամբլդորն ասաց.

— Դու պատահաբար չլսեցի՞ր, թե ինչ էր գոռում օրիորդ Գրեյնչերը, Հա՛զրիդ:

Հերմիոնան թեթևակի շառագունեց, բայց Դամբլդորը ժպտաց նրան և շարունակեց.

— Հերմիոնան, Հարրին ու Ոռնը կարծես դեռ ուզում են քո ընկերները լինել, եթե դատենք այն հանգամանքից, թե ինչպես էին պատրաստվում դուռը կոտրել ներս մտնելու համար:

— Իհարկե ուզում ենք քո ընկերները լինել, — ասաց Հարրին՝ աչքերը հառած Հագրիդին, — դու ի՞ն չե՞ս մտածում, որ այդ կով Սքիթերի... ներեցեք. պրոֆեսոր, — արագ ավելացրեց նա:

— Ես ոչինչ չլսեցի, Հա՛րի, և գաղափար չունեմ, թե ինչի համար ես ներողություն խնդրում, — ասաց Դամբլդորը, բութ մատները ցցած նայելով առաստաղին:

— Ըըմ... հա, — ասաց Հարրին՝ մտքի թելը վերականգնելով, — ես ուզում էի ասել ... Հա՛գրիդ, ինչպե՞ս կարող էիր մտածել, որ այդ... այդ կնոջ գրածները քո մասին կարող են որևէ նշանակություն ունենալ մեզ համար:

Արցունքի երկու շիթեր ժայթքեցին Հագրիդի խոշոր, սև բգեզների նմանվող աչքերից և դանդաղ հոսեցին նրա խառնիխուռն մորուքի մեջ:

— Տեսնու՞մ ես... ի՞նչ էի ասում քեզ, Հա՛գրիդ, — ասաց Դամբլդորը, դեռ ուշադիր նայելով առաստաղին: — Ես քեզ ցույց եմ տվել անթիվ անհամար ծնողներից ստացված նամակներ, ովքեր հիշում են քեզ դեռ այստեղ սովորելու տարիներից, և միանշանակ տեղեկացնում են ինձ, որ իրենք չեն լոի, եթե ես հեռացնեմ քեզ աշխատանքից:

— Բայց բոլորը չեն, որ կուզենային, — խռպոտ ձայնով ասաց Հագրիդը, — բոլորը չեն որ կուզենային, որ ես մնամ:

— Իրոք Հա՛գրիդ, եթե դու ձգտում ես համատիեզերական ժողովրդականության, ապա ստիպված ես լինելու շատ երկար մնալ այս խրճիթում, — ասաց Դամբլդորը, արդեն շատ խիստ նայելով իր կիսալուսնած ապակիներով ակնոցի վրայից: — Այն օրից ի վեր, ինչ դարձել եմ այս դպրոցի տնօրենը, դեռ մեկ շաբաթ չի եղել, որ գոնե մեկ բու ինձ մի խիստ մեղադրական նամակ չհասցնի դպրոցը կառավարելու իմ մոտեցումների մասին: Եվ քո կարծիքով ես ի՞նչ պետք է անեի՝ փակվեի իմ աշխատասենյակում և հրաժարվեի խոսել որևէ մեկի հետ:

— Հա... բայց դուք կես-հսկա չեք, — խզված ձայնով ասաց Հագրիդը:

— Հա՛գրիդ, դու մոռացել ես, թե ովքեր են իմ ազգականները, — բարկացած վրա տվեց Հարրին, — հիշի՛ր միայն Դարզլիներին:

— Գերազանց դիտողություն էր, — ասաց պրոֆեսոր Դամբլդորը. — Իմ սեփական եղբայր Աբերֆորտի դեմ դատական գործ էր հարուցվել իբր այծի վրա անպատշաճ հմայանքներ կատարելու համար: Այդ մասին գրվեց բոլոր լրագրերում: Եվ ի՞նչ ես կարծում, Աբերֆորտն ի՞նչ արեց, փախավ ու

թաքնվե՞ց... Բոլորովին: Նա գլուխը բարձր պահած շարունակեց սովորականի պես ապրել ու զբաղվել իր գործերով: Ես իհարկե մինչև օրս համոզված էի չեմ, որ նա ընդհանրապես կարդալ գիտի, և գուցե բոլորովին էլ քաջությունը չէր պատճառը, այլ այն, որ նա ոչ մի լրագիր չէր կարդում, ինչեւ...

— Վերադարձի՛ր, Հա՛գրիդ և շարունակի՛ր դաս տալ, — արդեն հանգիստ ասաց Հերմիոնան, — խնդրում եմ, վերադարձի՛ր, մենք բոլորս անչափ կարոտում ենք քեզ:

Հագրիդը զկրտոցով հեկեկաց: Արցունքները շարունակեցին հոսել նրա խճճված մորուքի մեջ: Դամբլդորը ոտքի կանգնեց:

— Ես հրաժարվում եմ ընդունել քո պաշտոնաթողությունը, Հա՛գրիդ, և ակնկալում եմ քեզ կրկին աշխատանքի մեջ տեսնել երկուշաբթի առավոտյան, — ասաց նա: — Հուսով եմ, որ ութն անց կեսին կզաս ինձ հետ նախաձաշելու Մեծ դահլիճում: Ոչ մի առարկություն չեմ ընդունի: Ցտեսություն բոլորին:

Դամբլդորը դուրս եկավ խրճիթից, ձանապարհին մի պահ կանգ առնելով, որպեսզի շոյի ժամանիքի ականջները: Երբ դուռը փակվեց նրա հետևից, Հագրիդը սկսեց անզուսապ հեկեկալ՝ դեմքը թաղելով իր հսկայական ափերի մեջ: Հերմիոնան ձեռքն առաջ մեկնեց ու սկսեց շոյել նրա հաստ ուսը: Վերջապես Հագրիդը վեր նայեց շատ կարմրած աչքերով ու ասաց.

— Մե-հե՛ծ մարդ է, Դամբլդոր... Մե՛ծ մարդ...

— Հա՛, իրոք, — ասաց Ոոնը, — կարո՞ղ եմ մի բլիթ վերցնել, Հա՛գրիդ:

— Հա՛, հյուրասիրվի՛ր, — ասաց Հագրիդը, ափի հակառակ կողմով սրբելով աչքերը: — Ա՛խ... նա ճիշտ է... իհարկե... Դուք բոլորդ էլ ճիշտ եք... Ես ինձ իհմարի պես եմ պահում... Ին ծերուկ հայրիկը կամաչեր իմ փոխարեն... — Արցունքները նույնիսկ ավելի առատ հոսեցին նրա աչքերից, բայց նա ուժով սրբեց դրանք ափի հակառակ կողմով և ասաց, — Ես ձեզ երբեք ցույց չեմ տվել, չէ՞ հայրիկիս լուսանկարը... Հիմա կբերեմ...

Հագրիդը ոտքի կանգնեց ու գնաց դեպի իր պահարանը, բացեց դարակներից մեկն ու հանեց մի կարճահասակ կախարդի լուսանկար, որը ճիշտ նույնպիսի սև պսպղուն աչքեր ուներ, ինչ Հագրիդը և երջանիկ ժպտում էր՝ նստած Հագրիդի ուսին: Հագրիդը լուսանկարում արդեն գրեթե երկու մետր հասակ ուներ, համեմատած այն խնձորի ծառի հետ, որի կողքին

կանգնած էր, բայց նա դեռ պատանի էր, նույնիսկ Երեխա: Կլորաքուշ դեմքին դեռ մազ էլ չկար... Հագրիդը լուսանկարում հազիվ տասնմեկ տարեկան կլիներ:

— Ես լուսանկարն արվել է իմ Հոգվարթս ընդունվելու տարին, — խռպոտ ձայնով ասաց Հագրիդը: — Հայրի՝կս մահու չափ վախենում էր... որ ինձնից հրաշագործ չի ստացվի... որովհետև մայրիկս... դեհ, ինչնէ... որովհետև ես երբեք իսկական ձիրք չեմ էլ ունեցել հրաշագործելու մեջ, իրոք... բայց գոնե նա չապրեց էնքան, որ տեսնի, ինչպես ինձ դպրոցից հեռացրին: Մահացավ, երբ ես երկրորդ դասարանում էի... Դամբլդորը միակ մարդն էր, ով ձեռք մեկնեց ինձ հայրիկիս մեռնելուց հետո: Ինձ հանդապարների պահապանի գործը տվեց... Դամբլդորը վստահում է մարդկանց... Միշտ նրանց երկրորդ հնարավորություն է տալիս... Հենց դրանով է նա տարբերվում մյուս տնօրեններից: Նա Հոգվարթսում կընդունի ցանկացած Երեխայի, որը տաղանդ ունի: Նա գիտի, որ Երեխաները կարող են լավ մարդ դառնալ, նույնիսկ եթե նրանց ընտանիքները... Էնքան էլ մեծապատիվ չեն: Բայց որոշ մարդիկ դա չեն հասկանում: Միշտ կգտնվի մեկը, որ դա երեսովդ կտա... կան նաև էնպիսիք, ովքեր կգերադասեն ձևացնել իբր իրենք մեծուսկր են, բայց ոչ մի դեպքում չեն համարձակվի ուղիղ կանգնել ու ասել... Ես էն եմ, ինչ կամ և չեմ ամաչում դրանից: «Երբեք չամաչես», ասում էր հայրիկս, «կլինեն էնպիսիք, ովքեր դա քո դեմ կօգտագործեն, բայց նրանց վրա չարժե ուշադրություն դարձնել»... Եվ նա ճիշտ էր: Ես ուղղակի ապուշ եմ եղել: Ես էդ կնոջ վրա այլևս ուշադրություն չեմ դարձնի, խոստանում եմ: Մեծո՞սկր, բա չէ՛... Ես նրան մի մե՛ծ ոսկոր ցույց կտամ:

Հարրին, Ունը և Հերմիոնան նյարդայնացած նայեցին միմյանց: Հարրին ավելի շուտ հիսուն հրթիռապոչ ուստիճների կտաներ զբոսանքի, քան կընդուներ, որ լսել է Հագրիդի խոսակցությունը մադամ Մաքսիմի հետ, բայց Հագրիդը շարունակում էր խոսել ակնհայտորեն չգիտակցելով, որ տարօրինակ բաներ է ասում:

— Գիտե՞ս ինչ, Հա՛րի, — ասաց նա՝ հայացքը շատ պայծառ աչքերով բարձրացնելով հոր լուսանկարից, — Երբ առաջին անգամ հանդիպեցի քեզ, դու ինձ հիշեցրիր ինձ: Մայրիկն ու հայրիկը չկան... իսկ դու քեզ էնպես էիր զգում, ասես վախենում էիր, որ Հոգվարթը քո տեղը չէ, հիշու՞մ ես:

Համոզված չէիր, թե քեզ մոտ կստացվի... Իսկ հինա, տե՛ս, Հա՛րի: Դու դպրոցի չեմպիոնն ես:

Նա մի պահ նայեց Հարրիին և հետո շատ լրջորեն շարունակեց.

— Գիտե՞ս, ամեն ինչից շատ ի՞նչ եմ ուզում, Հա՛րի... Ուզում եմ, որ դու հաղթես, իրոք ամեն ինչից շատ ուզում եմ, որ հաղթես... Ես նրանց բոլորին ցույց կտամ... Դու նույնպես ցույց կտաս, որ պարտադիր չեմ մարդ մաքուր արյունով հրաշագործ լինի, որպեսզի հաղթի: Դու չպետք է ամաչես քո ով լինելուց: Դա միայն կապացուցի, որ Դամբլդորը ճիշտ է անում, որ բոլոր տաղանդավոր երեխաներին դպրոց է ընդունում... Հա՛րի, գործերդ ինչպես են ոսկե ծվի հետ...

— Շատ լավ, — ասաց Հարրին, — իսկապես շատ լավ...

Հագրիդի թշվառ դեմքը ծաղկեց ժպիտի մեջ:

— Ապրե՞ս... Այ, թե ինչպես պիտի պահի իրեն իսկական տղան... Դու նրանց ցույց կտաս, Հա՛րի, դու նրանց ցույց կտաս... Դու բոլորին կիաղթես:

Հագրիդին ստելը բոլորովին նման չէր, մյուսներին սուտ ասելուն: Հարրին Ռոնի ու Հերմիոնայի հետ միասին ամրոց վերադարձավ ուշ երեկոյան, ոչ մի կերպ չկարողանալով մտքից հանել Հագրիդի փրչուտ դեմքի երջանիկ արտահայտությունը, երբ նա պատկերացնում էր իրեն՝ Հարրիին, Մրցամարտում հաղթած: Այդ չարաբաստիկ ձուն դեռ այնքան ծանր նստած չէր եղել Հարրիի խղճին, որքան այդ երեկոյան, և մինչև անկողին մտնելը նա արդեն հաստատ որոշում էր ընդունել... Ժամանակն էր կուլ տալ սեփական հպարտությունը և փորձել հասկանալ, արդյոք Սեդրիկի ակնարկն իրոք որևէ արժեք ուներ, թե՝ ոչ:

Ճաշ

Գլուխ 25. Զուն և աչքը

Քանի որ Հարրին գաղափար անգամ չուներ, թե որքան ժամանակ է պետք իրեն ոսկյա ծվի հանելուկը հասկանալու համար, ուստի որոշեց լողասենյակ այցելել գիշերով, երբ ոչ ոք չի խանգարի իրեն ուզածի չափ երկար լոգանք ընդունել: Սակայն, թեև ինքնասիրությունը ստիպում էր նրան հրաժարվել Սեղրիկի առաջարկած օգնությունից, համենայնդեպս, որոշեց նաև օգտվել նրա մյուս խորհրդից, այն է՝ օգտագործել Ավագների լողասենյակը, քանի որ շատ քերին էր թույլատրվում օգտվել դրանից, ուստի նաև քիչ հավանականություն կար, որ կեսզիշերին որևէ մեկը կարող էր այնտեղ գալ ու խանգարել իրեն:

Հարրին շատ մանրամասն պատրաստվեց Ավագների լողասենյակ գնալու համար, որովհետև շատ լավ էր հիշում, թե ինչպես մի անգամ գիշերվա կեսին իր միաբանության աշտարակից շատ հեռու իրեն քանեց ամրոցի պարետ Ֆիլը և կրկին Ֆիլի զոհը դաշնալու ոչ մի ցանկություն չուներ:

Առաջին հերթին Հարրին զինվեց Անտեսանելիության թիկնոցով և որպես հավելյալ պաշտպանական միջոց որոշեց վերցնել նաև Ելուզակների քարտեզը, ինչը թիկնոցից բացի Հարրիի ունեցած ամենաօգտակար գործիքն էր տեղը-տեղին օրինախախտում անելու համար: Քարտեզը ցույց էր տալիս ամբողջ Հոգվարթը, այդ թվում և նրա բազմաթիվ գաղտնի ու կարծ անցումները, իսկ ամենակարևորը, այն ցույց էր տալիս անգամ ամրոցի միջանցքներով շարժվող մարդկանց՝ շարժվող կետիկների կողքին փոքրիկ պիտակներով գրելով նրանց անունները, այնպես որ Հարրին կիմանար, եթե որևէ մեկը որոշեր մոտենալ լողասենյակի դռանը:

Հինգշաբթի երեկոյան Հարրին աննկատ բարձրացավ ննջարան, վրան գցեց Թիկնոցը, հետո զգուշությամբ ցած իջավ, և ճիշտ ինչպես այն գիշեր, երբ Հագրիդն իրեն ցույց տվեց վիշապներին, սպասեց մինչև որևէ մեկը դրսից բացի դիմանկարի անցումը: Այս անգամ դիմանկարը բացեց Ռոնը, որը

սպասում էր դրսում, որպեսզի Զաղ Կոմսուհուն ասի գաղտնաբառը («բանանի չիր»):

— Հաջողություն, — քթի տակ ասաց Ռոնը, ներս մագլցելով ընդհանուր սենյակ, մինչ Հարրին նրա կողքով դուրս էր մագլցում:

Այս անգամ թիկնոցի տակ քայլելը բավականին անհարմար էր, որովհետև Հարրին մի ձեռքով ծուն էր պահել, իսկ մյուս ձեռքով քարտեզը բռնել էր քթի առաջ: Սակայն լուսնի լույսով ողողված միջանցքները լուր էին ու ամայի, և պարբերաբար ստուգելով քարտեզը, Հարրին կարող էր զգուշանալ, որպեսզի հանկարծ չհանդիպի անցանկալի որևէ մեկին: Հասնելով Բորիս Հիասթափվածի արձանին, որը տարակուսած տեսքով մի կախարդ էր՝ ձեռքերին թարս հագած ձեռնոցներով, նա տեսավ լողասենյակի դուռը և մոտենալով կամացուկ ասաց գաղտնաբառը. «Վիշատերև թարմություն», ճիշտ ինչ ասել էր Սեդրիկը:

Դուռը ճռալով բացվեց: Հարրին ներս սողոսվեց, դուռն իր հետևից կողպեց և շուրջը նայելով, գլխից ցած քաշեց Անտեսանելիության թիկնոցը:

Նրա առաջին տպավորությունն այն էր, որ թեկուզ միայն այս լողասենյակից օգտվելու թույլատվություն ունենալու համար արժեր Ավագ դառնալ: Լողասենյակը մեղմ լուսավորված էր հրաշագեղ մոմերի ջահով, և գրեթե ամեն ինչ սպիտակ մարմարից էր, այդ թվում և դատարկ ուղղանկյուն լողավազանը, որը կտրված էր հատակի մեջ սենյակի ուղիղ մեջտեղում: Լողավազանի եզրով տեղադրված էին շուրջ հարյուր ոսկյա ծորակներ, որոնց բռնակները զարդարված էին տարբեր գույների թանկարժեք քարերով: Լողավազանի մոտ կար նույնիսկ սուզահարթակ: Երկար սպիտակ քաթանից վարագույրներ էին կախված պատուհաններին, անկյունում սեղանիկի վրա դրված էր փափուկ թափամազ ձերմակ սրբիչների մի մեծ տրցակ, իսկ պատին փակցված էր ոսկյա շրջանակի մեջ տեղադրված մեն մի հատիկ նկար: Նկարում պատկերված էր ոսկեգույն մազերով մի ջրահարս, որը ծովափնյա ժայռի վրա մեկնված խոր քնած էր, իսկ նրա երկար մազերը համաչափ շնչառության հետ թրթռում էին դեմքի վրա:

Հարրին ցած դրեց իր թիկնոցը, ծուն ու քարտեզը և շուրջը նայելով առաջ քայլեց: Նրա քայլերն արձագանքեցին պատերից: Որքան էլ հրաշագեղ էր լողասենյակի տեսքը... և որքան էլ մեծ էր նրա ցանկությունը փորձել այդ ծորակները, միևնույն է, նա չէր կարողանում ազատվել այն

զգացումից, որ Սեղրիկը կարող էր իրեն ձեռք առնել: Ինչպես կարող էր այս ամենը օգնել իրեն հասկանալ ձվի գաղտնիքը: Այդուհանդերձ, նա վերցրեց մի սպիտակ, թափամազ, մեծ սրբիչ և իր թիկնոցի քարտեզի ու ձվի հետ միասին տեղադրեց լողավազանի եզրի մոտ, հետո առաջ թեքվեց ու բացեց ծորակներից մի քանիսը:

Անմիջապես նկատեց, որ ամեն մի ծորակից տարբեր բուրմունքի ու գույնի պղպջակներով ջուր էր լցվում լողավազանի մեջ, թեև դա բոլորովին էլ նման չէր Հարրիի պատկերացրած փրփուրով լոգանքին: Ծորակներից մեկից դուրս էին թափվում ֆուտբոլի գնդակի մեծության վարդագույն ու երկնագույն պղպջակներ, մյուսից թափվում էր սառցի պես պսպղուն սպիտակ փրփուր, այնքան խիտ, որ Հարրիի կարծիքով կարող էր պահել իր մարմնի ծանրությունը, եթե նա փորձեր պառկել փրփուրի վրա: Երրորդ ծորակից եղրևանու ուժեղ բուրմունքով մանուշակագույն ամպեր էին լցվում ջրի մակերեսին: Հարրին մի որոշ ժամանակ զվարճացավ, հերթով բացելով ծորակներն ու դիտելով արդյունքը: Հատկապես ազդեցիկ էր ծորակներից մեկը, որը մեծ կամարով շատրվան էր նետում ամբողջ լողավազանի երկայնքով: Հետո, երբ խոր լողավազանն արդեն բերնեբերան լցվեց տաք փրփրակալած ջրով (ինչի համար զարմանալիորեն շատ կարծ ժամանակ պահանջվեց, համեմատած լողավազանի չափերի հետ: Հարրին փակեց բոլոր ծորակները, հանեց իր տնային խալաթը, հողաթափիկներն ու պիժաման և սուզվեց ջրի մեջ:

Լողավազանն այնքան խորն էր, որ նրա ոտքերը հազիվ հասան հատակին: Հարրին մեկ-երկու անգամ ծայրից ծայր լող տվեց՝ վայելելով փրփուրն ու տաք ջրի հաճույքը, հետո մոտեցավ լողավազանի եզրին ու նայեց ձվին: Սակայն որքան էլ հաճելի էր տաք ու տարբեր գույնի պղպջակներով փրփրակեզ ջրում լինելը, ոչ մի փայլուն միտք չծագեց նրա գլխում, ոչ մի անակնկալ լուսավորում կամ հայտնություն չկատարվեց:

Հարրին ձեռքերն առաջ մեկնեց ու թաց ձեռքերով վերցնելով ծուն, բացեց այն: Անտանելի ոռնացող ու սուլող ձայնը տարածվեց լողասենյակում արձագանքելով և բազմապատկվելով սենյակի մարմարե պատերից, սակայն ձայնը նույնքան անհասկանալի էր ու օտար, որքան առաջ, եթե ոչ ավելի վատ՝ բոլոր կողմերից լսվող արձագանքների պատճառով: Հարրին

արագ փակեց ձուն՝ անհանգստանալով, որ ծայնը կգրավի Ֆիլի ուշադրությունը և մտածելով, որ գուցե Սեդրիկի ուզածն էլ հենց դա էր...

— Քո տեղը լինեի, կփորձեի ջրի մեջ բացել, — հանկարծ մի ծայն ասաց ամայի լողասենյակում:

Հարրին այնպիսի անակնկալի եկավ, որ ցնցումից ձուն ծեռքից ցած զցեց ջրի մեջ, որը սուզվելով խուլ դնդոցով խփեց հատակին ու գլորվեց:

Հարրին ցնցումից բացած բերանով մի մեծ կում պղպջակներ կուլ կտվեց: Նա շնչահեղձ լինելով դուրս ցցվեց ջրից և տեսավ Լալկան Մարթայի ուրվականին, որը ոտքերը ծալապատիկ նստած էր լողավազանի եզրին: Լալկան-մարթան հայտնի էր որպես երկրորդ հարկի աղջիկների գուգարանի ուրվականը, որն անդադար անտանելի լացուկոծ էր բարձրացնում և հեղեղում գուգարանը, ինչի պատճառով սովորաբար ոչ ոք այդ գուգարանից չէր օգտվում:

— Մա՛րթա, — բարկությունից գլուխը կորցնելով ասաց Հարրին, — Ես... Ես հագիս ոչինչ չունեմ...

Փրփուրն այնքան խիս էր, որ դա ոչ մի նշանակություն չուներ, բայց նա մի վատ նախազգացում ուներ, որ Մարթան վաղուց էր այդտեղ և հետևել էր իրեն ամբողջ ընթացքում:

— Ես աչքերս փակել էի, երբ դու մտնում էիր ջուրը, — ասաց նա՝ կլոր աչքերը թարթելով իր հաստ ապակիներով ակնոցի տակ: — ...Դու շա՛տ վաղուց ինձ չես այցելել:

— Հա... դեհ ... — ասաց Հարրին, մինչև ծնոտը սուզվելով ջրի մեջ, համենայնդեպս, որպեսզի թաքցնի իր մերկությունը Մարթայից, — ինձ չի կարելի մտնել աղջիկների գուգարանը, մոռացե՞լ Ես...

— Առաջ դա քեզ չէր անհանգստացնում, — թշվառ տեսքով ասաց Մարթան, — առաջ դու ամբողջ օրն այնտեղ էիր լինում:

Դա իրոք ձիշտ էր, սակայն միայն այն պատճառով որ Հարրիի, Ռոնի և Հերմիոնայի համար Մարթայի անսարքին գուգարանը, որից ոչ ոք չէր օգտվում, շատ հարմար էր Կերպափոխման էլեքսիր գաղտնի եփելու համար... Ինչն իրոք արգելված հնայաթուրմ էր, որի միջոցով նախանցած տարի Հարրին ու Ռոնը կարողացան կերպափոխվել՝ մեկ ժամով ընդունելով սլիզերինցիներ քրեքի ու Գոյլի կերպարանքները, որովհետև ուզում էին

մտնել Սլիզերինի ընդհանուր սենյակը և Մալֆոյին հարցեր տալ, որպեսզի հասկանան, արդյո՞ք նա չէր Սլիզերինի ժառանգը:

— Ինձ շատ են նախատել այնտեղ մտնելու համար, — ասաց Հարրին, ինչն իրոք ինչ-որ առումով ճշմարիտ էր՝ Փերսին մի անգամ բռնեց եռյակին Մարթայի գուգարանից դուրս գալուց, — ես էլ մտածեցի, որ ավելի լավ է այլևս քեզ այցելության չգամ:

— Օհ... պարզ է... — ասաց Մարթան՝ մօայլ սեղմելով շրթունքները: — Լա՛վ... ինչեւ... Խորհուրդ եմ տալիս ծուն ջրի մեջ բացես: Սեղրիկ Դիգորին այդպես արեց:

— Դու, ի՞նչ է, նրան էլ էի՞ր գաղտագողի նայում, — վրդովված ասաց Հարրին, — ուրեմն ամեն երեկո թաքնվում ես այստեղ ավագներին լողանալիս գաղտագողի նայելու համա՞ր:

— Պատահում է, — խորամանկորեն ժպտալով խոստովանեց Մարթան, — բայց ես առաջ երբեք ոչ մեկի հետ չեմ խոսել:

— Ա՛հ, ուրեմն ինձ մեծ պատիվ ես անում, — մօայլ ասաց Հարրին: — Աչքերդ չբացե՞ս:

Հարրին սպասեց, որ Մարթան ձեռքերով փակի ակնոցի ապակիները և կիսով չափ դուրս գալով ջրից արագ ճանկեց սրբիչն ու ամուր փաթաթեց իր ազդրերի շուրջը, մինչև ձվի հետևից կրկին սուզվելը:

Երբ կրկին մտավ ջրի մեջ, Մարթան ծիկրակեց մատների արանքից և ասաց.

— Դեհ գնա՛ ... ջրի տակ բաց արա՛ ...

Հարրին ծուն իջեցրեց ջրի փրփրակալած մակերեսի տակ և բաց արեց այն... բայց այս անգամ ոչ մի ոռնոց կամ սուլոց չլսվեց: Խուլ երգի ձայն էր գալիս ջրի տակից, բայց ջրի տակ հնչող երգի բառերն անհասկանալի էին:

— Գլուխոդ էլ ջուրը մտցրու՛, — ասաց Մարթան, որը կարծես մեծագույն հաճույք էր ստանում, Հարրիին հրահանգներ տալուց, — դե՛հ, գլուխոդ էլ իջեցրու՛...

Հարրին խոր շունչ քաշեց ու սուզվեց փրփուրի տակ... և փրփրակալած ջրով լի լողավազանի մարմարե հատակին նստած նա իրոք լսեց սարսուռ պատճառող ձայների մի երգչախմբային կատարում, և երգի ձայնը գալիս էր իր ձեռքերի մեջ բաց պահած ձվից.

80

Գտի՞ր մեզ, այնտեղ, որտեղ լսում ես,
Գետնի երեսին դու չես տեսնի մեզ,
Բայց մինչ փնտրում ես, չմոռանա՛ս,
Մեն մի ժամ ունես, որ գտնես մեզ:
Վերցրել ենք այն, ինչը թանկ է քեզ,
Թե ուշանաս, ընդմիշտ կթողնես մեզ:
Միայն մեկ ժամ, մեն մի ժամ ունես,
Որպեսզի կորցրածդ հետ վերցնես:
Մեկ ժամ, միայն մեկ ժամ անց
Կորցրածդ ընդմիշտ կմնա մեզ:

81

Հարրին վեր լողաց և գլուխը վեր բարձրացնելով ջրի փրփրակալած
մակերեսից՝ մազերը հետ զցեց աչքերից:

— Լեցի՞ր, — հարցրեց Մարթան:
— Հա... «Գտի՞ր մեզ, այնտեղ, որտեղ լսում ես»... Սպասի՞ր, մի անգամ
էլ լսեմ...

Հարրին կրկին սուզվեց ջրի տակ: Եվս երեք անդրջրային ունկընդրում
պահանջվեց, որպեսզի Հարրին անզիր աներ ծվից ելնող երգի բառերը:
Դրանից հետո նա մի քիչ էլ մնաց ջրում, ուղեղը լարած մտածելով, մինչ
Մարթան լուր նստած դիտում էր նրան:

— Ես պետք է փնտրեմ այնպիսի մարդկանց, ովքեր գետնի վրա չեն
կարող օգտվել իրենց ձայներից... — դանդաղ ասաց նա: — Ըըմ... Ո՞վ
կարող է լինել...

— Ի՞նչ դանդաղ ես մտածում...

Հարրին դեռ երեք լալկան Մարթային այդքան ուրախ չէր տեսել, բացի
այն օրվանից, երբ Հերմիոնան բրդոտ երես ու կատվի պոչ էր ստացել իր
բաժին Կերպափոխման էլեքսիրի պատճառով, որովհետև դրա մեջ
Միլիսենթ Բուլսթրոուդի մազի փոխարեն կատվի մազ էր եղել:

Հարրին նայեց շուրջը՝ բարձրածայն մտածելով.

— ...Եթե նրանց ձայները լսելի են միայն ջրի տակ... ապա միանգամայն տրամաբանական է, որ նրանք պատկանում են ստորջրյա արարածների ցեղին...

Նա մի պահ դադար տվեց, որպեսզի տեսնի, թե ինչ ազդեցություն ունեցավ այդ տեսությունը Մարթայի վրա, որը քթի տակ ծիծաղեց, նայելով նրան:

— Ահ-հա'... Դիգորին էլ այդպես մտածեց, — ասաց նա: — Նա ջրում պառկած ժամեր շարունակ խոսում էր ինքն իր հետ: Ժամեր ու ժամեր... մինչև գրեթե ամբողջ փրփուրն իջավ...

— Ստորջրյա արարածներ... — դանդաղ կրկնեց Հարրին, — Մա՛րթա... ի՞նչ է ապրում լճում, բացի հսկա ութոտնուկից:

— Օհ, ի՞նչ ասես, որ չի ապրում այնտեղ, — ասաց նա — ... Ես ինքս երբեմն գնում եմ այնտեղ... Երբեմն ուղղակի ուրիշ ելք չեմ ունենում, երբ որևէ մեկն անակնկալ բաց է թողնում գուգարանի ջուրը...

Փորձելով չմտածել այն մասին, թե ինչպես է Լալկան Մարթան ցած հոսում կոյուղու խողովակներով, գուգարանակոնքի պարունակության հետ միասին, Հարրին ասաց.

— Իսկ այնտեղ ապրող արարածներից որևէ մեկը մարդկային ձայն ունի՞... Սպասի՛ր...

Հարրիի աչքերն այդ պահին ընկան պատից կախված նկարի մեջ մուշ-մուշ քնած ջրահարսի վրա:

— Մա՛րթա, այնտեղ ջրային ժողովու՞րդ կա...

— Օօօ՛հ, այն էլ ինչպիսի՞... — ասաց նա՝ փայլեցնելով ակնոցի հաստ ապակիները: — Ասեմ քեզ, որ Դիգորին շատ ավելի երկար մտածեց, մինչև գլխի ընկավ... ու գլխի ընկավ միայն, երբ այդ... ցանցաւ խնդմնջիկն արթնացավ, — մռայլ դեմքին զզվանքի արտահայտությամբ ասաց Մարթան՝ գլուխը ցնցելով դեպի ջրահարսը: — Այդ թիթիզ, սեթեռ ձկնիկը... Հի-հի-հի... Հա-հա-հա... Մի տեսնեիր ո՞նց էր կոտրատվում, ո՞նց էր ցուցադրվում Դիգորիի առաջ այդ ցուցամոլ, չափանցիկ շերեփուկը...

— Ուրեմն ես ճիշտ կռահեցի, հա՞... — հուզված հարցրեց Հարրին: — Դա նշանակում է, որ երկրորդ առաջադրանքով պետք է լի մեջ գտնենք անդրծովային ժողովրդին և... և...

Բայց նա հանկարծ հասկացավ իր ասածի իմաստը, և նույն վայրկյանին հուզմունքն ու հիացմունքն անմիջապես մարեցին, ասես ինչ-որ բան անջատվեց նրա ստամոքսում: Հարրին բոլորովին լավ լողորդ չէր: Թեև լողալ գիտեր, բայց երբեք չէր մարզվել: Երբ իրենք դեռ շատ փոքր էին, Դարզիները Դադիխն լողի դասի էին տանում, բայց մորաքույր Պետունիան ու քերի Վերնոնը, անկասկած թաքուն հույսեր տածելով, որ Հարրին օրերից մի օր կխեղդվի, այդպես էլ չտարան իրեն լողի դասի: Մի քանի մետրանոց լողավազանում նա գլուխ կհաներ, բայց լիձը շատ մեծ էր և շատ խոր... իսկ ծովային ժողովուրդը անկասկած հենց լճի հատակին էր ապրում...

— Մա՛րթա, — դանդաղ ասաց Հարրին, — քո կարծիքով ես ինչպե՞ս եմ շնչելու ջրի տակ:

Հազիվ էր ասել, Մարթայի աչքերը հանկարծ արցունքներով լցվեցին:

— Որքան անտակտն ես, — մրթմրթաց նա՝ զգեստի ծալքերի մեջ թաշկինակ փնտրելով:

— Բայց ի՞նչ անտակտ բան ասացի, — ընկճված ասաց Հարրին:

— Եվ դու ինձ մոտ դեռ խոսում ես շնչելու մասի՞ն, — արդեն կռվազան ծղրտան ձայնով ասաց Մարթան, և նրա ձայնը բարձր արձագանքեց ամբողջ լողասենյակում, — Երբ ես... երբ ես, արդեն չեմ էլ հիշում թե որքան ժամանակ է, որ չեմ շնչում... — Նա դեմքը թաղեց թաշկինակի մեջ ու սկսեց բարձրաձայն հեկեկալ:

Հարրին հիշեց, թե որքան զգայուն էր Մարթան իր մահացած լինելու հանգամանքի կապակցությամբ, բայց նրա իմացած ուրվականներից ոչ մեկը երբեք այդքան մեծ աղմուկ չէր բարձրացնում այդ առթիվ:

— Ների՛ր ինձ, — անհամբերությամբ ասաց Հարրին, — ես չի ուզում... ես մոռացել էի...

— Oh, այո՛, իհա՛րկե... Շատ հեշտ է մոռանալ, որ Մարթան մահացած է, — ասաց Մարթան՝ հեծկլտալով և արցունքներից ուռած աչքերով նայելով Հարրիին: — Ոչ ոք առիթը բաց չէր թողնում ինձ վիրավորելու համար, նույնիսկ երբ ես դեռ ողջ էի: Նույնիսկ չկարողացան միանգամից գտնել իմ անկենդան մարմինը... Ժամեր ու ժամեր տևեց, մինչև Օլիվիա Հորնբին մտավ զուգարան ու հարցրեց. «Դու դեռ այստե՞ղ ես, Լալկա՛ն... Դու դեռ թնգթնգու՞մ ես, Մա՛րթա... Պրոֆեսոր Դիվեթն ինձ ուղարկեց քեզ կանչելու»... Իսկ հետո նա տեսավ իմ մարմինը... Օօօօօ, նա մինչև իր

մահվան օրը չմոռացավ դա... Ես հոգացի, որ չմոռանա... Ես ամենուր գնում էի նրա հետևից ու հիշեցնում նրան... Այո՛, մի բուք հանգիստ չէի տալիս հիմարին... Հիշում եմ, նրա եղբոր հարսանիքին...

Բայց Հարրին չէր լսում նրան: Նա կրկին մտածում էր ծովային ժողովրդի երգի մասին: «...Վերցրել ենք այն, ինչը թանկ է քեզ...»: Դա շատ սպառնալից էր հնչում: Ուրեմն նրանք պատրաստվում են վերցնել մի բան, ինչը թանկ է իր համար և ինքը ստիպված կլինի գնալ դրա հետևից: Բայց ի՞նչ են նրանք պատրաստվում վերցնել:

— Այ, դրանից հետո նա բողոքեց Հրաշագործության Նախարարություն, որպեսզի ինձ կարգի հրավիրեն... Ես էլ ստիպված վերադարձա այստեղ ու հիմա ապրում եմ զուգարանում:

— Լավ, — անորոշ ասաց Հարրին, — հիմա ես, կարելի է ասել, շատ ավելին գիտեմ, քան մինչև այստեղ գալս... Աչքերդ փակի՛ր, խնդրում եմ... Ես պատրաստվում եմ դուրս գալ:

Հարրին ձուն բարձրացրեց լողավազանի հատակից, դուրս մագլցեց ավազանից, չորացավ ու հագնվեց:

— Դու երբեք նորից կայցելե՞ս ինձ իմ զուգարանում, — սգավոր ձայնով հարցրեց Լալկան Մարթան, երբ Հարրին ձեռքն առավ թիկնոցը:

— Ըըմ... կաշխատեմ, — ասաց Հարրին, թեև անկեղծ ասած, միակ պատճառը, որ կարող էր նրան ստիպել կրկին այցելել Մարթայի զուգարանը, միայն այն կլիներ, որ մյուս բոլոր զուգարաններն ամբողջ ամրոցում շարքից դուրս գային, — դեհ կտեսնվե՞նք, Մա՛րթա... շնորհակալություն, որ օգնեցիր ինձ:

— Ցտեսություն, — մռայլ ասաց Մարթան, և երբ Հարրին ուսերին գցեց թիկնոցը, տեսավ թե ինչպես Մարթան անհետացավ ծորակներից մեկի մեջ:

Մութ միջանցքում Հարրին բաց արեց Ելուզակների քարտեզը, որպեսզի համոզվի, որ Ճանապարհը մաքուր է: Եվ իրոք, ամեն ինչ ապահով էր: Ֆիլչ ու Միսիզ Նորիսի կետիկներն ապահով գտնվում էին Ֆիլչ աշխատասենյակում... Կարծես, միջանցքներում ուրիշ ոչ ոք չկար բացի Փիվզից, որն այդ պահին ցատկուում էր մի հարկ վերև գտնվող Զինազարդերի դահլիճում... Սակայն հենց Հարրին մի քայլ արեց դեպի Գրիֆինդորի աշտարակը, քարտեզի վրա կատարված մի շարժում հանկարծ գրավեց նրա ուշադրությունը... ինչն անկասկած շատ տարօրինակ էր:

Փաստորեն Փիվզը միակը չէր, ով արթուն էր այդ ուշ ժամին: Եվս մեկ միայնակ կետիկ շարժվում էր քարտեզի աջակողմյան ստորին անկյունում, որտեղ Սնեյփի աշխատասենյակն էր: Բայց այդ կետի պիտակի վրա Սնեյփի անունը չէր... Պիտակի վրա գրված էր Բարթեմիուս Քրառուչ: Հարրին երկար նայեց այդ կետիկին: Պարոն Քրառուչը ենթադրաբար պետք է այնքան հիվանդ լիներ, որ չէր կարող գնալ աշխատանքի կամ գալ Զրօրինեքի պարահանդեսին... ուստի ի՞նչ կարող էր նա անել Հոգվարթսում, այն էլ գիշերվա մեկն անց կեսին: Հարրին երկար դիտեց կետիկը, որը պտտվում ու պտտվում էր սենյակում մերթընդերթ կանգ առնելով մեկ այս, մեկ այն պատի տակ... Հարրին տատանվեց ու մի պահ մտածեց... իսկ հետո նրա հետաքրքրասիրությունը հաղթեց: Նա շրջվեց ու քայլեց լրիվ հակառակ ուղղությամբ՝ դեպի մոտակա աստիճանները: Նա ուզում էր տեսնել, թե ինչ է անում ամրոցում պարոն Քրառուչը:

Հարրին հնարավորինս կամացուկ քայլեց միջանցքով, թեև պատերին կախված դիմանկարների դեմքերը հետաքրքրված շրջվում էին հատակի ձռռոցի կամ պիժամայի ու գիշերային խալաթի շրջյունի ուղղությամբ: Հասնելով միջանցքի կեսին, նա մի ծայրից բռնելով բարձրացրեց գաղտնի անցումներից մեկի վրա պատին կախված մեծ գորգը և սկսեց իջնել նեղ աստիճանաշարով: Այդ կարծ անցումով նա կարող էր միանգամից երկու հարկ ցած իջնել: Հարրին շարունակ նայում էր քարտեզին, փորձելով կռահել, թե այնուամենայնիվ ինչ էր անում պարոն Քրառուն ամրոցում այդ ժամին, այն էլ Սնեյփի աշխատասենյակում: Նման արկածախնդրությունը բոլորովին նման չէր պարոն Քրառուչի խստաբարո կերպարին...

Բայց հասնելով աստիճանների կեսին, մտածելով միայն պարոն Քրառուչի տարօրինակ պահվածքի նասին, Հարրին ոտքը դրեց հենց այն կեղծ աստիճանի վրա, որի նասին սովորաբար Նեվիլն էր միշտ մոռանում: Ոտքն անմիջապես մինչև ծունկը սուզվեց թակարդը: Հարրին ուժեղ ձոճվեց, և ոսկյա ծուն դուրս թռավ թևի տակից ու, անասելի մեծ աղմուկ բարձրացնելով, ցած գլորվեց աստիճաններով, ամեն անգամ այնպիսի ուժով հարվածելով գետնին, ասես մի բրոնզե ծնծղա էր ինչում: Անտեսանելիության թիկնոցը ցած ընկավ գլխից... Հարրին հասցրեց բռնել այն և ձեռքից բաց թողեց Ելուզակների քարտեզը, որը ցած թռավ ու վայրէջք կատարեց վեց աստիճան ներքևում, իսկ Հարրին, մի ոտքով արդեն մինչև

ծնկից էլ վեր սուզված աստիճանի թակարդի մեջ, ոչ մի կերպ չէր կարող հասնել Ելուզակների քարտեզին:

Ուսկե ձուն դուրս թռավ ներքեսում անցումի բերանին կախված գորգից և վերջին անգամ խփելով հատակին բացվեց ու անտանելի ոռնոց ու սուլոց բարձրացրեց: Հարրին գրպանից հանեց իր կախարդական փայտիկը և փորձեց հասնել Ելուզակների քարտեզին, որպեսզի ջնջի այն, բայց քարտեզը չափազանց հեռու էր ընկած...

Թիկնոցը կրկին գլխին քաշելով, Հարրին ուղղվեց և վախից կլորացած աչքերով սկսեց ականջ դնել... Անմիջապես լսվեց բնականոն արձագանքը...

— Փի՞վզ... — գոռացողն անկասկած փոլթերգեյստի որսի ելած ֆիլչն էր:

Հարրին լսում էր նրա շտապող, քստքստացող քայլերը, որոնք արագ ու անխուսափելիորեն մոտենում էին, իսկ նրա ծղրտան ձայնը կատաղության գերազույն աստիճանի էր հասել:

— Սա ի՞նչ անտանելի աղմուկ է... Ուզում ես ոտքի հանել ամբողջ ամրո՞ցը... Ես քեզ կբռնեմ, Փի՞վզ... իսկ սա ի՞նչ է... — Ֆիլչի ոտնաքայլերը մոտեցան ու կանգնեցին: Մետաղի դնօց լսվեց, և ձվից ելնող անտանելի ձայնը կտրվեց... Ֆիլչը վերցրել ու փակել էր ձուն: Հարրին անշարժացավ տեղում, մի ոտքը դեռ խրված դավաճան աստիճանի թակարդի մեջ, շարունակելով ականջ դնել ամրոցում լսվող ձայներին: Ամեն վայրկյան Ֆիլչը կարող էր մի կողմ քաշել անցումը ծածկող գորգը, ենթադրելով, որ Փիվզը թաքնվել էր գորգի հետևում գտնվող կարճ անցումի մեջ... իսկ այնտեղ բնականաբար ոչ մի Փիվզ էլ չկար... բայց եթե նա մի քանի քայլ աներ աստիճաններով, կմկատեր Ելուզակների քարտեզը... իսկ Անտեսանելիության թիկնոցն արդեն ոչնչով չէր օգնի, որովհետև մի հայացք նետելով քարտեզին, նա գլխի կընկներ, որ Հարրի Փոթերը կանգնած է ձիշտ այնտեղ, որտեղ կանգնած է:

— Զու՞՝ — քթի տակ ասաց Ֆիլչը: — Այստեղ արի, թավշաթաթիկս... — Միսիզ Նորիսն ակնհայտորեն նրա հետ էր... — Մի տե՛ս... Այս սա Հրաշամարտի բանալիներից մեկն է: Սա պատկանում է դպրոցի չեմպիոններից մեկին:

Հարրիի սիրտն սկսեց արագ բաբախել...

— Փի՞վզ... — ուրախացած գոռաց Ֆիլչը, — դու գողություն ես արել:

Նա մի կողմ քաշեց աստիճանների ելքը վարագուրող գորգը, և Հարրին տեսավ նրա սարսափելի կնճռապատ դեմքը և ուռած գունատ աչքերը, որոնք ծակեցին մութ աստիճանաշարի ամայությունը, որտեղ թիկնոցով քողարկված կանգնած էր Հարրին:

— Թաքնվե՞լ ես, հա՞... — քրի տակ ասաց նա, — Ա՛յ, հիմա կզամ ու կբռնեմ քեզ, Փի՛վզ... Դու արդեն չափն անցար, դու համարձակվել ես հրաշամարտի բանալիներից մեկը գողանալ, Փի՛վզ... Դամբլդորը քեզ այստեղից դուրս կշպրտի դրա համար, կեղտոտ, այլանդակ փոլթերգե՛յստ...

Ֆիլզը սկսեց վեր բարձրանալ աստիճաններով, իր գորշ կատվի հետ միասին: Միսիզ Նորիսի լապտերանման աչքերը, որոնք այնքան նման էին տիրոջ աչքերին, գամված էին ուղիղ Հարրիի վրա: Նա արդեն առիթ ունեցել էր մտածելու, արդյո՞ք Անտեսանելիության թիկնոցն ազդում է կատուների վրա... Գրեթե շնչասպառ այն մտքից, թե ինչ կլինի իր հետ, մինչ Ֆիլզն ավելի ու ավելի էր մոտենում իր հնահոտ ու հնամաշ գիշերային խալաթով... Հարրին հուսահատորեն փորձում էր ոտքը դուրս քաշել թակարդից, բայց ընդամենը ավելի խորն էր սուզվում... Եվս մեկ վայրկյան, և Ֆիլզը կնկատի քարտեզն ու կընդհարվի նրա հետ...

— Ֆի՞լզ... Ի՞նչ է կատարվում...

Ֆիլզը կանգնեց Հարրիից մի քանի աստիճան ցած ու հետ շրջվեց: Աստիճանների ստորոտում հայտնվել էր մի անձնավորություն, որը կարող էր միայն ավելի վատացնել Հարրիի վիճակը... Սնեյփին էր: Նրա հագին երկար մոխրագույն գիշերազգեստ էր, և դեմքը գրեթե գիշերազգեստի գույնի էր:

— Փիվզն էր, պրոֆե՛սոր, — կատաղած շշնչաց Ֆիլզը, — նա էր այս ձուն ցած նետել աստիճաններով:

Սնեյփին արագ բարձրացավ ու կանգնեց Ֆիլզի կողքին: Հարրին ատամները սեղմեց, համոզված լինելով, որ սրտի բաբախունն այնքան բարձր էր, որ կարող էր ամեն վայրկյան մատնել իր ներկայությունը...

— Փի՞վզը, — կամաց ասաց Սնեյփը՝ նայելով Ֆիլզի բռնած ձվին, — բայց Փիվզը չէր կարող մտնել իմ աշխատասենյակը...

— Այս ձուն գտնվում էր ձեր աշխատասենյակու՞մ, պրոֆե՛սոր...

— Իհարկե ո՛չ, — նետեց Սնեյփը, — ես անտանելի աղմուկ լսեցի...

— Այո, պրոֆե՛սոր, աղմուկը ձվից էր...

— Ես եկա, որպեսզի տեսնեմ աղմուկի պատճառը...

— ...Փիվզն էր նետել սա, պրոֆե՛սոր...

— Իսկ երբ անցնում էի իմ աշխատասենյակի կողքով, տեսա, որ ջահերը վառված են, իսկ պահարանի դուռը կրնկի վրա բաց է: Ինչ-որ մեկը մտել էր իմ աշխատասենյակը և ինչ-որ բան էր փնտրում իմ պահարանում:

— Բայց Փիվզը չէր կարող...

— Ես գիտեմ, որ նա չէր կարող, Ֆի՛լ, — նետեց Սնեյփը, — Ես այնպիսի կնիքով եմ փակում իմ աշխատասենյակի դուռը, որ միայն ուժեղ կախարդը կարող է բացել այն:

Սնեյփը աստիճաններով վեր նայեց, ուղիղ Հարրիի միջով, իսկ հետո նայեց միջանցքն ի վար:

— Արի՛ ինձ հետ, որ օգնես փնտրել ներխուժողին, Ֆի՛լ:

— Ես... այո, պրոֆե՛սոր... բայց...

Ֆիլը տանջալից հայացքով նայեց միջանցքն ի վեր՝ ուղիղ Հարրիի միջով, անչափ ընկճված, որ ստիպված է լինելու իրաժարվել Փիվզին պատին դեմ տալու հնարավորությունից:

Գնա՛, մտքում աղաչագին ասաց Հարրին, գնա՛ Սնեյփի հետ... Գնա՛... Միսիզ Նորիսը Հարրիին էր նայում Ֆիլի ոտքերի տակից... Հարրին հաստատ համոզված էր, որ կատուն հոտառությամբ զգում էր իր ներկայությունը... Ախ, ինչու՛ այդքան բուրավետ լոգանքի օձար լցրեց այդ լողավազանի մեջ:

— Ախր, պրոֆե՛սոր, — տխրությամբ ասաց Ֆիլը, — Տնօրենը ստիպված կլինի լսել ինձ այս անգամ: Փիվզը գողություն է արել ուսանողներից մեկից: Հնարավոր է, որ սա իմ ամենամեծ հնարավորությունն է նրան ամրոցից մեկընդմիշտ վրանդելու համար...

— Ֆի՛լ, Ես թքած ունեմ այդ ապուշ փոլթերգեյստի վրա: Ինձ անհանգստացնում է միայն իմ աշխատասենյակը...

Քլինգ, քլինգ, քլինգ...

Սնեյփը շեշտակի ձայնը կտրեց: Նա ու Ֆիլը երկուսով ցած նայեցին աստիճանների տակ: Հարրին տեսավ Գիֆ-Աչք Մուդիին, որը կաղալով տեսադաշտի մեջ մտավ նրանց գլուխների միջև: Մուդին իր հին ձամփորդական թիկնոցը գիշերազգեստի վրայից զցել էր ուսերին և սովորականի պես հենվում էր իր ձեռնափայտին:

— Ես ի՞նչ եմ տեսնում... Պիծամա-փարքի՞... Գիշերազգեստներով երեկու՞յթ եք անում...

— Պրոֆեսոր Սնեյփն ու ես ձայներ լսեցինք, պրոֆե՛սոր, — անմիջապես ասաց Ֆիլչը, — Փիվզ փոլթերգեյստը, սովորականի պես աստիճանների գլխից իրեր է ցած նետում... իսկ պրոֆեսոր Սնեյփը հայտնաբերել է, որ ինչոր մեկը մտել է նրա աշխատասենյակը...

— Զայնդ կտրի՞ր, — ֆշացրեց Սնեյփը Ֆիլչի վրա:

Մուդին մի քայլ էլ արեց դեպի աստիճանաշարը: Հարրին տեսավ, ինչպես Մուդիի կախարդական աչքը կանգնեց Սնեյփի վրա, իսկ հետո անսխալաբար կանգնեց ուղիղ իր վրա: Հարրիի սիրտը քիչ մնաց բերանից դուրս գար: Մուդին կարող էր տեսնել իրեն անտեսանելիության թիկնոցի միջով... Միայն նա կարող էր տեսնել այդ իրավիճակի ամբողջ տարօրինակությունը... Սնեյփն իր գիշերազգեստով, Ֆիլչն ավարի պես ձեռքին բռնած ոսկյա ձվով և Հարրին՝ բռնված նրանց թիկունքում թակարդաստիճանի մեջ: Մուդիի հաշմված բերանը զարմանքից կախ ընկավ: Մի քանի վայրկյան Մուդին ու Հարրին նայեցին ուղիղ միմյանց աչքերի մեջ: Հետո Մուդին բերանը փակեց և իր կապույտ աչքը կրկին դարձրեց Սնեյփի վրա:

— Ես ձի՞շտ լսեցի, Սնեյփ, — դանդաղ հարցրեց նա, — ինչոր մեկը ներխուժել է քո աշխատասենյա՞կը...

— Դա կարևոր չէ, — սառն ասաց Սնեյփը:

— Ընդհակառակը, — մօնչաց Մուդին, — դա շատ կարևոր է: Ո՞վ պիտի ուզենար ներխուժել քո աշխատասենյակը:

— Որևէ ուսանող, եթե թույլ կտաս ինձ ենթադրություն անել, — ասաց Սնեյփը, — Հարրին հստակ տեսնում էր Սնեյփի ձարպոտ մազերի տակ ձակատին ցնցվող զարկերակը: — Նման քան արդեն եղել է առաջ: Հմայաթուրմերի բաղադրամասեր առաջ էլ են կորել իմ անձնական պահարանից... Ուսանողները երբեմն փորձում են անօրինական հմայաթուրմեր պատրաստել, անկասկած...

— Կարծում ես, ինչոր մեկը գաղտնի մտել էր հմայաթուրմի բաղադրամաս գողանալու՝, իե՞... — ասաց Մուդին, — իսկ դու քո աշխատասենյակում ուրիշ ոչինչ չե՞ս թաքցնում:

Հարրին տեսավ, ինչպես Սնեյփի գորշագունատ դեմքը դարձավ աղյուսի գույնի, իսկ քունքի զարկերակը սկսեց ավելի ուժեղ խփել:

— Դու շատ լավ գիտես, որ ես ոչինչ չեմ թաքցնում, Մու՛դի, — ասաց նա, շատ ցածր ու վտանգավոր ձայնով, — քանի որ դու ինքդ ես մանրամասն խուզարկել այն:

Մուդիի դեմքը ծռմռվեց ժախտի մեջ:

— Ավորոների արտոնությունն է, Սնե՛յի: Դամբլդորը խնդրել է ինձ, որ աչքս զգոն պահեմ...

— Դամբլդորն ինձ վստահում է, — ասաց Սնեյփը, սեղմած ատամներով, — ես չեմ հավատում, որ նա քեզ իրամայել է խուզարկություն կատարել իմ աշխատասենյակում:

— Իհարկե, Դամբլդորը վստահում է քեզ, — մոնչաց Մուդին, — նա շատ դյուրահավատ մարդ է... իրոք, և չափազանց շատ է վստահում մարդկանց... Նա համոզված է, որ մարդիկ արժանի են երկրորդ հնարավորության: Սակայն ես... Ես կասեի, որ կան բժեր, որոնք երբեք չեն մաքրվում: Հասկանո՞ւմ ես, չէ՞ թե ինչ բժերի մասին եմ խոսում:

Սնեյփը հանկարծ մի շատ տարօրինակ բան արեց: Նա աջ ձեռքով ջղաձիգ բռնեց իր ձախ ձեռքի դաստակը, ասես ինչ-որ բան ցավ պատճառեց նրան: Մուդին ծիծաղեց:

— Վերադարձի՞ր անկողին, Սնե՛յի:

— Դու ինձ որևէ տեղ ուղարկելու ոչ մի իրավասություն չունե՞ս, — ֆշացրեց Սնեյփը, բաց թողնելով իր ձեռքը, ասես ինքն իր վրա բարկացած շարունակեց. — Ես նույնքան իրավունք ունեմ գիշերով դպրոցում թափառելու, որքան դու:

— Ուրեմն հետ թափառի՞ր քո սենյակը, — ասաց Մուդին, բայց այս անգամ նրա ձայնը լի էր սպառնալիքով: — Ես երազում եմ մի օր մի մութ անկյունում հանդիպել քեզ... Իմիջիայլոց, դու ինչ-որ բան ես զցել...

Սարսափի հախուռն զգացումով Հարրին տեսավ, որ Մուդին մատը ցցել է Ելուզակների քարտեզի վրա, որը դեռ ընկած էր իրենից վեց աստիճան ցածր: Երբ Սնեյփն ու Ֆիլչը երկուսն էլ շրջվեցին տեսնելու, թե ինչ էր մատնանշում Մուդին, Հարրին մի կողմ նետեց զգուշությունը և երկու ձեռքը վեր բարձրացնելով թիկնոցի տակ սկսեց կատաղի թափահարել, որպեսզի

իր վրա գրավի Մուտիի ուշադրությունը և բերանը անձայն բաց ու խուփ անելով ասաց. «Դա իմն է, դա իմն է, դա իմն է...»

Սնեյփը ձեռքն արդեն մեկնել էր դեպի քարտեզը՝ դեմքին կռահումի սարսափելի արտահայտությամբ...

— Ա՛քսիո, մագաղաթ:

Քարտեզը ցնցվեց և դուրս լողալով Սնեյփի մատների միջով ցած թռավ ու մտավ Մուտիի ձեռքը:

— Սխալվեցի, — շատ հանգիստ ասաց Մուտին, — դա իմն է, երևի գրպանից էր ընկել, երբ ավելի վաղ իջնում էի այդ անցումով...

Բայց Սնեյփի սև աչքերն ասես կրակում էին մե՛կ ֆիլչի ձեռքերի մեջ թռնած ձվին, մե՛կ Մուտիի ձեռքում թռնած մագաղաթին, և Հարրին հստակ տեսնում էր, որ համադրելով փաստերը նա արդեն ամեն ինչ հասկացել էր, քանի որ միայն Սնեյփը գիտեր այդ մագաղաթի մասին և կարող էր եզրակացնելուն անել:

— Փո՛թթեր, — հանգիստ ու հաստատ ասաց Սնեյփը:

— Ի՞նչ եք ուզում ասել, — շատ հանգիստ հարցրեց Մուտին և ծալելով քարտեզը դրեց գրպանը:

— Փո՛թթեր, — մոնչաց Սնեյփը, և գլուխը պտտեց ու նայեց ուղիղ այնտեղ, որտեղ կանգնած էր Հարրին, կարծես հանկարծ սկսել էր տեսնել նրան: — Այդ ձուն պատկանում է Փոթթերին: Եվ այդ մագաղաթի կտորը նույնական պատկանում է Փոթթերին: Ես այն արդեն տեսել եմ: Ես ճանաչեցի այդ մագաղաթը: Փոթթերն այստեղ է... Փոթթերն այստեղ է իր Անտեսանելիության թիկնոցով:

Սնեյփը կույր մարդու պես առաջ մեկնեց ձեռքը և սկսեց բարձրանալ աստիճաններով: Հարրին կարող էր երդվել անգամ, որ նրա մեջ քանցքները ուռչել էին, մինչ նա փորձում էր հոտոտելով բացահայտել Հարրիի ներկայությունը... Թակարդի մեջ ընկած Հարրին հետ թեքվեց՝ ձգտելով փախչել Սնեյփի երկար մատներից, բայց ամեն վայրկյան...

— Այնտեղ ոչինչ չկա, — հաշողի պես նետեց Մուտին, — բայց ես մեծ ուրախությամբ կտեղեկացնեմ Տնօրենին, թե որքան արագ քո միտքը կանգնեց Հարրի Փոթթերի վրա:

— Այսինքն ի՞նչ ես ուզում ասել, — մռնչաց Սնեյփը՝ շրջվելով դեպի Մուտին, ձեռքը դեռ առաջ մեկնած, ընդամենը մի քանի մատնաչափ հեռու Հարրիի կրծքից:

— Այսինքն ուզում եմ ասել, որ Դամբլդորին անչափ հետաքրքրում է այն հարցի պատասխանը, թե ո՞վ է այդ տղային ներքաշել մեծ փորձանքի մեջ, — ասաց Մուտին՝ կաղալով ավելի մոտենալով առաջին աստիճանին, — և իմիցիայլոց ինձ նույնպես, Սնեյփ... շատ է հետաքրքրում...

Զահի լույսն առկայօնեց նրա հաշմված այլանդակ դեմքի վրա, այնպես որ սպիներն ու քթից կտրված կտորի ստվերն ավելի ցայտուն երևացին, քան սովորաբար:

Սնեյփը վերից վար նայում էր Մուտին, և Հարրին պարզ տեսնում էր նրա դեմքի արտահայտությունը: Մի պահ լռություն տիրեց: Բոլոր տեսանելին և անտեսանելին ներկաները մի պահ ասես քարացել էին: Հետո Սնեյփը դանդաղ իջեցրեց ձեռքը:

— Ես ընդամենը մտահոգ էի, — ասաց Սնեյփը՝ նկատելիորեն շինծու հանգստությամբ, — որ եթե Փոթթերն իր սովորության համաձայն կրկին թափառում է անթույլատրելի ժամին... ապա նրան պետք է զգուշացնել, որ այլևս այդպիսի բան չանի: Հատկապես իհմա... իհնուն իր սեփական անվտանգության:

— Հա... պարզ է, — հանգիստ ասաց Մուտին, — Փոթթերի անվտանգությունը սրտիդ շատ մոտ ես ընդունում:

Կրկին դադար տիրեց: Սնեյփը և Մուտին սեռուն նայում էին միմյանց: Միսիզ Նորիսը բարձրաձայն մլավեց, քսմսվելով Ֆիլչի ոտքերին, հոտոտելով օդը, որը հագեցած էր Հարրիից բուրող լոգանքի օձարի նրբագեղ հոտով:

— Ես գնում են քնելու, — կարծ ասաց Սնեյփը:

— Հոյակապ միտք է: Գիշերը դեռ նոր է սկսվել, — ասաց Մուտին, — ես էլ եմ գնում... Ֆիլչի, ինձ տու՛ր այդ ձուն...

— Ո՛չ, — ասաց Ֆիլչը՝ այնպես գրկելով ձուն, ասես դա նրա անդրանիկ զավակն էր, — պրոֆեսոր Մու՛դի, սա Փիվզի խայտառակ դավաճանության ապացույցն է:

— Դա այն չեմայինի սեփականությունն է, ումից Փիվզը գողացել է այն, — ասաց Մուտին, — ինձ տու՛ր...

Սնեյփն իջավ աստիճաններով ու անցավ Մուտիի կողքով առանց մի խոսք ասելու: Ֆիլչը քիսի-փիսի ձայն տվեց Միսիզ Նորիսին, որը մի քանի վայրկյան ևս կլոր աչքերը սևեռած նայեց Հարրիի կանգնած դատարկ տեղին ու գնաց տիրոջ հետևից: Դեռ ծանր շնչելով Հարրին լսեց միջանցքով հեռացող Սնեյփի քայլերը: Ֆիլչը Մուտիին տվեց ձուն և նույնպես անհետացավ տեսադաշտից, թթի տակ խոսալով Միսիզ Նորիսի հետ:

— Ոչինչ թավշաթաթի՞կս... մենք վաղն առավոտյան ևեթ կզեկուցենք Դամբլդորին... կասենք, թե ինչ էր արել Փիվզը...

Փակվող դժան ձայն լսվեց: Հարրին մնաց կանգնած աստիճաններին՝ հայացքը հառած Մուտիի վրա, որն իր ձեռնափայտը հենեց առաջին աստիճանին և սկսեց դժվարությամբ բարձրանալ դեպի Հարրին, խուլ դնաց հանելով ամեն մի քայլից:

— Հազիվ պրծար, Փո՛թթեր, — կիսաձայն ասաց նա:

— Հա... Ես... ըմ... շնորհակալություն, — հազիվ կարողացավ ասել Հարրին:

— Սա ի՞նչ է, — ասաց Մուտին՝ գրապանից հանելով Ելուզակների քարտեզը և բացելով այն:

— Դա Հոգվարթսի քարտեզն է, — ասաց Հարրին՝ անչափ հուսալով, որ Մուտին կօգնի իրեն դուրս գալ աստիճանից, որովհետև թակարդի մեջ ընկած ոտքն իրոք սկսել էր անտանելի ցավել:

— Մեռլինի մորուքը վկա, — շշնչաց Մուտին՝ անթարթ նայելով քարտեզին, — ա՛յ, քեզ քարտե՛զ, Փո՛թթեր:

— Հա՛, շատ... օգտակար բան է, — համաձայնեց Հարրին: Նրա աչքերն արդեն սկսել էին արցունքութվել ոտքի ցավից: Ըըմ... պրոֆեսոր Մու՛դի, չե՞ք կարող օգնել ինձ...

— Ի՞նչ... Oh, այո՛... Այո, անշուշտ...

Մուտին բռնեց Հարրիի ձեռքն ու դեպի իրեն քաշեց նրան: Հարրիի ոտքն ազատվեց աստիճանից, և նա մի աստիճան վեր մագլցեց:

Մուտին դեռ նայում էր քարտեզին:

— Փո՛թթեր... — դանդաղ ասաց նա, — գուցե դու պատահաբար տեսե՞լ ես, թե ով էր մտել Սնեյփի աշխատասենյակը... Ուզում էի ասել, այս քարտեզի վրա...

— Ըըմ... Հա՛, տեսել եմ... — խոստովանեց Հարրին, — դա պարոն Քրառուչն էր:

Մուդիի կախարդական աչքը սկսեց արագ պտտվել՝ աչքի անցկացնելով ամբողջ քարտեզը: Նա հանկարծ շատ տագնապած տեսք ստացավ:

— Քրառու՞չը, — ասաց նա, — դու համոզվա՞ծ ես, Փո՛թթեր:

— Միանգամայն, — ասաց Հարրին:

— Ինչեւ, հիմա նա այստեղ չի երևում, — ասաց Մուդին՝ աչքը պտտելով քարտեզի վրա: — Քրառուչը, ասում ես... Դա շատ... շատ հետաքրքիր է...

Նա մի ամբողջ րոպե ոչինչ չասաց՝ դեռ շարունակելով նայել քարտեզին: Հարրին վստահ էր, որ այդ լուրն ինչ-որ բան էր նշանակում Մուդիի համար, և շատ էր ուզում իմանալ, թե դա ինչ էր նշանակում: Նա նույնիսկ մտածեց արդյոք իր համարձակությունը կհերիքի, որ հարցնի: Մուդին նրան մի քիչ վախեցնում էր... թեև ոչ այլ ոք բան Մուդին քիչ առաջ փրկեց նրան մի շատ մեծ փորձանքից...

— Ըըմ... պրոֆեսոր Մու՛դի... ի՞նչ եք կարծում, ինչու՞ պիտի պարոն Քրառուչը գաղտնի մտներ Սնեյփի աշխատասենյակը:

Մուդիի կախարդական աչքը վեր բարձրացավ քարտեզից ու թեթևակի ցնցվելով գամվեց Հարրիի վրա: Դա մի ծակող, խորաթափանց հայացք էր, և Հարրիի մոտ այնպիսի տպավորություն ստեղծվեց, ասես Մուդին ծանրութեք էր անում. պատասխանել, թե՝ ոչ այդ հարցին:

— Արի՛ այսպես ասենք, Փո՛թթեր, — վերջապես մրթմրթաց Մուդին, — բոլորն ասում են, որ ծերուկ Գիծ-Աչքը գլուխը կորցրել է սև կախարդների նկատմամբ ունեցած մոլագար վախից... բայց Գիծ-Աչքն իրականում ոչինչ է... ոչինչ... համեմատած Բարթի Քրառուչի հետ:

Նա շարունակեց նայել քարտեզին: Հարրին ուղղակի այրվում էր ավելին իմանալու հետաքրքրասիրությունից:

— Պրոֆեսոր Մուդի, — կրկին ասաց նա, — ի՞նչ եք կարծում, սա որևէ կապ ունի՞ այն ամենի հետ, ինչ... գուցե պարոն Քրառուչը մտածում է, որ ինչ-որ բան է կատարվում...

— Օրինակ ի՞նչ, — նրա խոսքը կտրեց Մուդին:

Հարրին մի պահ մտածեց, թե որքան շատ բան կհամարձակվի ինքն ասել Մուդիին: Նա բնավ չէր ուզում, որ Մուդին կռահի, որ ինքը Հոգվարթսից

դուրս տեղեկատվության աղբյուր ունի: Դա կարող էր անցանկալի հարցերի տեղիք տալ Սիրիուսի մասին.

— Չգիտեմ, — մրամրթաց Հարրին, — վերջերս շատ տարօրինակ բաներ են կատարվում, չէ՞: Նույնիսկ «Մարզարե» օրաթերթում էին գրել... Սև նշանը Աշխարհի Գավաթի առաջնության օրը... մահակերները և... մնացածը...

Մուդիի երկու թայ-թարս աչքերը լայնացան:

— Դու խելացի տղա ես, Փո՛թթեր, — ասաց նա՝ իր կախարդական աչքը հետ պտտելով Ելուզակների քարտեզի վրա: — Քրառուչք նույնպես կարող է այդպես մտածել, — դանդաղ ասաց նա: — Հնարավոր է... Իրոք տարօրինակ ասեկուեներ են պտտվում վերջերս... և ոչ առանց Ոիտա Սքիթերի մասնակցության, անշուշտ: Դա շատ շատերին է նյարդայնացնում, — մի մօայլ ժայիտ ավելի ծռմռեց նրա բարակ սպիածածկ շրթունքներով ծուռ բերանը, — ...Եթե կա մի բան, որը ես ատում եմ, — մրամրթաց նա, ավելի շուտ ինքն իրեն, քան Հարրիին, և նրա կախարդական աչքը գամվեց քարտեզի ձախ կողմի ստորին անկյան վրա, — դա ազատության մեջ գտնվող մահակերն է...

Հարրին անթարթ նայեց նրան: Հնարավոր է, որ Մուդին հենց այն նկատի ուներ, ինչն անցնում էր Հարրիի մտքով:

— Իսկ իիմա, խնդրում եմ, պատասխանիր իմ հարցին, Փո՛թթեր, — ասաց Մուդին, ավելի գործնական տոնով:

Հարրիի սիրտը սուզվեց, նա համոզված էր, որ հեշտ չի պրժնի: Մուդին իիմա իրեն կհարցնի, թե որտեղից է ինքը վերցրել այդ քարտեզը, որը շատ կասկածելի հրաշագործական իր էր... իսկ այդ քարտեզի պատմությունը կբացահայտի նաև իր ակնհայտ մեղսակիցներին. իր սեփական հորը, Ֆրեդ և Զորջ Ուիզլիներին, պրոֆեսոր Լուպինին, որը Ինքնապաշտպանություն սև ուժերից դասի իրենց վերջին ուսուցիչն էր: Մուդին քարտեզը թափահարեց Հարրիի քթի տակ, որն արդեն պատրաստ էր վատթարագույնին...

— Կարո՞ղ ես ինձ մի քանի օրով պարտքով տալ սա...

— Oh, — ասաց Հարրին, նա շատ էր սիրում իր քարտեզը, բայց մյուս կողմից անչափ ուրախ էր, որ Մուդին չհարցրեց, թե ինքը որտեղից է այն ձեռք բերել, և ոչ մի կասկած չկար, որ ինքը պարտք էր Մուդիին՝ քիչ առաջ ստեղծված իրավիճակից փրկվելու համար, — Հա՛, խնդրե՛մ...

— Ծնորհակալություն, տղա՛ս, — մինչաց Մուդին, — սա հիմա կարող է շատ օգտակար լինել ինձ: Սա հենց այն է, ինչն ինձ պետք էր այստեղ... Եղա՛վ, իսկ հիմա գնա՛ քնելու, Փո՛թթեր, հենց հիմա ուղիղ գնա՛ քնելու...

Նրանք միասին բարձրացան աստիճաններով: Մուդին սակայն աչքը չէր կտրում քարտեզից, ասես այն այնպիսի մի գանձ էր, ինչի նմանը նա երբեք չէր տեսել: Նրանք լուր քայլեցին դեպի Մուդիի աշխատասենյակի դուռը, որտեղ նա կանգ առավ ու նայեց Հարրիին.

— Դու երբեսէ մտածե՞լ ես ավրոր դառնալու մասին, Փո՛թթեր...

— Ոչ, — ասաց Հարրին անակնկալի գալով:

— Խորհուրդ եմ տալիս, որ մտածես, — ասաց Մուդին՝ գլխով հաստատելով իր խորհուրդն ու մտազբաղ նայելով Հարրիին: — Այո՛, իրոք... և իմիջիայլոց... Ենթադրում եմ, որ այս գիշեր հենց այնպես չէիր ձվի հետ զբոսանքի ելել:

— Ըստ... ոչ, — ասաց Հարրին, ժպտալով, — ես աշխատում էի ձվի հանելուկը բացահայտելու վրա:

Մուդին աչքով արեց, և նրա կախարդական աչքը նորից սկսեց արագ պտտվել:

— Ոչինչ այդքան նոր գաղափարներ չի ծնում մարդու գլխում որքան գիշերային զբոսանքը, Փո՛թթեր... Լավ, կտեսնվենք առավոտյան...

Նա մտավ իր աշխատասենյակը, կրկին աչքը հառած Ելուզակների քարտեզին, և իր հետևից ծածկեց դուռը:

Հարրին դանդաղ քայլեց դեպի Գրիֆինդորի աշտարակը, խորասուզված Սնեյփի և Քրաուչի մասին մտքերի մեջ... Ի՞նչ կարող էր դա նշանակել: Ինչու՞ էր Քրաուչը ձևացնում, իբր հիվանդ էր, եթե կարող էր Հոգվարթս գալ, եթե ուզենար: Ի՞նչ էր փնտրում նա Սնեյփի աշխատասենյակում:

Իսկ Մուդին կարծում էր, որ Հարրին, պետք է ավրոր դառնա... Ծատ հետաքրքիր գաղափար էր... Բայց երբ Հարրին ձուն և թիկնոցը ապահով դնելով ճամպրուկի մեջ՝ կամացուկ մտավ ամպհովանիով մահճակալի վարագույրների տակ, նա մտածեց, որ ինքն առաջին հերթին հաշվի կառնի, թե որքան սպիածածկ ու հաշնված են մյուս ավրորները, մինչև ավրորի վտանգավոր գործը որպես մասնագիտություն ընտրելը:

ՃԱՎ

Գլուխ 26. Երկրորդ փորձությունը

— Իսկ դու ասացիր, որ արդեն հասկացել ես ձվի հանելուկը, — Վրդովված ասաց Հերմիոնան:

— Ել աղմուկ մի՛ սարքի, — բարկացած ասաց Հարրին, — ինձ շատ քիչ բան է մնացել հասկանալու համար, եղա՞վ...

Հարրին, Ունը և Հերմիոնան Հմայախոսքերի դասին երեքով նստած էին վերջին նստարանին: Այդ օրը նրանք գործնական պարապմունք ունեին Հեռականչող հմայանքի հակառակ հմայանքից, որը Հեռանետող հմայանքն էր: Տիաձ պատահարներից խուսափելու համար, որոնք կարող էին ծագել սենյակով մեկ այս ու այն կողմ վնգացող իրերի հետ պատահաբար ընդհարվելուց, պրոֆեսոր Ֆլիթվիքը յուրաքանչյուր ուսանողի տվել էր վեցական փոքրիկ բարձեր, որոնցով նրանք պետք է Հեռանետող հմայանք կատարեին: Ենթադրվում էր, որ փափուկ բարձերը պատահաբար որևէ մեկին հարվածելով ոչ մի վճաս չէին հասցնի: Տեսությունը լավն էր, բայց գործնականում այնքան էլ լավ չէր աշխատում: Նեվիլն այնքան վատ էր նշան առնում, որ մերժընդերթ շատ ավելի ծանր բաներ էր հեռանետում սենյակի մի ծայրից մյուսը, օրինակ պրոֆեսոր Ֆլիթվիքին:

— Գոնե մի րոպեով մոռացիր այդ ձվի մասին, լա՞վ, — ֆշացրեց Հարրին, մինչ պրոֆեսոր Ֆլիթվիքն օդում վնգալով անցնում էր նրանց կողքով ու վայրէջք կատարեց մի մեծ պահարանի գլխին: — Դու չե՞ս լսում, թե ինչի մասին եմ պատմում քեզ... Ես քեզ պատմում եմ Սնեյփի և Մուտիի մասին...

Այդ դասն իրոք իդեալական քողարկում էր մասնավոր գրույցի համար, որովհետև բոլորը չափազանց լավ ժամանակ էին անցկացնում բարձեր հեռանետելով, և չկար մեկը, ով կարող էր ուշադրություն դարձնել նրանց վրա: Արդեն կես ժամ էր, ինչ Հարրին շշուկով պատմում էր անցած գիշերվա իր արկածների մասին:

— Սնեյփն ասաց, որ Մուտին խուզարկե՞լ է իր աշխատասենյակը... — շշնչաց Ունը՝ աչքերը հետաքրքրությունից փայլեցնելով, միաժամանակ մի

բարձ հեռանետելով իր կախարդական փայտիկի թեթև շարժումով (բարձն օդ թռավ ու հարվածելով Փարվաթիի գլխին, ցած զցեց նրա գլխարկը):

— Ի՞նչ ես կարծում... հնարավո՞ր է որ Մուղին այստեղ է եկել Սնեյփին ու Կարկարոֆին հետևելու համար...

— Զգիտեմ, արդյոք իրոք Դամբլդորը նման բան է խնդրել նրանից, բայց նա հենց դրանով է զբաղված, — ասաց Հարրին՝ բոլորովին ուշադրություն չդարձնելով իր արածի վրա և այնպես ցրված թափահարելով կախարդական փայտիկը, որ նրա բարձը մի տարօրինակ պտույտ կատարեց օդի մեջ ու ընկավ դիմացի սեղանի վրա:

— Մուղին ասաց, որ Դամբլդորը Սնեյփին թույլ է տալիս այստեղ մնալ միայն այն պատճառով, որ նա մարդկանց երկրորդ հնարավորություն տալու սովորություն ունի...

— Ի՞նչ, — ասաց Ոոնը, աչքերը չթելով և իր հաջորդ բարձն այնքան վեր բարձրացրեց, որ այն հարվածեց առաստաղի տակ կախված ջահին ու ծանր թրմվոցով ընկավ Ֆլիթվիքի սեղանին: — Հա՛րի... գուցե Մուղին կարծում է, որ Սնեյփին է անունդ դրել Հրո գավաթի մեջ:

— Օ՛հ, Ոո՛ն, — ասաց Հերմիոնան, թերահավատությամբ ձոճելով գլուխը, — իիշու՞մ եք, մենք առաջ ենք էինք կասկածում, որ Սնեյփին ուզում է սպանել Հարրիին, բայց պարզվեց, որ նա իրականում փրկում էր Հարրիի կյանքը, մոռացե՞լ եք:

Նա հեռանետեց իր բարձը, և այն ամբողջ սենյակով թռչելով վայրէջք կատարեց ճիշտ արկղի մեջ, որտեղ և պետք է իջներ ըստ առաջադրանքի: Հարրին մտագբաղ նայեց Հերմիոնային... Դա ճիշտ էր, որ Սնեյփը մի անգամ փրկել էր իր կյանքը, բայց տարօրինակն այն էր, որ Սնեյփին անթաքույց ատում էր իրեն, ճիշտ ինչպես տարիներ առաջ ատել էր Հարրիի հորը, երբ նրանք միասին սովորում էին դպրոցում: Սնեյփը մեծագույն հաճույքով միավորներ էր հանում Հարրիից, և երբեք դեռ ոչ մի հնարավորություն չէր կորցրել Հարրիին պատճելու համար և անգամ ամեն ինչ անում էր, որպեսզի նրան դպրոցից հեռացնեն:

— Ինձ համար միևնույն է, թե Մուղին ինչ կասի, — շարունակեց Հերմիոնան, — Դամբլդորը իմար չէ: Նա ճիշտ բան է արել՝ վստահելով Հագրիդին և պրոֆեսոր Լուայինին, թեև շատ-շատերը նրանց աշխատանք

չէին տալիս, ուստի ինչու՝ պիտի սխալվի Սնեյփի կապակցությամբ, եթե նույնիսկ Սնեյփը մի քիչ...

— Չար է, — արագ ասաց Ռոնը, — լա՛վ, էլ մի՛ շարունակիր, Հերմիոնա, այդ դեպքում ինչու՝ են բոլոր Սև կախարդների որսորդները խուզարկում նրա աշխատասենյակը:

— Իսկ ինչու՝ է պարոն Քրառուզը ձևացնում, իբր հիվանդ է, — ասաց Հերմիոնան, անտեսելով Ռոնի դիտողությունը: — Ծիծաղելի չէ՝ արդյոք, որ նա չի կարող գալ Զրօրինեքի պարահանդեսին, բայց կարող է գիշերով ամրոց գալ, երբ խելքին փչի:

— Դու ուղղակի տանել չես կարող Քրառուզին այն դովլաթի՝ Վինքի, պատճառով, — ասաց Ռոնը՝ իր բարձիկներից մեկն ուղիղ լուսամուտից դուրս ուղարկելով:

— Իսկ դու ուղղակի ուզում ես մտածել, որ Սնեյփն ինչ-որ բան է դավադրում, — ասաց Հերմիոնան, իր հաջորդ բարձիկը ճիշտ իջեցնելով արկդի մեջ նախորդի կողքին:

— Ես ուղղակի ուզում եմ ինանալ, թե Սնեյփն ինչ է արել իր առաջին հնարավորության հետ, եթե հիմա նրան երկրորդ հնարավորությունն է տրված, — մոայլ ասաց Հարրին, և նրա բարձիկը, ի մեծագույն զարմանս իրեն, սլացավ ամբողջ սենյակով ու վայրէջք կատարեց ուղիղ արկդի մեջ, Հերմիոնայի բարձիկի գլխին:

ՀՀ

Հավատարիմ մնալով Սիրիուսին տված խոստումին. պատմել Հոգվարթսում կատարվող բոլոր տարօրինակ իրադարձությունների մասին, Հարրին այդ երեկո մի խարսյաշ բվով նամակ ուղարկեց նրան՝ պատմելով անցած գիշեր Սնեյփի աշխատասենյակ պարոն Քրառուզի կատարած տարօրինակ այցելության և Մուդիի ու Սնեյփի միջև գիշերային խոսակցության մասին: Հետո Հարրին ամենայն լրջությամբ ուշադրությունը կենտրոնացրեց իր առջև կանգնած կարևորագույն խնդրի վրա. ինչպես փետրվարի քսանչորսին մեկ ժամ առանց շնչելու ողջ մնալ ջրի տակ:

Ռոնը առաջարկեց կրկին օգտագործել Հեռականչող հմայանքը... Հարրին նրան բացատրել էր մագլական անդրջրային ջրասուզորդական սարքերի մասին, որոնք ակվալանգ են կոչվում, և Ռոնը առաջարկում էր, որ

Հարրին ուղղակի ամենամոտ գտնվող մագլական քաղաքից իր մոտ մի լրակազմ ակվալանգ հեռականչի: Հերմիոնան անմիջապես մերժեց այդ ծրագիրը, նրանց ուշադրությունը հրավիրելով այն հանգամանքի վրա, որ նույնիսկ եթե Հարրին կարողանա հասցնել մեկ ժամվա ընթացքում սովորել, ինչպես օգտվել ակվալանգից, ինչը միանգամայն անհավանական է, ապա նրան անմիջապես կորակազրկեն՝ Կախարդական գաղտնապահության միջազգային Օրենսգիրքը խախտելու համար... Անհնար էր հուսալ, որ ոչ մի մագլ չի նկատի շրջակայքի տարածքով դեպի Հոգվարթս թռչող ակվալանգի լրակազմը:

— Անկասկած իդեալական տարբերակը կլիներ, եթե կարողանայիր կերպափոխվել մի սուզանավի կամ ծովային կենդանու, — ասաց նա: — Ա՛խ, եթե միայն արդեն անցած լինեինք Տրանսֆիգուրացիայի համապատասխան դասերը: Բայց դժվար թե այդ դասերը սկսվեն վեցերորդ դասարանից շուտ, և ամեն ինչ կարող է սարսափելի արդյունք ունենալ, եթե լավ չգիտես, թե ինչ ես անում...

— Հա՛, ուղղակի չեմ պատկերացնում, թե ինչ տեսք կունենամ գլխից վեր ցցված պերիսկոպով, — ասաց Հարրին, — Ենթադրում եմ, որ այնպիսի ծաղրուժանակի կենթարկվեմ, որ հազիվ թե խուսափեմ Մուլիի առաջ որևէ մեկի վրա հարձակվելու հեռանկարից...

— Իսկ նա հաստատ քեզ չի հարցնի, թե ինչ կենդանու ես գերադասում կերպափոխվել որպես պատիժ, — լրջորեն ասաց Հերմիոնան, — ո՛չ, կարծում եմ, որ լավագույն տարբերակը որևէ հմայանք կիրառելն է:

Ուստի Հարրին, որի կարծիքով շուտով ինքն այնքան կիոգնի գրադարանից, որ դժվար թե մինչև կյանքի վերջն ուզենա կրկին այնտեղ մտնել, թաղվեց փոշեկորուս հատորների մեջ՝ փնտրելով որևէ հմայանք, որը թույլ կտա իրեն առանց թթվածնի ողջ մնալ ջրի տակ: Սակայն, թեև ինքը, Ունը և Հերմիոնան ոչ մի ընդմիջում բաց չէին թողնում որոնումները շարունակելու համար և դրանով էին զբաղված նաև բոլոր երեկոներին ու շաբաթ-կիրակի օրերին... թեև Հարրին խնդրել էր պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալին թույլտվության մի երկտող գրել, որպեսզի ինքը կարողանար օգտվել գրադարանի Արգելված մասից, և նույնիսկ օգնության համար դիմել էր անգղ հիշեցնող և շատ ոյուրագրգիռ գրադարանավար մադամ Փինսին՝ համապատասխան գրականություն գտնելու համար... նրանք այդպես էլ

ոչինչ չգտան, ինչը կարող էր օգնել Հարրիին մեկ ժամ մնալ ջրի տակ այնպես, որ հետո կարողանար պատմել, թե ինչ էր արել այնտեղ:

Խուճապի արդեն ծանոթ զգացումը սկսել էր մերթընդմերթ խլրտայ Հարրիի սրտում, և նրա համար հետզհետեւ ավելի ու ավելի էր դժվարանում դասերի վրա կենտրոնանալը: Լիձը, որի նկատմամբ Հարրին սովորաբար անտարբեր էր, այլև նրա մտքից դուրս չէր գալիս, և ամեն անգամ պատուհանին մոտենալիս ինչ-որ տարօրինակ օրինաչափությամբ անդադար հայտնվում էր նրա տեսադաշտի մեջ: Հսկայական, պողպատյա գորշ, սառը ջրային մակերեսը, որի սառցե խորքերը սկսել էին նրան լուսնի պես օտար ու հեռավոր թվալ:

Ճիշտ ինչպես Եղջերապոչի դեմ դուրս գալուց առաջ, ժամանակը սկսել էր այնպիսի արագությամբ անցնել, ասես ինչ-որ մեկը կախարդել էր ժամացույցները՝ հավելյալ արագություն հաղորդելով նրանց ընթացքին: Մինչև փետրվարի քսանչորսը մնացել էր մեկ շաբաթ (դեռ ժամանակ կար)... Հետո մնաց իինգ օր (նա պարտավոր էր շուտով որևէ ելք գտնել)... Մնաց երեք օր (խնդրում եմ, Տե՛ր աստված, այնպես արա, որ մի բան գտնեմ... Խնդրում եմ...)

Երբ մնացել էր երկու օր, Հարրին կրկին կատարելապես կորցրեց ախորժակն ու համի զգացողությունը: Միակ լավ բանը երկուշաբթի առավոտյան նախաձաշին դպրոցական խարտյաշ բվի վերադարձն էր Սիրիուսի պատասխան նամակով: Հարրին անմիջապես պոկեց մազաղաթի կնիքը, բացեց ու տեսավ Սիրիուսից երբեք ստացած ամենակարծ նամակը:

«Գրի՛ր, թե երբ ես հաջորդ անգամ գնալու Հոգսմիդ:»

Հարրին շրջեց մազաղաթը և նայեց հակառակ կողմին՝ հուսալով այնտեղ որևէ բան գտնել:

— Հաջորդը չէ մյուս շաբաթ օրը, — շշնչաց Հերմիոնան, որը հասցրել էր Հարրիի ուսի վրայով կարդալ երկտողը: — Հրե՛ս... Վերցրու իմ

գրչափետուրը և անմիջապես պատասխան գրի՞ր ու հենց այս բվի հետ էլ կուղարկե՞ս:

Հարրին խզեց ամսաթիվը Սիրիուսի երկտողի հետևում, հետո երկտողը կապեց խարտյաշ բվի տոտիկին և դիտեց, ինչպես այն կրկին օդ բարձրացավ ու դուրս սավառնեց: Ի վերջո, ի՞նչ էր նա սպասում: Խորհու՞րդ, թե ինչպես կարելի է ողջ մնալ ջրի տակ առանց թթվածնի... Նա այնքան էր կլանվել Սիրիուսին Սնեյփի և Մուտիի մասին պատմելով, որ միանգամայն մոռացել էր նամակի մեջ գրել ուկե ձվի տված հուշումի մասին:

— Բայց նրա ինչի՞ն է պետք իմանալ, թե երբ է Հոգսմիդ այցելելու մեր հաջորդ թույլտվության օրը, — հարցրեց Ռոնը:

— Զգիտեմ, — մռայլ ասաց Հարրին: Ռոպեական ուրախությունը, որը նա զգաց բվի ժամանման կապակցությամբ, արդեն մարել էր, — Գնացի՞նք... Կախարդական կենդանիների խնամքի...

Պարզ չէր արդյոք Հագրիդը մտադրվել էր հատուցել Հրթիռապոչ ուտիհճների հետ անցկացրած տանջալից ժամանակը, թե պատճառն այն էր, որ կենդանի մնացել էին ընդամենը երկու ուտիհճներ, կամ գուցե իրականում նա փորձում էր ապացուցել, որ ինքն էլ կարող է անել այն, ինչը սկսել էր պրոֆեսոր Գրաբլի-Փլանքը, սակայն, աշխատանքի վերադառնալով, նա շարունակեց միեղջյուրների մասին դասերը: Պարզվեց, որ Հագրիդը միեղջյուրների մասին նույնքան շատ բան գիտի, որքան հրեշների, թեև այն հանգամանքը, որ նրանք թունավոր ժանիքներ չունեն, նրա կարծիքով բավականին հիասթափեցնող էր:

Հերթական դասին նա կարողացել էր միեղջյուրի միանգամից երկու մտրուկ բերել: Ի տարբերություն արդեն հասուն միեղջյուրների մտրուկները ոտքից գլուխ ասես մաքուր ուսկուց լինեին: Փարվաթին ու Լավենդերը մտրուկներին տեսնելուն պես ուղղակի հալվեցին քնքշակեզ զեղումների մեջ, և անգամ Փանսի Փարքինստոնը ստիպված էր մեծ ջանքեր գործադրել, որպեսզի թաքցնի թե, որքան հիացած էր դրանցով:

— Սրանց ավելի հեշտ է նկատելը, քան հասուն կենդանիներին, — հայտնեց Հագրիդը դասարանին: — Ուկեզույնից արծաթագույն են դաշնում մոտավորապես երկու տարեկանում, եղջյուրն սկսում է աճել, երբ դաշնում են չորս տարեկան: Սպիտակուն են միայն երբ լրիվ հասունացած են լինում, մոտավորապես յոթ տարեկանում: Զագ ժամանակ քիչ ավելի շատ են

վստահում... տղաներից էլ էդքան չեն խուսափում... Մոտեցե՞ք, տղաներ, միայն շատ կամաց, կարող եք շոյել նրանց գլուխները, եթե ցանկանում եք... Ահա, էս զամբյուղից կարող եք մի քանի կտոր շաքար տալ նրանց...

— Դու լա՞վ ես, Հա՛րի, — քթի տակ հարցրեց Հագրիդը, մի կողմ գնալով, մինչ բոլորը խմբված էին միեղջյուրի մտրուկների շուրջը:

— Հա՛, — ասաց Հարրին:

— Ուղակի նյարդային ես, հա՞՝, — շարունակեց Հագրիդը:

— Մի քիչ... — դժկամությամբ համաձայնեց Հարրին:

— Հա՛րի, — ասաց Հագրիդը, իր աժդահա ափով թվիթացնելով նրա ուսին, այնպես որ Հարրիի ծնկները ձկվեցին նրա ափի ծանրության տակ, — ես շատ էի անհանգստանում քանի դեռ չէի տեսել, թե ինչպես Եղերապոչի հախից եկար, բայց հիմա ես գիտեմ, որ դու ամեն ինչ կարող ես... Ամե՛ն ինչ կարող ես, եթե մտքիդ դնես: Հիմա ես արդեն չեմ անհանգստանում: Ես գիտեմ, որ քեզ հետ ամեն ինչ լավ կլինի: Դու իո հանելուկի պատասխանը արդեն գտել ես, չէ՞...

Հարրին գլխով արեց, բայց անգամ գլուխն իջեցնելու պահին մեծագույն ցանկություն ուներ խոստովանելու, որ գաղափար անգամ չունի, թե ինչպես է մեկ ժամ ողջ մնալու լճի հատակին: Նա հայացքը բարձրացրեց Հագրիդի վրա... Ուզում էր հարցնել, գուցե Հագրիդը երբես գոնե մեկ անգամ մտել է լիձը՝ այնտեղ ապրող արարածների հետ ծանոթանալու համար, ի վերջո, նա հոգում էր ամրոցի հանդավարներում բնակվող մյուս բոլոր կենդանիների մասին...

— Դու կիաղթե՛ս, — մռնչաց Հագրիդը, կրկին թվիթացնելով Հարրիի ուսին, այնպես որ Հարրիին թվաց, թե մի քանի մատնաշափ խրվեց ցեխոս գետնի մեջ: — Ես հաստատ գիտեմ: Ես զգում եմ: Դու հաղթելու ես, Հա՛րի:

Հարրին ուղղակի չկարողացավ մի այնպիսի բան ասել, որից Հագրիդի դեմքի երջանիկ ու համոզված ժպիտը կարող էր խամրել: Զեացնելով, իբր անչափ հետաքրքրվել է միեղջյուրի մտրուկներով, նա ինքն իրեն ստիպեց ի պատասխան ժպտալ և առաջ քայլեց, որպեսզի մյուսների հետ միասին շոյի մտրուկների մեջքը:

Երկրորդ առաջադրանքի նախորդ երեկոյան Հարրին իրեն այնպես էր զգում, ասես ընդմիշտ ընկել էր մի մղձավանցի մեջ ու չէր կարողանում արթնանալ: Նա միանգամայն գիտակցում էր, որ նույնիսկ եթե ինչ-որ հրաշքով իրեն հաջողվի մի որևէ հմայանք գտնել, նրան շատ բարդ խնդիր էր սպասվում, այն է, թե մեկ գիշերվա մեջ ինչպես պետք է սովորեր այդ հմայանքը: Ինչպես թույլ տվեց, որ իր հետ նման բան կատարվի... Ինչու ավելի շուտ չսկսեց աշխատել ձվի հանելուկի վրա... Ինչու թեկուզ մեկ րոպե թույլ տվեց, որ առաջին առաջադրանքից հետո իր ուղեղը մոռանա երկրորդի մասին... Ինչու ուշադիր չէր դասերին... Գուցե իրոք ուսուցիչներից մեկը հիշատակել էր նման հմայանքի մասին, իսկ ինքը հիմարաբար բանի տեղ չէր դրել, կամ նույնիսկ չէր էլ նկատել...

Հարրին, Ոոնը և Հերմինան գրադարանում էին, երբ արևն սկսեց մայր մտնել, և երեքով շարունակ թերթում ու թերթում էին դասագրքերի ու գրքերի հատողները, չտեսնելով անգամ միմյանց՝ յուրաքանչյուրի առջև շարված գրքերի հսկայական կույտերի պատճառով: Հարրիի սիրտը քիչ էր մնում բերանից դուրս թռչեր ամեն անգամ, երբ որևէ էջի վրա տեսնում էր «ջուր» բառը, բայց սովորաբար այդ բառը պարունակող նախադասությունը ասում էր. «... Վերցրեք մեկ լիտր ջուր, հարյուր հիսուն գրամ մանր կտրատված մանդրագոր և մեկ տրիտոն...» կամ դրա նման մի բան...

— Ես արդեն կասկածում եմ, որ դա հնարավոր է, — սեղանի մյուս ծայրից գրքերի հետևից լսվեց Ոոնի ձայնը: — Ոչի՞նչ... Ոչ մի բան... Ուղղակի ոչինչ չկա... Ամենամոտն այն մեկն էր... ջրափոսերը և ջրավազանները չորացնելու մասին... Երաշտի հմայանքը, բայց դա այնքան հզոր հմայանք չէր, որով հնարավոր լիներ չորացնել մի ամբողջ լիձ:

— Պետք է որ մի բան լինի, — մրթմրթաց Հերմինան, իրեն մոտեցնելով մոմակալը: Նրա աչքերն այնքան հոգնած էին, որ քիթը գրեթե քսվում էր «Հին ու մոռացված հմայանքների ու կախարդանքների ժողովածուի» էջերին: — Երբեք Հրաշամարտի ժամանակ այնպիսի առաջադրանք չի եղել, որն ի սկզբանե անհնարին լինի կատարելը:

— Այս անգամ կլինի, — ասաց Ոոնը: — Հա՛րի, վաղը գլուխող ուղղակի կմտցնես լիձը, կգոռաս այդ ջրահարսութեսաների վրա, որ քեզ վերադարձնեն ինչը վերցրել են, և կսպասես մինչև դուրս նետեն, իսկ եթե

չնետեն, թող իրենց մնա ու գրողնուցավն էլ հետք... Դրանից լավ բան չես կարող անել:

— Ես համոզված եմ, որ մի հնար կա սրա համար, — բարկացած ասաց Հերմիոնան, — ուղղակի չի կարող որևէ ելք չլինել:

Նա կարծես որպես անձնական վիրավորանք էր ընդունում գրադարանում իրենց փնտրած տեղեկության բացակայության փաստը: Գրադարանը առաջ երբեք հուսախաք չէր արել նրան:

— Ես գիտեմ, թե ինչ պետք է արած լինեի, — ասաց Հարրին, գլուխը ձեռքերի վրա դնելով՝ «Լկտի հմայակատակներ, ամբարտավան ոյութերի համար» գրքի բացված էջերի վրա, — Ես պետք է սովորեի Սիրիուսի նման անիմագուս դառնալ:

— Հա՛, և կկարողանայիր ուզածդ պահին ոսկե ծկնիկի կերպավոխվել, — ասաց Ունը:

— Կամ գորտի, — հորանջելով շարունակեց Հարրին: Նա անտանելի հոգնած էր:

— Անիմագուս դառնալու համար պետք է տարիներ պարապել, դրանից բացի պետք է անպայման գրանցվել, — անորոշ ասաց Հերմիոնան, արդեն աչքի անցկացնելով «Տարօրինակ կախարդական երկընտրանքները և դրանց լուծումները» գրքի ինդեքսային էջը, — պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը մի անգամ ասաց, հիշու՞մ եք... որ պետք է գրանցվել Հրաշագործության անհարիր կիրառման վարչությունում... թե ինչ կենդանի ես դառնում կերպավոխության ժամանակ, և պետք է ինքնության հետքեր թողնել, որպեսզի չկարողանաս չարաշահել այդ կարողությունդ...

— Հերմիոնա, ես կատակում էի, — հոգնած ասաց Հարրին, — Ես գիտեմ, որ մինչև առավոտ գորտ դառնալու ոչ մի շանս չունեմ...

— Oh, սա բացարձակ անիմաստ է, — ասաց Հերմիոնան, աղմուկով փակելով «Տարօրինակ կախարդական երկընտրանքները և դրանց լուծումները» գիրքը, — աշխարհում ու՞մ մտքով կարող է անցնել իր քթի մեջ աճող մազերը զանգրացնելը:

— Ես օրինակ, բոլորովին չեմ առարկի, — ասաց Ֆրեդ Ուիզլիի ծայնը, — ինչքա՞ն կխստեին իմ մասին, չէ՞...

Հարրին, Ունը և Հերմիոնան գլուխները վեր բարձրացրին: Ֆրեդն ու Ջորջը հայտնվել էին գրապահարանների հետևից:

— Ի՞նչ եք անում այստեղ երկուսդ, — հարցրեց Ռոնը:

— Չեզ էինք փնտրում, — ասաց Զորջը, — Մըքգոնագալը քեզ է կանչում, Ռոն, և քեզ նույնպես, Հերմիոնա:

— Ինչու՞՝, — զարմացած հարցրեց Հերմիոնան:

— Չգիտեմ... բայց սովորականից քիչ ավելի մռայլ տեսք ուներ, — ասաց Ֆրեդը:

— Մեզ ուղարկել են, որպեսզի ձեզ երկուսիդ տանենք նրա աշխատասենյակը, — ասաց Զորջը:

Ռոնը և Հերմիոնան երկար նայեցին Հարրիին, իսկ վերջինս զգաց, որ ստամոքսն անհանգստությունից ծանրացավ: Գուցե պրոֆեսոր Մըքգոնագալը պատրաստվում է հանդիմանել Ռոնին ու Հերմիոնային իրեն օգնելու համար: Գուցե նա նկատել է, թե որքան շատ են նրանք օգնում իրեն, մինչդեռ ինքը պարտավոր էր առաջադրանքի վրա ինքնուրույն աշխատել:

— Կիանդիաբենք ընդհանուր սենյակում, — Հարրիին ասաց Հերմիոնան, և նրանք վեր կացան ու շատ անհանգստացած գնացին, — ինչքան կարող ես շատ գիրք կրերես հետդ, եղա՞վ:

— Լավ, — մի կերպ ասաց Հարրին:

Մինչև ժամը ութը մադամ Փինսն արդեն հանգցրել էր գրադարանի բոլոր լամպերը և եկավ Հարրիին գրադարանից քշելու: Հազիվ քայլելով հնարավորինս շատ վերցրած հատորների ծանրության տակ, Հարրին վերադարձավ Գրիֆինդորի ընդհանուր սենյակը, սեղաններից մեկը քաշեց տարավ մի անկյուն և շարունակեց որոնումները:

«Խելահեղ հրաշագործություն լրիվ ցնդած ոյութերի համար» գրքում ոչինչ չկար... Ոչինչ չկար նաև «Միջնադարյան կախարդության ուղեցույցը» հատորի մեջ... Ոչինչ չէր ասկում «Ստորջրյա արշավների մասին» գրքում, ոչ էլ «Տասնութերորդ դարում մոդայիկ հնայագործությունների անթոլոգիայում» կամ... «Ծովային անդախտորքերի ահարկու բնակիչները» գրքում, կամ «Ուժեր, որոնց տիրապետելու մասին երբեք չես էլ կասկածել, և ինչ անել այդ ուժերի հետ, երբ դրանք հայտնաբերել ես քեզ մոտ» գրքում:

Ծուռթաթը եկավ, բարձրացավ Հարրիի գոգը ու հարմար տեղավորվելով սկսեց բավարարված մռայլ: Ընդհանուր սենյակը դանդաղ դատարկվեց Հարրիի շուրջը: Մարդիկ նրան հաջողություն էին մաղթում հաջորդ առավոտվա փորձության համար ճիշտ Հագրիդի նման վստահ ձայներով:

Պարզվեց, որ բոլորն էլ համոզված էին, որ հաջորդ առավոտյան նա մեկ ուրիշ ապշեցուցիչ կատարում կցուցադրի, ինչպես արել էր առաջին անգամ: Հարրին չէր կարող պատասխանել նրանց և ուղղակի գլխով էր անում, այնպիսի զգացողությամբ, ասես գոլֆի գնդակ էր լռվել կոկորդում: Կեսգիշերից տասը րոպե պակաս նա սենյակում միայնակ էր մնացել Ծուռթաթի հետ: Նա արդեն վերջացրել էր որոնումները իր հետ բերած բոլոր գրքերում, բայց Ո՞նք և Հերմիոնան դեռ չէին վերադարձել:

Վե՛րջ... ինքն իրեն ասաց նա: Դու ոչինչ չես կարողանա անել: Ուղղակի ստիպված ես լինելու առավոտյան գնալ լծի մոտ ու դատավորների առաջ ընդունել պարտությունդ...

Նա պատկերացրեց, թե ինչպես է բացատրելու, որ չի կարող կատարել առաջադրանքը: Պատկերացրեց Բեզմանի զարմացած կլոր աչքերը, Կարկարոֆի բավարարված դեղնատամ ժպիտը: Գրեթե լսում էր, թե ինչպես է Ֆլորա Դելակուռն ասում. «...Ես գիտեի... Տղան չապազանց եղիտասաղդ է... Նա դեղ փոկդիկ տղա է...»: Հարրին պարզ տեսավ Մալֆոյի երջանիկ մռութը՝ «ՓՈԹԹԵՐՈ ԴՈՒՐՍՊՈՒԿ Է» կրծքանշանը բազմությանը ցուցադրելիս: Տեսավ Հագրիդի ընկճված, թերահավատ արտահայտությունը... Մոռանալով Ծուռթաթի մասին, Հարրին հանկարծ ոտքի կանգնեց: Ծուռթաթը անակնկալից շրմիաց հատակին ու բարկացած ֆշշացրեց, հետո մի վրդովված հայացք նետելով Հարրիի վրա, ուռած պոչը բարձր պահած հեռացավ, բայց Հարրին արդեն շտապում էր դեպի իրենց ննջարանի պտուտակածն աստիճանները... Նա հաստատ որոշել էր, որ կվերցնի Անտեսանելիության թիկնոցը և կվերադառնա գրադարան: Նա կշարունակի որոնումներն ամբողջ գիշեր, եթե պետք լինի...

— Լու՞մոս, — տասնինգ րոպե անց շշնջաց Հարրին՝ բացելով գրադարանի դուռը:

Կախարդական փայտիկի ծայրը լուսավորվեց: Նա կամացուկ անցավ գրապահարանների շարքերի միջով, ճանապարհին դարակներից գրքեր հանելով... Վերցրեց հնայանքի և չարադավքի գրքեր, ծովային ժողովուրդների և ծովային հրեշների մասին գրքեր... հանրահայտ վիուկների և կախարդների մասին գրքեր... հրաշագործական հայտնագործությունների մասին գրքեր... և ցանկացած այլ գրքեր, որտեղ կարող էր մի ակնարկ լինել ջրի տակ ողջ մնալու հնարքների մասին: Նա բոլոր գրքերը բերեց դրեց մի

սեղանի վրա ու նստեց, որ շարունակի որոնումները՝ զինված իր կախարդական փայտիկի ծայրից ելնող լուսի նեղ ճառագայթով, մերթընդմերթ ստուգելով ժամը...

Ժամը մեկն անցավ... Ժամը երկուսն անցավ... Միակ բանը, ինչը դեռ կարող էր ստիպել նրան շարունակել որոնումները, այն էր, որ կրկին ու կրկին համոզում էր իրեն, թե հաջորդ գրքում անպայման կգտնի ուզածը... Հաջորդ գրքում... հաջորդ գրքում...

ՀՀ

Ավագների լողասենյակում պատին փակցված նկարի ծովահարսը ծիծաղում էր: Հարրին թռվում էր նրա ժայռի տակ ծփող ջրի երեսին, ձիշտ ինչպես խցանը պղպջուն ջրի վրա, մինչ ծովահարսը Հարրիի «Հրացոլքը» նրա գլխից վեր պահած, ծաղրական խաղ էր խաղում նրա հետ:

— Արի՛, վերցրու՛... — չարակամ քրքջում էր նա, — Արի՛... Վեր թռի՛ր... Հո՛պ...

— Չեմ կարող, — շնչակտուր ասում էր Հարրին, ձեռքն ապարոյուն վեր նետելով, որպեսզի բռնի «Հրացոլքը», և միաժամանակ պայքարելով, որպեսզի չսուզվի, — ինձ տու՛ր... տու՛ր...

Բայց ջրահարսը Հրացոլքի կոթով շատ ցավագին բոթեց նրա կողերը և շարունակեց քրքջալ:

— Ախր ցավում է... Մի՛ արա այդպես... Ի՞նչ ես անում...
— Հարրի Փոթթերը պետք է արթնանա, սը՛ր...
— Մի՛ բոթիր...
— Դորին պետք է բոթի Հարրի Փոթթերին, սը՛ր, որպեսզի նա արթնանա՛...

Հարրին աչքերը բացեց: Նա դեռ գրադարանում էր: Անտեսանելիության թիկնոցը ցած էր ընկել գլխից, իսկ այտը կաել էր «Երբ ձեռքիդ կախարդական փայտիկ կա, ուրեմն ելք նույնպես կա» գրքի բաց էջին: Հարրին աչքերը թարթեց առավոտյան վառ լուսից:

— Հարրի Փոթթերը պետք է շտապի, — ծղրտաց Դորին: — Երկրորդ առաջադրանքը կսկսվի տասը րոպեից, և Հարրի Փոթթերը...

— Տասը րոպեի՞ց, — Հարրին քիչ մնաց շնչահեղձ լիներ, — տա՞սը...
տասը րոպեի՞ց...

Նա նայեց իր ժամացույցին: Դոբին ճիշտ էր: Ժամը ինն անց էր քսան
րոպե: Մի մեծ ծանր քար սուզվեց նրա ստամոքսով ու ասես գետնին զամեց
թմրած ոտքերը:

— Շտապի՞ր, Հա՛րի Փո՛թթեր, — ծղրտաց Դոբին, ձգելով Հարրիի
թևքը, — դու պետք է հիմա լծի մոտ լինես մյուս չեմպիոնների հետ միասին,
սը՛ր:

— Արդեն չափազանց ուշ է, Դո՛քի, — հուսահատ ասաց Հարրին, — Ես
այս առաջադրանքը չեմ կարող անել: Ես չգիտեմ ինչպես...

— Հարրի Փոթթերը կանի առաջադրանքը, — ծղրտաց ալփը, — Դոբին
գիտի, որ Հարրին չի գտել ճիշտ գիրքը, բայց Դոբին գտել է նրա համար:

— Ի՞նչ, — ականջներին չհավատալով ասաց Հարրին, — բայց դու
որտեղի՞ց գիտես,թե ինչ է իմ երկրորդ առաջադրանքը...

— Դոբին գիտի, սը՛ր: Հարրի Փոթթերը պետք է մտնի լիձն ու գտնի
Ուիզզին...

— Ի՞նչը գտնի...

— Ուիզզին... ու հետ բերի Ուիզզին ծովային ժողովրդից:

— Ի՞նչ է Ուիզզին, Դո՛քի...

— Քո Ուիզզին, սը՛ր, քո Ուիզզին... Ուիզզին, որը Դոբիին տվեց իր
ջեմայրը...

Դոբին քաշեց բազուկի գույնի, մտած ջեմայրի փեշից, որը կրում էր իր
իին մարզական կարծ տաբատի հետ միասին:

— Ի՞նչ, — կրկին շնչասպառ եղավ Հարրին: — Նրանք տարել են...
նրանք տարել են Ունի՞ն...

— Այն, ինչը Հարրի Փոթթերի համար ամենից թանկ է, սը՛ր, — ծղրտաց
Դոբին, — ...Մեն մի ժամ ունես, որ գտնես մեզ...

— «...Վերցրել ենք այն, ինչը թանկ է քեզ...» — շարունակեց Հարրին,
սարսափահար հայացքով նայելով դովլաթին, — «...թե ուշանաս, ընդմիշտ
կթողնես մեզ...»: Դո՛քի, ի՞նչ եմ անելու...

— Դու պիտի ուտես սա, սը՛ր, — ծղրտաց դովլաթը և, ձեռքն իր կարծ
տաբատի գրպանը մտցնելով, մի անորոշ գունդ հանեց, որն առաջին

հայացքից հիշեցնում էր լպրծուն, գորշականաչափուն առնետի պոչերի մի կծիկ: — Զուրը մտնելուց առաջ պիտի ուտես սա, սը՛ր.... Սա խօհկախոտ է:

— Ի՞նչ է անում սա, — հարցրեց Հարրին՝ անթարթ նայելով խօհկախոտին:

— Դա կոզմի Հարրի Փոթթերին շնչել ջրի տակ, սը՛ր:

— Դո՛քի, — ասաց Հարրին, գրեթե ցնորված, — ինձ լսի՛ր... դու համոզվա՞ծ ես դրանում:

Հարրին ուղղակի չէր կարող մոռանալ, որ Վերջին անգամ, երբ Դոբին փորձում էր օգնել իրեն, արդյունքում ինքը մի ամբողջ գիշեր անցկացրեց առանց աջ ձեռքի ոսկորների:

— Դոբին միանգամայն համոզված է, սը՛ր, — մեծագույն լրջությամբ ասաց դովլաթը, — Դոբին շատ բան է լսում, սը՛ր... Դոբին տնային դովլաթ է: Նա ամեն տեղ լինում է ամրոցում, երբ վառում է բուխարիներն ու մաքրում հատակները... Դոբին անցած գիշեր լսեց, թե ինչ էին խոսում պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն ու պրոֆեսոր Մուդին ուսուցչանոցում ձեր հաջորդ առաջադրանքի մասին... Դոբին չի կարող թույլ տալ, որ Հարրի Փոթթերը կորցնի իր Ուիզզին:

Հարրիի բոլոր կասկածները մի ակնթարթում փարատվեցին: Ոտքի ցատկելով նա ուսերից ցած քաշեց Անտեսանելիության թիկնոցը, խցկեց իր պայուսակի մեջ, ճանկեց Դոբիի մեկնած լպրծուն խոտագունդը ու մտցրեց իր գրանը, հետո ոտքերի մեջ եղած ամբողջ ուժով դուրս սլացավ գրադարանից, Դոբին էլ կրնկակոխ նրա հետևից:

— Դոբին պետք է խոհանոցում լինի, սը՛ր, — ծղրտաց Դոբին, երբ արդեն դուրս էին եկել միջանցք, — Դոբիին կինտրեն... Հաջողություն, Հարրի Փոթթեր, սը՛ր, հաջողություն...

— Կտեսնվե՛նք, Դո՛քի, — գոռաց Հարրին և միջանցքով սլացավ դեպի աստիճաններն ու երեք-երեք աստիճան ցատկելով ցած սուրաց:

Շքամուտքի դահլիճում դեռ մի քանի ուշացողներ էին մնացել, ովքեր նույնպես շտապում էին նախաձաշից հետո դուրս գալ Մեծ դահլիճից շքամուտքի կաղնեփայտե մեծ դռներով, որպեսզի զնան դիտելու երկրորդ առաջադրանքը: Մարդիկ ապշահար նայեցին իրենց կողքով սուրացող Հարրիին, որն ուղղակի ալիքի պես երկու կողմի վրա նետեց Քոլին ու Դենիս

Քրիստոնեական քարե աստիճաններով ցած սլանալով դեպի պայծառ ու սառը հանդավարները:

Մարգագետնով ցած վագելիս Հարրին նկատեց, որ հանդիսատեսների հարթակները, որոնք անցած նոյեմբեր ամսին կանգնած էին վիշապների փարախի շուրջը, հիմա տեղադրված էին լճի հակառակ ակին և արտացոլվում էին լճի հարթ ջրերում: Բազմության հուզախառն բվացգվոցն արձանգանքում էր լճի վրայով ու հասնում Հարրիի ականջներին, մինչ նա ամբողջ թափով սլանում էր ափի երկայնքով դեպի դատավորների տախտակամածը, որտեղ նրանք նստած էին ոսկեգույն սփռոցով ծածկված սեղանի մոտ, ուղիղ ջրի եզրին: Սեղրիկը, Ֆլորան և Կրամը կանգնած էին դատավորների սեղանի մոտ և դիտում էին վազքով իրենց մոտեցող Հարրիին:

— Ես... այստեղ եմ... — շնչակտուր ասաց Հարրին, ցեխոտ գետնի վրա սահելով, որպեսզի արգելակի սեղանի մոտ, և վազքի թափից ցեխ թօցրեց Ֆլորայի պարեգոտի փեշին:

— Որտե՞ղ էր, — ասաց մի պաշտոնական հանդիմանող ծայն, — առաջադրանքը հիմա կսկսվի...

Հարրին շուրջը նայեց: Փերսի Ուիզլին նստած էր դատավորների սեղանի մոտ... Պարոն Քրաուչը կրկին բացակայում էր...

— Լա՛վ, լա՛վ, Փե՛րսի, — ասաց Լուիտ Բեգմանը, որն անչափ բավարարված էր՝ տեսնելով Հարրիին, — թողե՛ք տղան շունչը տեղը բերի:

Դամբլդորը ժպտաց Հարրիին, բայց Կարկարոֆն ու մադամ Մաքսիմը բոլորովին գոհ չէին... Նրանց դեմքերի արտահայտությունից կարելի էր ենթադրել, որ մինչ այդ հույս ունեին, որ Հարրին ընդհանրապես չի գա երկրորդ առաջադրանքին:

Հարրին առաջ թեքվեց, ձեռքերը դրեց ծնկներին ու սկսեց խոր շնչել, որպեսզի շնչառությունը վերականգնի: Կողքն այնպես էր ծակում, ասես մի դանակ խրված լիներ կողերի արանքը, բայց արդեն ժամանակ չկար:

Լուիտ Բեգմանը չեմպիոններին հերթով ուղղորդում էր դեպի լճափ ու կանգնեցնում մինյանցից երեք մետր հեռավորության վրա: Հարրին հայտնվեց շարքի եզրին, Կրամից հետո, որը լողազգեստով էր և ձեռքի մեջ պատրաստ պահել էր իր կախարդական վիայտիկը:

— Լա՞վ ես, Հա՛րի, — շշնջաց Բեգմանը Հարրիի ականջին, նրան միքանի մետր էլ հեռացնելով Կրամից: — Գիտե՞ս, թե ինչ ես անելու:

— Հա՛, — կարծ արտաշնչեց Հարրին, շփելով իր դեռ ցավող կողերը:

Բեգմանը թեթև սեղմեց նրա ուսը և վերադարձավ դատավորների սեղանի մոտ: Նա իր կախարդական փայտիկի ծայրը մոտեցրեց իր կոկորդին, ինչպես արել էր Աշխարհի Գավաթի խաղի ժամանակ և ասաց «Սոնո՞րոս», ու նրա ձայնը հարյուրապատկված թնդաց մութ ջրերի և հանդիսատեսների հարթակների վրա:

— Մեր չեմպիոնները պատրաստ են երկրորդ առաջադրանքի համար, որը կսկսվի իմ սուլոցով: Նրանք ուղիղ մեկ ժամ ունեն, որպեսզի ջրից հանեն այն, ինչը վերցվել է իրենցից: Երեք հաշվիս... Մեկ... երկու... երեք:

Սուլոցը ծակեց սառը, հանդարտ օդը և արձագանքեց լճի վրա: Հանդիսատեսների հարթակից պայթյունի պես լսվեցին ողջույնի բուռն ծափահարությունները: Առանց նայելու, թե ինչ էին անում մյուս չեմպիոնները, Հարրին հանեց կոշիկներն ու գուլպաները, գրպանից հանեց խռիկախոտի գունդը և խորելով բերանը քայլեց դեպի ջուրը:

Զուրն այնքան սառն էր, որ ոտքի մաշկը ջղածգվեց, ասես կրակից: Թրջված պարեգոտի փեշերն անմիջապես ծանրացան ու սկսեցին ցածքաշել, մինչ նա ավելի խորն էր քայլում ջրի մեջ: Զուրը հասավ ծնկներից էլ բարձր, և նրա արագորեն թմրող ոտքերը սկսեցին սայթաքել լարջում քարերի ու ավազի վրա: Նա որքան կարող էր ջանասիրաբար ծամում էր խռիկախոտը, որն ասես ռետինից լիներ և տիած ու լարջուն էր ութոտնուկի շոշափուկների նման: Սառցե ջրի մեջ հասնելով մինչև գոտկատեղը, նա կանգ առավ, կուլ տվեց և սկսեց սպասել, թե ինչ է լինելու:

Թիկունքից լսում էր բազմությունից հնչող ծիծաղի ձայները, և գիտեր, որ հաստատ շատ հիմար տեսք ունի այդ պահին՝ լճի մեջ մտնելով առանց որևէ տեսանելի կախարդական գործողության: Մարմնի այն մասը, որը դեռ չոր էր, անտանելի փշաքաղվել էր ցրտից: Այդպես կիսով չափ ջրի մեջ նա զգաց ինչպես մի անխնա սառցե քամի բարձրացրեց իր մազերի արմատները: Հարրին սկսեց անզուսապ դողալ: Նա խուսափում էր նայել կողքից խոյացող հանդիսատեսների հարթակներին: Ծիծաղը հետզհետե ավելի էր ուժեղանուն, նույնիսկ ծաղրական կաղկանձներ ու կալանչներ էին լսվում Սլիզերինի հարթակից...

Հետո, միանգամայն անսպասելիորեն Հարրին այնպիսի զգացողություն ունեցավ, ասես մի անտեսանելի բարձ սեղմվեց բերանին ու քթին։ Նա փորձեց շունչ քաշել, բայց դրանից գլուխը պտտվեց։ Թոքերը լրիվ դատարկ էին։ Եվ հանկարծ նա սուր ցավ զգաց պարանոցի երկու կողմերում…

Հարրին երկու ձեռքով բռնեց կոկորդը, և զգաց ինչպես մատների տակ երկու մեծ ձեղքեր բացվեցին ականջների հետևում, բացուխուփ լինելով սառն օդի մեջ… Նա խռիկներ ուներ։ Առանց երկար մտածելու նա արեց միակ բանը, ինչն այդ պահին իմաստ ուներ… Առաջ նետվեց ու սուզվեց ջրի մեջ։

Սառցե ջրի առաջին իսկ կումը ասես կենսարար շունչ լիներ։ Գլուխը դադարեց պտտվել, նա մի մեծ կում էլ արեց և զգաց, ինչպես ջուրը՝ փափուկ ու կազդուրիչ անցավ իր խռիկներով՝ թթվածին ուղարկելով ուղեղին։ Նա առաջ մեկնեց ձեռքերն ու նայեց ափերին։ Դրանք կանաչ էին, ու ջրի տակ ասես ուրվականի ձեռքեր լինեին, իսկ մատների արանքում լողաթաղանթներ էին հայտնվել։ Նա գլուխը պտտեց ու նայեց իր մերկ ոտնաթաթերին… Նրանք երկարել էին լողակների պես, իսկ ոտքերի մատների միջև նույնպես լողաթաղանթներ էին հայտնվել…

Զուրն այլևս սառը չէր… Ընդհակառակը՝ նա հաճելի զովություն և թեթևություն զգաց… Հարրին ոտքերով հարվածեց ջրին, մտածելով թե լողաթաղանթներով զինված իր նոր ոտքերը որքան արագ կարող են իրեն առաջ մղել և ուղղակի սուրաց, հատելով ջրի զանգվածը, միաժամանակ նկատելով, թե որքան պարզ էր տեսնում ջրի տակ, և զարմանալով, որ այլևս նույնիսկ աչքերը թարթելու կարիք չունի։ Շատ շուտով այնքան էր խորացել լճի մեջ, որ հատակն այլևս չէր երևում։ Նա գլխի վրա ցած թեքվեց ու սուրաց դեպի լճի մութ հատակը։

Լռությունը ճնշում էր ականջները, մինչ նա անցնում էր մի շատ տարօրինակ, մութ ու ասես մառախլապատ բնապատկերի վրայով։ Նա միայն մինչև իինգ մետր հեռավորության վրա էր տեսնում իր շուրջը, այնպես որ ջրի մեջ արագություն հավաքելուն գուգընթաց անտակ մթությունից նորանոր տեսարաններ էին մտնում տեսադաշտի մեջ… Խճճված ու անհամաչափ ճոճվող սև ջրիմուռների խիտ անտառներ… ցեխածածկ հատակի մեծ հովհտներ, այստեղ-այնտեղ ցաքուցրիկ թափված փայլատ քարերով։ Հարրին ավելի ու ավելի խորն էր լողում դեպի լճի կենտրոնը,

սահմուկեցնող գորշականաչ ջրի միջով աչքերը լայն բացած դիտելով շուրջը և իր տակ տարածվող ստվերները, որտեղ ջուրն անթափանց էր դառնում:

Փոքրիկ ձկնիկների մի վտառ արծաթյա բարակ տեզերի նման սուրաց նրա կողքով: Մեկ թե երկու անգամ նրան թվաց, թե առջևում լողացող ինչ-որ ավելի մեծ բան է տեսնում, բայց մոտենալով պարզեց, որ դա կամ մի մեծ սևացած գերան էր, կամ ջրիմուռների խիտ մացառուտ: Ո՞չ ծովային ժողովուրդն էր երևում, ո՞չ մյուս չեմպիոններից որևէ մեկը, ո՞չ էլ Ոտնը... ո՞չ էլ, փառք աստծո, հսկա ութունուկը:

Առջևում բաց կանաչ գույնի լայնատերև ծովախոտի անծայրածիր անտառ էր: Այդ ջրային բույսի երկու ոտնաչափ լայնությամբ շեղբաննան տերևները նման էին չափազանց մեծ, անբնական հսկա խոտի շուրջերի: Հարրին անթարթ նայեց իր առաջ, փորձելով ինչ-որ ուրվագծեր առանձնացնել անթափանց խավարի մեջ... Հետո շատ անսպասելիորեն ինչ-որ բան բռնեց նրա սրունքը:

Հարրին ամբողջ մարմնով շրջվեց ու տեսավ մի գրինդիլոյի, որը փոքրիկ պողավոր ծովային իրեց է: Գրինդիլոն, դեղին ժանիքները ցուցադրելով, երկար բարակ մատներով բռնել էր Հարրիի ոտքը... Հարրին լողակավոր ձեռքն արագ մտցրեց պարեգոտի գրպանը և փորձեց անսովոր մատներով գտնել կախարդական փայտիկը... մինչև կարողացավ բռնել այն, ևս երկու գրինդիլոներ հայտնվեցին ծովախոտի լայն տերևների հետևից և կախվեցին Հարրիի փեշերից՝ ակնհայտորեն ձգտելով ցած քաշել նրան:

— ՈԵԼԱՇՀԻՆ... — գոռաց Հարրին, բայց կոկորդից ոչ մի ձայն դուրս չեկավ... Մի մեծ պղպջակ դուրս թռավ բերանից, իսկ կախարդական փայտիկի ծայրից կայծերի փոխարեն կարծես եռման ջրի շիթ ցայտեց գրինդիլոների վրա, և նրանց բաց կանաչ մաշկը սկսեց տեղ-տեղ ծածկվել կարմիր բժերով: Հարրին դուրս քաշեց սրունքը գրինդիլոյի ձանկից և որքան կարող էր արագ հեռու լողաց, մերթընդերթ եռման ջրի նոր շիթեր ուղարկելով հետ, ամեն անգամ, երբ զգում էր, որ մի գրինդիլո բռնել է իր փեշից կամ ոտքից, և լողալիս ուժեղ քացիներ տալով: Վերջապես նա զգաց, որ ոտքը դիպավ մի պողավոր գանգի: Հարրին հետ նայեց ու տեսավ հարվածից շլված աչքերով հեռու լողացող բարկացած գրինդիլոյին, իսկ նրա ընկերները բռունցքները կատաղած թափահարեցին Հարրի հետևից և նույնպես սուզվեցին լայնատերև ծովախոտի մացառուտը:

Հարրին մի քիչ դանդաղեցրեց ընթացքը, կախարդական փայտիկը հետ դրեց պարեզոտի ներսի գրավանը և կրկին ականջ դնելով շուրջը նայեց: Նա մի լրիվ պտույտ կատարեց ջրի մեջ: Լռությունը ուղղակի ձնշում էր թմբկաթաղանթները: Նա հաստատ գիտեր, որ շատ խորն է սուզվել լճի մեջ, բայց շուրջը ոչ մի շարժում չէր երևում՝ բացի հանդարտ ձոճվող ջրիմուներից:

— Ո՞նց ես...

Հարրիին թվաց, թե սիրտը բերանից դուրս կթռչի: Նա կտրուկ շրջվեց ու տեսավ Լալկան Մարթային, որը ջրի մեջ ուղիղ իր առջև կախված նայում էր իր հաստ ապակիներով ակնոցի միջից:

— Մա՛րթա, — գոռաց Հարրին, մոռանալով որ ջրի տակ ձայնը չի լսվում... և կրկին լուր պղպջակից բացի ոչինչ դուրս չեկավ նրա բերանից: Լալկան Մարթան սկսեց ուրախ քրքջալ:

— Այն կողմը գնա՛, — ասաց նա՝ մատը առաջ ցցելով, — Ես քեզ հետ չեմ գա... Նրանք ինձ բոլորովին դուր չեն գալիս և միշտ ընկնում են հետևեցու, եթե շատ մոտ եմ գնում...

Հարրին ջրի մեջ բութ մատները ցցած մի նշան արեց՝ փորձելով շնորհակալություն հայտնել և կրկին լողաց Մարթայի ցույց տված ուղղությամբ, զգուշանալով, որ շատ չմոտենա ջրիմուռային մացառուտներին՝ կրկին գրինդիլոների հարձկմանը չենթարկվելու համար:

Նա շարունակեց լողալ, ինչպես իրեն թվաց, առնվազն քսան րոպե: Անցնում էր սև, ծանր ցեխի ալիք-ալիք տարածվող մեծ լանջի վրայով: Ցեխնից քուլա-քուլա վեր էր բարձրանում, երբ ինքը շատ մոտ էր լողում գետնին: Հետո վերջապես լսեց սահմուկեցնող ծովային երգի հեռավոր ձայնը:

Զ

Մեն մի ժամ ունես, որ գտնես մեզ,

Ու ինչը տարել ենք, հետ վերցնես...

Ց

Հարրին սկսեց ավելի արագ լողալ, և շատ շուտով առջևում տեսավ ցեխոտ հատակից վեր խոյացող մի հսկայական ժայռ: Ժայռի պատերին

ծովային ժողովրդի պատկերներ էին նկարված: Բոլոր ծովային մարդիկ զինված էին տեգերով և կրվում էին մի հսկա ութոտնուկի դեմ: Հարրին մոտ լողաց ու սկսեց պտտվել ժայռի շուրջը, գնալով երգի ձայնի ուղղությամբ:

80

...Ժամիդ կեսն անցավ, հերի՝ք հապաղե՞ս,
թե չէ փնտրածդ, ընդմիշտ կկորցնես...

81

Հանկարծ բոլոր կողմերից մութ խավարի միջից սկսեցին հայտնվել կոպիտ քարե շինությունների նման կառույցներ, մամռակալած պատերով ու պատերի տակից ածող տարբեր ջրիմուներով: Այստեղ-այնտեղ մութ պատուհանների մեջ Հարրին տեսնում էր դուրս նայող դեմքեր, որոնք ոչ մի նմանություն չունեին Ավագների լողասենյակում պատին կախված դիմանկարում պատկերված ծովահարսի նկարի հետ...

Ծովամարդիկ գորշագույն մաշկ ունեին և երկար խառնիխուռն մուգ կանաչ մազեր: Նրանց աչքերը դեղին էին, ինչպես և նրանց կոտրատված ծուռումուռ ատամները, և նրանք պարանոցներին մանր քարերից հաստ մանյակներ էին կրում: Նրանք Հարրիի հետևից ծիկրակում էին պատուհաններից, և մինչ նա անցնում էր քարանձավանման տների մոտով, մեկ-երկուսը դուրս եկան, որպեսզի ավելի լավ դիտեն նրան, և իրենց հզոր ձկնապոչերով խփելով ջրին, սուր, երկար սպառնալից տեգերով զինված կանգնեցին իրենց տների մոտ:

Հարրին շուրջը նայելով արագացրեց ընթացքը, և շուտով կառույցներն ավելի շատացան: Որոշ տների շուրջը ծովախուտի ու ջրիմուների այգիներ կային, և տներից մեկի բակում նա նույնիսկ մի ընտելացված գրինդիլո տեսավ՝ երկար թուկով վզնոցից կապված իր տնակի դռանը: Բոլոր կողմերից տներից դուրս էին գալիս ծովամարդիկ և մեծագույն հետաքրքրությամբ դիտում նրան, մատնացույց անում իրենց լողակավոր ձեռքերով և միմյանց ականջին ինչ-որ բան փսխում: Հարրին մտավ մի փողոց ու երբ հասավ խաչմերուկի նման մի բացատի, շատ տարօրինակ տեսարան բացվեց նրա աչքերի առաջ:

Առջևում ծովային մարդկանց մի մեծ բազմություն էր հավաքվել գյուղական հրապարակի շատ նման մի բաց տարածքի երկայնքով շարված տների առաջ: Բազմության կենտրոնում երգչախմբի նման առանձին կանգնած էին մոտ տասնյակ ծովամարդիկ և երգում էին՝ չեմպիոններին կանչելով իրենց մոտ: Իսկ նրանց թիկունքում խոյանում էր արձանի նման մի բան՝ ժայռից կտրված մի հսկա ծովամարդ:

Չորս հոգի երկար թոկերով կապված էին հսկա ծովամարդու քարե պոչին: Չորսից մեկը Ռոնն էր՝ Հերմիոնայի ու Չո Չանգի միջև: Այնտեղ մի անձանոթ փոքր աղջիկ էլ կար, որը ութ տարեկանից մեծ չէր լինի, և դատելով նրա արծաթափայլ մազերի բաշից Հարրին ենթադրեց, որ նա Ֆլորա Դելակուրի քույրն էր: Բոլոր չորսը խոր քնի մեջ էին: Նրանց գլուխներն ազատ ճոճվում էին պարանոցներին և նրանց բերաններից պղպջակների համաչափ շիթեր էին դուրս գալիս:

Հարրին արագացրեց ընթացքը պատանդների ուղղությամբ, սպասելով, որ ծովամարդիկ կիշեցնեն իրենց երկար տեգերն ու կուղղեն իր վրա, բայց նրանք ոչինչ չարեցին: Պատանդներին արձանին կապող պարանոցները հաստ էին, լարջուն ու շատ ամուր: Կես վայրկյան Հարրին ափսոսաց, որ հետը չէր վերցրել Ծննդյան տոներին Սիրիուսից նվեր ստացած գրպանի դանակը, որն այդ պահին փակված էր իր ճամպրուկի մեջ այդտեղից կես մղոն հեռավորության վրա:

Հարրին շուրջը նայեց: Իրեն շրջապատող ծովային մարդկանցից շատերի ձեռքերին տեգեր կային: Նա արագ լողաց երկար կանաչ մորուքով, մոտ երկու մետր հասակով մի ծովամարդու մոտ, որի վզից կախված էր շնաձկան ատամներից հավաքված մի մանյակ և փորձեց շարժումներով հասկացնել, որ խնդրում է իրեն պարտքով տալ տեգը: Ծովամարդը սրտանց ծիծաղեց և գլուխն օրորեց:

— Մենք չենք օգնում, — ասաց նա խուլ, խռպոտ ձայնով:

— Ախ, ես ձեր... — ինքն իրեն կատաղած ասաց Հարրին (բայց միայն պղպջակներ դուրս եկան բերանից), և նա նույնիսկ փորձեց տեգը խլել ծովամարդու ձեռքից, որն այն մի կողմ փախցրեց և ավելի սրտանց ծիծաղեց:

Հարրին շուրջը նայեց՝ որևէ սուր բան փնտրելով մոտակայքում... որևէ բան...

ԼՃի հատակին ընկած քարի կտորներ կային: Նա ցած սուզվեց և ընտրեց հատկապես կոտրատված եղբերով մի քար ու վերադարձավ արձանի պոչի մոտ: Հարրին սկսեց քարով հատել Ռոնին կապող պարանը, և մի քանի րոպե կենտրոնացած աշխատանքից հետո պարանը կտրվեց: Ռոնը անգիտակից ճախրեց ջրի մեջ՝ լՃի հատակից մի քանի մատնաչափ բարձրության վրա, մի քիչ ճոճվելով ջրի անտեսանելի ալիքներից:

Հարրին շուրջը նայեց: Մյուս չեմպիոններից ոչ մեկը չէր երևում: Ու՞ր էին կորել... Ինչու՞ չին շտապում... Նա շրջվեց դեպի Հերմիոնան, բարձրացրեց իր հատված եղբով քարի կտորն ու սկսեց կտրել նրան կապող պարանը...

Անմիջապես մի քանի գույզ ուժեղ ձեռքեր բռնեցին նրան: Կես տասնյակ ծովամարդիկ սկսեցին նրան հետ քաշել Հերմիոնայից՝ ճոճելով իրենց կանաչահեր գլուխներն ու ծիծաղելով:

— Կարող ես տանել միայն քո պատանդին, — ասաց նրանցից մեկը, — մյուսներին պիտի թողնես ...

— Ոչ մի դեպքու՞ն... — մոռանալով, որ ձայնը չի լսվում, կատաղի գոռաց Հարրին... և կրկին միայն խոշոր պղպջակներ դուրս եկան բերանից:

— Քո առաջադրանքը միայն քո ընկերոջը փրկելն է... մյուսներին պիտի թողնես այստեղ...

— Նա էլ է իմ ընկերը, — գոռաց Հարրին ձեռքը թափահարելով Հերմիոնայի կողմը, մի հսկայական օդային պղպջակ բաց թողնելով բերանից, — Ես թույլ չեմ տա, որ նրանցից մեկնումեկը մեռնի:

Չոյի գլուխը հենվել էր Հերմիոնայի ուսին: Փոքրիկ արծաթամազ աղջիկը ուրվականի պես գունատ էր: Հարրին պայքարեց, որ դուրս պրժնի իրեն շրջապատած ծովային մարդկանց օղակից, բայց նրանք սկսեցին ավելի ուժեղ ծիծաղել, հետ քաշելով նրան մյուս երեք պատանդներից: Հարրին կատաղությամբ լի հայացքով նայեց շուրջը: Ու՞ր են մյուս չեմպիոնները... Գուցե ինքը ժամանակ կունենա Ռոնին ջրի երես բարձրացնելու և մյուսների հետևից վերադառնալու համար: Բայց կկարողանա՞ արդյոք կրկին գտնել նրանց: Նա նայեց իր ժամացույցին, որ տեսնի, թե որքան ժամանակ էր մնացել... բայց ոչինչ չտեսավ, ժամացույցը ջրի տակ դադարել էր աշխատել:

Սակայն այդ պահին ծովային մարդիկ սկսեցին աշխույժ մատնացույց անել դեպի վեր: Հարրին վեր նայեց ու տեսավ դեպի իրենց լողացող

Սեղրիկին: Նրա գլխի շուրջը մի հսկայական պղպջակ կար, ինչից նրա դիմագծերը տարօրինակ ձգված ու անձոռնի էին երևում ջրի մեջ:

— Մոլորվել էի, — խուճապահար տեսքով անձայն ասաց նա իր պղպջակի մեջ, — Ֆլորան ու Կրամը հիմա տեղ կհասնեն:

Իրեն անչափ թեթևացած զգալով Հարրին դիտեց, ինչպես Սեղրիկը մի դանակ հանեց գրաբանից ու ազատեց Չոյին պարանից: Հետո նա ուղղակի բռնեց նրան թևերի տակից ու վեր լողաց դեպի լճի մակերեսը:

Հարրին կրկին շուրջը նայեց անհանգիստ սպասումի մեջ: Ու՞ր էին կորել Ֆլորան ու Կրամը: Ժամանակն անցնում էր, ըստ երգի պատանդները մեկ ժամից կկորչեն ընդմիշտ...

Ծովային մարդիկ սկսեցին իրենց լեզվով ինչ-որ անհասկանալի բաներ բլթացնել ու աշխույժ պտտվել նրա շուրջը: Նրանք, ովքեր բռնել էին Հարրիին բաց թողեցին և ուղղակի աչքները չէին կտրում նրանից: Հարրին պտտվեց ու մի իրեշածե բան տեսավ, որը շեշտակի կտրելով ջրային տարածությունը մեծ արագությամբ մոտենում էր իրենց: Դա լողազգեստով մարդկային մարմին էր, բայց շնաձկան անձոռնի գլխով... Կրամն էր: Նա ըստ երևոյթին ինքն իրեն կերպավորիսել էր շնաձկան... բայց բավականին անհաջող:

Շնաձուկ մարդը լողաց ուղիղ դեպի Հերմիոնան և սկսեց ատամներով կրծել նրան կապող թոկը: Հարրին վախեցավ, որ Կրամը իր նոր ատամներով, որոնք այնպես են տեղադրված, որ չէին կարող բռնել դելֆինից փոքր որևէ բան, կարող է ուղղակի երկու կես անել Հերմիոնային: Առաջ նետվելով Հարրին ուժեղ հարվածեց Կրամի ուսին և նրան մեկնեց իր ձեռքի քարը: Կրամը բռնեց քարը և սկսեց կտրել Հերմիոնային կապող թոկը: Մի քանի վայրկյանից Հերմիոնան նույնպես ազատվեց և Կրամը, գրկելով նրա իրանը, սուրաց դեպի լճի մակերեսը, առանց նոյնիսկ հետ նայելու:

Իսկ հիմա ի՞նչ... հուսահատ մտածում էր Հարրին: Եթե միայն ինքը համոզված լիներ, որ Ֆլորան գալիս է... Բայց նրանից ոչ մի նշան չկար: Ոչ մի նշան...

Հարրին կրկին վերցրեց քարը, որը Կրամը ցած էր նետել, բայց ծովային մարդիկ այս անգամ շրջապատել էին Ռոնին և փոքրիկ աղջկան և գլուխներն օրորելով նայում էին Հարրիին:

Հարրին հանեց իր կախարդական փայտիկը:

— Հեռու կորե՛ք, — գոռաց նա:

Բայց կրկին միայն պղպջակներ դուրս եկան բերանից: Սակայն նա հեռավոր տպավորություն ստացավ, որ ծովամարդիկ հասկացան իր մտադրությունը, որովհետև նրանք հանկարծ դադարեցին ժիձաղել: Նրանց դեղին աչքերը գամվեցին Հարրիի կախարդական փայտիկի վրա, և նրանք բավականին վախեցած տեսք ստացան: Բնականաբար, նրանք թվով ավելի շատ էին, բայց նրանց դեմքի արտահայտությունից կարելի էր ենթադրել, որ նրանք հսկա ութոտնուկից էլ քիչ զաղակար ունեն հրաշագործության մասին:

— Մինչև երեքն եմ հաշվում, — գոռաց Հարրին մի մեծ շիթ պղպջակներ դուրս նետելով բերանից, բայց միաժամանակ նաև երեք մատը ցույց տվեց, որ համոզվի, թե նրանք հասկացել են իրեն: — Մեկ... (նա ծալեց մատներից մեկը): Երկու... (նա ծալեց երկրորդ մատը):

Բոլորն անմիջապես ցաքուցրիվ եղան: Հարրին առաջ նետվեց և սկսեց հատել փոքրիկ աղջկան արձանին կապող պարանը և վերջապես նրան նույնպես ազատեց: Նա մի ձեռքով իրանից բռնեց փոքրիկ աղջկան, մյուս ձեռքով բռնեց Ունի պարեգոտի օձիքը և ինչքան ուժ ուներ վեր իրեց իրեն լճի հատակից:

Դանդաղ էր շարժվում: Զեռքերն այլևս չէր կարող օգտագործել վեր լողալու համար: Աշխատում էր միայն կատաղի շարժելով լողակավոր ոտքերը: Բայց Ունը և Ֆլորայի քույրը ասես կարտոֆիլով լցված պարկեր լինեին, որոնք իրենց ծանրությամբ նրան ցած էին քաշում: Հարրին հայացքը դարձրեց դեպի վեր, սակայն նա դեռ շատ խորն էր ջրի տակ, ու վերևում անտակ մթություն էր...

Ծովամարդիկ, բոլոր կողմերից նրան շրջապատած, նույնպես դեպի վեր էին լողում: Նա տեսնում էր, ինչպես են նրանք հեշտությամբ պտտվում իր շուրջը, ուղղակի դիտելով, թե ինչպես է ինքը պայքարում ջրի և իր բեռի ծանրության հետ: Գուցե պատրաստվում են իրենց ցա՞ծ քաշել լճի հատակը, երբ ժամանակն ավարտվի: Գուցե նրանք սնվու՞ն են լիձն ընկած մարդկանցով: Հարրիի ոտքերն ուժասպառ էին լինում, ուսերն անտանելի ցավում էին Ունի և աղջկա ծանրությունից...

Նա շնչում էր մեծագույն դժվարությամբ: Նա կրկին սկսեց ցավ զգալ ականջների հետևում... Սկսել էր բերանում զգալ ջրի թացությունը... Մինչդեռ

մթությունը որոշակիորեն փարատվում էր նրա շուրջը... Նա արդեն սկսել էր վերևում տեսնել ցերեկային լուսը...

Հարրին ամբողջ ուժով հարվածեց իր լողակներով և զգաց, որ դրանք կրկին ոտքեր են դարձել... Զուրն անողոքաբար լցվում էր բերանը և թռքերի մեջ: Նա սկսել էր իրեն հարբածի պես զգալ, բայց գիտեր, որ մինչև օդն ու լուսը ընդամենը երեք մետր տարածություն է մնացել... Նա պետք է հասնի ջրի մակերեսին... Նա պարտավոր է...

Հարրին սկսեց այնքան ուժեղ ու արագ խփել ջրին, որ ոտքերի մկաններն ասես ճշացին ցավից, անգամ ուղեղն ասես լցվել էր ջրով: Նա այլևս չէր կարող շնչել... Նրան թթվածին էր պետք, բայց նա պետք է առաջ շարժվեր, նա չէր կարող կանգ առնել...

Իսկ հետո նա զգաց ինչպես գլուխը ձեղքեց ջրի մակերեսը, և հիասքանչ սառը մաքուր օդը խայթեց նրա թաց դեմքը: Հարրին ամբողջ բերանով օդ կուլ տվեց, ասես կյանքում երբեք տեղը-տեղին չէր շնչել և ծանր հևալով, վերջին ճիգերը լարելով, ջրի մեջ վեր իրեց Ռոնին ու փոքր աղջկան: Նրա շուրջը սկսեցին մեկը մյուսի հետևից ջրի երես դուրս գալ ծովային մարդկանց խառնիխուրն կանաչահեր գլուխները, բայց նրանք բոլորը ժպտում էին իրեն:

Հարթակներին նստած բազմությունը աննկարագրելի աղմուկ էր բարձրացրել: Բոլորը գոռում էին ու ճչում, և կարծես բոլորը ոտքի էին կանգնել: Հարրին թվաց, որ նրանք բոլորը կարծում էին, որ Ռոնը և փոքրիկ աղջիկը մահացել էին, բայց նրանք սխալվում էին... Երկուսն էլ բացել էին աչքերը: Աղջիկը Վախեցած ու շփոթված տեսք ուներ, բայց Ռոնը մի մեծ շիթ ջուր ցանեց բերանից, աչքերը թարթեց վառ լուսից և շրջվելով դեպի Հարրին ասաց.

— Ի՞նչ թաց է, չէ՞, այստեղ, — հետո նա նկատեց Ֆլորայի քրոջը և զարմացած դիմեց Հարրիին: — Նրան ինչու՞ ես հետդ քարշ տվել:

— Ֆլորան այդպես էլ չեկավ: Հո չէի կարող նրան այնտեղ թողնել, — շնչասպառ լինելով ասաց Հարրին:

— Հա՛րի, ա՛յ, դու միամիտ դմբո՛, — ասաց Ռոնը, — ուրեմն լու՞րջ ես ընդունել երգի բառերը, իա՞... Դամբլդորը մեզնից ոչ մեկին երբեք այնտեղ չէր թողնի, ա՛յ, խելա՛ռ...

— Բայց երգում ասվում էր...

— Միայն, որպեսզի դու լուրջ ընդունես ժամանակին վերադառնալու պայմանը, — ասաց Ռոնը, — հուսով եմ, որ գոնե ժամանակ չես կորցրել քո հերոսական արարքի պատճառով:

Հարրին իրեն հիմարացած ու բարկացած զգաց: Ռոնի համար հեշտ էր ասելը: Նա ամբողջ ժամանակ քնած էր: Նա չէր էլ զգացել, թե որքան սահմուկեցնող էր այնտեղ ներքնում՝ շրջապատված տեղակիր ծովամարդկանցով, ովքեր առաջին հայացքից միայն դաժան մարդասպանի տպավորություն էին թողնում:

— Լավ, — կարձ ասաց Հարրին, — ես լրիվ ուժասպառ եմ եղել, օգնիր ջրից հանենք նրան:

Նրանք Ֆլորայի քրոջը երկուսով բռնեցին և սկսեցին լողալ դեպի ափը և դատավորների սեղանի կողքով անցան պատվո պահակի պես շրջապատված մոտ քսան ծովամարդկանց երգչախմբով, ովքեր դեռ երգում էին իրենց սարսափելի երգը:

Հարրին արդեն տեսնում էր Հերմիոնայի, Կրամի, Սեդրիկի և Չոյի շուրջը գլուխը կորցրած պտտվող Մադամ Պոմֆրիին: Բոլորը փաթաթված էին հաստ վերմակներով: Դամբլդորն ու Լուդո Բեգմանը ափին մոտ կանգնած ժպտում էին Հարրիին ու Ռոնին, բայց Փերսին, անչափ գունատ էր և սովորականից ավելի երիտասարդ էր երկում: Փերսին ջուրը ճողվելով նետվեց լզի մեջ նրանց դիմավորելու: Մինչ այդ մադամ Մաքսիմը փորձում էր հետ պահել Ֆլորա Դելակուրին, որը ձեռքերը կծոտելով ու մազերը պոկոտելով փորձում ջուրը նետվել, խուճապահար գոռալով քրոջ անունը.

— Գաբղիե՛լ, Գաբղիե՛լ... Նա ո՞չ է... Նղան բան չի՞ պատաել...

— Նա լավ է, — Ֆլորային հանգստացնելու համար ջրից գոռաց Հարրին, բայց այնքան հոգնած էր, որ հազիվ կարող էր խոսել, ուր մնաց թե գոռալ, ուստի ձայնը գրեթե չլսվեց:

Փերսին ճանկեց Ռոնին և սկսեց քարշ տալ դեպի ափը՝ չնայած Ռոնի բարձրագոչ բողոքների (...Թո՛ղ, բա՛ց թող, բաց թող ինձ, Փե՛րսի... Ես լավ եմ): Դամբլդորն ու Բեգմանը Հարրիին հանեցին ջրից: Ֆլորան ազատվելով մադամ Մաքսիմի ձեռքերից գրկեց ու սկսեց համբուրել քրոջը:

— Գղինդիլոնեղը... աղձակվեցին ինձ վղա... Օհ, Գաբղիե՛լ, ես կաղծում էի... ես կարծում է...

— Այստեղ արի, դու՛, — ասաց մադամ Պոմֆրին և, ձանկելով Հարրիին, տարավ նրան Հերմիոնայի ու մյուսների մոտ ու այնպէս ամուր փաթաթեց վերմակի մեջ, որ Հարրիին թվաց, թե իրեն զսպաշապիկ հազցրին: Կարծես դա քիչ էր, նա գրեթե զոռով մի մեծ բաժին շատ տաք պղպեղօղու էլեքսիր լցրեց Հարրիի կոկորդը: Գոլորշին փքոցով դուրս եկավ նրա ականջներից:

— Հա՛րի, ապրե՛ս, հիասքա՞նչ էր, — գոռում էր Հերմիոնան: — Ապրե՛ս, կրկին հաղթահարեցի՛ր, գտա՛ր մեզ ու լրիվ ինքնուրուն:

— Դեհ... — ասաց Հարրին, նա նույնիսկ արդեն պատրաստվում էր պատմել նրան Ռոբիի մասին, բայց այդ պահին նկատեց, որ Կարկարոֆը հետևում է իրեն: Նա միակ դատավորն էր, որը սեղանից չէր հեռացել: Միակ դատավորն էր, որը բավարարության ոչ մի նշան ցույց չտվեց այն առիթով, որ Հարրին, Ռոնը և Ֆլորայի քույրը ողջ ու առողջ վերադարձել են: — Հա՛, ճիշտ ես ասում, — փոխարենը ասաց Հարրին՝ ծայնը թեթևակի բարձրացնելով, որպեսզի Կարկարոֆը լսի իրեն:

— Մազեռիդ մեջ բգեց կա, Էռ-մայ-օու-նինի, — ասաց Կրամը:

Հարրիին թվաց, թե Կրամը փորձում էր իր վրա գրավել Հերմիոնայի ուշադրությունը, թերևս հիշեցնելով նրան, որ այդ ինքն է քիչ առաջ փրկել նրան լذի ընդերքից, բայց Հերմիոնան ձեռքի անհամբեր շարժումով մազերի միջից հեռու նետեց բգեցին և ասաց.

— Դու ժամանակային սահմանը խախտել ես, Հա՛րի... Այդքան դժվա՞ր էր մեզ գտնելը...

— Ո՛չ... Ես ձեզ շատ արագ գտա...

Հարրին իրեն հետզհետե ավելի հիմար էր զգում: Հիմա, երբ արդեն դուրս էր եկել ջրից, նրա համար միանգամայն ակնհայտ էր, որ Շամբլոնը նախազգուշական միջոցներ ձեռնարկած կլիներ, որպեսզի փրկեր բոլոր պատանդներին և թույլ չէր տա որևէ մեկին մեռնել միայն այն պատճառով, որ նրա չեմպիոնը չէր կարողացել ժամանակին տեղ հասնել: Ինչու՞ նա ուղղակի չվերցրեց Ռոնին ու չբարձրացավ: Նա առաջինը կվերադառնար... Սեղրիկն ու Կրամը ոչ մի րոպէ ժամանակ չկորցրին, նրանք այնքան հիմար չէին, որպեսզի ծովային երգը լուրջ ընդունեին...

Շամբլոնը դանդաղ քայլում էր ջրի եզրով, զրուցելով ծովային ժողովրդի ցեղապետութու հետ, որը մի առանձնահատուկ վայրի ու սպառնալից տեսքով կին էր: Շամբլոնը ճիշտ նույնախիս ծայներ էր հանում,

ինչ ջրի տակ լսել էր Հարրին: Ակնհայտորեն Դամբլդորը կարող էր մերմիշով խոսել, որը ծովային ժողովրդի լեզուն է: Վերջապես Դամբլդորը շրջվեց դեպի մյուս դատավորները և ասաց.

— Կարծում եմ, պետք է խորհրդակցել, մինչև միավորներ տալը:

Դատավորները մի կողմի վրա խմբվեցին: Մադամ Պոմֆրին գնաց Ունին Փերսիի գրկից փրկելու և տարավ նրան Հարրիի և մյուսների մոտ ու մի վերմակ և պղպեղօղու էլեքսիր տալով, շտապեց Ֆլորայի և նրա քրոջ մոտ: Ֆլորայի դեմքն ու ձեռքերը ծածկված էին բազմաթիվ մանր քերծվածքներով, իսկ նրա պարեգոտի փեշերը քրքրված էին, բայց նրա համար կարծես միևնույն էր, և նա նույնիսկ թույլ չտվեց մադամ Պոմֆրիին, որ նա մաքրի իր վերքերը:

— Օգացե՞ք, խնդրում եմ, Գաբրիելի ամառ, — ասաց նա Մադամ Պոմֆրիին և շրջվեց դեպի Հարրին: — Դու փղկեցի նղան, — հուզմունքից շնչառապար լինելով ասաց նա, — տես նա կո պատանդը չէղ:

— Հա՛, — ասաց Հարրին, որն այդ պահին անկեղծորեն մտածում էր, որ ինքը մեծագույն հաճույքով բոլոր երեք աղջկներին էլ արձանի պոչից կապված կթողներ:

Ֆլորան առաջ թեքվեց ու երկուական անգամ սրտանց համբուրեց Հարրիի ամեն մի այտը (Հարրիին թվաց, որ իր դեմքը իրկիզմեց և չէր զարմանա, եթե ականջներից կրկին գոլորշի դուրս գար), հետո Ֆլորան ասաց Ունին.

— Դու նույնպես... դու էլ օգնեցի նղան...

— Հա՛, — ասաց Ունին՝ այնպես հուսալից հայացքով, ասես նրա կյանքը կախված էր Ֆլորայի հետագա գործողություններից, — հա՛, մի քիչ...

Ֆլորան թեքվեց դեպի Ունին և նրան նույնպես համբուրեց: Հերմիոնան ծայրահեղ կատաղած տեսք ուներ, բայց հենց այդ պահին, Լուդո Բեգմանի հրաշքով բազմապատկված ձայնը թնդաց նրանց կողքին, ստիպելով բոլորին վեր ցատկել տեղում, իսկ հարթակների վրա նստած բազմությունը անմիջապես սսկվեց:

— Տիկնա՞յք և պարոնա՞յք, մենք որոշում կայացրինք: Ծովային ցեղապետուիի Մուրկուսը հենց նոր պատմեց մեզ, թե ինչ է տեղի ունեցել լճի հատակին, և մենք որոշեցինք գնահատել յուրաքանչյուր չեմպիոնին առավելագույնը հիսուն միավորի չափով... Ուստի... օրիորդ Ֆլորա

Դելակուռը, թեև գերազանց իրաշագործական տաղանդ ցուցադրեց Օդային պղպջակով ջրասուզման հմայանքով, նպատակակետին մոտենալու ձանապարհին ենթարկվել էր գրինդիլոների ոհմակի հարձակմանը, և այդ իսկ պատճառով չկարողացավ ազատել իր պատանդին: Օրիորդ Ֆլորա Դելակուռը ստանում է... քսանիինգ միավոր:

Հարթակներից բուռն ծափահարություններ լսվեցին:

— Ես արժանի չեմ, ինձ պետք է զրո տայիք, — սրտանց ասաց Ֆլորան, իր հիասքնաչ գլուխը թափ տալով:

— Պարոն Սեդրիկ Ղիգորին, որը նույնպես կիրառել էր Օդային պղպջակով ջրասուզման հմայանքը, առաջինը վերադարձավ իր պատանդի հետ միասին, թեև նա վերադարձավ հատկացված ժամից մեկ րոպե ուշացումով:

Բարձրագոչ ողջուններ ու ծափահարություններ լսվեցին Հաֆըլփաֆի բազմությունից: Հարրին տեսավ ինչպես Չոն մի պայծառ հայացք պարզեց Սեդրիկին:

— Ուստի պարոն Սեդրիկ Ղիգորին ստանում է քառասունյոթ միավոր:

Հարրիի սիրտը սուզվեց: Եթե Սեդրիկը խախտել էր հատկացված ժամի սահմանը, ինքն անկասկած շատ ավելի ուշ էր տեղ հասել:

— Պարոն Վիկտոր Կրամը կիրառեց Տրանսֆիգուրացիայի անավարտ հմայանքը, որն այդուհանդերձ շատ արդյունավետ էր, և երկրորդը վերադարձավ իր պատանդի հետ միասին: Պարոն Վիկտոր Կրամը ստանում է քառասուն միավոր:

Կարկարոֆը հատկապես ուժեղ էր ծափահարում, շատ բավարարված և ինքնազնի տեսքով:

— Պարոն Հարրի Փոթթերը մեծագույն արդյունավետությամբ օգտագործել էր խոհկախոտը, — շարունակեց Բեզմանը: — Նա վերադարձավ վերջինը և բավականին ուշացած մեկ ժամ հատկացված ժամանակից: Սակայն ծովային ցեղապետուհին մեզ տեղեկացրեց, որ պարոն Փոթթերը առաջինն էր հասել պատանդների մոտ, և նրա ուշացման պատճառն այն էր, որ նա վճռականորեն տրամադրված էր փրկել բոլոր պատանդներին և սպասում էր մյուս չեմպիոններին, որպեսզի համոզվի պատանդների փրկության մեջ:

Ոոնը և Հերմիոնան երկուսով նայեցին Հարրիին՝ կես-հանդիմանական, կես-ցավակցական հայացքով:

— Դատավորների մեծամասնությունը, — և այդ ասելիս Բեզմանը թարս նայեց Կարկարոֆին... — գտնում են, որ դա վկայում է բարոյական բարձր բնութագրի մասին և արժանի է առավելագույն գնահատականին... Սակայն... պարոն Փոթթերը ստանում է քառասունինգ միավոր:

Հարրիի ստամոքսը հասավ բերանին... Դա նշանակում էր, որ նա հիմա առաջին տեղը կիսում է Սեդրիկի հետ: Ոոնը և Հերմիոնան, ապշահար նայեցին Հարրիին, հետո ծիծաղեցին և սկսեցին բազմության հետ միասին ծափահարել:

— Ապրե՛ս, Հա՛րի, — գոռում էր Ոոնը բոլորից բարձր, — պարզվում է, որ այնքան էլ միամիտ դմբո չես... այլ բարձր բարոյական բնութագիր ես ցուցադրել:

Ֆլորան նույնպես շատ բարձր էր ծափահարում, բայց Կրամը բոլորովին երջանիկ տեսք չուներ: Նա կրկին փորձեց Հերմիոնային ընդգրկել խոսակցության մեջ, բայց վերջինս չափազանց զբաղված էր Հարրիին ողջունելով:

— Երրորդ և վերջին առաջադրանքը կկայանա հունիսի քսանչորսին, — շարունակեց Բեզմանը: Չեմպիոնները մանրամասն կտեղեկացվեն գալիք առաջադրանքի մասին նշանակված օրվանից ուղիղ մեկ ամիս առաջ: Շնորհակալ ենք բոլորին՝ չեմպիոններին օժանդակելու համար:

Ամեն ինչ ավարտվեց, աղոտ մտածեց Հարրին, մինչ մադամ Պոմֆրին սկսեց բոլոր չեմպիոններին և պատանդներին հետ քշել ամրոց՝ թաց հագուստները փոխելու համար... Ամեն ինչ ավարտվեց... Ինքը կարողացավ... Հիմա նա ոչ մի բանի մասին անհանգստանալու կարիք չունի մինչև հունիսի քսանչորսը...

Երբ բարձրանում էր ամրոցի քարե աստիճաններով, հաստատ որոշեց, որ հաջորդ անգամ, երբ Հոգսմիդ գնա, Դոբիի համար մեկական զույգ գուլպա կգնի տարվա յուրաքանչյուր օրվա համար:

Ճաշ

Գլուխ 27. Բրդոտի վերադարձը

Երկրորդ առաջադրանքի լավագույն հետևանքներից մեկն այն էր, որ բոլորն անչափ ուզում էին իմանալ, թե ինչ էր կատարվել լճի հատակին և բոլոր մանրամասներով, ինչը նշանակում էր, որ այս անգամ Հարրիի կողքին Ունը նույնպես ուշադրության կենտրոնում էր: Սկզբում նա իրոք պատմում էր այն, ինչը շատ մոտ էր ճշմարտությանը, որովհետև հիմնականում նրա պատմածը համընկնում էր Հերմիոնայի պատմածի հետ... Դամբլդորը նախորդ երեկոյան բոլոր պատանդներին կախարդական քնի մեջ էր ընկդմել պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի աշխատասենյակում, սկզբում հավաստիացնելով նրանց, որ ոչ մեկին ոչինչ չի պատահի և որ բոլորը կարթնանան, երբ կրկին ջրի երեսին կլինեն: Սակայն մեկ շաբաթ անց Ունը արդեն մի նյարդացունց պատմություն էր պատմում, թե ինչպես էր իրեն առևանգեցին կատաղի ծովամարդիկ և թե ինչպես էր ինքը միայնակ կռվում, մինչև ատամները զինված հիսուն վայրագ ծովամարդկանց դեմ, ովքեր բոլոր կողմերից շրջապատել էին իրեն և միայն երբ ինքը հարվածից գիտակցությունը կորցրեց, նրանք կարողացան կապել իրեն:

— Բայց ես թեքիս մեջ էի թաքցրել իմ կախարդական փայտիկը, — պատմում էր նա Փադմա Փաթիլին, որը կարծես սկսել էր շատ ավելի համակրել Ունին, երբ վերջինս բոլորի ուշադրության կենտրոնում էր, և առիթը բաց չէր թողնում, ամեն անգամ նրան միջանցքներում տեսնելիս, հետը խոսակցության մեջ մտնելու համար, — այնպես որ հանգիստ կարող էի այդ ծովային ապուշների վերջը տալ, երբ ուզենայի:

— Հա՞ հետաքրքիր է թե ի՞նչ էիր անելու նրանց հետ, պատրաստվում էիր խռովիացնե՞լ նրանց վրա, — հեզնանքով ասաց Հերմիոնան: Բոլորն անդադար ձեռք էին առնում նրան՝ Վիկտոր Կրամի ամենաթանկագին գանձը լինելու կապակցությանք, այնպես որ նա վերջերս գրեթե միշտ շատ դյուրագրգիռ տրամադրության մեջ էր:

Ունի ականջները կարմրեցին, բայց դրանից հետո նա կրկին վերադարձավ կախարդական քնի մեջ լինելու տարբերակին:

Եկավ մարտ ամիսը: Եղանակը չորացավ, բայց ամեն անգամ, երբ դուրս էին գալիս ամրոցից, դաժան քամիները խայթում էին նրանց ձեռքերն ու դեմքերը: Փոստը սկսել էր ուշանալ, որովհետև քամիների պատճառով, բվերը շեղվում էին ճանապարհից: Այն խարտյաշ բուն, որին Հոգսմիդ գնալու հաջորդ ամսաթվով Հարրին ուղարկել էր Սիրիուսի մոտ, վերադարձավ ուրբաթ առավոտյան՝ փետուրների կեսը սխալ ուղղությամբ ցցված: Հազիվ էր Հարրին նրա տոտիկից պոկել Սիրիուսի պատասխանը, երբ բուն շտապ դուրս սլացավ պատուհանից՝ հավանաբար վախենալով, որ Հարրին իրեն կրկին նոր ուղերձով մի տեղ կուղարկի:

Սիրիուսի նամակը գրեթե նույնքան կարծ էր, որքան նախորդը:

❖❖❖

«Շաբաթ օրը կեսօրից հետո ժամը երկուսին
կլինես Հոգսմիդից դուրս տանող ճանապարհի
վերջին հին արգելափակոցի մոտ («Դերվիշ և
Ախտար» խանութից հետո):

Որքան կարող ես շատ ուտելիք բեր հետդ:»

❖❖❖

— Ո՞նց թե... Նա ին Հոգսմիդ չի՝ վերադարձել, — թերահավատությամբ ասաց Ունը:

— Իսկ թեզ ուրիշ ի՞նչ է թվում, — ասաց Հերմիոնան:
— Ուղղակի չեմ կարող հավատալ, — լարված ասաց Հարրին: — Բա որ նրան բռնե՞ն...
— Այդքա՞ն հեռվից եկել հասել է այստեղ, — ասաց Ունը: — Լավն այն է, որ գոնե այնտեղ այլևս ազրայելներ չկան:

Հարրին նամակը ծալեց, մտածելով, որ եթե ինքն իր հետ իրոք անկեղծ լինի, ապա անչափ ուզում է կրկին տեսնել Սիրիուսին: Ուստի նա ուրբաթ օրվա կեսօրից հետո երկու ժամ Հմայադեղերի դասին շատ ավելի թեթև զգացումով գնաց, քան սովորաբար ունենում էր դեպի գնդան տանող աստիճաններով ցած իջնելիս:

Մալֆոյը, Քրեբն ու Գոյլը խմբված էին դասարանի դռան մոտ Փանսի Փարքինսոնի ընկերուիի սլիզերինցի աղջկների երամակի հետ: Բոլորն ինչոր բան էին դիտում, ինչը Հարրին չէր կարող տեսնել և սրտանց քրքջում էին: Փանսիի կճատ քթով փոքրիկ դեմքը չարանենգ ծիկրակեց Գոյլի լայնալանջ թիկունքի հետևից, երբ Հարրին, Ոոնը և Հերմիոնան մոտեցան:

— Գալի՞ս են, գալի՞ս են... — դավադիր քրքջաց նա, և սլիզերինցիների խումբը ցաքուցրիվ եղավ: Հարրին տեսավ, որ Փանսիի ձեռքին մի ամսագիր կար... Դա «Վիուկ» ամսագիրն էր: Կազմի վրայի գունավոր շարժվող լուսանկարում մի գանգրահեր վիուկ էր, որը բոլոր ատամները բաց ժպտում էր՝ իր կախարդական փայտիկը ցցած մի շատ մեծ բիսկվիտե տորթի վրա...

— Գրե՛յնջեր, այստեղ մի բան կա, ինչը կարող է քեզ շա՛տ հետաքրքրել, — բարձրածայն ասաց Փանսին և ամսագիրն ուղղակի նետեց Հերմիոնային, որն անակնկալի գալով բռնեց այն: Այդ պահին զնդանի դուռը բացվեց, և Սնեյփը բոլորին ներս կանչեց:

Հերմիոնան, Հարրին և Ոոնը սովորականի պես ուղղվեցին դեպի զնդանի վերջին շարքում գտնվող սեղանը: Հենց որ Սնեյփը շրջվեց, որպեսզի գրատախտակի վրա գրի այդ օրվա առաջադրանքի հմայաթուրմի բաղադրամասերը, Հերմիոնան իր սեղանի տակ արագ թերթեց ամսագիրը: Վերջապես մեջտեղի էջերից մեկում Հերմիոնան գտավ այն, ինչը կարող էր հետաքրքրել իրեն: Հարրին ու Ոոնը գլուխները մոտեցրին ու նույնպես սկսեցին կարդալ: Այնտեղ տեղադրված էր Հարրիի գունավոր լուսանկարը այսպես վերնագրված մի հոդվածով.

ՀԱՐՐԻ ՓՈԹԹԵՐԻ ՍՐՏԻ ԳԱՂՏՆԻՔԸ

«Պատամի, որի նման երկրորդը թերևս չկա ամբողջ աշխարհում... թեև անշուշտ ընդամենը մի պատանի, որը զերծ չէ իր տարիքին բնորոշ բոլոր զգացմունքային հույզերից, — գրում է Ոիտա Սքիթերը, — զրկված լինելով ծնողական սիրուց՝ նրանց ողբերգական վախճանից ի վեր,

տասնչորս տարեկան Հարի Փոթթերը կարծում էր, որ սփոփանք է գտել հանձինս իր հոգվարթայան մշտական ընկերուիի մազածին Հերմիոնա Գրեյնջերի: Ավա՞հ, տղան նույնիսկ չէր էլ կասկածում, որ անձնական կորուստներով հարուստ իր տառապալից պատանեկան կյանքում, շատ շուտով իրեն սպասվում է ևս մեկ ծանրագույն զգացմունքային հարված:

Օրիորդ Գրեյնջերը, մի շատ կանխատեսելի և անհրապույր, թեև ծայրահեղ պատվախնդիր աղջիկ, կարծես որոշակի թուլություն ունի հանրահայտ հրաշագործների նկատմամբ, որը Հարրին, ակնհայտորեն, չի կարող միայնակ բավարարել: Այն օրից ի վեր ինչ Հոգվարթս է ժամանել Քվիդիչի աշխարհի վերջին առաջնության հերոս Բուլղարացի Որսորդ Վիկտոր Կրամը, օրիորդ Գրեյնջերը խաղում է երկու տղաների զգացմունքների հետ: Կրամը, որը բացահայտորեն տարված է նենզաբար սեթեթող օրիորդ Գրեյնջերի կասկածելի հմայքներով, արդեն հրավիրել է վերջինիս այցելել իրեն Բուլղարիա գալիք ամառային արձակուրդներին և խոստովանում է, որ ինքը երբեք ոչ մի ուրիշ աղջկա նկատմամբ նման զգացմունքներ չի տածել:

Սակայն, պետք է ենթադրել, որ հարցն այստեղ օրիորդ Գրեյնջերի կասկածելի բնական հմայքները չեն, որոնք գրավել ու գերել են երկու հանրահայտ դժբախտ պատանիներին:

— Իրականում նա շատ տգեղ է, — ասում է Փանսի Փարքինսոնը, մի գեղեցիկ կենսախինդ տասնչորս տարեկան ուսանողուիի, — բայց նա շատ խելացի է, և

կարող է շատ ազդեցիկ Սիրային հմայաթուրմ պատրաստել: Ես համոզված եմ, որ նա հենց այդպես է գրավում տղաների ուշադրությունը:

Սիրային հմայաթուրմերն անշուշտ արգելված են Հռովարթառում, և անկասկած Ալբուս Դամբլդորը պարտավոր է հետաքննել այս մեղադրանքը:

Մինչ այդ Հարրի Փոթթերին բարի մաղթողները հույս ունեն, որ հաջորդ անգամ նա իր սիրտը կնվիրի մի խւապես արժանի հավակնորդուիու:

ՃՇ

— Ասում էի քեզ, չէ՞... — Հերմիոնայի վրա ֆշացրեց Ունը, մինչ նա ապշահար հայացքով շարունակում էր նայել հոդվածին: — Ասում էի, չէ՞, որ Ոիտա Սքիթերի ոտքը չտրորես: Նա քեզնից... շիկահեր տիկնիկ է սարքել...

Հերմիոնան դադարեց ապշահար երևալ և ծիծաղից փրթկաց:

— Շիկահեր տիկնիկ, — կրկնեց նա՝ ցնցվելով զսպված ծիծաղից ու կողքանց նայեց Ունին:

— Հա՛, ի՞նչ ես ծիծաղում, մայրիկս այդպես է անվանում նման կանանց, — մրթմրթաց Ունը՝ կրկին կարմրած ականջներով:

— Եթե սա լավագույնն է, ինչ Ոիտան կարող է անել, ապա նա կորցնում է իրավիճակի վերահսկումը, — ասաց Հերմիոնան՝ դեռ զսպելով ծիծաղը, և «Վհուկ» ամսագիրը նետեց իր կողքին ազատ աթուներից մեկի վրա: — Սուտ բամբասանքի նեխահոտ բարբաջանք...

Նա նայեց սլիզերինցիներին, ովքեր դասարանի բոլոր կողմերից մեկ մարդու պես դիտում էին նրան ու Հարրիին, որպեսզի բաց չթողնեն իրենց կարծիքով հոդվածի տիաձ ազդեցության արտահայտման պահը: Հերմիոնան սարկաստիկ ժպտաց բոլորին և բարեկամաբար ձեռքով արեց: Այլևս ոչ մեկի վրա ուշադրություն չդարձնելով Հերմիոնան, Հարրին ու Ունը սկսեցին սեղանին շարել գործնական պարապմունքի իրենց բաղադրամասերը՝ պատրաստվելով Սրամտության հմայաթուրմ եփել: Բայց

տասը րոպէ անց, դադարելով հավանգի մեջ սկարաբ բգեզներ տրորել, Հերմիոնան հանկարծ ասաց.

— Բայց այստեղ մի շատ տարօրինակ հանգամանք կա... Որտեղից կարող էր Ոիտա Սքիթերն իմանալ...

— Ի՞նչն իմանալ, — արագ հարցրեց Ռոնը, — դու Սիրային էլեքսիր չե՞ս սարքել, չէ՞...

— Ել մի՛ հիմարացի, — քթի տակ նետեց Հերմիոնան՝ վերսկսելով տրորել բգեզներին: — Իհարկե, ո՛չ... Որտեղից կարող էր նա իմանալ, որ Վիկտորն ինձ հրավիրել է այցելել իրեն ամառային արձակուրդներին:

Հերմիոնան հանկարծ կաս-կարմիր կտրեց և աչքերը փախցրեց Ռոնի հայացքից:

— Ի՞նչ, — ասաց Ռոնը, ուժեղ բնգոցով իր սանդը գցելով հավանգի մեջ:

— Նա դա ասաց, իենց այն ժամանակ, երբ նոր էր դուրս բերել ինձ լճից, — կամացուկ խոստովանեց Հերմիոնան, — երբ ազատվեց իր շնաձկան գլխից, և մադամ Պոմֆրին երկուսիս վերմակներ տվեց... Այդ ժամանակ նա ինձ մի կողմ տարավ դատավորների սեղանից, որպեսզի ոչ ոք չլսի, և ասաց, որ եթե ես դեռ ոչ մի ծրագիր չունեմ ամառվա համար, չէի՞ ցանկանա արդյոք...

— Իսկ դու ի՞նչ ասացիր նրան, — արագ հարցրեց Ռոնը, որը կրկին ձեռքն էր առել իր սանդը և տրորում էր սեղանը հավանգից մի քանի մատնաչափ հեռավորության վրա, որովհետև անթարթ նայում էր Հերմիոնային:

— ...Եվ իենց այդ ժամանակ նա ասաց, որ կյանքում երբեք նման բան չի զգացել ուրիշ ոչ մի աղջկա նկատմամբ, — շարունակեց Հերմիոնան, այնպես կարմրելով, որ Հարրին գրեթե զգում էր նրանից ձառագող ջերմությունը: — ...Բայց ինչպե՞ս կարող էր Ոիտա Սքիթերը լսել դա... Նա այնտեղ չէր... կամ գուցե այնտե՞ղ էր... Գուցե նա նույնպես Անտեսանելիության թիկնոց ունի... Գուցե այդպես մտել էր ամրոցի տարածքը երկրորդ առաջադրանքը դիտելու համար...

— Իսկ դու ի՞նչ ասացիր նրան, — կրկնեց Ռոնը, սանդով այնպես ուժեղ տրորելով սեղանը, որ արդեն փոս էր գցել փայտի վրա:

— Ոչի՞նչ... Ես զբաղված էի նայելով, որ տեսնեմ արդյոք դու և Հարրին ողջ ու առողջ եք...

— Չեմ կասկածում, որ ձեր սոցիալական կյանքն անչափ բովանդակալից է, օրիորդ Գրեյնջեր, — հանկարծ նրանց թիկունքից ասաց մի սառցե ձայն, — սակայն պիտի խնդրեմ ձեզ չըննարկել այն իմ դասերի ժամանակ: Տասը միավոր Գրիֆինդորից:

Մինչ նրանք խոսում էին, Սնեյփին աննկատ ու անձայն մոտեցել էր նրանց սեղանին: Ամբողջ դասարանը շրջված նրանց էր նայում: Մալֆոյն առիթից օգտվելով Հարրիին թարթեց Փոթթերը ԴուրսՊո՛՛ է լուսարձակող կրծքանշանով:

— Ա՞հ... ուրեմն սեղանի տակ նաև ամսագրե՞ր եք ընթերցում, — ավելացրեց Սնեյփը, աթուից ձանկելով «Վիուկ» ամսագրի համարը, — Եվս տասը միավոր Գրիֆինդորից... Օհ, բայց անշու՛շտ... — Սնեյփի սև աչքերը փայլատակեցին՝ ընկնելով Ոիտա Սքիթերի հոդվածի վրա, — Փոթթերն ուղղակի պարտավոր է իրազեկ լինել իր մասին մամուլի հաղորդագրություններին...

Զնդանը գրնգաց սլիզերինցիների ծիծաղից, և մի տիաձ ժպիտ ոլորեց Սնեյփի բերանը: Ի գերագույն կատաղություն Հարրիի, նա սկսեց բարձրաձայն կարդալ հոդվածը:

— Հարրի Փոթթերի սրտի գաղտնիքը... Այդպե՛ս, այդպե՛ս... Փոթթե՞ր... Այս ի՞նչ գաղտնիքներ ես պահում սրտումդ... Պատանի, որի նման երկրորդը թերևս չկա ամբողջ աշխարհում...

Հարրիին թվաց, թե իրենից շուտով ծուխս կբարձրանա: Սնեյփը կարդալիս հատուկ դադար էր տալիս ամեն մի նախադասության վերջում, ժամանակ տալով սլիզերինցիներին, որպեսզի մի լավ քրքջան: Սնեյփի բարձրաձայն ընթերցած հոդվածը տասն անգամ ավելի վատ էր հնչում:

— ...Հարրի Փոթթերին բարի մաղթողները հույս ունեն, որ հաջորդ անգամ նա իր սիրտը կնվիրի մի իսկապես արժանի հավակնորդուհու... Որքա՛ն սրտաշարժ է, — քրթմնջաց Սնեյփ՝ փակելով ամսագիրը սլիզերինցիների ծիծաղի ալեկոծության տակ: — Այդպե՛ս... Կարծում եմ, որ ճիշտ կանեն, եթե բաժանեմ ձեր եռյակին, որպեսզի կարողնաք ուղեղներդ կենտրոնացնել Հնայադեղերի վրա՝ գոնե մի պահ անջատվելով ձեր խառնաշփոթ սիրային արկածներից: Ուի՛զլի, կմնաք այստեղ... Օրիորդ Գրեյնջեր, նստեք այստեղ, օրիորդ Փարքինսոնի կողքին... Փոթթեր, նստիր առաջին շարքում, իմ սեղանի դիմաց: Շարժվի՛ր տեղիցդ:

Հարրին, կատաղությունից գլուխը կորցրած իր բաղադրամասերն ու պայուսակը նետեց կաթսային մեջ և իրերը վերցնելով, զնաց դեպի Սնեյփի ցույց տված դատարկ սեղանը: Սնեյփը հետևեց նրան և, նստելով իր սեղանի մոտ, սկսեց դիտել, ինչպես է Հարրին դատարկում իր կաթսան: Դիտավորյալ հայացքը Սնեյփի վրա չբարձրացնելով, Հարրին վերսկսեց տրորել սկարաբ բգեզներին, պատկերացնելով, որ դրանցից յուրաքնայուրը Սնեյփի ատելի երեսն է:

— Այս լրագրային ուշադրությունը կարծես ուռցրել է առանց այն էլ մեծ գլուխութեան, Փո՛թթեր, — կամաց ասաց Սնեյփը, երբ դասարանը կրկին խաղաղվել ու վերադարձել էր իր գործին:

Հարրին չպատասխանեց: Նա գիտեր, որ Սնեյփը փորձում էր հրահրել իրեն, որպեսզի ինքը սկսի հակածառել, ինչպես արդեն բազմիցս եղել էր առաջ: Անկասկած, նա առիթ էր փնտրում մինչև դասի վերջը Գրիֆինդորից հանած միավորների թիվը մինչև հիսունը կլորացնելու համար:

— Թերևս դու տառապում ես ինքնազնահատման այնպիսի բարդույթով, իբր համայն հրաշագործական աշխարհը տպավորված է քեզնով, — շարունակեց Սնեյփը, այնքան կամաց, որ Հարրիից բացի ոչ ոք չլսի իրեն (Հարրին շարունակում էր տրորել իր սքարաբ բգեզներին, թեև արդեն հասցրել էր փոշու չափ մանրացնել դրանց), — բայց ինձ համար միևնույն է, թե քանի անգամ է լուսանկարդ հայտնվել թերթերում: Ինձ համար, Փո՛թթեր, դու ընդամենը մի լկոի տղա ես, որին թվում է, թե նա կարող է խախտել բոլոր կանոնները:

Հարրին փոշիացրած բգեզներին լցրեց իր կաթսայի մեջ և սկսեց կտրատել կոճապղպեղի արմատները: Զեռքերը բարկությունից թեթևակի դողում էին, բայց նա աչքերը վեր չեր բարձրացնում, ձևացնելով իբր չի լսում Սնեյփի ասածները:

— Ուստի ես քեզ շատ լրջորեն զգուշացնում եմ, Փո՛թթեր, — շարունակեց Սնեյփը, ավելի փափուկ և ավելի վտանգավոր ձայնով, — անցողիկ հանրահայտությունը քեզ չի փրկի, եթե հաջորդ անգամ բռնեմ քեզ իմ աշխատասենյակը մտնելիս...

— Ես ձեր աշխատասենյակի դռանը երբեք չեմ մոտեցել, — բարկացած ասաց Հարրին՝ մոռանալով իր ձևական խլության մասին:

— Մի՛ ստիր ինձ, — ֆշացրեց Սնեյփը՝ իր անտակ սև աչքերով ուղղակի շաղափելով Հարրիի աչքերը: — Ազիսրուվառ մողեսի եղջուրը... Խօհիկախոտը... Երկուսն էլ իմ անձնական պահուստներից էին, և ես գիտեմ, թե ով է գողացել դրանք:

Հարրին համարձակ նայեց Սնեյփին՝ հաստատ մտադրված, որ չի թարթելու, ոչ էլ մեղավոր տեսք է ունենալու: Իրականում, նա Սնեյփի ասած բաղադրամասերից ոչ մեկն էլ չէր գողացել նրա աշխատասենյակից: Հերմիոնան էր վերցրել ազիսրուվառ մողեսի եղջուրը, երբ դեռ երկրորդ դասարանում էին... Այդ բաղադրամասը նրանց պետք էր Կերպափոխման էլեքսիրը եփելու համար... ու թեև այդ ժամանակից ի վեր Սնեյփը կասկածում էր Հարրիին, այդպես էլ չկարողացավ ապացուցել: Իսկ Խօհիկախոտը, անշուշտ, վերցրել էր Ռոբին:

— Չգիտեմ, թե դուք ինչի մասին եք խոսում, — սառնասրտորեն ստեց Հարրին:

— Դու անկողնում չեիր այն գիշեր, երբ մտել էին իմ աշխատասենյակը, — ֆշացրեց Սնեյփը: — Ես դա գիտեմ, Փո՛թթեր: Ու թեև Գիծ-Աչք Մուլին, աչքիս, նույնպես անդամագրվել է քո երկրպագուների ակումբին, ես չեմ պատրաստվում տանել քո վարքը: Եվս մեկ գիշերային այցելություն իմ աշխատասենյակ, Փո՛թթեր, և դու շատ թանկ կվճարես դրա համար:

— Եղա՛վ, — սառնասրտորեն ասաց Հարրին՝ վերադառնալով կոճապղպեղի արմատներին, — Ես դա հաշվի կառնեմ, եթե երբեք մտքիս փչի այնտեղ մտնել:

Սնեյփի աչքերը փայլատակեցին: Նա ձեռքը մտցրեց պարեգոտի գրպանը: Մի խելագար վայրկյանի ընթացքում, Հարրին նույնիսկ մտածեց, որ Սնեյփը պատրաստվում է հանել իր կախարդական փայտիկն ու չարահմայել իրեն... բայց երբ Սնեյփը ձեռքը հանեց, Հարրին նրա ձեռքի մեջ տեսավ մի փոքրիկ բյուրեղապակե սրվակ, մաքուր ու լրիվ թափանցիկ հեղուկով: Հարրին հայացքը հառեց սրվակին:

— Գիտե՞ս, թե սա ինչ է, Փո՛թթեր, — ասաց Սնեյփը, կրկին վտանգավոր փայլեցնելով աչքերը:

— Ո՛չ, — ազնվորեն խոստովանեց Հարրին:

— Սա Վերիտասերում է... Ճշմարտասացության էլեքսիրը... Այնքան հզոր է, որ երեք կաթիլն իսկ բավական է, որպեսզի դու ամենաթաքուն

գաղտնիքներդ անզամ բացեկիքաց հայտարարես ամբողջ դասարանի առաջ, — չարանենգորեն ասաց Սնեյփը: — Ճիշտ է, այս հմայաթուրմի կիրառումը վերահսկվում է Նախարարության խստագույն հրահանգներով, բայց եթե չզգուշանաս, հնարավոր է, որ ես ընթրիքին պատահաբար կաթեցնեմ սրանից քո դդումի հյութի մեջ: Իսկ այդ ժամանակ, Փոթթեր... իսկ այդ ժամանակ մենք հաստատ կիմանանք, արդյոք մտե՞լ ես դու իմ աշխատասենյակը, թե՝ ոչ...

Հարրին ոչինչ չասաց: Նա կրկին վերադարձավ կոճապղպեղի արմատներին, վերցրեց դանակը և սկսեց կտրատել դրանք: Նրան բոլորովին դուր չեկավ Ճշմարտասացության Ելեքսիրի գաղափարը, ոչ էլ այն հեռանկարը, որ Սնեյփը կարող է դրանից գաղտնի լցնել իր խմիչքի մեջ: Նա զսպեց ջղածիգ ցնցումն այն մտքից, թե ինչ կարող է դուրս գալ իր բերանից, եթե Սնեյփը նման բան անի... Բազմաթիվ մարդկանց մեծ փորձանքի մեջ ներքաշելուց բացի... այդ թվում առաջին հերթին Հերմիոնային և Դոբիին... նա բազմաթիվ ուրիշ գաղտնիքներ ուներ... ինչպես օրինակ իր կապը Սիրիուսի հետ... և նրա ներսը տակնուվրա եղավ այն մտքից... որ ինչ-որ մեկը կարող է իմանալ Չոյի նկատմամբ իր զգացմունքների մասին... Նա կոճապղպեղի արմատները նույնպես լցրեց կաթսայի մեջ ու մտածեց, որ գուցե սկսի հետևել Մուտիի խորհուրդներին և խմի միայն անձնական տափաշշից:

Զնդանի դուռը թակեցին:

— Մտե՞ք, — ասաց Սնեյփը իր սովորական ձայնով:

Ամբողջ դասարանը շրջվեց, որպեսզի տեսնի, թե ով էր թակում դուռը: Պրոֆեսոր Կարկարոֆը ներս մտավ: Բոլորը նրան էին նայում, մինչ նա մոտենում էր Սնեյփի սեղանին: Նա շատ ցնցված տեսք ուներ և նյարդայնորեն մատի վրա էր փաթաթում իր այծամորուսը:

— Պետք է խոսենք, — կարձ ասաց Կարկարոֆը՝ մոտենալով Սնեյփի սեղանին: Նա կարծես ուզում էր հնարավոր ամեն ինչ անել, որպեսզի ոչ ոք չլսի իր ասածը և շրթունքները հազիվ էր շարժում: Այնպիսի տպավորություն էր, ասես նա մի բավականին անտաղանդ վենտրիլոքիստ էր (Հարրին հիշեց մեկին, որին առանձնապես շատ էր սիրում դիտել Դադլին: Այդ վենտրիլոքիստը, այսինքն որովայնախոսը, առանց բերանը շարժելու ելույթ էր ունենում, մի ձեռքով խաղացնելով մի անձորնի տիկնիկի և այնպես էր

բացուխուփի անում տիկնիկի բերանը, որ հանդիսատեսներին թվում էր, թե տիկնիկն էր խոսում): Հարրին ականջները սրած հայացքը չէր կտրում կոճապղպեղի արմատներից:

— Կխոսենք իմ դասից հետո, Կարկարո՞ֆ... — կիսաձայն ասաց Սնեյփը, բայց Կարկարոֆն ընդհատեց նրան:

— Ես ուզում եմ քեզ հետ հենց հիմա խոսել, որպեսզի չկարողանաս փախչել, Սեվերուս: Դու ամեն ինչ անում ես ինձնից խուսափելու համար:

— Դասից հետո... — կարձ նետեց Սնեյփը:

Զևագնելով, իբր չափիչ բաժակով ստուգում է, արդյոք բավարար քանակության արմադիլի լեղի է վերցրել, Հարրին գաղտագողի հայացք նետեց նրանց երկուսի վրա: Կարկարոֆը ծայրահեղ մտահոգ տեսք ուներ, իսկ Սնեյփը ծայրահեղ բարկացած էր:

Կարկարոֆը Սնեյփի սեղանի հետևում ցցված կանգնած մնաց մինչև երկու ժամանոց դասի վերջը: Ըստ երևոյթին, նա հաստատ մտադրվել էր թույլ չտալ Սնեյփին, որպեսզի դասի վերջում ինչ-որ պատրվակով փախչի իրենից: Անչափ ցանկանալով լսել, թե Կարկարոֆն ինչ էր ուզում ասել, Հարրին դիտավորյալ հատակին թափեց արմադիլի լեղիով իր սրվակի պարունակությունը, երբ զանգին արդեն մի քանի վայրկյան էր մնացել, ինչը նրան պատրվակ տվեց, որպեսզի մտնի կաթսայի տակ ու մի քանի վայրկյանով հետ մնա մյուսներից, երբ ամբողջ դասարանը աղմուկով շարժվում էր դեպի զնդանի դուռը:

— Ի՞նչ է պատահել, — սեղանի տակից լսեց Սնեյփի ֆշտոցը:

— Այ, թե ինչ, — ասաց Կարկարոֆը, և Հարրին կաթսայի կողքից տեսավ, որ Կարկարոֆը վեր քշտեց պարեգոտի թեքը և իր դաստակի վրա ինչ-որ բան ցույց տվեց Սնեյփին:

— Տեսա՞ր, — ասաց Կարկարոֆը, կրկին ամեն կերպ ջանալով չշարժել շրթումքները: — Տեսա՞ր... Դեռ երբեք այսքան հստակ չի եղել, այն ժամանակից ի վեր...

— Ծածկի՞ր, — մռնչաց Սնեյփը և իր սև աչքերով արագ զննեց դաստարկ դասարանը:

— Բայց դու նույնպես պետք է նկատած լինես... — սկսեց Կարկարոֆը հուզված ձայնով:

— Հետո կիսուն՝ նք, Կարկարո՛ֆ, — նետեց Սնեյփը: — Փո՛թթեր... Ի՞նչ ես անում:

— Մաքրում եմ արմադիի լեղին, պրոֆե՛սոր, — անմեղ տեսքով ասաց Հարրին՝ մեջքն ուղղելով և Սնեյփին ցույց տալով այն թաց լաթի կտորը, որով հատակից սրբում էր լեղին:

Կարկարոֆը կրունկների վրա պտտվեց ու դուրս քայլեց զնդանից: Նա միաժամանակ և՛ մտահոգ, և՛ ծայրահեղ բարկացած տեսք ուներ: Զցանկանալով մենակ մնալ աննկարագրելի կատաղած Սնեյփի հետ, Հարրին շտապ պայուսակի մեջ նետեց բաղադրամասերը և գրեթե վազքով դուրս թռավ դասարանից՝ շտապելով Ռոնին ու Հերմիոնային պատմել տեսաձը:

Հաջորդ օրը կեսօրին նրանք դուրս եկան ամրոցից: Օրը պայծառ չէր, սակայն ոչ էլ անձրևային էր: Թույլ արևը միզամած լույս էր տարածում շրջակայքի վրա: Եղանակը կարծես ավելի մեղմ էր՝ համեմատած ամբողջ տարվա հետ, և երբ հասան Հոգսմիդ, բոլոր երեքն էլ հանել էին թիկնոցներն ու գցել ուսերին: Սիրիուսի խնդրանքով վերցրած ուտելիքը Հարրիի պայուսակի մեջ էր: Նրանք մի տասնյակ հավի բղիկներ, մի բոքոն հաց ու մի մեծ շիշ դդումի հյութ էին աննկատ վերցրել կեսօրի ճաշի սեղանից:

Սկզբում զնացին Գալորազգի «Դյութական նորաձևություն» խանութը, որպեսզի նվեր գնեն Շոբիի համար: Մի լավ ծիծաղեցին մինչ ընտրում էին ամենաարտակարգ գույներով և զարդանախշերով գուլպաները, այդ թվում և ամեն քայլի հետ թարթող արծաթագույն և ոսկեգույն լուսատու աստղերով մի գույզ, և էլի մի գույզ, որը սկսում էր անտանելի ձչալ, երբ չափազանց հոտավետ էր դաշնում: Հետո մեկն անց կեսին, դուրս եկան Հոգսմիդի Գլխավոր փողոցը, անցան «Շերվիշ և Ախտար» հրաշագործական սարքերի խանութի մոտով ու քայլեցին դեպի գյուղի սահմանի մոտ գտնվող հին արգելափակոցը:

Հարրին առաջ երթեք դեռ այդ ուղղությամբ չէր գնացել: Ոլորապտույտ փողոցը նրանց դուրս բերեց Հոգսմիդի շուրջը տարածվող մերձգյուղական վայրի տեղանքը: Այստեղ ավելի քիչ տներ կային, իսկ այգիներն ավելի մեծ էին: Նրանք քայլեցին դեպի այն սարի փեշը, որի ստվերում գտնվում էր Հոգսմիդը: Հետո ձանապարհը մի շրջապտույտ կատարեց և ձանապարհի եզրին տեսան կիսաքանդ արգելափակոցը:

Առջևի թարերը գետնին ընկած գերանին դրած նրանց էր սպասում մի շատ մեծ ու փրչոտ սև շուն, որի բերանին մի քանի ոլորված լրագրեր կային, և որն անչափ ծանոթ տեսք ուներ:

— Ողջու՞յն, Սիրիոս, — ասաց Հարրին, երբ մոտեցան շանը:

Սև շունը մտերմաքար հոտոտեց Հարրիի ոտքը, մի անգամ թափ տվեց պոչը, հետո շրջվեց ու թեթև քայլքով հեռու վազեց նրանցից, ճանապարհից դուրս դեպի քարքարոտ սարի ստորոտը: Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան մագլցեցին արգելափակոցի վրայով և շտապեցին նրա հետևից:

Սիրիոսը նրանց առաջնորդեց դեպի սարի ժայռապատ ստորոտը, որտեղ գետինը ծածկված էր քարերի մեծ բեկորներով ու փշրված մանր խճաքարով: Այդ տեղանքով նրա համար չորեքթաթ անցնելը հեշտ էր, իսկ Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան շնչասպառ էին լինում, Սիրիոսը բարձրանում էր լանջնիվեր: Գրեթե կես ժամ նրանք բարձրացան զարիվեր լանջի ոլորմոլոր, քարքարոտ բնական կածանով, հետևելով Սիրիոսի ճոճվող պոչին, քրտնելով զարնանային արևի տակ, և դեռ Հարրիի ուսն էլ ծանրացած էր ուտելիքով լի պայուսակից:

Հետո, վերջապես, Սիրիոսը դուրս եկավ տեսադաշտից, և երբ նրանք հասան այն կետին, որտեղ նա անհետացել էր, տեսան ժայռե պատի մեջ մի նեղ ձեղք: Հերթով ներս խցկվեցին և հայտնվեցին մի զով, կիսախավար քարանձավում: Քարանձավի խորքում պատին կապված էր Կացնակտուց հիպոգրիֆը՝ կես-ձի, կես-հսկա-արծիվ կախարդական կենդանի: Կացնակտուցի վայրի նարնջագույն աչքերը առկայթեցին նրանց հայտնվելուն պես: Բոլոր երեքը խոր զլուխ տվեցին նրան, և մի պահ գոռոզաբար նրանց դիտելուց հետո, Կացնակտուցը նրբագեղ պատասխանեց նրանց ողջույնին՝ ծալելով առջևի ոտքերից մեկը և թույլ տվեց Հերմիոնային, որ մոտենա ու շոյի իր փետրավոր պարանոցը: Հարրին սակայն նայում էր կրկին մարդկային կերպ ստացած իր կնքահորը:

Սիրիոսի հագին շատ հնամաշ, գորշ պարեգոտ էր: Ճիշտ նույն պարեգոտը, որը նրա հագին էր Ազգաբանից փախուստի պահին: Նրա սև մազերն ավելի էին երկարել այն օրից, ինչ Հարրին տեսել էր նրան բուխարու մեջ և կրկին խառն էին ու գզզված: Սիրիոսը շատ նիհար էր:

— Հավի մսի հոտ եմ առնում, — խօպոտ ձայնով ասաց նա հին «Մարգարե» օրաթերթի կապը հանելով բերանից ու ցած նետելով քարանձավի հատակին:

Հարրին ուսից ցած քաշեց պայուսակը և Սիրիուսին մեկնեց հացով ու հավի բղիկներով մեծ անձեռոցիկը:

— Շնորհակալություն, — ասաց Սիրիուսը, բացելով փաթեթը, և մի տոտիկ ճանկելով, նստեց քարանձավի հատակին ու ատամները խրեց մսի մեջ: — Այս ինչ համով է... Վերջին օրերին միայն առնետներով եմ սնվել: Չեմ կարող շատ ուտելիք թոցնել Հոգսմիդից, թե չէ ուշադրություն կգրավեմ ինձ վրա:

Նա զվարթ ժպտաց Հարրիին, բայց Հարրին հազիվ կարողացավ պատասխան ժպիտ կրոգել ինքն իրենից:

— Ի՞նչ ես անում այստեղ, Սիրիուս, — ասաց նա:

— Կատարում եմ կնքահոր իմ պարտականությունները, — ասաց Սիրիուսը, շատ շնավարի կրծելով հավի ոսկորը: — Ինձ համար մի՛ անհանգստացիր, ես ինձ շատ համակրելի փողոցային շան պես եմ պահում:

Նա դեռ ժպտում էր, բայց տեսնելով Հարրիի դեմքի մտահոգ արտահայտությունը, արդեն ավելի լուրջ ավելացրեց.

— Ես ուզում եմ իրադարձություններին մոտ լինել: Քո վերջին նամակը... Դեհ, այսպես ասենք... իրադարձությունները սկսել են շատ յուրահատուկ ընթացք ստանալ: Ես կարդացել եմ բոլոր վերջին լրագրերը, գողանում էի, ամեն անգամ, երբ որևէ մեկը մի լրագիր էր դեն նետում, և դատելով ընթացիկ իրադարձություններից, ես միակը չեմ, ով սկսել է անհանգստանալ...

Նա գլխով արեց դեպի հատակին ընկած արդեն դեղնող էջերով «Մարգարե» օրաթերթերը: Ունը վերցրեց մեկն ու բաց արեց այն:

Հարրին սակայն շարունակում էր անթարթ նայել Սիրիուսին:

— Իսկ եթե քեզ բռնե՞ն... Իսկ եթե քեզ տեսնե՞ն...

— Միայն դուք երեքդ և Դամբլջորը գիտեք, որ ես անիմագուս եմ, — ասաց Սիրիուսը, ուսերը թոթվելով և շարունակեց կրծել հավի բուդը:

Ունը Հարրիին գլխով արեց ու նրան փոխանցեց «Մարգարե» օրաթերթերը: Երկուսն էին: Առաջինի գլխավոր վերնագիրն ասում էր. «Բարտեմիուս Քրաուչի առեղծվածային հիվանդությունը», իսկ երկրորդինը.

«Նախարարության կորած վիուկը դեռ չի գտնվել - Հրաշագործության նախարարն այժմ ինքն է զբաղվում այդ հարցով»:

Հարրին աչքի անցկացրեց Քրաուչի մասին հոդվածը: Կարևոր ֆրազներն ուղղակի դուրս էին թռչում էջից. ...ոչ ոք չի տեսել նրան հասարակական վայրերում նոյենքեր ամսից ի վեր... ...տունը ամայի է ու ասես վաղուց լքված... ...Կախարդական հիվանդությունների Սուրբ Մունքուսի անվան հիվանդանոցը հրաժարվում է մեկնաբանել... ...Նախարարությունը հրաժարվում է հաստատել ծանր հիվանդության մասին ասեկուսեները...

— Այնպես են գրում, ասես նա մահամերձ է, — դանդաղ ասաց Հարրին,
— բայց նա չի կարող այդքան հիվանդ լինել և միաժամանակ բոլորից գաղտնի այստեղ գալ...

— Եղբայրս Քրաուչի անձնական օգնականն է, — Սիրիուսին հայտնեց Ոտնը, — նա ասում է, որ Քրաուչն ուղղակի գերհոգնած է չափից դուրս շատ աշխատանքից:

— Իրոք, նա հիվանդ տեսք ուներ, երբ վերջին անգամ մոտիկից տեսանք նրան, — դանդաղ ասաց Հարրին, դեռ կարդալով հոդվածը: Այն գիշեր, երբ իմ անունը դուրս եկավ Գավաթից...

— Տեղն է նրան, հիմա վայելում է Վինքիին վրնդելու հետևանքները, — սառն ասաց Հերմիոնան: Նա շոյում էր Կացնակտուցի պարանոցը, որը մեծագույն հաճույքով վերջացնում էր Սիրիուսի նետած հավի ոսկորները: — Գրագ կգամ, որ արդեն փոշմանել է Վինքիին տնից վրնդելու համար... Հիմա արդեն զգում է տարբերությունը, երբ Վինքին տանը չէ, որ խնամի իրեն...

— Հերմիոնան շատ ցավագին է ընդունում տնային ալփերի ճակատագիրը, — Սիրիուսին կիսածայն հայտնեց Ոտնը՝ մի թարս հայացք նետելով Հերմիոնային:

Սիրիուսը սակայն միանգամից հետաքրքրվեց:

— Քրաուչը վրնդե՞լ է իր տնային ալփին...

— Հա՛, Քվիդիչի Աշխարհի Գավաթի վերջին խաղի օրը, — ասաց Հարրին, և սկսեց պատմել Սիրիուսին Սև նշանի հայտնվելու պատմությունը, թե ինչպես անտառում գտան Վինքիին Հարրիի կախարդական փայտիկը ձեռքին, և թե ինչպես բարկացավ պարոն Քրաուչը:

Երբ Հարրին վերջացրեց, Սիրիուսը կրկին ոտքի էր ելել և քարանձավի մեջ մտազբաղ հետուառաջ էր քայլում:

— Եկեք ամեն ինչ հերթով դասավորենք, — քիչ անց ասաց նա՝ թափահարելով հավի մի նոր բդիկ, — սկզբում դուք տեսաք ալփին Վերին օթյակում... Նա Քրառուչի համար աթոռ էր զբաղեցրել, այդպե՞ս...

— Այդպես, — ասացին Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան միասին:

— Բայց Քրառուչն այդպես էլ չեկավ խաղին...

— Չեկավ, — ասաց Հարրին, — Եթե չեմ սխալվում, նա ասաց, որ շատ զբաղված էր:

Սիրիուսը շարունակեց լուռ հետուառաջ քայլել քարանձավով: Հետո նա հարցրեց.

— Հա՛րի, հաստատ գիտե՞ս, որ կախարդական փայտիկդ գրապանումդ էր, երբ դուրս եկաք Վերին օթյակից:

— Ըըըմ... — Հարրին սկսեց մտածել, — ...Ո՛չ, — վերջապես ասաց նա, — ինձ փայտիկը պետք չեկավ մինչև անտառ հասնելը: Իսկ հետո ձեռքս տարա գրապանս, իսկ այնտեղ միայն իմ Օմնիհեռադիտակն էր:

Հարրին մտազբաղ նայեց Սիրիուսին:

— Ուզում ես ասել, որ նա, ով հնայեց Սև նշանը իմ կախարդական փայտիկը գողացել էր արդեն Վերին օթյակու՞մ:

— Հնարավոր է, — ասաց Սիրիուսը:

— Վինքին չի գողացել այդ կախարդական փայտիկը, — վորովված ասաց Հերմիոնան:

— Օթյակում ալփից բացի ուրիշ շատերը կային, — ասաց Սիրիուսը, խոժոռվելով և շարունակեց քայլել: — Ել ո՞վ կար օթյակում ձեր հետևում նստած:

— Շատ մարդ կար, — ասաց Հարրին, — Բուլղարական նախարարներն էին... Կորնիլիուս Ֆաջն էր... Մալֆոյները...

— Մալֆոյնե՞րը, — հանկարծ կրկնեց Ռոնը այնքան բարձր, որ նրա ձայնը արձագանքեց ամբողջ քարանձավում, իսկ Կացնակտուցը նյարդայնացած թափ տվեց գլուխը: — Գրագ կգամ, որ Լուցիուս Մալֆոյն է եղել...

— Ուրիշ... — ասաց Սիրիուսը:

— Ուրիշ էլ ոչ ոք, — ասաց Հարրին:

— Կա՛ր... Այնտեղ էր նաև Լուդո Բեգմանը, — հիշեցրեց Հերմիոնան:

— Հա՛, Ճի՛շտ է...

— Ես Բեգմանին չեմ ճանաչում, — ասաց Սիրիուսը, շարունակելով քայլել, — գիտեմ միայն, որ նա Հետախույզ է եղել Վիմբուռնի Բոռերը թիմում... Ի՞նչ կարող եք ասել նրա մասին:

— Նրա հետ ամեն ինչ կարգին է, — ասաց Հարրին: — Նա անդադար առաջարկում է օգնել ինձ Երեք կախարդների մրցամարտում:

— Իրո՞ք, — ասաց Սիրիուսը՝ ավելի խոժոռվելով, — հետաքրքիր է, թե ինչու է նման բան անում:

— Ասում է, որ համակրում է ինձ, — ասաց Հարրին:

— Հըմ... — մտագբաղ ասաց Սիրիուսը:

— Մենք նրան էլ տեսանք անտառում Սև նշանի հայտնվելուց անմիջապես առաջ, — հայտնեց Հերմիոնան Սիրիուսին: — Չե՞ք հիշում... — ասաց նա դիմելով Հարրիին ու Ունին:

— Հա՛, բայց նա չմնաց անտառում, չէ՞՝, — ասաց Ունին: — Հենց ասացինք, որ ճամբարում իրարանցում է, նա անմիջապես գնաց այնտեղ:

— Ի՞նչ գիտես... — հակահարվածեց Հերմիոնան: — Ի՞նչ գիտես, թե նա այնտեղից ուր ապաերևութեց:

— Դեհ լա՛վ, վերջացրու՛, — վրդովված ասաց Ունին, — հիմա կասես, որ կասկածում ես, թե Լուդո Բեգմանն է հմայել Սև նշանը:

— Ավելի հավանական է, որ հենց նա է արել դա, քան Վինքին, — համառորեն ասաց Հերմիոնան:

— Ասում էի, չէ՞՝, — նշանակալից նայելով Սիրիուսին ասաց Ունին, — ասում էի, չէ՞՝, որ հիվանդագին է ընդունում տնային ալփերի նկատմամբ...

Բայց Սիրիուսը ձեռքը բարձրացրեց՝ լռեցնելով Ունին:

— Երբ Սև նշանը արդեն հայտնվել էր, և ալփին էլ հայտնաբերեցին Հարրիի կախարդական փայտիկը ձեռքին, ի՞նչ արեց Քրաուչը:

— Գնաց թվերում ստուգելու, — ասաց Հարրին, — բայց այնտեղ ոչ ոք չկար:

— Իհարկե չկար, — մրթնթաց Սիրիուսը, կրկին հետուառաջ քայլելով, — անշուշտ, նա շատ կուգենար մեկնումեկի վրա գցել դա, միայն ոչ իր սեփական ալփի... իսկ դրանից հետո նա վրնդե՞ց ալփին:

— Այո՛, — տաքացած հաստատեց Հերմիոնան, — վշնդեց նրան միայն այն պատճառով, որ ալփը չէր մնացել վրանում, որպեսզի ամբոխը տրորեր նրան...

— Հերմիոնա, գոնե մեզ մոտ հերիք է պայքարես ալփերի իրավունքների համար, — ասաց Ոոնը:

Բայց Սիրիուսը գլուխն օրորեց ու շարունակեց.

— Նա Քրառուչին շատ ավելի լավ է հասկացել քան դու, Ոո՛ն: Եթե ուզում ես իրոք ճանաչել մարդուն, ուշադրություն դարձրու, թե նա ինչպես է վերաբերվում իր ստորադասներին, ո՛չ իրեն հավասարներին:

Ակնհայտորեն մտքերով տարված՝ նա շփեց իր չսափրված դեմքը:

— Բարթի Քրառուի բոլոր տարօրինակ բացակայությունները... Նա նույնիսկ իր տնային ալփին նախօրոք ուղարկում է, որպեսզի իր համար տեղ զբաղեցնի Քվիդիչի Աշխարհի Գավաթի խաղին, բայց չի գալիս խաղը դիտելու... Նա ամեն ինչ անում է Երեք կախարդների հրաշամարտի ավանդույթը վերականգնելու համար, և դադարում է գալ մրցամարտին թեև ինքը դատավորներից մեկն է... Դա բոլորովին նման չէ Քրառուին: Եթե նա երբեք իր կյանքում սրանից առաջ հիվանդության պատճառով բացակայել է աշխատանքից, ապա ես կուտեմ Կացնակտուցին:

— Ուրեմն դու ճանաչու՞մ ես Քրառուին, — հարցրեց Հարրին:

Սիրիուսի դեմքը մթնեց: Հանկարծ նա նույնքան սպառնալից տեսք ստացավ, որքան այն գիշեր, երբ Հարրին առաջին անգամ էր հանդիպել նրան, այն գիշեր, երբ Հարրին դեռ կարծում էր, որ Սիրիուսը մարդասպան է ու դավաձանել է իր ծնողներին:

— Oh, ես շատ լավ եմ ճանաչում Քրառուին, — ցածրածայն ասաց նա: — Նա էր այն պաշտոնյան, որը հրամայեց ինձ Ազքաբան տանել... առանց դատավարության:

— Ի՞նչ, — ասացին Ոոնը և Հերմիոնան միասին:

— Կատա՞կ ես անում, — ասաց Հարրին:

— Ո՛չ, կատակ չեմ անում, — ասաց Սիրիուսը, շարունակելով ուտել հավի բուդը: — Քրառուը այդ ժամանակ Հրաշագործական Իրավապահպան Խորհրդի պետն էր, չգիտեի՞ք...

Հարրին, Ոոնը և Հերմիոնան գլուխներն օրորեցին:

— Նրան համարում էին Հրաշագործության հաջորդ նախարարի ամենահավանական հավակնորդը, — ասաց Սիրիուսը: — Նա մեծ հրաշագործ է, Բարթի Քրաուչը, հզոր հրաշագործական ուժերով... և իշխանության ծարավ... Օհ, նա երբեք չի եղել Վոլդեմորթի օժանդակողների շարքում, — ավելացրեց նա՝ հասկանալով Հարրիի դեմքի արտահայտությունը: — Ո՛չ, Բարթի Քրաուչը միշտ եղել է Սև կողմի անհաշտ հակառակորդներից մեկը: Բայց այն մարդկանցից շատ-շատերը, ովքեր Սև կողմի հակառակորդ էին... դեհ, դուք չեք հասկանա... դուք դեռ շատ երիտասարդ եք...

— Իմ հայրիկն էլ նոյն բանը ասաց Աշխարհի Գավաթի խաղի ժամանակ, — ասաց Ռոնը, մի քիչ նյարդայնացած ձայնով: — Գուցե փորձե՞ս մեզ... Գուցե կհասկանա՞նք...:

Մի ժպիտ առկայօնեց Սիրիուսի ոսկրոտ դեմքին:

— Լա՛վ, կփորձեմ...

Նա մի անգամ էլ հետուառաջ քայլեց քարանձավում և հետո սկսեց խոսել.

— Պատկերացրե՛ք, որ Վոլդեմորթը հիմա հզոր է: Դուք չգիտեք, թե ովքեր են նրան օժանդակողները, դուք չգիտեք, թե ովքեր են աշխատում նրա համար, իսկ ով՝ ո՛չ... Դուք գիտեք, որ նա կարող է վերահսկել մարդկանց, և ստիպել, որ իրենց կամքին հակառակ սարսափելի բաներ անեն... չկարողանալով ո՛չ իրաժարվել, ո՛չ էլ դիմադրել նրա հրաշագործական ազդեցությանը... Դուք վախենում եք ինքներդ ձեզ համար, ձեր ընտանիքի համար, ձեր ընկերների համար... Ամեն շաբաթ նորանոր սպանություններ են լինում, նորանոր մարդիկ են անհետանում, մարդկանց գտնում են կտտանքներից տանջամահ եղած... կամ խելագարված... Հրաշագործության Նախարարությունը հուսահատության մեջ է, նրանք չգիտեն ինչ անեն, նրանք փորձում են ամեն ինչ թաքցնել մագլներից, բայց միաժամանակ, մագլները նույնպես զոհվում են: Ամենուրեք տեռոր է... խուճապ... խառնաշփոթ... Հենց այդպես էր այն ժամանակ... Դեհ, նման ժամանակները որոշ մարդկանց մոտ արթնացնում են նրանց լավագույն առանձնահատկությունները, մինչդեռ մյուսների մոտ՝ ընդհակառակը, վատթարագույն... Հնարավոր է, որ սկզբում Քրաուչի սկզբունքները շատ բարի էին ու ազնիվ... Ես չգիտեմ... Նա արագ առաջ էր

գնում Նախարարության պաշտոնակարգով, և նա սկսեց շատ դաժան միջոցներ նախաձեռնել Վոլդեմորթին օժանդակողների դեմ: Ավրորներին նոր լիազորություններ տրվեցին, օրինակ ձերբակալելու փոխարեն՝ հնարավորության դեպքում սպանել տեղում: Եվ ես միակը չեմ, ում առանց դատավարության միանգամից հանձնեցին ազրայելներին: Քրաուչը բռնության դեմ պայքարում էր ավելի ուժեղ բռնությամբ և թույլատրեց Աններելի անեծքների կիրառումը կասկածյալների նկատմամբ: Ես կասեի նա նույնքան դաժան ու անխնա էր դարձել մարդկանց նկատմամբ, որքան Սև կողմը: Զմոռանաք նաև, որ նա նույնպես օժանդակողներ ուներ... Բազմաթիվ մարդիկ գտնում էին, որ նա ճիշտ ուղի է բռնել պայքարի համար, և բազմաթիվ վհուկներ ու կախարդներ կային, ովքեր նույնիսկ իրահրում էին նրան իր ձեռքը վերցնել իշխանությունը, որպես Հրաշագործության նախարար... Երբ Վոլդեմորթն անհետացավ, այնպիսի տպավորություն էր, ասես միայն ժամանակի հարց է, թե Քրաուչը երբ կդառնա նախարար... Բայց հետո նրա համար մի շատ անբարենպաստ բան կատարվեց... — Սիրիուսը մռայլ ժպտաց: — Քրաուչի սեփական որդին բռնվեց մի խումբ մահակերների հետ, ովքեր կարողացել էին խուսափել Ազքաբանից: Ակնհայտորեն նրանք փորձում էին գտնել Վոլդեմորթին և վերականգնել նրա իշխանությունը:

— Քրաուչի որդին բռնվե՞ց, — կրկնեց Հերմիոնան:

— Այո, — ասաց Սիրիուսը, ձեռքին բռնած հավի ոսկորը նետելով Կացնակտուցին և կրկին նստելով հատակին, վերցրեց ու երկու կես արեց հացի բոքոնը: — Պատկերացնու՞մ եք, թե դա ինչ ցնցում էր ծերուկ Բարթիի համար: Պարզվեց, որ նա պետք է փոքր-ինչ ավելի շատ ժամանակ նվիրեր իր սեփական ընտանիքին... Գոնե մերթընդմերթ պետք է աշխատանքից վաղ վերադառնար տուն... իր սեփական որդուն ձանաչելու համար...

Սիրիուսն սկսեց ուղղակի մեծ կտորներով կծել ու կուլ տալ հացը:

— Նրա որդին մահակե՞ր էր, — հարցրեց Հարրին:

— Չգիտեմ, — ասաց Սիրիուսը՝ հացը ծամելով, — Ես ինքս արդեն Ազքաբանում էի, երբ նրան բերեցին: Այն ինչ գիտեմ, ինացել եմ միայն բանտից դուրս գալուց հետո: Տղային բռնել էին այնպիսի մարդկանց հետ, ում մահակեր լինելու կապակցությամբ նույնիսկ կյանքիս վրա գրագ կգամ... Սակայն կարող է պատահել նաև, որ տղան ուղղակի սխալ պահին, սխալ վայրում էր եղել, ճիշտ ինչպես այդ տնային ալփիք:

— Իսկ Քրառուզը չփորձե՞ց ազատել իր որդուն, — շշնջաց Հերմիոնան:

Սիրիուսը կարծ ծիծաղեց, ինչն ավելի նման էր հաչոցի:

— Հարցնում ես, թե Քրառուզը չփորձեց ազատել իր որդու՞ն... Ինձ թվաց, թե դու շատ լավ ես հասկացել Քրառուչի կերպարը, Հերմիոնա... Այն ամենը, ինչ կարող էր ստվեր գցել նրա հեղինակության վրա, պետք է վերանար, նա իր ամբողջ կյանքն ապրել էր միայն մի բանի համար, որպեսզի դառնար Հրաշագործության նախարար: Դուք տեսաք, թե նա ինչպես վրնդեց իր ընտանիքին նվիրված դովլաթին, միայն այն բանի համար, որ նրա պատճառով իր անունը կրկին առնչվել էր Սև նշանի հետ... Մի՞թե դա ձեզ ոչինչ չի ասում... Քրառուչի հայրական զգացմունքներն այնքան դրսևորվեցին, որ նա որդուն դատավարության հանձնեց, և հաստատ համոզված եղե՛ք, որ դա էլ արված էր հանուն ցուցամոլության, որպեսզի Քրառուզը կարողանար ցուցադրել համայն աշխարհին, թե որքան էր ատում իր սեփական որդուն... Հետո նա նրան ուղիղ Ազքաբան ուղարկեց:

— Նա իր սեփական որդուն հանձնեց ազրայելների՞ն... — կամացուկ հարցրեց Հարրին:

— Ճիշտ այդպես, — ասաց Սիրիուսը, և նրա ձայնը այլևս բոլորովին զվարճացած չէր ինչում: — Ես տեսա, ինչպես ազրայելները բերեցին նրան: Նայում էի իմ խցի դռան ձաղերի միջով: Նա հազիվ տասնինը տարեկան կլիներ: Նրան փակեցին իմ խցի հարևանությամբ: Գիշերները մորն էր կանչում: Մի քանի օրից ձայնը կտրեց... Բոլորն ի վերջո սսկվում են այնտեղ... Հետո քնի մեջ ինչող գոռոցներից բացի ոչինչ չի լսվում...

Մի պահ Սիրիուսի, ասես մեռած, աչքերն ավելի արտահայտիչ դարձան, կարծես լուսավորվեցին ներսից:

— Ուրեմն նա դեռ Ազքաբանու՞ն է, — ասաց Հարրին:

— Ոչ, — խուլ ասաց Սիրիուսը, — ո՛չ, նա այլևս այնտեղ չէ... Նա մահացավ մոտ մեկ տարի անց:

— Մահացա՞վ...

— Եվ ոչ միայն նա, — դառնությամբ ասաց Սիրիուսը: — Սեծամասնությունն այնտեղ խելագարվում է... Շատերն ուղղակի դադարում են ուտել՝ կորցնելով ապրելու ցանկությունը: Միշտ կարելի էր ասել, թե երբ է որևէ մեկը մեռնելու, որովհետև ազրայելները զգում են մահը և աշխուժանում են... Տղան արդեն շատ հիվանդ տեսք ուներ, երբ նրան բերեցին: Քանի որ

Քրառուչը Նախարարության կարևոր պաշտոնյաներից էր, նրան ու նրա կնոջը թույլատրվել էր այցելել մահամերձին: Դա վերջին անգամն էր, որ տեսել եմ Բարթի Քրառուչին: Նա իմ խցի կողքով ձեռքերի վրա բռնած տարավ իր կնոջը: Մի քանի օր անց նրա կինը նույնպես մահացավ: Վշտից... իզուր վատնվեց ճիշտ իր որդու նման... Քրառուն այդպես էլ չեկավ որդու մարմնի հետևից: Ազրայելները նրան թաղեցին ամրոցի բակում: Ես նայում էի իմ խցի պատուհանից:

Սիրիուսը մի կողմ նետեց հացի կտորը, որը մոտեցրել էր բերանին և, վերցնելով դդումի հյութով տափաշիշը, մի անգամից դատարկեց այն:

— Եվ այդպես ծերուկ Քրառուն ամեն ինչ կորցրեց, երբ համոզված էր, որ արդեն հասել է ամեն ինչի, — շարունակեց Սիրիուսը, ձեռքի ափով սրբելով բերանը: — Մի պահ առաջ՝ հերոս, որին բոլորը տեսնում են Հրաշագործության նախարարի պաշտոնում... բայց հաջորդ պահին... որդին մահացած... կինը մահացած... ընտանեկան անունը պատվագրկված... և ինչպես կարող եմ դատել՝ բանտից փախչելուս օրվանից ի վեր լսածներիցս... բնավ ժողովրդականություն չվայելող... Երբ որդին մահացավ, մարդիկ մի քիչ ավելի ներողամտորեն սկսեցին վերաբերվել նրան, սկսեցին հարցեր տալ, թե ինչպես կարող էր մի լավ, բարի երիտասարդը, մի շատ պատվավոր ընտանիքից հանկարծ այդպես շեղվել ձանապարհից: Եզրակացությունն այն էր, որ հայրը երբեք հոգատար չի եղել որդու նկատմամբ: Ուստի Կորնիլիուս Ֆաջը ստացավ պաշտոնը, իսկ Քրառուչին մնաց Միջազգային հրաշագործական համագործակցության վարչությունը:

Երկար լռություն տիրեց: Հարրին հիշում էր, ինչպես էին չռվել Քրառուի աչքերը, երբ Քվիդիչի Աշխարհի Գավաթի խաղի օրն անտառում նա նայում էր անհնազանդ ալփին: Ահա թե ինչու Քրառուն այդքան խիստ վարվեց Վինքիի հետ՝ գտնելով նրան Սև նշանի տակ: Դա նրա մոտ հիշողություններ էր արթնացրել որդու, իին խայտառակության և Նախարարությունում ունեցած իր անհաջողության մասին:

— Մուղին ասում է, որ Քրառուն ուղղակի մոլագար է Սև կախարդներին որսալու գործում, — ասաց Հարրին:

— Հա՛, լսել եմ, որ դա նրա մոտ իրոք մոլագարության աստիճանի է հասել, — ասաց Սիրիուսը՝ գլխով անելով: — Երևի դեռ կարծում է, որ կկարողանա վերականգնել իր հեղինակությունը եթե ևս մեկ մահակեր բռնի:

— Նա նույնիսկ գաղտնի այստեղ էր եկել Սնեյփի աշխատասենյակը խուզարկելու համար, — ասաց Ոռնը՝ հաղթականորեն նայելով Հերմիոնային:

— Այո՛, և դա բոլորովին ոչ մի իմաստ չունի, — ասաց Սիրիուսը:

— Հա՛, ճիշտ այդպե՞ս, — հուզված ասաց Ոռնը:

Բայց Սիրիուսը գլուխն օրորեց:

— Ինձ լսեք, եթե Քրառուչն իրոք ուզում է խուզարկել Սնեյփին, ինչու՞ չի գալիս Մրցամարտը դատելու: Դա ուղղակի կատարյալ պատրվակ կլիներ պարբերաբար Հոգվարթս այցելելու և նրան հետևելու համար:

— Ուրեմն կարծում ես, որ Սնեյփին ինչ-որ դավադրության է մասնակցու՞մ, — հարցրեց Հարրին, բայց Հերմիոնան նրա խոսքը կտրեց:

— Լսե՛ք, կարևոր չէ, թե դուք ինչ եք մտածում, Դամբլդորը վստահում է Սնեյփին...

— Օհ, վերջացրու՛, Հերմիոնա, — անհամբերությանք ասաց Ոռնը, — Ես գիտեմ, որ Դամբլդորն իմաստում է և այլն... Բայց դա չի նշանակում, որ մի իրոք խելացի ևս կախարդ չի կարող հիմարացնել նրան...

— Այդ դեպքում Սնեյփին ինչու՞ փրկեց Հարրիի կյանքը, երբ առաջին դասարանում էինք... Ինչու՞ այն ժամանակ ուղղակի չթողեց, որ նա մեռնի:

— Չգիտեմ... Գուցե մտածում էր, որ Դամբլդորը կբացահայտի իրեն ու կվշնդի...

— Դու ի՞նչ ես կարծում, Սիրիոս, — բարձրաձայն հարցրեց Հարրին, և Ոռնն ու Հերմիոնան դադարեցին վիճել, որպեսզի լսեն նրա պատասխանը:

— Կարծում եմ, որ նրանք երկուսն էլ ճիշտ են, — ասաց Սիրիուսը՝ մտազբաղ նայելով Ոռնին ու Հերմիոնային: — Այն օրից ի վեր, ինչ իմացել եմ, որ Սնեյփին այստեղ դաս է տալիս, չեմ դադարել մտածել, թե ինչու է Դամբլդորը վարձել նրան: Սնեյփին միշտ են հմայել ևս արվեստները, նա դպրոցում հայտնի էր ևս արվեստների իր խոր գիտելիքներով: Նիհար, մռայլ, միշտ կեղտոտ մազերով, ինքնամփոփ մի տղա... — ավելացրեց Սիրիուսը և Հարրին ու Ոռնը ժպտացին իրար: — Սնեյփին ավելի շատ քան գիտեր անեծքների մասին, երբ դպրոց եկավ, քան յոթերորդ դասարանցիների կեսը,

և նա հենց այն սլիզերինյան բանդայից էր, որոնցից գրեթե բոլորը հետո մահակեր դարձան:

Սիրիուսը ձեռքը բարձրացրեց և սկսեց անուններ տալով ծալել մատները:

— Ոոզիերն ու Վիլքսը... Երկուսին էլ սպանեցին ավրորները, Վոլդեմորթի կործանումից դեռ մի տարի առաջ: Լեսթրեյնշները... Նրանք ամուսնական զույգ են և իհմա Ազքարանում են: Էյվերին... Նա կարողացավ ազատվել՝ համոզելով դատավորներին, որ գործել է Իմայրիուս անեծքի ազդեցության տակ... Նրա գտնվելու վայրը հայտնի չէ... Բայց ինչքան գիտեմ Սնեյփին երբեք ոչ ոք նույնիսկ չի մեղադրել մահակեր լինելու մեջ: Շատ-շատերին այդպես էլ չբռնեցին... Իսկ Սնեյփին անկասկած շատ խելացի է ու խորամանկ՝ փորձանքից հեռու մնալու համար:

— Սնեյփը Կարկարոֆին շատ լավ է ճանաչում, բայց չի ուզում, որ այդ մասին բոլորն իմանան, — ասաց Ռոնը:

— Հա՛, պետք է Սնեյփի դեմքը տեսնեիր, երբ երեկվա հմայադեղերի դասի ժամանակ անսպասելիորեն Կարկարոֆը ներս մտավ, — հանկարծ հիշելով արագ ասաց Հարրին: — Կարկարոֆն ուզում էր խոսել Սնեյփի հետ: Նա ասաց, որ Սնեյփը խուսափում է իրենից: Կարկարոֆն իրոք շատ մտահոգ տեսք ուներ: Նա Սնեյփին ինչ-որ բան ցույց տվեց իր դաստակի վրա, բայց ես չկարողացա տեսնել, թե ինչ:

— Նա ինչ-որ բան ցույց տվեց Սնեյփին իր ձեռքի վրա^o, — ասաց Սիրիուսը իրոք տարակուսած տեսքով: Նա մատները ցրված մտցրեց իր կեղտոտ ու զգզգված մազերի մեջ ու կրկին ուսերը թոթվեց: — Ճիշտն ասած, գաղափար չունեմ, թե դա ինչ կարող էր լինել... բայց եթե Կարկարոֆն իրոք անհանգստացած է, և Սնեյփին է դիմում իրեն հուզող հարցերին պատասխաններ ստանալու համար...

Սիրիուսը երկար նայեց քարանձավի պատին, հետո դեմքը դժգոհ ծռմռեց:

— Չի կարելի անտեսել այն փաստը, որ Դամբլդորը վստահում է Սնեյփին, իսկ ես գիտեմ, որ Դամբլդորը կարող է վստահել այնտեղ, որտեղ շատ շատերը չեն վստահի, բայց ես ուղղակի չեմ կարող պատկերացնել անգամ, որ Դամբլդորը թույլ կտար Սնեյփին դասավանդել Հոգվարթսում, եթե նա ծառայած լիներ Վոլդեմորթին:

— Այդ դեպքում ինչու՞ են Մուղին ու Քրառուն այդքան ուզում մտնել Սնեյփի աշխատասենյակը, — համառորեն շարունակեց Ռոնը:

— Դեհ, — դանդաղ ասաց Սիրիուսը, — Գիծ-Աչքից սպասելի է, որ խուզարկի Հոգվարթսի ընդհանրապես բոլոր ուսուցիչների աշխատասենյակները: Մուղին իր ինքնապաշտանություն սև ուժերից դասին շատ լուրջ է վերաբերվում: Ին կարծիքով նա ընդհանրապես ոչ մեկի չի վստահում, իսկ այն ամենից հետո ինչ նա տեսել է իր կյանքում, դա բոլորովին էլ զարմանալի չէ: Այդքանը հաստատ գիտեմ Մուղիի մասին, թեև նա միշտ խուսափել է սպանելուց... Հնարավորության դեպքում նա միայն ձերբակալում էր մարդկանց: Նա շատ վճռական էր ու աններում, բայց երբեք չիշավ մահակերների դաժանության մակարդակին... Սակայն Քրառուը... Նա լրիվ ուրիշ դեպք է... Հարց է ծագում, արդյո՞ք նա խսկապես հիվանդ է... Եթե դա իրոք այդպես է, ինչու՞ է նման ջանքեր գործադրել Սնեյփի աշխատասենյակը հասնելու համար... Իսկ եթե հիվանդ չէ... ապա ի՞նչ է անում... Այդ ի՞նչ կարևոր գործ ուներ Աշխարհի Գավաթի խաղի ժամանակ, որ նույնիսկ չեկավ Վերին օթյակը: Ինչո՞վ է գրաղված եղել, երբ պարտավոր էր որպես դատավոր գալ մրցամարտին...

Սիրիուսը ձայնը կտրեց ու երկար լռեց՝ հայացքը հառած քարանձավի պատին: Կացնակտուցը քուջուց էր անում քարանձավի հատակին՝ հուսալով գտնել այն ոսկորները, որոնք առաջ չեր նկատել:

Վերջապես, Սիրիուսը վեր նայեց Ռոնին:

— Ասում ես, եղբայրդ Քրառուի անձնական քարտուղարն է... Կարո՞ղ ես հարցնել նրան, արդյոք վերջերս չի՞ տեսել Քրառուին...

— Կփորձեմ, — կասկածանքով ասաց Ռոնը, — բայց պետք է զգույշ լինեմ, որպեսզի Փերսիին չթվա, թե ին կարծիքով Քրառուը ինչ-որ դավադիր գործի մեջ է խառնված: Փերսին ուղղակի հիացած է Քրառուով:

— Փորձի՞ր նաև որևէ լուր իմանալ Բերթա Ջորկինսի մասին, — ասաց Սիրիուսը, մատնացույց անելով «Մարգարե» օրաթերթի մյուս համարը:

— Բեզմանն ինձ ասել է, որ իրենք դեռ ոչ մի լուր չունեն, — ասաց Հարրին:

— Այո, այս հոդվածում նա հարցազրույց է տալիս, — ասաց Սիրիուսը, գլխով անելով դեպի թերթը: — Ինչ-որ բան է դուրս տալիս Բերթայի վատ հիշողության մասին... Գուցե իրոք Բերթան փոխվել է այն ժամանակից ի

Վեր, ինչ վերջին անգամ եմ տեսել նրան, բայց որքան իիշում եմ, Բերթան բոլորովին էլ մոռացկոտներից չեր... միանգամայն ընդհակառակը: Նա մի քիչ բութ էր, բայց գերազանց իիշողություն ուներ բամբասանքներ տարածելու համար: Իր երկար լեզվի պատճառով միշտ փորձանքի մեջ էր ընկնում, բայց միևնույն է, բերանը փակ պահել չգիտեր: Պատկերացնում եմ, որ արդեն հասցրել է բոլորին մի լավ ձանձրացնել Հրաշագործության Նախարարությունում... Գուցե հենց դա է պատճառը, որ Բեգմանը չէր շտապում փնտրել նրան...

Սիրիուսը ծանր հոգոց հանեց և տրորեց մուգ ստվերներով ուրվագծված իր աչքերը:

— Ժամը քանի՞սն է:

Հարրին նայեց իր ժամացույցին, հետո իիշեց, որ այն չի աշխատում մի ժամ լին մեջ մնալուց հետո:

— Երեք անց կես, — ասաց Հերմիոնան:

— Դուք լավ կանեք դպրոց վերադառնաք, — ասաց Սիրիուսը՝ ոտքի կանգնելով: — Իսկ իիմա ինձ լսե՛ք... — Այս հատկապես նայեց Հարրիին... — Ես չեմ ուզում, որ ձեզնից որևէ մեկը դպրոցից դուրս գա հասուկ ինձ տեսնելու համար, եղա՞վ: Երկտողերը լրիվ բավարար են: Ես ուզում եմ, որ շարունակեք տեղեկացնել ինձ բոլոր տարօրինակ բաների մասին: Բայց ոչ մի դեպքում առանց թույլտվության դուրս մի՛ եկեք Հոգվարթսից, դա կատարյալ հնարավորություն է ստեղծում այն մեկի համար, ով կուզենար հարձակվել քեզ վրա:

— Ոչ ոք վերջերս ինձ վրա հարձակվելու ոչ մի փորձ չի արել՝ բացի մի շատ մեծ վիշապից ու մի զույգ գրինդիլոներից, — ասաց Հարրին:

Բայց Սիրիուսը խոժոռված նայեց նրան:

— Ինձ համար դա նշանակություն չունի... Ես կկարողանամ ազատ շունչ քաշել միայն այն ժամանակ, երբ այդ մրցամարտն ավարտվի, իսկ դա հունիս ամսից շուտ չի լինի: Եվ չմոռանա՛ք, երբ իրար հետ իմ մասին խոսելիս լինեք, ինձ կանվանե՛ք «Հարբուխ», եղա՞վ:

Նա Հարրիին մեկնեց արդեն դատարկ անձեռոցիկն ու տափաշիշը և մոտեցավ Կացնակտուցին, որպեսզի հրաժեշտի համար նրա գլուխը շոյի:

— Ես մինչև գյուղ կգամ ձեզ հետ, — ասաց Սիրիուսը, — զնամ տեսնեմ, կկարողնա՞մ արդյոք ավելի թարմ լրագիր ձարել:

Քարանձավից դուրս գալուց առաջ նա կրկին կերպավոխվեց մեծ սև շան, և բոլորը միասին իջան սարնիվար, անցան քարքարոտ լանջով, վերադարձան արգելափակոցի մոտ: Այստեղ Սիրիուսը նրանցից յուրաքանչյուրին թույլ տվեց շոյել իր գլուխը հրաժեշտի համար, իետք շրջվեց ու վազքով գնաց գյուղը շրջանցող դաշտերով:

Հարրին, Ոոնը և Հերմիոնան անցան Հոգսմիդով ու վերադարձան Հոգվարթս:

— Ի՞նչ ես կարծում, Փերսին այդ ամենը գիտի՞ Քրառուչի մասին, — ասաց Հարրին, մինչ նրանք քայլում էին դեպի ամրոցը:

— Գուցե գիտի, բայց նրա համար դա միևնույն է... Գուցե իմանալով այդ ամենը, նա սկսի ավելի շատ պաշտել Քրառուչին:

— Հա՛, հնարավոր է... Փերսիի համար կանոններից թանկ ոչինչ չկա: Նա կասի, որ Քրառուչը պարզապես հրաժարվել է որևէ կանոն խախտել նույնիսկ հանուն սեփական որդու:

— Փերսին երբեք իր ընտանիքի անդամներից ոչ մեկին չէր նետի ազրայելներին, — շատ խիստ ասաց Հերմիոնան:

— Չգիտեմ, — ասաց Ոոնը, — եթե մտածեր, որ մենք կանգնած ենք իր կարիերայի ճանապարհին... Փերսին իրոք շատ պատվախնդիր է, գիտե՞ք...

Նրանք բարձրացան քարե աստիճաններով և մտան շքամուտքի դահլիճը, որտեղ արդեն տարածվել էր Մեծ դահլիճից եկող ընթրիքի համեղ բուրմունքը:

— Խե՛ղձ ծերուկ Հարբուխ, — ասաց Ոոնը, խոր ներշնչելով ախորժաբեր հոտերը, — նա իրոք սիրում է քեզ, Հա՛րի... Պատկերացրու՝ միայն, թե ինչի նման է առնետներով սնվելը...

Ճաշ

Գլուխ 28. Պարոն Քրառուչի խելագարությունը

Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան կիրակի օրը նախաձաշից հետո գնացին բվանոց, որպեսզի Փերսիին նամակ ուղարկեն, և ինչպես Սիրիուսն էր առաջարկել, հարցնեն, արդյոք նա վերջերս չի տեսել պարոն Քրառուչին: Նամակը տվեցին Հեղվիզին, որովհետև նա վերջերս բավականին երկար ժամանակ անգործ էր մնացել: Երբ Հեղվիզը նամակով դուրս թռավ բվանոցի պատուհանից, նրանք իջան խոհանոց, որպեսզի Դոբիին հանձնեն նրա նոր գուլպաները:

Ամրոցի դովլաթները նրանց մեծ ուրախությամբ դիմավորեցին՝ խոնարհվելով, սիրալիր ներս հրավիրեցին և անմիջապես թեյ հյուրասիրեցին: Դոբին գերազույն վայելքի մեջ էր իր նոր գուլպաների կապակցությամբ:

— Հարրի Փոթթերը Դոբիին երես է տալիս, — ծղրտաց նա, — հսկայական արցունքները մաքրելով աչքերից:

— Դու իմ կյանքը փրկեցիր խռիկախոտով, Դո՞բի, դու իրոք շատ բան արեցիր ինձ համար, — ասաց Հարրին:

— Էն էկլերներից պատահաբար էլ չկա՞... — ասաց Ռոնը, որը նայում էր իրենց շրջապատած սիրալիր խոնարհվող ու ժպտացող դովլաթներին:

— Հենց նոր նախաձաշեցիր, — բարկացած հիշեցրեց Հերմիոնան, բայց չորս դովլաթներ գլխներից վեր բռնած արդեն բերում էին էկլերներով լի մի մեծ արծաթյա սկուտեղ:

— Լավ կլինի մի քիչ ուտելիք վերցնենք Հարբուխի համար, — քթի տակ ասաց Հարրին:

— Լավ գաղափար է, — ասաց Ռոնը, — իսկ սրանց խելքն իրենցը չի հյուրասիրելու համար... Դուք... կարո՞ղ եք մեզ մի քիչ ուտելիք բերել, ի՞ը... — ասաց Ռոնը իրենց շուրջը խմբած դովլաթներին, և նրանք, հիացած իրենց ընձեռված լրացուցիչ հնարավորությունից, ուրախ խոնարհվեցին ու վազեցին Ռոնի խնդրանքը կատարելու:

— Դո՞բի, իսկ ու՞ր է Վինքին, — հարցրեց Հերմիոնան՝ շուրջը նայելով:

— Վինքին այնտեղ է, կրակի մոտ, օրիո՞րդ, — կամացուկ ասաց Դոբին
մի փոքր կախելով ականջները:

— Օօ՛յ, խեղճ աղջի՛կ, — ասաց Հերմիոնան՝ վերջապես նկատելով
Վինքին:

Հարրին նույնպես նայեց բուխարուն: Վինքին նստած էր նույն
աթոռակին, ինչ վերջին անգամ, բայց նա ինքն իրեն թույլ էր տվել այնքան
մրոտվել, որ անհնար էր նրան անմիջապես տարբերել ծխից սևացած
աղյուսե պատից: Վինքի հագուստը ձմրթված էր ու կեղտոտ: Նրա ձեռքին
մի շիշ մեղրագինի կար, և նա մի փոքր ճոճվելով անիմաստ նայում էր
կրակին: Հանկարծ Վինքին անասելի բարձր զկրտաց:

— Վինքին հիմա օրական վեց շիշ է խմում, — շշնչաց Դոբին Հարրիին

— Դեհ, մեղրագինին այնքան էլ ուժեղ խմիչք չէ, — ասաց Հարրին:

Բայց Դոբին գլուխն օրորեց.

— Զեզ համար գուցե... բայց դովլաթի համար շատ ուժեղ է, սը՛ր, —
ասաց նա:

Վինքին կրկին զկրտաց: Մյուս դովլաթները, ովքեր էկլերներով
սկուտեղն էին բերել հանդիմանական հայացքներ նետեցին նրա ուղղությամբ
ու վերադարձան իրենց գործին:

— Վինքի սիրտը կոտրված է, Հար՛րի Փո՛թթեր, — տխուր շշնչաց
Դոբին: — Վինքին ուզում է տուն վերադառնալ: Վինքին դեռ կարծում է, որ
պարոն քրառուչք նրա տերն է, սը՛ր, և Դոբին ինչ էլ ասի, չի կարողանա
համոզել նրան, որ նրա նոր տերը պրոֆեսոր Դամբլդորն է:

— Հեյ, Վինքի, ողջու՛յն, — ասաց Հարրին՝ հանկարծ մի միտք
հղանալով ու մոտենալով բուխարուն առաջ թեքվեց, որպեսզի խոսի նրա
հետ: — Դու պատահաբար չգիտե՞ս, թե ինչ է կատարվում պարոն քրառուչք
հետ: Նա դադարել է գալ Երեք կախարդների մրցամարտին:

Վինքին աչքերը թարթեց: Նրա հսկայական բիբերը կենտրոնացան
Հարրիի վրա: Նա կրկին թեթևակի ճոճվեց ու ասաց.

— S-տեր դա-դա-դարել... գործի գա՞լ... ըհի-հըփ...

— Հա՛, — ասաց Հարրին, — մենք նրան չենք տեսել առաջին
առաջադրանքի օրվանից: «Մարգարե» օրաթերթում գրում են, որ նա
հիվանդ է:

Վինքին կրկին ճոճվեց՝ բութ հայացքով նայելով Հարրիին:

— Տեր... իիվա՞նդ... ըիի-հըփի...

Նրա ստորին շրթունքը սկսեց դողալ:

— Բայց մենք համոզված չենք դրանում, — արագ ասաց Հերմիոնան:

— Տեր մնացել առանց... ըիի-հըփի... Վի՞նքի... ըիի-հըփի... — զկրտալով ծոր տվեց դովլաթը: — Տեր մենակ չի անել... ըիի-հըփի... ոչինչ մենակ չի անե՛լ...

— Գիտե՞ս, Վի՞նքի, ուրիշ մարդիկ կարողանում են ինքնուրույն անել իրենց բոլոր տնային գործերը, — խստությամբ ասաց Հերմիոնան:

— Վինքի... շատ ուրիշ գործ անել... ըիի-հըփի... Վինքի միայն տուն չի մաքրել... ըիի-հըփի... պարոն Քրաուչ շատ ուրիշ գործ տալ Վինքի... — Վրդովված ծղրտաց Վինքին՝ շատ ավելի ուժեղ ճոճվելով և Մեղրագինի թափելով իր առանց այն էլ բազում բժերով ծածկված բլուզի վրա: — Տեր վստահել Վինքի... ըիի-հըփի... կարևոր գաղտնիքներ... իր... ըիի-հըփի... ամենամե՛ծ գաղտնիքներ...

— Ի՞նչ, — ասաց Հարրին:

Բայց Վինքին ուժեղ թափահարեց գլուխը՝ ավելի շատ մեղրագինի թափելով իր վրա:

— Վինքի պահել տիրոջ գաղտնիքներ... ըիի-հըփի... Վինքի ոչինչ չի ասել... — ասաց նա ըմբռստ ճոճվելով աթոռակի վրա և խոժոր նայելով Հարրիին շլացած աչքերով... — Քո քիթ երկար... ըիի-հըփի... չի խոթել ուրիշի գործեր... ըիի-հըփի...

— Վինքին չպետք է այդպես խոսի Հարրի Փոթթերի հետ, — բարկացած ասաց Դոբին, — Հարրի Փոթթերը խիզախ է ու ազնիվ, Հարրի Փոթթերի քիթ երկար չի...

— Նա քիթ խոթել... ըիի-հըփի... քիթ խոթել... իմ տիրոջ գործեր... ըիի-հըփի... իմ տիրոջ գաղտնի գործեր... ըիի-հըփի... Վինքի լավ դովլաթ... ըիի-հըփի... Վինքի գաղտնիք պահել... ըիի-հըփի... մարդիկ քիթ խոթել... տիրոջ գաղտնիք... ըիի-հըփի...

Վինքիի կոպերը սկսեցին փակվել, և հանկարծ առանց զգուշացման նա ցած սահեց իր աթոռակից և ընկավ գետնին բուխարու բերանի մոտ ու հաջորդ վայրկյանին բարձրածայն խռովիացրեց: Մեղրագինու դատարկ շիշը գլորվեց շախմատաձև սալահատակված հատակին:

Մոտ կես տասնյակ ուրիշ դովլաթներ շտապ մոտեցան աղմուկի վրա, դեմքերին զզվանքի ու հանդիմանության արտահայտությամբ։ Նրանցից մեկը վերցրեց դատարկ շիշը և Վինքիին ծածկեց մի մեծ վանդակավոր սփռոցով՝ բոլոր կողմերից այնպես մտցնելով ծայրերը Վինքիի տակ, որպեսզի նրան լրիվ թաքցնի։

— Մենք շատ ամաչում ենք, պարոնայք և օրիորդ, — ծղրտաց մոտիկ կանգնած դովլաթներից մեկը՝ գլուխն օրորելով և խսկապես շատ ամոթահար տեսքով, — դուք չպետք է Վինքիով դատեք մեր մասին, պարոնայք և օրիորդ։

— Նա դժբախտ է, — հուզախառն ասաց Հերմիոնան։ — Ամեն անգամ նրան բոլորի աչքից ծածկելու փոխարեն ինչու՞ չեք սփոփում ու հանգստացնում նրան։

— Ներեցե՞ք, օրիո՞րդ, — ասաց մեկ ուրիշ դովլաթ՝ կրկին խոր գլուխ տալով, — բայց դովլաթը դժբախտ լինելու իրավունք չունի, երբ նրան սպասում են տնային գործերն ու տիրոջը ծառայելու պարտականությունը։

— Օհ, աստծո սիրու՞յն, — բարկացած ասաց Հերմիոնան։ — Լսե՞ք ինձ, բոլորդ։ Դուք նույնքան իրավունք ունեք դժբախտ լինելու, որքան ցանկացած իրաշագործ։ Դուք իրավունք ունեք աշխատավարձ ստանալու և արձակուրդի գնալու և պատշաճ հագուստ կրելու։ Դուք պարտավոր չեք անելու այն ամենը, ինչ ձեզ կարգադրում են։ Նայե՞ք Դոբիին։

— Օրիորդին խնդրում եմ Դոբիին չխառնել այս գործին, — մրթմրթաց Դոբին՝ շատ վախեցած տեսքով։

Ուրախ ժայռագործ մարեցին խոհանոցում գտնվող բոլոր դովլաթների դեմքերից։ Նրանք բոլորը հանկարծ սկսեցին այնպես նայել Հերմիոնային, ասես նա խելագար էր ու շատ վտանգավոր։

— Վերցրե՞ք ձեր ուտելիքը, — ծղրտաց դովլաթներից մեկը Հարրիի արմունկի տակից, և մի մեծ ապխտած բուդ, մի տասնյակ կարկանդակներ ու մի տասնյակ խնձոր ուղղակի լցրեց Հարրիի գիրկը։

— Ցտեսություն։

Դովլաթները խնբվեցին Հարրիի, Ունի ու Հերմիոնայի շուրջը և սկսեցին հնարավորինս քաղաքավարությամբ քշել նրանց դեպի խոհանոցի դուռը, իրենց փոքրիկ ձեռքերով թեթևակի հրելով ու թվաժամանելով նրանց թիկունքներին։

— Ծնորհակալություն գուլպաների համար, Հա՛րի Փո՛թթեր, — դժբախտ տեսքով գոռաց Դոբին բուխարու մոտից, որտեղ նա շվարած կանգնած էր սեղանի սկիռոցով ծածկված Վինքի կողքին:

— Չէիր կարող, չէ՞, բերանդ փակ պահել, Հերմիոնա, — կատաղած վրա տվեց Ոոնը, երբ խոհանոցի դուռը շրմփոցով փակվեց նրանց հետևից: — Հիմա նրանք էլ չեն ուզենա, որ այցելենք իրենց: Իսկ մենք կարող էինք քրառուչի մասին ավելի շատ բան իմանալ Վինքից:

— Օհ, կարելի է կարծել, թե դու դրա համար ես այստեղ գալիս, — հակահարվածեց Հերմիոնան: — Դու այստեղ գալիս ես միայն փորդ լցնելու համար:

Դրանից հետո ամբողջ օրը թարս գնաց: Հարրին օրվա վերջում այնքան էր հոգնել Ոոնի ու Հերմիոնայի անդադար լեզվակրվից, որը չդադարեց նույնիսկ, երբ նստել էին իրենց տնային աշխատանքները կատարելու, որ երեկոյան մենակ գնաց բվանոց՝ Սիրիուսի համար վերցրած ուտելիքն ուղարկելու:

Ծափյուղասարեկը չափազանց փոքր էր այդքան մեծ ապխտած խոզի բուդը տանելու համար, որը նրա չափերի համեմատ մի ամբողջ սար էր, ուստի Հարրին դիմեց երկու խոշոր դպրոցական բվերի օգնությանը: Երբ երկու բվերը, Ծափյուղասարեկն էլ նրանց հետ միասին, անհետացան երեկոյան աղջամուղջի մեջ, իրենց մեծ ծանրոցով բեռնված, չափազանց տարօրինակ տեսքով հեռու թռչելով, Հարրին հենվեց պատուհանի գոգին ու սկսեց դիտել հետզհետե մթնող հանդավարները, Արգելված անտառի ճոճվող սաղարթները և Դարմսթրենգի նավի օրորվող առագաստները:

Այդ պահին մի արձվաբու հայտնվեց Հագրիդի խրճիթի ծխնելույզից ելնող ծխի հետևից և սավառնեց դեպի ամրոցը: Թռչունը մի պտույտ կատարեց բվանոցի աշտարակի շուրջը և հեռու թռավ՝ դուրս գալով Հարրիի տեսադաշտից: Ցած նայելով, Հարրին տեսավ Հագրիդին, որն իր խրճիթ առաջ մեծ եռանդով հող էր փորում: Հարրին մի պահ փորձեց կռահել, թե ինչ էր անում Հագրիդը: Կերկից այնպիսի տպավորություն էր, ասես նա մի նոր բանջարանց էր փորում: Մինչ Հարրին նայում էր աշխատող Հագրիդին, Բորբատոնի կառքից դուրս եկավ մադամ Մաքսիմը և քայլեց ուղիղ դեպի Հագրիդը: Կարելի էր ենթադրել, որ նա փորձում էր Հագրիդին խոսակցության մեջ ներքաշել: Հագրիդը հենվեց իր բահին, բայց կարծես

զրույցի մեջ մտնելու մեջ ցանկություն չցուցաբերեց, որովհետև մադամ Մաքսիմը քիչ անց վերադարձավ իր կառքը:

Բոլորովին ցանկություն չունենալով վերադառնալ Գրիֆինդորի Աշտարակը և լսել, թե ինչպես են Ռոնն ու Հերմիոնան իրար վրա փնթփնթում, Հարրին շարունակեց դիտել, ինչպես է Հագրիդը հող փորում, մինչև նա լրիվ կորավ մթության մեջ, իսկ բվերը սկսեցին արթնանալ և, ուժեղ խշոցով թափահարելով թերը, Հարրիի կողքով դուրս թռան բվանոցից՝ շտապելով գիշերային որսի:

ՀՀ

Մինչև հաջորդ առավոտյան նախաճաշը Ռոնի և Հերմիոնայի վատ տրամադրությունն արդեն սպառվել էր և ի մեծագույն հանգստություն Հարրիի, Ռոնի մռայլ կանխատեսումները, որ խոհանոցային դովլաթները ոչ առաջնակարգ ուտելիք են ուղարկելու Գրիֆինդորի սեղանին, որովհետև Հերմիոնան վիրավորել էր նրանց, չիրականացան: Ապխտած միսը, ձուն և ապխտած ձուկը ճիշտ նույն որակի էին ինչպես միշտ:

Երբ բվերի փոստը ժամանեց, Հերմիոնան հետաքրքրված վեր նայեց: Նա կարծես ինչ-որ բանի էր սպասում:

— Փերսին հաստատ ժամանակ չեր ունենա այսքան շուտ պատասխան գրելու համար, — ասաց Ռոնը՝ նկատելով նրա հայացքը, — Հեղվիզին միայն երեկ ենք ուղարկել:

— Ո՞չ, ես Հեղվիզին չեմ սպասում, — ասաց Հերմիոնան: — Ես նորից բաժանորդագրվել եմ «Մարզարե» օրաթերթին, որովհետև արդեն հոգնել եմ բոլոր լուրերը Սլիզերինից իմանալուց:

— Լավ գաղափար է, — ասաց Հարրին նույնպես վեր նայելով բվերին, — Հեյ, Հերմիոնա, կարծես քեզ համար արդեն...

Մի մեծ մոխրագույն բու սուրաց դեպի Հերմիոնան:

— Բայց ձեռքին լրագիր չկա, — նկատեց նա հիասթափված տեսքով, — դա...

Բայց ի մեծագույն տարակուսանք Հերմիոնայի, մոխրագույն բուն վայրէջք կատարեց նրա ափսեի առաջ, իսկ նրա հետևից ևս չորս

տափաստանային բվեր, մի խարտյաշ անտառային բու և մի սովորական հյուսիսային բու:

— Քանի՞ անգամ ես բաժանորդագրվել, — ասաց Հարրին, բռնելով Հերմիոնայի գավաթը, քանի դեռ բվերի երամը չէր շոշել այն: Բոլոր թօշունները շտապում էին առաջինը մոտենալ Հերմիոնային, որպեսզի իրենց բերած նամակն առաջինը հանձնեն:

— Ի՞նչ է կատարվում այստեղ... — ասաց Հերմիոնան՝ վերցնելով առաջինը վայրէջք կատարած մոխրագույն բվի նամակը և անմիջապես բացելով, սկսեց կարդալ այն: — Oh, աստված իմ, — կիսաձայն ասաց նա՝ մինչև մազերի արմատները կարմրելով:

— Ի՞նչ է պատահել, — հարցրեց Ռոնը:

— Սա... օհ... սա ուղղակի ծիծաղելի է... — ասաց նա ու նամակը նետեց Հարրիին: Հարրին վերցրեց այն և տեսավ, որ այն ձեռագիր չէր, այլ կազմված էր «Մարգարե» օրաթերթից կտրատված տառերով ու բառերով:

Զ

ԴՈՒ ՇԱՏ ՆԵՆԳ ՈՒ ՍՏՈՐ ԱՊՁԻԿ ԵՍ,
ՀԱՐՐԻ ՓՈԹԹԵՐՆ ԱՐԺԱՆԻ Է ԱՎԵԼԻ ԼԱՎԻՆ:
ՎԵՐԱԴԱՐՁԻՇ ԱՅՆ ՈՐՏԵՇԻՑ ԵԿԵԼ ԵՍ,
ՄԱԳԻԱԾԻՆ ԱՊՁԻԿ:

Ճ

— Բոլորն էլ այդ մեկի նման են, — հուսահատված ասաց Հերմիոնան, — մեկը մյուսի հետևից բացելով նամակները:

Զ

ՀԱՐՐԻ ՓՈԹԹԵՐՈՅ ԿԱՐՈՂ Է ՔԵԶՆԻՑ
ՇԱՏ ԱՎԵԼԻ ԼԱՎ ԸՆԿԵՐՈՒՔԻ ՈՒՆԵՆԱԼ...

Ճ

80

ՔԵԶ ՆՄԱՆՆԵՐԻՆ ՊԵՏՔ Է ԵՓԵԼ
ԳՈՂԻ ՄԱՆՐԱԿԻԹԻ ՄԵԶ...

81

— Աա՛խ...

Հերմիոնան բացել էր վերջին ծրարը և բենգինի ուժեղ հոտով դեղնականաչափուն ինչ-որ հեղուկ էր դուրս թափվել ծրարից նրա մատների վրա: Նրա ձեռքերի մաշկը սկսեց աչքերի առաջ ծածկվել ահավոր տեսքով դեղնա-կարմրավուն բշտիկներով:

— Ախր դա բոբոխավարունգի չնոսրացված թարախն է... — ասաց Ռոնը՝ արագ բարձրացնելով ծրարի ծայրից և հոտոտելով այն:

— Օօօ՛խ... — ասաց Հերմիոնան, ցավից արցունքակալած աչքերով, երբ փորձում էր անձեռոցիկով մաքրել թարախն ձեռքերից, բայց մատներն այնքան էին ուռչել, հաստացել ու այնպիսի ցավոտ վերքերով էին ծածկվել, որ կողքից նայողին առաջին հայացքից կարող էր թվալ, որ նա ձեռքով հյուսած, բրդյա, հաստ ձեռնոցներ է հագել:

— Լավ կանես հենց հիմա գնաս հիվանդանոցային աշտարակը, — ասաց Հարրին, երբ Հերմիոնայի շուրջը խմբված բվերը սկսեցին մեկը մյուսի հետևից օդ բարձրանալ, — մենք կասենք արոֆեսոր Սածիլին, թե ուր ես գնացել...

— Ես նրան զգուշացրի, — ասաց Ռոնը, երբ Հերմիոնան դուրս շտապեց Մեծ դահլիճից ձեռքերը կրծքի առաջ բարձր բռնած: — Ես նրան զգուշացրի, որ Ռիտա Սքիթերի ոտքը չտրորի: Մի այս մեկին նայի՞ր...

Ռոնը բարձրաձայն կարդաց Հերմիոնայի ստացած նամակներից մեկը.

— «Ես կարդացի «Վհուկ» ամսագրում, թե ինչպես ես դու խաղում Հարրի Փոթթերի զգացմունքների հետ, իսկ այդ տղան արդեն առանց այն էլ շատ մեծ ցնցումներ է ունեցել կյանքում, և իմացած լինես, որ մի չաղ անեծք եմ ուղարկելու քեզ հաջորդ փոստով հենց որ բավականաչափ մեծ ծրար գտնեմ»... Գրողը տանի՛, պետք է զգուշացնել նրան, որ շատ զգույշ լինի:

Հերմիոնան այդպես էլ չեկավ Հերբալոգիայի դասին: Իսկ երբ Հարրին ու Ռոնը դուրս եկան ջերմոցներից, որ գնան Կախարդական կենդանիների

խնամքի դասին, նրանք տեսան Մալֆոյին, Քրեբին ու Գոյլին, ովքեր քարե աստիճաններով նույնպես իջնում էին ամրոցից: Փանսի Փարքինսոնը ինչ-որ բան էր փսխում ու քրքջում նրանց թիկունքում՝ շրջապատված սիզերինցի աղջկների երամակով: Հարրիին տեսնելով Փանսին ձայն տվեց.

— Փո՛թեր, արդեն բաժանվե՞լ ես ընկերուհուցդ... Ինչու՞ էր այդքան ընկճված նախաձաշի ժամին:

Հարրին ուղղակի անտեսեց նրան: Նա բոլորովին չէր ուզում հաճույք պատճառել նրանց՝ ցույց տալով, թե որքան վնաս է հասցրել «Վիուկ» ամսագրի հոդվածը:

Հագրիդը, որն անցած դասին տեղեկացրել էր, որ միեղջուրների հետ դասերը վերջացել են, սպասում էր նրանց իր խրձիթի դրաների մոտ, բաց փայտյա արկղների մի նոր շարքի կողքին կանգնած: Հարրիի սիրտն ուղղակի սուզվեց արկղների տեսքից... Գուցե Հագրիդը ուտիճների մի նոր սերունդ է ստացել... Բայց երբ բավականաչափ մոտեցավ արկղներին, որ ներս նայի, տեսավ մի շարք սև ու բրդոտ, տեսքից փափուկ խաղալիք հիշեցնող, կտուցի նման երկար մօռւթներով և պսպղուն աչքերով արարածների: Նրանց առջևի թաթերը տարօրինակ տափակ էին և ասես բահիկներ լինեին: Փոքրիկ արարածները պսպղուն աչքերը թարթելով նայում էին դասարանին, ակնհայտորեն տարակուսած իրենց նկատմամբ այդքան մեծ ուշադրությունից:

— Սրանք կոչվում են թստաններ, — ասաց Հագրիդը, երբ ամբողջ դասարանը հավաքվեց արկղների շուրջը: — Սրանք սովորաբար բնակվում են հանքահորերում... Դեհ... մոտեցե՛ք, տեսե՛ք...

Թստաններից մեկը հանկարծ վեր ցատկեց ու փորձեց Փանսի Փարքինսոնի ձեռքից պոկել նրա բազկին կապված ոսկյա ժամացույցը: Փանսին սուր ձչոցով հետ թռավ:

— Տեսա՞ք... Սրանք շատ օգտակար փոքրիկ գանձեր որոնողներ են, — երջանիկ ասաց Հագրիդը, — մտածեցի, որ լավ կծիծաղեք սրանց վրա... իըմ, էսօր... Են կողմը նայե՛ք... — Հագրիդը մատնացույց արեց թարմ փորած փոքրիկ իրապարակը, որը փորելուց Հարրին նրան տեսել էր բվանոցի պատուհանից: — Ես էնտեղ մի քանի տասնյակ ոսկե մետաղադրամներ եմ թաղել: Եվ ես մի պարզ ունեմ էն ուսանողի համար, ում թստանը ավելի շատ ոսկեդրամներ կիանի հողից: Իսկ հիմա նախ հանեք ու պահեք ձեր

բոլոր զարդերն ու թանկարժեք իրերը, ընտրեք մեկական թստան ու պատրաստվեք նրանց բաց թողնելու:

Հարրին ձեռքից հանեց իր ժամացույցը, որը կրում էր զուտ սովորությունից, որովհետև ժամացույցը չէր աշխատում լցում մի ժամ մնալուց հետո, և դրեց գրպանը: Հետո նա արկդից վերցրեց մի թստանի: Թստանը իր երկար մռութը քնքուշ մոտեցրեց Հարրիի ականջին և սկսեց եռանդուն հոտոստել: Կենդանին իրոք շատ համակրելի էր:

— Սպասե՛ք, — ասաց Հագրիդը ցած նայելով արկդների մեջ, — Էստեղ մի թստան է մնացել... Ո՞վ չի եկել դասի... Ու՞ր է Հերմիոնան...

— Գնացել է հիվանդանոցային աշտարակը, — ասաց Ոոնը:

— Մենք քեզ հետո կբացատրենք, — կամաց ասաց Հարրին, տեսնելով, որ Փանսի Փարքինսոնը իրենց է լսում:

Իրոք դեռ երբեք այդքան լավ ժամանակ չէին անցկացրել Կախարդական կենդանիների խնամքի դասին: Թստանները սուզվում էին հողակտորի մեջ ու դուրս թռչում ճիշտ ինչպես կսուզվեին ջրով լի լողավազանը և դուրս կթռչեին, և յուրաքանչյուրն իրեն բռնած աշակերտին հետ էր բերում փայլփլուն ոսկու մի կտոր: Ոոնի թստանը հատկապես եռանդագին էր աշխատում, և շուտով Ոոնը այնքան ոսկեդրամ ուներ, որ մի ափի մեջ չէր տեղավորվում:

— Իսկ սրանց կարելի՞ է որպես ընտանի կենդանի գնել, Հա՛գրիդ, — հուզված հարցրեց նա, երբ թստանը հետ նետվեց դեպի հողակտորը, ցեխոտ թաթիկներով հետքեր թողնելով նրա պարեգոտի վրա:

— Մայրիկիդ դուր չի գա, Ոո՛ն, — ասաց Հագրիդը՝ պայծառ ժպտալով, — թստաններն ուղղակի քարութանդ են անում տների հիմքերը... Ահ-հա՛, տեսնում եմ, որ արդեն բավականին շատ ոսկի են հանել, — ավելացարեց նա՝ քայլելով փորված հողակտորի եզրով, մինչ թստանները շարունակում էին սուզվել հողի մեջ ու դուրս թռչել: — Ես մոտ հարյուր մետաղադրամ էի թաղել... Օ՛հ, ահա և Հերմիոնան...

Հերմիոնան նրանց էր մոտենում մարգագետնով: Նրա ձեռքերը կապված էին վիրակապերով, և նա բավականին տանջահար տեսք ուներ: Փանսի Փարքինսոնը ջգրու հետաքրքրությամբ դիտում էր նրան:

— Իսկ հիմա, տեսնենք, թե ինչ հաջողություն եք ունեցել, — ասաց Հագրիդը: — Հաշվե՛ք ձեր ոսկե մետաղադրամները: Եվ ասեմ իմանա՛ս,

Գո՞յլ, բոլորովին իմաստ չունի որևէ մետաղադրամ գողանալը, — ավելացրեց նա՝ նեղացնելով իր մեծ բգեզանման աչքերը, — սա լեպրեկոնների ոսկի է: Մի քանի ժամից ինքն իրեն կանհետանա:

Գոյլը դատարկեց իր գրապանները ծայրահեղ թթված տեսքով: Պարզվեց, որ Ռոնի թստանը բոլորից շատ ոսկեդրամ է հանել, ուստի Հագրիդը, ինչպես և խոստացել էր, Ռոնին պարզեատրեց մի հսկայական կտոր Մեղրադմբուզից գնած շոկոլադով: Ամրոցից հնչեց զանգը, կանչելով ուսանողներին ճաշի և ամբողջ դասարանը, բացի Հարրիից, Ռոնից ու Հերմիոնայից, գնաց ամրոց: Իսկ եռյակը մնաց Հագրիդին օգնելու, որպեսզի թստաններին հավաքեն ու դնեն իրենց արկղների մեջ: Հարրին նկատեց, որ մադամ Մաքսիմն իրենց էր դիտում իր կառքի պատուհանից:

— Ես ի՞նչ ես արել ձեռքերիդ հետ, Հերմիոնա, — ասաց Հագրիդը՝ շատ մտահոգված նայելով Հերմիոնայի վիրակապերին:

Հերմիոնան պատմեց նրան առավոտյան ստացած չարակամ նամակների և բոբոխավարունգի թարախով լի ծրարի մասին:

— Աաաա~հ... Հեք սրտիդ մոտ չընդունե՞ս, — ասաց Հագրիդը թաց աչքերով վերից վար նայելով նրան: — Ես էլ էի նման նամակներ ստանում... Մայրիկիս մասին Ռիտա Սքիթերի գրածից հետո... Ասում էին. «Դու իրեշ ես...», «Քեզ նմաններին պետք է վանդակի մեջ պահել, կամ արտաքսել...», «Մայրդ սպանել է անմեղ մարդկանց... դու մարդասպանի զավակ ես, եթե փոքր ինչ արժանապատվություն ունենայիր վզիդ քար կկապեիր ու կնետվեիր լիճը»...

— Ո՞չ, — ցնցված ասաց Հերմիոնան:

— Հա՛, — ասաց Հագրիդը, թստաններով արկղները իր ցանկապատից ներս դնելով, — էդ բոլոր գրողներն ուղղակի գժեր են, Հերմիոնա: Էլ ոչ մի ծրար բաց չանե՞ս: Եթե նորից ստանաս, ուղիղ կցցես կրակի մեջ:

— Դու մի իսկապես լավ դաս բաց թողեցիր, — ասաց Հարրին Հերմիոնային, երբ վերադառնում էին ամրոց: — Լավն էին, չէ՞ այդ թստանները:

Ռոնը, սակայն խոժոր նայում էր Հագրիդի տված շոկոլադին: Նա ծայրահեղ վիատված էր ինչ-որ բանի կապակցությամբ:

— Քեզ ի՞նչ է եղել, — ասաց Հարրին, — սիրածդ համով շոկոլադից չի՞:

— Ո՞չ, — կարծ ասաց Ռոնը, — ինչու ինձ ոչինչ չէիր ասել ոսկու մասին:

— Ի՞նչ ոսկի, — զարմացավ Հարրին:

— Այն ոսկու, որը ես քեզ տվեցի Քվիդիչի Աշխարհի Գավաթի ժամանակ, — ասաց Ռոնը: — Լեպրեկոնների ոսկու մասին, որը ես քեզ տվել էի իմ օմնիհեռադիտակի դիմաց... Վերին օթյակում... Ինչո՞ւ չասացիր ինձ, որ ոսկին անհետացել է:

Հարրին ստիպված էր մի պահ մտածել, որպեսզի հասկանար, թե Ռոնը ինչի մասին էր խոսում:

— Օհ... — ասաց նա, վերջապես հիշելով: — Չգիտեմ... Ես ճիշտն ասած չեմ էլ նկատել, որ ոսկին անհետացել է: Ես ավելի շատ անհանգստացած էի իմ կախարդական փայտիկով, մոռացե՞լ ես...

Նրանք աստիճաններով բարձրացան շքամուտքի դահլիճը և մտան Մեծ դահլիճ Ճաշելու:

— Ինչ լավ է, չէ՞... — ասաց Ռոնը, երբ նստեցին ու սկսեցին տապակած միս ու յորքշիրյան փուդինգ դնել ափսեների վրա, — ինչ լավ է, այնքան փող ունենալը, որ նույնիսկ չնկատես, թե մի բուռ ոսկի ես կորցրել:

— Ռոն, ինձ լսի՞ր... Այդ գիշեր ես մտածելու ուրիշ շատ բան ունեի, — անհամբերությամբ ասաց Հարրին, — բոլորս էլ մտածելու ուրիշ շատ բան ունեինք այդ օրը, չե՞ս հիշում:

— Ես չգիտեի, որ լեպրեկոնների ոսկին անհետանում է, — մրթմրթաց Ռոնը: — Ես համոզված էի, որ հատուցել եմ քեզ: Դու չպետք է ինձ Հերսորի հրանոթների նշանով գլխարկ տայիր Ծննդյան տոներին... Մոռացե՞լ էիր, թե ինչ էինք պայմանավորվել:

— Իրոք մոռացել էի, լա՞վ... — ասաց Հարրին:

Ռոնը մի կտոր տապակած կարտոֆիլ վերցրեց իր պատառաքաղով և ատելությամբ նայեց վրան: Հետո ատամները սեղմած ասաց.

— Ատում եմ աղքատ լինելը:

Հարրին ու Հերմիոնան նայեցին միմյանց: Նրանցից ոչ մեկը չգիտեր, ինչ ասեր:

— Անտանելի է, — ասաց Ռոնը՝ դեռ ատելությամբ նայելով կարտոֆիլին, — Ես չեմ մեղադրում Ֆրեդին ու Ջորջին, այն բանի համար, որ ամեն կերպ փորձում են փող աշխատել: Երնեկ ես էլ կարողանայի: Երնեկ մի թստան ունենայի...

— Դեհ, մենք հիմա արդեն գիտենք, թե ինչ նվեր ենք տալու քեզ հաջորդ Ծննդյան տոներին, — զվարթ ասաց Հերմիոնան: Բայց քանի որ Ունը շարունակեց խոժոռ մնալ, նա ավելացրեց. — Վե՛րջ տուր, Ու՞ն, կարող էր և ավելի վատ լինել: Գոնե մատներիցդ թարախ չի կաթում:

Հերմիոնայի կյանքն անչափ բարդացել էր, նրա մատներն այնպես էին ուռչել ու փայտացել, որ չէր կարող դանակ-պատառաքաղը բռնել:

— Չեք պատկերացնի, թե որքան եմ ատում այդ Սքիթեր կնոջը, — կատաղած նետեց նա: Ես նրանից վրեժ կլուծեմ սրա համար, եթե նույնիսկ դա իմ արած ամենավերջին բանը լինի:

ՀՅ

Հերմիոնային հասցեագրված ատելության նամակները շարունակեցին ժամանել ամբողջ շաբաթվա ընթացքում ու, թեև հետևելով Հագրիդի խորհրդին նա դադարեց բացել դրանք, չարական նամակներից մի քանիսը գոռովարտակներ էին, որոնք մեկը մյուսի հետևկից պայթում էին Գրիֆինդորի սեղանի մոտ և բազմապատկված ուժգնությամբ ծղրտան ծայներով վիրավորանքներ գոռում Հերմիոնայի հասցեին, այնպես որ ամբողջ Դահլիճը լսի: Ուստի նույնիսկ նրանք, ովքեր չէին կարդացել «Վիուկ» ամսագիրն արդեն իմացան ենթադրական Հարրի-Կրամ-Հերմիոնա եռանկյունու մասին: Հարրին հոգնել էր բացատրել մարդկանց, որ Հերմիոնան իր ընկերուիին չէ, այլ ընկերն է:

— Ես այլևս չեմ դիմանում, — ասաց նա Հերմիոնային, — եթե ուղղակի բանի տեղ չդնենք, մարդիկ շուտով կձանձրանան, ինչպես այն հոդվածից հետո, որը Ոիտան գրել էր իմ մասին...

— Ես ուզում եմ իմանալ, թե ինչպես է նա ականջ դնում մասնավոր խոսակցություններին, երբ ենթադրվում է, որ նրան արգելված է մտնել ամրոցի տարածքը, — բարկացած ասաց Հերմիոնան:

Հերմիոնան չշտապեց հեռանալ Ինքնապաշտպանություն սև ուժերից իրենց հաջորդ դասից հետո, որպեսզի մի բան հարցնի պրոֆեսոր Մուտիից: Մյուս դասարանցիները սակայն շտապեցին րոպե առաջ հեռանալ: Մուտին մի այնպիսի անխնա ցուցադրական դաս էր անցկացրել «Զարադավքերից պատնեշող հմայանքները» թեմայով, որ բոլորը մանր-մունր վնասվածքներ

էին ստացել: Հարրին ինքը մի այնպիսի ուժեղ ականջ ցնցող չարադավք էր ստացել, որ ստիպված էր երկու ձեռքով ականջները բռնած դուրս գալ դասարանից:

— Ոիտան անկասկած ոչ մի Անտեսանելիության թիկնոց էլ չունի, — շունչը տեղը բերելով հայտարարեց Հերմիոնան իինգ րոպե անց՝ հասնելով Հարրիի և Ռոնի հետևից և Հարրիի ձեռքերը ցած քաշեց ականջներից, որպեսզի նա լսի իրեն: — Մուտին ասում է, որ երկրորդ առաջադրանքի ժամանակ ո՞չ դատավորների սեղանի, ո՞չ էլ լճի մոտակայքում նրան չի տեսել:

— Հերմիոնա, իմաստ ունի՝ ասելը քեզ, որ լավ կանես վերջ տաս վրիժառական առաքելությանդ, — ասաց Ռոնը:

— Ո՞չ, — համառորեն ասաց Հերմիոնան, — ես ուզում եմ իմանալ, թե նա ինչպես է լսել մեր խոսակցությունը Վիկտորի հետ և թե ինչպես է իմացել Հագրիդի մայրիկի մասին:

— Գուցե նա քեզ վրա ականջ-դնող-ռադիո-բգեզ է կացրել, — ասաց Հարրին:

— Ռադիո-բգե՞զ... — ասաց Ռոնը ոչինչ չհասկանալով, — ինչ-ի՞նչ... Ուզում ես ասել, ոչի՞լ է զցել նրա վրա... Հա՞...

Հարրին սկսեց բացատրել գաղտնի միկրոֆոնների և ձայնագրող սարքավորումների մասին: Ռոնն ուղղակի հիացած էր, բայց Հերմիոնան ընդհատեց նրան:

— Դուք երկուսդ երբեւ պատրաստվու՞մ եք կարդալ Հոգվարթսի պատմությունը, թե ոչ:

— Ի՞նչ իմաստ ունի, — ասաց Ռոնը, — դու արդեն ծայրից-ծայր անգիր գիտես, եթե պետք լինի ուղղակի կարող ենք քեզ հարցնել:

— Հրաշագործությանը փոխարինող բոլոր այդ սարքերը, որոնք օգտագործում են մագլները... էլեկտրականությունը... համակարգիչները և ռադարները... բոլոր էլեկտրոնային սարքերը անմիջապես փչանում են՝ հայտնվելով Հոգվարթսի տարածքում: Այստեղ օդում չափազանց մեծ է կախարդանքի բաղադրությունը: Ո՞չ, Ոիտան հրաշագործական եղանակով է ականջ դնում: Նա պետք է որ... եթե միայն կարողանայի զլիսի ընկնել... Օօօ՛օ... Ա՛խ, եթե միայն նրա արածն անօրինական բան լինե՞ր... Ես նրան ցույց կտայի...

— Ուրեմն մենք քո կարծիքով, ինչ է, քիչ դարդ ու ցավ ունենք արդեն, — հարցրեց Ռոնը, — իհմա էլ պետք է վենդետա սկսենք Ռիտա Սքիթերի դեմ:

— Ես ձեզնից օգնություն չեմ խնդրում, — նետեց Հերմիոնան, — ես ինքս կանեմ ամեն ինչ... մենակ:

Նա վճռականորեն հետ քայլեց մարմարե աստիճաններով առանց նույնիսկ հետ նայելու: Հարրին միանգամայն համոզված էր, որ նա գնաց գրադարան:

— Գրագ գա՞նք, որ կվերադառնա մի տուփ «Ես ատում եմ Ռիտա Սքիթերին» կրծքանշաններով, — ասաց Ռոնը:

Հերմիոնան, սակայն չխնդրեց Հարրիին ու Ռոնին օգնել իրեն Ռիտա Սքիթերի դեմ վրեժինդիր լինելու գործում, ինչի համար երկուսն էլ անչափ շնորհակալ էին, որովհետև Զատիկի տոների մոտենալուն գուգընթաց նրանց տնային աշխատանքները մեծանում էին երկրաչափական պրոգրեսիայով: Հարրին անկեղծորեն ուրախ էր, որ Հերմիոնան կարող էր հետազոտել ականջ դնելու հրաշագործական մեթոդները, ինչպես նաև մնացած այն ամենը, ինչն իրենք պետք է անեին տնային աշխատանքների համար: Նա ուղակի օրնիբուն աշխատում էր հանձնարարված տնային աշխատանքները կատարելու վրա՝ չմոռանալով կանոնավոր կերպով ուտելիքով փաթեթներ ուղարկել Սիրիուսի քարանձավը: Անցած ամառվանից հետո դեռ չէր մոռացել, թե ինչ էր նշանակում անդադար քաղցած լինելը: Նա նաև երկտողեր էր գրում Սիրիուսին, առայժմ հայտնելով, որ ոչ մի արտակարգ բան չի կատարվել, և որ իրենք դեռ սպասում են Փերսիի պատասխանին:

Հեղվիզը վերադարձավ միայն Զատիկի տոների արձակուրդների վերջում: Փերսիի նամակը կցված էր տիկին Ուիզլիի ուղարկած Զատիկի ձվերով տոպարակին: Հարրիի և Ռոնի Զատիկի նվեր ձվերը, երկուսն էլ վիշապի ձվերի չափ էին, բերնեբերան լցված տնական հալվայով: Հերմիոնայի ձուն սակայն հավի ձվից էլ փոքր էր, և տեսնելով այն, նա անչափ վիատվեց:

— Մայրիկդ պատահաբար «Վիուկ» անսագիրը չի՝ կարդում, — կամաց հարցրեց նա Ռոնին:

— Հա՛, — ասաց Ռոնը՝ հալվայով լի բերանով, — ստանում է տարբեր կերակրատոմսերի համար:

Հերմիոնան տխուր նայեց իր պստոիկ ձվիկին:

— Չե՞ս ուզում տեսնել,թե Փերսին ինչ է գրել, — արագ հարցրեց Հարրին:

Փերսիի նամակը կարծ էր ու նյարդային:

❖❖❖

Ինչպես անդադար տեղեկացնում եմ «Մարզարե» օրաթերթին, պարոն Քրառուշը վայելում է իր վաստակած հանգիստը:

Նա կանոնավոր հրահանգներ է ուղարկում ինձ:

Ո՛չ, ես չեմ տեսել նրան վերջերս, բայց կարծում եմ, որ վստահաբար կարող եմ տարբերել իմ պետի ձեռագիրը:

Այս պահին ես չափազանց զբաղված եմ, այդ ծիծաղելի ասեկոսեների վրա ուշադրություն դարձնելու համար:

Խնդրում եմ այլևս չանհանգստացնեք ինձ, առանց իսկապես լուրջ պատճառի:

Չեր Զատիկը Շնորհավոր:

❖❖❖

❖❖❖

Ամառային քառորդի սկիզբը Հարրիի համար սովորաբար նշանակում էր քվիդիչի տարվա վերջին խաղաշրջանի քրտնաշան պարապմունքները: Այս տարի սակայն նրան սպասում էր Երեք Կախարդների Հրաշամարտի վերջին, երրորդ առաջադրանքը, ինչի համար անշուշտ, նա նույնպես պետք է պատրաստվեր, սակայն պարզապես չգիտեր, ինչպես: Վերջապես, մայիսի վերջին շաբաթվա մեջ մի օր պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը Տրանսֆիգուրացիայի դասից հետո խնդրեց նրան մնալ:

— Այսօր երեկոյան ժամը իննին պետք է գնաս քվիդիչի մարզադաշտ, Փոթթեր, — ասաց նա, — պարոն Բեգմանը ձեզ կսպասի այնտեղ, որպեսզի պատմի երրորդ առաջադրանքի մասին:

Ուստի այդ երեկո ժամը ութն անց կեսին, Հարրին թողեց Ռոնին ու Հերմիոնային Գրիֆինդորի աշտարակում և ցած իջավ: Երբ անցնում էր շքամուտքի դահլիճով, Սեդրիկը դուրս եկավ Հաֆլիփաֆի ընդհանուր սենյակ տանող միջանցքից:

— Ի՞նչ ես կարծում, ի՞նչ կարող է լինել երրորդ առաջադրանքը, — հարցրեց նա Հարրիին, երբ միասին իջնելով քարե աստիճաններով, մտան մթամած գիշերվա մեջ: — Ֆլորան շարունակ խոսում է ստորգետնյա թունելների մասին: Նրա կարծիքով մեզ հանձնարարելու են գանձեր որոնել:

— Այդքան էլ վաս չէր լինի, — ասաց Հարրին՝ մտածելով որ այդ դեպքում ինքն ուղղակի կխնդրի Հագրիդին իրեն մի թստան տալ:

Նրանք մութ մարզագետնով քայլեցին դեպի քվիդիչի մարզադաշտը, անցան հանդիսատեսների հարթակների միջև ընկած անցումով և դուրս եկան մարզադաշտի հրապարակի վրա:

— Ի՞նչ են արել մարզադաշտի հետ, — վրդովված հարցրեց Սեդրիկը, տեղում կանգ առնելով:

Քվիդիչի մարզադաշտն այլևս հարթ ու տափակ չէր: Այնպիսի տպավորություն էր, ասես ինչ-որ մեկը մարզադաշտի ամբողջ հրապարակի վրա սկսել էր երկար, ցածր միջնորմներ կառուցել, որոնք խաչաձևվելով ձգվում էին բոլոր ուղղություններով, բայց կիսատ էր թողել շինարարությունը:

— Սրանք բնական ցանկապատեր են, — ասաց Հարրին, առաջ թեքվելով, որպեսզի ավելի մոտիկից նայի ցածր պատին, — սրանք դեռ պետք է աճեն...

— Ողջու՞յն... — լսվեց ինչ-որ մեկի զվարք ձայնը:

Լուդո Բեգմանը կանգնած էր դաշտի մեջտեղում Կրամի և Ֆլորայի հետ միասին: Հարրին ու Սեդրիկը, հեշտությամբ անցնելով դեռ ցածր պատերի վրայով, գնացին նրանց ուղղությամբ: Ֆլորան ժպտաց Հարրիին, երբ նրանք մոտեցան: Նրա վերաբերմունքը Հարրիի նկատմամբ լրիվ փոխվել էր այն օրից ի վեր, ինչ Հարրին լծից հանել էր նրա քրոջը:

— Դեհ, ի՞նչ եք մտածում, — շատ երջանիկ տեսքով հարցրեց Բեգմանը, երբ Հարրին ու Սեդրիկն անցան վերջին ցանկապատի վրայով և կանգնեցին

նրանց կողքին: — Լավ են աձում, չէ՞... — Մի ամսից Հագրիդը սրանց վեց մետր բարձրության կիասցնի: Մի՛ անհանգստացեք, — շարունակելով ժպտալ ավելացրեց նա, — նկատելով Հարրիի ու Սեդրիկի դեմքի բնավ ոչ երջանիկ արտահայտությունները, — ձեր քվիդիչի դաշտը կրկին իր նորմալ տեսքին կվերադառնա, իենց որ վերջացնեք առաջադրանքը: Իսկ հիմա պատկերացնում եմ, որ ուղղակի խելագարվում եք տարբեր ենթադրություններից չէ՝, թե ինչ է լինելու այստեղ...

Մի պահ բոլորը լռեցին: Հետո...

— Լաբիրինթոս, — քթի տակ ասաց Կրամը:

— Ճիշտ է, — ասաց Բեգմանը: — Լաբիրինթոս: Երրորդ առաջադրանքն իրոք շատ պարզ է: Եռամարտի Գավաթը կտեղադրվի լաբիրինթոսի կենտրոնում: Նա, ով առաջինը ձեռքը կդնի գավաթի վրա, կստանա լրիվ միավորներ:

— Ուրեմն, մենք պետք է պարզապես անցնենք լաբիրինթոս՝վ, — ասաց Ֆլորան:

— Օհ, արգելքներ էլ կլինեն, — ասաց Բեգմանը երջանիկ արտահայտությամբ՝ տեղում կանգնած կրունկների վրա վերուվար անելով: — Հագրիդը մեզ մի շարք կախարդական կենդանիներ է տալու... Կլինեն նաև հմայապատճեններ, որոնք պետք է հաղթահարեք... դեհ, պատկերացնում եք... Ավելի շատ միավորներ ունեցող չեմպիոններն առաջինը կմտնեն լաբիրինթոս: — Բեգմանը ժպտաց Հարրիին ու Սեդրիկին: — Հետո կմտնեն պարոն Կրամը և... դուք, օրիորդ Դելակուռ: Բայց բոլորդ լավ հնարավորություններ կունենաք, կախված նրանից, թե ինչպես կանցնեք բոլոր արգելքները: Լավ կզվարձանանք, չէ՞...

Հարրին, որը չափից դուրս լավ գիտեր, թե ինչ տեսակի արարածներ կարող է տրամադրել Հագրիդը, համոզված էր, որ իրենք ո՛չ զվարձանալու ժամանակ կունենան, ո՛չ էլ հնարավորություն: Սակայն մյուս չեմպիոնների նման նա նույնպես շատ քաղաքավարի գլխով արեց:

— Շատ լավ... Եթե հարցեր չունեք, ուրեմն եկե՛ք վերադառնանք ամրոցը, այստեղ մի քիչ ցրտեց...

Բեգմանը շտապեց քայլել Հարրիի կողքով, երբ դուրս էին գալիս լաբիրինթոսից: Հարրին կանխազգում էր, որ Բեգմանը կսկսի նորից

օգնություն առաջարկել իրեն, բայց հենց այդ պահին Կրամը ձեռքը դրեց Հարրիի ուսին:

- Կարո՞՞ղ ենք առանձին խոսել...
- Հա՛, իհարկե, — մի քիչ զարմացած ասաց Հարրին:
- Կքայլե՞ս ինձ հետ...
- Գնացինք, — հետաքրքրված ասաց Հարրին:
- Բեզմանը մի փոքր վիրավորված տեսք ընդունեց:
- Ես քեզ կսպասեմ մարզադաշտի մուտքի մոտ, Հա՛րի...
- Կարիք չկա, պարոն Բեզման, — ասաց Հարրին՝ զսպելով ժախտը, — Ես կգտնեմ ամրոց տանող ճանապարհը: Շնորհակալություն:

Հարրին ու Կրամը միասին դուրս եկան մարզադաշտից, բայց Կրամը չգնաց դեպի Դարմսթենգի նավը, այլ ուղղվեց դեպի Արգելված անտառի կողմը:

— Ինչու՞ ենք այս ուղղությամբ գնում, — ասաց Հարրին, երբ անցան Հագրիդի խրճիթի և Բոբատոնի վառ լուսավորված կառքի մոտով:

— Չեմ ուզում, որ մեզ լսեն, — կարծ ասաց Կրամը:

Երբ վերջապես հասան մի բացատի, որը բավականին հեռու էր Բոբատոնի ձիերի փարախից, Կրամը կանգ առավ ծառերի ստվերում և շրջվեց դեպի Հարրին:

— Ես ուզում եմ իմանալ, — աչքերը փայլեցնելով ասաց նա, — թե ինչ կա քո և Էռմայունիի միջև...

Հարրին, որը Կրամի գաղտնաշունչ պահելաձնից շատ ավելի լուրջ բանի էր սպասում, ապշահար նայեց Կրամին:

— Ոչինչ... — ասաց նա, բայց Կրամը կրկին աչքերը փայլեցրեց նրա վրա, և Հարրին հանկարծ մտածեց, թե որքան կարծահասակ է ինքը Կրամի համեմատությամբ. — Մենք ընկերներ ենք: Նա իմ ընկերուիին չէ և երբեք իմ ընկերուիին չի եղել: Դա այդ Սքիթեր անունով կնոջ սուտ բամբասանքն է:

— Էռմայունին շատ հաճախ է խոսում քո մասին, — ասաց Կրամը՝ կասկածամտորեն նայելով Հարրիին:

— Հա՛, — ասաց Հարրին, — որովհետև մենք ընկերներ ենք:

Նա չէր կարող պատկերացնել անգամ, որ նման խոսակցություն կարող է լինել իր ու Վիկտոր Կրամի՝ քվիդիչի հանրահայտ միջազգային խաղացողի

միջև։ Եվ տասնութ տարեկան Կրամը իր՝ Հարրիի հետ խոսում էր այնպես, ինչպես կխոսեր հավասարի հետ... լուրջ ախոյանի հետ...

— Ուրեմն դուք... դուք երբեք...

— Ո՛չ, — հաստատակամ ասաց Հարրին։

Կրամը փոքր-ինչ ավելի երջանիկ տեսք ստացավ։ Նա մի քանի վայրկյան նայեց Հարրիին, հետո ասաց։

— Դու շատ լավ ես թռչում։ Ես տեսա առաջին առաջադրանքի ժամանակ։

— Ծնորհակալություն, — ասաց Հարրին, երջանիկ ժպտալով և հանկարծ ինքն իրեն շատ ավելի բարձրահասակ զգաց։ — Ես քեզ տեսել եմ Քվիդիչի Աշխարհի Գավաթի խաղին... Վոռնսկու խաբկանքը... Օհ, դու իրոք...

Այդ պահին ինչ-որ բան շարժվեց Կրամի թիկունքում, ծառերի միջև, և Հարրին, որն Արգելված անտառում բնակվող կենդանիների հետ շփման որոշակի փորձ ուներ, բնազդաբար ձանկեց Կրամի թևն ու մի կողմ քաշեց նրան։

— Ի՞նչ կար այնտեղ...

Հարրին գլուխն օրորեց՝ նայելով այնտեղ, որտեղ շարժում էր տեսել։ Նա ձեռքը մտցրեց պարեգոտի գրապանը, որպեսզի հանի իր կախարդական վայստիկը։

Հաջորդ պահին մի մարդ կաղալով դուրս եկավ հաստաբուն կաղնու հետևից։ Մի պահ Հարրին չձանաչեց նրան... հետո հանկարծ հասկացավ, որ դա պարոն Քրառուն էր։

Նա այնպիսի տեսք ուներ, ասես ոտքով երկար ձանապարի էր անցել։ Պարեգոտը ծնկների վրա ճղված էր ու արյունոտ, դեմքը քերծոտված էր, նա վաղուց չեղ սափրվել, դեմքը գորշ էր ու հոգնատանց։ Նրա կոկիկ կտրված մազերը և բեղերը կեղտոտ էին ու երկարած։ Նրա տարօրինակ արտաքինը, սակայն, ոչինչ էր՝ համեմատած նրա արտաքոց պահելաձևի հետ։ Նա անդադար ինչ-որ բան էր մրթմրթում և ձեռքերով անիմաստ շարժումներ էր անում։ Պարոն Քրառուը կարծես խոսում էր ինչ-որ մեկի հետ, որին միայն ինքն էր տեսնում։ Նա հիշեցրեց Հարրիին մի ծերուկ անտունու, որին մի անգամ տեսել էր փողոցում, Դարզիների հետ գնումների գնալիս։ Այդ մարդը նույնպես, խոսում էր ինչ-որ անտեսանելի մեկի հետ։ Մորաքույր Պետունիան

ուղղակի ձանկեց Շատրիի ձեռքը և քարշ տվեց նրան փողոցի մյուս մայթը: Իսկ դրանից հետո քեզի Վերնոնը մի երկար ելույթ ունեցավ ընտանիքի առաջ. «Ինչ կանեի ես բոլոր մուրացկանների ու թափառականների հետ» թեմայով:

— Նա մեր դատավորներից չէ... — ասաց Կրամը ապշահար նայելով պարոն Քրառուչին. — Նա ձեր Նախարարությունից չէ...

Հարրին գլխով արեց, մի պահ երկմտելով, հետո դանդաղ քայլեց դեպի պարոն Քրառուչը, որը նույնիսկ չնայեց էլ նրան, բայց շարունակեց խոսել մոտակա ծառերից մեկի հետ:

— ...իսկ երբ վերջացնես, Ուիգերբի, մի բու ուղարկիր Շամբլորին՝ հաստատելով Շարմսթրենգից եկող ուսանողների թիվը, ովքեր պիտի մասնակցեն Մրցամարտին... Կարկարոֆից նոր եմ նամակ ստացել, որ տասներկու հոգի են լինելու...

— Պարոն Քրառուչ... — զգուշությամբ ասաց Հարրին:

— ...իսկ հետո մի բու էլ կուղարկես մադամ Մաքսիմին, որովհետև հնարավոր է, որ նա ցանկանա մեծացնել իր ուսանողների թիվը... Կարկարոֆն իր ուսանողների թիվը կլորացրել է մինչև տասներկուսի... Այդպես կանես, Ուիգերբի, Եղա՞վ... Եղա՞վ... Եղա՞վ... — Պարոն Քրառուչի աչքերն այնպես էին ցցվել, որ քիչ էր մնում դուրս պրծնեին ակնակապիճներից: Նա կանգնեց ու բերանը անձայն բացուխուի անելով հայացքը գամեց ծառին: Հետո հանկարծ մի անորոշ շարժում արեց, սայթաքեց ու ընկավ ծնկների վրա:

— Պարոն Քրառուչ... — բարձրաձայն ասաց Հարրին, — դուք ձեզ վա՞տ եք զգում:

Քրառուչի աչքերը դեսուդեն էին պտտվում: Հարրին շրջվեց ու նայեց Կրամին, որը նրա հետևից մոտեցել էր ծառերին և տագնապով նայում էր Քրառուչին:

— Ի՞նչ է պատահել նրան:

— Գաղափար չունեմ, — մրթմրթաց Հարրին:

— Գիտե՞ս ինչ, դու լավ կանես, գնաս կանչես մեկնումեկին...

— Շամբլո՛ր, — հանկարծ գոռաց պարոն Քրառուչը: Նա ձեռքն առաջ մեկնեց ու ձանկեց Հարրիի պարեգոտի փեշը և նրան իրեն մոտ քաշելով,

նստեցրեց գետնին: Բայց հայացքն անորոշ ուղղված էր ինչ-որ տեղ Հարրիի գլխից վեր: — Ես պետք է... տեսնեմ... Դամբլդորին...

— Լա՛վ, — ասաց Հարրին, — եթե դուք ոտքի կանգնեք, պարոն Քրաուչ, մենք կարող ենք ձեզ ամրոց տանել...

— Ես... մի մեծ հիմարություն եմ... արել... — արտաշնչեց պարոն Քրաուչը: Նա բացարձակ խելագար տեսք ուներ: Աչքերն անդադար պտտվում էին ու ասես ուզում էին դուրս թռչել ակնակապիճներից, և թքի մի կաթիլ էր հոսում նրա ծնոտի վրայով: Նրա ասած յուրաքանչյուր բառն ասես մեծագույն ձիգերի ու ներքին ցավի հաշվին էր արտասանվում: — Պետք է... ասեմ... Դամբլդորին...

— Վե՛ր կացեք, պարոն Քրա՛ուչ, — բարձր ու հստակ ասաց Հարրին: — Վե՛ր կացեք, ես ձեզ կտանեմ Դամբլդորի մոտ:

Պարոն Քրաուչի աչքերը պտտվեցին ու կանգնեցին Հարրիի վրա:

— Ո՞վ ես... դու... — շշնջաց նա:

— Ես ուսանող եմ, — ասաց Հարրին, օգնության համար շրջվելով դեպի Կրամը, բայց Կրամը չէր շտապում ավելի մոտենալ և շատ նյարդային տեսք ուներ:

— Դու... նրա՞նք չես... — շշնջաց Քրաուչը ջղաձգվող բերանով:

— Ո՛չ, — ասաց Հարրին, գաղափար իսկ չունենալով, թե ինչի մասին է խոսում Քրաուչը:

— Դամբլդորի՞նն ես...

— Ճիշտ այդպես, — ասաց Հարրին:

Քրաուչը նրան ավելի մոտ էր ձգում իրեն: Հարրին փորձեց ազատել իր հագուստը Քրաուչի ճանկից, բայց նա շատ ուժեղ էր բռնել:

— Ձգուշացրու՛... Դամբլդորին...

— Ես Դամբլդորին այստեղ կբերեմ, եթե ինձ բաց թռնեք, — ասաց Հարրին: — Ուղղակի բաց թռեք շորս, պարոն Քրաուչ, և ես կվազեմ նրա հետևից...

— Շնորհակալություն, Ուի՛զերի, իսկ երբ վերջացնես, ինձ մի գավաթ թեյ բեր... Կինս ու որդիս շուտով կժամանեն... Այսօր համերգի ենք գնալու տեր և տիկին Ֆաջերի հետ:

Քրառուչը սկսեց կրկին շատ սահուն խոսել ծառերից մեկի հետ և կարծես այլևս բացարձակապես դադարեց նկատել Հարրիին, ինչից Հարրին այնքան զարմացավ, որ նույնիսկ չնկատեց, որ Քրառուն իրեն բաց էր թողել:

— Այո՛, որդիս վերջերս տասներկու հԱՄ է ստացել... Իրոք շատ ընդունակ երեխա է... Այո՛, շնորհակալ եմ... Այո՛, անշուշտ, անչափ հպարտանում եմ նրանով... Բե՛ր ինձ Անդրօյի Հրաշագործության նախարարից ստացված հուշագիրը... Կարծում եմ, իիմա ժամանակ կունենամ պատասխան գրելու համար...

— Դու մնա նրա հետ, — Հարրին ասաց Կրամին, — Ես կվազեմ Դամբլդորի հետևից... Ես արագ հետ կգամ... Ես գիտեմ, որտեղ է Դամբլդորի աշխատասենյակը...

— Խելագարվե՞լ է, — կասկածամտորեն հարցրեց Կրամը, վերից վար նայելով Քրառուին, որը դեռ կլանված խոսում էր ծառի հետ, ակնհայտորեն համոզված, որ խոսում է Փերսիի հետ:

— Ուղակի այստեղ մնա, — ասաց Հարրին՝ ոտքի կանգնելով Քրառուի կողքից, բայց նրա շարժումը կարծես ևս մեկ կտրուկ փոփոխություն հրահրեց պարոն Քրառուի մոտ, որն ուղակի ամուր գրկեց նրա ծնկները և սկսեց Հարրիին հետ ձգել, որ նա ծնկի գետնին՝ իր կողքին:

— Ինձ... մի՛ թողնիր... այստեղ... — շշնջաց նա՛ կրկին աչքերը դուրս թցնելով ակնակապիճներից, — Ես... փախել եմ... պետք է զգուշացնեմ... պետք է ասեմ... Դամբլդորին... Ես եմ մեղավոր... Ես եմ մեղավոր... Բերթան... մեռած է... Ես եմ մեղավոր... որդիս... իմ մեղքն է... ասա Դամբլդորին... Հա՛րի Փո՛թթեր... Սև լորդ... կրկին ուժեղացել է... Հարի Փոթթեր...

— Ես Դամբլդորին այստեղ կբերեմ, եթե բաց թողնեք ինձ, պարոն Քրառու, — ասաց Հարրին: Նա հուսահատ հետ նայեց Կրամին, — գուց օգնե՞ս ինձ...

Ծայրահեղ զգուշավոր տեսքով Կրամն առաջ քայլեց և պազեց գետնին պարոն Քրառուի կողքին:

— Ուղակի չթողնես, որ հեռանա, — ասաց Հարրին՝ ազատվելով պարոն Քրառուից: — Ես կվերադառնամ Դամբլդորի հետ:

— Ծտապի՛ր, — նրա հետևից կանչեց Կրամը, եթե Հարրին վագքով նետվեց դեպի ամրոցը: Մոտակայքում ոչ ոք չկար: Բեզմանը, Սեդրիկը և

Ֆլորան արդեն հեռացել էին: Հարրին հասավ քարե աստիճաններին և երեք թռչելով վեր վազեց ու անցավ մուտքի կաղնեփայտե դռնով, հետո վազեց մարմարե աստիճաններով դեպի երկողորդ հարկը:

Հինգ րոպե անց նա հատակին սահելով արգելակեց գարգոյլի արձանի մոտ, որը գտնվում էր ամայի միջանցքի վերջում:

— Լեմոն-շերբե՛թ, — շնչակտուր գոռաց նա:

Առնվազն մի անգամ այդ գաղտնաբառն աշխատել էր երկու տարի առաջ Դամբլդորի աշխատասենյակը մտնելու համար: Գաղտնաբառը ակնհայտորեն փոխվել էր, որովհետև գարգոյլի արձանը տեղից չշարժվեց, չարակամ հայացքով շաղափելով իր առջև կանգնած Հարրիին:

— Շարժվի՛ր, — գոռաց Հարրին, — դեհ բացվի՛ր...

Բայց Հոգվարթսում երբեք ոչինչ տեղից չի շարժվում միայն այն պատճառով, որ գոռում ես վրան, և Հարրին շատ լավ գիտեր, որ դրանից ոչ մի օգուտ չի լինի: Հարրին վերուվար նայեց մութ ու ամայի միջանցքով: Գուցե Դամբլդորը ուսուցչանոցու՞մ է:

Հարրին սկսեց որքան կարող էր արագ հետ վազել դեպի աստիճանները:

— Փոթթե՛ր...

Հարրին սահելով գետնին արգելակեց ու շրջվեց:

Սնեյփն էր հայտնվել գարգոյլի արձանի հետևում թաքնված քարե աստիճանների տակ: Պատը դանդաղ փակվում էր նրա հետևից նույնիսկ դեռ այն պահին, երբ նա գլխով նշան արեց Հարրիին, որ նա հետ զա:

— Ի՞նչ ես անում այստեղ, Փո՛թթեր...

— Ես պետք է տեսնեմ պրոֆեսոր Դամբլդորին, — հետ վազելով ասաց Հարրին և կրկին սահելով արգելակեց Սնեյփի առաջ: — Պարոն Քրաուչը... Հենց նոր եմ տեսել նրան... Անտառում է... Նա խնդրում է...

— Ինչե՞ր ես դուրս տալիս... — ասաց Սնեյփը՝ փայլեցնելով իր սև աչքերը, — Ինչի՞ մասին ես խոսում:

— Պարոն Քրաուչը... — գոռաց Հարրին, — Նախարարությունից... Նա շատ հիվանդ է... Անտառում է և ուզում է տեսնել Դամբլդորին... Դուք միայն ինձ ասեք գաղտնաբառ...

— Տնօրենը զբաղված է, Փո՛թթեր, — ասաց Սնեյփը իր բարակ շրթունքները ծռելով տիհած ժպիտի մեջ:

— Ես պետք է հայտնեմ Դամբլդորին... — գոռաց Հարրին:

— Դու ինձ չլսեցի՞ր, Փո՛թթեր:

Հարրին հատակ տեսնում էր, որ Սնեյփն ուղղակի վայելում է իրեն ինչ-որ բանում մերժելու հաձույքը, հատկապես այն պատճառով, որ Հարրին ակնհայտ խուճապի մեջ էր:

— Լսե՛ք, — բարկացած ասաց Հարրին, — Քրառուչի հետ ինչ-որ բան է կատարվել... Նա կարծես խելազարվել է... Նա ասում է, որ ուզում է զգուշացնել...

Այդ պահին Սնեյփի թիկունքում քարե պատն անձայն կողմ սահեց: Դամբլդորը հայտնվեց բացվածքի մեջ, երկար մուգ կանաչ պարեզոտով և թեթևակի հետաքրքրված արտահայտությամբ:

— Բա՞ն է պատահել, — հարցրեց նա՝ նայելով մե՛կ Հարրիին, մե՛կ Սնեյփին:

— Պրոֆե՛սոր, — արագ վրա տվեց Հարրին, առաջ անցնելով Սնեյփից, մինչև նա կիասցներ բերանը բացել: — Պարոն Քրառուչն այստեղ է... Նա Անտառում է և ուզում է խոսել ձեզ հետ:

Հարրին սպասում էր, որ Դամբլդորը կսկսի հարցեր տալ, բայց ի մեծագույն հանգստություն իրեն, Դամբլդորը ոչինչ չհարցրեց:

— Տա՛ր ինձ նրա մոտ, — արագ ասաց նա և ինքն առաջինը քայլեց երկար միջանցքով՝ Սնեյփին միայնակ թողնելով գարգոյլի արձանի մոտ:

— Ի՞նչ ասաց քեզ պարոն Քրառուչը, Հա՛րի, — հարցրեց Դամբլդորը, մինչ իջնում էին մարմարե աստիճաններով:

— Ասաց, որ ուզում է զգուշացնել ձեզ... Ասաց, որ ինքը մի սարսափելի բան է արել... Նա խոսեց իր որդու մասին... և Բերթա Չորկինսի... և... և Վոլդեմորթի... ինչ-որ բան ասաց Վոլդեմորթի ուժեղանալու մասին...

— Իրո՞ք, — ասաց Դամբլդորը և արագացրեց քայլերը՝ մտնելով ամրոցից դուրս տիրող անթափանց մթության մեջ:

— Նա իրեն նորմալ մարդու պես չէր պահում, — ասաց Հարրին վագելով Դամբլդորի կողքին: — Նա չգիտեր, թե որտեղ է գտնվում: Նա խոսում էր ինքն իր հետ, կարծես համոզված էր, որ խոսում է Փերսի Ուիզլիի հետ, իսկ հետո հանկարծ փոխվեց և ասաց, որ ուզում է տեսնել ձեզ... Ես Վիկտոր Կրամին եմ թողել նրա հետ:

— Կրամին թողել ես նրա հետ, — կտրուկ հարցրեց Դամբլդորը և սկսեց ավելի մեծ քայլեր անել, այնպես որ Հարրին ստիպված էր արագ վազել նրան հասնելու համար: — Ուրիշ որևէ մեկը տեսա՞վ պարոն Քրաուչին:

— Ոչ, — ասաց Հարրին, — ես ու Կրամը խոսում էինք, պարոն Բեգմանը վերջացրել էր պատմել մեզ երրորդ առաջադրանքի մասին, մենք մի քիչ հետ մնացինք, իսկ հետո ես տեսա պարոն Քրաուչին՝ Անտառից դուրս գալիս...

— Հիմա որտե՞ղ են նրանք, — ասաց Դամբլդորը, երբ Բոբատոնի կառքը հայտնվեց մթության միջից:

— Այնտե՞ղ, — ասաց Հարրին առաջ անցնելով Դամբլդորից, որպեսզի առաջնորդի դեպի ծառերի միջև ընկած բացատը: Քրաուչի ծայնը չէր լսվում, բայց նա հաստատ գիտեր, թե ուր էր գնում: — Այնքան էլ չէինք հեռացել Բոբատոնի կառքից... այստեղ պիտի լինեն, մոտակայքում... Վիկտո՞ր... — գոռաց Հարրին:

Պատասխան չեղավ:

— Նրանք այստեղ էին, — ասաց Հարրին, — նրանք հաստատ այս կողմում էին...

— Լումոս, — ասաց Դամբլդորը՝ լուսավորելով իր կախարդական փայտիկը և բարձր պահեց ձեռքի մեջ:

Լույսի նեղ ճառագայթն ընկավ ծառերից մեկի բնին, հետո մյուսին, լուսավորեց գետինը և հետո ընկավ մի զույգ ոտքերի վրա:

Հարրին ու Դամբլդորն առաջ վազեցին: Կրամը փռված էր գետնին: Նա կարծես գիտակցությունը կորցրել էր: Պարոն Քրաուչի հետքն էլ չէր երևում: Դամբլդորը կռացավ Կրամի վրա և զգուշությամբ բացեց նրա բիբերից մեկը:

— Քարացման հմայանքի է ենթարկվել, — կամաց ասաց նա, հետո շրջվեց ու նայեց շրջապատի ծառերին՝ կախարդական փայտիկի լույսի մեջ փայլեցնելով իր կիսալուսնաձև ակնոցի ապակիները:

— Զգնա՞մ օգնության հետևից, — ասաց Հարրին, — զգնա՞մ, կանչեմ մադամ Պոմֆրիին...

— Ո՛չ, — արագ ասաց Դամբլդորը, — մնա՛ այստեղ:

Նա բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը և ուղղեց դեպի Հագրիդի խրճիթը: Հարրին տեսավ, որ ինչ-որ արծաթագույն բան ժայթեց փայտիկի ծայրից ու շանթի պես անցավ ծառերի միջով մի շատ մեծ անմարմին թռչնի

պես: Հետո Դամբլդորը կրկին թեքվեց Կրամի վրա և իր կախարդական փայտիկն ուղղելով նրա կրծքին կամաց ասաց.

— Եներվա՛տե...

Կրամն աչքերը բացեց: Նա կարծես հարբած լիներ: Տեսնելով Դամբլդորին, նա փորձեց նստել, բայց Դամբլդորը ձեռքը դրեց նրա ուսին և ստիպեց պառկած մնալ:

— Նա հարձակվեց ինձ վրա, — կամաց ասաց Կրամը՝ ձեռքը տանելով դեպի գլուխը: — Այդ խելազար մարդը հարձակվեց ինձ վրա: Ես շրջվեցի, որ տեսնեմ, ուր գնաց Փոթերը, իսկ նա մեջքից հարձակվեց ինձ վրա:

— Մնա՛ պառկած ևս մի քանի րոպե, — ասաց Դամբլդորը:

Ամպրոպածայն քայլերով վազող Հագրիդը մտավ տեսադաշտի մեջ, կրնկակոխ իրեն հետևող ժանիքի հետ միասին: Հագրիդը ձեռքին պատրաստ բռնել էր իր արբալետը:

— Պրոֆեսոր Դամբլդո՛ր, — ասաց նա անհանգստությունից կլորացած աչքերով, — Հա՛րի... Ի՞նչ է պատահել...

— Հա՛գրիդ, գնա, այստեղ բեր պրոֆեսոր Կարկարոֆին, — ասաց Դամբլդորը: — Նրա ուսանողի վրա հարձակում է եղել: Դրանից հետո խնդրում եմ, կանչի՛ր պրոֆեսոր Մուդիին...

— Կարիք չկա, Դա՛մբլդոր, — ասաց մի խօպոտ մռունչ, — Ես արդեն այստեղ եմ... — Մուդին կախարդական փայտիկը լապտերի պես պահած, կաղալով գալիս էր նրանց ուղղությամբ:

— Գրողի տարած ոտքս, — կատաղած ասաց նա, — դուք ավելի շուտ տեղ հասաք... Ի՞նչ է կատարվել այստեղ... Սնեյփն ինչ-որ բան ասաց Քրառուչի մասին...

— Քրառուչի... — կրկնեց Հագրիդը:

— Կարկարոֆին բե՛ր, խնդրում եմ, Հա՛գրիդ, — կտրուկ ասաց Դամբլդորը:

— Oh, հա... Եղա՛վ, պրոֆե՛սոր... — ասաց Հագրիդն ու շրջվելով անհետացավ մութ ծառերի մեջ, ժանիքն էլ նրա հետևից:

— Չգիտեմ, թե իհնա որտեղ է Բարթի Քրառուչը, — Մուդիին ասաց Դամբլդորը, — բայց նրան պետք է անպայման գտնել:

— Ես կգբաղվեմ դրանով, — մռնչաց Մուդին և իր կախարդական փայտիկի լույսը դեպի անտառ ուղղելով, կաղալով խորացավ ծառերի մեջ:

Ո՞չ Դամբլդորը, ո՞չ Հարրին ոչ մի խոսք չասացին, մինչև չլսվեցին Հագրիդի ու ժանիքի վերադարձի ձայները: Կարկարոֆը շտապող քայլերով գալիս էր նրանց հետևից: Նա հագել էր իր կզաքիսե արծաթամազ մորթե թիկնոցը և շատ գունատ էր ու հուզված:

— Սա ի՞նչ է, — ճշաց նա տեսնելով գետնին փռված Կրամին և Դամբլդորին ու Հարրիին նրանց կողքին: — Ի՞նչ է կատարվում այստեղ...

— Ինձ վրա հարձակվեց, — ասաց Կրամը՝ նստելով գետնին ու գլուխը շփելով, — պարոն Քրաուչը... այդ մարդը...

— Քրաուչը հարձակվե՞ց քեզ վրա... Քրաուչը հարձակվե՞ց քեզ վրա... Հրաշամարտի դատավո՞րը...

— Իգո՞ր, — սկսեց Դամբլդոր, բայց Կարկարոֆն ասես ինքն իրեն աքլորացնելով, առաջ քաշեց իր մորթիները և գլուխն ընթռստ վեր ցցեց:

— Դավաճանությունն... — գոռաց նա՝ մատը ցցելով Դամբլդորի վրա: — Սա դավադրություն է: Դուք և ձեր Հրաշագործության Նախարարությունը դավադրաբար այստեղ եք կանչել մեզ կեղծ պատրվակով, Դամբլդո՞ր: Սա արդար մրցույթ չէ՞... Նախ դուք Փոթերին եք խցկում Մրցամարտի մեջ, թեև նա տարիքային սահմանին չի համապատասխանում... Իսկ հիմա Նախարարության ձեր բարեկամներից մեկը փորձում է շարքից հանել իմ չեմպիոնին: Այստեղ դավադրության և կորուպցիայի հոտ է գալիս, իսկ դու, Դամբլդո՞ր, կեղծավոր ձառեր ես կարդում միջազգային սերտ համագործակցության և հին տարածայնությունները մոռանալու մասին... այս, թե ինչ են մտածում ես:

Կարկարոֆը թքեց գետնին Դամբլդորի ոտքերի մոտ: Կես վայրկյան չանցած, կայծակի պես առաջ նետվելով, Հագրիդը մի ձեռքով բռնեց Կարկարոֆի մորթե օձիքից և օդ բարձրացնելով գամեց նրան մոտակա ծառերից մեկի բնին:

— Ներողություն խնդրի՞ր, — որոտաց Հագրիդը, մինչ Կարկարոֆը շնչառաւ ցնցվում էր օդում, կախված իր կոկորդը սեղմած Հագրիդի հուժկու բռունցքից:

— Հա՛գրիդ, ո՞չ... — գոռաց Դամբլդոր, աչքերով կրակ արձակելով:

Հագրիդը բաց թողեց Կարկարոֆին ծառին մեխած ձեռքը, և նա լաթե տիկնիկի պես ցած սահեց ու թրմիաց ծառի արմատներին, իսկ ծառից մի քանի ճյուղ ու տերև պոկվելով թափվեցին նրա վրա:

— Հա՛զրիդ, հենց իիմա Հարրիին հետ ուղեկցի՞ր ամրոցը, — չոր ասաց Դամբլդորը:

Ծանր շնչելով, Հագրիդը հայացքով շանթահարեց Կարկարոֆին.

— Գուցե լավ կլինի, որ ես էստեղ մնամ, Տնօրե՛ն...

— Դու Հարրիին հետ կուղեցկե՛ս ամրոցը, Հա՛զրիդ, — հաստատակամ կրկնեց Դամբլդորը: — Կտանե՛ս նրան ուղիղ Գրիֆինդորի աշտարակը: Եվ Հա՛րրի... ես ուզում եմ, որ դու այնտեղից դուրս չգաս... Ինչ էլ որ մտադիր էիր անել... Ինչ նամակ էլ, որ ուզում էիր ուղարկել, ամեն ինչ կսպասի մինչև վաղը առավոտ... Դու ինձ հասկացա՞ր...

— Ըըմ... Այո՛, — ասաց Հարրին զարմացած նայելով նրան: Ինչպե՞ս կարող էր Դամբլդորն իմանալ, որ հենց այդ պահին ինքը մտածում էր Շափյուղասարեկին ուղիղ Սիրիուսի մոտ ուղարկելու մասին, որպեսզի պատմի կատարվածի մասին:

— Ես ժանիքին կթողնեմ ձեզ հետ, Տնօրե՛ն, — ասաց Հագրիդը, սպառնալից հայացքը չկտրելով Կարկարոֆից, որը դեռ փռված էր ծառի տակ, ծառի արմատների միջև՝ խճճված իր մորթիների մեջ: — Ժանիք... Մնա՛... Գնացի՛նք, Հա՛րրի:

Նրանք երկուսով լուռ քայլեցին Բոբատոնի կառքի կողքով և սկսեցին բարձրանալ դեպի ամրոցը:

— Ո՞նց համարձակվեց, — մոնչաց Հագրիդը, երբ անցնում էին լճի մոտով, — ո՞նց համարձակվեց մեղադրել Դամբլդորին... Կարծես Դամբլդորն ընդունակ է նման բան անել... Կարծես Դամբլդորին պետք էր այդ մրցամարտը... Առաջին հերթին հենց Դամբլդորն ինքը չէր ուզում մասնակցել այդ Մրցամարտին... Տեղը չէր գտնում անհանգստությունից... Չեմ էլ հիշում, թե երբ եմ նրան էդքան անհանգիստ տեսել, ինչքան էդ գրողի տարած Մրցամարտի սկսվելու օրվանից... Իսկ դու՛... — հանկարծ որոտալից ասաց Հագրիդը, շրջվելով դեպի Հարրիին, որն անակնկալից ցնցվելով վարից վեր նայեց հսկային, — ի՞նչ գործ ունեիր էդ ցնդած Կրամի հետ... Հը... Ի՞նչ էիր գիշերով ման գալիս նրա հետ... Ախր նա Դարմսթենգից է, Հա՛րրի... Բա որ գլխիդ մի էնպիսի գրողի տարած չարադավք աներ, որ տեղնուտեղը շան-սատակ լինեիր... Ուրեմն Մուդիի դասերը հե՞չ... Ուրեմն ոչինչ քեզ չի սովորեցրե՞լ... Վեր ես կենում ու հետը մենակ-մենակ գիշերով անտառ ես գնում, հա՞...

— Կրամը լավ տղա է, — ասաց Հարրին, երբ բարձրանում էին շքամուտքի դահլիճ տանող աստիճաններով: — Նա բոլորովին էլ չեր փորձում ինձ վրա չարադրավք անել, նա ուղղակի ուզում էր խոսել Հերմիոնայի մասին...

— Հա՛... լավ հիշեցրի՛ր... մի երկու պինդ խոսք էլ նրան պիտի ասեմ, — ասաց Հագրիդը մռայլ դոփելով աստիճաններով: — Ինչքան քիչ առնչվեք էդ օտարների հետ, էնքան ավելի առողջ կլինեք: Հավատա՛ ասածիս...

— Բայց դու ինքդ շատ մտերիմ էիր մադամ Մաքսիմի հետ, — նյարդայնանալով ասաց Հարրին:

— Նրա անունը ինձ մոտ չտա՛ս, — որոտաց Հագրիդը և ասելիս մի պահ իրոք շատ սպառնալից տեսք ընդունեց: — Հիմա ես նրան լավ եմ ձանաչում: Փորձում էր նորից աչքս մտնել, որ պատմեմ, թե ինչ է լինելու Երրորդ առաջադրանքի ժամանակ... Կպատմե՛մ, բա չէ՛... Շա՛տ պիտի սպասի... Նրանցից ոչ մեկին չի կարելի վստահել...

Հագրիդն այնպիսի վատ տրամադրություն ուներ, որ Հարրին մեծագույն թեթևություն զգաց՝ ցտեսություն ասելով նրան Չաղ Կոմսուհու դիմանկարի առաջ: Նա ներս մագլցեց բացվածքով և շտապեց մի անկյունում նստած Ունի ու Հերմիոնայի մոտ, որպեսզի մանրամասն պատմի նրանց կատարվածի մասին:

ՃԱՌ

Գլուխ 29. Երազը

— Ես կարծում եմ, որ... — ճակատը շփելով ասաց Հերմիոնան, — կա'ն պարոն քրառուչը հարձակվել է Վիկտորի վրա, կա'ն ինչ-որ մեկը հարձակվել է նրանց երկուսի վրա, իենց այն պահին, երբ Վիկտորը գլուխը թեքել է:

— Դա քրառուչն է եղել, — միանգամից եզրակացրեց Ռոնը. — Այ, թե ինչու է անհետացել, երբ Հարրին ու Դամբլդորն այնտեղ են հասել: Ուղղակի փախել է:

— Ես այդպես չեմ կարծում, — ասաց Հարրին՝ գլուխն օրորելով: — Նա իրոք շատ թույլ էր... Նա ի վիճակի չէր նույնիսկ ապաերևութել կամ ինչ-որ ուրիշ նման բան անել:

— Քանի՞ անգամ պետք է ասեմ ձեզ, որ Հոգվարթսի տարածքում անհնար է ապաերևութելը, — ասաց Հերմիոնան:

— Լա՛վ... իսկ ի՞նչ կասեք այս վարկածի մասին... — բորբոքված շարունակեց Ռոնը, — Կրա՞մն է հարձակվել քրառուչի վրա... չէ՛, մինչև վերջ լսե՛ք... իսկ հետո ինքն իր վրա քարացնող հմայանք է կատարել...

— Իսկ մինչ այդ հասցել է նաև գոլորշիացնել պարոն քրառուչին, — սառն ասաց Հերմիոնան:

— Oh, հա՛...

Լույսը նոր էր բացվել: Հարրին, Ռոն և Հերմիոնան շատ վաղ էին դուրս եկել իրենց ննջարաններից և միասին շտապել բվանց՝ Սիրիուսին կատարվածի մասին մի երկուուր ուղարկելու համար: Նրանք կանգնած էին բվանցի պատուհանների մոտ և դիտում էին դեռ առավոտյան մշուշով ծածկված շրջակայքը: Բոլոր երեքն էլ գրեթե չէին քնել, ուռած աչքերով էին և գունատ, որովհետև մինչև լուսաբաց խոսում էին պարոն քրառուչի մասին:

— Մի անգամ էլ մանրամասն պատմի՛ր ամեն ինչ, Հա՛րրի, — ասաց Հերմիոնան. — Ի՞նչ ասաց պարոն քրառուչը:

— Արդեն ասել եմ, որ նրա ասածների մեջ այնքան էլ շատ իմաստ չկար, — պատասխանեց Հարրին: — Նա ասաց, որ ուզում է զգուշացնել Դամբլդորին ինչ-որ բանի մասին: Նա հստակ տվեց Բերթա Զորկինսի

անունը, և նրա կարծիքով Բերթան մեռած է: Նա անդադար ասում էր, որ ինքն է մեղավոր, որ դա իր մեղքն է... Հետո ինչ-որ անհասկանալի բան ասաց իր որդու մասին...

— Դեհ, որդու համար նա իրոք մեղավոր է, — ջգրոտ ասաց Հերմիոնան:

— Քրաուչը լրիվ խելազար էր... լրիվ ցնդել էր, — ասաց Հարրին: — Այնպիսի տպավորություն էր, ասես հավատացած էր, որ իր կինն ու որդին դեռ ողջ են և անդադար խոսում էր Փերսիի հետ Նախարարության գործերի մասին ու հրահանգներ էր տալիս նրան:

— Նորից ասա՛, թե նա ինչ ասաց Գիտես-թե-ում մասին, — մտազբաղ նայելով Հարրիին՝ ասաց Ոոնը:

— Արդեն ասել եմ, — ձանձրացած կրկնեց Հարրին, — Քրաուչն ասաց, որ նա ուժեղանում է...

Մի պահ բոլորը լռեցին: Հետո Ոոնը կեղծ վստահ ծայնով ասաց.

— Բայց ասում ես, որ խելքը տեղը չէր, ուրեմն նրա ասածների կեսը, ամենայն հավանականությամբ, բարբաջանք էր...

— Հենց այն պահին, երբ փորձում էր խոսել Վոլդեմորթի մասին, նրա խելքը լրիվ տեղն էր, — ասաց Հարրին՝ անտեսելով Ոոնի ակնարկը: — Նա հազիվ էր կարողանում երկու բառ իրար հետևից ասել, բայց դա միայն այն պահին, երբ թվում էր, թե ուշքի էր եկել ու գիտակցում էր, թե որտեղ էր գտնվում և ինչ էր ուզում անել: Նա անդադար կրկնում էր, որ ուզում է տեսնել Ղամբլդորին:

Հարրին հետ շրջվեց պատուհանից ու նայեց թվերի թառերին: Կեսից շատը դատարկ էին: Թվերը մերթընդմերթ խշոցով ու շրջունով թափահարելով թևերը, կտուցների մեջ սատկած մկներ բռնած, վերադառնում էին գիշերային որսից և զբաղեցնում իրենց թառաբաժինները:

— Եթե միայն Սնեյփին ինձ չուշացներ, — դառնացած ասաց Հարրին, — մենք կարող էինք ժամանակին տեղ հասնել: «Տնօրենը զբաղված է, Փո՛թթեր... Ի՞նչ ես դուրս տալիս, Փո՛թթեր...»... Եթե միայն չխանգարեր...

— Գուցե նա չէր ուզում, որպեսզի դուք ժամանակին այնտեղ հասնեք, — արագ ասաց Ոոնը: — Գուցե... մի րոպե... որքա՞ն արագ կկարողանար նա Անտառ հասնել... Կարո՞ղ էր քեզնից ու Ղամբլդորից շուտ այնտեղ հասնել:

— Ո՛չ, եթե միայն չի կարող չղջիկի կերպավոխվել... — ասաց Հարրին:

— Նրանից սպասելի է, — մրթմրթաց Ոոնը:

— Մենք պետք է գնանք պրոֆեսոր Մուլիի մոտ, — ասաց Հերմիոնան:

— Պետք է գնանք իմանանք, արդյոք չի՝ գտել պարոն Քրառուչին:

— Եթե Ելուզակների քարտեզը հետն էր, ապա շատ հեշտությամբ կկարողանար գտնել նրան, — ասաց Հարրին:

— Եթե միայն Քրառու արդեն հանդավարներից դուրս եկած չլիներ, — ասաց Ունը, — որովհետև քարտեզը Հոգվարթսի սահմաններից դուրս ցույց չի տալիս...

— Շշ՛շ... — հանկարծ ասաց Հերմիոնան:

Ինչոր մեկը բարձրանում էր Բվանոցի պտուտակածն աստիճաններով: Հարրին հստակ երկու հոգու ձայն լսեց, ովքեր կիսածայն խոսելով հետզհետե մոտենում էին:

— ...Դու գիտե՞ս, թե դա ինչպես է կոչվում... շանտաժ... Եթե նման բան անենք, ինքներս մեր գլխին մեծ փորձանք կբերենք...

— ...Հա, բայց մեզ ուրիշ ոչինչ չի մնում... Ինչքա՞ն կարելի է քաղաքավարի լինել... Ժամանակն է, որ նրա հետ իր լեզվով խոսենք... Նա հաստատ չի ուզենա, որպեսզի Հրաշագործության Նախարարությունում իմանան իր արածի մասին...

— Դու ինձ չես լսում... Եթե նման բան գրենք, դա կդաշնա շանտաժ...

— Հա՛, բայց հաստատ չես բողոքի, չէ՞ եթե արդյունքում մեր ուզածը լինի:

Բվանոցի դուռը շեշտակի բացվեց: Ֆրեդն ու Ջորջը մտան ներս և տեսնելով Հարրիին, Ունին ու Հերմիոնային, տեղում քարացան:

— Ի՞նչ եք անում այստեղ, — միաժամանակ հարցրին Ունը և Ֆրեդը:

— Նամակ ենք ուղարկում, — միաժամանակ պատասխանեցին Հարրին ու Ջորջը:

— Հիմա ի՞նչ եք դավադրում, — միաժամանակ ասացին Հերմիոնան ու Ֆրեդը:

Ֆրեդը ծիծաղեց:

— Եղա՛վ... Մենք չենք հարցնի ծեզ, թե դուք ինչ եք անում, եթե դուք էլ մեզ չհարցնեք, թե մենք ինչ ենք անում, — ասաց նա:

Ֆրեդի ձեռքին մի կնքված ծրար կար: Հարրին արագ նայեց ծրարին, բայց Ֆրեդը, դիտմամբ, թե պատահմանք այնպես շարժեց ձեռքը, որ հասցեատիրոջ անունը փակվեց:

— Դեհ, չենք համարձակվում այլս զբաղեցնել ծեզ, — ասաց նա շինծու քաղաքավարությամբ խոնարհվելով և ցույց տալով դուռը:

Ունը տեղից չշարժվեց:

— Ու՞ն եք շանտաժ անում, — հարցրեց նա:

Ժայտն անհետացավ Ֆրեդի դեմքից: Հարրին տեսավ, ինչպես Զորջը Ունին ժպտալուց առաջ մի արագ հայացք գցեց Ֆրեդին:

— Ի՞նչ իիմարություններ ես դուրս տալիս, ես միայն կատակ էի անում,
— թեթև ասաց նա:

— Հեք նման չէր կատակի, — ասաց Ունը:

Ֆրեդն ու Զորջը մինյանց նայեցին: Հետո Ֆրեդը շատ խիստ ասաց.

— Ես քեզ արդեն ասել եմ, Ու՞ն, որ երկար քիթ մեր գործերի մեջ չխորթես, եթե քթիդ ձևը քեզ դուր է գալիս: Թեև դժվար թե քո քթի նման քիթ ունեցողը կարող է ինքն իր տեսքով բավարարված լինել, բայց...

— Եթե դուք որևէ մեկին շանտաժ եք անում, ուրեմն դա նաև իմ գործն է,

— ասաց Ունը: — Զորջը ճիշտ էր ասում, որ ձեր գլխին փորձանք եք բերելու:

— Ասացի չէ՞՝, որ կատակ էի անում, — կրկնեց Զորջը և մոտենալով Ֆրեդին նրա ձեռքից թոցրեց ծրարն ու սկսեց կապել այն ամենամոտ գտնվող բվի տոտիկին: — Սկսել ես վերջերս շատ նմանվել քո սիրելի մեծ եղբորը: Մի քիչ էլ ու հաստատ դու էլ Ավագ կղառնաս:

— Ոչ մի դեպքում, — տաքացած ասաց Ունը:

Զորջը բվին տարավ պատուհանի մոտ ու դուրս բաց թողեց, հետո շրջվեց ու ժպտաց Ունին:

— Ուրեմն հերիք է մարդկանց խրատներ տաս, թե ոնց ապրեն: Կտեսնվե՞նք...

Զորջն ու Ֆրեդը դուրս եկան Բվանոցից: Հարրին, Ունը և Հերմիոնան լուր նայեցին մինյանց:

— Ի՞նչ եք կարծում, նրանք ինչ-որ բան գիտե՞ն այս ամենի մասին, — շշնչաց Հերմիոնան, — Քրառուչի և մնացածի...

— Ո՛չ, — ասաց Հարրին, — եթե այդքան լուրջ բան լիներ, նրանք որևէ մեկին կասեին: Նրանք կասեին Դամբլդորին:

Ունը սակայն իրեն տեղ չէր գտնում:

— Քեզ ի՞նչ է եղել, — հարցրեց Հերմիոնան:

— Դեհ... — դանդաղ ասաց Ռոնը, — չգիտեմ, կասեին թե չէ... Նրանք... նրանք ուղղակի մոլագարի պես միայն մի բանի մասին են մտածում վերջերս... Ինչպե՞ս փող աշխատել... Ես դա նկատեցի, երբ որոշ ժամանակ անդադար նրանց հետ էի լինում... դեհ... երբ ես ու դու... գիտես...

— Հա, երբ ես ու դու չեինք խոսում, — նրա փոխարեն վերջացրեց նախադասությունը Հարրին:

— Հա՛, բայց շանտաժը...

— Նրանք կլանված են այդ ծաղրատիկիների խանութի գաղափարով, — ասաց Ռոնը, — Սկզբում ես կարծում էի, որ նրանք դա ասում են միայն մամային ջղայնացնելու համար, բայց նրանք շատ լուրջ են վերաբերվում դրան: Նրանք իրոք ուզում են ծաղրատիկների խանութ բացել: Նրանց միայն մեկ տարի է մնացել Հոգվարթսն ավարտելու համար: Նրանք անդադար խոսում են, որ ժամանակն է մտածել ապագայի մասին, որ հայրիկը չի կարողանա օգնել իրենց, և որ գործ սկսելու համար իրենց նախնական կապիտալ է պետք:

Հերմիոնան սկսեց անհանգիստ տեսք ստանալ:

— Այո, բայց... կարծում ես նրանք օրենքը խախտող որևէ բան կանե՞ն, իրենց անհրաժեշտ ոսկին ձարելու համար... Իրոք, նման բան կանե՞ն...

— Բա չեն անի՞... — կասկածամտորեն հարցրեց Ռոնը: — Չգիտե՞մ... Կանոններ խախտելը նրանց այնքան էլ չի վախեցնում...

— Այո, բայց մենք խոսում ենք օրենքի մասին, — արդեն ծայրահեղ վախեցած ասաց Հերմիոնան: — Խոսքը ինչ-որ ապուշ դպրոցական կանոնի մասին չէ... Շանտաժի համար նրանք շատ ավելի լուրջ հետևանքների առաջ կկանգնեն, քան դպրոցական հմայապատիժը, Ռո՛ն... Գուցե լավ կանես, ասե՞ս Փերսիին...

— Խելքդ թօքրե՞լ ես, — ասաց Ռոնը, — պատմեմ Փերսիի՞ն... որպեսզի նա ինքն իրեն դնի քրառուչի տեղն ու անմիջապես մատնի՞ն նրանց:

Ռոնը պատուհանից դուրս նայեց՝ Ֆրեդի ու Ջորջի նամակը տարած բվի հետևից ու մտազբաղ ասաց.

— Եկեք գնանք նախաձաշի:

— Կարծում ես դեռ շատ շու՞տ է պրոֆեսոր Մուտիի մոտ գնալու համար, — հարցրեց Հերմիոնան, երբ սկսեցին իջնել աստիճաններով:

— Այո՛, — պատասխանեց Հարրին: — Նա դռան միջով կփոշիացնի մեզ, եթե դեռ լուսը չբացված քնից արթնացնենք: Նա կմտածի, որ առավոտ ծեզին եկել ենք իր վրա հարձակվելու, քանի դեռ ինքը խոր քնած է: Եկեք սպասենք:

Հրաշագործության պատմության դասը դեռ երբեք այդքան դանդաղ չէր անցել: Հարրին անդադար նայում էր Ոոնի ժամացույցին (իր փչացած ժամացույցը վերջապես հանել էր ձեռքից), բայց Ոոնի ժամացույցն այնքան դանդաղ էր աշխատում, որ ինքը կարող էր երդվել անգամ, որ այն նույնպես փչացել էր: Բոլոր երեքն էլ այնքան հոգնած էին, որ մեծագույն հաճույքով գլուխները կդնեին սեղաններին ու կքնեին: Նույնիսկ Հերմիոնան սովորականի պես գրառումներ չէր անում, այլ նստած էր գլուխը ձեռքին հենած՝ չտեսնող հայացքով նայելով պրոֆեսոր Բինզին:

Երբ զանգը վերջապես հնչեց, նրանք շտապեցին դուրս գալ միջանցք և առանց խոսելու քայլեցին ինքնապաշտպանություն սև ուժերից դասարանի ուղղությամբ և տեղ հասան հենց այն պահին, երբ պրոֆեսոր Մուտին դուրս էր գալիս դասասենյակից: Նա նույնքան հոգնած տեսք ուներ, որքան և իրենք: Մուտիի նորմալ աչքի կոպը հազիվ էր բացվում, և դրանից դեմքը նույնիսկ սովորականից էլ ավելի ծռված տեսք էր ստացել:

— Պրոֆեսոր Մուտի՞... — ձայն տվեց Հարրին, մինչ բազմության միջով մոտենում էին նրան:

— Ողջու՛յն, Փո՛թթեր, — մոնչաց Մուտին: Նրա կախարդական աչքը պտտվեց մի քանի առաջին դասարանցիների հետևից, ովքեր շատ նյարդային տեսքով շտապում են վայրկյան առաջ անցնել նրա կողքով, հետո հետ պտտվեց ու նայեց նրանց:

— Եկե՛ք ներս մտնենք:

Նա մի կողմ քաշվեց, որպեսզի ճանապարհ տա նրանց իր դատարկ դասարանը մտնելու համար և կաղալով ինքն էլ մտավ նրանց հետևից ու դուռը ծածկեց:

— Դուք գտա՞ք նրան, — առանց նախաբանի հարցրեց Հարրին, — ...պարոն Քրատէչին...

— Ո՛չ, — ասաց Մուտին: Նա մոտեցավ իր սեղանին, նստեց ու թերև հողոցով առաջ մեկնելով իր փայտե ոտքը, գրանից հանեց տափաշիշը:

— Իսկ քարտեզը ձեզ հե՞տ էր, — հարցրեց Հարրին:

— Անշու՛շտ, — ասաց Մուդին մի կում խմելով իր տափաշչից: — Անտառից հեռականչեցի ինձ մոտ, բայց նրա հետքն էլ չկար:

— Գուցե ապաերևութել էր, — ասաց Ռոնը:

— Ոչ ոք չի կարող ապաերևութել Հոգվարթսի տարածքում, Ռո՛ն, — ասաց Հերմիոնան, — նա կարող էր այլ եղանակներով անհետանալ, չէ՞՝ պրոֆեսոր:

Մուդիի կախարդական աչքը դողդողալով կանգնեց Հերմիոնայի վրա:

— Դու ևս կարող ես մտածել ավրորի կարիերայի մասին, — ասաց նա Հերմիոնային: — Ուղեղդ միշտ ճիշտ ուղղությամբ է աշխատում, Գրե՛յնջեր:

Հերմիոնան հաճույքից շառագունեց:

— Բայց նա անտեսանելի էլ չէր, — ասաց Հարրին, — քարտեզը ցույց է տալիս նույնիսկ անտեսանելի մարդկանց: Ուրեմն նա կարողացել է ինչ-որ կերպ դուրս գալ ամրոցի տարածքից:

— Բայց արդյոք ի՞նքն է դուրս եկել, — ասաց Հերմիոնան, — թե որևէ մեկն օգնել է նրան կամ փախցրել...

— Հա՛, ճիշտ է... Ինչ-որ մեկը կարող էր նրան կապել իր ցախավելի պոչին ու նրան հեռու տանել ամրոցից, չէ՞... — արագ ասաց Ռոնը՝ հույսով լի հայացքով նայելով Մուդին, ասես սպասում էր, որ Մուդին իրեն էլ ավրորի մասնագիտական ապագա կանխագուշակի:

— Մենք չենք կարծում, թե նրան առևանգել են, — մօնչաց Մուդին:

— Ուրեմն, — ասաց Ռոնը, — կարծում եք, որ նա Հոգմիդու՞մ է...

— Ուր ասեք կարող է լինել, — գլուխն օրորելով ասաց Մուդին, — միակ բանը, որ հաստատ գիտենք, այն է, որ նա ամրոցում չէ:

Մուդին ուժեղ հորանջեց, այնպես որ դեմքի սպիները ծգվեցին, և նրա ծուռ բերանը ցուցադրեց նաև մի շարք ատամների բացակայությունը: Հետո նա ասաց.

— Դամբլդորն ինձ պատմել է, որ դուք երեքդ շատ եք սիրում հետաքննություններ վարել, բայց քրառուչի համար ոչինչ չեք կարող անել: Հիմա Նախարարությունն է զբաղվում նրա որոնումներով: Փո՛թթեր, դու լավ կանես երրորդ առաջադրանքից բացի առայժմ ուրիշ բանի մասին չմտածես:

— Ի՞նչ, — ասաց Հարրին, — օհ, հա՛...

Նա դեռ մի անգամ նույնիսկ չէր մտածել լաբիրինթոսի մասին անցած գիշեր Կրամի հետ այնտեղից դուրս գալուց հետո:

— Ասած առաջին հերթին քեզ է վերաբերում, — ասաց Մուղին՝ նայելով ուղիղ Հարրիին և քորեց իր չսակրած ծնոտը: — Դամբլդորի պատմածներից երեսում է, որ առաջին անգամը չէ, որ հայտնվում ես նման իրավիճակներում: Առաջին դասարանում արդեն, մի շարք հմայապատճեշներ խախտելով հասել ու փրկել ես Փիլիսոփայական քարը, չէ՞...

— Մենք նրան օգնել ենք, — արագ ասաց Ռոնը, — ես ու Հերմիոնան:

Մուղին ժպտաց:

— Դեհ, եթե այս անգամ էլ օգնեք, ես շատ կզարմանամ, եթե Հրաշամարտի հաղթողը հենց նա չլինի, — ասաց Մուղին, — իսկ մինչ այդ... աչալուրջ զգոնություն, Փոթթեր... աչալուրջ զգոնություն:

Նա մի անգամ էլ երկար խմեց իր տափաշչից, և նրա կախարդական աչքը պտտվեց դեպի պատուհանը: Նրա պատուհանից երեսում էր Դարմսթենգի նավի գլխավոր առագաստի ձոճվող կայմը:

— Դուք երկուսդ... — ասաց նա իր նորմալ աչքը զամելով Ռոնի ու Հերմիոնայի վրա, — աչքներդ չկտրեք Փոթթերից, լա՞վ... Ես զգոն եմ, բայց միևնույն է, երեք զույգ աչքը մեկից լավ է:

ՀՀԸ

Սիրիուսն անմիջապես պատասխան ուղարկեց նրանց նույն բվով, որը վայրէջք կատարեց Հարրիի առաջ գրեթե միաժամանակ մեկ ուրիշ խարտյաշ բվի հետ, որը Հերմիոնային «Մարգարե» օրաթերթի հերթական համարն էր բերել: Նա վերցրեց թերթը, աչքի անցկացրեց առաջին մի քանի էջերը և բավարարված ասաց.

— Հ-հա՛... Քրառուչի մասին դեռ ոչինչ չգիտի, — հետո միացավ Ռոնին ու Հարրիին՝ անցած օրվա առեղծվածային իրադարձությունների մասին Սիրիուսի կարծիքը կարդալու:

ՀԱՅ

«Հարոի... քո կարծիքով այս ամենը խա՞ղ է...
Ինչի՞ մասին էիր մտածում Վիկտոր Կրամի հետ
գիշերով Անտառ գնալով...

Ուզում եմ, որ պատասխան նամակով խոստանաս, որ
այլևս ոչ մեկի հետ գիշերով ոչ մի զբոսանքի չես գնա:
Հոգվարթսում իինա մի անչափ վտանգավոր մեկը կա, և
ինձ համար միանգամայն պարզ է, որ այդ մեկը չէր ուզում,
որպեսզի Քրառուչը հանդիպի Դամբլդորի հետ, իսկ դու
մթության մեջ կանգնած ես Եղել նրանից ձեռքի
հեռավորության վրա: Քեզ կարող էին սպանել:

Քո անունը պատահաբար չի հայտնվել Հրո
գավաթում: Եթե որևէ մեկը փորձում է հարձակվել քեզ
վրա, ապա նրանք դրա համար ունեն ևս մեկ
հնարավորություն:

Ունի ու Հերմիոնայի մոտից հեռու չգնա՞ս: Դասերից
հետո Գրիֆինդորի աշտարակից դուրս չգա՞ս:

Պատրաստվի՞ր երրորդ առաջադրանքին: Պարապի՞ր
Քարացնող և Զինաթափող հմայանքները: Մի քանի ուրիշ
մարտական հմայանքներ նույնպես չեին խանգարի:
Քրառոչի համար այլևս ոչինչ չես կարող անել: Գլուխսդ
կախ հոգա միայն քո համար:

Ես սպասում եմ քո նամակին, որտեղ խնդրում եմ
խոստանաս, որ այլևս ինքնագլուխ ու անշրջահայաց ոչինչ
չես անի:

Սիրիուս»

ՀԱՅ

— Մի հարցնող լինի,թե ով է գլխիս խրատ կարդում, — ասաց Հարրին չափավոր վրդովմունքով և ծալելով Սիրիուսի նամակը դրեց գրպանը, — մոռացել է երկի, թե ինքն ինչեր է արել դպրոցում սովորելու տարիներին:

— Նա անհանգստանում է քեզ համար, — հանդիմանանքով ասաց Հերմիոնան, — Ճիշտ Մուտիի և Հագրիդի նման: Պետք է լսես նրանց:

— Ամբողջ տարի ոչ ոք ոչ մի փորձ չի արել ինձ վրա հարձակվելու համար, — ասաց Հարրին, — ոչ ոք ինձ ոչինչ չի արել...

— Բացի քո անունը Հրո գավաթի մեջ դնելուց, — ասաց Հերմիոնան: — Եվ ով էլ արել է, շատ հիմնավոր պատճառ է ունեցել դրա համար, Հա՛րի: Հարբուխը ճիշտ է: Գուցե նրանք դեռ սպասում են իրենց հիմնական հարվածը հասցնելու համար: Գուցե հենց երրորդ առաջադրանքի ժամանակ են ուզում վերջո՞ւ տալ:

— Լսե՞ք, — անհամբերությամբ ասաց Հարրին, — ասենք թե Հարբուխը ճիշտ է, և ինչ-որ մեկը քարացրել էր Կրամին՝ քրառուչին առևանգելու համար: Ուրեմն նրանք պետք է ծառերի հետևում լինեին, իենց մեր կողքին, Ճի՞շտ է... Բայց չգիտես ինչու սպասեցին մինչև ես հեռանամ, որպեսզի իրենց գործն անեն, չէ՞... Ուրեմն բոլորովին էլ ես չէի նրանց նշանակետը, գոնե այս անգամ:

— Նրանք չէին կարողանա դժբախտ պատահարի տեսք տալ դրան, եթե սպանեին քեզ Անտառում, — ասաց Հերմիոնան, — բայց եթե դու մեռնես երրորդ առաջադրանքի ժամանակ...

— Համենայնդեպս, նրանք չվախեցան Կրամի վրա հարձակվելուց, չէ՞...
— ասաց Հարրին, — ուրեմն ինչու՞ միաժամանակ ինձ էլ շարքից չհանեցին... Կարող էին նույնիսկ այնպես անել, որ մարդկանց աչքին երևար, իբր ես ու Կրամը մենամարտել ենք, կամ դրա նման մի բան:

— Հա՛րի, ես էլ չեմ հասկանում դա, — հուսահատորեն խոստովանեց Հերմիոնան, — ես միայն գիտեմ, որ շատ տարօրինակ բաներ են կատարվում, և ինձ այդ ամենը բոլորովին դուր չի գալիս... Մուտին ճիշտ է... Հարբուխը ճիշտ է... Դու պետք է պարապես երրորդ առաջադրանքի համար, և ինչքան շուտ սկսես, այնքան ավելի լավ... Եվ անպայման գրի՝ Հարբուխին ու խոստացի՛ր, որ կրկին ոչ մի տեղ չես գնա հետախուզելու կամ որևէ բան բացահայտելու նպատակով:

Հոգվարթսի հանդավարները երբեք դեռ այդքան հրապուրիչ չէին եղել, քան այդ օրերին, երբ Հարրին ստիպված էր խոստումի համաձայն մնալ ամրոցի ներսում: Հաջորդ մի քանի օրերին նա իր ամբողջ ազատ ժամանակն անց էր կացնում կամ գրադարանում՝ Հերմիոնայի ու Ռոնի հետ մարտական հմայանքներ որոնելով, կամ դատարկ դասարաններում, որտեղ նրանք մտնում էին գործնական պարապմունքների համար: Հարրին կենտրոնացած պարապում էր Քարացնող հմայանքի վրա, որը առաջ դեռ ոչ մի անգամ չէր կիրարել: Խնդիրն այն էր, որ գործնական պարապմունքը ենթադրում էր որ Ռոնը և Հերմիոնան որոշակի ինքնազնողություն պետք է անեին:

— Ի՞նչ կլինի, եթե առևանգենք Միսիզ Նորիսին, — երկուշաբթի օրը Ճաշի ժամին առաջարկեց Ռոնը՝ հմայախոսքերի դատարկ դասարանում հերթական փորձից հետո մեջքի վրա անշարժ փուլած հատակին: Հարրին դեռ նոր էր արթնացրել նրան արդեն իինգերորդ հարվածից հետո, և Ռոնը դեռ լրիվ ուշքի չէր եկել: — Մի քիչ էլ կատվի վրա կպարապես... կամ կարող ես կանչել Դորիին, Հա՛րի: Գրագ կգամ, որ նա ամեն ինչ կանի քեզ օգնելու համար: Ես չեմ բողոքում, չէ... — ասաց նա եռանդուն ոտքի կանգնելով ու շփելով հետույքը... — բայց վրաս մի անվնաս տեղ չի մնացել...

— Դու անդադար բարձերի կողքին ես ընկնում, — անհամբերությամբ ասաց Հերմիոնան, վերադասավորելով հատակին փուլած բարձերը, որոնք դեռ Հեռանետման հմայանքի գործնական պարապմունքից հետո մնացել էին պրոֆեսոր Ֆլիթվիքի պահարանում: — Ուղղակի փորձի՛ր ուղիղ մեջքի վրա ընկնել:

— Երբ մարդ քարացած է, չի կարող ընկնելու համար լավ նշան բռնել, Հերմիոնա, — բարկացած ասաց Ռոնը: — Գուցե մի քիչ էլ դու՝ փորձես:

— Ըստ, կարծում եմ, որ Հարրիի մոտ արդեն բավականին լավ է ստացվում, — շտապեց ասել Հերմիոնան, — իսկ Զինաթափելու հմայանքի համար նույնիսկ անհանգստանալու կարիք էլ չկա, որովհետև արդեն հազար տարի է, ինչ նրա մոտ գերազանց է ստացվում... Կարծում եմ, ժամանակն է, որպեսզի այս երեկո սկսենք մարտական հմայանքներով պարապել:

Նա նայեց այն ցանկին, որն իրենք կազմել էին գրադարանում:

— Այս մեկն ինձ դուր է գալիս, — ասաց նա, — սա կոչվում է Արգելակող հմայանք և կարող է դանդաղեցնել քեզ վրա հարծակվողի արագությունը, Հա՛րի: Արի՝ հենց սրանից էլ սկսենք:

Չանգը հնչեց: Նրանք արագ հետ նետեցին բարձերը Ֆլիթվիքի պահարանի մեջ և դուրս եկան դասարանից:

— Կիանդիպենք ընթրիքին, — ասաց Հերմիոնան և գնաց իր Արիֆմանտիկայի դասին, մինչ Հարրին ու Ռոնը ուղղվեցին դեպի Հյուսիսային աշտարակը, Բախտագուշակության դասի:

Միջանցքները ողողված էին վերին պատուհաններից ներս թափվող արևի պայծառ լույսով: Երկինքը դրսում այնքան վառ կապույտ էր, ասես ջնարակված լիներ:

— Թրելոնիի դասարանում իհմա բաղնիք է լինելու, նա իր բուխարին երբեք չի հանգնում, — ասաց Ռոնը, մինչ բարձրանում էին ուղղահայց արծաթե սանդուղքով:

Նա միանգամայն ճիշտ էր: Աղոտ լուսավորված սենյակում անտանելի շոգ էր: Բուրավետ կրակից ելնող գոլորշիներն ավելի ծանր էին, քան երբեք: Հարրիի գլուխը պտտվեց, մինչ նա քայլում էր դեպի ծանր վարագութած պատուհաններից մեկը, և քանի դեռ պրոֆեսոր Թրելոնին այլ ուղղությամբ էր նայում և/ զբաղված էր իր շալի ծայրն ազատելով իրեն դավաճանաբար բռնած լամպից, Հարրին մի մատնաչափ բաց արեց պատուհանը և տեղավորվեց փայլուն չթով երեսապատված բազկաթուներից մեկի մեջ, այնպես որ պատուհանից փչող գով քամին իր երեսին հասնի: Այդպես իրոք շատ հարմարավետ էր:

— Սիրելինե՞րս, — ասաց պրոֆեսոր Թրելոնին դասարանի առաջ նստելով իր թևավոր բազկաթունին և նայելով բոլորին իր հաստ ու մեծ ապակիներով ակնոցից անբնական մեծացած աչքերով, — մենք գրեթե վերջացրել ենք Մոլորակային բախտագուշակության թեման: Այսօր սակայն ձեզ գերազանց հնարավորություն է ընձեռվում Մարսի ազդեցությունը դիտարկելու համար, որովհետև այսօր այն շատ հետաքրքիր դիրքում է գտնվում: Բոլորդ այս կողմը նայե՞ք... Ես կմեղմացնեմ լույսը...

Նա թափահարեց իր կախարդական փայտիկը և լամպերը խամրեցին: Սենյակի լուսավորման միակ աղբյուրը մնաց բուխարու կրակը: Պրոֆեսոր Թրելոնին առաջ թեքվեց և աթուի տակից հանեց արեգակնային համակարգի

մի փոքր նմուշօրինակ, որը տեղավորված էր ապակյա գմբեթի մեջ։ Դա մի շատ գեղեցիկ իր էր։ Ինը մոլորակներն իրենց համապատասխան լուսիններով փայլվիում էին կրակագնդի պես առկայժող արևի շուրջը։ Բոլոր մոլորակները կախված էին օդում ապակյա գմբեթի տակ։ Հարրին ծուլորեն դիտում էր, թե ինչպես է պրոֆեսոր Թրելոնին մատով ցույց տալիս Մարսի ու Նեպտունի կազմած հիասքանչ անկյունը։ Ծանր բուրավետ օդը ալիք-ալիք ծփում էր նրա վրա, իսկ զով քամին փչում էր դեմքին պատուհանի գաղտնի բացվածքից։ Նա լսում էր, ինչպես է մի բգեզ թռչում վարագույրների հետևում։ Նրա կոպերը սկսեցին ծանրանալ և աչքերը փակվեցին…

Նա թռչում էր… Սավարնում էր նստած մի արծվաբվի մեջքին, ճեղքելով պարզ կապույտ երկինքը, դեպի բաղեղով պարուրված պատերով մի իին, իսկայական առանձնատուն, որը կանգնած էր մի անծանոթ բլրի գլխին։ Նրանք սկսեցին իջնել… իջան… իջան… Քամին հաճելի խփում էր Հարրիի դեմքին, վերջապես նրանք հավասարվեցին տան վերին հարկի մութ ու կոտրված ապակիներով մի պատուհանի հետ ու ներս մտան։ Արդեն թռչում էին կիսախավար միջանցքով դեպի միջանցքի վերջում գտնվող կիսաբաց դուռը… Նրանք ներս սլացան մի կիսախավար սենյակ, որի բոլոր պատուհանները ծածկված էին խլափեղկերով…

Հարրին այլևս արծվաբվի մեջքին չէր… Հիմա նա դիտում էր սենյակի ներսը, իսկ արծվաբուն թռավ դեպի սենյակի խորքում բուխարու առաջ թիկնակով դեպի իրեն շրջված բազկաթոռը… Բազկաթոռի կողքին հատակին երկու մութ մարմիններ էին երևում… Երկուսն էլ տարօրինակ էին շարժվում…

Այդ մարմիններից մեկը մի հսկայական օձ էր… Մյուսը՝ մարդ էր… մի կարծահասակ ձաղատ մարդ, ջրակալած աչքերով և սուր ու երկար քթով… Մարդը թնգթնգում էր ու հեկեկում՝ ուժասպառ ընկած բուխարու առաջ փռված կարպետին…

— Դու շատ բախտավոր ես, Մտրա՛կ, — բազկաթոռի միջից ասաց մի սառը և տհած բարձրահունչ ձայն։ — Դու շատ բախտավոր ես, իրոք։ Բարեբախտաբար, քո թույլ տված սխալն անդառնալի հետևանքներ չի ունեցել։ Նա մեռած է։

— Տե՛ր իմ… — շնչասպառ վնաց հատակին ընկած մարդը։ — Տե՛ր իմ, ես… ես այնքան ուրախ եմ… Ների՛ր ինձ…

— Նազի՞նի, — ասաց սառը ձայնը, — այսօր քո բախտը չբերեց: Այսօր ես չեմ կերակրի քեզ Մտրակով... բայց ոչինչ, ոչինչ... ի վերջո դեռ կա Հարրի Փոթթերը...

Օձը ֆշացրեց: Հարրին տեսավ, ինչպես առկայժեց նրա երկսայր լեզուն:

— Իսկ հիմա, Մտրա՛կ, — շարունակեց սառը ձայնը, — ուզում եմ քեզ հիշեցնել, թե ինչու չեմ ների քո թույլ տված ևս մեկ սխալը...

— Տե՛ր իմ... Ո՛չ... Աղաչու՛մ եմ...

Բազկաթոռի խորքից կախարդական փայտիկի ծայր ցցվեց: Այն ուղղված էր Մտրակի վրա:

— Քրու՛սիո, — ասաց սառը ձայնը:

Մտրակն այնպիսի աղիողորմ ճիչ արձակեց, ասես նրա մարմնի բոլոր նյարդերը իրկիզվեցին: Նրա ճիչը լցվեց Հարրիի ականջները, և ճակատի սպին տնքաց սուր ցավից: Հանկարծ նա լսեց իր սեփական ձայնը, նա նույնպես գոռում էր... Բայց Վոլդեմորթը կարող էր լսել նրան, Հարրին գիտեր, որ այդ նա էր բազկաթոռի մեջ նստած...

— Հա՛րրի, Հա՛րրի...

Հարրին աչքերը բացեց: Նա պառկած էր պրոֆեսոր Թրելոնիի սենյակի հատակին, և ձեռքերով բռնել էր ճակատը: Սպին դեռ այնքան ուժգին էր այրվում, որ աչքերն արցունքուտվել էին: Ցավն իրական էր: Ամբողջ դասարանը կանգնած էր նրա շուրջը: Ոտնը ծնկի էր եկել ու սարսափահար նայում էր նրա դեմքին:

— Քեզ ի՞նչ եղավ... Լա՞վ ես, — ասաց նա:

— Մի՞թե չես տեսնում, որ լավ չէ, — ասաց պրոֆեսոր Թրելոնին, խորապես ցնցված տեսքով: Նրա հսկայական աչքերը խոյացան Հարրիի վրա: — Ի՞նչ կատարվեց, Փո՛թթեր... Դա ի՞նչ էր... Նախազգուշացու՞մ... Հայտնությու՞ն... Ի՞նչ տեսար...

— Ոչինչ... — ստեց Հարրին ու նստեց հատակին: Նա զգաց, որ ոտքից գլուխ դողում է: Չէր կարող զսպել իրեն, որպեսզի շուրջը չնայի, որպեսզի չնայի պատերին մոտ խտացած ստվերներին: Վոլդեմորթի ձայնը այնքան մոտ հնչեց...

— Դու բռնել էիր սպիդ, — ասաց պրոֆեսոր Թրելոնին, — դու գալարվում էիր հատակին, և երկու ձեռքով բռնել էիր ճակատդ: Դեհ պատմի՛ր, Փո՛թթեր... Ես մեծ փորձ ունեմ նման գործերում:

Հարրին վեր նայեց նրան:

— Ես պետք է հիվանդանոցային աշտարակը գնամ, — ասաց նա: — Գլուխս ցավում է:

— Սիրելի ս, քեզ անկասկած գրգռեցին իմ սենյակում կուտակված կանխատեսողական ուժերի արտաքոց տատանումները, — ասաց պրոֆեսոր Թրելոնին: — Եթե հիմա հեռանաս, կարող ես գրկել երբեք ունեցածդ կանխատեսումի ամենամեծ հնարավորությունից...

— Ես ոչինչ չեմ ուզում տեսնել՝ բացի գլխացավի դեղից, — ասաց Հարրին:

Նա ոտքի կանգնեց: Դասարանը հետ-հետ գնաց: Բոլորն արտակարգ նյարդային վիճակում էին:

— Հետո կտեսնվենք, — կիսաձայն ասաց Հարրին Ռոնին, և վերցնելով իր պայուսակը ուղղվեց դեպի սահադրնակը, անտեսելով պրոֆեսոր Թրելոնիին, որի դեմքին մեծ հիասթափության արտահայտություն էր հայտնվել, ասես նրան մերժել էին մի բան տալ, ինչին նա ինքն իրեն արդարացիորեն արժանի էր համարում:

Սակայն հասնելով սանդուղքի ստորին աստիճանին Հարրին բոլորովին էլ հիվանդանոցային աշտարակի ուղղությամբ չգնաց: Նա ընդհանրապես այնտեղ գնալու ոչ մի մտադրություն չուներ: Սիրիուսը նրան ասել էր, թե ինչ պիտի անի, եթե սպիս կրկին սկսի ցավել, և Հարրին պատրաստվում էր կատարել նրա խորհուրդը: Նա վճռականորեն ուղղվեց դեպի Դամբլդորի աշխատասենյակը: Հարրին քայլեց միջանցքներով՝ մտածելով իր տեսած երազի մասին... Երազն այնքան վառ էր ու իրական, որքան այն մեկը, որից նա ճակատի ցավով արթնացավ Բեկտենիների նրբանցքում... Նա մտքում կրկին կադր առ կադր վերհիշեց երազը՝ փորձելով մտաբերել յուրաքանչյուր մանրութը... Նա լսել էր, թե ինչպես է Վոլդեմորթը մեղադրում Մտրակին ինչոր սխալ գործելու մեջ... Բայց բուն լավ լուր բերեց նրան... Մտրակի սխալը անդառնալի հետևանք չէր ունեցել... Ինչ-որ մեկը մահացել էր... Ուստի Մտրակը փրկվեց օծի ընթրիքը դառնալու պատժից... Եվ Վոլդեմորթը, որպես ուտելիք օծին նրա փոխարեն խոստացավ իրեն՝ Հարրիին...

Հարրին չնկատելով անցավ Դամբլդորի աշխատասենյակի աստիճանները պահպանող գարգոյլի արձանի մոտով: Հարրին աչքերը թարթեց, շուրջը նայեց և գլխի ընկնելով, թե ինչ էր արել շրջվեց ու հետ

քայլելով կանգնեց արձանի առաջ: Հետո նա հիշեց, որ ինքը չգիտի գաղտնաբառը:

— Ենոն-շերբե՞թ ... — անվստահ փորձեց նա:

Գարգոյլը տեղից չշարժվեց:

— Իավ, — ասաց Հարրին անթարթ նայելով արձանին, — Կարամել դուշես... Ըըմ... Ընկույզով նուզա... Մատուտակի մարմելադ... Շվշվան մեղրականիկ... Դրուբի-սուպեր-պղպջող-փչովի-ծամոն... Բերթի-Բոթի-ամեն-համի.... Oh n'չ, նա դրանցից չի սիրում... Հեյ, ի՞նչ կլինի, որ ուղղակի բացվես, հը՞... — բարկացած ասաց նա, — Ես պետք է նրան տեսնեմ...

Գարգոյլը տեղից չշարժվեց:

Հարրին քացով խփեց արձանին, ինչի արդյունքում միայն սեփական ոտքի բութ մատի անտանելի ցավ վաստակեց:

— Շոկոլադե գո՛րտ... — բարկացած գոռաց նա՝ մի ոտքի վրա թռվուալով, — շաքարած փետուր... Խավարասերով կողինաղ...

Գարգոյլը հանկարծ կենդանացավ ու մի կողմ ցատկեց: Նրա հետևում գտնվող պատն անձայն բացվեց: Հարրին ապշահար թարթեց:

— Խավարասերով կողինա՞ղ... — կրկնեց նա ապշահար, — Ես կատակ էի անում...

Հարրին առաջ շտապեց պատի մեջ բացված անցումով և ոտքը դրեց շարժասանդուղքի նման դեպի վեր շարժվող պտուտակածն աստիճաններին, որոնք նրան դանդաղ վեր տարան դեպի Դամբլդորի աշխատասենյակի բրոնզե թակիչով կաղնեփայտե դուռը:

Սենյակի ներսից ձայներ էին լսվում: Նա ցած քայլեց շարժվող աստիճաններից և տատանվելով ականջ դրեց ներսից եկող ձայներին:

— Դա՛մբլդոր, ների՛ր ինձ, բայց ես ոչ մի կապ չեմ տեսնում... Ընդհանրապես ոչ մի կապ չեմ տեսնում այդ ամենի միջև, — ասում էր Հրաշագործության նախարար Կորնիլիուս Ֆաջի ձայնը, — Լուդոն ասում է, որ Բերթան միանգամայն կարող էր ինչ-որ տեղ մոլորվել... Համաձայն եմ, որ վաղուց պետք է արդեն գտած լինեինք նրան, բայց միևնույն է, մենք սև ուժերի միջամտության ոչ մի ապացույց չունենք, Դա՛մբլդոր... Ընդհանրապես ոչ մի ապացույց չունենք... Իսկ ինչ վերաբերում է նրա անհետանալու և Բարթի Քրաուչի անհետանալու միջև եղած կապին...

— Իսկ ձեր կարծիքով ի՞նչ է պատահել Բարթի Քրաուչին, նախարա՞ր...

— ասաց Մուղիի մռունչի պես թավ ձայնը:

— Ես երկու տարբերակ եմ տեսնում, Ալա՛ստոր, — ասաց Ֆաջը, — կամ Քրաուչը վերջնականապես խելքը թոցրել է... ինչը, համոզված եմ, կիամաձայնեք ինձ հետ, շատ հավանական է, եթե հաշվի առնենք նրա անձնական կենսագրությունը... խելագարվել է և թափառում է ինչ-որ տեղ...

— Եթե այդպես է, ապա նա կայծակնային արագությամբ է թափառում, Կորնի՛լիուս, — շատ հանգիստ ասաց Դամբլդորը:

— Կամ... դեհ... — Ֆաջի ձայնը փոքր-ինչ տարակուսած հնչեց, — շատ բարի, ես իմ դատողությունը ինձ կպահեմ, քանի դեռ չեմ տեսել, թե որտեղ եք նրան գտել... Ասացիք, Բոբատոնի կառքի մոտակայքում էր... Դա՛մբլդոր, դու լա՞վ ես ճանաչում այդ կնոջը...

— Ես կարծում եմ, որ նա շատ տաղանդավոր մանկավարժ է և բանիմաց տնօրեն... և գերազանց է պարուն, — կրկին շատ հանգիստ ասաց Դամբլդորը:

— Դա՛մբլդոր, ես լուրջ եմ խոսում, — բարկացած արձագանքեց Ֆաջը,
— չե՞ս գտնում, որ Հագրիդի պատճառով նախապաշարված ես նրա նկատմամբ: Նրանք բոլորը չեն, որ անվնաս են... Եթե իրոք կարելի է Հագրիդին անվնաս համարել, հաշվի առնելով նրա հրեշային կառուցվածքը...

— Ես նույնքան կասկածներ ունեմ մադամ Մաքսիմի նկատմամբ, որքան կարող եմ ունենալ Հագրիդի, — կրկին շատ հանգիստ ասաց Դամբլդորը: — Կարծում եմ, հնարավոր է, որ հենց դու ես նախապաշարված, Կորնի՛լիուս:

— Կարո՞ղ ենք ավարտել այս խոսակցությունը, — մռնչաց Մուղին:

— Այո՛, այո՛... եկե՛ք իջնենք դեպքի վայրը, — անհամբերությամբ ասաց Կորնիլիուսը:

— Ո՛չ, հարցը դա չէ, — ասաց Մուղին, — ուղղակի Փոթթերն ուզում է քեզ հետ երկու խոսք փոխանակել, Դա՛մբլդոր: Նա կանգնած է քո դռան հետևում:

Ճաշ

Գլուխ 30. Հիշողությունների մաղք

Աշխատասենյակի դուռը բացվեց:

— Ողջու՞յն, Փո՛թթեր, — ասաց Մուրին, — ներս արի՞...

Հարրին ներս քայլեց: Նա առաջ մի անգամ արդեն եղել էր Դամբլդորի աշխատասենյակում: Դա մի շատ գեղեցիկ շրջանաձև սենյակ էր: Պատերին փակցված էին Հոգվարթսի բոլոր նախսկին տնօրենների և տնօրինուիհների դիմանկարները, ովքեր սովորաբար համաչափ շնչելով խոր քնած էին դիմանկարների շրջանակներում:

Կորնիլիուս Ֆաջը կանգնած էր Դամբլդորի սեղանի կողքին՝ սովորականի պես ուսերին գցած իր զոլավոր թվիդե թիկնոցը, իսկ ձեռքին բռնած իր բաց կանաչ գույնի գլանազիստը:

— Հա՛րի, — ուրախ ասաց Ֆաջը ընդառաջ գալով նրան, — ինչպե՞ս ես:

— Լավ եմ, — ստեց Հարրին:

— Մենք հենց նոր խոսում էինք անցած գիշեր Հոգվարթսի տարածքում պարոն Քրաուչի հայտնվելու մասին, — ասաց Ֆաջը, — դու էիր գտել նրան, չե՞:

— Այո՛, — ասաց Հարրին, հետո զգալով, որ իմաստ չունի ձևացնել, իբր ինքը ոչինչ էլ չի լսել նրանց խոսակցությունից, ավելացրեց. — սակայն ես մաղամ Մաքսիմին ոչ մի տեղ չեմ տեսել, և կարծում եմ, որ նրա համար շատ դժվար կլիներ այնտեղ ծառերի հետևում թաքնվելը, համաձայն չե՞ք:

Դամբլդորը ժպտաց Հարրիին Ֆաջի թիկունքից, և նրա աչքերը չարաճճի փայլատակեցին:

— Այո, այդպես է, — ասաց Ֆաջը փոքր-ինչ ջղայնացած, — մենք էլ պատրաստվում էինք այցելել դեպքի վայրը: Հա՛րի, ների՞ր մեզ... գուցե վերադառնաս դասիդ...

— Ես ուզում եմ խոսել ձեզ հետ, պրոֆե՛սոր, — արագ ասաց Հարրին՝ նայելով Դամբլդորին, որը նրան պատասխանեց մի խորաթափանց հայացքով:

— Ինձ այստեղ սպասի՞ր, Հա՛րիի, — ասաց նա: — Մեր հետաքննությունը երկար չի տևի:

Նրանք անխոս դուրս եկան սենյակից և իրենց հետևից ծածկեցին դուռը: Մեկ րոպեից Մուդիի փայտյա ոտքի թխկթխոցը մարեց, և Հարրին շուրջը նայեց:

— Ողջու՛յն, Ֆոքս, — ասաց նա:

Ֆոքսը պրոֆեսոր Դամբլդորի փյունիկն էր՝ նստած դռան մոտ իր ոսկյա թարին: Դա կարապի մեծության թռչուն էր, հրաշագեղ ալ կարմիր ու ոսկեգույն փետուրներով: Թռչունը թափ տվեց իր երկար հիասքանչ պոչը և մտերմաբար թարթելով՝ նայեց Հարրիին:

Հարրին նստեց Դամբլդորի սեղանի առաջ դրված աթոռներից մեկին: Մի քանի րոպե նստած մտածում էր այն ամենի մասին, ինչը քիչ առաջ լսել էր և դիտում ծեր տնօրենների ու տնօրինուիկների դիմանկարները, ովքեր խաղաղ փստփստացնում էին իրենց շրջանակներում: Հարրին կրկին շոշափեց ճակատի սպին, որն այլևս չէր ցավում:

Սակայն Դամբլդորի աշխատասենյակում նա իրեն շատ ավելի հանգիստ էր զգում, իմանալով, որ շատ շուտով կկարողանա պատմել նրան իր տեսած երազի մասին: Հարրին նայեց գրասեղանի հետևի պատերին: Բազմիցս կարկատված ու ծայրահեղ մաշված Տեսակավորող գլխարկը դրված էր դարակներից մեկի վրա: Նրա կողքին ապակյա տուփի մեջ դրված էր մի հրաշագեղ թուր, թանկարժեք քարերով զարդարված երախակալով: Հարրին անմիջապես ճանաչեց այդ թուրը: Ինքը մի անգամ հնարավորություն ունեցել էր օգտագործել այն դեռ երկրորդ դասարանում: Այդ թուրը ժամանակին եղել էր Գոդրիկ Գրիֆինդորի՝ Հարրիի միաբանության հիմնադրի թուրը: Հարրին երկար դիտեց այն, հիշելով ինչպես թուրն օգնեց իրեն հենց այն պահին, երբ ինքը կորցրել էր փրկության հույսը: Հանկարծ նա արծաթագույն լույսի մի ճառագայթ նկատեց, որը շողջողալով արտացոլվում էր ապակյա տուփի նիստերից: Հարրին շուրջը նայեց լույսի աղբյուրը տեսնելու համար և տեսավ, որ իր թիկունքում գտնվող մի մեծ սև պահարանի կիսաբաց դռնից վառ սպիտակ լույսի մի նեղ շերտ էր երևում: Հարրին սկզբում տատանվեց, նայեց Ֆոքսին, հետո ոտքի ելավ, մոտեցավ պահարանին ու բաց արեց դուռը:

Պահարանի ներսում մի մեծ քարե թաս էր դրված: Թասի պատերը դրսից ծածկված էին շատ հետաքրքիր զարդանախշ փորագրություններով, ռուներով ու խորհրդանշաններով, որոնք լրիվ անժանոթ էին Հարրիին: Արծաթափայլ սպիտակ լույսը գալիս էր թասի պարունակությունից, ինչի նման որևէ բան Հարրին կյանքում դեռ երբեք չէր տեսել: Անհնար էր ասել, արդյոք այդ նյութը գագ էր, թե հեղուկ: Այն սպիտակավուն էր ու արծաթափայլ և անդադար շարժման մեջ էր, ինչից նյութի մակերսը ծածկված էր մանրագույն խոյակներով ու ալիքներով, ճիշտ ինչպես ջրի մակերեսը անձրևի կամ շրջապտույտ քամու տակ, իսկ հետո նյութի մասնիկներն ամպիկների նման անջատվում էին մակերեսից, քուլա-քուլա գալարվում ու կրկին տարալուծվում մշուշային խիտ զանգվածի մեջ, որը կենտրոնաձիգ պտտվում էր՝ մերթ նմանվելով թանձր հեղուկի, մերթ խիտ գոլորշու... Հարրին հմայված էր այդ նյութի առեղծվածային տեսքով: Նա ուզում էր մատով դիաչել դրան, որպեսզի շոշափողական պատկերացում ստանար դրա նյութական զանգվածի մասին, բայց հրաշագործական աշխարհի հետ շփման չորս տարիների փորձը նրան հուշում էր, որ ձեռքը մտցնել մի անոթի մեջ, որը լի է իրեն անհայտ տարօրինակ նյութով, շատ հիմար արարք է, ուստի նա իր պարեգոտի ներքին գրպանից հանեց կախարդական փայտիկը, մի նյարդային հայացք նետեց սենյակին, հետ նայեց թասի պարունակությանը և փայտիկի ծայրը մի փոքր մտցրեց նյութի մեջ: Թասի պարունակության արծաթափայլ մակերեսի վրա մի պարզ կետ բացվեց, որի շուրջը նյութի միզամած փայլատ մակերեսն սկսեց շատ արագ պտտվել:

Հարրին գլուխն առաջ թեքեց, որպեսզի ավելի լավ տեսնի, թե ինչ կար թասի մեջ: Արծաթափայլ նյութը լրիվ թափանցիկ էր դարձել: Նա ցած նայեց թասի մեջ՝ ենթադրելով, որ պիտի տեսնի թասի քարե հատակը... և հանկարծ առեղծվածային նյութի մակերեսի տակ տեսավ մի հսկայական սենյակ, նույնիսկ մի դահլիճ, որի մեջ ինքը նայում էր ասես առաստաղին բացված շրջանաձև պատուհանի միջով:

Սենյակն աղոտ էր լուսավորված: Նա նույնիսկ մտածեց, որ այն կարող էր ստորգետնյա մի դահլիճ լինել, որովհետև պատերին ոչ մի պատուհան չէր երևում, միայն ջահեր էին ճիշտ այնպիսի ջահակալներում, ինչպիսիք կախված են Հոգվարթսի պատերին: Այնքան իջեցնելով դեմքը, որ հազիվ մի

մատնաչափի մնաց մինչև ապակենման նյութի մակերեսը, Հարրին տեսավ, որ սենյակը լի էր վհուկների ու կախարդների մեջ բազմությամբ, ովքեր շարք-շարք նստած էին սենյակի կենտրոնից սկսվող և ձագարածն բարձրացող ամֆիթատրոնի նստարաններին: Սենյակի ուղիղ մեջտեղում մի դատարկ բազկաթոռ էր դրված: Այդ բազկաթոռի տեսքի մեջ մի բան կար, ինչը Հարրիին ստիպեց անսովոր տիած զգացում ունենալ: Աթոռի բազկակալներին շղթաներ էին փաթաթված, ինչից կարելի էր եզրակացնել, որ այնտեղ նստողները սովորաբար շղթայվում էին աթոռին:

Ի՞նչ վայր էր դա... Անկասկած դա Հոգվարթսը չէր: Ամրոցում նա երբեք ոչ մի նման սենյակ չէր տեսել: Դեռ ավելին, այդ առեղջվածային սենյակում շարք-շարք նստարաններին նստած մարդիկ ակնհայտորեն մեծահասակներ էին, և բազմությունը մի քանի անգամ գերազանցում էր Հոգվարթսի ամբողջ ուսուցչական անձնակազմը: Բոլորը կարծես ինչ-որ բանի էին սպասում, նույնիսկ թեև Հարրին տեսնում էր միայն նրանց սրածայր գլխարկների գագաթները, բոլորը կարծես լարված նայում էին սենյակի անկյուններից մեկի ուղղությամբ, և ոչ մեկը ոչ մեկի հետ չէր խոսում:

Թասը շրջանածն էր, սակայն սենյակը, որը նա դիտում էր վերևից, քառակուսի էր, և Հարրին չէր տեսնում, թե ինչ էր կատարվում սենյակի անկյուններում: Նա ավելի մոտեցրեց դեմքը, գլուխն այնպես շրջելով, որպեսզի կարողանա տեսնել սենյակի անկյունները...

Քթի ծայրը քսվեց այդ տարօրինակ ապակենման նյութին, որի միջով նա նայում էր: Դամբլդորի աշխատասենյակը հանկարծ ուժեղ ցնցվեց: Հարրին զգաց, որ ինչ-որ գերբնական ուժ իրեն գլխիվայր առաջ նետեց թասի մեջ...

Բայց նրա գլուխը չհարվածեց թասի քարե հատակին: Նա սկսեց ընկնել ինչ-որ սառցե-սառն ու սև բանի միջով: Այնպիսի տպավորություն էր ասես իրեն դեպի ներս էր ծգում մի կենտրոնաձիգ շրջապտույտ...

Եկ հանկարծ նա հայտնվեց ամֆիթատրոնի պես շարված նստարանների վերին շարքում՝ նստարաններից մեկի ծայրին նստած: Նա վեր նայեց բարձր քարե առաստաղին՝ ակնկալելով տեսնել այն շրջանածն պատուհանը, որի միջով ինքը քիչ առաջ նայում էր, բայց այնտեղ ոչինչ չկար, միայն սև, ողորկ քար էր:

Ծանր ու արագ շնչելով, Հարրին շուրջը նայեց: Սենյակում գտնվող վհուկներից և կախարդներից ոչ մեկը նրան չէր նայում (իսկ սենյակում

առնվազն երկու հարյուր մարդ էր նստած): Ոչ ոք կարծես չէր էլ նկատել, որ մի տասնչորս-տարեկան-տղա ընկավ առաստաղից: Հարրին շրջվեց դեպի իր կողքի նստարանին նստած կախարդը և զարմանքից բարձր ճշաց, այնքան ուժեղ, որ ձայնը արձագանքեց պատերից ու առաստաղից՝ տարածվելով շատ լուր բայց բազմամարդ սենյակում:

Նա նստած էր Ալբուս Դամբլդորի կողքին:

—Պրոֆե՞սոր, —ասաց Հարրին, մեղավոր շշուկով, — ներեցե՞ք ինձ... Ես չի ուզում... Ես նայում էի ձեր պահարանում դրված թասի մեջ... ու ես... Որտե՞ղ ենք մենք...

Բայց Դամբլդորը ո՞չ շարժվեց, ո՞չ էլ որևէ բան ասաց: Նա կարծես չէր էլ նկատում Հարրիի ներկայությունը: Նստարաններին նստած մյուս բոլոր վիուկների ու կախարդների նման նա նույնպես նայում էր սենյակի անկյուններից մեկին, որտեղ մի դուռ կար:

Հարրին ապշահար նայեց Դամբլդորին, հետո նայեց լուր կենտրոնացած բազմությանը, հետո կրկին Դամբլդորին, և հետո նա գլխի ընկավ...

Հարրին արդեն մեկ անգամ էլ էր հայտնվել այնպիսի իրավիճակում, երբ իրեն ոչ ոք չէր տեսնում կամ լսում: Այդ ժամանակ նա հայտնվել էր մեկ ուրիշ անձնավորության հիշողությունների մեջ՝ ներս մտնելով մի հմայված օրագրի էջի միջով... և եթե միայն նա իրոք չէր սխալվում, ձիշտ դրա նման մի բան կրկին կատարվում էր իր հետ նաև այդ պահին...

Հարրին աջ ձեռքը բարձրացրեց, մի պահ տատանվեց, հետո եռանդուն թափահարեց այն Դամբլդորի դեմքի առաջ: Դամբլդորը նույնիսկ չթարթեց, ոչ էլ շրջվեց դեպի Հարրին, ոչ էլ ընդհանրապես շարժվեց: Իսկ դա Հարրիի կարծիքով ապացուցում էր նրա կասկածները, որովհետև Դամբլդորը նրան երբեք այդպես չէր անտեսի: Պարզ էր, որ նա ընկել էր ինչ-որ հիշողության մեջ, և իր կողքին նստած Դամբլդորը բոլորովին էլ հինգ րոպե առաջ իր տեսած Դամբլդորը չէր: Բայց դժվար թե այս հիշողությունը շատ վաղուց կատարված լիներ... Իր կողքին նստած Դամբլդորը նույնպես արդեն սպիտակահեր էր, ձիշտ ինչպես և իր ժամանակակից Դամբլդորը: Բայց ի՞նչ վայր էր դա: Ովքե՞ր էին այդ բոլոր վիուկներն ու կախարդները և ինչի՞ն էին սպասում...

Հարրին ավելի ուշադիր նայեց շուրջը: Սրահը, ինչպես և նա ենթադրեց վերևից նայելիս, ամենայն հավանականությամբ, գտնվում էր գետնի տակ...

Այն ավելի շատ նման էր զնդանի քան սենյակի: Օդը մի տեսակ ձնշող էր, սառն ու անհրապույր: Պատերին ոչ մի նկար չկար, ընդհանրապես ոչ մի հարդարանք չկար: Միայն ամֆիթատրոնի պես շարված նստարանների շարքերն էին, որոնք այնպես էին տեղադրված, որպեսզի նստողներին լավ երևա կենտրոնում գտնվող շղթաներով բազկաթոռը:

Մինչև Հարրին կիասցներ որևէ եզրակացություն անել այդ վայրի մասին, ոտնածայներ լսվեցին: Անկյունի դուռը բացվեց և երեք հոգի մտան ներս... կամ ճիշտ կլիներ ասել մեկ մարդ՝ երկու ազրայելների ուղեկցությամբ:

Հարրիի ներսը սառույցի պես քարացավ: Ազրայելները բարձրահասակ էին, կնգուղների տակ թաքնված դեմքերով, և օդի մեջ իրենց անոտ մարմիններով դանդաղ սահում էին դեպի սենյակի մեջտեղում դրված բազկաթոռը: Ամեն մեկն իր կողմից բռնել էր մարդու թևերից՝ անկենդան, ասես փտող ձեռքերով: Նրանց միջև քայլող մարդն այնպիսի տեսք ուներ, ասես ամեն վայրկյան կարող էր ուշաթափվել, և Հարրին չէր կարող մեղադրել նրան... Նա շատ լավ գիտեր, որ ուրիշի հիշողության մեջ ազրայելներն իրեն ձեռք չեն տա, բայց նաև չափազանց լավ էր հիշում նրանց ներկայության սահմուկեցնող ազդեցությունը: Ամֆիթատրոնի բազմությունը մի փոքր ցնցվեց, երբ ազրայելները մարդուն տեղավորեցին շղթաներով բազկաթոռի մեջ և սահելով դուրս եկան սենյակից: Դուռը շեշտակի փակվեց նրանց հետևից:

Հարրին ցած նայեց բազկաթոռին նստած մարդուն և տեսավ, որ դա Կարկարոֆն էր:

Ի տարբերություն Դամբլդորի, Կարկարոֆը շատ ավելի երիտասարդ էր երեսում: Նրա մազերն ու այծամորուսը լրիվ սև էին: Նրա հազին թանկարժեք մորթիներ չեն, այլ բարակ ու քրքրված պարեգոտ: Նա դողում էր: Մինչ Հարրին դիտում էր նրան, շղթաները հանկարծ փայլեցին և օձերի պես փաթաթվեցին Կարկարոֆի բազուկներին:

— Ի՞զոր Կարկա՛րոֆ, — ասաց մի չոր ձայն Հարրիի աջ կողմից: Հարրին շրջվեց ու տեսավ պարոն Քրաուչին, որը կանգնած էր իր շարքի մեջտեղում: Քրաուչի մազերը սև էին, դեմքի ոսկորները դեռ այնքան ցայտուն չեն, ինչպես վերջերս, նա քաջառողջ ու առույգ տեսք ուներ, — ձեզ բերել են Ազքաբանից՝ Հրաշագործության Նախարարության առաջ վկայություն

տալու համար: Դուք հայտնել եք ձեր դատավորներին, որ կարևոր անուններ եք ուզում բացահայտել մեզ:

Կարկարոֆն իր բազկաթորին ամուր կապված, որքան կարող էր մեջքն ուղղեց և ուղիղ նստեց:

— Այդպես է, սը՛ր, — ասաց նա, ու թեև նրա ձայնը շատ վախեցած էր, Հարրին միևնույն է, լսեց նրա ձայնի մեջ ծանոթ շողոքորթ փափկությունը, — Ես միայն ուզում եմ օգտակար լինել Նախարարությանը: Ես ուզում եմ օգնել... Ես գիտեմ, որ Նախարարությունը ամեն ինչ անում է Սև Լորդի վերջին օժանդակողներին ձերբակալելու համար... Ես պատրաստ եմ օգնել իմ ունեցած տեղեկություններով...

Չուսպ մրմունջ անցավ շարքերով: Կախարդներից ու վիուկներից շատերը մեծագույն հետաքրքրությամբ էին դիտում Կարկարոֆին, մյուսներն անվստահություն էին արտահայտում նրա նկատմամբ: Հետո Հարրին Դամբլդորի մյուս կողմից շատ հստակ լսեց մռնչոցի նմանվող մի ծանոթ ձայն.

— Տակա՛նք...

Հարրին առաջ թեքվեց, որպեսզի տեսնի Դամբլդորի կողքին նստած մարդուն: Գիծ-Աչք Մուլին էր... թեև բավականին նկատելի տարբերություն կար նրա արտաքինի մեջ՝ համեմատած Հարրիին արդեն ծանոթ ներկա տեսքի հետ: Երկու աչքերն էլ տեղում էին, և սարսափազդու կախարդական աչքը դեռ չկար: Նա ուղիղ նայում էր Կարկարոֆին, և նրա դեմքը ծայրահեղ զզվանք էր արտահայտում Կարկարոֆի նկատմամբ:

— Քրառուզը պատրաստվում է նրան բաց թողնել, — կամացուկ ասաց Մուլին Դամբլդորին: — Նա էս կեղտի կտորի հետ պայման է կապել: Վեց ամիս տևեց մինչև հետքը գտա ու բանեցի սրիկային, իսկ Քրառուզը պատրաստվում է բաց թողնել նրան, եթե միայն էս տականքն իրեն մի քանի նոր անուններ տա: Տեսնե՛նք, ինչ է ասելու: Ես, միևնույն է, նրան հետ կուղարկեի ազրայելների մոտ:

Դամբլդորը մի փոքր ձայն հանեց իր երկար ծուռ քթով:

— Ա՛հ, մոռացել էի, որ չես սիրում ազրայելներին, Ա՛լբուս, — ասաց Մուլին հեգնական ժպտալով:

— Ոչ, — հանգիստ պատասխանեց Դամբլդորը, — բոլորովին չեմ սիրում: Ես վաղուց այն կարծիքին եմ, որ Նախարարությունը մեծագույն սխալ է անում համագործակցելով այդ արարածների հետ:

— Բայց սրա նման տականքի համար... — կամացուկ ասաց Մուտին:

— Ասում ես, որ նոր անուններ ես ուզում բացահայտել, Կարկա՛րոֆ, — ասաց պարոն Քրաուչը, — կարող ես խոսել, խնդրե՛մ:

— Դուք պետք է հասկանա՞ք, — հապշտապ ասաց Կարկարոֆը, — որ Նա-ում-անունը-չպետք-է-տրվի միշտ գործել է մեծագույն գաղտնիությամբ... Նա գերադասում էր... ուզում եմ ասել, նրա կողմնակիցները գերադասում էին... և ես զղջում եմ... ես շատ եմ ափսոսում, որ երբեք ինքս ինձ համարել եմ նրանցից մեկը...

— Հեքիաթ մի՛ պատմիր, — քրթմնջաց Մուտին:

— ...Մենք երբեք չգիտեինք մյուսների անունները... Միայն նա ինքը գիտեր բոլորիս անունները...

— Շատ խորամանկն էր սրիկան... Գիտեր, որ քեզ նմանները շատ են, Կարկա՛րոֆ... քեզ նման ողորմելիները, ովքեր պատրաստ են մատնել իրենց բոլոր մեղսակիցներին սեփական կաշին փրկելու համար, — մրթմրթաց Մուտին:

— Բայց դու պնդում ես, որ որոշակի անուննե՞ր ես ուզում հայտնել մեզ, — ասաց պարոն Քրաուչը:

— Ես... Այո՛, ուզում եմ, — ասաց Կարկարոֆ՝ շունչը տեղը բերելով, — և հաշվի առե՛ք, որ նրանք, ում անունները կտամ, շատ կարևոր կողմնակիցներ են եղել: Իմ սեփական աչքերով եմ տեսել, ինչպես էին կատարում նրա հրամանները: Ես այս տեղեկությունները հայտնում եմ, որպեսզի ապացուցեմ, որ զղջում եմ... որ բացարձակապես հրաժարվել եմ նրանից... Իմ հոգին լի է ամենաանկեղծ, խորագույն զղջումով, այնքան խոր, որ բառեր չեմ...

— Անուննե՞րը... — նրա խոսքը չոր կտրեց պարոն Քրաուչը: Կարկարոֆը խոր շունչ քաշեց:

— Անտոնին Դո՛լիհով, — ասաց նա, — Ես... ես տեսել եմ, ինչպես էր նա կտտանքների ենթարկում բազմաթիվ մազլների և... և Սև Լորդի հակառակորդներին:

— ...Եվ ինքդ էլ օգնում էիր նրան, կեղտի կտո՛ր... — մրթմրթաց Մուտին:

— Մենք արդեն բացահայտել ենք Դոլիհովին, — ասաց Քրաուչը: — Նա ձերբակալվել է ձեզնից քիչ ավելի ուշ:

— Իսկապե՞ս, — ասաց Կարկարոֆը, աչքերը լայն բացելով, — Ես... Ես շատ ուրախ եմ...

Բայց նա բոլորովին ուրախ տեսք չուներ: Հարրիի համար ակնհայտ էր, որ այդ նորությունը մեծ ցնցում էր նրա համար: Իր տալիք անուններից մեկն արժեզրկվեց:

— Ուրի՞շ, — սառն ասաց Քրաուչը:

— Այո... Ոոզիե՞ր, — արագ ասաց Կարկարոֆը, — Էվան Ոոզիե՞ր:

— Ոոզիերը մեռած է, — ասաց Քրաուչը: — Նա նույնպես ձեզնից քիչ ավելի ուշ բացահայտվեց, սակայն գերադասեց կրվել ու սպանվեց մարտում:

— Մի կտոր էլ ինձնից տարավ իր հետ, — շշնչաց Մուտիին Հարրիի աջից, և երբ նա շրջվեց, որպեսզի նայի Մուտիին, տեսավ, որ նա Դամբլդորին ցույց է տալիս իր քթից պակասող մասը:

— Օօ՛հ... Ոոզիերը ստացել է իր արժանին, — ասաց Կարկարոֆը, ձայնի մեջ նկատելի խուճապով: Հարրին տեսավ, որ նա սկսել էր անհանգստանալ, որ իր տված տեղեկություններից ոչ մեկն արդեն արժեք չունի Նախարարության համար: Կարկարոֆի աչքերը նետվեցին դեպի անկյունի դուռը, որի հետևում անկասկած նրան էին սպասում ազրայելները:

— Ուրի՞շ... — ասաց Քրաուչը:

— Այո՛, — անմիջապես ասաց Կարկարոֆը, — Տրա՛վերս... Նա մասնակցեց Մաքֆինոնների սպանությանը... Մա՛լիբեր... Նա մասնագիտացել էր հմապերիուս անեծքի մեջ, և անթիվ անհամար մարդկանց ստիպում էր սարսափելի բաներ անել... Ոու՛քվուդ... Լրտես էր և Նրան-ում-անունը-չպետք-է-տրվի կարևոր տեղեկություններ էր հայտնում հենց Նախարարությունից:

Հարրին հստակ տեսավ, որ այս անգամ Կարկարոֆը ճիշտ նշանակետին էր խփել: Բազմության մեջ անհանգիստ ժխոր բարձրացավ:

— Ոուքվու՞դը, — ասաց պարոն Քրաուչը՝ զիխով նշան անելով իր առջև նստած վհուկին, որն ինչ-որ բան էր խզբզում մի կտոր մագաղաթի վրա: — Ավգուստուս Ոուքվուդը Առեղջվածների վարչությունի՞ց...

— Հենց ինքը, — շտապեց հաստատել Կարկարոֆը: — Ես համոզված եմ, որ նա տեղեկություններ էր հավաքում և՝ Նախարարությունից, և՝

Նախարարությունից դուրս շատ կարևոր դիրքեր զբաղեցնող հրաշագործներից...

— Տրավերսն ու Մալսիբերն արդեն ձերբակալված են, — ասաց պարոն Քրաուչը: — Շատ լավ, Կարկարոֆ, եթե միայն այդքանը, ապա քեզ կվերադարձնեն Ազքաբան մինչև մենք որոշում կայացնենք...

— Դեռ ո՞չ, — հուսահատորեն գոռաց Կարկարոֆը: — Սպասե՞ք, ես ուրիշ անուններ էլ ունեմ...

Հարրին նույնիսկ հեռվից ջահերի լուսի տակ տեսնում էր, որ նրա գունատ մաշկը ծածկվել է քրտինքի կաթիլներով, ավելի գունատվելով սև մազերի ու մորուքի ֆոնի վրա:

— Սնե՛յփը, — գոռաց նա, — Սեվերուս Սնե՛յփը:

— Սնեյփի անունը արդարացրել է այս Խորհուրդը, — սառն ասաց Քրաուչը, — նրա համար երաշխավորել է Ալբուս Դամբլդորը:

— Ո՛չ, — գոռաց Կարկարոֆը՝ ձգվելով իրեն աթոռին գամող շղթաների մեջ, — ես հավաստիացնում եմ ձեզ... Սեվերուս Սնեյփը մահակեր է:

Դամբլդորը տեղից ոտքի էր կանգնել:

— Ես արդեն վկայություն եմ տվել այդ կապակցությամբ, — շատ հանգիստ ասաց նա, — Սեվերուս Սնեյփն իրոք մահակեր է եղել: Սակայն նա միացել է մեր կողմին մինչև Լորդ Վոլդեմորթի անկումը և դարձել մեր հավատարիմ լրտեսը նրա ձամբարում՝ մեծագույն վտանգի ենթարկելով իր կյանքը: Նա այժմ ոչ ավելի մահակեր է, քան ես:

Հարրին շրջվեց ու նայեց Գիծ-Աչք Մուդիին: Նա խոր թերահավատության արտահայտությամբ նայում էր Դամբլդորի թիկունքին:

— Շատ լավ, Կարկարո՞ֆ, — սառն ասաց Քրաուչը, — քո օգնությունը հաշվի կառնվի: Այս Խորհուրդը կվերանայի քո գործը: Սակայն մինչև վերջնական որոշումը դու կվերադառնա Ազքաբան...

Պարոն Քրաուչի ձայնը մարեց: Հարրին շուրջը նայեց: Զնդանը հետզհետե անհետանում էր, կարծես տարալուծվում էր նոսր ծխի նման, ամեն ինչ խամրում էր, և նա տեսնում էր միայն իր սեփական մարմինը, մինչ մնացած ամեն ինչը կորչում էր մթության մեջ...

Իսկ հետո, զնդանը կրկին վերադառնավ: Հարրին նստած էր մեկ ուրիշ տեղում, կրկին ամենավերին շարքում, բայց հիմա պարոն Քրաուչը նրա ձախ կողմից էր: Մթնոլորտը կարծես լրիվ ուրիշ էր, հանգիստ, հանդարտ,

նույնիսկ ուրախ: Պատերի տակ նստած վիուկներն ու կախարդները խոսում էին միմյանց հետ, այնպիսի տպավորություն էր, ասես եկել են դիտելու ինչոր մարզական իրադարձություն: Առջևի շարքերից մեկում նստած վիուկներից մեկն իր վրա գրավեց Հարրիի ուշադրությունը: Այդ վիուկը կարծ կտրած դեղին մազեր ուներ և հագել էր վառ մանուշակագույն պարեգոտ: Նա բերանն էր դրել իր թունավոր կանաչ գույնի գրչափետուրի ծայրը: Անկասկած դա ավելի երիտասարդ Ռիտա Սքիթերն էր: Հարրին շրջվեց որպեսզի տեսնի Դամբլդորին, որն իրոք իր մյուս կողքին էր նստած, և ուրիշ պարեգոտ էր կրում: Պարոն Քրաուչը շատ ավելի հոգնած տեսք ուներ, և ասես ավելի դաժանացած լիներ ու ավելի նիհարած... Հարրին հասկացավ: Այս մեկն ուրիշ հիշողություն էր, ուրիշ օր էր... ուրիշ դատավարություն:

Անկյունի դուռը բացվեց, և սենյակ մտավ Լուդո Բեգմանը:

Սակայն այս մարդը բոլորովին էլ այն գիրացած Լուդո Բեգմանը չէր, որին գիտեր Հարրին, սա քվիդիչ խաղացողի լավագույն մարզական վիճակում գտնվող Լուդո Բեգմանն էր: Քիթը դեռ կոտրված չէր, նա բարձրահասակ էր, նիհար ու մկանուտ: Բեգմանը շատ նյարդային տեսք ուներ, երբ մոտեցավ ու նստեց աթոռին, սակայն աթոռը նրան չշղթայեց ինչպես Կարկարոֆին, և Բեգմանը, երևի սրտապնդվելով այդ հանգամանքից, շուրջը նայեց իրեն դիտող իրաշագործական բազմությանը, մի քանի ծանրթների ձեռքով արեց և նույնիսկ ժպտաց ինչ-որ մեկին:

— Լուդովիկ Բեգման, քեզ կանչել են Հրաշագործական իրավապահապան Խորհրդի առաջ պատասխանելու այն մեղադրանքներին, որոնք քո դեմ հարուցվել են մահակերների գործունեության առնչությամբ, — ասաց պարոն Քրաուչը: — Մենք լսել ենք քո դեմ ներկայացված փաստարկներն ու վկայությունները և շուտով որոշում կկայացնենք: Կարո՞ղ ես որևէ բան ավելացնել քո խոստովանությանը մինչև մեր դատավաճախ հայտարարումը:

Հարրին ականջներին չէր հավատում. Լուդո Բեգմանը մահակե՞ր...

— Ես միայն մի բան եմ ուզում ասել, — ասաց Բեգմանը անաչկոտ ժպտալով, — Ես գիտեմ... որ ինձ ապուշի նման եմ պահել...

Բազմության վիուկներից ու կախարդներից մի քանիսը ներողամտորեն ժպտացին: Սակայն պարոն Քրաուչը կարծես չէր կիսում նրանց

զգացմունքները: Նա անթարթ նայում էր Լուդո Բեգմանին ծայրահեղ անբարյացակամության և հակակրանքի արտահայտությամբ:

— Դեռ երբեք դրանից ճիշտ բան չես ասել, երիտասարդ, — Հարրիի հետևից ինչ-որ մեկը մրթնոթաց Դամբլդորի ականջին: Հարրին շրջվեց ու տեսավ իր հետևի շարքում նստած Մուդիին: — Եթե չիմանայի, թե որքան բութ է եղել դեռ մանուկ հասակից, կասեի, որ զիսին հասած Բրետներից մի քանիսն ընդմիշտ խափանել են նրա մտավոր կարողությունները...

— Լուդովիկ Բեգման, դու բռնվել ես Լորդ Վոլդեմորթին օժանդակողներին տեղեկույթ փոխանցելիս, — ասաց պարոն Քրաուչը: — Նման հանցանքի համար ես առաջարկում եմ ազատազրկում Ազքաբանում ոչ պակաս քան...

Բայց այդ պահին մի քանի բարկացած գոռոցներ լսվեցին շարքերի տարբեր կողմերից: Մի քանի վիուկներ ու կախարդներ տեղից վեր էին ցատկել և գլուխներն էին թափահարում, մի քանիսը նույնիսկ բռունցք էին ցույց տալիս պարոն Քրաուչին:

— Բայց ախր ես ձեզ ասել եմ, որ ես ոչ մի գաղափար չունեի, — հուսահատ գոռաց Բեգմանը բազմության գոռում-գոյզունից բարձր ձայնով և կլորացած կապույտ աչքերով նայելով Քրաուչին: — Ես նրանց մի կաթիլ էլ չեմ օգնել: Ծերուկ Ոուքվուդը հայրիկիս ընկերներից էր... Մտքովս երբեք չի անցել թե նա Գիտեք-թե-ում հետ է: Ես համոզված էի, որ տեղեկություն եմ հավաքում մեր կողմի համար: Իսկ Ոուքվուդն անդադար խելքս ուտում էր Նախարարությունում ինձ գործի տեղավորելու խոստումներով... Երբ տարիքս այլևս թույլ չտա քվիդիչ խաղալ, դեհ, գիտեք... Հո, ամբողջ կյանքում գլուխս բրետներին դեմ չեմ տալու...

Բազմության միջից ծիծաղի ձայներ լսվեցին:

— Դատավճիռը կորվի քվեարկության, — սառն ասաց պարոն Քրաուչը: Նա շրջվեց դեպի զնդանի աջակողմյան ծայրը: — Դատավորներին խնդրում եմ ձեռք բարձրացնել... Եթե համաձայն եք բանտարկության...

Հարրին նույնպես նայեց դեպի զնդանի աջակողմյան ծայրը: Դատավորներից ոչ մեկը ձեռք չբարձրացրեց: Շարքերուն նստած վիուկներից ու կախարդներից շատերը սկսեցին ծափահարել: Դատավորների շարքում նստած վիուկներից մեկը ոտքի կանգնեց:

— Այո՞, — հաչողի պես նետեց Քրաուչը:

— Մենք ուզում ենք շնորհավորել պարոն Բեգմանին անցած շաբաթ օրը Թուրքիայի դեմ Անգլիայի քվիդիչի հավաքականի կազմում ցուցաբերած հիասքանչ խաղի համար, — մի շնչով ասաց Վիուկը:

Պարոն Քրառուչը ծայրահեղ կատաղած տեսք ուներ: Ամբողջ զնդանը զրնգում էր ծափակարություններից: Բեգմանը ոտքի կանգնեց ու ժպտալով խոնարհվեց չորս կողմերին:

— Ողորմելիի մեկը, — նետեց պարոն Քրառուչը, նստելով Դամբլդորի կողքի աթուին, մինչ Բեգմանը դուրս էր գալիս զնդանից: — Ուրքվուդը նրան գործի կտեղավորի, բա չէ՛... Այն օրը, երբ Լուդո Բեգմանը մտնի Նախարարություն, կինի Նախարարության պատմության մեջ ամենախայտառակ օրը...

Եվ զնդանը կրկին տարալուծվեց ու անհետացավ... Երբ այն նորից վերադարձավ, Հարրին շուրջը նայեց: Ինքն ու Դամբլդորը նստած էին պարոն Քրառուչի կողքին, բայց մթնոլորտն այս անգամ չէր էլ կարող ավելի տարբեր լինել նախորդ իրավիճակից: Բացարձակ լռություն էր տիրում, որը խախտում էին միայն պարոն Քրառուչի մյուս կողքին նստած անչափ հիվանդագին ու եթերային տեսքով նիհար վիուկի հեկեկոցները: Նա դողացող ձեռքերով թաշկինակը սեղմել էր բերանին: Հարրին նայեց Քրառուչին և տեսավ, որ նա ավելի գունատ էր, ավելի նիհար ու հոգնած, քան նախորդ միջադեպում: Նրա այտի մկանը նյարդային ցնցվում էր:

— Նե՞րս բերեք նրանց, — ասաց նա, և նրա ձայնն արձագանքեց լուռ զնդանում:

Անկյունի դուռը կրկին բացվեց: Վեց ազրայելներ ներս մտան՝ այս անգամ շրջապատած ներս բերելով չորս մարդկանց: Հարրին տեսավ, որ բազմությունից մարդիկ շրջվում էին, որ նայեն պարոն Քրառուչին: Մի քանիսն ինչ-որ բան էին շշնջում միջյանց:

Ազրայելները չորսից յուրաքանչյուրին նստեցրին սենյակի կենտրոնում տեղադրված շղթայակապ բազկաթոռների մեջ: Չորսից մեկը լայնաթիկունք և ամուր կազմվածքով մի տղամարդ էր, որը բութ հայացքով անթարթ նայում էր Քրառուչին: Մյուսն ավելի նիհար էր և շատ ավելի նյարդային ու անհանդաս, և նրա աչքերն անդադար դեսուդեն էին նետվում բազմության վրա: Երրորդը կին էր՝ երկար, փայլուն ու խիտ սև մազերով և ծանր կոպերի տակից հանգիստ նայող մեծ ու մութ աչքերով, և նա այնպես նստեց իր

շղթայակապ աթոռին, ասես բազմեց թագավորական գահին: Չորրորդը մի պատանի էր, հազիվ քսան տարեկան, որն անսահման վախեցած տեսք ուներ ու կարծես ցնորված լիներ: Տղան նկատելի դողում էր, նրա հարդագույն երկար մազերը խառնիխուռն թափված էին դեմքին, պեպեններով ծածկված մաշկն անկենդան գունատ էր: Քրառուչի կողքին նստած եթերային տեսքով փոքրամարմին վիուկը սկսեց նստած տեղում հետուառաջ ճոճվել՝ անդադար հեկեկալով թաշկինակի մեջ:

Քրառուչը ոտքի կանգնեց: Նա ցած նայեց իր դիմաց նստած քառյակին, և նրա դեմքին միայն ատելություն կար:

— Դուք այստեղ եք բերվել Հրաշագործական Իրավապահպան Խորհրդի առաջ, — հստակ ասաց նա, — որպեսզի վճիռ կայացվի ձեր զազրելի հանցագործությունների կապակցությամբ...

— Հայրի՛կ, — ասաց հարդագույն մազերով պատանին, — հայրի՛կ... խնդրու՞մ եմ...

— ...որոնց նման ոճիրների մասին մենք դեռ երբեք չեինք լսել այս դատարանում, — շարունակեց Քրառուչը, ձայնը փոքր-ինչ բարձրացնելով: — Մենք լսել ենք ձեր դեմ ներկայացված փաստարկներն ու վկայությունները: Դուք բոլորդ մեղադրվում եք ավոր Ֆրենկ Լոնգբոթոմին առևանգելու... և Քրուսիատուս անեծքով կտտանքների ենթարկելու մեջ, որպեսզի նրանից տեղեկություն կորզեք ձեր աքսորյալ տիրոջ՝ Լորդ Վոլդեմորթի ներկային գտնվելու վայրի մասին...

— Հայրի՛կ, ես նման բան չեմ արել, — ներքեսից գոռաց շղթայված պատանին: — Ես նման բան չեմ արել, երդվում եմ, հայրի՛կ... ինձ հետ մի՛ ուղարկիր ազրայելների մոտ...

— Դուք մեղադրվում եք նաև, — արդեն որոտածայն գոռալով ասաց պարոն Քրառուչը, — Ֆրենկ Լոնգբոթոմի կնոջը Քրուսիատուս անեծքի միջոցով կտտանքների ենթարկելու մեջ, որպեսզի նրանից կորզեք ձեր ուզած տեղեկությը, երբ ամուսինը հրաժարվել էր համագործակցել ձեզ հետ: Դուք պատրաստվում էիք վերականգնել Լորդ Վոլդեմորթի իշխանությունը, և շարունակել ձեր վայրենի բռնությամբ լի գոյությունը, ինչպես ապրում էիք նրա իշխանության օրոք: Հիմա ես խնդրում եմ դատավորներին...

— Մայրի՛կ, — գոռաց պատանին, և եթերային տեսքով վիուկը սկսեց հետուառաջ ճոճվելով խոլ ծայնով ողբալ, — մայրի՛կ, կանգնեցրու՛ նրան... Մայրի՛կ, ես նման բան չեմ արել... Ես նրանց հետ չեմ եղել:

— Հիմա ես խնդրում եմ դատավորներին... — գոռաց պարոն Քրառոչը, — բարձրացնել ձեռքերը, եթե կարծում են, որ դուք արժանի եք Ազգաբանում ցմահ բանտարկության:

Չնդանի աջ պատի տակ նստած բոլոր վիուկներն ու կախարդները միահամութ բարձրացրին ձեռքերը: Մյուս պատերի տակ շարք-շարք նստած բազմությունը սկսեց ծափահարել, ճիշտ ինչպես Բեգմանի համար, բայց այս անգամ մարդկանց դեմքերին դառը բավարարություն էր երևում:

— Ո՛չ.... մայրի՛կ, ո՛չ... Ես ոչինչ չեմ արել, ես ոչինչ չեմ արել... Ես չգիտեի... Մի՛ ուղարկեք ինձ այնտեղ... Մայրի՛կ, մի թողնիր, որ նա ինձ այնտեղ ուղարկի...

Ազրայելներն անձայն ներս էին մտնում: Պատանու երեք ընկերակիցները լուր վեր կանգնեցին իրենց տեղերից: Ծանր կոտերով կինը անթարթ նայեց Քրառոչին ու գոռաց.

— Սև Լորդը կվերադառնա՛, Քրա՛ուչ... Ազգաբան ուղարկի՛ր մեզ... Մենք կսպասե՛նք... Նա կվերադառնա՛ ու կգա՛ մեր հետևից... Նա կհատուցի՛ մեր տառապանքների համար... Նա կպարզեատրի՛ մեզ, իր բոլոր կողմնակիցներից ավելի շատ... Միայն մենք ենք նրան հավատարիմ մնացել... Միայն մենք փորձեցինք գտնել նրան...

Բայց տղան դիմադրում էր ազրայելներին, փորձում էր հետ վանել նրանց իրենից, թեև Հարրին տեսնում էր, որ նրանց ուժասպառ անող սառցաշունչ ներկայությունն անգամ քամում էր պատանու ուժերը: Բազմությունը ուժեղ գոռում-գոյզուն էր բարձրացրել: Ծատերը ոտքի էին կանգնել և պատասխան սպառնալիքներ էին գոռում սրահից դուրս եկող կնոջ հետևից, իսկ տղան շարունակում էր պայքարել:

— Ես քո որդի՛ն եմ, — գոռում էր նա Քրառոչին, — Ես քո որդի՛ն եմ...
— Դու իմ որդին չե՞ս, — հանկարծ որոտածայն գոռաց պարոն Քրառոչը՝ աչքերը սարսափելի չռելով, — Ես որդի չունե՛մ:

Նիհարակազմ վիուկը, որը նստած էր նրա կողքին, աղիողորմ ճչաց և ուշաթափվեց նստած տեղում: Քրառոչը նույնիսկ չնկատեց:

— Տարե՛ք նրանց այստեղից, — թուք ցայտելով գոռաց Քրառօչը ազրայելներին, — տարե՛ք նրանց, և թող հավիտյան փտեն բանտում:

— Հայրի՛կ, հայրի՛կ... Ես նրանց հետ չեմ եղել... Ո՛չ, ո՛չ... Հայրի՛կ, խնդրում եմ...

— Կարծում եմ, Հա՛րի, ժամանակն է, որպեսզի վերադառնաս իմ աշխատասենյակը, — մի կամաց ձայն ասաց Հարրիի ականջին:

Հարրին ցնցվեց ու շուրջը նայեց: Հետո կրկին նայեց իր կողքին նստած Դամբլդորին:

Նրանից աջ նստած էր Ալբուս Դամբլդորը և դիտում էր, ինչպես են ազրայելները քարշ տալով սրահից դուրս տանում Քրառօչի որդուն... բայց կար ևս մեկ Ալբուս Դամբլդոր, որը նստած էր ձախ կողմում և նայում էր իրեն:

— Արի՛, — ասաց ձախ կողմի Դամբլդորը և, ձեռքը դնելով Հարրիի արմունկի տակ, դեպի իրեն ծգեց նրան: Հարրին զգաց, որ օդ բարձրացավ, և զնդանը սկսեց աներևութանալ նրա շուրջը: Մի պահ ամեն ինչ սկացավ, իսկ հետո նա ասես օդի մեջ դանդաղ գլուխկոնծի տվեց ու հանկարծ ոտքերի վրա վայրէջք կատարեց՝ կուրացնող արևային լույսով ողողված Դամբլդորի աշխատասենյակում: Քարե թասը մեղմ առկայծում էր նրա առաջ՝ բաց դռնով պահարանի մեջ դարակին դրված, իսկ Ալբուս Դամբլդորը կանգնած էր նրա կողքին:

— Պրոֆե՛սոր, — շնչասպառ ասաց Հարրին, — Ես գիտեմ, որ սխալ բան եմ արել... Ես չպետք է... բայց Ես չէի ուզում... ինքն իրեն ստացվեց... Պահարանի դուռը բաց էր, և Ես...

— Ես քեզ լրիվ հասկանում եմ, — ասաց Դամբլդորը: Նա վերցրեց թասը, տարավ իր գրասեղանի մոտ ու, դնելով գրասեղանի ողորկ փայլեցված երեսին, նստեց իր աթոռին: Նա ձեռքով նշան արեց Հարրիին, որպեսզի նա նույնպես նստի իր առաջ:

Հարրին նստեց, աչքը չկտրելով քարե թասից, որի պարունակությունը կրկին արծաթափայլ սպիտակ էր և պտտվում ու ալեկոծվում էր նրա հայացքի տակ:

— Սա ի՞նչ է, — զգալով, որ դողում է հարցրեց Հարրին:

— Սա՞... Սա կոչվում է Հիշողությունների մաղ, — ասաց Դամբլդորը: — Երբեմն այնպիսի զգացողություն եմ ունենում, և համոզված եմ, որ հասկանում ես ինչի մասին եմ խոսում, ասես զիսումս չափազանց շատ

մտքեր ու հիշողություններ կան, որոնք խանգարում են կենտրոնանալ մի մտքի վրա:

— Ըստ, — ասաց Հարրին, որն անկեղծորեն չէր կարող խոստովանել, թե ինքը երբևէ նման զգացողություն ունեցել էր:

— Այդ պահերին, — շարունակեց Դամբլդորը, մատնացուց անելով թասը, — օգտվում են Հիշողությունների մաղից: Ուղղակի հանում եմ գլխից ավելորդ մտքերն ու հիշողությունները և լցնում թասի մեջ, իսկ ազատ ժամանակ դիտում ու վերլուծում եմ դրանք: Այդպես ավելի հեշտ է նկատել պատճառահետևանքային կապերը, եթե հասկանում ես, թե ինչը նկատի ունեմ: Այդպես ավելի հեշտ է հասկանալ անցած իրադարձությունները, երբ դրանք այսպիսի ձև են ունենում:

— Ուզում եք ասել... այս նյութը ձեր մտքե՞րն են... — ասաց Հարրին՝ աչքը չկտրելով թասի մեջ պտտվող ու ալեկոծվող նյութից:

— Անշուշտ, — ասաց Դամբլդորը, — հիմա ցույց կտամ:

Դամբլդորը պարեզոտի ներքին գրանից հանեց իր կախարդական փայտիկը և փայտիկի ծայրը հայեց իր արծաթափայլ մազերով ծածկված քունքին: Երբ հեռացրեց կախարդական փայտիկը, առաջին հայացքից թվաց, թե մի քանի արծաթափայլ մազ կպել են փայտիկի ծայրին... Բայց հետո Հարրին տեսավ, որ այդ առկայծող թելերը մազեր չէին այլ նույն նյութից էին, ինչ թասի պարունակությունը, տարօրինակ ծորող, արծաթափայլ սպիտակ նյութից, որը մեղմ առկայծում էր Հիշողությունների մաղի մեջ: Դամբլդորն իր թարմ մտքերն ավելացրեց թասին, և ապշահար Հարրին տեսավ, ինչպես իր սեփական դեմքն սկսեց լողալ թասի մակերեսին:

Դամբլդորն իր երկար ձեռքերը դրեց թասի երկու կողմերին և մի փոքր բարձրացնելով այն, շրջանաձև շարժումով ձոճեց՝ խառնելով թասի պարունակությունը, ճիշտ այնպես ինչպես ոսկի լվացող հանքափորը մաղի վրա կլվանար ոսկու հատիկները... Եվ Հարրին տեսավ, ինչպես իր դեմքը սահուն փոխվեց ու դարձավ Սնեյփինը, որը բերանը բացեց ու թեթև արձագանքող ձայնով ինչ-որ բան ասաց դեպի առաստաղ... «Այն կրկին սկսել է երևալ... Կարկարոֆինը նույնպես... ավելի ուժեղ և հստակ քան երբևէ...»

— Ինչպե՞ս ինքս մինչև հիմա չէի կռահել, — ասաց Դամբլդորը ծանր հոգոցով, — բայց ոչինչ...

Նա Հարրիին նայեց իր կիսալուսնածև ապակիներով ակնոցի վրայից, որն ապշահար դիտում էր թասի մեջ պտտվող Սնեյփի դեմքը:

— Ես Հիշողությունների մաղով էի զբաղված այն պահին, երբ պարոն Ֆաջը ժամանեց և ուղղակի հապշտապ մի կողմ դրեցի այն: Անկասկած, մոռացել էի փակել պահարանի դուռը: Բնականաբար, այն չէր կարող չգրավել քո ուշադրությունը:

— Ներեցե՞ք ինձ, — թշվառ ասաց Հարրին: Դամբլդորը գլուխն օրորեց:

— Հետաքրքրասիրությունը մեղք չէ, — ասաց նա, — բայց պետք է շատ զգույշ լինել սեփական հետաքրքրասիրության հետ... Այո՛, իսկապես...

Թեթեկակի խոժոռվելով նա իր կախարդական փայտիկի ծայրով հպվեց թասի պարունակությանը, և վայրկենապես մի ուրվագիծ բարձրացավ թասի մակերեսի վրա, ճիշտ հոլոգրաֆիկ պատկերի նման: Դա թմբլիկ մարմնով ու դեմքին խոժոռ արտահայտությամբ մի դեռատի աղջիկ էր, մոտ տասնվեց տարեկան: Աղջկա հոլոգրաֆիկ պատկերն սկսեց դանդաղ պտտվել թասի մեջ: Սակայն նա չէր նկատում ո՛չ Հարրիին, ո՛չ պրոֆեսոր Դամբլդորին: Երբ աղջիկը խոսեց, նրա ձայնն արծագանքեց ճիշտ Սնեյփի ձայնի նման, ասես այն գալիս էր քարե թասի խորքերից:

— Նա ինձ չարակնեց, պրոֆե՛սոր Դամբլդոր, իսկ ես միայն կատակ էի անում, սը՛ր... Ես միայն ասացի, որ տեսել եմ, թե ինչպես էր նա ջերմոցների հետևում անցած հինգշաբթի համբուրվում ֆլորենսի հետ...

— Բայց ինչու՝, Բերթա, — տխուր ասաց Դամբլդորը, շարունակելով նայել արդեն լուր պտտվող աղջկան, — նախ և առաջ քո ինչի՞ն էր պետք նրա հետևից գնալը...

— Բերթա՝... — շշնչաց Հարրին՝ նայելով աղջկան, — ուրեմն սա... ուրեմն սա Բերթա Զորկի՞նսն է...

— Այո՛, — ասաց Դամբլդոր՝ կրկին փայտիկով հպվելով թասի պարունակությանը: Բերթան հետ սուզվեց, և թասի պարունակությունը կրկին դարձավ արծաթափայլ ու անթափանց, — Բերթային, այդպիսին եմ իիշում դպրոցից:

Հիշողությունների մաղի արծաթափայլ լույսն ընկավ Դամբլդորի դեմքին, և հանկարծ Հարրիի մտածեց, թե որքան ծեր էր նա: Հարրին անշուշտ գիտեր, որ Դամբլդորը շատ տարեց մարդ էր, բայց նա դեռ երբեք Դամբլդորին ծեր չէր ընկալել:

— Դեհ, Հա՛րի, — կամաց ասաց Դամբլդորը, — քանի դեռ չես մոլորվել իմ մտքերի մեջ, ինչ-որ բա՞ն էիր ուզում ասել ինձ...

— Այո՛, — ասաց Հարրին, — պրոֆե՛սոր... Ես Բախտագուշակության դասից եմ գալիս... Ես... Ես դասին քնել էի...

Նա մի պահ տատանվեց, մտածելով, արդյոք դասին քնելու համար ինքն արժանի չէ՝ հանդիմանության, բայց Դամբլդորը միայն ասաց.

— Միանգամայն հասկանալի պատճառներով... Շարունակի՛ր...

— Ես երազ տեսա, — ասաց Հարրին: — Երազս Լորդ Վոլդեմորթի մասին էր: Նա տանջում էր Մտրակին... Գիտեք, չէ՞ ում մասին եմ խոսում... Մտրակի...

— Գիտեմ, — արագ ասաց Դամբլդորը, — խնդրում եմ, շարունակի՛ր:

— Մի բու Վոլդեմորթին նամակ բերեց: Նա ասաց... ասաց, որ Մտրակի թույլ տված սխալը անդառնալի չի եղել... Նա ասաց, որ ինչ-որ մեկը մահացել է... Հետո նա ասաց, որ ինքն առայժմ Մտրակով չի կերակրի օձին... Այնտեղ մի հսկա օձ կար նրա բազկաթոռի կողքին... Նա ասաց... նա ասաց, որ ինձնով կկերակրի օձին... Հետո նա քրուսիատուս անեծք կատարեց Մտրակի վրա... և իմ սպին սկսեց անտանելի ցավել... Այնքան ուժեղ ցավեց, որ ես արթնացա...

Դամբլդորն անխոս նայում եր նրան:

— Ընդ... այդքանը, — ասաց Հարրին:

— Պարզ է, — կամաց ասաց Դամբլդորը, — պարզ է... Սպիտ այս տարի ուրիշ որևէ անգամ կրկին ցավացե՞լ է, բացի այն անգամից, երբ քնից արթնացել էիր ամռանը:

— Ոչ, ես... Որտեղի՞ց գիտեք, որ ամռանը սպիս ցավացել է... — ապշահար հարցրեց Հարրին:

— Միայն դու չես նամակագրվում Սիրիուսի հետ, — ասաց Դամբլդորը, — ես նույնպես կապի մեջ եմ եղել նրա հետ այն օրից ի վեր, ինչ նա փախավ Հոգվարթսից անցած տարի: Ես եմ առաջարկել նրան ժայռոտ բլոի քարանձավը որպես առավել անվտանգ ապաստարան:

Դամբլդորը ոտքի կանգնեց և սկսեց հետուառաջ քայլել իր գրասեղանի հետևում: Մերթընդմերթ նա իր կախարդական փայտիկի ծայրը դնում էր քունքին և ևս մեկ առկայօղ միտք ավելացնում Հիշողությունների մաղի մեջ: Թասի մեջ եղած մտքերը սկսեցին այնքան արագ պտտվել, որ Հարրին այլևս

հստակ ոչինչ չէր տեսնում, ուղղակի խաօնված գույների պտույտ էր թասի մակերեսի վրա:

— Պրոֆեսո՞ր, — կամացուկ հարցրեց նա մի քանի րոպեից:

Դամբլդորը դադարեց քայլել և նայեց Հարրիին:

— Ների՞ր ինձ, — նույնպես կամաց ասաց նա ու կրկին նստեց իր գրասեղանի մոտ:

— Դուք գիտե՞ք... դուք գիտե՞ք, ինչու է սպիս ցավում:

Դամբլդորը խորաթափանց հայացքով մի պահ նայեց Հարրիին և հետո ասաց.

— Ես մի վարկած ունեմ... ընդամենը տեսություն... Ես կարծում եմ, որ սպիտ սկսում է ցավել, ամեն անգամ, երբ Լորդ Վոլդեմորթը քեզ շատ մոտ է գտնվում, և ամեն անգամ երբ նա հատկապես ուժեղ ատելության զգացում է ունենում:

— Բայց... ինչու՞...

— Որովհետև դու և նա... դուք կապված եք միմյանց հետ նրա ձախողված անեծքով, — ասաց Դամբլդորը: — Դա սովորական սպի չէ:

— Ուրեմն դուք կարծում եք... որ այդ երազը... իրակա՞ն էր...

— Հնարավոր է, — ասաց Դամբլդորը, — ես կասեի, ամենայն հավանականությամբ, այո՛, Հա՛րի... Դու տեսա՞ր Վոլդեմորթին:

— Ո՛չ, — ասաց Հարրին, — միայն այն բազկաթոռի թիկունքը, որի մեջ նա նստած էր: Բայց այնտեղ տեսնելու ոչինչ չէր կարող լինել... այդպես չէ՞... Ուզում եմ ասել նա մարմին չունի, չէ՞... Բայց... բայց այդ դեպքում ինչպես կարող էր բռնել կախարդական փայտիկը... — դանդաղ ասաց Հարրին:

— Իրոք ինչպե՞ս... — քթի տակ ասաց Դամբլդորը. — Իրոք ինչպե՞ս...

Մի պահ երկուսն էլ լուր մնացին: Դամբլդորը հայացքը հառել էր իր սենյակի հեռավոր պատին, և մերթընդերթ կախարդական փայտիկը հպում էր իր քունքին ու մտքեր ավելացնում Հիշողությունների մաղի մեջ:

— Պրոֆե՞սոր, — վերջապես ասաց Հարրին, — կարծում եք նա ուժեղանու՞մ է:

— Վոլդեմո՞րթը, — ասաց Դամբլդորը՝ Հարրիին նայելով Հիշողությունների մաղի վրայով: Դա Հարրիին շատ ծանոթ ներթափանցող հայացք էր, որից նրան միշտ այնպիսի զգացում էր համակում, ասես

Դամբլդորը տեսնում է իր միջով, ճիշտ Մուտիի կախարդական աչքի պէս: — Կրկին կարող եմ միայն իմ կասկածներով կիսվել քեզ հետ, Հա՛րի:

Դամբլդորը նորից խոր հոգոց հանեց: Նա իրոք այդ պահին ավելի քան երբեք ծեր ու հոգնած էր երևում:

— Վոլդեմորթի իշխանության ուժեղացման տարիներին, — ասաց նա, — մարդկանց անհետացման բազմաթիվ դեպքեր եղան: Հայտնի է, որ Բերթա Ջորկինսն անհետ կորել է հենց այն վայրերում, որտեղից վերջին անգամ տեղեկություն է ստացվել Վոլդեմորթի մասին: Պարոն Քրաուչը նույնպես անհետացել է... Այս անգամ ամրոցի տարածքում... Եղել է նաև մի երրորդ անհետացման դեպք, որին Նախարարությունը ցավոք ոչ մի կարևորություն չի տալիս: Անհետացել է նաև մի մագլ, Ֆրենկ Բրայս անունով: Նա ապրում էր հենց այն գյուղում, որտեղ ծնվել ու մեծացել էր Վոլդեմորթի հայրը: Եվ այդ մարդուն անցած օգոստոս ամսից ոչ ոք չի տեսել: Ի տարբերություն Նախարարության իմ շատ գործընկերների, ես կարդում եմ մագլական լրագրերը:

Դամբլդորը շատ լուրջ արտահայտությամբ նայեց Հարրիին:

— Այս անհետացումներն իմ կարծիքով փոխկապակցված են: Նախարարությունում ինձ հետ ցավոք համաձայն չեն... ինչպես երևի լսեցիր, մինչ կանգնած էիր դռանս մոտ:

Հարրին գլխով արեց: Կրկին լռություն տիրեց: Դամբլդորը շարունակում էր մերթընդմերթ մտքեր հանել իր գլխից: Հարրին մտածեց, որ իր հեռանալու ժամանակն է, բայց հետաքրքրասիրությունը թույլ չտվեց, որ վեր կենա աթոռից:

— Պրոֆեսո՞ր, — կրկին ասաց նա:

— Այո, Հա՛րի, — ասաց Դամբլդորը:

— Ըը... կարո՞ղ եմ մի քան հարցնել... այդ դատի մասին... որը տեսա Հիշողությունների մաղում...

— Հարցրու՛, — ծանր ասաց Դամբլդորը: — Ես ինքս այնտեղ բազմաթիվ անգամներ եմ եղել, բայց որոշ դատավարություններ շատ ավելի հաճախ են գալիս միտքս քան մյուսները... հատկապես այժմ...

— Ուզում եմ հարցնել այն դատավարության մասին... այն մեկի, որտեղ գտաք ինձ... Այն մեկի, որտեղ Քրաուչի որդին էր... Դեհ... Նրանք այնտեղ խոսում էին Նեվիլի ծնողների մասի՞ն...

Դամբլդորը մի սուր հայացք նետեց Հարրիի վրա:

— Նեվիլը քեզ երբեք չի՝ պատմել, թե ինչու է տատը մեծացրել իրեն, — հարցրեց նա:

Հարրին գլուխը թափ տվեց, մտածելով, որ իրոք, ինչու՝ ինքը երբեք չի հարցրել Նեվիլին այդ մասին, չէ՝ որ արդեն չորս տարի է, ինչ ձանաչում է նրան:

— Այո, նրանք խոսում էին Նեվիլի ծնողների մասին, — ասաց Դամբլդորը: — Նրա հայրը, Ֆրենկը, ավորը էր՝ ճիշտ պրոֆեսոր Մուտիի նման: Վոլդեմորթի կողմնակիցները նրան ու նրա կնոջը կտտանքների էին ենթարկել՝ Վոլդեմորթի գտնվելու վայրի մասին տեղեկություն կորզելու համար, ինչպես լսեցիր:

— Ուրեմն երկուսն էլ մեռա՞ծ են, — շատ կամաց հարցրեց Հարրին:

— Ոչ, — ասաց Դամբլդորն այնպիսի դառնությամբ, ինչպիսին Հարրին դեռ երբեք չէր լսել նրանից, — երկուսն էլ խելագարվել են... Երկուսն էլ այժմ գտնվում են Հրաշագործական հիվանդությունների և վնասվածքների Սուրբ Մունգուսի անվան հիվանդանոցում: Կարծում եմ, որ Նեվիլը տատիկի հետ այցելում է նրանց արձակուրդների օրերին: Նրանք իրենց որդուն չեն ձանաչում, նրանք ոչ ոքի չեն ձանաչում:

Հարրին լսածի ահավորությունից ցնցված, քարացած նստած մնաց իր աթոռին: Նա չէր իմացել այդ մասին... Չորս տարի շարունակ ոչինչ չէր իմացել այդ մասին և նույնիսկ ոչինչ չէր էլ հարցրել...

— Լոնգբրումները շատ ձանաչված ընտանիք էին... և բոլորից շատ սիրված, — ասաց Դամբլդորը: — Նրանց վրա կատարված հարձակումը տեղի ունեցավ արդեն Վոլդեմորթի կործանումից հետո, հենց այն ժամանակ, երբ բոլորը համոզված էին, որ ապահով են, և վախենալու այլևս ոչինչ չկա... Այդ հարձակումներն իրոք կատաղի վրդովմունքի մեծ ալիք բարձրացրին, ինչի նմանը ես ըստ էռթյան դեռ չէի տեսել: Նախարարությունը շատ մեծ հասարակական ճնշման տակ էր: Ամբողջ երկիրը պահանջում էր բռնել հանցագործներին: Դժբախտաբար, Լոնգբրումների վկայությունները... հաշվի առնելով նրանց վիճակը... վստահելի չէին:

— Ուրեմն հնարավոր է, որ պարոն Քրաուչի որդին իրոք մեղք չունե՞ր, — դանդաղ ասաց Հարրին:

Դամբլդորը գլուխն օրորեց:

— Ինչ վերաբերում է դրան... գաղափար չունեմ:

Հարրին կրկին լռեց, դիտելով Հիշողությունների մաղի պարունակության կենտրոնաձիգ պտույտը: Նա ևս երկու հարց ուներ, որոնք ուղղակի այրում էին նրա ուղեղը... բայց դրանք վերաբերում էին ողջ մարդկանց մեղավորությանը...

— Ըստ, — ասաց նա, — իսկ պարոն Բեգմանը...

— ...այդ ժամանակից ի վեր երբեք չի մեղադրվել Սև գործունեության հետ առնչություն ունենալու համար, — կռահելով նրա հարցը՝ հանգիստ պատասխանեց Դամբլդորը:

— Էավ, — արագ ասաց Հարրին՝ կրկին նայելով Հիշողությունների մաղի պարունակությանը, որը սկսել էր ավելի դանդաղ պտտվել, ինչ Դամբլդորը դադարել էր մտքեր ավելացնել, — և... Ըստ...

Բայց կարծես Հիշողությունների մաղն ինքն էր տալիս նրա հարցը: Սնեյփի դեմքը կրկին լողում էր թասի մակերեսին: Դամբլդորը ցած նայեց Մաղի մեջ, հետո նայեց Հարրիին:

— Ո՞չ էլ պրոֆեսոր Սնեյփը, — ասաց նա:

Հարրին նայեց Դամբլդորի բաց կապույտ աչքերի մեջ և այն, ինչը նա իրոք ուզում էր իմանալ, ուղղակի իրենից անկախ դուրս թռավ նրա բերանից:

— Ի՞նչը համոզեց ձեզ, որ նա իսկապես դադարել է օժանդակել Վոլդեմորթին, պրոֆե՛սոր:

Դամբլդորը մի քանի վայրկյան նայեց Հարրիի աչքերի մեջ ու ասաց.

— Հա՛րի, դա վերաբերում է միայն պրոֆեսոր Սնեյփին և ինձ:

Թեև Դամբլդորը բոլորովին բարկացած տեսք չուներ, բայց նրա ձայնից նա հասկացավ, որ հարցազրույցն ավարտված է: Իր հեռանալու ժամանակն էր: Նա ոտքի կանգնեց, Դամբլդորը՝ նույնպես:

— Հա՛րի, — ասաց նա, երբ Հարրին արդեն հասել էր դռանը, — խնդրում եմ, ուրիշ ոչ մեկի հետ չխոսես Նեվիլի ծնողների մասին: Նա իրավունք ունի ինքնուրույն որոշում կայացնել ուրիշներին դա պատմելու մասին, երբ պատրաստ լինի:

— Այո, պրոֆե՛սոր, — ասաց Հարրին շրջվելով, որպեսզի դուրս գնա:

— Եվ...

Հարրին հետ նայեց:

Դամբլդորը կանգնած էր Հիշողությունների մաղի մոտ, նրա դեմքը լուսավորված էր Մաղից ելնող արծաթափայլ լույսով, և այդ պահին նա պետի ծեր էր երևում, քան երբեք։ Դամբլդորը մի պահ նայեց Հարրիին ու ասաց.

— Հաջողություն քեզ երրորդ առաջադրանքում։

❖❖❖

Գլուխ 31. Երրորդ փորձությունը

— Դամբլդորը կարծում է, որ Գիտես-թե-ով ուժեղանու՞մ է... կրկին... — շշնչաց Ռոնը:

Այն ամենը, ինչ Հարրին տեսել էր Հիշողության մաղում, գրեթե այն ամենը, ինչ Դամբլդորը պատմել ու ցույց էր տվել նրան դրանից հետո, նա արդեն պատմել էր Ռոնին ու Հերմիոնային... և, անշուշտ Սիրիուսին, ում Հարրին ամիջապես մի բու ուղարկեց հենց այն պահին, երբ դուրս եկավ Դամբլդորի աշխատասենյակից: Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան ընդհանուր սենյակում կրկին մի անկյունում առանձնացած խոսում ու խոսում էին այդ ամենի մասին, մինչև Հարրիի գլուխն սկսեց ուրչել, մինչև նա վերջապես հասկացավ, թե ինչ նկատի ուներ Դամբլդորը, երբ ասում էր, որ իր գլուխը երբեմն այնքան է լցվում մտքերով, որ ինքը ստիպված է ավելորդ մտքերից ժամանակավորապես ազատվել Հիշողության մաղի միջոցով:

Ռոնը անթարթ նայում էր ընդհանուր սենյակի բուխարու մեջ: Հարրիին թվաց, թե Ռոնը նույնիսկ դողում էր, թեև սենյակում բավականին տաք էր:

— Եվ նա վստահում է Սնեյփի՞ն, — ասաց Ռոնը: — Նա իրոք վստահում է Սնեյփի՞ն, թեև գիտի, որ նա մահակեր է եղել...

— Այո՛, — ասաց Հարրին:

Հերմիոնան արդեն տասը րոպե լուր էր: Նա նստած էր գլուխը ծեռքերին հենած ու նայում էր իր ծնկներին: Հարրին մտածեց, որ նրան նույնպես չէր խանգարի ժամանակավորապես մտքաթափվել մի Հիշողությունների մաղի մեջ:

— Ոիտա Սքիթերը, — մրթնդրաց նա վերջապես:

— Ինչպե՞ս կարող ես այս պահին նրա մասին մտածել, — թերահավատությամբ ասաց Ռոնը:

— Ես նրա մասին չեմ մտածում, — իր ծնկներին ասաց Հերմիոնան, — ես ուղղակի մտածում եմ... Հիշում եք, նա ինչ ասաց «Երեք ցախավելում»... «Ես այնպիսի բաներ գիտեմ Լուդո Բեգմանի մասին, որ մազերդ բիզ-բիզ կկանգնեն, եթե դու էլ իմանաս...»: Ուրեմն ահա թե ինչը նկատի ուներ: Նա

մեկնաբանել է Բեգմանի դատավարությունը և զիտի, որ նա տեղեկություններ է փոխանցել մահակերներին: Իսկ Վինքին... Վինքին նույնպես, հիշու՞մ, եք... «Պարոն Բեգման վատ կախարդ...»: Պատկերացնում եմ, թե որքան է կատաղել պարոն Քրառուչը, երբ նրան հաջողվել է ազատվել պատժից, հաստատ նա այդ մասին խոսել է տանը:

— Հա՛, բայց Բեգմանը իո դիտավորյալ չի տեղեկություն փոխանցել, նա չգիտեր, ինչ էր անում...

Հերմիոնան ուսերը թոթվեց:

— Իսկ ֆաջը կարծում է, որ մադամ Մաքսիմն է հարձակվել Քրառուչի վրա, — ասաց Ունը՝ շրջվելով դեպի Հարրին:

— Հա՛, — հաստատեց Հարրին, — բայց նա դա ասում է միայն այն պատճառով, որ Քրառուն անհետացավ Բոբատոնի կառքի մոտակայքում:

— Մենք նրան երբեք չենք կասկածել, չէ՞՝, — դանդաղ ասաց Ունը: — Մի՛ մոռացիր, որ նա անկասկած հսկայի արյուն ունի, և բոլորովին չի ուզում ընդունել դա...

— Իհարկե չի ուզենա, — կտրուկ ասաց Հերմիոնան ծնկներից վեր նայելով: — Տեսե՞ք, թե ինչ կատարվեց Հազրիդի հետ, երբ Ոիտան իմացավ նրա մայրիկի մասին: Տեսե՞ք, թե առանց երկար մտածելու ինչ եզրակացություններ է անում ֆաջը, միայն այն պատճառով, որ նա հսկայի արյուն ունի: Ու՞մ են պետք նման նախապաշարմունքները: Ես էլ հաստատ բոլորին կասեի, որ մեծոսկր եմ, եթե իմանայի, թե ինչ է ինձ սպասվում ձշմարտությունը ասելու դեպքում:

Հերմիոնան նայեց իր ժամացույցին:

— Մենք այսօր դեռ չենք պարապել, — ասաց նա սարսափահար տեսքով: — Մոռացե՞լ եք, որ պատրաստվում էինք Արգելակող հմայանքով զբաղվել: Պիտի հասցնենք վերջացնել մինչև վաղը երեկոյան: Իսկ իհմա, Հա՛րի, քեզ պետք է քնել:

Հարրին ու Ունը դանդաղ բարձրացան իրենց ննջարանը: Պիժաման հագնելով Հարրին նայեց Նեվիլի մահճակալին: Հավատարիմ մնալով Ղամբլդորին տված խոստումին, նա Ունին ու Հերմիոնային ոչինչ չպատմեց Նեվիլի ծնողների մասին: Հանելով ակնոցն ու մտնելով անկողին, Հարրին փորձեց պատկերացնել, թե ինչպես պիտի մարդ զգա իրեն, երբ ծնողները դեռ ողջ են, բայց ի վիճակի չեն ձանաչել իրեն: Նա հաճախ էր արժանանում

իրեն անծանոթ մարդկանց համակրանքին որբ լինելու համար, բայց լսելով Նեվիլի հանդարտ շնչառությունը, նա մտածեց, որ Նեվիլն ավելի մեծ կարեկցանքի կարիք ունի, քան ինքը: Մթության մեջ պառկած Հարրին սուր բարկություն ու ցասում զգաց այն մարդկանց նկատմամբ, ովքեր խոշտանգել էին տեր և տիկին Լոնգբրումներին... Նա հիշեց, թե ինչպես էր ամբոխը բարձրագոչ ողջունում Քրառուչի որդու և նրա գործընկերների դատավճիռը, երբ ազրայելները նրանց դուրս էին տանում դատարանի սրահից... Նա շատ լավ էր հասկանում, թե այդ պահին նրանք ինչ էին զգում... Հետո նա հանկարծ հիշեց կավճի պես սպիտակ դեմքով աղիողորմ ճշացող տղային, և խղճի խայթով հիշեց նաև, որ այդ տղան մահացել էր բանտարկվելուց հետո մեկ տարի անց...

Մեղավորը Վոլդեմորթն է, մտածեց Հարրին, մթության մեջ նայելով իր ամպիովանուն: Ամեն ինչի մեղավորը Վոլդեմորթն է... Նա է քայլայել ու ոչնչացրել այդ բոլոր ընտանիքները... Նա է կործանել այդ բոլոր մարդկանց կյանքերը...

ՀՀԸ

Ունը և Հերմիոնան ենթադրաբար պետք է զբաղվեին քննություններին նախապատրաստվելով, որոնք պետք է ավարտվեին երրորդ առաջադրանքի օրը, բայց նրանք իրենց ժամանակի մեծ մասը նվիրում էին Հարրիի հետ համատեղ պարապմունքներին:

— Մի՛ անհանգստացիր մեզ համար, — կարծ ասաց Հերմիոնան, երբ Հարրին հիշեցրեց, որ նրանք պետք է պատրաստվեն քննություններին, և ասաց, որ ինքը կարող է մենակ էլ պարապել: — Ամենաքիչը բարձրագույն գնահատականներ կստանանք ինքնապաշտպանություն սև ուժերից առարկայից: Եվ մի՛ մոռացիր, որ այդ բոլոր մարտական հմայահարվածների ու հմայախոսքերի, առավել ևս չարակնիքների մասին մենք դասերի ժամանակ ոչինչ էլ չեինք սովորի:

— Լավ մարզանք է, եթե բոլորս որոշենք ավրոր դառնալ, — բորբոքված ու հիացական ասաց Ունը, և անմիջապես Արգելակող հմայահարված հասցրեց զվարթ թռչող մի բորի, որն ուժեղ բզզոցով դասարան էր մտել և նույն պահին քարի կտորի պես ցած ընկավ հատակին:

Ամրոցում հունիսի սկզբին մթնոլորտն սկսեց կրկին շիկանալ: Բոլորն անհամբերությամբ սպասում էին երրորդ առաջադրանքին, որը պետք է կայանար ամառային քառորդի ավարտից մեկ շաբաթ առաջ: Հարրին իր ամբողջ ազատ ժամանակը նվիրել էր մարտական հմայահարվածների կրկնությանը: Նա իրեն շատ ավելի վստահ էր զգում երրորդ առաջադրանքից առաջ՝ համեմատած նախորդ երկուսի հետ: Անկասկած շատ դժվար կլինի ու շատ վտանգավոր, ինչպես ասում էր Մուտին: Բայց Հարրին արդեն բարեհաջող փորձ ուներ իրեշավոր արարածների կողքով անվնաս անցնելու և հմայված պատճեններ քանդելու մեջ, իսկ այս անգամ նաև գիտեր, թե իրեն ինչ էր սպասվում և ժամանակ ուներ պատրաստվելու համար:

Հոգնելով դպրոցում ամայի անկյուններում նրա հետ անդադար պատահաբար հանդիպելուց, պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը Հարրիին թույլ տվեց ճաշի ընդմիջումներին օգտվել Տրանսֆիգուրացիայի դատարկ լսարանից: Շատ շուտով Հարրին կարող էր վստահաբար ասել, որ տիրապետում է Արգելակող մարտական հմայանքին, որի նպատակն է դանդաղեցնել հարձակվողի թափը, ինչպես նաև Փոքրացնող անեծքին, որը հնարավորություն է տալիս ճանապարհից հեռու վանել կարծր խոշոր արգելքները: Քառակետ կողմնացույցի հմայանքը, որը Հերմիոնայի շատ օգտակար հայտնագործությունն էր, թույլ էր տալիս հրամայել կախարդական փայտիկին, որ ցույց տա հյուսիսը, և այդպիսով հնարավորություն տա ստուգել լաբիրինթոսում սեփական շարժման ուղղությունը: Սակայն, նա դեռ խնդիրներ ուներ Վահանող հմայանքի հետ, որը կարող էր ժամանակավոր անտեսանելի պատճեց ստեղծել իր շուրջը՝ անդրադարձնելով ոչ շատ ուժեղ հմայահարվածները: Հերմիոնան կարողանում էր ջարդել Հարրիի Վահանող հմայանքը Դոնդողառտության հմայահարվածով: Եվ վերջին անգամ Հարրին մոտ կես ժամ դոնդողած ոտքերի վրա գլուր-մլուր պտտվում էր ամբողջ սենյակում, մինչև Հերմիոնան վերջապես գտավ դրա հակահմայանքը:

— Ինչեւ, պետք է ընդունել, որ քեզ մոտ արդեն ստացվում է, — ասաց Հերմիոնան՝ ստուգելով իր ցանկը և խաչեր դնելով այն հմայանքների, հմայահարվածների, չարակնիքների և անեծքների մոտ, որոնք իրենք արդեն սովորել էին, — սրանցից մի քանիսը կարող են շատ օգտակար լինել:

— Եկե՛ք, Եկե՛ք այս կողմը նայե՛ք, — ասաց Ռոնը, որը կանգնած էր պատուհանի մոտ և դիտում էր ամրոցի շրջակայքի բնապատկերը: — Մալֆոյն այնտեղ ի՞նչ է անում:

Հարրին ու Հերմիոնան մոտեցան նայելու: Մալֆոյը, Քրեբն ու Գոյլը կանգնած էին մի ծառի ստվերում: Քրեբն ու Գոյլը կարծես պահակ էին կանգնել, և Երկուսն էլ քրջում էին՝ աչալուրջ շուրջը նայելով: Մալֆոյը մի ձեռքը բերանին մոտ պահած խոսում էր ձեռքի ափի մեջ:

— Այնպիսի տպավորություն է, ասես ձեռքի հեռահաղորդիչով է խոսում,
— հետաքրքրված ասաց Հարրին:

— Դա անհնար է, — ասաց Հերմիոնան, որն ի տարբերություն Ռոնի անմիջապես հասկացավ, որ ձեռքի հեռահաղորդիչ ասելով, Հարրին նկատի ունի անմալուխ ռադիոկապի ընդունիչը: — Ես արդեն ասել եմ ձեզ, որ դրա նման սարքերը Հոգվարթսի տարածքում և անգամ շրջակայքում չեն աշխատում: — Արի՛, Հա՛րրի, — կտրուկ ավելացրեց նա և հեռացավ պատուհանից դեպի սենյակի կենտրոնը, — արի՛ մի անգամ էլ կրկնենք Վահանող հմայանքը:

ՀՀԸ

Սիրիուսը սկսել էր ամեն օր նամակ ուղարկել: Հերմիոնայի նման, նա ուզում էր Հարրիին կենտրոնացած պահել վերջին առաջադրանքը բարեհաջող կատարելու վրա, և թույլ չտալ որ ուշադրությունը շեղի որևէ ուրիշ բանի վրա: Ամեն մի նամակով նա հիշեցնում էր Հարրիին, որ ինչ էլ պատահի Հոգվարթսի պատերից դուրս, Հարրին ոչ մի բանի համար ո՛չ պատասխանատվություն է կրում, ո՛չ էլ ի վիճակի է որևէ բան անել:

Եթե Վոլդեմորթն, իրոք, կրկին ուժ է հավաքում, գրում էր նա, իմ առաջնահերթ նպատակը քո անվտանգության համար հոգալն է: Նա չի էլ կարող երազել անգամ քեզ դիպչելու մասին, քանի դեռ դու Դամբլդորի պաշտպանության տակ ես, բայց միևնույն է, ոչ մի դեպքում ռիսկի չդիմես, կենտրոնացի՛ր այդ լաբիրինթոսից ողջ ու առողջ դուրս գալու վրա, իսկ հետո մենք կկարողանանք ուշադրություն դարձնել նաև մյուս խնդիրների վրա:

Հունիսի քսանչորսի մոտենալուն գուգընթաց Հարրիի նյարդերը հասնում էին լարվածության գերազույն աստիճանին, բայց համենայնդեպս, նրա

ինքնազգացողությունը այնքան վատը չէր, որքան առաջին երկու առաջադրանքներից առաջ: Մի կողմից նա վստահ էր, որ այս անգամ ինքն արել է իրենից կախված ամեն ինչ՝ առաջադրանքին նախապատրաստվելու համար: Մյուս կողմից սա վերջին փորձությունն էր, և ինքը լավ անցներ, թե ոչ, միևնույն էր, Մրցամարտը վերջապես կավարտվեր, ինչն ինքնին մեծագույն ազատություն կլիներ նրա համար:

ՀՀ

Երրորդ առաջադրանքի առավոտյան Գրիֆինդորի սեղանի մոտ նախաձաշը արտակարգ աղմկոտ իրադարձություն էր: Փոստատար բվերը Հարրիին բարեմաղթանքի երկտող բերեցին Սիրիուսից, ինչն ընդամենը մի փոքր կտոր ծալած մազաղաթ էր, մեջը մի ցեխոտ թաթի հետքով, բայց Հարրին, միևնույն է, անչափ շնորհակալ էր: Մի բվեճ էլ վայրէջք կատարեց Հերմիոնայի առաջ, սովորականի պես բերելով, «Մարգարե» օրաթերթի հերթական համարը: Նա բացեց լրագիրը, մի հայացք նետեց առաջին էջին և բերանն առած դդումի հյութը ցպնեց ամբողջ էջով մեկ:

— Ի՞նչ պատահեց, — միասին ասացին Հարրին ու Ռոնը:
— Ոչի՞նչ, — արագ ասաց Հերմիոնան՝ փորձելով լրագիրը տեսադաշտից հանել, բայց Ռոնը հասցրեց թացնել այն:

Նա նայեց թեժ վերնագրերին և ասաց.
— Ոչ մի դեպքում... Միայն ոչ այսօր... Այ, քեզ բայդուշ բանշի՞...
— Ի՞նչ, — ասաց Հարրին, — կրկին Ռիտա Սքիթե՞րն է...
— Ո՛չ, — ասաց Ռոնը, և Հերմիոնայի պես՝ ինքն էլ փորձեց լրագիրը սեղանի տակ զցել:

— Իմ մասին է գրում, չէ՞՝, — ասաց Հարրին:
— Ո՛չ, — ասաց Ռոնը բոլորովին ոչ համոզիչ տոնով:
Բայց մինչև Հարրին կհասցներ պահանջել, որ թերթն իրեն ցույց տան Դրաքո Մալֆոյը Սլիզերինի սեղանից ամբողջ Մեծ դահլիճով մեկ գոռաց:
— Հեյ, Փոթթեր, Փոթթեր, գլուխութ ինչպե՞ս է... Հո չե՞ս վատացել... Համոզվա՞ծ ես, որ խելքող չես թացնի ու չես հարձակվի մեզ վրա:

Մալֆոյի ձեռքին նույնպես «Մարգարե» օրաթերթի այդ օրվա համարն էր: Սլիզերինի սեղամի մոտ, բոլորը վերից վար քրջում էին և գլուխները պտտում, որպեսզի տեսնեն Հարրիի արձագանքը:

— Տու՞՞ տեսնե՞՞ն, — ասաց Հարրին Ռոնին: — Այստեղ տու՞՞ ր, ասում եմ:

Մեծ դժկամությամբ Ռոնը նրան փոխանցեց լրագիրը: Հարրին բաց արեց ու նայեց գլխավոր վերնագրի տակ տեղադրված սեփական լուսանկարին:

ՀԱՐԻ ՓՈԹԹԵՐԸ.

ԸՆԿՆԱՎՈՐ ԵՎ ՎՏԱՆԳԱՎՈՐ

Տղան, որը ժամանակին հաղթեց Նրան-Ում-Անունը-Զպետք-է-Ասվի, չափազանց անկայուն և հնարավոր է նաև վտանգավոր է, — գրում է մեր հատուկ թղթակից Ռիտա Սքիթերը:

Վերջերս տագնապալից փաստեր են բացահայտվել Հարրի Փոթթերի տարօրինակ պահվածքի մասին, ինչը կասկածների տեղիք է տալիս այնպիսի պատասխանատու մրցամարտում, ինչպես Երեք Կախարդների Հրաշամարտը, նրա մասնակցության կամ նույնիսկ Հոգվարթսի հրաշագործության դպրոց հաճախելու համար նրա մտավոր ու հոգեկան կարողությունների համապատասխանության և նպատակահարմարության մասին:

Փոթթերը, ինչպես բացահայտել է «Մարգարե» օրաթերթի առաջատար լրագրողը, պարբերաբար ընկնավորության նոպաներ է ունենում դասերին և հաճախ կարելի է լսել, թե ինչպես է բողոքում ձակատի սպիի ցավից (հուշանվեր, որը մնացել է նրան Գիտեք-թե-ում մահափորձից): Վերջին անգամ երկուշաբթի օրը, «Մարգարե» օրաթերթի մեր թղթակիցը տեսել է, ինչպես Փոթթերը Բախտագուշակության դասի կեսին գլախապատառ դուրս նետվեց դասարանից, բողոքելով, որ իր ձակատի սպին

չափազանց ուժեղ է ցավում, ինչն անկարելի է դարձրել իր հետագա ներկայությունը դասին:

Հնարավոր է, ասում են Հրաշագործական հիվանդությունների և վնասվածքների Սուրբ Մունքուսի անվան հիվանդանոցի առաջատար մասնագետները, որ Փոթթերի ուղեղն անդառնալիորեն վնասվել է Գիտեք-թե-ում հզոր չարահմա հարվածից, և նրա բողոքներն իր սպիհ անդադար ցավից վկայում են նրա շատ խոր ու արդեն խրոնիկական դարձած հոգեկան խանգարման մասին: Հնարավոր է նաև, որ նա ձևացնում է, — ասում է մասնագետներից մեկը, — դա կարող է իր վրա ուշադրություն գրավելու մի ձև լինել:

«Մարգարե» օրաթերթը, սակայն, շատ մտահոգիչ փաստեր է հայտնաբերել Հարրի Փոթթերի մասին, որոնք Հոգվարթսի Տնօրեն Ալբուս Դամբլդորը մեծագույն խնամքով թաքցրել է իրաշագործական հասարակությունից:

— Փոթթերը շահմարաշուրթ է, — ասում է Դրաքո Մալֆոյը, Հոգվարթսի չորրորդ դասարանցի ուսանող, — մի քանի տարի առաջ բազմաթիվ հարձակումներ եղան ուսանողների վրա և շատերի կարծիքով դրանց հետևում կանգնած էր Փոթթերը, որովհետև նա մի անգամ բացահայտորեն կորցրել էր ինքնատիրապետումը Մենամարտի ակումբի հանդիպումներից մեկի ժամանակ և մի մեծ օձի հրահրել էր հարձակվել մեկ ուրիշ տղայի վրա: Սակայն այդ ամենը կոծկեց Տնօրենը: Դրանից բացի տղան հիմվանդագին սովորություն ունի բարեկամանալու դարձվոր մարդագայլերի և հսկաների հետ: Մենք կարծում ենք, որ նա ընդունակ է ամեն միջոց կիրառել գեթ մի փոքր իշխանություն ձեռք բերելու համար:

Հայտնի է, որ շահմարաշուրթ լինելը, ինչը նշանակում է տիրապետել շահմարալեզվին (այսինքն օձերի հետ հաղորդակցման լեզվին) վաղուց ի վեր համարվել է Սև արվեստների կատարելագույն հմտություններից մեկը: Իրոք, մեր ժամանակների ամենահանրահայտ շահմարաշուրթը ոչ այլ ոք էր քան ինքը՝ Գիտեք-թե-ովը: Սև ուժերի դեմ պայքարի Լիգայի մի անդամ, ով չցանկացավ բացահայտել իր անունը, ասում է, որ իր կարծիքով ցանկացած իրաշագործ, որը տիրապետում է շահմարալեզվին պետք է շատ խիստ հսկողության տակ լինի: Անձանք ես մեծ կասկածանքով կվերաբերվեի ցանկացած մեկին, ով կարող է խոսել շահմարալեզվով, քանի որ օձերը հաճախ օգտագործվում են ամենավատքարագույն տեսակի Սև մագիայում և պատմականորեն վերագրվում են չարադավ հմայագործներին: Ճիշտ այդպես, յուրաքանչյուր ոք, ով համակրում է այնպիսի չարանենգ արարածների, ինչպիսիք են դարձվոր մարդագայլերը և հսկաները, անկասկած մեծ սեր ունի նաև բռնության և վայրենի դաժանության նկատմամբ:

Ալբուս Դամբլջորը պետք է լրջորեն մտածի, արդյոք կարելի էր այդ տղային թույլ տալ մասնակցել Երեք Կախարդների Հրաշամարտին:

Ոմանք Վախենում են, որ Փոթթերը կարող է դիմել Սև արվեստներին՝ հանուն Հրաշամարտում հաղթելու իր անհագուրդ ցանկության, որի երրորդ և վերջին փորձությունը կայանալու է այսօր Երեկոյան:

— Ո՞նց է խելքը գնում ինձ համար, չէ՞ — թերև ժպտալով ասաց Հարրին ու ծալեց լրագիրը:

Սլիզերինի սեղանի մոտ Մալֆոյը, Քրեբն ու Գոյլը ծիծաղում էին նրա վրա, մատները պտտում քունքերի մոտ ու զավեշտական ծամածռություններ անում՝ լեզուները դուրս ցցելով ու օձերի նման ֆշացնելով:

— Որտեղից է իմացել, որ սպիտ ցավացել է Բախտագուշակության դասին, — ասաց Ռոնը, — նա ոչ մի կերպ չէր կարող այնտեղ լինել, և ոչ մի կերպ չէր կարող այդ մասին լսած լինել...

— Պատուիհանը բաց էր, — ասաց Հարրին, — Ես ինքս բացեցի, որպեսզի շնչելու օդ թողնեմ ներս:

— Բայց դուք Հյուսիսային աշտարակի ամենավերին հարկում էիք, — ասաց Հերմիոնան, — քո ծայնը չէր կարող այդ բարձրությունից լսվել ներքեւում:

— Դեհ, քանի որ դու Ես զբաղվում ռադիո-բգեզների օգտագործման հրաշագործական եղանակների հետազոտությամբ, — ասաց Հարրին, — դու Էլ ինձ ասա, թե ինչպես է դա հաջողվել նրան:

— Ես հենց դա Եմ փորձում անել, — ասաց Հերմիոնան, — բայց Ես... բայց... բայց...

Մի տարօրինակ, երազկոտ արտահայտություն հայտնվեց Հերմիոնայի դեմքին: Նա կարծես դադարել էր շնչել և դանդաղ բարձրացնելով ձեռքը, մատները մտցրեց մազերի մեջ:

— Ի՞նչ եղավ, լա՞վ Ես, — հարցրեց Ռոնը՝ խոժոռվելով նրա տեսքի անսպասելի փոփոխությունից:

— Այո, — ասաց Հերմիոնան՝ կրկին շնչելով: Նա կրկին մատներով անցավ մազերի միջով, իսկ հետո ձեռքը մոտեցրեց բերանին, ասես ինչ-որ բան էր ուզում ասել մի անտեսանելի ռադիո ընդունիչով: Հարրին ու Ռոնը միմյանց նայեցին:

— Ես մի միտք ունեմ, — ասաց Հերմիոնան՝ ինչ-որ տեղ տարածության մեջ նայելով: — Ինձ թվում է, Ես գիտեմ... որովհետև այդ դեպքում իրոք ոչ ոք չէր կարող տեսնել... նույնիսկ Մուդին... Դրանից բացի նրան հաջողվել է տեղավորվել պատուիհանի շրջանակի վրա... բայց Ես հաստատ գիտեմ, որ նա թույլտվություն չունի... Ուրեմն դա անօրինական է... Դա հաստատ

անօրինական է... Ուրեմն նա մեր ծեռքից դուրս չի պրժնի... Ինձ պետք է երկու րոպեով գրադարան մտնել... Ուղղակի համոզվելու համար...

Այդ ասելով Հերմիոնան ձանկեց իր պայուսակը և դուրս սլացավ Մեծ դահլիճից:

— Ես ու՞՞ր, — նրա հետևից գոռաց Ռոնը: — Տասը րոպեից կսկսվի Հրաշագործության պատմության քննությունը... Գրողը տանի այդ քննությունները, — ասաց նա, շրջվելով դեպի Հարրին: — Պատկերացնու՞ն ես, թե որքան է ատում այդ Սքիթերին, որ պետքն էլ չի, թե կուշանա քննությունից... Ի՞նչ ես անելու Բինզի քննությանը, էլի գի՞՞ք ես կարդալու:

Հրաշամարտի չեմպիոնի կարգավիճակի շնորհիվ ազատված լինելով տարեվերջի քննություններից, Հարրին բոլոր քննություններին ուղղակի նստում էր վերջին նստարանին և տարբեր գրքերի մեջ նոր մարտական հմայահարվածներ փնտրում երրորդ առաջադրանքի համար:

— Երկի այդպես էլ անեմ, — ասաց Հարրին Ռոնին, բայց հենց այդ պահին պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը Գրիֆինդորի սեղանի երկայնքով քայլելով մոտեցավ նրան:

— Փո՛թթեր, բոլոր չեմպիոնները նախաձաշից հետո պետք է հավաքվեն Դահլիճին կից հյուրասենյակում, — ասաց նա:

— Բայց երրորդ առաջադրանքը երեկոյան է լինելու, — ասաց Հարրին, թերխաշ ձուն թափելով իր պարեզոտի կրծքին, սարսակած այն մտքից, որ ինքը կարող էր շփոթած լինել ժամը:

— Ես գիտեմ, Փո՛թթեր, — ասաց ՄըքԳոնագալը: — Չեմպիոնների ընտանիքներին հրավիրել են դիտելու վերջին առաջադրանքը: Սա պարզապես մի հնարավորություն է ընտանիքների հետ հանդիպելու համար:

Նա հեռացավ՝ Հարրիին թողնելով ապշահար իր հետևից նայելիս:

— Հո չի՞ կարծում, որ Դարզիները կգան ինձ տեսության, — հարցրեց նա Ռոնին:

— Զգիտեմ, — ասաց Ռոնը, — Հա՛րի, ես պետք է շտապեմ, թե չէ պրոֆեսոր Բինզի քննությունից կուշանամ: Կտեսնվենք քննությունից հետո:

Հարրին վերջացրեց իր նախաձաշն արդեն դատարկվող Մեծ դահլիճում: Տեսավ, ինչպես Ֆլորա Դելակուռը հեռացավ Ռեյվենքլոյի սեղանից ու միացավ Սեղորիկին՝ Դահլիճին կից հյուրասենյակ գնալու ձանապարհին: Կրամը ուսերը ներս զցած քայլեց նրանց հետևից: Հարրին տեղից չշարժվեց:

Նա հյուրասենյակ գնալու ոչ մի ցանկություն չուներ: Նա ընտանիք չուներ... Ոչ մի ազգական, ով կարող էր գալ տեսնելու, թե ինչպես է ինքն իր կյանքը վտանգի ենթարկում: Բայց հենց այն պահին, երբ նա ոտքի էր կանգնում՝ մտածելով, որ ամենաձիշտը կլինի գրադարան գնալ և կրկնել վերջերս սովորած հմայահարվածները, Դահլիճին կից հյուրասենյակի դուռը բացվեց, և Սեղրիկը գլուխը դուրս ցցեց:

— Հա՛րի, նե՛րս արի, նրանք քեզ են սպասում:

Բացարձակ տարակուսանքի մեջ Հարրին վեր կացավ տեղից: Անհնար էր, որ Դարզլիներն այնտեղ լինեին... Նա քայլեց Դահլիճով դեպի հյուրասենյակը և բացեց դուռը:

Սեղրիկն ու նրա ծնողները ուղիղ դռան հետևում էին: Վիկտոր Կրամը մի անկյունում նստած շատ արագ բուղարերենով խոսում էր իր սևահեր ծնողների հետ: Արծվակտուց քիթը նա ժառանգել էր հորից: Սենյակի մյուս կողմում Ֆլորան ֆրանսերեն շատախոսում էր իր մոր հետ: Ֆլորայի քույրիկը, Գաբրիելը՝ տեսնելով Հարրիին ուրախ ձեռքով արեց նրան: Հարրին ձեռոի շարժումով պատասխանեց նրան: Հետո նա տեսավ տիկին Ուիզլիին և Բիլին, ովքեր կանգնած էին բուխարու մոտ և ժպտում էին իրեն:

— Անակնկա՞լ... — հուզված ասաց տիկին Ուիզլին, երբ Հարրին սրտանց ուրախացած ժպտաց նրան: — Մտածեցինք, որ լավ կանենք գանք տեսնենք, թե ինչպես ես անցնելու երրորդ փորձությունը, Հա՛րի:

Տիկին Ուիզլին առաջ թեքվեց ու համբուրեց Հարրիի այտը:

— Լա՞վ ես, — հարցրեց Բիլը, ժպտալով Հարրիին և սեղմեց նրա ձեռքը: — Չարլին շատ էր ուզում գալ, բայց չկարողացավ գործից ազատվել: Ասում էր, որ քո պարզ Եղջերապոչի հետ ուղղակի աննկարագրելի տեսարան է եղել:

Հարրին նկատեց, որ Ֆլորա Դելակուռն իր մոր ուսի վրայով շատ հետաքրքրված դիտում էր Բիլին: Հարրիի համար ակնհայտ էր, որ նա ոչ մի առարկություն չուներ երկար մազերի և ժանիքածև ականջօղի դեմ:

— Ի՞նչ լավ բան եք արել ինձ համար, — սրտանց ուրախացած ասաց Հարրին տիկին Ուիզլիին: — Ես էլ մի պահ կարծեցի... թե Դարզլիները...

— Հըմ, — ասաց տիկին Ուիզլին՝ շրթունքները սեղմելով: Նա միշտ աշխատում էր չքննադատել Դարզլիներին Հարրիի ներկայությանք, բայց

նրա աչքերի փայլից կարելի էր հասկանալ, թե նա ինչ էր մտածում նրանց մասին:

— Ի՞նչ հիանալի է կրկին այստեղ լինել, — ասաց Բիլը՝ նայելով շուրջը (Չաղ Կոմսուհու ընկերուիի Վիոլետան աչքով արեց նրան իր շրջանակի միջից): — Քանի՛ տարի է չեմ եղել այստեղ: Գիշ ասպետի նկարը դեռ կա՞ ինչ-որ տեղ... Սը՛ր, Քաղոզանի...

— Oh, հա՛, — ասաց Հարրին, որին բախտ էր վիճակվել ծանոթանալ սը՛ր Քաղոզանի հետ դեռ անցած տարի:

— Իսկ Չաղ Կոմսուիի՞ն, — ասաց Բիլը:

— Նա դեռ իմ ժամանակվանից էր այստեղ, — ասաց տիկին Ուիզլին, — մի գիշեր այնպիսի դաս տվեց ինձ, երբ ժամը չորսին էի վերադարձել...

— Մի հարցնող լինի, իսկ ի՞նչ էր անում ննջարանից դուրս գիշերվա ժամը չորսին, մայրի՛կ, — ասաց Բիլը, հետաքրքրված զարմանքով զննելով տիկին Ուիզլիին:

Տիկին Ուիզլին ժպտաց՝ փայլեցնելով աչքերը:

— Հայրդ ու ես գնացել էինք գիշերային զբոսանքի, — ասաց նա, — ու մեզ բռնեց Ապոլոն Փրինզլին... Այն օրերին նա էր ամրոցի պարետը... Հայրդ մինչև օրս դեռ թիկունքին կրում է այդ օրվա պատժի հետքերը:

— Մեզ չե՞ս տանի ամրոցով զբոսանքի, Հա՛րի, — ասաց Բիլը:

— Oh, այո, իհարկե, — ասաց Հարրին, և նրանք քայլեցին դեպի հյուրասենյակից Մեծ դահլիճ տանող դուռը և Ճանապարհին անցան Ամսու Դիգորիի կողքով, որն անհամբեր շրջվեց ու նրանց նայեց:

— Ահա՛... Դու՛... — ասաց նա՝ վերից վար զննելով Հարրիին: — Գրազ կգամ, որ տեղդ չես գտնում իիմա, երբ Մետրիկը հավասարվել է քեզ միավորներով:

— Ի՞նչ... — անակնկալի գալով հարցրեց Հարրին:

— Բանի տեղ մի՛ դիր, — կամացուկ ասաց Մետրիկը Հարրիի ականջին ու խոժոռվելով նայեց հոր վրա, — նա բարկացած է այն օրվանից ի վեր, ինչ Ոիտա Սքիթերը հոդված էր գրել Երեք Կախարդների Հրաշամարտի մասին... Դեկ հիշում ես, երբ այնպես էր ներկայացրել, իբր դու Հոգվարթի միակ չեմպիոնն ես:

— Պետքն էլ չեր, որ հերքում պահանջեր, չէ՞՝ — շարունակեց Ամսու Դիգորին դիտմամբ այնքան բարձր, որ Հարրին, տիկին Ուիզլին ու Բիլը լսեն:

— Միևնույն է... դու նրան ցույց կտաս, Սե՛դ: Մի անգամ արդեն հաղթել ես նրան, էս անգամ էլ կհաղթես:

— Ոիտա Սքիթերի խելքն իրենը չէ մարդկանց մեջ թյուրիմացություն ու անհաշտություն ստեղծելու համար, Ա՛մոս, — բարկացած ասաց տիկին Ուիզլին, — ինձ թվում էր, թե դու Նախարարությունում աշխատելու փորձից շատ լավ գիտես դա:

Պարոն Դիզորին այնպիսի տեսք ստացավ, ասես պատրաստվում էր ինչոր բարկացած բան ասել, բայց նրա կինը ձեռքը դրեց նրա ուսին, և նա ընդամենը ուսերը թոթվեց ու շրջվեց:

Հարրին մի շատ հաճելի առավոտ անցկացրեց Բիլի և տիկին Ուիզլիի հետ՝ գբոսնելով արևով ողողված հանդավարներում: Նա նրանց տարավ ցույց տվեց Բոբատոնի կառքը և Դարմսթրենգի նավը: Տիկին Ուիզլիին անչափ հետաքրքրեց Կրվազան Ուունին, որը տնկել էին նրանից հետո, և նա երկար հիշողություններ պատմեց Հագրիդից առաջ հանդավարների պահապան եղած մարդու մասի, որի անունը Օգի էր:

— Ինչպե՞ս է Փերսին, — հարցրեց Հարրին, մինչ քայլում էին ջերմոցների շուրջը:

— Լավ չի, — ասաց Բիլը:

— Անչափ վիատված է, — ասաց տիկին Ուիզլին՝ ձայնը իջեցնելով և վախվորած նայելով շուրջը: Նախարարությունը չի ուզում, որ պարոն Քրաուչի անհետացման կապակցությամբ աղմուկ բարձրանա, բայց Փերսիին արդեն մի քանի անգամ հարցաքննության են կանչել այն հրահանգների կապակցությամբ, որոնք նա այս ընթացքում նամակներով ստացել է պարոն Քրաուչից: Նրանք կարծում են, որ հնարավոր է, որ այդ հրահանգներն իսկական Քրաուչը չի ուղարկել: Փերսին վերջերս շատ մեծ ձնշման տակ է եղել: Նրան նույնիսկ թույլ չեն տվել այսօր որպես հինգերորդ դատավոր փոխարինել պարոն Քրաուչին, և Կորնիլիուս Ֆաջն ինքն է լինելու դատավորներից մեկը:

Ճաշին նրանք վերադարձան ամրոց:

— Սա՛ն... Բի՛լ, — ապշահար ասաց Ունը՝ տեսնելով նրանց գրիֆիննորի սեղանի մոտ, — ի՞նչ եք անում այստեղ:

— Եկել ենք դիտելու Հարրիին վերջին առաջադրանքի ժամանակ, — զվարթ ասաց տիկին Ուիզլին: — Պետք է խոստովանեմ, որ շատ հաճելի է գոնե մեկ օրով խոհանոցից հեռու լինելը: Ինչպես հանձնեցիր քննությունդ:

— Օհ... լավ էր... — ասաց Ռոն, — չէի կարողանում հիշել բոլոր գործին ապստամբների անունները... ուստի մի քանիսին ուղղակի ինքս բարեցի: Բան չկա... Ամեն ինչ լավ է... — շարունակեց նա՝ տեսնելով տիկին Ուիզլիի խոժոր հայացքը և մեծ ախորժակով մի քորնուոյան կարկանդակ խոթեց իր բերանը (դրանք հատկապես շատ համեղ են՝ մսով, կաղամբով ու կարտոֆիլով հյութեղ լցոնով): — Նրանց անունները սովորաբար լինում են կամ Բոդրոդ Ցախմորուս, կամ Ռիրգ Անլվա, կամ դրա նման մի քան... Ենքան էլ դժվար չեր:

Ֆրեդը, Ջորջը և Զինին նույնպես եկան ու նստեցին նրանց կողքին, և Հարրին իրեն այնքան լավ էր զգում, որ ասես կրկին Տոհմաորչում լիներ: Նույնիսկ մոռացել էր անհանգստանալ այդ երեկոյան կայանալիք առաջադրանքի մասին: Եվ միայն երբ ճաշի կեսին հայտնվեց Հերմիոնան, հիշեց որ նախաձաշի ժամին նա մի արտակարգ մտահղացում էր ունեցել Ոիտա Սքիթերի մասին:

— Հիմա մեզ ոչինչ չե՞ս ասելու...

Հերմիոնան գլուխը թափ տվեց՝ նախազգուշական հայացք նետելով տիկին Ուիզլիի վրա:

— Ողջու՛յն, Հերմիո՛նա, — սովորականից շատ ավելի սառն ասաց տիկին Ուիզլին:

— Ողջու՛յն, — ասաց Հերմիոնան՝ վախվորած ժպտալով տիկին Ուիզլիին:

Հարրին նայեց նրանց երկուսին ու ասաց.

— Տիկին Ուի՛զլի, դուք ի՞ն չե՞ք հավատացել «Վիուկ» ամսագրում Ոիտա Սքիթերի գրած բարբաջանքին... Որովհետև Հերմիոնան իմ ընկերուիին չէ:

— Օ՛հ, — ասաց տիկին Ուիզլին, — ի՞նչ ես խոսում... Իհարկե չեմ հավատացել:

Բայց դրանից հետո նա սկսեց շատ ավելի ջերմ վերաբերվել Հերմիոնային:

Հարրին, Բիլը և տիկին Ուիզլին կեսօրն էլ անցկացրին ամրոցի շուրջը զբոսնելով և Մեծ դահլիճ վերադարձան երեկոյան տոնական ընթրիքին:

Լուդո Բեզմանը և Կորնիլիուս Ֆաջը նստած էին ուսուցիչների սեղանի մոտ: Բեզմանը շատ ուրախ տեսք ուներ: Կորնիլիուս Ֆաջը նստած էր մադամ Մաքսիմի կողքին, որը խիստ ձգված էր ու ընդհանրապես չէր խոսում: Մադամ Մաքսիմը կենտրոնացած նայում էր միայն իր ափսեի մեջ, և Հարրիին թվաց, որ նրա աչքերը կարմրած էին: Հագրիդն անդադար հայացքներ էր նետում նրան սեղանի իր ծայրից:

Ընթրիքին սովորականից ավելի շատ ճաշատեսակներ կային, բայց Հարրին, որն արդեն սկսել էր նյարդայնանալ, շատ քիչ կերավ: Երբ նրանց գլխավերնում հմայված առաստաղը սկսեց փոխվել երկնագույնից մուգ մանուշակագույնի, Դամբլդորը ոտքի կանգնեց ուսուցչական սեղանի մոտ, և Դահլիճում լռություն տիրեց:

— Տիկնայք և պարոնայք, խնդրում եմ ծեզ իինգ րոպեից շարժվել դեպի քվիդիչի մարզադաշտը՝ Երեք Կախարդների Հրաշամարտի վերջին երրորդ առաջադրանքին ակնդրելու համար: Խնդրում եմ բոլոր չեմայիններին հետևել պարոն Բեզմանին դեպի մարզադաշտը:

Հարրին ոտքի կանգնեց: Գրիֆինդորցիները միահամուռ ծափահարեցին նրան: Ուիզլիներն ու Հերմիոնան նրան հաջողություն մաղթեցին, և նա, Սեդրիկի, Ֆլորայի ու Կրամի հետ միասին, ուղղվեց դեպի Մեծ դահլիճի դռները:

— Լա՞վ ես զգում քեզ, Հա՛րի, — հարցրեց Բեզմանը, երբ իջնում էին քարե աստիճաններով, — Վստա՞հ ես...

— Ես լավ եմ, — ասաց Հարրին: Ըստ էության դա նույնիսկ ճիշտ էր: Նա բնականաբար շատ նյարդային էր, բայց անգամ քայլելիս մտքում անդադար կրկնում էր վերջերս սովորած բոլոր հմայահարվածներն ու հմայախոսքերը, և այն միտքը, որ շատ լավ է իիշում բոլորը, վստահություն էր ներշնչում նրան:

Նրանք մտան քվիդիչի մարզադաշտը, որն անձանաչելի էր: Մոտ վեց մետր բարձրությամբ բնական ցանկապատ էր աճել ամբողջ դաշտի շուրջը: Ուղիղ նրանց առաջ կանաչ բնական պատնեշի մեջ մի մեծ բացվածք կար: Դա հսկայական լաբիրինթոսի մուտքն էր: Դեպի ներս գնացող արահետը սակայն սահմուեցնող մութ էր:

Հինգ րոպե անց հանդիսատեսների հարթակները սկսեցին լցվել: Մինչ բոլորը գբաղեցնում էին իրենց տեղերը, գիշերային օդը գրնգաց

հարյուրավոր մարդկանց հուզված ու բորբոքված ձայներից ու ոտնաձայներից: Երկինքն արդեն ամբողջովին, մուգ կապույտ էր, և սկսել էին երևալ աստղերը: Հագրիդը, պրոֆեսոր Մուդին, պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը և պրոֆեսոր Ֆլիթվիդը նույնպես մտան մարզադաշտ և մոտեցան Բեգմանին ու չեմպիոններին: Բոլորի գլխարկներին մեծ լուսարձակող կարմիր աստղեր կային, բոլորի՝ բացի Հագրիդից, որն իր աստղը ամրացրել էր խլուրդենու վերարկուի մեջքին:

— Մենք հերթապահելու ենք լաբիրինթոսի արտաքին պատերի երկայնքով, — չեմպիոններին հայտնեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, — Եթե զգաք, որ անելանելի վիճակում եք և օգնության կարիք ունեք, կարմիր կայծեր ուղարկեք օդ և մեզնից մեկնումեկն օգնության կգա: Պա՞րզ է:

Չեմպիոնները գլխով արեցին:

— Դեհ գնացե՛ք, զբաղեցրե՛ք ձեր տեղերը, — հերթապահներին զվարք կարգադրեց Բեգմանը:

— Հաջողություն, Հա՛րի, — շշնջաց Հագրիդը, և նրանք չորսով գնացին տարբեր ուղղություններով՝ լաբիրինթոսի շուրջն իրենց տեղերը զբաղեցնելու համար:

Բեգմանը կախարդական փայտիկի ծայրը մոտեցրեց իր կոկորդին և կիսաձայն ասաց «Սոնո՛րոս», և նրա կախարդանքով բազմապատկված ձայնն արձագանքեց հանդիսատեսների հարթակներից:

— Տիկնա՛յք և պարոնա՛յք, մի քանի վայրկյանից կսկսվի Երեք կախարդների Հրաշամարտի երրորդ, վերջին փորձությունը: Թույլ տվեք հիշեցնել ձեզ, թե ինչպես են դասավորված չեմպիոնների միավորները: Առաջին տեղը, յուրաքանչյուրն ութսունվեցական միավորով, զբաղեցնում են... պարոն Սեդրիկ Դիգորին և պարոն Հարրի Փոթթերը, երկուսն էլ Հոգվարթսի հրաշագործության ու կախարդանքի դպրոցից: — Ողջունի և ծափահարության աղմուկից՝ Արգելված անտարի սաղարթներից դեպի մութ երկինք սուրացին անտառային թռչունները: — Ութսուն միավորով երկրորդ տեղն է զբաղեցնում... պարոն Վիկտոր Կրամը՝ Դարմսթրենգ ինստիտուտից, — կրկին ծափահարություններ, — և երրորդ տեղում է օրիորդ Ֆլորա Դելակուռը՝ Բոբատոն Ակադեմիայից:

Հարրին հարթակի մեջտեղում նկատեց տիկին Ուիզլիին, Բիլին, Ռոնին ու Հերմիոնային, ովքեր ծափահարում էին հանուն քաղաքավարության և ժպտայով ձեռքով արեց նրանց:

— Ուստի... իմ սուլոցով առաջինը լաբիրինթոս կմտնեն Հարրին ու Սեդրիկը, — ասաց Բեգմանը: — Երեք... երկու... մեկ...

Նա կարծ փշեց իր սուլիչը, և Հարրին ու Սեդրիկը շտապեցին մտնել լաբիրինթոս:

Վեր խոյացող պատերը սև ստվերներ էին գցում արահետի վրա: Դժվար էր ասել, արդյոք դա բուսական պատերի խտությունից էր, թե դրանք ուղղակի հմայված էին: Այն պահին երբ նրանք մտան լաբիրինթոս, հանդիսատես բազմության աղմուկն ասես անջատվեց, և կատարյալ լռություն տիրեց նրանց շուրջը: Հարրին մի պահ կորցրեց իրեն, ասես կրկին ջրի տակ լիներ: Նա հանեց իր կախարդական փայտիկը և կամացուկ ասաց «Լուսոս» և թիկունքից լսեց, ինչպես Սեդրիկը ճիշտ նույն բանն արեց:

Այդպես մոտ հիսուն մետր քայլելով նրանք հասան մի ձամփաբաժանի: Երկուսով միմյանց նայեցին:

— Կտեսնվե՞նք, — ասաց Հարրին և թեքվեց դեպի ձախ տանող արահետը: Սեդրիկը գնաց դեպի աջ:

Հարրին լսեց Բեգմանի երկրորդ սուլոցը, ինչը նշանակում էր, որ Կրամը նույնպես մտավ լաբիրինթոս: Հարրին արագացրեց քայլերը: Նրա արահետը բացարձակապես ամայի էր: Գլխից վեր պահելով իր կախարդական փայտիկը, որպեսզի հնարավորինս հեռուն տեսնի, նա շրջվեց դեպի աջ: Տեսադաշտում, միևնույն է, ոչինչ չէր երևում:

Հեռվից լսվեց Բեգմանի վերջին սուլոցը: Բոլոր չորս չեմպիոններն արդեն լաբիրինթոսում էին:

Հարրին անդադար հետ էր նայում: Մի հին զգացում, որ իրեն հետևում են, սկսել էր հետապնդել նրան: Ամեն անցնող րոպեի հետ լաբիրինթոսն ավելի ու ավելի էր մթնում: Երկինքը գլխավերեւում սկին խվող թանձր կապույտ էր: Հարրին հասավ երկրորդ ձամփաբաժանին:

— Ցույց տու՞ր, — շշնջաց նա՝ և իր կախարդական փայտիկը դրեց հարթ բացած ափի վրա:

Կախարդական փայտիկը մի անգամ պտտվեց և ցույց տվեց ուղիղ դեպի աջ պատը: Հյուսիսն այդ կողմում էր: Հարրին գիտեր, որ ինքը պետք է

հյուսիս-արևմուտք գնա, որպեսզի հասնի լաբիրինթոսի կենտրոնին: Լավագույնը, ինչ կարող էր անել այդ պահին՝ ձամփաբաժանից թեքվել դեպի ծախ և կրկին թեքվել դեպի աջ, առաջին իսկ պատահած արահետով:

Արահետն առջևում նույնպես դատարկ էր: Հարրին հասավ հերթական աջ անցումին ու շրջվեց դեպի աջ: Արահետն առջևում կրկին ամայի էր: Խոչընդոտների բացակայությունը ուղղակի նյարդահան էր անում Հարրիին: Անկասկած, նա պետք է գոնե մի բանի հանդիպած լիներ արդեն: Թվում էր, թե լաբիրինթոսը ուզում էր խաբել իրեն՝ արտաքուստ կեղծ ապահովության պատրանքով: Հետո նա հանկարծ շարժում լսեց ուղիղ իր թիկունքում: Հարրին առաջ պարզեց իր կախարդական փայտիկը՝ պատրաստ հարձակման, բայց փայտիկի լույսն ընկավ Սեղրիկի վրա, որը դուրս եկավ մի աջակողմյան արահետից: Սեղրիկը սահմուկած տեսք ուներ: Նրա պարեգոտի թևքից ծուխ էր բարձրանում:

— Հագրիդի հրթիռապոչ ուտիճները... — խոլ շշնջաց նա, — ահավոր են... ուղղակի ահօելի են դարձել... Հենց նոր մեկից փախա:

Նա գլուխն օրորեց ու սուզվեց մեկ ուրիշ արահետ՝ շտապելով հնարավորինս արագ հեռու գնալ ուտիճից: Հարրին կրկին առաջ շտապեց: Հետո մի շրջադարձ անելով տեսավ...

Արահետով իրեն դեմիանդիման անձայն սահում էր մի ազրայել: Մոտ երեք մետր բարձրությամբ, դեմքը թաքնված կնգուղի տակ, իր փտող, ոսկրային ձեռքերն առաջ պարզած, այն մոտենում էր՝ կուրորեն զգալով իր ներկայությունը: Հարրին լսում էր նրա խօխռացող շնչառությունը և արդեն զգաց այն անշարժացնող սառնությունը, որն ազրայելի ներկայությունից անգամ պատում էր իրեն, բայց նա գիտեր, թե ինչ պետք է աներ...

Հարրին ուղեղի մեջ արթնացրեց իր ամենաերջանիկ հիշողությունները և իր բոլոր ցանկությունները կենտրոնացնելով լաբիրինթոսից դուրս գալու և Ոտնի ու Հերմիոնայի հետ իր հաղթանակը տոնելու հեռանկարի վրա, բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկն ու գոռաց.

— Էքսպե՛քտո պատրո՞նում...

Մի մեծ արձաթագույն եղջերու դուրս թռավ Հարրիի կախարդական փայտիկի ծայրից ու սլացավ դեպի ազրայելը, որը սայթաքելով իր պարեգոտի փեշի վրա հետ թռավ արահետից... Հարրին երբեք դեռ չէր տեսել, որպեսզի ազրայելը սայթաքի:

— Մի րոպե... — ասաց նա՝ առաջ շարժվելով իր արծաթագույն Պատրոնուսի թողած լուսավոր շերտով, — ախր դու ընդամենը բոխոխիձ ես... Ոիդի՛քուուս...

Ուժեղ ճայթյուն լսվեց, և կերպափոխուկը պայթեց՝ ծխի մեծ քուլա թողնելով իր տեղում: Արծաթագույն եղջերուն անհետացավ հեռվում մթության մեջ: Հարրին անչափ կուգենար, որ այն մնար իր հետ... Այդպես նա իրեն միայնակ չէր զգա... բայց նա շարունակեց հնարավորինս արագ ու անձայն առաջ շարժվել՝ ականջ դնելով բոլոր շշուկներին և կախարդական փայտիկը կրկին պատրաստ պահած:

Զախ... Աջ... Կրկին ձախ... Երկու անգամ նա հայտնվեց փակուղու առաջ: Կրկին կատարեց Քառակետ կողմնացույցի հմայանքը և պարզեց, որ չափազանց շատ է թեքվել դեպի արևելք: Նա վերադարձավ ու կրկին թեքվեց դեպի աջ, և առջևում տեսավ օդի մեջ ճախրող տարօրինակ ոսկե մշուշ: Հարրին զգուշությամբ մոտեցավ՝ իր կախարդական փայտիկն ուղղելով մշուշի վրա, որն ամենայն հավանականությամբ ինչ-որ հմայանք էր: Հարրին մտածեց արյոք հնարավոր կլինի՝ Փոքրացնող հմայահարվածով ազատվել դրանից և ասաց.

— Ոեդու՛քո՞ւ...

Հարվածն անցավ մշուշի ուղիղ կենտրոնով՝ ոչ մի ազդեցություն չթողնելով նրա վրա: Ինչպես կարող էր այդպիսի սխալ բան անել: Փոքրացնող հմայահարվածն ազդում է միայն կարծր առարկաների վրա: Իսկ ի՞նչ կլինի, եթե ինքն ուղղակի քայլի մշուշի միջով... Արժե՞ր նման ռիսկի դիմել, թե գուցե նահանջի՞...

Նա դեռ տատանվում էր, երբ լոռությունը ծակեց մի ուժեղ ձիչ:

— Ֆլո՞րա, — գոռաց Հարրին:

Լռություն էր: Նա լայն չռած աչքերով նայեց շուրջը: Ի՞նչ կարող էր պատահած լինել ֆլորային: Նրա ձիչն ինչ-որ տեղ առջևից եկավ: Հարրին խոր շունչ քաշեց և որքան կարող էր արագ վազեց մշուշի միջով:

Աշխարհը գլխիվայր շրջվեց: Հարրին հայտնվեց գլխիվայր կախված գետնից, օդի մեջ ցցված մազերով և քթից դավաճանաբար ցած սահող ակնոցով, որը սպառնում էր ընկնել ու սուզվել անտակ երկնքի մեջ: Նա ակնոցը սեղմից քթին և, վախենալով որևէ շարժում անել, կախված մնաց տեղում, մտածելով, որ գուցե ոտքերը սոսնձված են խոտածածկ գետնին,

որը փոխել էր տեղը երկնքի հետ: Իսկ գլխի տակ անսահման խորությամբ ծավալվում էր աստղազարդ երկինքը: Նրան թվաց, որ եթե փորձի շարժել ոտքերից մեկնումեկը, ապա գետնից ցած կընկնի անտակ երկնքի մեջ:

Մտածի՞ր, ինքն իրեն իրամայեց նա, երբ ամբողջ արյունը հոսեց դեպի գլուխը, մտածի՞ր...

Բայց իր սովորած ոչ մի հմայանք ի սկզբանե կոչված չէր ուղղելու գետնի ու երկնքի հանկարծակի տեղափոխությունը: Կհամարձակվի՝ արդյոք ոտքը պոկել գետնից: Նա լսում էր ինչպես է արյունը զարկում թմբկաթաղանթներին: Երկու այլընտրանք ուներ... Կամ պիտի փորձեր շարժվել... կամ կարմիր կայծեր ուղարկեր, որպեսզի իրեն օգնության գան... և որակազրկվեր փորձությունից:

Նա աչքերը փակեց, որպեսզի չտեսնի անտակ երկնքի անդունդը և խոտով ծածկված առաստաղից բարձրացրեց աջ ոտքը:

Անմիջապես աշխարհը հետ շրջվեց: Հարրին առաջ ընկավ ծնկների վրա՝ հենվելով հիասքանչ ամուր գետնին: Նրա ծնկներն ասես բամբակից լինեին այդ ցնցող ապրումից: Նա խոր շունչ քաշեց՝ վերականգնելով շնչառությունը և, կրկին ոտքի կանգնելով, առաջ շտապեց ու ոսկե մշուշից դուրս գալով ուսի վրայով հետ նայեց: Իսկ ոսկեցոլ մշուշն անմեղ առկայժեց նրա հետևից լուսնից ծորող արձաթափայլ լուսի տակ:

Հարրին կանգ առավ հերթական ճամփարաժանում՝ որևէ նշան փնտրելով Ֆլորայից: Նա համոզված էր, որ քիչ առաջ ինքը հենց նրա ձայնը լսեց: Ի՞նչի էր նա հանդիպել... Գուցե օգնության կարիք ունի՞... Կարմիր կայծեր դեռ չեին երևացել... Դա ի՞նչ էր նշանակում... Նրան հաջողվե՞լ էր հաղթահարել խոչընդոտը, թե այնպիսի ծանր վիճակում էր հայտնվել, որ չէր կարող անգամ կարմիր կայծեր ուղարկել... Ճամփարաժանից Հարրին գնաց աջահետով՝ հետզհետե մեծացող անհանգստություն զգալով... բայց միաժամանակ նաև իր համար անսպասելի մտածեց, որ Ֆլորայի դուրս գալու հետ մեկ ախոյան կպակասի...

Գավաթն ինչ-որ տեղ մոտակայքում պիտի լիներ, և այնպիսի տպավորություն էր, ասես Ֆլորան դուրս էր եկել խաղից: Իսկ ինքն արդեն այսքան հեռու է հասել... Իսկ ի՞նչ կլինի, եթե ինքն իրոք հաղթի... Եվ առաջին անգամ այն պահից ի վեր, ինչ հայտնաբերել էր, որ չեմպիոն է, նա

Ինքն իրեն պատկերացրեց կանգնած ամբողջ դպրոցի առաջ Եռամարտի Գավաթը ձեռքի մեջ բարձր պահած...

Մոտ տասը րոպէ Հարրին քայլեց ամայի արահետով՝ մի քանի փակուղիներից բացի ուրիշ խոչնդուսի չիանդիպելով։ Երկու անգամ անցավ միևնույն սխալ շրջադարձով։ Վերջապես գտավ մի նոր ճանապարհ և սկսեց առաջ վազել՝ կախարդական փայտիկով լուսավորելով իր ուղին։ Փայտիկի լուսից նրա ստվերը աղճատվում և աղավաղվում էր բուսական պատի վրա։ Հետո նա ևս մեկ շրջադարձ կատարեց և անսպասելիորեն հայտնվեց մի հրթիռապոչ ուտիճի առաջ։

Սեղրիկը ճիշտ էր... Այն ուղղակի ահօելի չափերի էր հասել։ Մոտ երեք մետր երկարությամբ այդ արարածն այժմ ավելի շատ նման էր հսկա կարիճի։ Երկար խայթոցը սպառնալից կլորված էր մեջքի վրա։ Հաստ գրահապատյանը փայլվլում էր Հարրիի կախարդական փայտիկից ելնող լուսի տակ։ Հարրին անմիջապես փայտիկն ուղղեց իրեշի վրա ու գոռաց։

— Ստու՝ պեֆե...

Հմայահարվածը կպավ ուտիճի հաստ գրահապատյանին և հետ թռավ։ Հարրին հազիվ հասցրեց գլուխն իջեցնել, որպեսզի իր իսկ հարվածն իրեն շարքից չհանի։ Նա նույնիսկ զգաց իր խանձված մազերի հոտը։ Ուտիճը կրակի մի շիթ բաց թռղեց պոչից ու թռավ ուղիղ Հարրիի վրա։

— Իմփեղիմե՛նտա, — թռքերում եղած ամբողջ ուժով գոռաց Հարրին։ Հմայահարվածը կպավ ուտիճի գրահապատյանին ու կրկին հետ թռավ։ Հարրին հետ սայթաքեց ու մի քանի քայլ հետ-հետ գնալով ընկավ գետնին։

— ԻՍՓԵՂԻՄԵ՛ՆՏԱ...

Ուտիճն ընդամենը մի քանի մատնաշափ հեռու սառեց օդի մեջ... Գետնին ընկնելու վերջին պահին Հարրին կարողացել էր հարվածել ուտիճի գրահապատյանով չծածկված փափուկ որովայնին... Ծանր շնչելով Հարրին դուրս սողաց ուտիճի տակից և վազեց հակառակ ուղղությամբ... Անշարժացնող հմայահարվածի ազդեցությունը ժամանակավոր էր, և ուտիճը կարող էր ուշքի գալ ու իր բազում ոտքերով արագ հասնել իր հետևից։

Հարրին թեքվեց դեպի ծախս և կանգնեց փակուղու առաջ, հետ վազեց ու թեքվեց դեպի աջ և կրկին կանգնեց փակ պատի առաջ։ Ինքն իրեն ստիպելով կանգնել, խելագար բարախող սրտով, նա կրկին կատարեց քառակետ կողմնացույցի հմայանքը, հետ գնաց իր անցած ճանապարհով և

ընտրեց մի արահետ, որն իր կարծիքով տանում էր դեպի հյուսիս-արևմուտք: Նա մի քանի րոպե շտապ քայլերով շարունակեց առաջ գնալ այդ արահետով, երբ հանկարծ վազող ոտնաձայներ լսեց իրեն զուգահեռ պատի հետևում ընկած արահետի վրա ու քարացած կանգնեց տեղում:

— Ի՞նչ ես անում, — գոռաց Սեղրիկի ձայնը: — Գրողը տանի՛... Զո կարծիքով ի՞նչ ես անում, ի՞՛...

Եվ հետո Հարրին լսեց Կրամի ձայնը:

— Քրու՛սիո...

Օդը գրնաց Սեղրիկի ճիշերից: Լսածից սարսափահար, Հարրին շարունակեց վազել իր արահետով՝ փորձելով մի անցում գտնել դեպի իրեն զուգահեռ արահետը: Ոչ մի անցում չգտնելով, նա կրկին փորձեց պատի վրա Փոքրեցնող հմայանք կատարել: Ազդեցությունը թեև շատ մեծ չէր, բայց նա մի անցք այրեց պատի մեջ, որի մեջ մտցնելով ոտքը Հարրին սկսեց ջարդել բնական պատնեշի ճյուղերը, մինչև այնքան մեծ անցում բացեց, որ կարողացավ անցնել միջով՝ պատառութելով պարեգուն ու քերծութելով դեմքն ու ձեռքերը: Դեպի աջ նայելով նա տեսավ Սեղրիկին, որը ցավից գալարվում ու ցնցվում էր գետնին, իսկ Կրամը կանգնած էր նրա գլխավերևում:

Հարրին հավաքեց իրեն և իր կախարդական փայտիկն ուղղեց Կրամի վրա, ճիշտ այն պահին, երբ Կրամը վեր նայեց ու տեսնելով Հարրիին շրջվեց և սկսեց փախչել:

— Ստու՛պեֆե... — գոռաց Հարրին:

Հմայահարվածը կպավ Կրամի թիկունքին: Նա վազքի մեջ մի ոտքը գետնին կպած քարացավ, առաջ ընկավ ու բերանքսիվար փռված մնաց գետնին: Հարրին նետվեց դեպի Սեղրիկը, որը դադարել էր ցնցել ու գալարվել և դեռ գետնին պառկած, ձեռքերով դեմքը ծածկած, շունչն էր տեղը բերում:

— Լա՞վ ես, — կարծ ասաց Հարրին և բռնելով Սեղրիկի ձեռքն օգնեց, որպեսզի նստի:

— Հա՛, — շնչասպառ ասաց Սեղրիկը, — հա՛... հավատս չի գալիս... Նա հետևից գաղտագողի մոտեցել էր ինձ... Ես լսեցի նրան ու շրջվեցի, իսկ նա կախարդական փայտիկն ուղղեց ինձ վրա...

Սեղրիկը ոտքի կանգնեց: Նա դեռ դողում էր: Սեղրիկն ու Հարրին նայեցին գետնին ընկած Կրամին:

— Չեմ կարողանում հավատալ... Ես կարծում էի, որ նա լավ տղա է, — ասաց Հարրին՝ անթարթ նայելով Կրամին:

— Ես էլ էի այդպես կարծում, — ասաց Սեղրիկը:

— Դու լսեցի՞ր Ֆլորայի ձայնը, — հարցրեց Հարրին:

— Հա՛, — ասաց Սեղրիկը, — կարծում ես Կրա՞մն է նրան հարվածել:

— Չգիտեմ, — դանդաղ ասաց Հարրին:

— Ի՞նչ անենք, այստեղ թողնե՞նք նրան, — մրթմրթաց Սեղրիկը:

— Ոչ, — ասաց Հարրին, — կարծում եմ, որ պետք է կարմիր կայծեր ուղարկենք: Ինչ-որ մեկը կգա նրա հետևից... Եթե այսպես թողնենք նրան ուղղակի կարող են ուտել ուտիճները:

— Տեղը կլինի նրան, — մրթմրթաց Սեղրիկը, բայց, միևնույն է, իր կախարդական փայտիկը վեր ցցեց ու կարմիր կայծերի մի փունջ ուղարկելով, նշանադրեց այն տեղը, որտեղ պառկած էր Կրամը:

Հարրին ու Սեղրիկը, մի պահ իրենց շուրջը նայելով, կանգնած մնացին մթության մեջ: Հետո Սեղրիկն ասաց.

— Կարծում եմ... պետք է արդեն զնանք այստեղից...

— Ի՞նչ, — ասաց Հարրին, — օհ... հա՛... ձի՛շտ ես...

Պահը շատ տարօրինակ էր: Ինքն ու Սեղրիկն ակամա միավորվել էին Կրամի դեմ... Իսկ հաջորդ պահին այն հանգամանքը, որ իրենք հակառակորդներ են, կրկին մտավ նրանց գիտակցության մեջ: Առանց խոսելու նրանք քայլեցին մութ արահետով, հետո Հարրին թեքվեց դեպի ձախ, իսկ Սեղրիկը՝ դեպի աջ: Սեղրիկի ոտնաձայները շուտով մարեցին:

Հարրին առաջ գնաց, շարունակելով օգտվել քառակետ կողմնացույցով հմայանքից, որպեսզի ձիշտ ուղղությամբ գնա: Հիմա արդեն մնացել էին ինքն ու Սեղրիկը: Առաջինը Գավաթին հասնելու ցանկությունը դարձել էր ուղղակի անտանելի հզոր... բայց նա չէր կարողանում հավատալ, որ Կրամն ընդունակ էր նման բան անել... Աններելի անեծքի կիրառումը մարդու վրա նշանակում էր ցնահ բանտարկություն Ազքաբանում... Մուդին էր իրենց այդպես ասել: Մի՞թե Կրամն այդքան ուժեղ էր ուզում Եռամարտի Գավաթը...

Հարրին արագացրեց քայլերը: Նա սկսել էր ավելի հաճախ դուրս գալ փակուղիների վրա, բայց խորացող մթությունը նրան հուշում էր, որ ինքը մոտեցել է լաբիրինթոսի կենտրոնին: Հետո նա դուրս եկավ մի երկար, ուղիղ արահետի վրա և մի քիչ քայլելուց հետո առջևում ինչ-որ շարժում նկատեց: Նրա կախարդական փայտիկի լուսն ընկավ մի արտաօղ արարածի վրա, որի պատկերը նա տեսել էր միայն Հրեշների Հրեշավոր գրքում:

Սֆինքս էր... Արարածն ուներ ահօելի չափերի առյուծի մարմին, հսկայական մագիլավոր թաթեր և ծայրին դարչնագույն մազափնջով երկար, դեղնավուն պոչ: Սակայն գլուխը բավականին գեղեցիկ կանացի գլուխ էր: Նա իր հիասքանչ, նշան աչքերը հառեց Հարրիի վրա, մինչ վերջինս մոտենում էր իրեն: Հարրին բարձրացրեց կախարդական փայտիկը և տատանվեց: Սֆինքսը հանգիստ, դանդաղ քայլում էր իր ուղղությամբ, առանց վախի կամ հարձակման պատրաստվող կենդանուն բնորոշ շարժումների, բայց նա փակել էր առաջընթացի ճանապարհը, իսկ Հարրին համոզված էր, որ չպետք է նահանջի: Հետո սֆինքսը խոսեց շատ ցածր կրծքային ծայնով.

— Դու շատ մոտ ես նպատակին... Եվ ամենակարճ ճանապարհն իմ հետևում է գտնվում:

— Ուրեմն... թույլ կտա՞ս անցնեմ... խնդրում եմ, — ասաց Հարրին՝ արդեն իմանալով ինարավոր պատասխանը:

— Ո՛չ, — ասաց նա՝ շարունակելով մոտենալ, — բայց Եթե պատասխանես իմ հանելուկին... Պիտի պատասխանես մեկ անգամից... Եթե ճիշտ պատասխանես, ես քեզ թույլ կտամ, որ անցնես... Եթե սխալ պատասխանես, ես կհարձակվեմ քեզ վրա... Եթե լրես, ես թույլ կտամ, որ անվնաս հետ վերադառնաս եկածդ ճանապարհով:

Հարրիի ստամոքսը մի քանի մատնաչափ ցած ընկավ: Հանելուկներ լուծելու վարպետը Հերմիոնան էր, ոչ ինքը: Նա ծանրութեթև արեց իր ինարավորությունները: Եթե հանելուկը չափազանց դժվար լինի, ինքը կարող է լռել և անվանս հետ դառնալ եկած արահետով, իսկ հետո կփորձի մեկ ուրիշ արահետ գտնել դեպի լաբիրինթոսի կենտրոնը:

— Բարի, — ասաց նա, — ասա՝ հանելուկդ...

Սֆինքսն արահետի մեջտեղում նստեց հետևի թաթերին և սկսեց արտասանել.

80

Նախ մտածի՞ր ու ասա՛ ինձ սկզբում,
Ինչի՞ց ես այդքան սրտնեղած փախչում,
Երբ մութը չընկած տուն ես շտապում:
Հետո ինձ կասե՛ս, թե այն ինչն է, որ,
Թեև առաջինն է զավթած ավարի,
Բայց վերջինն է միշտ սրտանց ընծայի:
Հետո ինձ կասե՛ս, թե ինչն է այն,
Առանց ինչի չի լինում երբեք ոչ կյանք երջանիկ,
Ոչ զավակ ու ծնող, ոչ էլ հայրենիք:
Ու վստահ եղի՞ր, որ հաստատ գիտես,
Թե ինչին երբեք քո կամքով բարի
Սրտանց քնքշանքով դու չես համբուրի:

81

Հարրիի ծնոտը կախ ընկավ:

— Իսկ կարելի է մի անգամ էլ լսել... և ավելի դանդաղ, — դրական պատասխանի հույս չունենալով հարցրեց նա: Սֆինքսը թարթեց իր գեղեցիկ, նշածև աչքերը, ժպտաց ու կրկնեց հանելուկ-բանաստեղծությունը:

— Բոլոր հուշումները վերաբերում են մի արարածի, որին ես չեի ուզենա համբուրե՞լ, — կրկին հարցրեց Հարրին:

Սֆինքսը պատասխանեց իր առեղծվածային ժպիտով: Հարրին ենթադրեց, որ ժպիտը նշանակում էր «այո», և սկսեց մտածել: Աշխարհում բազմաթիվ կենդանի արարածներ կան, ում նա երբեք չէր ցանկանա համբուրել, և մտքին ամենաարագ եկած պատասխանը իրթիռապոչ ուտիճներն էին: Բայց ինչ-որ բան հուշում էր նրան, որ դա չէր ճիշտ պատասխանը... Պետք էր փորձել հասկանալ, թե ինչ էր հուշում բանաստեղծությունը...

— Ինչի՞ց եմ սրտնեղած փախչում, երբ մութը չընկած շտապում եմ տուն, — մրգմրթաց Հարրին, նայելով Սֆինքսին: — Ըըմ... դա կարող է ցուրտը լինել... մթությունը... Ո՛չ. Ես դեռ չեմ պատասխանում... Ըըմ.... Խավա՞րը... Ես դեռ կվերադառնամ դրան... Խնդրում եմ, կարո՞ղ ես կրկնել հաջորդ հուշումը...

Սֆինքսը կրկնեց բանաստեղծության երկրորդ մասը:

— ...զավթած ավարի առաջինը, բայց սրտանց ընծայի վերջինը... ավար... ընծա... — մտազբաղ կրկնեց Հարրին, — Ըըմ... գաղափար չունեմ... ի՞նչը պիտի լինի... Կարո՞ղ ես մեկ անգամ էլ կրկնել վերջին տողերը... Խնդրում եմ:

Սֆինքսը կրկնեց վերջին տողերը:

— Առանց ինչի չի լինում երբեք ոչ կյանք երջանիկ, ոչ զավակ ու ծնող, ոչ էլ հայրենիք... — կրկնեց Հարրին: — Ըըմ... ընտանի՞ք... ըըմ... սե՞ր... Սպասի՞ր... սեր...

Սֆինքսը ժպտաց:

— Մթություն... Ըըմ... Չէ՛, խավար... Ըըմ... — մրգմրթում էր Հարրին իետ ու առաջ քայլելով, — ավար... ընծա... ավար-ընծա... ա... ինչին իմ կամքով ազատ ու բարի, երբեք քնքշանքով ես չեմ համբուրի... ինչի՞ն... խավար... ա... ՍԵ՛Ր... իհարկե չեմ համբուրի... ԽԱՎԱՐԱՍԵՐ...

Սֆինքսն ավելի լայն ժպտաց: Նա կանգնեց չորս թաթերին, ձգվեց՝ հենվելով առջևի թաթերին և դուրս եկավ արահետից:

— Շնորհակալություն, — ասաց Հարրին, և իր իսկ սրամտության վրա զարմացած, նետվեց առաջ:

Նա հաստատ արդեն մոտ էր վերջնակետին... Կախարդական փայտիկը հստակ ցույց էր տալիս ուղին, եթե ճանապարհին ուրիշ ոչ մի սարսափելի բանի չհանդիպի, հնարավոր է, որ հենց ինքը...

Առջևում կրկին ճամփաբաժան երևաց:

— Ցույց տու՛ր, — կրկին շշնջաց նա իր կախարդական փայտիկին և այն պտտվեց ափի վրա ու ցույց տվեց դեպի աջ զնացող արահետը: Հարրին նետվեց դեպի աջ և առջևում լույս տեսավ:

Եռամարտի Գավաթը մեղմ շողշողում էր մոտ հարյուր մետր հեռավորության վրա: Հարրին նոր էր սկսել վագել, երբ մի մութ ուրվագիծ դուրս թռավ առջևում կողքից դուրս եկող արահետներից մեկից:

Սեղրիկն էր, և նա իրենից առաջ էր: Պարզ էր, որ Սեղրիկն առաջինը կհասնի գավաթին: Սեղրիկն արագ սլանում էր դեպի Գավաթը և Հարրին արդեն գիտեր, որ ինքը երբեք նրա հետևից չի հասնի: Սեղրիկը շատ ավելի բարձրահասակ էր իրենից և ավելի երկար ոտքեր ուներ:

Հետո Հարրին հանկարծ մի ահօելի չափերի սև ստվեր տեսավ, որն աջից պատնեշի վրայով մեծ արագությամբ սլանում էր Սեղրիկին զուգահեռ և նրա շարժման անկյունից պարզ էր, որ նա մի քանի վայրկյանից կհատվի Սեղրիկի ուղեծրի հետ: Իսկ Սեղրիկն աչքերը չկտրելով գավաթից չէր տեսնում այն:

— Սեղրիկ, — ամբողջ ուժով գոռաց Հարրին, — ձախի՞ց...

Սեղրիկը դեպի ձախ շրջվեց ճիշտ պահին, որպեսզի հասցնի մի կողմ նետվել այդ սև ստվերի հետ չընդհարվելու համար: Բայց արագությունից նա չկարողացավ ոտքի վրա մնալ և հավասարակշռությունը կորցնելով ընկավ: Հարրին տեսավ ինչպես Սեղրիկի կախարդական փայտիկը դուրս թռավ նրա ձեռքից, իսկ հսկայական սարդը կանգնեց ուղիղ արահետի մեջտեղում և սկսեց մոտենալ Սեղրիկին:

— Ստու՝ պեֆե, — կրկին գոռաց Հարրին, և նրա հմայահարվածը կպավ հսկա, սարդի բրդոտ սև մարմնին, բայց առանց որևէ զգալի ազդեցության: Նույն հաջողությամբ ինքը կարող էր մի քար նետած լինել սարդի վրա: Սարդն ուղղակի ցնցվեց մի քիչ դեպի հետ ձգվեց և տեսնելով Հարրիին, թողեց Սեղրիկին ու սլացավ նրա վրա:

— Ստու՝ պեֆե... իմփեդիմե՛նտա... Ստու՝ պեֆե...

Բայց հմայահարվածներից ոչ մեկը ոչ մի ազդեցություն չունեցավ... Կամ սարդը չափազանց մեծ էր, կամ էլ չափազանց հզոր, հրաշալի ուժերով էր օժտված, բայց հմայահարվածները նրա վրա ոչ մի ազդեցություն չէին ունենում, բացի էլ ավելի կատաղեցնելուց: Հարրին մի սարսափազդու պահի տեսավ նրա ութ փալփլուն աչքերը և ածելու պես սուր, կտուցանման ծնոտները, երբ այն արդեն խոյացել էր իր վրա:

Սարդը բռնեց նրան իր առջև ոտքերով ու օդ բարձրացրեց: Խելակորույս պայքարելով Հարրին փորձեց ոտքով հարվածել նրան: Ոտքը դիպավ սարդի կտուցանման ծնոտներին և հաջորդ պահին անտանելի սուր ցավ անցավ ամբողջ մարմնով... Հարրին լսեց, ինչպես էր Սեղրիկը նույնպես գոռում «Ստուպեֆե...», բայց նրա հմայահարվածները ոչ մի բանով ավելին

չէին Հարրիի հարվածներից ... Հարրին բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը և երբ սարդը կրկին բացեց ծնոտները, որպեսզի կծի, գոռաց.

— Եքսիելիա՛րմուս...

Աշխատեց... Զինաթափող հմայահարվածը ստիպեց սարդին, որ իրեն ցած զցի, բայց դա նշանակում էր, որ Հարրին չորս մետր բարձրությունից ընկավ ուղիղ իր արդեն վնասված ոտքի վրա, որը սուր ցավով ձկվեց նրա տակ: Առանց երկար մտածելու նա նշան բռնեց իր գլխից վրա խոյացած սարդի որովայնին, ինչպես արել էր ուտիճի հետ և կատարեց Անշարժացնող հմայահարվածը՝ ճիշտ նույն պահին արդեն ավելի մոտիկից լսելով Սեդրիկի հմայահարվածի ծայնը:

Միաժամանակ հասցված երկու հարվածներն ազդեցին... Սարդը կողքի վրա գլորվեց, մարմնով հարվածեց բնական պատճեշին և երկար բրդոտ ոտները ձգեց արահետի վրա:

— Հա՛րի, — լսեց նա Սեդրիկի գոռոցը, — ո՞ղջ ես... Հո, վրադ չի՞ ընկել...

— Ո՛չ, — ի պատասխան գոռաց Հարրին՝ շունչը տեղը բերելով: Նա ցած նայեց իր վիրավոր ոտքին: Ուժեղ արյուն էր գալիս: Պատռված պարեգոտի վրա երևում էր սարդի ծնոտներից արտադրված թանձր սոսնձանման նյութը: Նա փորձեց ոտքի կանգնել, բայց ոտքն անտանելի դողաց և հրաժարվեց կրել իր ծանրությունը: Նա հենվեց պատին և ծանր շնչելով շուրջը նայեց:

Սեդրիկը կանգնած էր Եռամարտի Գավաթից մի քայլ հեռավորության վրա, որը շողշողում էր նրա թիկունքում:

— Դեհ գնա, վերցրու՛, — շնչասպառ լինելով ասաց Հարրին, — վերցրու՛... արդեն հասել ես...

Բայց Սեդրիկը չշարժվեց: Նա ուղղակի կանգնած նայում էր Հարրիին: Հետո նա շրջվեց ու նայեց Գավաթին: Հարրին գավաթից ծորող ոսկե լուսի տակ տեսավ նրա դեմքին անհուն ցանկության արտահայտությունը: Սեդրիկը կրկին շրջվեց ու նայեց Հարրիին, որը կանգնած մնալու համար հենվել էր պատին:

Սեդրիկը խոր շունչ քաշեց:

— Դու՛ վերցրու... Դու՛ պետք է հաղթես... Արդեն երկու անգամ կյանքս փրկեցիր այստեղ:

— Այս խաղի կանոններն ուրիշ են, — ասաց Հարրին: Նա զգաց, որ սկսում է բարկանալ: Ոտքն անտանելի ցավում էր: Ամբողջ մարմինն էր ցավում սարդի հետ պայքարի լարումից, և բոլոր այդ ջանքերից հետո, Սեդրիկը հաղթեց իրեն, Սեդրիկն ավելի շուտ հասավ Գավաթին, ճիշտ ինչպես իրենից ավելի շուտ խնդրեց Չոյին, որ իր հետ պարահանդեսի գնա: — Նա, ով առաջինն է հասնում Գավաթին, ստանում է ամենաբարձր միավորները: Դու հասել ես... Ես այս ոտքով մրցյունից էլ արագ չեմ վագի:

Սեդրիկը մի քանի քայլ մոտեցավ գետնին ընկած սարդին՝ հեռանալով Գավաթից և գլուխն օրորելով ասաց

— Ո՛չ...

— Վերջ տու՞ր ազնվաբարությանդ, — բարկացած ասաց Հարրին, — ուղղակի վերցրու՛, իսկ հետո միասին դուրս կգանք այստեղից:

Սեդրիկը նայեց, ինչպես էր Հարրին փորձում կանգնած մնալ՝ հենվելով բուսական պատին:

— Դու՛ ինձ ասացիր վիշապների մասին, — ասաց Սեդրիկը, — Ես հենց առաջին առաջադրանքից դուրս կմնայի, եթե չասեիր, թե մեզ ինչ է սպասվում:

— Ինձ էլ էին օգնել, — նետեց Հարրին, փորձելով արյունից թաց ոտքը չորացնել պարեգոտի փեշով, — իսկ դու ինձ օգնեցիր ձվի հետ... Այնպես որ քվիդ ենք:

— Նախ և առաջ ինձ էլ էին օգնել ձվի հետ, — ասաց Սեդրիկը:

— Միևնույն է, արդեն քվիդ ենք, — ասաց Հարրին, փորձելով հենվել վիրավոր ոտքի վրա, բայց այն ուժեղ դողդողաց մարմնի ծանրության տակ: Պարզ էր, որ ընկնելով սարդի ծնոտների բարձրությունից, նա նաև կոտրել էր սրունքը:

— Քեզ պետք է ավելի շատ միավորներ տված լինեին երկրորդ առաջադրանքի համար, — համառորեն ասաց Սեդրիկը: — Դու մինչև վերջ մնացիր բոլոր պատանդներին ազատելու համար: Ես էլ պետք է մնացած լինեի:

— Ես միակ ապուշն էի, որը լուրջ էր ընդունել երգի բառերը, — դառնությամբ ասաց Հարրին: — Ուղղակի վերցրու՛ այդ Գավաթը:

— Ո՛չ, — ասաց Սեդրիկը:

Քայլելով սարդի ոտքերի վրայով նա մոտեցավ Հարրիին, որն ուղակի նայում էր նրան: Սեղրիկը կատակ չէր անում: Նա հեռանում էր Հաֆըլիաֆ միաբանության փառքից, որը դարեր շարունակ նման հնարավորություն չէր ունեցել:

— Դու՛ գնա, — ասաց Սեղրիկը: Նա այնպիսի տեսք ուներ ասես այդ երկու խոսքն ասելու համար ստիպված էր հավաքել ու կենտրոնացնել իր բոլոր ներքին ուժերը, նրա դեմքը վճռական էր, ձեռքերը հաստատուն խաչել էր կրծքին: Նա իր համար վերջնական որոշում էր կայացրել:

Հարրին նայեց Սեղրիկին, հետո Գավաթին: Մի լուսապայծառ պահ նա տեսավ իրեն զավաթը ձեռքին լաբիրինթոսից դուրս գալիս: Նա կողքից ինքն իրեն տեսավ կանգնած Եռամարտի Գավաթով և լսեց բազմության հռնդալից ողջույնները, տեսավ հիացական պաշտամունքով փայլատակող Չոյի դեմքը, ավելի հստակ քան տեսել էր երբեք... բայց հետո պատկերը խամրեց, և նրա աչքերի առաջ հայտնվեց Սեղրիկի ստվերապատ համառ դեմքը:

— Երկուսով կանենք, — ասաց Հարրին:

— Ի՞նչ...

— Մենք երկուսով միաժամանակ կվերցնենք այն: Միևնույն է, հաղթանակը Հոգվարթսինն է: Մենք միասին կիաստատենք Հոգվարթի հաղթանակը:

Սեղրիկը նայեց Հարրիին և ձեռքերն իջեցրեց:

— Դու... համոզվա՞ծ ես...

— Հա՛, — ասաց Հարրին, — հա... մենք օգնել ենք միմյանց, չէ՞... Մենք երկուսս էլ հասել ենք այստեղ: Ուրեմն արի՝ միասին վերցնենք:

Մի պահ Սեղրիկն այնպիսի արտահայտություն ուներ, ասես ականջներին չէր հավատում: Հետո նրա դեմքը ծաղկեց ժամանությունը:

— Ճիշտ ես, — ասաց նա, — արի՛, գնացի՞նք:

Նա ուսի տակից բռնեց Հարրիի ձեռքը և օգնեց նրան մի ոտքի վրա հասնել պատվանդանին, որտեղ դրված էր Գավաթը: Երբ տեղ հասան, երկուսն էլ ձեռքերը պարզեցին Գավաթի շողշողուն կանթերի ուղղությամբ:

— Երեք հաշվիս, եղա՞վ, — ասաց Հարրին: — Մեկ... երկու... երեք...

Հարրին ու Սեղրիկը միասին բռնեցին գավաթի երկու կանթերից:

Նոյն ակնթարթին Հարրին մի տարօրինակ ցնցուն զգաց պորտի տակ: Ոտքերը պոկվեցին գետնից: Եռամարտի Գավաթի կանթը բռնած ձեռքն

այնպես սեղմվեց, որ նա անկարող էր բաց թողնել այն: Ուժեղ քամի բարձրացավ նրանց շուրջը, և տարածությունը սկսեց գլխապտույտ արագությամբ շարժվել աչքերի առաջ՝ վերածվելով խառը գույների խելացնոր շրջապտույտի, որի մեջ հստակ երևում էր միայն իր կողքին Գավաթի մյուս կանթից բօնած Սեդրիկը:

Ճաճ

Գլուխ 32. Ոսկոր միս և արյուն

Հարրին զգաց, որ իր ոտքերը հարվածեցին գետնին: Վնասված ոտքը ցավով ձկվեց նրա տակ, և նա բերանքսիվայր առաջ ընկավ, վերջապես բաց թողնելով Եռամարտի Գավաթը: Նա գլուխը վեր բարձրացրեց:

— Ես որտե՞՞նք, — ասաց նա:

Սեղրիկը գլուխը թափ տվեց: Նա ոտքի կանգնեց և օգնեց Հարրիին, որ նստի գետնին: Նրանք երկուտպ իրենց շուրջը նայեցին:

Նրանք Հոգվարթսի հանդավարներում չէին: Ակնհայտ էր, որ նրանք գտնվում էին մի օտար վայրում... թերևս Հոգվարթսից հարյուրավոր մղոններ հեռու... Նույնիսկ լեռները, որոնք բոլոր կողմերից շրջապատում են Հոգվարթը, այլևս չէին երևում հորիզոնի վրա: Նրանք գտնվում էին մի մութ, մեծ գերեզմանոցում: Նրանցից աջ, հաստաբուն ու սաղարթախիս կաղամախու հետևում մի փոքր եկեղեցի էր երևում: Զախից մի բլուր էր բարձրանում գերեզմանոցի վրա: Հարրին բլրի գլխին նկատեց մի մեծ, հին ոճի առանձնատան մութ ուրվագիծը:

Սեղրիկը նայեց գետնին ընկած Եռամարտի Գավաթին, հետո կրկին Հարրիին:

— Որևէ մեկը քեզ ասե՞՞լ էր, որ Գավաթը պորտբանալի է, — հարցրեց նա:

— Ո՛չ, — ասաց Հարրին և նայեց շուրջը: Հին ամայի գերեզմանոց էր: Բացարձակապես լուռ էր և սարսափազդու:

— Ի՞նչ ես կարծում, սա մեր առաջադրանքի մա՞սն է:

— Չգիտեմ, — ասաց Սեղրիկը, նրա ծայնը թեթևակի նյարդային հնչեց, — համենայնդեպս, պատրաստ պահիր կախարդական փայտիկդ:

— Հա՛, — ասաց Հարրին, — ուրախանալով, որ Սեղրիկն առաջինը խոսեց դրա մասին:

Նրանք հանեցին իրենց կախարդական փայտիկները: Հարրին անդադար շուրջն էր նայում: Նա կրկին այնպիսի զգացում ուներ, ասես իրենց դիտում են:

— Ինչոր մեկը գալիս է, — հանկարծ ասաց նա:

Ուժեղ լարելով աչքերը՝ նրանք մթության մեջ նկատեցին մի ուրվագիծ, որը գերեզմանների միջով հաստատուն քայլերով ավելի ու ավելի էր մոտենում նրանց: Հարրին չէր տեսնում մարդու դեմքը, բայց դատելով նրա քայլքից և կրծքին մոտ բռնած ձեռքերից, նա կարող էր եզրակացնել, որ մարդը ձեռքերի մեջ բռնած ինչոր բան էր բերում: Ով էլ դա լիներ, կարձահասակ էր և կնգուղով թիկնոց էր կրում, որը ծածկում էր նրա գլուխս ու դեմքը: Ամեն մի քայլի հետ հեռավորությունը նրանց միջև պակասում էր... և Հարրին մտածեց, որ մարդը ձեռքերի մեջ բռնած... փոքր երեխա է բերում... կամ գուցե դա հագուստի կապո՞ց էր...

Հարրին մի փոքր իջեցրեց իր կախարդական փայտիկը և կողքանց նայեց Սեղրիկին: Սեղրիկը պատասխանեց տարակուսած հայացքով: Երկուսն էլ դիտում էին իրենց մոտեցող մարդուն:

Մարդը մոտեցավ ու կանգնեց մի ուղղահայաց բարձրացող մարմարե բերեզմանաքարի մոտ, ընդամենը երկու մետր իրենցից հեռու: Մի վայրկյան Հարրին, Սեղրիկն ու կարձահասակ մարդը նայեցին միմյանց:

Իսկ հետո, առանց նախազգուշացման Հարրիի սպիտակ հանկարծ բռնկվեց անտանելի ցավով: Դա այնպիսի սուր խելագարացնող ցավ էր, ինչի նմանը նա դեռ երբեք չէր զգացել, և կախարդական փայտիկն ընկավ նրա ձեռքից, երբ ձեռքերով ակամա բռնեց ճակատը, ծնկները ճկվեցին, նա ծնկեց գետնին և այլս ոչինչ չէր տեսնում, իսկ գլուխս այնպես էր ցավում, կարծես պիտի երկու կես լիներ:

Ինչոր տեղ նրա գլխավերնից մի սառը ձայն հանկարծ ասաց.

— Սպանի՛ր մյուսին:

Շաշունի ձայն հնչեց և երկրորդ ձայնը կարծես կալանչեց սարսափելի բառերը, որոնք արձագանքեցին գիշերվա մեջ:

— Ավա՛դա Կեդա՛վրա...

Կանաչ լույսի շանթը անցավ Հարրիի բիբերով, և մի ծանր բան խուլ թրմփոցով ընկավ նրա կողքին: Սպիտակ այնպիսի ուժգնության էր հասել, որ նրան թվաց, թե կուշաքափվի, իսկ հետո ցավը մարեց: Սարսափելով այն մտքից, թե ինչ է տեսնելու Հարրին բացեց ցավից արցունքակալած աչքերը:

Սեղրիկը ձեռքերը թռչնի թևերի պես երկու կողմի վրա նետած, ընկած էր գետնին: Նա մեռած էր:

Մեկ վայրկյան, որի մեջ մի ամբողջ հավիտենություն կար, Հարրին նայեց Սեդրիկի դեմքին, նրա լայն բացված մոխրագույն աչքերին՝ դատարկ։ Ինչպես մի ամայի տան պատուհանները, և նրա կիսաբաց բերանին, որը կարծես փոքր-ինչ զարմացած լիներ... իսկ հետո, մինչև Հարրիի միտքը կընդուներ այն, ինչը նա արդեն տեսել էր, մինչև նա կզգար որևէ բան բացի բութ թերահավատությունից, ինչ-որ մեկը բռնեց նրան։

Կարձահասակ թիկնոցավորը ցած էր դրել իր գրկին բռնած կապոցը, լուսավորել էր իր կախարդական փայտիկի ծայրը և քարշ էր տալիս Հարրիին դեպի մոտակա մարմարե գերեզմանաքարը։ Հարրին կախարդական փայտիկի լույսով տեսավ գերեզմանաքարին փորագրված անունը, մինչև մարդը կհասցներ նրան ամբողջ ուժով շրջել ու գամել հենց այդ քարին։

ԹՈՄԱՍ ՌՈԴՎԵԼ

Թիկնոցավոր մարդը Հարրիի շուրջը հաստ պարաններ հմայեց և պարանոցից մինչև սրունքները կապեց նրան գերեզմանաքարին։ Հարրին մարդու կնգուղի խորքերից լսում էր նրա արագ շնչառությունը։ Նա փորձեց պայքարել և մարդը հարվածեց նրան... Հարվածող ձեռքից մի մատ էր պակասում, և Հարրին կռահեց, թե ով էր կնգուղի տակ։ Մտրակն էր։

— Դու՛, — արտաշնչեց նա։

Բայց Մտրակն արդեն ավարտել էր կապելը և չպատասխանեց։ Նա զբաղված էր Հարրիի կապերի ամրությունը ստուգելով, և նրա մատներն անվերահսկելիորեն դողդողում էին հանգույցների վրա։ Համոզվելով, որ Հարրին այնքան ամուր է կապված գերեզմանաքարին, որ մատնաշակ անգամ չի կարող շարժվել տեղից, Մտրակը մի լաթի կտոր հանեց իր թիկնոցի տակից ու մտցրեց Հարրիի բերանը, հետո նա կրկին առանց մի խոսք ասելու շրջվեց Հարրիից ու հեռու շտապեց։ Հարրին չկարողացավ մի ծպտուն հանել, ոչ էլ կարող էր տեսնել, թե Մտրակն ուր գնաց։ Նա չէր

կարող գլուխը շրջել, որպեսզի տեսներ գերեզմանաքարի հետևում կատարվածը, նա կարող էր տեսնել միայն այն, ինչն ուղիղ իր առաջ էր:

Սեղրիկի մարմինը փռված էր գետնին իրենից մոտ վեց մետր հեռավորության վրա: Մի քիչ հեռու աստղերի լույսի տակ առկայժելով ընկած էր Եռամարտի Գավաթը: Հարրիի կախարդական փայտիկն ընկած էր գետնին նրա ոտքերի մոտ: Այն շորերի կապոցը, որը Հարրին մի պահ երեխայի տեղ էր դրել, գերեզմանի մոտ էր: Կապոցում ինչ-որ բան կար, ինչն անկանոն ցնցվում ու շարժվում էր: Հարրին դիտում էր կապոցը, և նրա սպին կրկին այրվեց ցավից... Հանկարծ նա մտածեց, որ չի ուզում տեսնել, թե ինչ կար կապոցի մեջ, որ չի ուզում, որ կապոցը բացվի...

Ինչ-որ ձայն լսվեց նրա ոտքերի մոտից: Գլուխը կարողացածին չափ ցած կախելով Հարրին տեսավ մի հսկայական օձի, որը ոլոր-մոլոր անցնելով խոտերի միջով փաթաթվում էր այն գերեզմանաքարի շուրջը, որին ինքը կապված էր: Մտրակի արագ, ֆսֆսան շնչառությունը կրկին լսելի դարձավ: Այնպիսի տպավորություն էր, ասես նա գետնի վրա քարշ տալով ինչ-որ ծանր բան էր բերում: Հետո նա կրկին մտավ Հարրիի տեսադաշտի մեջ, և Հարրին տեսավ, որ նա իրելով գերեզմանաքարի մոտ է բերում մի մեծ քարե կաթսա: Կաթսան լի էր ինչ-որ հեղուկով, երևի ջրով... Հարրին լսում էր դրա ճողվյունի և գետնին թափվող ցայտերի ձայնը... Կաթսան ավելի մեծ էր, քան Հարրիի երբեկ տեսած որևէ ուրիշ կաթսա: Դա մի մեծ քարե անոթ էր, որի մեջ կարող էր տեղավորվել մեծահասակ մարդը:

Կապոցի մեջ փաթաթված արարածը սկսեց ավելի արագ ցնցվել ու շարժվել, ասես փորձում էր ինքնուրույն դուրս գալ իր վրա զցված թիկնոցի տակից: Մտրակն այդ պահին զբաղված էր կաթսայի մոտ իր կախարդական փայտիկով ինչ-որ գործողություններ կատարելով: Հանկարծ ճտճտան կրակ վառվեց կաթսայի տակ և լուսավորեց մթությունը:

Կաթսայի մեջ հեղուկն սկսեց արագ տաքանալ: Հեղուկի մակերեսը շատ շուտով սկսեց ոչ միայն պղպջալ, այլ նաև կրակի կայծեր արտանետել, կարծես այն նույնպես այրվում էր: Կաթսայից բարձրացող գոլորշին հետզհետե խտանում էր՝ ավելի ցայտուն ուրվագծելով Մտրակին, որը զբաղված էր կրակը թեժացնելով: Թիկնոցի տակ շարժումներն սկսեցին ավելի արագանալ, և մի սառը ձայն ասաց.

— Շտապի՞ր:

Հեղուկի ամբողջ մակերեսը լուսավորվեց ցոլքերով: Ասես ադամանդներ էին եռում հեղուկի մեջ:

— Պատրա՛ստ է, տե՛ր իմ:

— Հիմա՛... — ասաց սառը ձայնը:

Մտրակը բացեց գետնին դրված շորերի կապոցը՝ դուրս բերելով այն, ինչը փաթաթված էր դրանց մեջ, և Հարրին մի սարսափահար ճիչ արձակեց, որը խլացավ բերանը փակող լաթի կտորից:

Կարծես Մտրակը մի քար էր շուր տվել՝ բացելով ինչոր այլանդակ ու զազրելի մի բան, լարձում, կույր... բայց ավելի վատը, հարյուրապատիկ անգամ ավելի վատը... Կապոցի միջից Մտրակը հանեց կծկված մարդկային մանկան ծև ունեցող մի արարածի, սակայն Հարրին երբեք դեռ չէր տեսել մի բան, որն այդքան քիչ նման լիներ երեխայի: Այն լրիվ անմազ էր, ամբողջությամբ կարմրավուն սև կնճռապատ մաշկով, նույնիսկ ասես մաշկահան էր արված: Ոտքերն ու ձեռքերը բարակ էին և թույլ, իսկ դեմքը... ոչ մի մարդկային երեխա աշխարհում չէր կարող նման դեմք ունենալ... այն տափակ էր՝ օծի մռութի նման, լուսարձակող կարմիր աչքերով:

Բայց այդ արարածը շատ անօգնական տեսք ուներ: Այն վեր ձգեց իր փոքրիկ բարակ ձեռքերը և փաթաթվեց Մտրակի պարանոցին: Մտրակը գետնից բարձրացրեց նրան: Այդ պահին նրա կնգուղը հետ ընկավ և խարույկի լուսի մեջ Հարրին Մտրակի թույլ, գունատ դեմքին տեսավ անհուն զզվանքի արտահայտությունը: Նա արարածին տարավ կաթսայի մոտ: Եռացող հեղուկի մակերեսից ելնող ցոլքերի լուսի մեջ Հարրին մի պահ կրկին տեսավ այդ արարածի դեմքը: Իսկ հետո Մտրակն այդ արարածին իջեցրեց կաթսայի մեջ: Ուժեղ ֆշոց լսվեց և այն սուզվեց հեղուկի մեջ: Հարրին լսեց փոքր մարմնի խոլ հարվածը կաթսայի հատակին:

Թող խեղդվի՛... մտածեց Հարրին, որի սպիի ցավը հասել էր անտանելի ուժգնության... Թող խեղդվի՛...

Մտրակը սկսեց խոսել: Նրա ծայնը դողդողում էր: Նա կարծես ցնորվելու չափ վախեցած էր: Նա բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը, աչքերը փակեց և խոսեց մթության մեջ:

— Հոր ոսկորը... տրված ակամա... թո՛ղ վերականգնի որդու կմախքը...

Հարրիի ոտքերի տակ գերեզմանի մակերեսը ձաքեց: Սարսափահար Հարրին տեսավ, ինչպես փոշու բարակ ամապ բարձրացավ գետնից և

Մտրակի հրամանով անձայն լցվեց կաթսայի մեջ: Հեղուկի ադամանդե մակերեսը պղտորվեց ու ֆշաց: Ցոլքեր թան բոլոր ուղղություններով, և հեղուկը դարձավ վառ թունավոր կապույտ:

Մտրակն սկսեց կամացուկ հեկեկալ: Նա իր պարեգոտի տակից հանեց երկար, բարակ, փայլատակող սայրով մի դաշույն: Նրա ծայնը բեկվեց սարսափահար հեկեկոցներից:

— Ծառայի միսը... տրված կամավոր... թո՛ղ Վերականգնի տիրոջ մարմինը...

Նա առաջ մեկնեց իր աջ ձեռքը... այն ձեռքը, որից մատ էր պակասում: Մտրակը ձախ ձեռքով ամուր սեղմեց դաշույնի կոթը և վեր բարձրացրեց:

Մինչև Հարրին կիասցներ հասկանալ, թե նա ինչ էր պատրաստվում անել, դա կատարվեց... Նա աչքերը ամուր փակեց, որպեսզի չտեսնի, բայց չէր կարող ականջներն էլ փակել Մտրակի սարսափելի ճիշից, որը ծակեց գիշերային անդորրը, և այնպիսի ցավով արծագանքեց Հարրիի գլխում, ասես դաշույնի հարվածն իր միջով էր անցել: Նա գետնին խփված մի փոքր բանի խոլ թրմփոց լսեց, Մտրակի ցավի կաղկանձները, հետո ահավոր ճողվյունը, երբ ինչ-որ կարծր բան ընկավ կաթսայի մեջ: Հարրին ուղղակի չէր կարող ստիպել իրեն նայել... բայց կաթսայում եփվող հեղուկի գույնը ալ կարմիր էր դարձել, և կաթսայի մակերեսից լուսարձակող լույսը նույնիսկ Հարրիի փակ կոպերի միջով էր ներթափանցում...

Մտրակը տնքում էր ու կաղկանձնում ցավից: Միայն իր դեմքին զգալով Մտրակի շնչառությունը, Հարրին հասկացավ, որ նա կանգնած է ուղիղ իր դիմաց:

— Թշնամու արյունը... տրված բռնի... թո՛ղ կենդանացնի... մեծ ախոյանին...

Հարրին ոչինչ չէր կարող անել: Նա ամուր կապված էր գերեզմանաքարին... Անհոյս պայքարելով իրեն կապող պարանների դեմ, նա մի փոքր առաջ թեքեց գլուխը և տեսավ Մտրակի ձեռքում փայլատակող արծաթափայլ շեղբը: Նա զգաց ինչպես դաշույնի ծայրը խրվեց իր աջ դաստակի մեջ, և արյունը ծորաց նրա քրքրված պարեգոտի վրայով: Մտրակը դեռ ցավից տնքալով՝ գրանից մի ապակե թաս հանեց և պահեց Հարրի կտրված ձեռքի տակ, որպեսզի արյունը հոսի թասի մեջ: Հետո նա կաղալով վերադարձավ կաթսայի մոտ և Հարրիի արյունը լցրեց կաթսայի

մեջ: Հեղուկը նույն վայրկյանին կուրացնող ճերմակ դարձավ: Դրանով ավարտելով իր գործը, Մտրակն ընկավ ծնկներին, իսկ հետո կծկված գլորվեց կողքի վրա և մնաց գետնին պառկած՝ գրկած իր արնահոսող ձեռքը, ցավից ու սարսափից տնքալով ու հեկեկալով:

Կաթսան դանդաղ եռում էր, աղամանդի ցոլքերի նման կուրացնող լուս ձառագելով բոլոր կողմերի վրա, և շրջապատում ամեն ինչ դարձավ թավշես:

Ոչինչ չկատարվեց...

Թո՛ղ խեղդված լինի, հուսահատ մտածում էր Հարրին, թո՛ղ խեղդված լինի... Թո՛ղ ոչինչ չստացվի...

Հետո հանկարծ կաթսայից ելնող կայծերն ու ցոլքերը դադարեցին: Փոխարենը սպիտակ խիտ գոլորշու սյուն բարձրացավ կաթսայից, մշուշի մեջ Հարրիի աչքերի առաջ ծածկելով ամեն ինչ, այնպես որ նա այլևս չէր տեսնում, ո՛չ Մտրակին, ո՛չ Սեղրիկին և ուրիշ ոչինչ՝ բացի օդի մեջ խիտ կախված գոլորշուց...

Չի ստացվել... մտածում էր Հարրին... Խեղդվել է... խնդրում եմ... թո՛ղ խեղդված լինի, թո՛ղ մեռած լինի...

Բայց հետո, նա իր առաջ պատի պես կանգնած մշուշի մեջ հանկարծ սարսափելի ընկալումով տեսավ մեկ ուրիշ մարդու մութ ուրվագիծը: Մարդը բարձրահասակ էր և կմախքի պես նիհար... Նա կանգնած էր ուղիղ կաթսայի մեջ...

— Հագուստ տու՞ր ինձ, — մշուշի հետևից ասաց սառը, բարձրահունչ ձայնը, և Մտրակը հեկեկալով ու տնքալով՝ դեռ կրծքին սեղմած իր վիրավոր ձեռքը, ոտքի կանգնեց ու գետնից վերցնելով սև թիկնոցը, ոտքերի ծայրերին կանգնելով, մեկ ձեռքով գցեց այն իր տիրոջ ուսերին:

Նիհար մարդը դուրս քայլեց կաթսայի միջից՝ հայացքը չկտրելով Հարրիից... իսկ Հարրին անթարթ, սենթուն հայացքով նայում էր նրա դեմքին, այն դեմքին, որը երեք տարի հետապնդել էր իրեն գիշերային մղծավանջներում: Կավճի պես սպիտակ, հեռու տեղադրված վառվուն կարմիր աչքերով, օձի պես կճատ քթով ու շեղ քթանցքներով...

Լորդ Վոլդեմորթը կրկին կենդանացել էր:

ՃԱՌ

Գլուխ 33. Մահակերները

Վոլդեմորթը հայացքը հեռացրեց Հարրիից և սկսեց ուսումնասիրել իր սեփական մարմինը: Նրա ձեռքերի ափերը ասես հսկայական անգույն սարդեր լինեին: Նրա երկար, սպիտակ մատները սկսեցին շոշափել իր կուրծքը, թևերը, դեմքը, կարմիր աչքերը, որի բիբերը կատվազգիների պես ուղղահայաց ճեղքեր էին, և նույնիսկ ավելի էին փայլում մթության մեջ: Նա ձեռքերը օդ բարձրացրեց և միացրեց մատները, անհուն հրձվանքի ու հիացմունքի արտահայտությամբ: Նա ասես չէր էլ նկատում Մտրակին, որն արնահոսելով ու ցավից կաղկանձելով դեռ ընկած էր գետնին, ոչ էլ հսկա օձին, որը կրկին սողալով մտել էր Հարրիի տեսադաշտի մեջ և ավելի մեծ շրջաններով էր պտտվում գերեզմանաքարի շուրջը: Վոլդեմորթն իր անբնական բարակ ու երկար մատներով ձեռքերից մեկը մտցրեց թիկնոցի գրպանը և այնտեղից մի կախարդական փայտիկ հանեց: Նա երկար մատով քննուշ շոյեց այն, իսկ հետո բարձրացրեց և ուղղեց Մտրակի վրա, որի մարմինը վեր բարձրացավ գետնից ու ասես գնդակի պես առաջ նետվելով ընկավ այն գերեզմանաքարի հիմքի մոտ, որին կապված էր Հարրին: Մտրակն ընկավ և հեկեկալով ու կաղկանձելով մնաց գետնին ընկած: Վոլդեմորթն իր ալ կարմիր աչքերը գամեց Հարրիի վրա ու բարձրահունչ, սառցե ծայնով հոհուաց:

Մտրակի շորերը փայլում էին արյունից, նա իր կտրված ձեռքը փաթաթել էր պարեգոտի փեշի մեջ:

— Sir... — կաղկանձեց նա, — Sir... դու խոստացա՛ր... դու խոստացա՛ր ինձ...

— Ձեռքդ այս կողմը մեկնի՛ր, — ծովորեն ասաց Վոլդեմորթը:

— Oh, Sir... շնորհակալ եմ, Sir... իմ:

Նա առաջ մեկնեց իր արյունոտ անդաստակ ձեռքը, բայց Վոլդեմորթը կրկին ծիծաղեց:

— Մյու՛ս ձեռքը, Մտրա՛կ:

— Sir... իմ, խնդրու՛մ եմ... խնդրու՛մ եմ...

Վոլդեմորթն առաջ թեքվեց և ձանկեց Մտրակի ծախս ձեռքը: Հետո կոպտորեն մինչև արմունկը բարձրացրեց նրա թեքը, և Հարրին ձեռքի ներսի կողմի մաշկին ինչ-որ կարմիր նշան տեսավ: Դա մի դաշվածք էր... Գանգ, որի բերանից օձ էր դուրս գալիս... Ճիշտ նույն պատկերը, որը հայտնվել էր գիշերային երկնքում Քվիդիչի Աշխարհի Գավաթի խաղից հետո: Դա Սև նշան էր...

Վոլդեմորթն ուշադիր նայեց դաշվածքին՝ բոլորովին անտեսելով Մտրակի անկառավարելի հեկեկոցները:

— Վերադարձել է, — կիսաձայն ասաց նա: — Հիմա բոլորն արդեն պետք է նկատած լինեն... Իսկ մենք հիմա կտեսնենք... Հիմա կիմանանք...

Նա իր երկար ցուցանատը սեղմեց Մտրակի դաշվածքին:

Հարրիի ճակատի սպին ամտանելի ուժով կրկին ցավեց, իսկ Մտրակը ականջ խլացնող ձայնով կաղկանձեց: Վոլդեմորթը մատը հեռացրեց Մտրակի նշանից, և Հարրին տեսավ, որ այն ածուխի պես սևացել է:

Դեմքին դաժան բավարարության արտահայտությամբ Վոլդեմորթն ուղղվեց և հետ զցելով գլուխը սկսեց դիտել իր շուրջը փրկած գերեզմանոցը:

— Քանի՞սը խիզախություն կունենան վերադառնալու, երբ զգան իմ կանչը, — շշնչաց նա՝ լուսնի լույսից փայլատակող կարմիր աչքերը բարձրացնելով դեպի աստղերը: — Եվ քանի՞սն արդյոք այնքան հիմար կլինեն, որ կփորձեն հեռու մնալ ինձնից:

Նա սկսեց հետուառաջ քայլել Հարրիի և Մտրակի առաջ՝ իր անմարդկային աչքերը պտտելով գերեզմանոցով: Մեկ-երկու րոպեից նա կրկին նայեց Հարրիին, և մի դաժան ժայտ ծռմռվեց նրա օձային մռութի վրա:

— Դու՛, Հա՛րի Փո՛թթեր, կանգնած ես իմ հոր ողորմելի աճյունի վրա, — ցածրածայն ասաց նա: — Նա մազլ էր և հիմար... ինչպես և քո սիրելի մայրիկը: Բայց երկուսն էլ կատարեցին իրենց օգտակար դերերը: Մայրդ մեռավ քեզ պաշտպանելով... Իսկ ես սպանեցի հորս, և տե՛ս, թե որքան օգտակար գտնվեց նա ինձ համար... հետմահու...

Վոլդեմորթը կրկին ծիծաղեց: Նա շարունակեց հետուառաջ քայլել, նայելով շուրջը, իսկ օձը շարունակ պտտվում էր խոտերի մեջ:

— Տեսնու՞մ ես այն տունը բլրի գլխին, Փո՛թթեր... Հայրս էր ապրում այնտեղ: Մայրս, որը վիուկ էր և այս գյուղում էր ապրում, սիրահարվել էր

նրան: Բայց նա լքեց մորս, երբ իմացավ, թե ով է նա...Նա խորշում էր հրաշագործությունից... իմ հայրը... Նա լքեց նրան և վերադարձավ իր մագլ ծնողների մոտ մինչև իմ ծնվելը, Փոթետը, իսկ մայրս մահացավ ինձ ծննդաբերելիս, և թողեց, որ մեծանամ մագլական որբանոցում... Բայց ես երդվեցի, որ կզտնեմ նրան... Ես վրեժինդիր եղա այդ հիմարից, որն ինձ իր մագլական անունն էր տվել... Թոմաս Ռոդվել...

Նա շարունակեց քայլել՝ իր կարմիր աչքերը դարձնելով մե՛կ մի գերեզմանի վրա, մե՛կ մյուս:

— Հիմա դու լսում ես իմ ընտանիքի պատմությունը... — Կիսաձայն ասաց նա: — Իրոք, ես շատ զգացմունքային եմ դարձել... Բայց շուտով դու կտեսնես իմ իսկական ընտանիքը... Տե՛ս, Հա՛րի, իմ իսկական ընտանիքը վերադառնում է ինձ մոտ...

Օդը հանկարծ լցվեց թիկնոցների շրջյունով: Գերեզմանների միջև, կաղամախու տակ, բոլոր ստվերաշատ հատվածներում սկսեցին երևութել մոտ տասնյակ դյութահմաներ: Բոլորը կնգուղներով էին ու դիմակներով... Դանդաղ, զգուշությամբ, ասես դժվարանում էին հավատալ իրենց աչքերին, նրանք սկսեցին մոտենալ: Վոլդեմորթը լուր կանգնած սպասում էր նրանց: Հետո մահակերներից մեկն ընկավ ծնկներին և սկսեց ծնկների վրա սողալ դեպի Վոլդեմորթը ու, բռնելով նրա պարեզոտի փեշը, համբուրեց այն:

— Տե՛ր իմ... Տե՛ր իմ... — մրմնջում էր նա:

Նրա հետևից մյուս մահակերները նույնպես սկսեցին ծնկների վրա սողալով մոտենալ Վոլդեմորթին և համբուրել նրա փեշերը և միայն դրանից հետո էին հետ քայլում ու կանգնում՝ մի մեծ շրջան կազմելով թոմաս Ռոդվելի գերեզմանի, Հարրիի, Վոլդեմորթի և դեռ գետնին ընկած վնաստացող Մտրակի շուրջը: Բայց նրանք շրջանի մեջ դատարկ տեղեր էին թողնում, ասես սպասելով դեռ նոր եկողների: Վոլդեմորթն ինքը, սակայն, կարծես ուրիշ ոչ մեկի չեր սպասում: Նա շուրջը նայեց՝ կնգուղավոր լուր դեմքերին, և թեև քամի չկար, բայց մի անտեսանելի դող անցավ շրջանով՝ թեթև շրջյուն բարձրացնելով լռության մեջ:

— Ողջու՛յն, մահակերնե՛ր, — ասաց Վոլդեմորթը կիսաձայն, — տասներեք տարի... տասներեք տարի է անցել, մեր վերջին հանդիպումից, սակայն դուք արձագանքեցիք իմ կանչին, ասես երեկ ենք հրաժետ տվել միմյանց... Ուրեմն մեզ դեռ կապում է Սև նշանը... Բայց... — նա ասես կրկին

հագավ իր սարսափելի դեմքը՝ հոտոտելով օդն ուռած ռունգերով, — ես մեղավորության հոտ եմ զգում, — ասաց նա, — օդը լի է մեղավորության նեխահոտով:

Դողի երկրորդ ալիքն անցավ շրջանով, ասես շրջանի մեջ կանգնած յուրաքանչյուր ոք մեծագույն ցանկությամբ մի քայլ հետ կգնար, բայց չհամարձակվեց:

— Տեսնում եմ, բոլորդ ողջ ու առողջ եք... Բոլորիդ ուժերը տեղում են... Ի՞նչ արագ հայտնվեցիք... Եվ ես հարց եմ տալիս ինձ... Իսկ ինչու՞ այս առողջ և ունակ դյութահմաներից ոչ մեկն օգնության չեկավ իր տիրոջը, ում հավիտյան հավատարմության երդում էր տվել:

Ոչ ոք ոչինչ չասաց: Ոչ ոք չշարժվեց՝ բացի Մտրակից, որը գետնին ընկած դեռ հեկեկում էր իր արնահոսող ձեռքի վրա:

— Եվ ես ինքս ինձ պատասխան եմ տալիս, — շշնջաց Վոլդեմորթը, — նրանք կարծում էին, որ ես կործանվել եմ, նրանք կարծում էին, որ ես այլևս չկամ: Նրանք սողոսկել էին իմ թշնամիների շարքերը, թաքնվել էին, ուրացել ինձ... երդվել, իբր անմեղ են եղել, անտեղյակ ու չարակնված, դյութված իմ կախարդանքով... Եվ ես ինձ կրկին հարց եմ տալիս, ինչպես կարող էին նրանք կարծել, որ ես չեմ վերադառնալու... Նրանք, ովքեր դեռ շատ վաղուցվանից գիտեն, թե ես ինչեր եմ արել՝ մահկանացուներին բնորոշ մահից ինքս ինձ ազատելու համար... Նրանք, ովքեր տեսել են իմ հզորության ապացույցները դեռ այն ժամանակներում, երբ ինձնից ուժեղ ուրիշ ոչ մի կախարդ չկար համայն աշխարհում... Եվ ես պատասխանում եմ ինձ... Գուցե նրանք կարծում են, որ կա մի ավելի մեծ հզորություն, այնպիսին, որը կարող է վերացնել նույնիսկ Լորդ Վոլդեմորթին... Գուցե նրանք մեկ ուրիշին են հավատարմության երդում տվել... Գուցե միացել են հասարակածինների, հողարյունների և մագների առաջնորդ՝ Ալբուս Պամբլորին...

Դամբլդորի անվան հետ շրջանում կանգնածների միջով կրկին դող անցավ, մի քանիսն ինչ-որ բան մրթնրթացին և օրորեցին գլուխները: Վոլդեմորթն անտեսեց նրանց:

— Դա մի մեծ հիասթափություն էր ինձ համար... Իրոք, խոստովանում են, որ շատ հիասթափված եմ...

Կանգնածներից մեկը հանկարծ առաջ նետեց իրեն՝ խախտելով շրջանը:
Ոտքից գլուխ դողալով նա փուլեց Վոլդեմորթի ոտքերի առաջ:

— Ste’r իմ, — դողացող ձայնով ճչաց նա, — ների՛ր ինձ, Ste’r իմ...
Ների՛ր մեզ...

Վոլդեմորթը սկսեց ծիծաղել: Նա բարձրացրեց իր կախարդական
փայտիկը և ասես կատակով ասաց.

— Քրու՛սիո...

Գետնին փուլած մահակերն սկսեց գալարվել ու կաղկանձել: Հարրին
համոզված էր, որ նրա ճիշերը լսելի էին գերեզմանոցի շուրջը գտնվող
տներում... Գոնե մեկնումեկը գլխի կը նկածի ու ոստիկանություն կկանչի,
հուսահատ մտածում էր նա... Գոնե մեկնումեկը կլսի... Մեկնումեկը...

Վոլդեմորթը բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը: Տանջվող
մահակերը ծանր շնչելով մեջքի վրա փուլեց գետնին:

— Վե՛ր կաց, Ե՛յվերի, — կամաց ասաց Վոլդեմորթը, — վե՛ր կաց...
Խնդրում ես, որ ներե՞մ քեզ... Ես ոչինչ չեմ ներում... Ես ոչինչ չեմ
մոռանում... Տասներեք երկար տարին Ես ուզում եմ, որ տասներեք տարի
հատուցես ինձ... Մտրակն արդեն հատուցել է իր պարտքի մի մասը, չէ՞,
Մտրակ...

Նա ցած նայեց Մտրակին, որը դեռ հեկեկում էր:

— Դու ինձ մոտ վերադարձար ո՛չ հավատարմության զգացումից, այլ
վախից, որ տածում էիր քո հին ընկերների նկատմամբ: Դու արժանի ես այդ
ցավին, Մտրակ: Եվ դու դա գիտես, չէ՞...

— Այո՛ Ste’r իմ, — տնքաց Մտրակը, — խնդրու՞մ եմ Տեր իմ... խնդրու՞մ
եմ...

— Բայց դու օգնեցիր ինձ վերադարձնել մարմինս, — սառն ասաց
Վոլդեմորթը՝ դիտելով գետնի վրա կծկված հեկեկացող Մտրակին: —
Որքան էլ որ անօգուտ ու դավաձան արարած ես, դու օգնեցիր ինձ... իսկ
Լորդ Վոլդեմորթը վարձահատուց է լինում, նրանց, ովքեր օգնում են իրեն...

Վոլդեմորթը կրկին բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը և ծայրը
պտտեց օդի մեջ: Հալած արծաթի նման մի շիթ ցայտեց կախարդական
փայտիկի ծայրից և ծորացող շարժման մեջ կախվեց օդում: Մի ակնթարթ
առաջ այն ոչ մի ձև չուներ, սակայն հաջորդ ակնթարթին հավաքվեց ու

դարձավ լուսնի լույսի տակ թաց փայլատակող մարդկային ձեռք, որը վար սուրաց ու կպավ Մտրակի արնահոսող դաստակին:

Մտրակի հեկեկոցներն անմիջապես դադարեցին: Ծանր ու խռպոտ շնչելով՝ Մտրակը գլուխը բարձրացրեց և չիավատալով աչքերին նայեց արծաթյա դաստակին, որն առանց դժվարության կպել էր նրա ձեռքին, ասես նա մի փայլփլուն ձեռնոց էր հագել: Նա ծալեց իր փայլփլուն մատները, հետո դողացող ձեռքով մի փոքր ճյուղ վերցրեց գետնից և մատներով տրորելով փոշիացրեց այն:

— Տե՛ր իմ, — շշնջաց նա, — Տե՛ր իմ... Ի՞նչ գեղեցիկ է... Շնորհակալություն... Շնորհակալություն... Շնորհակալություն...

Նա ծնկների վրա առաջ սողաց ու համբուրեց Վոլդեմորթի փեշը:

— Թո՛ղ քո հավատարմությունն այլևս երբեք չսասանվի, Մտրա՛կ, — ասաց Վոլդեմորթը:

— Ո՛չ, Տե՛ր իմ... Երբե՛ք, Տե՛ր իմ...

Մտրակը ոտքի ելավ և զբաղեցրեց իր տեղը շրջանում, աչքը չկտրելով իր նոր ձեռքից: Նրա դեմքը ողողված էր արցունքներով:

Վոլդեմորթը մոտեցավ Մտրակից աջ կանգնած մարդուն:

— Լու՛ցիուս, իմ լայրծուն բարեկամ, — շշնջաց նա՝ կանգնելով մարդու առաջ, — ինձ ասում են, որ դեռ չես մոռացել քո հին բարքերը, թեև աշխարհին ի ցույց ես դնում հարգարժան բարեպաշտ քաղաքացու դիմակը: Լսել եմ, որ հիմա էլ պատրաստ ես առաջնորդել մագլներին հալածելու առաքելությունը... Բայց դու երբեք չփորձեցիր անգամ գտնել ինձ, Լու՛ցիուս... Քո ինքնագործունեությունը քվիդիչի Աշխարհի Գավաթի եզրափակիչին իրոք շատ զվարճալի էր... Բայց գուցե ավելի օգտակար կիրառում գտնեիր եռանդդ ծախսելու համար, օրինակ ինձ որոնելու և օժանդակելու նախաձեռնությամբ...

— Տե՛ր իմ, ես միշտ զգոն եմ եղել, — կնգուղի տակից լսվեց Լուցիուս Մալֆոյի ձայնը: — Եթե միայն որևէ նշան ստանայի ձեզնից... որևէ շշուկ ձեր գտնվելու վայրի մասին, ես անմիջապես ձեր կողքին կլինեի, ոչինչ չեր կանգնեցնի ինձ...

— Բայց դու փախար իմ Նշանից, երբ ինձ հավատարիմ մի մահակեր երկինք ուղարկեց այն այս ամառ, — ծուլորեն ասաց Վոլդեմորթը, և պարոն Մալֆոյի ձայնը շեշտակի կտրվեց: — Այո... Ես ամեն ինչ գիտեմ, Լու՛ցիուս...

Դու ինձ հիասթափեցրիր... Ես ավելի հավատարիմ ծառայություն եմ ակնկալում ապագայում:

— Անշու՛շտ, Տե՛ր իմ, անշու՛շտ... Որքան ողորմա՛ծ ես... Ծնորհակալ եմ...

Վոլդեմորթը շարունակեց քայլել և կանգ առավ՝ հայացքը հառած դատարկ տարածությանը, որն ընկած էր Մալֆոյի և հաջորդ մահակերի միջև: Տարածությունը բավականին մեծ էր, որպեսզի երկու հոգի կանգնեին այնտեղ:

— Լեսթրեյնջները պետք է կանգնած լինեին այստեղ, — կիսածայն ասաց Վոլդեմորթը, — բայց նրանք փակված են Ազքաբանում: Նրանք հավատարիմ են եղել ինձ: Նրանք նախընտրեցին Ազքաբան գնալ, բայց չուրանալ ինձ... Երբ Ազքաբանի դռները բացվեն, ես Լեսթրեյնջներին կպատվեմ ավելի, քան իրենք կարող են երազել անգամ: Ազրայելները կմիանան մեզ... Նրանք մեր բնական դաշնակիցներն են... Մենք հետ կկանչենք աքսորված հսկաներին... Ես հետ կկանչեմ իմ բոլոր հավատարիմ ծառաներին և կստեղծեմ մի բանակ, որից կսարսափի համայն աշխարհը...

Նա շարունակեց քայլել: Որոշ մահակերների կողքով նա լուր էր անցնում, բայց կանգնում էր մյուսների մոտ և կրկին խոսում:

— Մաքնե՛յր... Մտրակն ասում է, որ հիմա ծառայում ես Հրաշագործության Նախարարությունում՝ վնասազերծելով վտանգավոր կախարդական արարածներին... Ոչինչ, շուտով դու ավելի հետաքրքիր զոհեր կունենաս տաղանդներդ դրսնորելու համար, Մաքնե՛յր... Լորդ Վոլդեմորթը կհոգա դրա համար...

— Ծնորհակալությու՛ն, Տե՛ր իմ... Ծնորհակալությու՛ն... — մրմնջաց Մաքնեյրը:

— Ու՞մ եմ տեսնում... — Վոլդեմորթը մոտեցավ երկու ամենախոշորամարմին կնգուղավորներին, — Գիտեմ, որ քեզ ավելի լավ կպահես այս անգամ, Քրե՛ք, Ճի՞շտ եմ ասում... իսկ դու՝ Գո՛յլ...

Երկուսն էլ արջի պես խոնարհվեցին և խուլ մրթմրթացին.

— Այո, Տե՛ր...

— Մենք ամեն ինչ կանենք, Տե՛ր...

— Նույնը քեզ է վերաբերում, Նո՛թ, — հանգիստ ասաց Վոլդեմորթը, անցնելով Գոյլի ստվերում կանգնած մի կուզիկ մարդու կողքով:

— Տե՛ր իմ, ես քո ծառան եմ... Ես քո ամենահավատարիմ ծառան եմ...

— Բավական է... — կարծ ասաց Վոլդեմորթը:

Նա հասել էր շրջանագծի մեջ ամենամեծ դատարկ տարածությանը և սառը ցոլցլացող կարմիր աչքերով դիտում էր իր ծառաների դատարկ տեղերը, ասես իրականում տեսնում էր այստեղ կանգնած մարդկանց:

— Այստեղ բացակա են վեց մահակերներ... Երեքը զոհվել են ինձ ծառայելիս... Մեկը չափազանց վախկոտ է վերադառնալու համար... Նա կվճարի դրա համար... Մեկը, կարծում եմ, ընդմիշտ է լքել ինձ... Նրան դուք, անշուշտ, կպատժեք... և մեկը, ով մնում է իմ ամենահավատարիմ ծառան և արդեն կրկին ծառայում է ինձ:

Մահակերները շարժվեցին: Հարրին տեսավ, ինչպես նրանց աչքերը դիմակների տակ նետվեցին մեկը մյուսի վրա:

— Նա Հոգվարթսում է, այդ հավատարիմ ծառան, և նրա ջանքերի շնորհիվ ենք այսօր վայելում մեր պատանի բարեկամի ներկայությունը... Այո՛, — շարունակեց Վոլդեմորթը, իր անշրթունք բերանը ծռելով ժպիտի մեջ և աչքերը փայլեցրեց Հարրիի ուղղությամբ: — Հարրի Փոթթերը սիրալիրաբար միացել է իմ վերածնունդի երեկույթին: Նույնիսկ կարող եմ ինձ թույլ տալ նրան իմ պատվո հյուրն անվանել:

Լուրջուն տիրեց: Հետո Մտրակի աջից կանգնած մահակերն առաջ քայլեց, և Լուցիուս Մալֆոյի ձայնը խոսեց դիմակի տակից:

— Տե՛ր իմ, մենք տենչում ենք իմանալ... Աղաչում ենք քեզ, ասա՝ մեզ... ինչպե՞ս ես կարողացել իրականացնել... այս իրաշքը... ինչպե՞ս ես կարողացել վերադառնալ մեզ մոտ:

— Ա՛հ, դա երկար պատմություն է, Լուցիուս, — ասաց Վոլդեմորթը, — և այն սկսվում... և վերջանում է հենց այստեղ կանգնած իմ պատանի բարեկամով:

Նա ծուլորեն քայլեց ու կանգնեց Հարրիի կողքին, այնպես որ շրջանի մեջ կանգնած բոլորի աչքերը կենտրոնանան նրանց երկուսի վրա: Օձը շարունակում էր պտտվել գետնին գերեզմանաքարի շուրջը:

— Դուք անշուշտ գիտեք, որ իմ անկումը վերագրում են այս տղային, — մեղմաձայն շարունակեց Վոլդեմորթը, իր կարմիր աչքերը գամելով Հարրիի վրա, ուն սպիտակ սկսել էր այնպես ուժգին այրվել, որ նա հազիվ էր զսպում ցավի ճիչը: — Դուք բոլորդ գիտեք, որ այն գիշեր, երբ ես կորցրի իմ

զորությունը և մարմինը, փորձել էի սպանել նրան: Նրա մայրը մահացավ, որպեսզի փրկի տղայի կյանքը... և ակամա այնպիսի պաշտպանություն շնորհեց նրան, ինչպիսին ես չեմ կանխատեսել... Ես չեմ կարող դիմքել տղային...

Վոլդեմորթը բարձրացրեց իր երկար սպիտակ մատներից մեկը և մոտեցրեց Հարրիի այտին:

— Մայրը նրան պարուրել էր իր ինքնազոհաբերության դյուքաղոթքով... Դա շատ հին մագիա է... Ես պետք է հաշվի առաջ լինեմ նման տարբերակը: Ես հիմարություն արեցի՝ անտեսելով նման ինարավորությունը... Բայց ոչինչ... Հիմա ես կարող եմ դիմքել նրան...

Հարրին զգաց երկար, սպիտակ մատի սառը հպումը և նրան թվաց, որ իր գլուխը ցավից երկու կես կլինի:

Վոլդեմորթը կամացուկ ծիծաղեց նրա ականջի մեջ, հետո հեռացրեց մատը և շարունակեց՝ դիմելով մահակերներին:

— Ես սխալ հաշվարկ էի արել, բարեկամնե՞րս, ընդունում եմ դա... Իմ անեծքը չեզոքացվեց այդ կոնց հիմար ինքնազոհաբերությամբ և շրջվելով հարվածեց հենց ինձ: Ասա՛հ... աննկարագրելի ցավ էր դա, բարեկամնե՞րս... Ես պատրաստ չեմ դրան... Ես զրկվեցի իմ մարմնից, դարձա նույնիսկ ավելի քիչ, քան ոգին է... ավելի քիչ քան ամենաողորմելի ուրվականը... Բայց միևնույն է, ես ողջ մնացի... Թե ինչ էր մնացել ինձնից, նույնիսկ ես չեմ կարող բնորոշել... Ես, ով ավելի հեռուն է գնացել դեպի անմահություն տանող արահետով, քան որևէ ուրիշ մահկանացու մեկը... Դուք գիտեք իմ նպատակը... Հաղթահարել մահը... Եվ դա մի փորձություն էր ինձ համար... Պարզվեց, որ իմ նորամուծություններից մեկ-երկուսն իրոք աշխատում են... Քանզի ես չմահացա, ինչպես տեսնում եք... Թեև անեծքը պետք է սպաներ ինձ... Այդուհանդերձ, ես նույնքան անօգնական էի, որքան աշխարհում ամենաթույլ, բայց կենդանի էակը... Քանզի չունեի մարմին, իսկ բոլոր այն հմայանքները, որոնք կարող էին օգնել ինձ՝ կարելի է իրականացնել միայն կախարդական փայտիկի օգնությամբ... Ես հիշում եմ միայն, թե ինչպես էի անքուն, վայրկյան առ վայրկյան, զուտ կամքի ուժով անվերջանալիորեն ստիպում ինքս ինձ մոտենալ ելքին... Ես իջևանեցի մի հեռավոր վայրում, մի անտառում և սկսեցի սպասել... Ես համոզված էի, որ իմ հավատարիմ մահակերներից մեկը վաղ թե ուշ կգա ինձ օգնության...

ՄԵԿՆՈՒՄԵԿԸ կգա և կկատարի այն հմայանքը, որի շնորհիվ ես կկարողանամ վերականգնել իմ մարմինը... Բայց ավա՛ղ, իմ հույսերն իզուր էին...

Կրկին դողի ալիք անցավ նրան լսող մահակերների շրջանով: Վոլդեմորթը թողեց, որ լռությունը հասնի սարսափազդու ձնշման գագթնակետին, հետո շարունակեց:

— Միայն մեկ ուժ էր մնացել ինձ: Ես կարող էի տիրանալ ուրիշ կենդանի էակների մարմիններին: Բայց ես չէի համարձակվում գնալ այնտեղ, որտեղ մարդկային էակներն են բնակվում, քանզի գիտեի, որ ավորոնները վխտում են ամենուրեք՝ որոնելով ինձ: Երբեմն ես բնակվում էի կենդանիների մարմիններում... Առաջին հերթին օձերի, անշուշտ... Բայց նրանց մեջ բնակվելը շատ քիչ բավարարություն էր տալիս՝ համեմատած զուտ ոգեկան գոյության հետ... Քանզի նրանց մարմինները հարմար չեն հրաշագործելու համար... Դրանից բացի իմ բնակությունը նրանց մարմնում զգալիորեն կարճեցնում էր նրանց կյանքը, ոչ մեկը երկար չէր դիմանում... Իսկ հետո... չորս տարի առաջ... Իմ վերադարձի միջոցն ինքը գտավ ինձ... Մի երիտասարդ, դյուրահավատ ու հիմար դյուր... հանդիպեց ինձ իմ դեգերումների մեջ... այն անտառում, որը ես ինձ բնակության վայր էի դարձրել: Օհ, նա հենց այն վաղուց սպասված հնարավորությունն էր, որի մասին երազում էի... որովհետև նա ուսուցիչ էր Դամբլդորի դպրոցում... Նրան շատ հեշտ էր իմ կամքին հնազանդեցնելը... Նա ինձ հետ բերեց այս երկիր, և որոշ ժամանակ անց ես ամբողջությամբ տիրացա նրա մարմնին, որպեսզի մոտիկից դեկավարեմ ու հսկեմ, թե ինչպես է կատարում իմ հրամանները... Բայց իմ ծրագիրը ծախողվեց: Ես չկարողացա գողանալ փիլիսոփայական քարը և ինքս ինձ անմահություն ապահովել: Ինձ խանգարեցին... և կրկին խանգարողը ոչ այլ ոք էր քան... Հա՛րի Փո՛թթերը...

Կրկին լռություն տիրեց... Ոչինչ չէր շարժվում, նույնիսկ կաղամախու տերևներն ասես քարացել էին: Մահակերներն արձանացել էին, և նրանց դիմակների մեջ փայլփլող աչքերը գամված էին Վոլդեմորթի ու Հարրիի վրա:

— Այդ ծառան մահացավ, երբ ես լքեցի նրա մարմինը, և կրկին մնացի նույնքան թույլ և անօգնական ինչպես առաջ, — շարունակեց Վոլդեմորթը: — Ես վերադարձա իմ հեռավոր թաքստավայրը և չեմ ձևացնի, իբր այդ ժամանակ ինձ չհամակեցին հուսահատությունն ու վախը, որ երբեք չեմ

կարողանա վերականգնել իմ զորությունը... Այո, թերևս դրանք իմ ամենասև օրերն էին... Ես երազելու ուժ անգամ չունեի, որ մեկ ուրիշ մեկը կգա ինձ ծառայելու... Ես հուսահատվել էի, որ իմ մահակերներից որևէ մեկը դեռ հիշում է իմ մասին...

Դիմակավորներից մի քանիսը ցնցվեցին, բայց Վոլդեմորթը նրանց կողմը չնայեց:

— Իսկ հետո նույնիսկ մի տարուց էլ քիչ առաջ, երբ Ես գրեթե բոլորովին հուսահատվել էի, վերջապես կատարվեց... մի ծառա վերադարձավ ինձ մոտ... Մտրակը, որը կեղծել էր իր սեփական մահը արդարությունից խուսափելու համար, կորցրել էր իր տաքուկ թաքստավայրը, որը բացահայտել էր նրա իին ընկերներից մեկը և որոշել էր վերադառնալ իր տիրոջ մոտ: Նա գտավ ինձ այն երկրում, որտեղ ըստ լուրերի Ես թաքնվում էի... օգնություն ստանալով, անշուշտ, իրեն պատահած իսկական առնետներից... Մտրակը շատ հետաքրքրաշարժ փոխադարձ կապ ունի առնետների հետ, չէ՞ Մտրակ... Եվ նրա կեղտոտ փոքրիկ ընկերները, պատմել էին նրան, որ Ալբանիայի թավ անտառների խորքերում կա մի վայր, որտեղ իրենց նման փոքր կենդանիները բազմիցս հանդիպել են մահվան՝ իրենց մարմինները զավթող ինչ-որ հզոր ոգու պատճառով... Բայց վերադարձի ճանապարհը հեշտ չէր, չէ՞ Մտրակ... Որովհետև մի գիշեր արդեն իմ անտառի սահմանին մոտ, շատ քաղցելով, նա հիմարաբար որոշել էր մի պանդոկ մտնել... և ի՞նչ եք կարծում, ու՞մ էր հանդիպել այնտեղ... ոչ այլ ոք քան Հրաշագործության Նախարարության վիուկ Բերթա Զորկինսին... Հիմա տեսնու՞մ եք, թե ինչպես է ճակատագիրը շնորհ անում Լորդ Վոլդեմորթին: Դա միանշանակ կարող էր լինել Մտրակի վերջը և վերականգնվելու իմ վերջին հույսի կործանումը... Բայց Մտրակը, խելամտություն և սառնասրտություն դրսերելով, ինչի նմանը Ես չէի էլ կարող սպասել նրանից, համոզել էր Բերթա Զորկինսին ընկերակցել իրեն մի գիշերային զբոսանքի: Նա հմայել էր այդ հիմար վիուկին... և բերել ինձ մոտ: Եվ Բերթա Զորկինսը, որը կարող էր, չնայած իր հիմարությանը, կործանել ամեն ինչ, իմ ամենաանհավանական երազներից էլ բարեբեր շնորհ դարձավ ինձ համար... քանզի... շատ քիչ ջանքերով... նա դարձավ տեղեկատվության մի անգերազնահատելի աղբյուր... Նա ինձ հայտնեց, որ այս տարի Հոգվարթսում վերականգնվելու է Երեք Կախարդների

Հրաշամարտի ավանդույթը: Նա ինձ հայտնեց, որ ճանաչում է մի հավատարիմ մահակերի, ով ամեն ինչ կանի ինձ ծառայելու հնարավորության համար, եթե միայն կարողանամ կապ հաստատել նրա հետ: Նա ինձ շատ քան հայտնեց... բայց այն միջոցները, որոնք ես կիրառեցի նրա հիշողության դիմադրությունը ջարդելու համար, շատ հզոր էին, և երբ ես արդեն պեղել էի նրանից ինձ օգտակար ամբողջ տեղեկատվությունը, նրա մարմինը և ուղեղը վերջնականապես ու անվերականգնելիորեն վնասված էին... Ուստի, քանի որ նա արդեն կատարել էր իր օգտակար դերը, ես լքեցի նրան...

Վոլումորթը ժպտաց իր սահմուկեցնող ժպիտով՝ փայլեցնելով դատարկ ու անհոգի աչքերը:

— Մտրակի մարմինը անշուշտ բոլորովին հարմար չէր տիրապետման համար, քանզի բոլորը նրան մահացած էին համարում, և նրա մարմնով հայտնվելու դեպքում չափից դուրս շատ անհարկի ուշադրություն կգրավեի ինձ վրա: Սակայն նա միանգամայն ունակ ծառա էր, որի կարիքը ես անկասկած ունեի, թեև բացարձակապես անտաղանդ դյուրահմա: Մտրակը կարող էր կատարել իմ տված հրահանգները, և օգնել ինձ վերականգնել իմ մարմինը ամենատարրական թույլ տեսքով, մարմին, որտեղ ես կկարողանայի բնակվել, մինչև իսկական վերածնունդի համար կարևոր բաղադրամասերի ձեռք բերելը... Իմ սեփական ստեղծագործության մեկերկու հմայանք... մի փոքր օգնություն իմ սիրելի Նազինից... — Վոլումորթի կարմիր աչքերը կանգնեցին գետնին անդադար պտտվող օձի վրա... — մի հմայաթուրմ՝ միեղջյուրի արյան և Նազինի տված թույնի բաղադրությամբ... Եվ ես շուտով վերադարձի ինձ մի գրեթե մարդկային մարմնական ձև ու որոշակի ֆիզիկական ուժ ձեռք բերեցի ճամփորդելու համար: Փիլխոփայական քարը գողանալու այլևս ոչ մի հույս չկար, քանզի ես գիտեի, որ Դամբլդորը ոչնչացրել է այն: Բայց ես փափագում էի կրկին մահկանացու մարմին ձեռք բերել, մինչև անմահության նպատակակետին հասնելը: Եվ ես որոշեցի... որ կվերականգնեմ իմ իին արյունը և կվերադանեմ իմ իին զորությունը... Ես գիտեի, որ դրան հասնելու համար պիտի կիրառեմ մի հնադարյան մագիա, ստեղծեմ մի հմայաթուրմ, որն էլ ինձ վերակենդանացրեց այսօր... Հնայաթուրմ, որն ունի երեք բաղադրամաս... Դեհ մեկն արդեն ձեռքիս տակ էր, չէ՞ Մտրակ... Միսը՝ կամավոր տրված

հավատարիմ ծառայից... Մյուս բաղադրամասը, հորս ոսկորն էր, ինչը բնականաբար նշանակում էր, որ պիտի վերադառնանք այստեղ, որտեղ նա թաղված է... Բայց թշնամու արյունը... Մտրակն ուզում էր, որ ես ցանկացած ուրիշ հրաշագործական արյուն օգտագործեմ, չէ՞, Մտրակ... Ցանկացած ուրիշ դյութի կամ հրաշագործի արյուն, որն ատում է ինձ... Ինչպես դեռ շատ-շատերը... Բայց ես հաստատ գիտեի, թե ում արյունը պետք է վերցնեմ, եթե ուզում եմ կրկին հասնել իմ նախկին հզորությանը... նույնիսկ ավելի մեծ հզորության, քան ունեցել եմ անկումից առաջ... Ես ուզում էի Հարրի Փոթթերի արյունը: Ես ուզում էի նրա արյունը, ով տասներեք տարի առաջ զրկեց ինձ հզորությունից, քանզի այն պաշտպանությունը, որը մայրը տվեց նրան, կհոսի նաև իմ երակներում... Բայց ինչպես կարող էի հասնել Հարրի Փոթթերին... Երբ նրան ավելի լավ են պահպանում, քան նույնիսկ ինքը գիտի այդ մասին... Այն օրվանից ի վեր, ինչ Դամբլդորի վրա ընկավ տղայի ապագայի համար հոգալու պատասխանատվությունը, նա պաշտպանում էր տղային բազում հնայապատճեններով ու հրաշագործական միջոցներով: Դամբլդորը կիրառել էր մի հնադարյան մագիա, տղայի անվտանգությունը ապահովելու համար... Քանի դեռ նա արյունակցի կողքին է, նույնիսկ ես չեմ կարող դիմում նրան այնտեղ, այդ մագլական տանը... Հետո, անշուշտ, հնարավորություն կար Քվիդիչի Աշխարհի Գավաթի առաջնությունում... Ես մտածեցի, որ նրա պաշտպանությունը այնտեղ ավելի թույլ կլինի, արյունակիցներից ու Դամբլդորից հեռու, բայց ես դեռ այնքան ուժ չունեի, որպեսզի փորձեի առևանգել նրան Նախարարության աշալուրը դյութահմաների ամբոխի քթի տակից: Իսկ հետո տղան պիտի վերադառնար Հոգվարթս, որտեղ անշուշտ օր ու գիշեր կլիներ այդ մագլասեր ծուռ քիթ հիմարի հսկողության տակ: Ուստի ինչպես կարող էի նրան ձեռքս գցել... Ինչպես... Օգտվելով Բերթա Չորկինսից ստացած տեղեկություններից... Անշուշտ, օգտագործելով իմ սեփական հավատարիմ մահակերին, որը ներթափանցել էր Հոգվարթս... Հոգալով, որ տղայի անունը մտնի Հրո գավաթի մեջ... Իմ հավատարիմ մահակերի միջոցով ապահովագրելով տղայի մասնակցությունը Մրցամարտին... որպեսզի նա առաջինը դիմում եռամարտի Գավաթին... այն Գավաթին, որն իմ մահակերը պորտբանալու էր վերածել՝ նրան այստեղ բերելու համար... Այստեղ, Դամբլդորի պաշտպանությունից և օժանդակությունից հեռու... ուղիղ իմ երկար սպասող

ձեռքերի մեջ... Ուստի ահա և նա... այն տղան, որին դուք բոլորդ համարում էիք իմ անկման պատճառը...

Վոլդեմորթը դանդաղ առաջ քայլեց ու շրջվեց դեպի Հարրին: Նա բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը:

— Քրու՛սիո...

Այնպիսի մի զարհուրելի ցավ բռնկվեց Հարրիի մարմնում, ինչպիսին նա երբեք դեռ չեր զգացել: Նույնիսկ ոսկորներն էին հրկիզվում, գլուխը կարծես ճեղքվում էր սպիտ գծով: Աչքերը խելագար պտտվում էին: Նա ուզում էր վերջանալ... անջատվել... մեռնել... այդ ցավից ազատվելու համար:

Իսկ հետո ցավը դադարեց: Նա ուժասպառ կախվեց Վոլդեմորթի հոր գերեզմանաքարին իրեն կապող պարաններից, մշուշված հայացքով նայելով նրա կարմիր անմարդկային աչքերի մեջ: Գիշերը գրնագում էր մահակերների ծիծաղից:

— Տեսնու՞մ եք, թե ինչպիսի հիմարություն էր ենթադրելը, որ այս տղան կարող էր երբևէ ընդհանրապես ուժեղ լինել... ի՞մ... ինձնից ուժեղ, — ասաց Վոլդեմորթը: — Բայց ես ուզում եմ, որպեսզի ոչ մեկի մտքում թյուրիմացություն չկինի: Հարրի Փոթթերն ինձնից փրկվեց զուտ երջանիկ պատահականության շնորհիվ: Եվ ես կապացուցեմ իմ հզորությունը իենց այստեղ, հիմա, ձեր աչքի առաջ սպանելով նրան, երբ նրա կողքին չկան ո՞չ Դամբլդորը, որպեսզի օգնի նրան, ո՞չ մայրը, որպեսզի հանուն նրա իր կյանքը զոհաբերի: Ես նրան կտամ մի արդարացի հնարավորություն: Ես նրան թույլ կտամ մենամարտել ինձ հետ... և ձեզ մոտ այլևս ոչ մի կասկած չի մնա, թե ով է մեզնից ավելի ուժեղ: Մի քիչ էլ սպասիր, Նազի՛նի, — շշնչաց նա, և օձը հեռու սողաց խոտերի միջով դեպի մահակերները:

— Իսկ հիմա քանդի՛ր նրա կապերը, Մտրա՛կ, և վերադարձու՛ նրան իր կախարդական փայտիկը:

Ճաշ

Գլուխ 34. Պրիորի ինկանտատեմ

Մտրակը մոտեցավ Հարրիին, որը ջանում էր գտնել իր ոտքերը, որպեսզի մինչև պարաների քանդվելը հասցնի գետնին հենել մարմնի ծանրությունը: Մտրակը բարձրացրեց իր նոր արծաթե ձեռքը, դուրս քաշեց Հարրիի բերանը խցանող լաթի կտորը, հետո մի շարժումով կտրեց նրա մարմնին գերեզմանաքարին կապող պարաները:

Կես վայրկյան Հարրիի մտքով անցավ փախչել, բայց նրա վիրավոր ոտքն այնպես անօգնական դողդողաց նրա տակ, որ նա չհասցրեց էլ նկատել, ինչպես մահակերները ավելի մոտ շարքով կանգնեցին իր ու Վոլդեմորթի շուրջը՝ լրացնելով շրջանի մեջ եղած դատարկ տեղերը: Մտրակը շրջանից դուրս եկավ՝ մոտենալով գետնին ընկած Սեղրիկի մարմնին ու վերադարձավ ձեռքին բռնած Հարրիի կախարդական փայտիկը, որը նա անխոս ու առանց Հարրիի վրա նայելու խորեց վերջինիս ձեռքը: Հետո Մտրակը կրկին զբաղեցրեց իր տեղը մահակերների շրջանում:

— Քեզ սովորեցրե՞լ են մենամարտել, Հա՛րի Փո՛թթեր, — շատ մեղմ հարցրեց Վոլդեմորթը՝ մթության մեջ փայլեցնելով իր կարմիր աչքերը:

Այդ խոսքերից Հարրին ասես իր անցած կյանքից հիշեց Հոգվարթսի Մենամարտի ակումբը, որը նա հաճախել էր երկու տարի առաջ... Սակայն այն ամենը, ինչ սովորել էր այնտեղ Զինաթափող հմայահարվածն էր, «Էքսիկելիարմուս» հմայախոսքով... Բայց ի՞նչ օգուտ կարող է լինել դրանից, եթե անգամ կարողանար զինաթափել Վոլդեմորթին, խելով նրանից կախարդական փայտիկը, եթե ինքը շրջապատված էր մոտ երեք տասնյակ մահակերներով: Նա երբեք ոչ մի այնպիսի բան չէր սովորել, ինչը կարող էր որևէ կերպ օգտակար լինել նման իրավիճակում: Նա գիտեր, որ հիմա ինքը կանգնած է հենց այն սպառնալիքի առաջ, ինչից միշտ զգուշացնում էր Մուտին... անխուսափելի Ավաղա Կեդավրա անեծքի... և Վոլդեմորթը միանգամայն ճիշտ էր... Այս անգամ արդեն մայրն իր կողքին չէր, որպեսզի կրկին մեռներ իրեն փրկելու համար... Ինքը բացարձակապես անպաշտպան էր...

— Մենամարտից առաջ պետք է խոնարհվել մեկմեկու, Հա՛րի, — համբերատար ուսուցչի արտահայտությամբ ասաց Վոլդեմորթը և մի փոքր խոնարհվեց, բայց իր օձային աչքերն անթարթ գամած պահելով Հարրիի վրա: — Քաղաքավարության կանոններն ամեն դեպքում պետք է պահպանել... Դամբլդորը կիպարտանա քո բարեկիրթ պահելաձևով... Խոնարհվի՛ր մահվանը, Հա՛րի...

Մահակերները կրկին հռիացին: Վոլդեմորթի անշրջունք բերանը ժպտում էր: Հարրին չխոնարհվեց: Նա չէր պատրաստվում թույլ տալ Վոլդեմորթին խաղ խաղալ իր հետ, իրեն սպանելուց առաջ... Նա չէր պատրաստվում նրան այդպիսի հաճույք պատճառել...

— Ասացի խոնարհվի՛ր, — ասաց Վոլդեմորթը՝ բարձրացնելով իր կախարդական փայտիկը... և Հարրին զգաց, որ իր ողնաշարն իրենից անկախ առաջ է ծալվում, ասես մի անտեսանելի հսկայական ծեռք անխնա սեղմում է ծոծրակին: Իսկ մահակերները շարունակում էին ավելի բարձր քրջալ:

— Շատ լավ, — շողոմածայն ասաց Վոլդեմորթը և կրկին բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը՝ դադարեցնելով Հարրիի ծոծրակն առաջ սեղմող ձնշումը: — Իսկ հիմա տղամարդու պես կանգնի՛ր ինձ դեմիանդիման... Մեջքը ուղղի՛ր և գլուխդ հպարտորեն բարձր պահի՛ր... Ճիշտ ինչպես հայրու մահացավ... Եվ հիմա... մենք կմենամարտենք...

Վոլդեմորթը բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը, և մինչև Հարրին կիասնցեր որևէ բան անել իրեն պաշտպանելու համար, մինչև նա կիասցներ անգամ շարժվել, մեկ անգամ ևս հարվածեց նրան քրուսիատուս անեծքով: Ցավն այնքան ուժգին էր, այնքան համապարփակ ու խելագարեցնող, որ նա մի պահ կորցրեց շրջապատի ընկալումը... Շիկացած դանակները խոշտանգում էին նրա մարմնի ամեն մի մատնաչափը, գլուխն ասես ուռած լիներ ցավից, նա ձչաց այնքան բարձր, որքան կյանքում դեռ երբեք չէր ձչացել...

Իսկ հետո ցավն անսպասելի դադարեց: Հարրին ճոճվեց, բայց մի կերպ ոտքի վրա կանգնած մնաց: Նա անվերահսկելիորեն դողում էր, ճիշտ Մտրակի պես, երբ նա կտրել էր իր ձեռքը: Հարրին ճոճվելով ու հարբած քայլերով ընկապ իրենց դիստող մահակերների շարքի վրա, ովքեր հետ հրեցին նրան դեպի Վոլդեմորթը:

— Մի փոքր ընդմիջում տա՞նք, — ասաց Վոլդեմորթը, իրձվանքից գրգռված և ուռած քթանցքներով, — մի փոքր ընդմիջում... Ցավա՞ց, Հա՛րի... Դու չե՞ս ուզում, չէ՞, որ ես կրկին անեմ դա:

Հարրին չպատասխանեց: Նա հաստատ գիտեր, որ ինքը հիմա կմեռնի Սեդրիկի պես, և այդ անհոգի կարմիր աչքերն իրեն խոստանում էին դա... Հիմա ինքը կմեռնի... Եվ ոչինչ չի կարող անել իրեն պաշտպանելու համար... Բայց ինքը չի պատրաստվում զոհի դեր խաղալ, ոչ մի դեպքում... Ինքը չի հնազանդվի Վոլդեմորթին... Թո՞ղ մեռնի... միևնույն է ինքը ոչինչ չի խնդրի նրանից...

— Ես քեզ հարց տվեցի, ուզու՞մ ես, որ կրկին անեմ դա... — շողոմաձայն հարցրեց Վոլդեմորթը: — Պատասխանի՞ր... Իմպե՛րիո...

Եվ Հարրին կյանքում արդեն երրորդ անգամ ունեցավ այդ զգացողությունը, ասես ուղեղը ջնջվել ու տեղը բացարձակ դատարկություն էր մնացել... Ա՛հ, ինչ երանելի վիճակ էր... Զմտածե՛լ... Ասես ձախրում էր հեռու երկնքում... հեռավոր երազում... Ուղղակի պատասխանի՞ր «ո՛չ»... Ասա «ո՛չ»... Ուղղակի ասա՝ «ո՛չ»...

«Ես նրա ուզածը չեմ ասի», ասաց մի ավելի ուժեղ ձայն նրա ենթագիտակցությունից, «Ես չեմ պատասխանի...»

«Ուղղակի ասա՝ «ո՛չ»...

«Ես չեմ պատասխանի... Ես նրա ուզածը չեմ ասի...»

«Պատասխանի՞ր «ո՛չ»...

— Ես քո ուզածը չե՛մ ասի...

Եվ այդ բառերը դուրս ժայթքեցին Հարրիի բերանից՝ արձագանքելով գերեզմանոցում... Նոյն ակնթարթին երազային վիճակը վերացավ, ասես մի սառը ցնցուղ թափվեց Հարրիի գլխին... թարմեցնելով այն ցավերը, որ Քրուսիատուս անեծքը թողել էր նրա մարմնի մեջ... արթնացնելով նրա գիտակցումը, թե որտեղ է կանգնած, և ինչ է սպառնում իրեն...

— Դու չե՞ս ասի, — կիսաձայն ասաց Վոլդեմորթը, բայց մահակերներն այս անգամ չծիծաղեցին: — Դու չե՞ս ասի «ո՛չ»... Հա՛րի, խոհեմությունը առաքինություն է: Ես քեզ մի դաս պիտի տամ մինչև մեռնելու... Թերևս ցավի մի լրացուցիչ բաժինը շատ տեղին կլինի...

Վոլդեմորթը բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը, բայց այս անգամ Հարրին պատրաստ էր, և քվիդիչի պարապմունքներից ձեռք բերած

կայծակնային մկանային արձագանքով նա ինքն իրեն նետեց գետնին ու գլորվելով թաքնվեց Վոլդեմորթի հոր մարմարե գերեզմանաքարի հետևում, իսկ կես վայրկյան անց լսեց, ինչպես քարը ճրթաց անեծքի հարվածից:

— Հա՛րի, սա մենամարտ է, ո՞չ պահմտողի, — զվարձացող ձայնով ասաց Վոլդեմորթը և առաջ քայլեց մահակերների միահամուռ ծիծաղի տակ.
— Դու չես կարող թաքնվել ինձնից: Դու ի՞նչ է, հոգնեցի՞ր մենամարտելուց... Երևի գերադասում ես, որպեսզի ես արագ վերջո տա՞մ, Հա՛րի... Դեհ, բավական է... Դուրս արի, Հա՛րի... Արի՝ շարունակենք մեր խաղը... Խոստանում եմ, որ ամեն ինչ արագ կանեմ... Դու նույնիսկ ցավ չես զգա այս անգամ... Չնայած չեմ կարող խոստանալ... Չգիտեմ մեռնելուց ցավու՞մ է, թե ոչ... Ես դեռ ոչ մի անգամ չեմ մեռել...

Հարրին չորեքթաթ կծկվեց գերեզմանաքարի հետևում և արդեն հաստատ գիտեր, որ իր վերջը եկել է: Հույս չկար... Ոչինչ չէր կարող օգնել նրան... Եվ լսելով Վոլդեմորթի մոտեցող քայլերը, նա միայն մի բանի մասին էր մտածում այդ պահին... Նրա մեջ արդեն ո՞չ վախ կար, ո՞չ էլ զգուշություն... Նա գիտեր, որ ինքը չի պատրաստվում մեռնել կծկված՝ պահմտողի խաղացող երեխայի պես, ինքը չի պատրաստվում ծնկաչոք մեռնել Վոլդեմորթի ոտքերի առաջ... Ինքը կմեռնի ուղիղ մեջքով, խիզախ կանգնած՝ իր հոր պես, և ինքը կմեռնի մինչև վերջ փորձելով պաշտպանվել, նույնիսկ թեև պաշտպանվելն անօգուտ է...

Մինչև Վոլդեմորթը կիացներ իր օձային մռութը պտտել գերեզմանաքարի հետևը, Հարրին ոտքի կանգնեց... ձեռքի մեջ ամուր սեղմեց կախարդական փայտիկը և իր առջև պահելով այն, ինքն իրեն նետեց գերեզմանաքարից առաջ՝ Վոլդեմորթին դեմհանդիման:

Վոլդեմորթը պատրաստ էր: Այն պահին, երբ Հարրին գոռաց «Էքսկելիա՛րմուս», Վոլդեմորթը գոռաց «Ավադա Կեդավրա»:

Կանաչ կուրացնող լույսի մի շիթ ժայթքեց Վոլդեմորթի կախարդական փայտիկից ճիշտ այն պահին, երբ կարմիր կուրացնող լույսի մի շիթ ժայթքեց Հարրիի փայտիկից... Լույսի ճառագայթները հանդիպեցին օդում... և հանկարծ, Հարրիի կախարդական փայտիկը սկսեց դողալ նրա ձեռքում, ասես էլեկտրական հոսանքի լիցք էր անցնում նրա միջով: Չեռքն ամուր սեղմվել էր փայտիկի շուրջը, այնքան ամուր, որ նա նույնիսկ չէր էլ կարողանա բաց թողնել այն, եթե անգամ ուզենար... և երկու կախարդական

փայտիկները միացնող լուսի մի բարակ ձառագայթ էր հայտնվել նրանց միջև, ո՞չ կանաչ, ո՞չ կարմիր, այլ ոսկեգույն, վառ ոսկեգույն...

Ապշահար հայացքով նայելով ձառագայթի երկայնքով, Հարրին տեսավ որ Վոլդեմորթի երկար սպիտակ մատները նույնագեն դողում են՝ սեղմած նրա կախարդական փայտիկը, որը նույնագեն ցնցվում ու տատանվում էր:

Իսկ հետո... Հարրիի համար բացարձակապես անսպասելիորեն... նա զգաց, որ իր ոտքերը պոկվեցին գետնից: Ինքն ու Վոլդեմորթը, երկուսն էլ օդ էին բարձրացել, վառ ոսկեգույն լուսի ձառագայթով դեռ միմյանց հետ կապված կախարդական փայտիկներով: Նրանք դանդաղ օդ բարձրացան և սկսեցին մի կողմի վրա լողալ՝ հեռանալով Վոլդեմորթի հոր գերեզմանաքարից և դուրս գալով գերեզմանոցից, կանգ առան մի հողակտորի վրա, որն ազատ էր գերեզմանաքարերից... Մահակերները գոռալով նետվեցին նրանց հետևից, Վոլդեմորթից հարցնելով, թե ինչ անեն... Մե՛կ մոտենում էին, մե՛կ վերադիրքավորվում՝ պտտվելով Հարրիի ու Վոլդեմորթի շուրջը: Օճը գալարվում էր նրանց կրունկների տակ, շատերը պատրաստ բռնել էին իրենց կախարդական փայտիկները...

Հարրիի ու Վոլդեմորթի կախարդական փայտիկները միացնող ոսկեգույն ձառագայթը ճեղքվեց, բայց փայտիկները մնացին փոխադարձաբար կապված: Հազարավոր ձառագայթներ հանկարծ դուրս թռան ճեղքից, կամարների նման տարածվելով Հարրիի ու Վոլդեմորթի գլխավերնում, հյուսվելով և խաչվելով, մինչև նրանց շուրջը ոսկեգույն ձառագայթների սարդոստայնից մի գմբեթ առաջացավ, վառ լուսավորված, ձառագայթային ձաղերով մի գմբեթածն վանդակ, որի շուրջը մահակերները վազված էին շնագայլերի պես, գոռալով տարօրինակ խլացած ձայներով...

— Ոչինչ չանե՛ք, — ճաց Վոլդեմորթը մահակերներին, և Հարրին տեսավ, որ նրա կարմիր աչքերը զարմանքից չռվել էին կատարվածի կապակցությամբ: Հարրին տեսավ նաև, որ նա պայքարում էր, ձգտելով անջատվել այդ լուսի ձառագայթից, որը կապում էր իր կախարդական փայտիկը Հարրիի փայտիկի հետ: Հարրին ավելի ամուր սեղմեց իր կախարդական փայտիկը՝ օգնելով իրեն երկրորդ ճեղքով, և ոսկե ձառագայթը չքանդվեց:

— Ոչինչ չանե՛ք, մինչև չիրանայեն, — գոռաց Վոլդեմորթը մահակերներին:

Իսկ հետո մի ո՞չ երկրային, գերբնական գեղեցիկ երաժշտություն լցվեց օդի մեջ... Այն գալիս էր Հարրիի ու Վոլդեմորթի շուրջը պտտվող զմբեթի լուսածորող ձառագայթներից, և Հարրին ձանաչեց այն, թեև կյանքում ընդամենը ևս մեկ անգամ էր լսել... Դա փյունիկի երգն էր...

Հարրիի համար դա լուսական ձայն էր... Կյանքում երբեք լսած ամենագեղեցիկ և ամենասփոփիչ հնչյունները... Նա զգաց, որ երգն իր մեջ էր հնչում, ո՞չ իր շուրջը... Այդ երգը կապում էր նրան Դամբլդորի հետ և ասես մի բարեկամական ձայն հնչեց նրա ականջի մեջ...

«Պահի՛ր ձառագայթային կապը, ոչ մի դեպքում բաց չթողնե՛ս...»

«Գիտե՛մ», պատասխանեց Հարրին երաժշտության հնչյուններին, «գիտեմ, որ պետք է պահեմ...»

Բայց մտածելուն պես կապը պահելն անտանելի բարդացավ: Նրա կախարդական փայտիկը սկսեց ավելի ուժեղ դողալ... և նրա ու Վոլդեմորթի միջև ստեղծված ձառագայթը նույնպես սկսեց փոխվել... Ասես լուսի խոշոր գնդեր սկսեցին վեր ու վար սահել կախարդական փայտիկները միացնող ձառագայթի թելով... Հարրին զգաց, որ իր կախարդական փայտիկն սկսեց ավելի ուժեղ ցնցվել, և լուսի գնդերը սկսեցին դանդաղ ու հաստատուն սահել իր ուղղությամբ... Հուլունքանման գնդերը շարժվում էին Վոլդեմորթից դեպի իրեն, և իր կախարդական փայտիկն սկսեց կատաղած ցնցվել...

Երբ լուսի ամենամոտ գունդը առավելագույնս մոտեցավ Հարրիի կախարդական փայտիկի ծայրին, նրա մատների տակ փայտն այնքան տաքացավ, որ նրան թվաց, թե փայտիկը կիրկիզվի: Ինչքան ավելի էր մոտենում լուսի գունդը, այնքան ավելի ուժեղ էր ցնցվում Հարրիի կախարդական փայտիկը, և նա համոզված էր, որ իր կախարդական փայտիկը չի դիմանա լուսի գնդի հետ հպմանը, իսկ այն արդեն այնպես էր ցնցվում, որ ամեն վայրկյան կարող էր տատանումներից փշրվել իր ձեռքում...

Հարրին իր ուժերի մինչև վերջին մասնիկը կենտրոնացրեց լուսի գնդերը դեպի Վոլդեմորթը հետ իրելու վրա... Ականջները լի փյունիկի երկնային երգով, աչքերը կատաղի կենտրոնացրած լուսային գնդերի վրա... և դանդաղ, շատ դանադաղ գնդերը ցնցվելով կանգնեցին, իսկ հետո նույնքան դանդաղ սկսեցին հետ շարժվել... և հիմա արդեն Վոլդեմորթի

կախարդական փայտիկն էր սարսափելի ցնցվում՝ սպառնալով փշրվել...
Վոլդեմորթն ապշահար և գրեթե վախեցած տեսք ուներ...

Լույսի գնդերից մեկն ուժեղ ցնցվեց Վոլդեմորթի կախարդական փայտիկից մեկ մատնաչափ հեռավորության վրա: Հարրին չէր կարող բացատրել, թե ինչո՞ւ էր ինքն անում դա, և չգիտեր անգամ, թե դա ինչ կարող էր տալ իրեն... բայց նա այդ պահին, ինչպես կյանքում երբեք, կենտրոնացավ այդ լույսի գունդը Վոլդեմորթի կախարդական փայտիկի մեջ հետ մղելու վրա... Եվ դանդաղ... շատ դանդաղ... գունդը շարժվեց ոսկե թելի վրա... դողդողաց մի պահ... ու միացավ Վոլդեմորթի կախարդական փայտիկին...

Անմիջապես նրա կախարդական փայտիկն սկսեց հեռվից արձագանքող անտանելի ցավի ճիշեր արձակել... Հետո Վոլդեմորթի կարմիր աչքերն ապշահար չռվեցին... Գորշ, ասես խիստ ծխից կազմված մի մարդկային ձեռք դուրս թռավ նրա փայտիկի ծայրից ու տարալուծվեց օդի մեջ... Դա Մտրակի արծաթե ձեռքի ուրվականն էր... Կրկին ցավի ճիշեր... իսկ հետո ինչ-որ մի շատ ավելի մեծ բան հայտնվեց փայտիկի ծայրին ու սկսեց մեծանալ, ասես ծաղկելով Վոլդեմորթի կախարդական փայտիկի ծայրից... Ինչ-որ մեծ, մոխրագույն բան, որն ասես ամենախիստ ու ամենանյութական ծխից կազմված լիներ... Դա մարդկային գլուխ էր... Հետո դուրս եկավ կուրծքը, ձեռքերը... Դա Սեդրիկ Ռիգորիի իրանն էր...

Եթե կար մի պահ, երբ Հարրին կարող էր վերապրած ցնցումից ակամա բաց թողնել իր կախարդական փայտիկը, ապա դա հենց այդ պահն էր, բայց նա բնագդաբար ավելի ամուր սեղմեց իր կախարդական փայտիկը բռնած ձեռքերը, և ոսկեգույն լույսի թելը մնաց անսասան... Սեդրիկ Ռիգորիի ասես ծխակորույս գորշ ուրվականը ամբողջությամբ դուրս եկավ Վոլդեմորթի կախարդական փայտիկի ծայրից, կարծես դուրս սողալով շատ նեղ թունելից... և Սեդրիկի նյութական ստվերը ոտքի կանգնեց, նայեց ոսկե ձառագայթի երկու ծայրերին ու խոսեց.

— Դիմացի՞ր, Հա՛րի, բաց չթողնե՞ս, — ասաց Սեդրիկի ստվերը:

Ստվերի ծայնը հեռավոր էր ու խուլ արձագանքող: Հարրին նայեց Վոլդեմորթին... Նրա լայն չռված կարմիր աչքերից պարզ էր, որ նա նույնպես ցնցված էր... Նրա համար դա նույնքան անսպասելի էր, որքան և Հարրիի...

Հատ աղոտ Հարրին լսեց մահակերների վախեցած գոռոցները, որոնք վազվագում էին ոսկեգույն լուսածոր գմբեթի շուրջը...

Սակայն Վոլդեմորթի կախարդական փայտիկից կրկին ցավի ճիշեր լսվեցին... իսկ հետո մեկ ուրիշ բան դուրս եկավ փայտիկի ծայրից... մի մարդկային ձեռքի խիտ ստվեր, որից հետո հայտնվեցին ստվերային ուսը, գլուխը, իրանը... և այն ծեր մարդը, որին Հարրին մի անգամ տեսել էր երազում, դուրս մղեց իրեն կախարդական փայտիկի ծայրից ճիշտ ինչպես արել էր Սեդրիկը... Մարդու ուրվականը, կամ նրա ստվերը, կամ ոգին ընկավ գետնին Սեդրիկի կողքին և վարից վեր նայեց Հարրին ու Վոլդեմորթին, իրենց շրջապատող ոսկեգույն գմբեթին ու լուսի ճառագայթով միմյանց միացած կախարդական փայտիկներին, հետո չափավոր զարմանքով ոտքի կանգնեց՝ հենվելով իր ձեռնափայտին...

— Ուրեմն իրոք ճիշտ էր ասում, որ կախարդ է, — ասաց ծեր մարդը՝ հայացքը գամելով Վոլդեմորթի վրա: — Հենց նա, ա՛յ, հենց նա սպանեց ինձ... Կռվի՛ր նրա հետ, տղա՛ս... Չնահանջե՛ս...

Բայց արդեն մեկ ուրիշ ստվեր էր դուրս գալիս փայտիկի ծայրից... և այս գլուխը, գորշ ինչպես մի ծխակորուս արձան, կանացի գլուխ էր... Հարրին, որի երկու ձեռքերն էլ ուժեղ ցնցվում էին, մինչ նա ամբողջ ուժով պայքարում էր կախարդական փայտիկն անշարժ պահելու համար, տեսավ, ինչպես կինը նույնպես ընկավ գետնին, և ուղղվելով նայեց շուրջը՝ մյուսների պես...

Բերթա Ջորկինսի ստվերը զննեց մարտադաշտը լայն բացված աչքերով:

— Բաց չթողնե՛ս, — գոռաց նա, և նրա ծայնը արձագանքեց Սեդրիկի ձայնի պես, ասես շատ հեռվից էր գալիս: — Բաց չթողնե՛ս դրան, Հա՛րի... բաց չթողնե՛ս...

Նա և մյուս երկու ստվերային մարմինները սկսեցին քայլել ոսկե լուսածոր գմբեթի ներսի կորագիծ եզրով, մինչ մահակերները խելակորուս վազվագում էին դրսում... և Վոլդեմորթի անկենդան զոհերը մոտենալով մե՛կ մի մենամարտողին, մե՛կ մյուսին քաջալերիչ խոսքեր էին շշնջում Հարրին, ու նրա համար անլսելի բառեր նետում Վոլդեմորթին, որոնք միայն նա ինքը կարող էր լսել:

Եկ ահա ևս մեկ գլուխ հայտնվեց ու սկսեց դուրս գալ Վոլդեմորթի կախարդական փայտիկի ծայրից... և Հարրին արդեն գիտեր, թե ով էր դա...

Նա արդեն գիտեր, կարծես սպասում էր նրան այն պահից ի վեր ինչ Սեղրիկը հայտնվեց կախարդական փայտիկի ծայրից... Գիտեր, որովհետև դա այն կինն էր, որի մասին մտածել ու երազել էր բազում միայնակ գիշերներով...

Երկար մազերով մի երիտասարդ կնոջ ծխակորույս ստվերը հայտնվեց փայտիկի ծայրից և ընկավ գետնին: Բերթայի պես նա էլ շուրջը նայեց, ու վեր կանգնելով գետնից, մոտեցավ Հարրիին: Եվ Հարրին խելագար, դողացող ձեռքերով նայեց իր մոր ուրվականի դեմքին:

— Հայրդ գալիս է... — կամացուկ ասաց նա: — Հայրդ ուզում է տեսնել քեզ... Ամեն ինչ լավ կլինի... Շիմացի՞ր...

Եվ նա եկավ... սկզբում գլուխը, հետո մարմինը... բարձրահասակ, Հարրիի պես անհնազանդ մազերի բաշով... Զեյմս Փոթթերի ծխակորույս ստվերը ծաղկեց Վոլդեմորթի կախարդական փայտիկի ծայրից ու ընկավ գետնին, հետո ուղղվեց իր կնոջ պես ու մոտենալով Հարրիին նայեց նրա դեմքին: Նա խոսեց ճիշտ նույնպիսի հեռավոր արձագանքող ձայնով, ինչ մյուսները, բայց շատ ցածր, այնպես որ Վոլդեմորթը, որի դեմքը ակնհայտ խուճապ էր արտահայտում, չլսի...

— Երբ կապը կտրվի, մենք նրան միայն մի քանի վայրկյան կկարողանանք պահել... բայց դա քեզ պետք է բավարարի... Դու պետք է հասնես պորտբանալուն, այն քեզ Հոգվարթս կվերադարձնի... հասկացա՞ր, Հա՛րի...

— Այո՛, — շնչասպառ ասաց Հարրին, ամբողջ ուժով պայքարելով, որպեսզի բաց չթողնի կախարդական փայտիկը, որը դուրս էր սահում ու ասես փախչում էր մատների միջից:

— Հա՛րի... — շնչառ Սեղրիկի ստվերը, — մարմինս քեզ հետ տար, խնդրում եմ... Մարմինս տար ծնողներիս...

— Կտանե՛մ, — ասաց Հարրին կախարդական փայտիկը պահելու ջանքերից այլայլված դեմքով:

— Հիմա, — շնչառ հոր ձայնը, — պատրաստվի՞ր վազելու... իիմա...

— ՀԻՍԱ, — գոռաց Հարրին, նա հույս էլ չուներ, թե կկարողանա մեկ վայրկյան ևս պահել փայտիկը... Բոլոր ուժերի լարումով նա վեր ձգեց իր կախարդական փայտիկի ծայրը, և ոսկեգույն ձառագայթը բեկվեց, լույսի վանդակն անհետացավ, փյունիկի երգը մարեց, բայց Վոլդեմորթի զոհերի

ստվերային մարմինները չանհետացան... Նրանք շրջապատեցին Վոլդեմորթին, ասես նրա աչքից վահանելով ու նրա տեսադաշտից փակելով Հարրիին:

Եվ Հարրին վագեց, այնքան արագ, որքան երբեք կյանքում չէր վագել... Ճանապարհից դուրս իրելով երկու ապշահար մահակերների, նա զիգզագաձև վագեց գերեզմանների միջով, լսելով, ինչպես են մահակերների անեծքներն իրենից վրիպելով խփվում գերեզմանաքարերին... Նա ցատկում էր գերեզմանաքարերի վրայով, խոյս տալիս անեծքներից և վազում դեպի գետնին ընկած Սեղրիկի մարմինը, նույնիսկ չզգալով վնասված ոտքի ցավը: Նա ամբողջ էռթյամբ կենտրոնացել էր իր անելիքի վրա...

— Խփե՛ք, շշմեցրե՛ք նրան, — լսեց նա Վոլդեմորթի ձիչը:

Երեք մետր էր մնացել մինչև Սեղրիկի մարմինը... Հարրին նետվեց իրեշտակի մի մարմարե արձանի տակ, և անեծքների կարմիր ճառագայթները խփվեցին մարմարե արձանին՝ փշրելով իրեշտակի թևերից մեկի ծայրը: Ամուր սեղմելով իր կախարդական փայտիկը նա դուրս նետվեց իրեշտակի հետևից:

— Իմփեղիմե՛նտա... — գոռաց նա՝ կախարդական փայտիկի ծայրը թիկունքից հետ ուղղելով իր հետևից վազող մահակերների վրա:

Մի խլացած գոռոցից նա կռահեց, որ առնվազն մեկին կանգնեցրել է, բայց ժամանակ չկար շրջվելու և հետ նայելու համար: Նա ցատկեց գետնին ընկած Գավաթի վրայով և ամբողջ մարմնով գետին նետվելով կրկին լսեց իր հետևից եկող հմայահարվածների ծայները: Զեռքն առաջ մեկնելով, նա բռնեց Սեղրիկի ձեռքը:

— Մի կողմ քաշվե՛ք, ես կսպանեմ նրան... Նա իմն է... — ծղոտում էր Վոլդեմորթը:

Հարրիի ձեռքը սեղմեց Սեղրիկի դաստակը: Ընդամենը մեկ գերեզմանաքար էր անջատում նրան Վոլդեմորթից, բայց Սեղրիկի մարմինը չափազանց ծանր էր, որպեսզի ինքը հասցներ քարշ տալ նրան մինչև Գավաթը, որը բավականին հեռու էր իր ձեռքից:

Վոլդեմորթի կարմիր աչքերը փայլատակեցին մթության մեջ: Հարրին տեսավ ժպիտով ոլորվող նրա անշրջունք բերանը և կախարդական փայտիկը բարձրացնող ձեռքը:

— ԱՌՍԻՆ, — գուաց Հարրին իր կախարդական փայտիկը ցցելով Եռամարտի Գավաթի վրա:

Ակնթարթորեն Գավաթը օդ թռավ ու սլացավ դեպի նրա ձեռքը... Հարրին ճանկեց Գավաթի բռնակը... Լսեց Վոլդեմորթի կատաղության ոռնոցը և նույն պահին զգաց ծանոթ ցնցումը պորտի տակ, ինչը նշանակում էր, որ պորտբանալին աշխատեց... Ինքն ու Սեդրիկը սուզվեցին քամու և գույների շրջապտույտի մեջ...

Նրանք վերադառնում էին...

ՃԱՌ

Գլուխ 35. Վերիտասերում

Հարրին միայն զգաց, ինչպես մարմնով մեկ փովեց գետնին՝ դեմքը թաղելով խոտերի մեջ: Խոտի հոտը լցվեց նրա քթանցքները: Աչքերը փակել էր, մինչ պորտբանալին տեղափոխում էր նրանց: Նա տեղից չշարժվեց: Օդը լրիվ դուրս էր եկել թոքերից, գլուխը սարսափելի պտտվում էր, ինչպես նավի տախտակամածի վրա: Գիտակցությունը տեղը պահելու համար նա ավելի ուժեղ սեղմեց այն, ինչն արդեն սեղմել էր կրծքին... Եռամարտի սառը, ողորկ գավաթը և Սեղրիկի մարմինը: Նա այնպիսի զգացում ուներ, որ կգլորվի ու ընդմիշտ կընկնի իր ուղեղում ինչ-որ տեղ խտացող անտակ մթության մեջ, եթե բաց թողնի դրանցից մեկնումեկը: Ցնցումն ու հոգնածությունը թույլ չէին տալիս, որ փորձի անզամ ոտքի կանգնել, նա ներշնչում էր խոտի հոտն ու սպասում... սպասում, որ ինչ-որ մեկը վերջապես մի բան անի... որ վերջապես մի բան կատարվի...

Իսկ ձակատի սպին շարունակում էր բութ ցավով տնքալ...

Աղմուկի ժխորը նույնպես խլացնում ու շփոթեցնում էր նրան... Ամենուրեք աղմուկ-աղաղակ էր, ոտնաձայներ, ճիշեր... Նա շարունակեց անշարժ պառկած մնալ, անտանելի աղմուկից այլայլված դեմքով, ասես մղձավանջ էր տեսնում և սպասում էր, թե երբ պիտի արթնանա...

Հետո մի գույգ ձեռքեր բռնեցին նրան ու շրջեցին մեջքի վրա:

— Հա՛րի, Հա՛րի...

Նա աչքերը բացեց:

Աչքերի առաջ աստղաշատ երկինքն էր, իսկ Ալբուս Պամբլոդը ծնկած էր նրա կողքին: Մարդկանց ամբոխի մութ ստվերները բոլոր կողմերից շրջապատում էին նրան և ավելի ու ավելի մոտենում: Հարրին զգաց իր տակ ամբոխի քայլերից դողդողացող գետինը:

Նա վերադարձել էր լաբիրինթոսի մուտքի մոտ: Քիչ հեռու տեսնում էր հանդիսատեսների հարթակները, շարքերի միջև շարժվող մարդկանց ուրվագծերը, աստղերը երկնքում:

Հարրին բաց թողեց Գավաթը, բայց կրծքին ամուր սեղմեց Սեղրիկին: Նա բարձրացրեց ազատ ձեռքն ու բռնեց Դամբլդորի դաստակը, մինչ նրա դեմքը լողում էր իր աչքերի առաջ:

— Նա վերադարձել է, — շշնջաց Հարրին, — նա վերադարձել է...
Վոլդեմո՛րը...

— Ի՞նչ է կատարվում:

— Ի՞նչ է պատահել:

Կորնիլիուս Ֆաջի դեմքը գլխիվայր հայտնվեց Հարրիի վրա: Նրա դեմքը կավճի պես սպիտակ էր ու այլայլված:

— Աստված իմ... Դիգորին... — շշնջաց նա, — Դամբլդոր... Տղան մեռած է...

Բառերը կրկնվեցին... Ստվերապատ ուրվագծերը, որոնք բոլոր կողմերից մոտենում էին նրանց, ասես բռնեցին այդ խոսքերն ու սկսեցին փոխանցել մեկմեկու... Զայները սարսափահար շշնջում էին այդ բառերը, մյուսները գոռում էին... վայում... աղաղակներն ու գոռոցները տարածվում էին գիշերվա մեջ...

— Մեռած է...

— Նա մեռած է...

— Սեղրիկ Դիգորին մեռած է...

— Հա՛րի, բա՛ց թող նրան, — լսվեց Ֆաջի ձայնը, և Հարրին զգաց ինչպես ինչ-որ մեկի մատները փորձում էին անջատել իրեն Սեղրիկի անկենդան մարմնից, բայց Հարրին նրան բաց չէր թողնում:

Հետո Դամբլդորի դեմքը, որը դեռ մշուշված ու աղոտ էր, ավելի մոտեցավ իրեն:

— Հա՛րի, դու նրան էլ ոչնչով չես կարող օգնել: Ամեն ինչ վերջացած է:
Բա՛ց թող նրան:

— Նա ուզում էր, որ ես նրան հետ բերեմ, — մրմնջաց Հարրին, կարծես իր համար շատ կարևոր էր դա բացատրելը, — նա ուզում էր, որ ես նրան հետ բերեմ իր ծնողների մոտ...

— Ճիշտ ես արել, Հա՛րի... Ուղղակի բաց թող նրան...

Դամբլդորն առաջ թեքվեց և իր տարիքին ու կազմվածքին անհամեմատ արտաքոց ուժով բարձրացրեց Հարրիին գետնից ու ոտքի կանգնեցրեց: Հարրին ճոճվեց: Նրա գլուխը թնդում էր: Վիրավոր ոտքն այլևս չէր դիմանում

մարմնի ծանրությանը: Ամբոխը նրանց շուրջը խռնվեց, մարդիկ ծգտում էին ավելի մոտենալ, և մութ ստվերները խտանում էին:

- Ի՞նչ է պատահել:
- Նրան ի՞նչ է պատահել:
- Դիգորին մեռած է:
- Նրան պետք է հիվանդանոցային աշտարակը տանել, — անդադար բարձրաձայն կրկնում էր ֆաջը: — Նա վիրավոր է, նա իրեն վատ է զգում... Դա՛մբլդոր, Դիգորիի ծնողները... Նրանք այստեղ են... Նրանք հանդիսատեսների մեջ են...
- Ես կտանեմ Հարրիին, Դա՛մբլդոր... Ես կտանեմ նրան...
- Ո՛չ, ես կգերադասեի...
- Դա՛մբլդոր, Ամոս Դիգորին այստեղ է վազում... Նա այստեղ է գալիս... Չե՞ս կարծում, որ դու պետք է ասես նրան... մինչև տեսնի...
- Հա՛րի, մնա՛ այստեղ...
- Աղջիկները ճշում էին ու անվերահսկելի հեկեկում... Տեսարանը տարօրինակ լողում էր Հարրիի աչքերի առաջ...
- Ամեն ինչ լավ է, տղա՛ս... Ես քեզ հետ եմ... Արի՛... Գնա՛նք հիվանդանոցային աշտարակը...
- Դամբլդորն ասաց, որ մնամ, — ինքնաբերաբար ասաց Հարրին: Ճակատի ցավի զարկերն այնպես ուժեղ էին, որ նրան թվում էր թե հիմա կփսիսի... Տեսողությունը մշուշված էր, ավելի վատ քան երբեք:
- Քեզ պետք է պառկել... Արի՛ գնացի՛նք...
- Ինչ-որ մեկն իրենից շատ ավելի խոշոր ու շատ ավելի ուժեղ բարձրացրեց Հարրիին, և կիսով չափ գրկած, կիսով չափ քարշ տալով տարավ նրան վախեցած բազմության միջով:
- Հարրին չորս կողմից լսում էր ճիշեր, գոռողներ, վախեցած շշուկներ, մինչ մարդը բոլորին իրմշտելով ճանապարհ էր բացում իրենց համար դեպի ամրոցը: Նրանք անցան մարգագետնով, անցան լճի մոտով և Դարմսթրենգի նավի կողքով: Հարրին այլևս ոչինչ չէր լսում՝ բացի իրեն օգնող մարդու ծանր շնչառությունից:
- Ի՞նչ պատահեց, Հա՛րի, — վերջապես հարցրեց մարդը, եթե օգնում էր Հարրիին բարձրանալ աստիճաններով:
- Քըլթ, քըլթ, քըլթ... Գիծ-Աչք Մուտին էր:

— Գավաթը պորտբանալի էր, — ասաց Հարրին, երբ անցնում էին շքամուտքի դահլիճով: — Ինձ ու Սեդրիկին տարավ գերեզմանոց... իսկ Վոլդեմորթն այնտեղ էր... Լորդ Վոլդեմորթը...

Քըլթ, քըլթ, քըլթ... Նրանք բարձրացան մարմարե աստիճաններով:

— Սև Լորդն այնտե՞ղ էր... իսկ հետո ի՞նչ եղավ...

— Սեդրիկին սպանեց... Նա սպանեց Սեդրիկին...

— Իսկ հետո՞...

Քըլթ, քըլթ, քըլթ... Անցան միջանցքով:

— Նա մի հմայաթուրմ սարքեց... ու վերականգնեց իր մարմինը...

— Սև Լորդն իր մարմինը վերականգնե՞ց... Նա վերադարձա՞վ...

— Իսկ հետո եկան մահակերները... և մենք մենամարտեցինք...

— Դու մենամարտեցի՞ր Սև Լորդի հետ...

— Ես փախա... Իմ կախարդական փայտիկը մի շատ տարօրինակ բան արեց... Ես տեսա մայրիկիս ու հայրիկիս... Նրանք դուրս եկան նրա կախարդական փայտիկից...

— Այստե՞ղ, Հա՛րի... Ներս մտի՞ր և նստի՞ր... Լավ կլինի... Խմի՞ր սա...

Հարրին լսեց բանալու չրիսկոցը կողպեքի մեջ, և զգաց միայն, որ մի գավաթ դրեցին իր ձեռքերի մեջ:

— Խմի՞ր... Քեզ ավելի լավ կզգաս... Դեհ պատմի՞ր, Հա՛րի, Ես պետք է հստակ իմանամ, թե ինչ է կատարվել այնտեղ...

Մուտին օգնեց նրան, որ բաժակի պարունակությունը մինչև վերջ խմի: Հարրին հազար խմածի պղպեղային կծու համից, որն այրեց իր կոկորդը: Մուտիի աշխատասենյակը հստակ տարածաչափերի մեջ մտավ նրա տեսողության մեջ, Մուտին նույնպես... Նա նույնքան գունատ էր, որքան ֆաջը, և նրա երկու աչքերն էլ անթարթ գամված էին Հարրիի դեմքին:

— Վոլդեմորթը վերադարձե՞լ է, Հա՛րի... Դու համոզվա՞ծ ես... Համոզվա՞ծ ես, որ նա վերադարձել է... Ինչպե՞ս արեց դա...

— Նա ինչ-որ բան վերցրեց իր հոր գերեզմանից, Մտրակից ու ինձնից, — ասաց Հարրին: Նրա գլուխն ավելի պարզ էր ընկալում, սպին դադարել էր ցավել: Նա արդեն հստակ տեսնում էր Մուտիի դեմքը, թեև նրա աշխատասենյակում բավականին մութ էր: Նա դեռ լսում էր քվիդիչի մարզադաշտից լսվող հեռավոր ճիշերն ու աղաղակները:

— Ի՞նչ վերցրեց քեզնից Սև Լորդը, — հարցրեց Մուտին:

— Արյուն, — ասաց Հարրին՝ բարձրացնելով իր ձեռքը: Նրա թևքը պատռված էր Մտրակի դաշույնից:

Մուդին երկար ֆստոցվ արտաշնչեց:

— Իսկ մահակերնե՞րը... Նրանք վերադարձա՞ն...

— Այո՛, — ասաց Հարրին, — շատերը...

— Ինչպե՞ս ընդունեց նա նրանց, — կամաց հարցրեց Մուդին: — Նա ներե՞ց նրանց:

Բայց Հարրին հանկարծ իիշեց: Նա պետք է ասեր Դամբլդորին, պետք է անմիջապես ասեր նրան...

— Հոգվարթսում մահակեր կա՛... Այստեղ մի մահակեր կա՛... Հենց նա՛ է իմ անունը դրել Հրո գավաթի մեջ... Նա՛ է այնպես արել, որ ես մինչև վերջ հասնեմ...

Հարրին փորձեց ոտքի կանգնել, բայց Մուդին հետ իրեց նրան աթուի վրա:

— Ես գիտեմ, թե ով է մահակերը, — կամաց ասաց նա:

— Կարկարո՞ֆը, — զայրացած ասաց Հարրին: — Որտե՞ղ է նա... Դուք նրան արդեն բռնե՞լ եք: Նա ձերբակալվա՞ծ է:

— Կարկարո՞ֆը, — կրկնեց Մուդին տարօրինակ ծիծաղելով, — Կարկարոֆը փախավ այսօր, հենց որ զգաց Սև նշանի այրումը իր ձեռքի վրա: Նա չափից դուրս շատ հավատարիմ մահակերների է դավաճանել, որ ուզենար հանդիպել նրանց հետ... բայց կասկածում եմ, թե շատ հեռուն կփախչի: Սև Լորդը գիտի, ինչպես հետապնդել իր թշնամիներին:

— Կարկարոֆը փախե՞լ է... Նա փախե՞լ է... Բայց ուրեմն նա՛ չի անուն դրել Գավաթի մեջ:

— Ո՛չ, — դանդաղ ասաց Մուդին, — ո՛չ... Նա՛ չի դրել... Ես եմ անունդ դրել Գավաթի մեջ:

Հարրին լսեց, բայց լսածին չհավատաց:

— Ո՛չ, դուք չեիք կարող, — ասաց նա, — դուք չեք դրել... Դուք չեիք կարող...

— Հավատա՛ ինձ, ես եմ դրել, — ասաց Մուդին, և նրա կախարդական աչքը պտտվեց ու զամվեց դռան վրա: Հարրին հասկացավ, որ նա ստուգում էր, արդյոք որևէ մեկը կա՞ դռան հետևում, թե ոչ: Միաժամանակ Մուդին հանեց իր կախարդական փայտիկը և ուղղեց Հարրիի վրա:

— Ասում ես ներե՞ց նրանց, — կամաց հարցրեց նա, — ներե՞ց մահակերներին, ովքեր ուրացել էին իրեն... Նրանց, ովքեր խուսափեցին Ազքաբանի՞ց...

— Ի՞նչ, — ասաց Հարրին:

Նա ապշահար նայում էր Մուտիի կախարդական փայտիկին, որը սպառնալից ցցված էր իր վրա: Դա կարծես մի վատ կատակ լիներ, և հաստատ այդպես էլ կար:

— Ես քեզ հարց տվեցի, — կրկնեց Մուտին, — նա ներե՞ց այն տականքներին, ովքեր նույնիսկ չմտածեցին անգամ նրան փնտրելու մասին... Այդ դավաճան վախկոտներին, ովքեր ուրացան նրան, որպեսզի խուսափեն Ազքաբանից... Այդ անհավատ, ոչնչություններին, անարժան կեղտի կտորներին, ում խիզախությունը հազիվ հերիքեց, որ դիմակահանդես սարքեն Քվիդիչի Աշխարհի Գավաթի խաղի օրը, բայց ովքեր փախան, տեսնելով Սև նշանը, երբ ես այն օդ ուղարկեցի:

— Դուք օդ ուղարկեցի՞ք... Ինչի՞ մասին եք խոսում...

— Ես քեզ ասել եմ, Հա՛րրի... Եթե կա մի բան, որը ես աշխարհում ամեն ինչից շատ եմ ատում, դա ազատության մեջ գտնվող մահակերն է: Նրանք ուրացան իմ տիրոջը, երբ նա առավել շատ էր զգում նրանց կարիքը: Ես սպասում էի, որ նա կպատժի նրանց: Ես սպասում էի, որ նա կխոշտանգի նրանց... Ինձ կկարգադրի մեկ առ մեկ սպանել նրանց, Հա՛րրի... — Մուտիի դեմքը հանկարծ լուսավորվեց խելազար ժպիտով, — Կիրամայի ինձ ասել նրանց, որ միայն ես եմ եղել իրեն հավատարիմ... միայն ես եմ պատրաստ եղել ռիսկի ենթարկել ամեն ինչ, իր ուզածն իրեն հասցնելու համար... քե՛զ...

— Դուք չեք... Դուք չեիք կարող... Դուք չեք...

— Ո՞վ դրեց անունդ Հրո գավաթի մեջ ուրիշ դպրոցի անունից... Ես... Ո՞վ էր վախեցնում ու հետ քշում բոլոր նրանց, ովքեր կարող էին վնասել կամ խանգարել քեզ հաղթել մրցամարտում... Ես... Ո՞վ գլխի ցցեց Հագրիդին, որ վիշապներին ցույց տա քեզ... Ես... Ո՞վ օգնեց քեզ հասկանալ, թե ինչպես կարող ես անցնել վիշապի մոտով... Ես...

Մուտիի կախարդական աչքը հեռացել էր դռնից: Այն գամված էր Հարրիի վրա: Նրա ծուռ բերանը նույնիսկ ավելի էր ծռվել:

— Հեշտ չէր, Հա՛րրի, առանց որևէ մեկի մոտ կասկած հարուցելու քեզ առաջադրանքից առաջադրանք հասցնելը: Ես ստիպված էի օգտագործել

ունեցածս ամբողջ խորամանկությունը, որպեսզի ոչ ոք չնկատի, որ մատս խառն է քո հաջողության մեջ: Դամբլդորն անմիջապես կկասկածեր, եթե քեզ մոտ ամեն ինչ հեշտ ու հանգիստ ստացվեր: Բայց երբ դու մտար լաբիրինթոս մյուսներից առաջ... Ես արդեն գիտեի, որ կկարողանամ ազատվել մյուս չեմպիոններից ու մաքրել ճանապարհ: Բայց Ես ստիպված էի պայքարել նաև քո կատարյալ բթամտության դեմ... Երկրորդ առաջադրանքը... Այ, թե որտեղ վախեցա, որ ոչինչ չի ստացվի: Ես հետևում էի քեզ, Փոթեթեր: Ես գիտեի, որ ձվի հանելուկը չես հասկացել, ուստի ստիպված էի կրկին հուշել քեզ...

— Դուք ինձ չեք հուշել, — խռպոտ ձայնով ասաց Հարրին, — Սեղրիկն է ինձ հուշել...

— Իսկ քո կարծիքով ո՞վ էր Սեղրիկին ասել, որ ձուն ջրի տակ բաց անի... Ես... Ես համոզված էի, որ նա քեզ կփոխանցի: Ազնիվ մարդիկ այնքա՞ն կանխատեսելի են, Ազնիվ մարդկանց այնքա՞ն հեշտ է ուղղորդելը, Փոթեթեր: Ես համոզված էի, որ Սեղրիկը կվազի քեզ վիշապների դիմաց իր պարտքը տալու, և նա այդպես էլ արեց: Բայց նույնիսկ դրանից հետո, Փոթեթեր, դու շատ մոտ էիր ձախողմանը... Ես անդադար հետևում էի քեզ... Այդքան երկար ժամեր անցկացնելով գրադարանում, դու չէիր հասկանում, որ վնտրած գիրքն արդեն քո ննջարանում էր... Ես արդեն վաղուց էի հոգացել դրա համար... Ես այդ գիրքը տվել էի Լոնգբրումների տղային, չե՞ս հիշում... «Միշերկրականի կախարդական ջրային բույսերը և դրանց հատկությունները»... Եթե ուշադրություն դարձնեիր այդ գրքի վրա, այնտեղ ամեն ինչ կգտնեիր խռիկախոտի մասին: Ես համոզված էի, որ բոլորին ու յուրաքանչյուրին հարցուվորձ կանես օգնության համար: Լոնգբրումը նույն վայրկանին կասեր, թե քեզ ինչ է պետք... Բայց դու համառ ապուշի պես ուզում էիր ամեն ինչ ինքդ անել... Դու ոչ մեկից ոչինչ չհարցրեցիր... Զո հպարտությունն ու անկախությունը կարող էին կործանել ամեն ինչ: Ուստի ի՞նչ կարող էի անել ես... Տեղեկություններն ականջիդ հասցնել մի որևէ անմեղ ձևով... Զրօրինեքի պարահանդեսին դու ինձ ասացիր, որ Դորի անունով մի դովլաթ քեզ Ծննդյան տոնների նվեր է տվել: Ես այդ դովլաթին կանչեցի ուսուցչանոց, իբր ուզում եմ պարեգուտներս մաքրման տալ: Բեմադրեցի մի բարձրաձայն զրույց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի հետ լճի տակ տարված պատանդների մասին, և թե արդյո՞ք Փոթեթերը գլխի կընկնի

խօհիկախոտ օգտագործել... Եվ քո փոքրիկ բարեկամ դովլաթը ուղիղ վազեց Սնեյփի պահարանից խօհիկախոտ գողանալու և շտապ հասցրեց քեզ...

Մուդիի կախարդական փայտիկը դեռ ցցված էր Հարրիի սրտի վրա: Նրա թիկունքում պատին կախված թշնամատեսիլի մեջ մշուշված ուրվագծերը սկսեցին ավելի արագ շարժվել:

— Դու այնքան երկար մնացիր այդ լճում, Փո՛թթեր, որ ես կարծեցի թե խեղդվել ես: Բայց բարեբախտաբար, Դամբլդորը քո ապուշությունը ազնվաբարության տեղ դրեց և պահանջեց, որ դրա համար քեզ բարձրագույն միավորները տան: Այ, թե երբ շունչս տեղն ընկավ... Գլխի չե՞ս ընկնում, թե լաբիրինթոսում ինչու՞ էր ճանապարհ այդքան հեշտ սկզբում... Որովհետև ես հերթապահում էի դրսում, պատի երկայնքով և տեսնում էի քեզ սպասվող խոչընդոտներն ու վերացնում դրանք ճանապարհոց, — շարունակեց Մուդին: — Ես կաթվածահար արեցի Ֆլորա Դելակութին, երբ նա անցնում էր իմ կողքով: Ես իմացերիուս անեծքով Կրամին ուղարկեցի, որպեսզի Դիգորիի վերջը տա, և ճանապարհը մաքրի քեզ համար, որպեսզի հեշտ ու հանգիստ հասնես Գավաթին:

Հարրին ապշահար նայեց Մուդիին: Նա լսածներին չէր հավատում... Դամբլդորի ընկերը, հանրահայտ ավորու... այն մարդը, որն այդքան մահակերների է բռնել... դա անտրամաբանական էր... դա ընդհանրապես անհիմաստ էր...

Թշնամատեսիլի մեջ մշուշոտ ուրվագծերը սկսեցին հստակվել և ավելի մաքուր արտահայտվել: Հարրին Մուդիի ուսի վրայով հստակ տեսնում էր երեք մարդու ուրվագիծ, ովքեր ավելի ու ավելի էին մոտենում: Բայց Մուդին նրանց չէր տեսնում: Նրա կախարդական աչքը գամված էր Հարրիի վրա:

— Սև Լորդ չկարողացավ սպանել քեզ, Փո՛թթեր, բայց նա այնքան էր ուզում... — շշնչաց Մուդին: — Պատկերացնու՞մ ես թե ինչպես կպարզեատրի ինձ, երբ իմանա, որ ես դա արել եմ իր համար: Ես ընծայեցի քեզ նրան... քե՞զ... հենց այն, ինչը նրան ամեն ինչից շատ էր պետք վերականգնվելու համար... Իսկ իմա ես կսպանեմ քեզ նրա համար: Նա ինձ իր բոլոր մահակերներից ավելի շատ կպատվի... Ի՞նձ, որը նրա ամենամոտ գինակիցն է... որդուց էլ մոտ...

Մուդիի նորմալ աչքը դուրս էր ցցվել ակնակապիծից, իսկ կախարդական աչքը գամված էր Հարրիի վրա: Դուռը փակված էր

սողնակով և Հարրին գիտեր, որ ոչ մի դեպքում չի հասցնի ավելի շուտ հանել իր կախարդական փայտիկը...

— Սև Լորդը և ես, — ասաց Մուտին բացարձակապես խելագար տեսքով ոտքի կանգնելով և վերից վար շաղափելով Հարրիին իր խելագար հայացքով, — մենք շատ ընդհանուր բաներ ունենք: Երկուսս էլ շատ հիասթափեցնող հայրեր ենք ունեցել... իրոք, շատ հիասթափեցնող: Երկուսս էլ, Հա՛րի, տառապել ենք այդ անարժան հայրերի անունով կոչված լինելու դժբախտությունից: Եվ երկուսս էլ, Վայելել ենք... Վայելել ենք այն գերազույն հաճույքը... որը կարող է տալ միայն սեփական անարժան հորը սպանելը՝ Սև միաբանության անխափան զարթոնքն ապահովելու համար:

— Դուք խելագարվել եք... — ասաց Հարրին այլևս չկարողանալով զապել իրեն, — դուք խելագար եք:

— Խելագա՞ր եմ ես... — ասաց Մուտին՝ անվերահսկելի բարձրահունչ ձայնով, — կտեսնե՛նք... Հիմա կտեսնենք, թե ով է խելագարը... Հիմա, երբ Սև Լորդը վերադարձել է, ինձ՝ իր ամենանվիրյալ զինակցին ունենալով իր կողքին... Նա վերադարձել է, Հա՛րի Փո՛թթեր, դու չես ոչնչացրել նրան... հիմա... ես կոչնչացնեմ քեզ:

Մուտին բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը և բերանը բացեց, որպեսզի արտասանի անեծքը... Հարրին ձեռքը նետեց իր պարեգոտի գրպանը...

— Ստուաթֆե՛... — որոտաց մի ձայն, և կարմիր լուսի ձառագայթը կուրացրեց նրան՝ խլացուցիչ ձայթյունով ջարդուփշուր անելով Մուտինի աշխատասենյակի դուռն ու դուրս նետելով այն ծխնիներից...

Հարվածը Մուտիին հետ նետեց ու գցեց աշխատասենյակի հատակին: Հարրին, հայացքը դեռ ուղղած այնտեղ, որտեղ Մուտիի դեմքն էր, տեսավ Ալբուս Դամբլդորին, պրոֆեսոր Սնեյփին և պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալին, ովքեր նրան էին նայում թշնամատեսիլի միջից: Նա շրջվեց ու տեսավ, որ այդ երեքը կանգնած էին դռան շեմին, իսկ Դամբլդորն առջկից՝ իր կախարդական փայտիկն առաջ մեկնած:

Այդ պահին Հարրին առաջին անգամ իսկապես հասկացավ, թե ինչու էին մարդիկ ասում, որ Դամբլդորը միակ դյութահման է, որից Վոլդեմորթը երբևէ վախեցել է: Դամբլդորի դեմքի արտահայտությունը, երբ նա նայում էր գետնին անգիտակից փուլած Գիծ-Աչք Մուտիին իրոք սարսափագդու էր,

ինչպիսին Հարրին չէր էլ կարող պատկերացնել: Չկար այն ներողամիտ ժպիտի նույնիսկ հետքը, որը միշտ առկայջում էր Դամբլդորի աչքերում: Ծեր դեմքի յուրաքանչյուր գիծը սառը կործանիչ ցասում էր արտահայտում, և նրա կերպարանքն այնպիսի հզորություն էր ձառագում, որ նայողին կարող էր թվալ, թե ինքը կայրվի, եթե ավելի շատ մոտենա նրան:

Դամբլդորը ներս քայլեց, ոտքը մտցրեց Մուտիի անգիտակից մարմնի տակ ու հետ իրեց նրան մեջքի վրա, այնպես որ նրա դեմքը տեսանելի լինի: Սնեյփը ներս մտավ նրա հետևից ու թշնամատեսիլի մեջ նայեց իր իսկ սեփական ցասումնալից դեմքին: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն ուղիղ գնաց դեպի Հարրին:

— Փո՛թթեր, գնանք այստեղից, — շշնջաց նա: Նրա բերանի բարակ գիծն այնպես էր ցնցվում, ասես ամեն վայրկյան կարող էր լաց լինել: — Արի՛, գնացինք... հիվանդանոցային աշտարակը...

— Ո՛չ, — կտրուկ ասաց Դամբլդորը:

— Դա՛մբլդոր, նրան պետք է տանել այստեղից... նայի՛ր տղային... ինչի միջով ասես չի անցել այսօր...

— Նա պետք է մնա, Մինե՛րվա, որովհետև նրան պետք է հասկանալ, — չոր ասաց Դամբլդորը: — Ընկալումն առաջին քայլն է հաշտեցման ձանապարհին, և միայն հաշտվելով նա կկարողանա ապաքինվել ապրած ցնցումներից: Նա պետք է իմանա, թե ով է իրեն ենթարկել այս տառապագին փորձությանը և ինչու...

— Մու՛դին, — ասաց Հարրին կարծես դեռ չհավատալով անգամ իր ասածին, — ինչպե՞ս կարող էր Մուտին...

— Սա Ալաստոր Մուտին չէ, — հանգիստ ասաց Դամբլդորը, — դու երբեք չես ձանաչել իսկական Ալաստոր Մուտիին... Իսկական Մուտին քեզ չէր տանի իմ կողքից այն ամենից հետո, ինչ կատարվեց այս գիշեր: Այն պահին, երբ նա քեզ հեռացրեց մարզադաշտից, ես արդեն գիտեի դա... և շտապեցի նրա հետևից...

Դամբլդորն առաջ թեքվեց Մուտիի մարմնի վրա, և ծեռքը մտցրեց նրա պարեգոտի ներսի գրպանը: Նա դուրս հանեց Մուտիի տափաշիշը և բանալիների կապոցը: Հետո նա շրջվեց դեպի պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն ու Սնեյփը:

— Սեվերուս, խնդրում եմ, ինձ բե՛ր ունեցածդ ամենաուժեղ ձշմարտասացության էլեքսիրը, և գնա՞ խոհանոցներն ու այստեղ բեր Վինքի անունով դովլաթին: Մինե՛րվա, բարի եղի՛ր, խնդրում եմ, գնա Հազրիդի տունը, այնտեղ դդումների մարգերում կտեսնես մի մեծ սև շան: Շանը բեր ու թող իմ աշխատասենյակում, և կասես նրան, որ ես շատ շուտով ինքս կգնամ այնտեղ, իսկ հետո վերադարձի՛ր այստեղ:

Եթե անգամ Սնեյփը կամ ՄըքԳոնագալը ինչ-որ տարօրինակ բան նկատեցին այդ հանձնարարությունների մեջ, երկուսն էլ համենայնդեպս, իրենց տարակուսանքը ոչ մի կերպ չարտահայտեցին և լուր շրջվեցին ու գնացին դրանք կատարելու: Դամբլդորը մոտեցավ յոթ կողաքեքներով ճամպրուկին, առաջին բանալին տեղադրեց կողաքեքի մեջ և բաց արեց ճամպրուկը: Ճամպրուկը լի էր խառնիխուռն լցված հմայագրքերով: Դամբլդորը փակեց ճամպրուկը, երկորդ բանալին տեղադրեց կողաքեքի մեջ և կրկին բացեց այն: Հմայագրքերն անհետացել էին, այս անգամ այն բերնեբերան լի էր ջարդուտված ու անսարքին ալքացույցների տեսականիով, գրչափետուրներով և մագաղաթներով, այդտեղ կար նաև մի արծաթափայլ Անտեսանելիության թիկնոց: Հարրին ապշահար նայում էր ճամպրուկի պարունակությանը, իսկ Դամբլդորը երկորդ անգամ փակեց ճամպրուկն ու տեղադրեց երրորդ բանալին, հետո բացեց համապատասխանաբար չորրորդ, հինգերորդ, վեցերերորդ կողաքեքները, և ամեն անգամ կրկին բացելով ճամպրուկը, միանգամայն այլ պարունակություն էր բացվում նրա մեջ: Վերջապես, նա տեղադրեց յոթերորդ բանալին և բացեց ճամպրուկի կափարիչը և Հարրին չկարողացավ զսպել զարմանքի ճիչը:

Նրա առջև բացվել էր ինչ-որ բավականին խոր նկուղային տարածություն, որի հատակին գրեթե երեք մետր խորության վրա, ակնհայտորեն խոր քնած պարկած էր նիհար ու արտաքինից հյուծված իսկական Գիֆ-Աչք Մուլիին: Նրա փայտյա ոտքը չկար, ակնակապիճը, որտեղ պետք է լիներ կախարդական աչքը դատարկ էր կոպի տակ, և գլխից պակասում էին անկանոն կտրված սպիտակահեր մազերի փնջեր: Հարրին, տեսածից կայժակնահար, նայում էր մե՛կ ճամպրուկի մեջ քնած Մուլիին, մե՛կ աշխատասենյակի հատակին անգիտակից փռված Մուլիին: Դամբլդորը մտավ ճամպրուկի մեջ, ձեռքերի վրա հենվելով ցած իշեցրեց իր

մարմինը և թեթև թռավ նկուղի հատակին խոր քնած Մուդիի կողքին: Նա առաջ թեքվեց մարդու վրա:

— Կաթվածահար է... Վերահսկվում է հմագերիոս անեծքով... Շատ թույլ է... — ասաց նա: — Անշուշտ չեն սպանել, որովհետև նա նրանց ողջ էր պետք: Հա՛րի, ցած նետի՛ր ինքնակոչի թիկնոցը, Ալաստորը սառել է, պետք է շտապ խնդրել մադամ Պոմֆրիին, որ զբաղվի նրանով, բայց կարծես ոչ մի անմիջական վտանգ չկա:

Հա՛րին թիկնոցը ցած նետեց և Դամբլդորը հոգատարությամբ ծածկեց Մուդիին, թիկնոցի փեշերը ծալելով նրա տակ, և դուրս մագլցեց Ճամպրուկի նկուղային խորքից: Հետո նա վերցրեց սեղանին դրված տափաշիշը, բացեց կափարիչը և ցած շրջեց: Խիտ, սոսնձանման հեղուկ ծորաց տափաշշի անցքից ու ծանր թափվեց հատակին:

— Կերպափոխման էլեքսիր է, Հա՛րի, — ասաց Դամբլդորը: — Հիմա տեսնու՞մ ես դավադրության պարզությունը և կատարելությունը: Մուդին երբեք բացի իր անձնական տափաշշից, ուրիշ ոչինչ չի խմում: Բոլորին հայտնի է նրա այդ սովորությունը: Ինքնակոչին անշուշտ անհրաժեշտ էր իսկական Մուդիին իրեն մոտ պահել, որպեսզի ինքը կարողանար անդադար էլեքսիրի նոր բաժիններ եփել: Տեսնու՞մ ես Մուդիի մագերի վիճակը... — Դամբլդորը ցած նայեց Ճամպրուկի հատակին պառկած Մուդիին: — Ինքնակոչն արդեն մի ամբողջ տարի անդադար կտրատել է դրանք... Տեսնու՞մ ես որքան անհավասար են կտրատված... Բայց կարծում եմ, որ այսօրվա իրադարձությունների հուզմունքից մեր կեղծ Մուդին մոռացել է բավականաչափ հաճախ ընդունել իր թուրմը... ինչը, կարծում եմ, պետք է պարտադիր ժամը մեկ արած լիներ... հիմա կտեսնենք...

Դամբլդորը դուրս քաշեց սեղանի տակ դրված աթոռը և նստեց՝ աչքերը գամած հատակին ընկած անգիտակից Մուդիի վրա: Հարրին նույնպես նայեց նրան:

Ռոպեներ անցան լռության մեջ... Հետո Հարրիի աչքերի առաջ հատակին ընկած մարդու դեմքը սկսեց փոխվել: Սպիները հարթվում էին ու անհետանում, մաշկը ջահելանում էր ու հարթվում անգամ կնձիռներից, հաշմված քիթը լցվեց ու դարձավ ուղիղ առողջ քիթ ու սկսեց փոքրանալ: Սպիտակահեր խառնիխուրն բաշը սկսեց հետ քաշվել գանգանաշկի մեջ և գունափոխվել մուգ հարդագույնի: Հանկարծ ուժեղ թրիսկոնով փայտյա ոտքը

ընկավ հատակին և անդամահատված ոտքը երկարեց ու դարձավ առողջ ոտք, հաջորդ պահին կախարդական աչքը դուրս թռավ ակնակայիձից ու հատակին գլորվեց, չդադարելով անկանոն պտտվել բոլոր ուղղություններով:

Հարրիի աչքերի առաջ հատակին պառկած հայտնվեց մի լրիվ անծանոթ մարդ, գունատ մաշկով, թեթևակի պեպենոտ այտերով, խիտ հարդագույն խառնիխուռն մազերով, բայց Հարրին, գիտեր թե ով էր նա: Նա տեսել էր այդ մարդուն Դամբլդորի Հիշողությունների մաղի մեջ, նա տեսել էր, ինչպես նրան դատարանի դահլիճից դուրս տարան ազրայելները... Դա հենց այն տղան էր, որը փորձում էր համոզել պարոն Քրաուչին, որ ինքն անմեղ է... բայց նա ավելի հասուն էր, աչքերի տակ մութ կիսաշրջաններով ու բարակ կնձիռներով:

Միջանցքում շտապ քայլեր լսվեցին: Սնեյփը վերադարձել էր՝ իր կրունկների մոտ վագող Վինքիի հետ միասին: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը ներս մտավ նրանց հետևից:

— Քրա՛ուչը, — ապշահար ասաց Սնեյփը, ցնցված կանգնելով դռան շեմին, — Բա՛րթի Քրա՛ուչը...

— Ողորմա՛ծ Աստված, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը՝ քարանալով տեղում և սառած աչքերով նայելով հատակին փրկած մարդուն:

Կեղտոտ, փնթի հագուստով, զգգված մազերով Վինքին ծիկրակեց Սնեյփի ոտքերի հետևից: Դովլաթի բերանը լայն բացվեց, և նա մի ականջ ծակող ծղրտոց հանեց:

— Տեր Բա՛րթի, Տեր Բա՛րթի... Ի՞նչ անել այստեղ...

Նա ինքն իրեն առաջ նետեց հատակին անկենդան տեսքով պառկած երիտասարդ տղամարդու կրծքին:

— Դուք սպանել նրան... Դուք սպանել նրան... Դուք սպանել Տիրոց որդի...

— Նա ուղղակի ժամանակվոր կաթվածահար է եղել, Վի՛նքի, — ասաց Դամբլդորը, — մի կողմ քաշվիր, խնդրում եմ... Սեվե՛րուս, բերե՞լ ես, ինչը խնդրել էի:

Սնեյփը Դամբլդորին տվեց, բացարձակապես պարզ ու թափանցիկ պարունակությամբ մի փոքր սրվակ: Դա հենց այն վերիտասերումով սրվակն

էր, որով նա մի անգամ սպառնացել էր Հարրիին հմայադեղերի դասին: Դամբլդորը ոտքի կանգնեց, թեքվեց հատակին պառկած մարդու վրա և բարձրացրեց նրան ու նստած դիրքով հենեց պատին թշնամատեսիլի տակ, որի մեջ Դամբլդորի, Սնեյփի և ՄըքԳոնագալի արտացոլումները դեռ ցասումնալից աչքերով նայում էին սենյակի մեջ: Վինքին, դողալով ու աչքերը ձեռքերով ծածկած, մնաց հատակին: Դամբլդորն ուժով բացեց մարդու բերանը և երեք կաթիլ վերիտասերում կաթեցրեց նրա բերանի մեջ: Հետո նա իր կախարդական փայտիկն ուղղեց մարդու կրծքին ու ասաց.

— Եներվա՛տե...

Քրառուչի որդին աչքերը բացեց: Նրա դեմքին ոչ մի արտահայտություն չկար, աչքերը մշուշված էին: Դամբլդորը ծնկեց նրա կողքին, որպեսզի երկուսի դեմքերը հավասարվեն:

— Դու ինձ լսու՞մ ես, — շատ հանգիստ հարցրեց Դամբլդորը:

Մարդու աչքերը փայլեցին:

— Այո, — կամաց ասաց նա:

— Ես ուզում եմ, որ դու մեզ պատմես, — մեղմ ասաց Դամբլդորը, — թե ինչպես ես այստեղ հայտնվել: Ինչպե՞ս ես փախել Ազքաբանից:

Քրառուն ամբողջ մարմնով ցնցվելով խոր շունչ քաշեց, հետո սկսեց խոսել անարտահայտիչ միալար ձայնով:

— Մայրս փրկեց ինձ: Նա գիտեր, որ ինքը մեռնում է: Նա համոզեց հորս, որպեսզի իր մոտալուտ մահից առաջ հայրս մի վերջին նվեր անի իրեն ու փրկի ինձ Ազքաբանից: Հայրս մորս այնքան էր սիրում, որքան ինձ երբեք չէր սիրել: Նա համաձայնվեց: Նրանք երկուսով եկան ինձ այցելության: Նրանք ինձ Կերպափոխման էլեքսիր տվեցին, որի մեջ մորս մազերն էին: Իսկ մայրս իմ մազերով Կերպափոխման էլեքսիր ընդունեց: Մենք ստացանք մեկս մյուսի արտաքինը:

Վինքին գլուխսը խելագար թափ էր տալիս ու ամբողջ մարմնով դողում:

— Տե՛ր Բա՛րթի չի ասել ոչինչ... Չի ասել ոչինչ, Տե՛ր Բա՛րթի... Չի ասել ոչինչ... հորդ գլխին փորձանք բերել...

Բայց Քրառուը կրկին խոր շունչ քաշեց և շարունակեց նույն միալար ձայնով:

— Ազրայելները կույր են: Նրանք զգացին միայն, որ մի առողջ մարդ ու մի հիվանդ մարդ մտան Ազքաբան: Հետո զգացին կրկին, որ մի առողջ մարդ

ու մի հիվանդ մարդ դուրս եկան Ազքաբանից: Հայրս ինձ դուրս բերեց, մորս տեսքով ծպտված, և նույնիսկ դռների միջով նայող մյուս բանտարկյալներից ոչ մեկը ոչինչ չէր կարող կասկածել: Մի քանի օրից մայրս մահացավ Ազքաբանում: Մինչև կյանքի վերջին րոպեն նա խմում էր իր մոտ եղած Կերպահոխման էլեքսիրը: Նրան թաղեցին իմ անվան տակ, իմ կերպարանքով: Բոլորը հավատացած էին, որ այդ ես եմ մահացել:

Մարդու աչքերն առկայժեցին:

— Իսկ ի՞նչ արեց հայրդ քեզ հետ, երբ տուն բերեց, — կրկին մեղմ հարցրեց Ղամբլդորը:

— Բեմադրեց մորս մահը: Զուտ հարազատների մասնակցությամբ մի համեստ թաղում կազմակերպեց: Մորս գերեզմանը դատարկ է: Դովլաթն ինձ խնամեց ու վերականգնեց առողջությունս: Հետո նա ինձ թաքցնում էր... վերահսկում էր... Հայրս ստիպված էր մի շարք հմայանքներ կիրառել ինձ հնազանդ պահելու համար: Երբ ուժերս վերականգնեցի, ես միայն մի ցանկություն ունեի, ես մտածում էի միայն իմ Տիրոջը գտնելու... և նրան ծառայելու մասին...

— Ինչպես էր հայրդ հնազանդեցնում քեզ, — հարցրեց Ղամբլդորը:

— Իմպերիուս անեծքով, — պատասխանեց Քրաուչը: — Ես անդադար հորս վերահսկողության տակ էի: Նա ինձ ստիպում էր Անտեսանելիության թիկնոց կրել օր ու գիշեր: Ես միշտ պետք է լինեի մեր տանը՝ դովլաթի հսկողության տակ: Նա իմ բանտապահն ու դայակն էր: Դովլաթն ինձ կարեկցում էր: Նա համոզում էր հորս, որ ժամանակ առ ժամանակ փոքր նվերներ անի ինձ, պարզեատրի լավ վարքի համար...

— Տեր Բա՛րթի, Տեր Բա՛րթի, — հեկեկում էր Վինքին ձեռքերի մեջ թաղված դեմքով, — դու չի ասել նրանց... Մենք ընկնել մեծ փորձանք...

— Որևէ մեկը երբեկ իմացե՞լ է, որ դու ողջ ես, — մեղմ հարցրեց Ղամբլդորը, — որևէ մեկը՝ բացի ձեր տան դովլաթից ու հորիցդ:

— Այո՛, — ասաց Քրաուչը՝ աչքերը փայլեցնելով, — մի վիուկ, որն աշխատում էր հորս գրասենյակում՝ Բերթա Զորկինսը: Մի անգամ մեր տուն էր եկել, ինչ-որ փաստաթղթերի վրա հորս ստորագրությունը վերցնելու համար: Հայրս տանը չէր: Վինքին նրան ներս էր հրավիրել և վերադարձել խոհանոց ինձ մոտ: Բայց Բերթա Զորկինսը լսել էր, ինչպես է Վինքին խոսում ինձ հետ: Նա ականջ դնելու համար գաղտագողի մոտեցել էր խոհանոցի

դրանը և այնքան բան էր լսել, որ կռահել էր, որ ես տանն եմ ու Անտեսանելիության թիկնոցով: Հետո հայրս տուն Եկավ: Նա հորս մեղադրեց ինձ բանտից փախցնելու մեջ: Հայրս նրա վրա մի շատ հզոր Հիշողության չարակնիք դրեց, որպեսզի ստիպի նրան մոռանալ այն ամենը, ինչն իմացել էր: Չափազանց ուժեղ անեծք դրեց: Նա ասաց, որ վախենում է, թե նույնիսկ իհմնովին ու ընդմիշտ վնասել է նրա հիշողությունը:

— Ինչու՞ զալ քիթ խոթել իմ տիրոջ գործեր, — հեկեկաց Վինքին: — Ինչու հանգիստ չի թողնել մեզ...

— Պատմի՞ր ինձ Քվիդիչի Աշխարհի Գավաթի Եզրափակիչ խաղի մասին, — ասաց Դամբլդորը:

— Վինքին համոզեց հորս, որ նա ինձ թույլ տա գնալ խաղը նայելու, — ասաց Քրաուչը միևնույն միալար ձայնով: — Նա ամիսներ շարունակ համոզում էր նրան: Ես տարիներով դուրս չեմ Եկել տնից: Իսկ ես շատ եմ սիրել քվիդիչ խաղալ: Թույլ տուր, որ գնա խաղը տեսնի, ասում էր Վինքին: Նա Անտեսանելիության թիկնոցով կլինի: Խաղը կտեսնի, գոնե մի քիչ մաքուր օդ կշնչի: Ասում էր, որ մայրս շատ կուզենար: Վինքին հորս ասաց, որ հայրս չմոռանա, որ մայրս մահացավ որպեսզի իր որդուն ազատության մեջ լինի, որ մայրս ինձ չի փրկել մեկ ուրիշ ցմահ բանտարկության համար: Ի վերջո հայրս համաձայնեց... Ամեն ինչ շատ մանրամասն ծրագրված էր: Հայրս ինձ ու Վինքին բերեց Վերին օթյակ խաղից դեռ մի քանի ժամ առաջ: Վինքին պետք է բոլորին ասեր, որ ինքը Եկել է որպեսզի իր տիրոջ համար տեղ զբաղեցնի: Ես պետք է սուսուփուս նստեի Անտեսանելիության թիկնոցով: Երբ խաղը վերջանար ու բոլորը դուրս գային Օթյակից մենք կրկին աննկատ դուրս կգայինք ու կգնայինք մեր վրանը: Բոլորի համար Վինքին մենակ կլիներ:

Ոչ ոք երբեք ոչինչ չէր իմանա: Բայց Վինքին չգիտեր, որ ես ուժեղանում եմ: Ես արդեն սկսել էի հաղթահարել հորս Իմպերիուս անեծքը: Լինում էին պահեր, երբ գիտակցությունս լրիվ վերականգնվում էր: Կարծ ժամանակների ընթացքում ես լրիվ ինքնուրույն էի լինում: Դա տեղի ունեցավ նաև Վերին օթյակում: Նման էր երկար քնից արթնանալուն: Ես հանկարծ հայտնվեցի հասարակության մեջ, քվիդիչի խաղի կեսին, և աչքիս առաջ մի տղայի գրանից ցցված կախարդական փայտիկ տեսա: Վերջին անգամ կախարդական փայտիկ ձեռքումս բռնել էի դեռ Ազքաբանից առաջ: Ես

գողացա այն: Վինքին ոչինչ չիմացավ: Վինքին վախենում է բարձրությունից: Նա աչքերը փակել էր ձեռքերով:

— Տե՛ր Բա՛րթի, դու վա՛տ տղա՛, — շշնջաց Վինքին՝ արցունքներ ցայտելով մատների արանքից:

— Ուրեմն դու վերցրիր կախարդական փայտիկը, — ասաց Դամբլդորը,
— և ի՞նչ արեցիր դրանով:

— Մենք վերադարձանք մեր վրանը, — շարունակեց Քրաուչը: Հետո լսեցինք մահակերներին, նրանց, ովքեր երբեք չեն եղել Ազքաբանում, նրանց, ովքեր երբեք չեն տառապել իմ տիրոջ համար, ովքեր ուրացել էին նրան, հեռացել նրանից: Նրանց ինձ պես չեն ստրկացրել: Նրանք ազատ էին եղել մեր Տիրոջը փնտրելու համար, բայց ոչինչ չեն արել: Նրանք ընդամենը զվարճանում էին մազլների որսով: Նրանց ձայներն ինձ արթնացրին: Միտքս ավելի հստակ էր աշխատում, քան երբեկ անցած տարիներին: Ես լցվեցի անհուն ցասումով: Ես ձեռքիս կախարդական փայտիկ ունեի: Ես ուզում էի պատժել նրանց մեր տիրոջ նկատմամբ անհավատարմության համար: Հայրս դուրս եկավ վրանից, որպեսզի միանա Նախարարության մյուս աշխատակիցներին՝ մազլներին ազատելու համար: Վինքին վախեցել էր իմ բարկության աստիճանից: Նա իր սեփական դովլաթական հմայանքով ինձ կապեց իրեն ու քարշ տալով վրանից տարավ անտառ՝ մահակերներից հեռու: Ես փորձում էի դիմադրել: Ես ուզում էի վերադարնալ Ճամբար: Ես ուզում էի ցույց տալ այդ մահակերներին, թե ինչ է նշանակում իսկական հավատարմությունը Սև Լորդին և պատժել նրանց դավաճանության համար: Ես գողացած կախարդական փայտիկով Սև նշան նետեցի դեպի երկինք: Նախարարության իրավապահ ոյութերն անմիջապես տեղ հասան: Նրանք սկսեցին բոլոր ուղղություններով կաթվածահարող հմայահարվածներ նետել: Հարվածներից մեկն անցավ հենց այն ծառերի միջով, որտեղ թաքնված էինք ես ու Վինքին: Մեզ կապող հմայանքը կոտրվեց: Երկուսս էլ կաթվածահար եղանք: Երբ Վինքին բացահայտեցին, հայրս արդեն հաստատ գիտեր, որ ես պետք է մոտակայքում լինեմ: Նա փնտրեց թիկերի մեջ ու գտավ ինձ Անտեսանելիության թիկնոցի տակ պարկած: Նա սպասեց մինչև Նախարարության մյուս անդամները հեռացան անտարից: Հետո կրկին հմայերիուս անեծք կատարեց ինձ վրա և տուն տարավ ինձ: Նա տնից

Վրնդեց Վինքիին, որովհետև Վինքին ձախողել էր իր գործը: Նա թույլ էր տվել, որպեսզի ես ձեռքս մի կախարդական փայտիկ գցեմ: Նա գրեթե թույլ էր տվել ինձ փախչել:

Վինքին հուսահատությամբ կաղկանձեց:

— Մնացինք ես ու հայրս: Երկուսով միայնակ մնացինք մեր տանը... իսկ հետո... — Քրառուչի գլուխը ճոճվեց պարանոցի վրա, և մի խելագար ժայտ հայտնվեց նրա երեսին, — իմ Տերն ինքը եկավ իմ հետևից: Մի օր ուշ գիշերով նա եկավ մեր տուն իր ծառա Մտրակի գրկում: Տերս իմացել էր, որ ես դեռ ողջ եմ: Նա բռնել էր Բերթա Զորկինսին Ալբանիայում: Նա հարցաքննել էր նրան, և այդ կինը նրան շատ բան էր պատմել: Նա պատմել էր նրան Երեք Կախարդների Հրաշամարտի մասին: Նա պատմել էր, որ պառավ ավրոր Մուդին պատրաստվում է դասավանդել Հոգվարթսում: Տերը տանջել էր նրան մինչև կոտրել էր նույնիսկ հորս դրած Հիշողության չարակնիքը: Բերթան պատմել էր նրան, որ ես փախել եմ Ազքաբանից: Բերթան պատմել էր, որ ինձ պահում են տնային կալանքի տակ, որպեսզի չգնամ փնտրելու իրեն: Եվ Տերն իմացել էր, որ ես դեռ նրա հավատարիմ ծառան եմ... գուցե բոլորից ամենահավատարիմը... Տերս մի ծրագիր էր մշակել, ելնելով Բերթայի տված տեղեկություններից... Նա մեր տուն եկավ կեսզիշերին մոտ: Հայրս բացեց դուռը... Մի չարանենգ ժայտ ծաղկեց երիտասարդ Քրառուչի դեմքին, ասես նա մտաբերեց իր կյանքի ամենաքաղցր հիշողությունը: Վինքիի քարացած շագանակագույն աչքերը երևացին նրա մատների արանքից: Նա այնքան ահաբեկված էր, որ չէր կարող մի ձայն հանել:

— Ամեն ինչ շատ արագ կատարվեց: Հայրս ինքը հայտնվեց իմ Տիրոջ Ինպերիուս անեծքի տակ: Հիմա արդեն հայրս էր բանտարկված ու վերահսկելի: Տերը ստիպում էր նրան սովորականի պես գնալ աշխատանքի, պահել իրեն այնպես, ասես ոչինչ չի պատահել: Իսկ ես ազատվեցի... Ես արթնացա... Ես կրկին գտա ինքս ինձ... առողջ ու արթուն, ինչպիսին չէի եղել տարիներ շարունակ:

— Եվ ի՞նչ խնդրեց քեզ անել Լորդ Վոլդեմորթը, — ասաց Դամբլդորը:

— Նա ինձ հարցրեց, արդյոք ես պատրաստ եմ ամեն ինչ վտանգել նրան օգնելու համար: Ես պատրաստ էի: Դա իմ երազանքն էր, իմ ամենամեծ ցանկությունը՝ ծառայել նրան, ապացուցել, որ նվիրված եմ իրեն: Նա ինձ

ասաց, որ իրեն հարկավոր է մի հավատարիմ ծառայի ուղարկել Հոգվարթ, մի ծառայի, որը կուղորդի Հարրի Փոթթերին Երեք կախարդների մրցամարտում առանց որևէ մեկի կասկածը հարուցելու: Մի ծառայի, որը կիետևի Հարրի Փոթթերին, կիոզա, որ նա հասնի Եռամարտի Գավաթին, Գավաթը կվերածի պորտբանալու և այնպես կանի, որ Հարրի Փոթթերն առաջինը հպվի դրան ու հայտնվի իմ Տիրոջ մոտ: Բայց սկզբում...

— ...Քեզ պետք էր Ալաստոր Մուտին, — ասաց Դամբլդոր՝ փայլեցնելով իր կապույտ աչքերը, թեև ձայնը մնաց հանգիստ ու մեղմ:

— Ես ու Մտրակը միասին արեցինք դա: Մենք Կերպափոխման էլեքսիր էինք պատրաստել: Գնացինք նրա տունը: Մուտին սկսեց կրվել մեզ հետ: Մեծ իրարանցում եղավ: Մենք հասցրինք հաղթել նրան միայն վերջին վայրկյանին: Գցեցինք նրան իր սեփական կախարդական ճամպրուկի հատվածներից մեկի մեջ: Վերցրինք նրա մազերից ու ավելացրինք էլեքսիրին: Ես խմեցի ու դարձա երկրորդ Մուտին: Վերցրի նրա փայտե ոտքն ու կախարդական աչքը: Ու պատրաստ կանգնեցի Արթուր Ուիզլիի առաջ, երբ նա շատ չանցած ժամանեց, այն մազներին հանգստացնելու համար, ովքեր լսել էին աղմուկ-աղաղակը: Ես ստիպեցի, որպեսզի աղբարկները բակում պար գան: Ես ասացի Արթուր Ուիզլիին, որ ինչ-որ մարդիկ ներխուժել էին իմ բակը, ու դրանցից իմ աղբարկները գլուխները կորցրել են: Հետո հավաքեցի Մուտիի իրերը և Սև ուժացույցները, լցրի Մուտիի ճամպրուկի մեջ, որտեղ նաև հենց ինքն էր փակված և ուղղվեցի Հոգվարթ: Ես նրան ողջ էի պահում Իմպերիուս անեծքի տակ: Նա ինձ ողջ էր պետք, որպեսզի կարողանայի հարցեր տալ նրան իր մասին, իմանայի նրա անցյալը, նրա սովորությունները, որպեսզի կարողանայի հիմարացնել Դամբլդորին: Դրանից բացի ինձ պետք էին նաև նրա կենդանի մարմնի մազերը, որպեսզի անդադար Կերպափոխման էլեքսիր եփեի: Մյուս բաղադրամասերը ձարելը դժվար չէր: Ազիսրուվառ մողեսի եղջյուրը գողացա զնդաններից: Երբ Հնայաղեղերի վարպետն ինձ բռնեց իր աշխատասենյակում, ես նրան ասացի, որ իրաման եմ ստացել իր մոտ խորարկություն անելու մասին:

— Իսկ ի՞նչ եղավ Մտրակի հետ Մուտիի վրա ձեր հարձակումից հետո,
— հարցրեց Դամբլդոր:

— Մտրակը վերադարձավ իմ Տիրոջ համար հոգալու: Նա մնում էր իմ հոր տանը, որպեսզի նաև աչքը պահի հորս վրա:

— Բայց հորդ հաջողվեց փախչել, — ասաց Դամբլդորը:

— Այո՛: Որոշ ժամանակ անց նա սկսեց պայքարել Իմաստիուս անեծքի դեմ ճիշտ ինձ նման: Լինում էին պահեր, երբ նա հասկանում էր, թե ինչ էր կատարվում: Տերը որոշեց, որ այլևս ապահով չէ հորս տնից դուրս թողնելը: Նա ստիպում էր նրան նամակներով կարգադրություններ ուղարկել Նախարարություն: Նա ստիպում էր նրան գրել, իբր ինքը իիվանդ է: Բայց Մտրակն իր պարտականությունները լավ չկատարեց: Նա զգոն չեղավ: Հայրս կարողացավ փախչել: Տերը կռահեց, որ նա գալիս է Հոգվարթ: Հայրս պատրաստվում էր ամեն ինչ պատմել Դամբլդորին և խոստովանել: Նա պատրաստվում էր խոստովանել, որ փախցրել է ինձ Ազգաբանից: Տերս ինձ մի լուր ուղարկեց հորս փախուստի մասին: Նա ինձ կարգադրեց կանգնեցնել նրան ամեն գնով: Ուստի ես սպասում էի և զգոն հետևում: Ես օգտվում էի այն քարտեզից, որը վերցրել էի Փոթերից: Այդ քարտեզի պատճառով քիչ էր մնացել ամեն ինչ ծախողվեր:

— Քարտե՞՞զ, — արագ ասաց Դամբլդորը, — ի՞նչ քարտեզ:

— Փոթերը մի քարտեզ ունի, որը ոչ միայն Հոգվարթսի կատարյալ քարտեզն է, այլ գրում է ամրոցում գտնվող մարդկանց անունները: Փոթերը տեսել էր ինձ քարտեզի վրա: Փոթերը տեսել էր, ինչպես ես մի գիշեր հերթական անգամ Սնեյփի աշխատասենյակից բաղադրամասեր էի գողանում Կերպափոխման Էլեքսիրի համար: Նա կարծել էր, որ ես իմ հայրն եմ, քանի որ ես ու հայրս նույն անձնանունն ունենք: Ես շատ ժամանակին վերցրի քարտեզը Փոթերից հենց այդ գիշեր: Ես նրան պատմեցի թե ինչպես էր հայրս ատում սև մոգերին: Փոթերը հավատաց, որ հայրս կասկածում և հետապնդում է Սնեյփին: Մի շաբաթ սպասեցի մինչև հայրս ժամանեց Հոգվարթ: Վերջապես մի երեկո քարտեզն ինձ ցույց տվեց, որ հայրս մտել է ամրոցի հանդավարները: Ես գլխիս գցեցի իմ Անտեսանելիության թիկնոցը և գնացի նրան ընդառաջ: Նա քայլում էր Արգելված անտառի եզրով: Հետո Փոթերը եկավ Կրամի հետ միասին: Ես սպասեցի: Ես չի կարող վնասել Փոթերին: Նա պետք էր իմ Տիրոջը: Փոթերը վագեց Դամբլդորի հետևից: Ես կաթվածահար արեցի Կրամին ու սպանեցի հորս:

— Ոռո՞չ, — կաղկանձեց Վինքին, — Տե՛ր Բարթի, Տե՛ր Բարթի, ի՞նչ արել...

— Դու սպանեցիր հորդ, — կրկնեց Դամբլդորը կրկին մեղմ ու հանգիստ ձայնով: — Ի՞նչ արեցիր մարմնի հետ:

— Տարա Անտառ... Ծածկեցի Անտեսանելիության թիկնոցով... Քարտեզն ինձ հետ էր: Ես հետևեցի Փոթթերին... Նա վազելով մտավ ամրոց: Հանդիպեց Սնեյփին: Դամբլդորը միացավ նրանց: Ես հետևեցի նրանց, երբ Փոթթերը Դամբլդորին դուրս բերեց ամրոցից: Նրանց հետևից գնացի Անտառ, սպասեցի քիչ հեռու, հետո միացա նրանց: Դամբլդորին ասացի, որ Սնեյփին է ինձ ասել, որ իր հետևից գնամ անտառ: Դամբլդորն ինձ կարգադրեց, որ գնամ հորս փնտրելու: Ես վերադարձա հորս մարմնի մոտ: Քարտեզի օգնությամբ հավաստիացա, որ բոլորը հեռացել են Անտառի եզրից ու հորս մարմինը կերպավոխեցի մի մեծ ոսկորի... Անտեսանելիության թիկնոցով թաքնված ես թաղեցի ոսկորը Հագրիդի խրճիթի առաջ թարմ փորած հողի մեջ:

Լուրդուն տիրեց, լսվում էին միայն Վինքի անզուսափ հեկեկոցները:

Դամբլդորը կրկին խոսեց.

— Իսկ այսօ՞ր...

— Ճաշից առաջ ես առաջարկեցի, որ ինձ տան Եռամարտի Գավաթը, որպեսզի տանեմ դնեմ լաբիրինթոսում, — շշնչաց կրտսեր Բարթի Քրաուչը:

— Գավաթը վերածեցի պորտբանալու: Տիրոջս ծրագիրը կատարելապես գործեց: Հիմա նա վերականգնել է իր հզորությունը, և ես կարժանանամ նրա ամենամեծ պարզեցին, ինչպիսին դեռ ոչ մի դյութահմա չի երազել անգամ: Նրա դեմքին կրկին հայտնվեց խելագար ժայռը, և գլուխն ուժասպառ ընկավ ուսին:

Վինքին ողբաձայն հեկեկում էր նրա կողքին:

Ճաշ

Գլուխ 36. Ճամփաբաժանը

Դամբլդորը ոտքի կանգնեց: Նա մի պահ վերից վար զզվանքով նայեց կրտսեր Բարթի Քրաուչին, իետո կրկին բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը, որից դուրս եկած պարաններն ամուր կապելով փաթաթվեցին Բարթի Քրաուչի շուրջը:

Դամբլդորը շրջվեց դեպի պրոֆեսոր Մըքֆոնագալը.

— Մինե՛րվա, կարո՞ղ եմ խնդրել քեզ պահակ մնալ այստեղ որոշ ժամանակ, մինչև ես Հարրիին վերև ուղեկցեմ:

— Իհա՛րկե, — ասաց պրոֆեսոր Մըքֆոնագալը: Նա թեթևակի կանաչել էր, ասես սիրտը խառնում էր քիչ առաջ լսածներից: Սակայն, երբ նա հանեց իր կախարդական փայտիկը և ուղղեց Բարթի Քրաուչի վրա, նրա ձեռքը չէր դողում:

— Սեվե՛րուս, — ասաց Դամբլդոր՝ դիմելով Սնեյփին, — խնդրում եմ հայտնի՛ր մադամ Պոմֆրիին, որ այստեղ նրա կարիքը կա: Պետք է Ալաստոր Մուլիին տանել հիվանդանոցային աշտարակը: Իսկ իետո, խնդրում եմ, գնա՛ մարզադաշտ, գտի՛ր Կորնիլիուս Ֆաջին ու նրան նույնպես այստեղ ուղեկցիր: Նա անկասկած կցանկանա անձամբ հարցաքննել Քրաուչին: Ասա՛ նրան, որ ես կես ժամից կլինեմ հիվանդանոցային աշտարակում, եթե իմ կարիքն ունենա:

Սնեյփը լուր գլխով արեց ու անձայն դուրս եկավ սենյակից:

— Հարրի՛, — կամաց ու մեղմ դիմելով նրան ասաց Դամբլդորը:

Հարրին ոտքի կանգնեց ու նորից ճոճվեց: Ոտքի ցավը, որի մասին նա լրիվ մոռացել էր մինչ լսում էր Քրաուչին, կրկին հիշեցրեց իրեն անտանելի ուժգնությամբ: Նա կրկին նկատեց, որ ոտքից գլուխ դողում է: Դամբլդորը բռնեց նրան թևի տակից և օգնեց, որպեսզի դուրս գա մութ միջանցքը:

— Առաջին հերթին, ես ուզում եմ, որ դու բարձրանաս իմ աշխատասենյակը, Հա՛րրի, — կամաց ասաց նա, մինչ քայլում էին միջանցքով, — Սիրիուսը սպասում է մեզ այնտեղ:

Հարրին գլխով արեց: Նրա ուղեղն ասես թմրած լիներ, ամբողջ մարմինը կարծես լողում էր ինչ-որ անիրական թմբիրի մեջ: Բայց նրա համար միևնույն էր, նա նույնիսկ ուրախ էր, որ այդպես անիրական էր զգում ամեն ինչը: Նա չէր ուզում մտածել որևէ բանի մասին, այն ամենի մասին, ինչը տեղի էր ունեցել Եռամարտի Գավաթը բռնելու պահից ի վեր: Նա չէր ուզում վերհիշել ոչինչ, չէր ուզում վերապրել ոչ մի հիշողություն: Դրանք անդիմադրելիորեն փայլատակում էին նրա ուղեղում գունավոր լուսանկարների պես հստակ ու վառ: Գիծ-Աչք Մուդին՝ իր ճամպրուկի նկուղային տարածքում, Մտրակը՝ ընկած գերեզմանոցի գետնին, գրկած իր հաշմված ձեռքը, Վոլդեմորթը՝ կաթսայի մեջ կանգնած, Սեղրիկը... մեռած... Սեղրիկը, երբ խնդրում էր, որ նա իր մարմինը վերադարձնի իր ծնողներին...

— Պրոֆե՞սոր, — հազիվ շրթունքները շարժելով ասաց Հարրին, — որտե՞ղ են տեր և տիկին Դիգորիները:

— Նրանք իմաց պրոֆեսոր Սածիլի հետ են, — ասաց Դամբլդորը, և նրա ձայնը, որն այնքան հանգիստ ու վստահ էր Բարթի Քրաուչին հարցաքննելու ժամանակ, հանկարծ առաջին անգամ դողաց: — Պրոֆեսոր Սածիլը Սեղրիկի Միաբանության Ավագ դասախոսն է, և բոլորից լավ էր ճանաչում նրան:

Նրանք հասան գարգոյլի քարե արձանին: Դամբլդորն ասաց գաղտնաբառը: Արձանը կենդանացավ ու մի կողմ թռավ: Հարրին ու Դամբլդորը շարժվող աստիճաններով բարձրացան դեպի կաղնեփայտե դուռը: Դամբլդորը հրեց դուռն ու ներս մտավ:

Սիրիուսը կանգնած էր սենյակում: Նրա դեմքը կավճային սպիտակ էր և հյուծված, ճիշտ ինչպես այն ժամանակ, երբ փախել էր Ազքաբանից: Երկու քայլով նա արագ կտրեց անցավ սենյակը.

— Հա՛րի, լա՞վ ես... Ես գիտեի... Ես գիտեի, որ սրա նման մի բան պիտի պատահի... Ի՞նչ է կատարվել...

Նրա ձեռքերը դողում էին, մինչ նա օգնում էր Հարրիին նստել մի աթուի վրա:

— Ի՞նչ է կատարվել, — կրկին հարցրեց նա արդեն կայուն ձայնով:

Դամբլդորը սկսեց պատմել Սիրիուսին այն ամենը, ինչ ասել էր Բարթի Քրաուչ կրտսերը: Հարրին միայն կիսով չափ էր լսում նրան: Նա այնքան հոգնած էր, որ մարմնի բոլոր ոսկորները ցավում էին: Նա ուրիշ ոչ մի

ցանկություն չուներ... Կուգենար ժամեր շարունակ այդպէս աննկատ նստած մնալ այդտեղ ու չշարժվել, մինչև քունը տաներ՝ ստիպված չլինելով որևէ բան զգալ, կամ որևէ բանի մասին մտածել:

Թեւրի շրջույն լսվեց: Ֆոքս փյունիկը թռել էր իր թառից և, կտրելով սենյակը, իջել Հարրիի ծնկին:

— Ֆո՛քս, — կամացուկ ասաց Հարրին: Նա շոյեց փյունիկի հրաշագեղ ալ կարմիր փետուրները: Ֆոքսը նայելով նրան մեղմ թարթեց աչքերը: Ինչ-որ շատ հանգստացնող ու սփոփիչ բան կար նրա տաք ծանրության մեջ:

Դամբլդորը դադարել էր խոսել: Նա նստեց Հարրիի դիմաց իր սեղանի հետևում: Նա լուրջ հայացքով նայում էր Հարրիին, որը խուսափում էր հետ նայել նրա աչքերի մեջ: Դամբլդորը պատրաստվում էր հարցեր տալ իրեն: Նա պատրաստվում էր ստիպել Հարրիին կրկին վերապրել ամեն ինչը:

— Ես պետք է իմանամ, թե ինչ է կատարվել քեզ հետ այն բանից հետո, երբ լաբիրինթոսում ձեռքդ դրեցիր պորտբանալու վրա, Հա՛րի, — ասաց Դամբլդորը:

— Չե՞նք կարող թողնել դա մինչև առավոտ, Դա՛մբլդոր, — խռպոտ ձայնով ասաց Սիրիուսը: Նա ձեռքը դրել էր Հարրիի ուսին: — Թույլ տվեք, որ իհմա գնա քնելու: Նրան հանգիստ է պետք:

Հարրիի կրծքով շնորհակալության ալիք բարձրացավ Սիրիուսի նկատմամբ, բայց Դամբլդորը ասես չլսեց Սիրիուսի ասածը: Նա առաջ թեքվեց Հարրիի վրա: Մեծ դժկամությամբ Հարրին գլուխը բարձրացրեց ու նայեց նրա պայծառ կապույտ աչքերի մեջ:

— Ես կարող եմ օգնել քեզ, — շատ մեղմ ասաց Դամբլդորը, — հմայված քուն բերելով վրադ ու հետաձգելով այն պահը, երբ նորից ստիպված կլինես մտածել այս գիշեր կատարվածների մասին: Ես կարող եմ այդպես անել: Բայց ես լավ գիտեմ, որ ցավը միառժամանակ թմրեցնելով՝ միայն ավելի անտանելի կդարձնեմ այն հետո: Դու անասելի խիզախություն ես ցուցաբերել այսօր: Ես չեմ կարող ենթադրել անգամ, որ դու կարող ես նման բան անել: Հիմա ես խնդրում եմ քեզ կրկին ցուցադրես քաջությունդ և պատմես մեզ, թե ինչ է կատարվել:

Փյունիկը մի փափուկ, դունդունող ձայն հանեց: Այդ քնքուշ. մտերմիկ ձայնը մի պահ դողդողաց օդի մեջ, և Հարրիին թվաց, թե մի կաթի ջերմացնող ու կազդուրող հեղուկ անցավ իր կոկորդով:

Հարրին խոր շունչ քաշեց և սկսեց պատմել: Մինչ նա խոսում էր, անցած գիշերվա պատահածը կրկին իրական պայծառությամբ անցնում էր աչքերի առաջ: Նա կրկին տեսավ հմայաթուրմով կաթսայի փայլվիող մակերեսը, որի մեջ վերակենդանացավ Վոլդեմորթը, տեսավ ինչպես էին երևութում մահակերները գերեզմանների միջև, տեսավ Սեդրիկի մարմինը՝ անկենդան ընկած գետնին Գավաթի կողքին:

Մեկ թե երկու անգամ Սիրիուսն անհամբեր ծայն հանեց, ասես ուզում էր ինչ-որ բան ասել, ձեռքը դեռ դրած Հարրիի ուսին, բայց Դամբլդորը նշան արեց, որ նա չմիջամտի, և Հարրին ուրախ էր դրա համար, որովհետև պատմությունը սկսելուց հետո հեշտ էր առանց դադարի շարունակելը: Նա նույնիսկ իրեն ավելի թեթևացած զգաց: Այնպիսի զգացում ուներ, ասես ինչ-որ թունավոր բան էր դուրս գալիս իր միջից, մինչ ինքը պատմում էր կատարվածի մասին: Սակայն նա պետք է կենտրոնացած պահեր իր ամբողջ կամքի ուժը, որպեսզի շարունակեր պատմել, թեև զգում էր, որ վերջացնելուց հետո, իրեն շատ ավելի լավ կզգա:

Երբ Հարրին պատմում էր, ինչպես Մտրակը դաշույնով ծակեց իր ձեռքը, Սիրիուսը չկարողացավ զսպել ցասումնալից մռնյունը, իսկ Դամբլդորն այնպես արագ տեղից վեր կացավ, որ Հարրին ցնցվեց: Դամբլդորը պտտվեց սեղանի շուրջը և Հարրիին կարգադրեց, որ թեքը վեր բարձրացնի: Հարրին ցույց տվեց նրանց իր պատռված թեքը և ձեռքի վրա բացված վերքը:

— Նա ասաց, որ իմ արյունը իրեն շատ ավելի մեծ ուժ կտա, քան ցանկացած ուրիշ իրաշագործի արյունը, — շարունակեց Հարրին: — Նա ասաց, որ մայրս իր ինքնազոհությամբ հզոր պաշտպանություն է թողել իմ արյան մեջ... և որ սրանից հետո ինքը նույնպես պաշտպանված կլինի իմ արյան շնորհիվ... Եվ նա ճիշտ էր... Նա արդեն կարող է ձեռք տալ ինձ, առանց այրվելու... Նա ձեռք տվեց դեմքիս...

Կես վայրկյան Հարրիին թվաց, թե ինքն ինչ-որ հաղթական փայլ նկատեց Դամբլդորի աչքերում: Բայց հաջորդ վայրկյանին Հարրին համոզված էր, որ դա իր երևակայության արդյունքն էր միայն, որովհետև երբ Դամբլդորը վերադարձավ իր տեղը սեղանի հետևում, այնքան հոգնած ու ծեր էր երևում, ինչպիսին Հարրին դեռ չէր տեսել նրան:

— Շատ լավ, — ասաց նա՝ նստելով իր աթոռին, — ուրեմն Վոլդեմորթն անցել է այդ մի պատնեշով: Շարունակի՛ր, Հա՛րի, խնդրում եմ:

Հարրին շարունակեց: Նա պատմեց, ինչպես Վոլդեմորթը դուրս եկավ կաթսայից, և բառ առ բառ կրկնեց այն ամենը ինչը հիշում էր Վոլդեմորթի և մահակերների խոսակցությունից: Հետո պատմեց, ինչպես Վոլդեմորթը կրկին միավորեց նրանց, վերադարձրեց իրեն իր կախարդական փայտիկն ու պատրաստվեց մենամարտել իր հետ:

Բայց երբ հասավ պատմության այն մասին, երբ ոսկեգույն ձառագայթը միացրեց իր ու Վոլդեմորթի կախարդական փայտիկները, հանկարծ զգաց, որ կոկորդն այնպես է սեղմվել, որ էլ չի կարող ոչ մի բառ ասել, սակայն Վոլդեմորթի կախարդական փայտիկից դուրս եկածների մասին հիշողությունները հեղեղում էին նրա ուղեղը: Նա կրկին տեսնում էր, ասես հենց այդ պահին փայտիկից դուրս եկած, Սեղրիկին, անծանոթ ծերունուն, Բերթա Զորկինսին... իր մայրիկին... իր հայրիկին... Նա ուրախ էր, որ Սիրիուսը խախտեց լռությունը:

— Չեր կախարդական փայտիկները միացա՞ն, — ասաց նա՝ նայելով մե՛կ Հարրիին, մե՛կ Դամբլդորին, — ինչու՞...

Հարրին կրկին նայեց Դամբլդորին, որի դեմքը շատ մտազբաղ արտահայտություն էր ստացել:

— Պրիորի ինկանտատեմ... — կարծ ասաց նա և խորաթափանց նայեց Հարրիի աչքերի մեջ, և այդ պահին ասես փոխադարձ ըմբռնումի մի ձառագյթ անցավ նրանց միջով:

— Նախորդ հմայանքի ազդեցությու՞նը, — արագ ասաց Սիրիուսը:

— Ճիշտ այդպես, — ասաց Դամբլդորը, — Հարրիի կախարդական փայտիկի և Վոլդեմորթի կախարդական փայտիկի ներդիր հմայանյութերը միատարր են: Նրանցից յուրաքանչյուրի մեջ միևնույն փյունիկի պոչից վերցված մեկական փետուր է դրված: Հենց այս փյունիկի, իրականում, — ավելացրեց նա՝ մատնացուց անելով ալ կարմիր ու ոսկեգույն թօշունին, որը նստած էր Հարրիի ծնկի վրա:

— Ուրեմն իմ կախարդական փայտիկի փետուրը ֆո՞քսն է տվել, — հիացած զարմանքով հարցրեց Հարրին:

— Այո՛, — ասաց Դամբլդորը, — պարոն Օլիվանդերը դեռ չորս տարի առաջ գրել էր ինձ, որ դու ես գնել երկրորդ կախարդական փայտիկը:

— Ուրեմն ի՞նչ է տեղի ունենում, եթե կախարդական փայտիկը մենամարտի մեջ հանդիպում է իր եղբայր կախարդական փայտիկին, — ասաց Սիրիուսը:

— Տեղի է ունենում այն, որ նրանք չեն կարող կատարելապես միմյանց դեմ աշխատել, — ասաց Դամբլդորը, — եթե սակայն կախարդական փայտիկների տերերը, այնուամենայնիվ, ստիպեն նրանց մենամարտել... մի շատ հազվադեպ պատահող երևոյթ կկատարվի: Կախարդական փայտիկներից մեկը կստիպի մյուսին հետադարձ հերթականությամբ վերակատարել իր կատարած հմայական գործողությունները... Նաև ամենավերջինը, հետո դրան նախորդածը և այդպես շարունակ...

Նա հարցական հայացքով նայեց Հարրիին, և Հարրին գլխի շարժումով հաստատեց նրա ասածը:

— Ինչը նշանակում է, — դանդաղ շարունակեց Դամբլդոր՝ հայացքը չիռացնելով Հարրիի դեմքից, — որ Սեղրիկը մի որոշակի տեսքով պետք է հայտնվեր:

Հարրին կրկին գլխով արեց:

— Դիգորին վերակենդանացա՞վ, — արագ հարցրեց Սիրիուսը:

— Ոչ մի հմայանք չի կարող վերակենդանացնել մեռածին, — ծանր ասաց Դամբլդոր: — Կատարվածն ընդամենը մի հետադարձ արձագանք է եղել: Ողջ Սեղրիկի ստվերը կարող էր դուրս գալ կախարդական փայտիկից... Այդպե՞ս էր, Հա՛րի...

— Նա խոսեց ինձ հետ, — ասաց Հարրին: Նա հանկարծ սկսեց նորից դողալ: — Սեղրիկի... ուրվականը... կամ ինչ որ էր, նա խոսեց ինձ հետ:

— Արձագանքը, — ասաց Դամբլդոր, — որը պահպանել էր Սեղրիկի արտաքին ծևն ու բնութագիրը: Ենթադրում եմ, որ այլ նման ծևեր նույնպես պետք է հայտնվեին Վոլդեմորթի կախարդական փայտիկի նախորդ գոհերից...

— Մի ծեր մարդ, — ասաց Հարրին՝ սեղմված կոկորդով, — հետո Բերթա Չորկինսը, և...

— Քո ծնողները... — կամաց ասաց Դամբլդոր:

— Այո՛, — ասաց Հարրին:

Սիրիուսն այնպես սեղմեց Հարրիի ուսը, որ այն գրեթե ցավեց:

— Կախարդական փայտիկի վերջին սպանությունների զոհերը, — ասաց Դամբլդորը՝ գլխով հաստատելով իր ասածը, — հակառակ հերթականությամբ: Ուրիշներն էլ կիայտնվեին անշուշտ, եթե պահպանեիր կապը: Շատ լավ, Հա՛րի, այդ ստվերները... ի՞նչ արեցին նրանք...

Հարրին նկարագրեց ինչպես էին կախարդական փայտիկի ծայրից դուրս եկած ստվերները հետ ու առաջ քայլում ուսկե գմբեթի եզրով, ինչպես էր Վոլդեմորթն ակնհայտորեն վախեցել՝ տեսնելով նրանց, ինչպես իր հոր ստվերն ասաց իրեն, թե ինքն ինչ պիտի անի, ինչպես Սեդրիկը հայտնեց իրեն իր վերջին խնդրանքը:

Այդ պահին Հարրին զգաց, որ ուժասպառ է եղել և այլևս չի կարող շարունակել: Նա շրջվեց ու նայեց Սիրիուսին, և տեսավ, որ նա ձեռքերով ծածկել էր դեմքը:

Հարրին հանկարծ նկատեց, որ ֆոքսը թռել էր իր ծնկի վրայից: Փյունիկն իջել էր հատակին: Թռչունը իր իրաշագեղ գլուխը դրել էր Հարրիի վիրավոր ոտքին և խիտ մարգարտանման արցունքներ էր կաթեցնում Հարրիի ոտքին սարդի ծնոտներից մնացած վերքի վրա: Ցավը դադարել էր: Մաշկը ձգվել էր: Ոտքը լրիվ առողջ էր:

— Ես կրկին կասեմ դա, — ասաց Դամբլդորը, երբ փյունիկը օդ բարձրացավ ու վերադարձավ դռան մոտ դրված իր թաշին, — դու անսահման խիզախություն ես ցուցաբերել այսօր, ինչի նմանը ես նույնիսկ չեի կարող ակնկալել քեզնից, Հա՛րի: Դու այնպիսի խիզախություն ես ցուցաբերել, որը հավասարագոր է այն մարդկանց արիությանը, ովքեր զոհվեցին՝ պայքարելով Վոլդեմորթի դեմ նրա հզորության տարիներին: Դու կարողացել ես ուսերիդ առնել ու պատվով տանել մի հասուն և փորձառու դյութահմայի ուժերին համազոր բեռ... և այժմ դու մեզ տվեցիր այն ամենը, ինչ իրավասու էինք ակնկալել... Հիմա մենք միասին կգնանք հիվանդանոցային աշտարակը: Ես չեմ ուզում որպեսզի դու այսօր հանրակացարան վերադառնաս: Քեզ անիրաժեշտ է մի քնաբեր էլեքսիր ու հանգիստ... Սի՛րիուս, կուզենայի՞ր մնալ նրա հետ:

Սիրիուսը գլխով արեց ու ոտքի կանգնեց: Նա կերպահոխվեց հսկա սև շան և Հարրիի ու Դամբլդորի հետ միասին դուրս եկավ աշխատասենյակից՝ ուղեկցելով նրանց կես հարկ ցած դեպի հիվանդանոցային աշտարակի միջանցքը:

Երբ Դամբլդորը մի կողմ հրեց հիվանդանոցային սրահի դուռը, Հարրին տեսավ տիկին Ուիզլիին, Բիլին, Ռոնին ու Հերմիոնային՝ հավաքված շատ վիրավորված տեսքով մադամ Պոմֆրիի շուրջը: Նրանք ըստ երևոյթին նրանից պահանջում էին ասել, թե որտե՞ղ է Հարրին, և ի՞նչ է պատահել նրան:

Բոլորը շեշտակի շրջվեցին, երբ Հարրին, Դամբլդորը և սև շունը ներս մտան, և տիկին Ուիզլին չկարողացավ զսպել ձիչը.

— Հա՛րի... Օ՛հ, Հա՛րի...

Նա շտապեց դեպի Հարրին, բայց Դամբլդորը կանգնեց նրանց միջև:

— Մո՛լի, — ասաց նա՝ ձեռքն առաջ մեկնելով, — խնդրում եմ, ինձ լսի՛ր մի բովեւ: Հարրին մի սարսափելի փորձության միջով է անցել այսօր: Նա հենց նոր ամեն ինչ պատմեց ինձ: Այս պահին նրան պետք է միայն քնել, հանգիստ ու լռություն: Եթե նա ցանկանա, որ դուք բոլորդ մնաք իր հետ, — ավելացրեց նա՝ շրջվելով ու նայելով Ռոնին, Հերմիոնային ու Բիլին, — դուք անշուշտ կարող եք մնալ: Բայց խնդրում եմ, հարցեր մի՛ տվեք նրան, մինչև նա ինքը պատրաստ չլինի պատմել ձեզ ամեն ինչը, և անշուշտ ո՛չ այս երեկոյան:

Տիկին Ուիզլին գլխով արեց: Նա կավճի պես սպիտակ էր: Նա շրջվեց դեպի Ռոնը, Հերմիոնան ու Բիլը, և այնպիսի արտահայտությամբ, ասես նրանք բարձրածայն աղմկում էին, ֆշացրեց նրանց վրա.

— Լսեցի՞ք... Նրան հանգիստ է պետք:

— Տնօրե՛ն, — ասաց մադամ Պոմֆրին՝ անթարթ նայելով Սիրիուսին, — թույլ կտա՞ք հարցնել, թե ինչ է անում այստեղ այս կենդանին...

— Այս շունը միառժամանակ կմնա Հարրիի հետ, — միանգամից ասաց Դամբլդորը, — հավաստիացնում եմ ձեզ, այն շատ լավ դաստիարակված կենդանի է: Հա՛րի... Ես այստեղ կսպասեմ, մինչև դու անկողին մտնես:

Հարրիի կրծքով շնորհակալության մի ջերմ ալիք անցավ Դամբլդորի նկատմամբ, որը խնդրել էր մյուսներին իրեն ոչ մի հարց չտալ: Նա ոչ թե չէր ուզում, որ իր բոլոր ընկերներն իր հետ մնան, պարզապես նրա ուժերից վեր էր կատարվածը կրկին պատմելը, իր ապրածը կրկին վերապրելը:

— Ես կվերադառնամ, հենց որ վերջացնեմ զրոյցս ֆաջի հետ, Հա՛րի, — ասաց Դամբլդորը: — Խնդրում եմ, վաղն ամբողջ օրը մնա՛ այստեղ, մինչև ես ինքս չխոսեմ դպրոցի հետ:

Եվ նա դուրս եկավ:

Մինչ մադամ Պոմֆրին իրեն ուղեկցում էր դեպի անկողին, Հարրիի աչքովն ընկավ սենյակի հեռավոր պատի տակ մահճակալներից մեկին անշարժ պառկած իսկական Մուտին: Նրա փայտյա ոտքը հենված էր մահճակալին, իսկ կախարդական աչքը ափսեի մեջ դրված էր մահճակալի կողքի սեղանին:

— Ինչպե՞ս է նա, — հարցրեց Հարրին:

— Նա լավ կլինի, — ասաց մադամ Պոմֆրին մի գիշերազգեստ մեկնելով Հարրիին և միջնորմ տեղադրելով նրա մահճակալի շուրջը: Հարրին հանեց պարեգոտը, գլխին քաշեց գիշերազգեստը և մտավ անկողին: Ունը, Հերմիոնան, Բիլը, տիկին Ուիզլին և սև շունը եկան, լուս նստութեցին նրա միջնորմի շուրջը: Ունը և Հերմիոնան վախվորած նայում էին Հարրիին:

— Ես լավ եմ, — հանգստացրեց նա նրանց, — ուղղակի հոգնած եմ:

Տիկին Ուիզլիի աչքերն արցունքներով լցվեցին, և նա առանց անհրաժեշտության ձեռքն առաջ մեկնեց միջնորմի բացվածքից ու հարթեցրեց նրա մահճակալի սավանները:

Մադամ Պոմֆրին, որը շտապ հեռացել էր իր աշխատասենյակը, վերադարձավ ձեռքին մի գավաթ և վառ մորեգույն թուրմով մի սրվակ:

— Հա՛րի, պետք է սա մինչև վերջ խմես, — ասաց նա, — սա Աներազ քնի էլեքսիրն է:

Հարրին վերցրեց գավաթը և մի քանի կում խմեց: Անմիջապես զգաց, որ քունը անհաղթահարելիորեն տանում է: Շուրջն ամեն ինչ դարձավ շատ ծոյլ ու քնկոտ, իիվանդանոցային սրահի լամպերն սկսեցին մտերմավարի թարթել մահճակալի շուրջը տեղադրված միջնորմի հետևից, նրա մարմինն այնպիսի զգացողություն համակեց, ասես սուզվում էր տաք ու հյուրընկալ փետրավոր ներքնակի մեջ: Մինչև կիասցներ վերջացնել թուրմը, մինչև կիասնցեր մեկ բառ էլ ասել, հոգնածությունը իր գործն արեց և նա ընկդմվեց խոր քնի մեջ:

ՀՀ

Հարրին արթնացավ այնքան ջերմացած, այնքան քնկոտ, որ նույնիսկ աչքերը չեր ուզում բացել՝ ցանկանալով միայն նորից խոր քնի մեջ սուզվել:

Սենյակը դեռ աղոտ էր լուսավորված: Նա համոզված էր, որ դեռ գիշեր էր, և այնպիսի զգացում ուներ, որ ինքը չէր կարող երկար քնած լինել: Հետո նա շշուկներ լսեց իր շուրջը:

- Եթե ձայները չկտրեն, կարթնացնեն նրան:
- Ի՞նչ են ձայները գլուխները գցել:
- Ուրիշ էլ ի՞նչ կարող էր պատահել:

Հարրին կկոցելով բացեց աչքերը: Ինչ-որ մեկը հոգատարությամբ իր քթից հեռացրել էր ակնոցը: Նա տեսնում էր տիկին Ուիզլիի և Բիլի աղոտ ուրվագծերը: Տիկին Ուիզլին ոտքի վրա էր:

— Ֆաջի ձայնն է, — շշնջաց նա, — իսկ մյուսը Միներվա ՄըքԳոնագալն է... բայց ինչի՞ մասին են այդպես տաքացած վիճում:

Հարրին նույնպես լսեց: Ինչ-որ մարդիկ իրոք գոռգոռում էին, արագ քայլերով մոտենալով հիվանդանոցային աշտարակին:

— Որքան էլ ափսոսենք, միևնույն է, ոչինչ չի փոխվի, Մինե՛րվա... — շատ բարձր ասում էր Կորնիլիուս Ֆաջը:

— Դու չպետք է դրան ընդհանրապես ամրոց բերեիր քեզ հետ, — ուղղակի գոռում էր պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, — երբ Դամբլդորն իմանա...

Հարրին լսեց, ինչպես կրնկի վրա բացվեց հիվանդանոցային սրահի դուռը: Իր մահձակալի շուրջը հավաքված մարդկանց համար աննկատ, որովհետև բոլորը նայում էին դեպի դուռը, իսկ Բիլը մինչ այդ կրկին նրա մահձակալի շուրջն էր դրել շարժական միջնորմը, Հարրին նստեց ու քթին դրեց ակնոցը:

Ֆաջը մեծ քայլերով մտավ հիվանդանոցային սրահը, իսկ նրա հետևից կրնկակոխ պրոֆեսորներ ՄըքԳոնագալն ու Սնեյփը:

- Ու՞ր է Դամբլդորը, — տիկին Ուիզլիից պահանջեց Ֆաջը:
- Նա այստեղ չէ, — բարկացած ասաց տիկին Ուիզլին: — Սա հիվանդանոցային սրահ է, Նախարա՛ր, չեք կարծում, որ լավ կլինի եթե...

Բայց դուռը կրկին բացվեց, և Դամբլդորն ինքը շեշտակի քայլքով մտավ իինվանդանոցային սրահը:

— Ի՞նչ է պատահել, — խիստ ասաց Դամբլդոր՝ նայելով մե՛կ Ֆաջին, մե՛կ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալին: — Ինչու՞ եք անհանգստացնում այս մարդկանց: Մինե՛րվա, դու ինձ զարմացնում ես... Ես խնդրեցի քեզ, որ պահակ մնաս Բարթի Քրաուչի մոտ...

— Նրա մոտ պահակ կանգնելու կարիք այլս չկա, Դա՛մբլդոր, — կատաղած գոռաց նա: — Նախարարն արդեն հոգացել է դրա համար:

Հարրին երբեք դեռ չէր տեսել, որպեսզի պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը կորցներ ինքնատիրապետումը, նույնիսկ ամենաբարկացած պահերին: Նրա այտերը ծածկված էին բարկությունից շառագունած բժերով, ձեռքերը սեղմված էին բռունցքների մեջ, և նա դողում էր անզուսպ ցասումից:

— Երբ պարոն Ֆաջին ասացինք, որ բռնել ենք այն մահակերին, որը պատասխանատու է այսօրվա իրադարձությունների համար, — ասաց Սնեյփը շատ ցածր ձայնով, — նա կարծես դա որպես սպառնալիք ընդունեց իր սեփական անձի անվտանգության համար: Նա պնդեց, որ մի ազրայել ուղեկցի իրեն ամրոց մտնելիս: Նա ազրայելին իր հետ բերեց այն աշխատասենյակը, որտեղ գտնվում էր Բարթի Քրաուչը...

— Ես նրան ասացի, որ դու համաձայն չես լինի, Դա՛մբլդոր, — փոթորկեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, — Ես նրան ասացի, որ դու երբեք թույլ չես տա, որպեսզի որևէ ազրայել մտնի ամրոցի դռներից ներս, բայց...

— Հարգարժան տիկի'ն, — ուղղակի ոռնաց Ֆաջը, որին նույնպես Հարրին դեռ երբեք այդքան բարկացած չէր տեսել, — որպես Հրաշագործության Նախարար, Ես ինքս եմ որոշումներ կայացնում, թե ինչպես պետք է ապահովել իմ սեփական անվտանգությունը նման Վտանգավոր անձնավորությունների հարցաքննության ժամանակ...

Բայց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն իր ձայնի ուժգնությամբ ուղղակի խեղդեց Ֆաջի ձայնը:

— Այն պահին, երբ այդ... արարածը սենյակ մտավ, — ճշաց նա մատնացույց անելով Ֆաջին և ոտքից գլուխ մանր դողալով, — այն ուղղակի նետվեց Քրաուչի վրա և... և...

Հարրին հանկարծ սառնություն զգաց ստամոքսում, մինչ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը փորձում էր հարմար բառեր գտնել, որպեսզի նկարագրեր, թե ինչ էր տեղի ունեցել: Նրան պետք չէր, մինչև վերջ լսել պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի սկսած նախադասությունը: Նա գիտեր, թե ինչ էր արել ազրայելը: Նա մահացու համբույր էր տվել Բարթի Քրաուչին: Ազրայելը բերանից դուրս էր ծծել նրա հոգին: Հիմա Բարթի Քրաուչը մեռածից էլ վատ վիճակում էր:

— Ամեն դեպքում, ես չեմ հասկանում, թե ինչու եք այդպես վիատվել այդ կապակցությամբ, — բորբոքված շարունակեց Ֆաջը: — Ի վերջո, փաստ է, որ նա պատասխանատու էր մի քանի մահերի համար:

— Սակայն նա հիմա չի կարող հրապարակավ խոստովանել ու վկայություն տալ, Կորնի՛լիուս, — ասաց Դամբլդորը և ծանր հայացքը գամեց Ֆաջի վրա, ասես իրականում առաջին անգամ էր տեսնում նրան: — Հիմա նա չի կարող խոստովանել, թե ինչու է սպանել այդ մարդկանց:

— Իսկ ինչո՞ւ է սպանել... Դեհ, դա ոչ ոքի համար գաղտնիք չէ, — համառ համոզվածությամբ շարունակեց գոռալ Ֆաջը: — Նա ցնորված մտագար էր: Այն ամենից, ինչ Միներվան ու Սիվերուսն ինձ ասացին, կարելի է եզրակացնել, որ իիվանդագին երևակայությունը նրան ստիպում էր մտածել, իբր ինքն այդ ամենն անում էր Գիտեք-թե-ում ցուցումներով:

— Նա իրոք գործում էր Լորդ Վոլդեմորթի ցուցումներով, Կորնի՛լիուս, — ասաց Դամբլդորը: — Այդ մարդկանց մահերն ընդամենը ուղեկցում էին Վոլդեմորթի վերականգնման ծրագրին, և նրա ծրագիրը հաջողվել է... Վոլդեմորթին հաջողվել է վերականգնել իր մարմինը:

Ֆաջն այնպիսի տեսք ստացավ, ասես մի ծանր բանով հարված էր կերել դեմքին: Չտեսնող, թարթող աչքերով նա նայում էր Դամբլդորին, ասես անկարող էր հավատալ լսածին:

Ֆաջը սկսեց կակագել՝ աչքը չկտրելով Դամբլդորից.

— Գիտես-թե-ովը... վերադարձել... Ինչպիսի հիմարություն... Վերջացրու՛, Դամբլդո՛ր...

— Ինչպես Միներվան և Սեվերուսն անկասկած արդեն ասել են քեզ, — շարունակեց Դամբլդորը, — մենք լսեցինք Բարթի Քրաուչի խոստովանությունը Վերիտասերում էլեքսիրի ազդեցության տակ: Նա մեզ պատմեց, թե ինչպես է իրեն հաջողվել փախչել Ազքաբանից, թե ինչպես է Վոլդեմորթը... Բերթա Ջորկինսից իմանալով նրա կեղծ մահվան ու գաղտնի թաքստավայրի մասին... գնացել ու ազատել նրան իր հորից և թե ինչպես է օգտագործել նրան՝ Հարրիին իր ծեռքը զցելու համար: Նրա ծրագիրը հաջողվել է, ասուն եմ քեզ: Քրաուչն օգնել է Վոլդեմորթին վերադառնալ:

— Ինձ նայի՛ր, Դամբլդոր, — ասաց Ֆաջը, և Հարրին գերազուն զարմանքով մի ժպիտ տեսավ նրա դեմքին, — դու... դու լուրջ չե՞ս հավատում դրան: Գիտես-թե-ովը... վերադարձե՞լ է... Հերիք է, հերի՛ք...

Անշուշտ Քրառուզը կարող էր իր երևակայության մեջ հավատացած լինել, որ գործում է Գիտես-թե-ում հրամաններով... բայց նրա նման մտագարի ասածը լուրջ ընդունե՞լ, Դա՛մբլդոր...

— Այս գիշեր, երբ Հարրին ձեռքը դրել է Եռամարտի Գավաթին, նա տեղափոխվել է ուղիղ Վոլդեմորթի մոտ, — հաստատուն ասաց Դամբլդորը:

— Նա տեսել է Լորդ Վոլդեմորթի վերածնունդը: Ես ամեն ինչ կբացատրեմ քեզ, եթե հիմա ինձ հետ գաս իմ աշխատասենյակը:

Դամբլդորը հայացքը բարձրացրեց Հարրիի վրա և տեսավ, որ նա արթուն է, բայց գլուխը թափ տվեց ու ասաց.

— Ես չեմ կարող թույլ տալ քեզ, որ այսօր հարցաքննես Հարրիին:

Ֆաջի տարօրինակ ժայտը չանհետացավ: Նա նույնպես նայեց Հարրիին, հետո կրկին Դամբլդորին և ասաց.

— Դու... ըըմ... այս հարցում պատրաստ ես հավատալ Հարրիի խոսքի՞ն, Դամբլդո՞ր:

Մի պահ լռություն տիրեց, որը խախտեց Սիրիուսի մռնչոցը: Նրա ծոծրակի մորթին վեր էր ցցվել, և նա ժանիքները բացած գռմում էր ֆաջի վրա:

— Իհարկե, ես հավատում եմ Հարրիին, — ասաց Դամբլդորը: Նրա աչքերից արդեն կրակ էր թափվում: — Ես լսեցի Քրառուի խոստովանությունը և ես լսեցի Հարրիի գեկույցը այն ամենի մասին, ինչը տեղի էր ունեցել սկսած այն պահից, երբ նա ձեռքը դրել էր Եռամարտի Գավաթի վրա: Երկու պատմությունները մեկը մյուսի տրամաբանական շարունակությունն են: Նրանք բացատրում են այն ամենը, ինչը կատարվել է անցյալ ամառ Բերբա Ջորկինսի անհետանալուց հետո:

Տարօրինակ ժայտը դեռ ֆաջի դեմքին էր: Կրկին մինչև պատասխանելը նա նայեց Հարրիին:

— Դու պատրաստ ես հավատալ, որ Լորդ Վոլդեմորթը վերադարձել է, վստահելով մի խելագար մարդասպանի և մի... տղայի խոսքերին, ով... լա՛վ...

Ֆաջը մի հայացք էլ նետեց Հարրիի վրա, և Հարրին հանկարծ հասկացավ:

— Դուք կարդացել եք Ոխտա Սքիթերի գրածները, պարոն Ֆա՛ջ, — շատ հանգիստ ասաց նա:

Ոոնը, Հերմիոնան, տիկին Ուիզլին և Բիլը տեղներից վեր թռան: Ոչ մեկը չէր կրահել, որ Հարրին արթուն է:

Ֆաջը թեթևակի կարմրեց, բայց նրա դեմքին մի շատ համառ ու անհանդուրժող արտահայտություն հայտնվեց:

— Իսկ եթե կարդացել եմ, — ասաց նա՝ նայելով Դամբլդորին, — իսկ եթե ես բացահայտել եմ, որ դու գաղտնի ես պահել տղայի մասին որոշ կարևոր հանգամանքներ... Ծահմարաշու՞րթ... Հա՞... Եվ տարօրինակ նոպաներ է ունենում ամեն քայլափոխին... Կասեք այդպես չէ՞...

— Ենթադրում եմ, որ նկատի ունես այն ցավերը, որոնք Հարրին ունենում է կապված իր սպիի հետ, — շատ սառն ասաց Դամբլդորը:

— Ուրեմն դու ընդունու՞մ ես, որ տղան պարբերաբար ցավեր է ունենում, — արագ ասաց Ֆաջը: — Գլխացավե՞ր... Մղձավանջնե՞ր... Հնարավոր է... հալուցինացիանե՞ր...

— Ինձ լսի՛ր, Կորնի՛լիուս, — ասաց Դամբլդոր՝ մի քայլ անելով դեպի Ֆաջը, և կրկին ասես այնպիսի հզորություն ճառագելով, ինչպիսին Հարրին զգացել էր այն պահին, երբ Դամբլդոր կաթվածահար արեց Քրաուչին: — Հարրին նույնքան առողջ է ու ողջամիտ, որքան ես կամ դու: Ճակատի այդ սպին չի վնասել նրա մտավոր կարողությունները: Ես հավատացած եմ, որ այն ցավում է այն պահերին, երբ Լորդ Վոլդեմորթը մոտ է, կամ առավել վտանգավոր:

Ֆաջը կես քայլ հետ էր գնացել Դամբլդորից, բայց նրա դեմքի համառությունը կես կաթիլ անգամ չէր նվազել:

— Ների՛ր ինձ, Դամբլդոր, բայց ես չեմ լսել, որ անեծքից մնացած սպին երբեք տագնապի ազդանշանի դեր խաղա...

— Լսե՛ք ինձ, ես տեսա ինչպես վերականգնվեց Վոլդեմորթը, — այլս չդիմանալով գոռաց Հարրին: Նա փորձեց դուրս գալ անկողնուց, բայց տիկին Ուիզլին նրան ուժով հետ պահեց: — Ես տեսա նրա մոտ վերադարձած մահակերներին: Ես կարող եմ տալ բոլոր նրանց անունները, ովքեր եկան նրա կանչով... Լու՛ցիուս Մա՛լֆոյը...

Սնեյփը հանկարծ մի անորոշ շարժում կատարեց, բայց երբ Հարրին նայեց նրան, Սնեյփի աչքերը հետ նետվեցին Ֆաջի վրա:

— Մալֆոյն արդարացվել է, — ասաց Ֆաջը, տեսանելիորեն ցնցվելով,
— նա մի շատ հին տոհմիկ ընտանիքի ներկայացուցիչ է...
նվիրատվություններ է անում ամեն հարմար առիթով:

— Մաքնե՛յրը... — շարունակեց Հարրին:

— Նույնպես արդարացվել է: Ներկայում աշխատում է
Նախարարությունում:

— Էյ՛վերին... Նո՛թը... Քրե՛բը... Գո՛յլը...

— Դու ընդամենը կրկնում ես այն անունները, ում տասներեք տարի
առաջ մեղադրել են մահակեր լինելու մեջ, — բարկացած ասաց Ֆաջը: —
Դու կարող էիր այդ անունները գտնել հին դատավարությունների
արձանագրություններում: Աստծո սիրուն, Դա՛մբլդոր... Անցած տարվա
վերջում էլ տղան ցնորված պատմություններ էր պատմում... Հինա նրա
հորինած հեքիաթներն ուղղակի ավելի ու ավելի բարձրագոչ են դառնուն,
իսկ դու դրանք դեռ հալած յուղի տեղ ես ընդունում... Տղան կարող է խոսել
օձերի հետ, Դա՛մբլդոր, և այդքանից հետո դու դեռ կարծում ես, որ նրան
կարելի է վստահել:

— Ապու՛շ... — այլևս չփառական գոռաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, —
Սեդրիկ Դիգորին, պարոն Քրաուչը... Այդ մահերը ցնորված մտագարի
պատահական զոհերը չեն:

— Ես դրա հակառակն ապացուցող ոչ մի փաստարկ չեմ տեսնում, — ի
պատասխան գոռաց Ֆաջը, նույնպիսի կատաղությամբ և գրեթե կապտած
դեմքով: — Ինչպես տեսնում եմ, բոլորդ հաստատ որոշել եք այնպիսի
խուճապ բարձրացնել, որը կապակայունացնի և կոչնչացնի երկրում տիրող
այն կարգուկանոնը, որի համար աշխատել ենք տասներեք տարի:

Հարրին ականջներին չեր հավատում: Նա միշտ այն կարծիքին էր, որ
Ֆաջը շատ բարեսիրտ մարդ է, մի քիչ մեծամիտ, մի քիչ ցուցանոլ, բայց
իրականում շատ բարեսիրտ: Բայց հիմա նրա առջև կանգնած էր մի
կարծիկ, բարկացած դյութ, որն ուղղակի համառությունից կուրացած
իրաժարվում էր հավատալ Վոլդեմորթի վերականգնան փաստին, որպեսզի
ստիպված չլինի ընդունել իր հարմարավետ ու բարեկեցիկ առօրեական
իրականության խախտման հեռանկարը:

— Վոլդեմորթը վերադարձել է, — կրկնեց Դամբլդոր, — եթե դու
խիզախություն ունենաս այդ փաստն անմիջապես ընդունել, Ֆա՛ջ, և

համապատասխան միջոցներ ձեռնարկես, մենք դեռ կկարողանանք փրկել իրավիճակը: Առաջին և ամենակարևոր քայլը պետք է լինի Ազգաբանը ազրայելների հսկողությունից վերցնելը...

— Ինչպիսի հիմարություն, — կրկին գոռաց Ֆաջը, — հեռացնել ազրայելներին... Ինձ իմ աթոռից ցած կգլորեն, եթե միայն համարձակվեմ նման բան առաջարկել: Մեր բնակչության կեսը հանգիստ քնում է միայն որովհետև գիտի, որ ազրայելները պաշտպանում են Ազգաբանը:

— Սակայն բնակչության մյուս կեսը շատ ավելի անհանգիստ է քնում, իենց այն մտքից, Կորնի՛լիուս, որ դու Լորդ Վոլդեմորթի ամենավտանգավոր կողմնակիցներին հանձնել ես իենց այն արարածների հսկողությանը, ովքեր կմիանան նրան նույն վայրկյանին, երբ նա դիմի նրանց, — ասաց Դամբլդորը: — Նրանք քեզ հավատարիմ չեն մնա, Ֆա՛ջ... Վոլդեմորթը շատ ավելին կարող է առաջարկել նրանց որպես իշխանություն և վայելք, քան դու: Երբ ազրայելներն ու իին կողմնակիցները լինեն նրա կողքին, դու ոչինչ չես կարողանա անել, որպեսզի թույլ չտաս նրան վերականգնել այն իշխանությունը, որը նա ուներ տասներեք տարի առաջ:

Ֆաջը անձայն բացում-փակում էր բերանը և, ասես բառեր չեր գտնում, որպեսզի արտահայտեր իր բարկությունը:

— Երկրորդ քայլդ պետք է լինի, անմիջապես հսկաների մոտ դեսպաններ ուղարկելը, — շարունակեց Դամբլդորը:

— Դեսպաններ հսկաների մո՞տ, — ծղրտաց Ֆաջը՝ կրկին վերականգնելով խոսելու ունակությունը:

— Պետք է բարեկամության ձեռք մեկնես նրանց իենց հիմա, քանի դեռ ուշ չէ, — ասաց Դամբլդորը, — այլապես Վոլդեմորթն ինքը կհամոզի նրանց, ինչպես արել է առաջ, իբր բոլոր հրաշագործներից միայն ինքն է պատրաստ պաշտպանել հսկաների իրավունքներն ու վերադարձնել նրանց ազատությունը:

— Դու... դու լուրջ չես խոսում, — արտաշնչեց Ֆաջը՝ գլուխն օրորելով և հետ-հետ գնալով Դամբլդորից: — Եթե հրաշագործական հասարակության մտքովն անգամ անցնի, որ ես բանակցում եմ հսկաների հետ... Մարդիկ ատում են նրանց, Դամբլդոր... Դա կլինի իմ կարիերայի վերջը...

— Դու կուրացել ես, — ասաց Դամբլդորը, արդեն ձայնը բարձրացնելով, գրեթե նյութական շոշափելի հզորության լուսապսակով և կրկին

փայլեցնելով աչքերը, — դու կուրացել ես պաշտոնիդ նկատմամբ տածածդ սիրուց, Կորնիլիուս: Դու չափազանց մեծ արժեք ես տալիս և միշտ ես արժեվորել, այսպես կոչված, «արյան մաքրությունը»: Դու չես կարողանում հասկանալ, որ կարևորն այն չէ, թե մարդն ումից է ծնվել, կարևորն այն է, թե հասունանալով նրանից ինչ է ստացվում: Բո ազրայելը քիչ առաջ ոչնչացրեց հնագույն տոհմիկ հրաշագործ ընտանիքներից մեկի վերջին ժառանգին... Բայց դու չես տեսնում, թե այդ մարդն ինչի էր վերածել իր սեփական կյանքը... Լսի՞ր ինձ... Արա՛ այն, ինչ ես քեզ առաջարկեցի, և մարդիկ քեզ կիշեն, պաշտոնով, թե առանց պաշտոնի, կիշեն քեզ որպես Հրաշագործության երբեկ եղած ամենախիզախ ու իմաստուն նախարարներից մեկին... Եթե ոչինչ չանես, պատմությունը քեզ կիշի որպես այն մարդուն, որը մի կողմ քաշվեց և երկրորդ հնարավորությունը տվեց Վոլդեմորթին, որպեսզի նա ոչնչացնի այն աշխարհը, որը մենք փորձում էինք պաշտպանել:

— Խելագա՛ր է, — շշնջաց ֆաջը շարունակելով հետ-հետ քայլել, — լրիվ ցնորվա՛ծ է...

Հետո լրություն տիրեց: Մադամ Պոմֆրին սառած կանգնած էր Հարրիի մահճակալի ոտքերի մոտ, ծեռքը սեղմած բերանին: Տիկին Ուիզլին դեռ կանգնած էր Հարրիի գլխավերևում, ծեռքը դրաց նրա ուսին, որպեսզի նա տեղից վեր չկենա: Բիլը, Ոոնը և Հերմիոնան անթարթ նայում էին ֆաջին:

— Եթե այս ամենի վրա աչք փակելու մտադրությունդ սրանով չափարտվի, Կորնիլիուս, — ասաց Դամբլդորը, — ուրեմն մենք հասել ենք ճամփաբաժանի: Դու կգործես այնպես, ինչպես ճիշտ ես գտնում: Իսկ ես... Ես կգործեմ այնպես, ինչպես ես եմ ճիշտ գտնում:

Դամբլդորի ձայնը սպառնալիքի ոչ մի ելեկ անգամ չէր պարունակում: Այն ինչեց որպես մի վստահ հայտարարություն, բայց ֆաջն այնպես արձագանքեց, ասես Դամբլդորն իր վրա էր հարձակվում հարվածելու համար պատրաստ բռնած կախարդական փայտիկով:

— Իսկ իիմա ինձ լսի՛ր, Դա՛մբլդոր, — ասաց նա՝ սպառնալից թափ տալով մատը, — Ես քեզ միշտ ազատ գործելու հնարավորություն եմ տվել: Ես քեզ միշտ շատ հարգել եմ: Հնարավոր է, որ համաձայն չեմ եղել քո մի շարք որոշումների հետ, բայց լսել եմ: Դժվար թե շատերին գտնես, ովքեր թույլ կտային քեզ դարձվոր մարդագայլին որպես դասատու վարձել

դպրոցում, կամ Հագրիդի նման մեկին պահել ուսանողների կողքին, կամ ինքնուրույն որոշել, թե ինչ ես սովորեցնում ուսանողներին, առանց հաշվի առնելու Նախարարության կարծիքը, բայց եթե դու պատրաստվում ես գործել իմ դեմ...

— Միակ անձնավորությունը, ում դեմ ես պատրաստ եմ գործել, — ասաց Դամբլդորը, — Լորդ Վոլդեմորթն է: Եթե դու դեմ ես նրան, ուրեմն մենք, Կորնիլիուս, նույն կողմից ենք:

Կարծես Ֆաջը պատասխան չգտավ այդ դրույթին: Նա տեղում կանգնած հետ ու առաջ ճոճվեց իր փոքր ոտքերի վրա և ձեռքի մեջ պտտեց իր գլանագլխարկը:

Վերջապես նա ասաց, սակայն ծայնի մեջ հաշտեցման որոշակի ելեկջով.

— Նա չի կարող վերադարձած լինել, Դամբլդոր... Նա ուղղակի չի կարող...

Սնեյփն առաջ քայլեց, անցավ Դամբլդորի կողքով՝ վեր ծալելով իր պարեգոտի թևքը: Նա առաջ մեկնեց իր ձեռքը և բազուկի ներսի մաշկը ցույց տվեց Ֆաջին, որը նկատելիորեն այլայլվելով ցնցվեց ու հետ քայլեց:

— Տեսե՞ք, — խռպոտ ծայնով ասաց Սնեյփը, — տեսե՞ք... Սև նշանը... Ճիշտ է, այս պահին այնքան հստակ չէ, որքան մեկ ժամ առաջ էր, երբ ածուխի պես սև էր ու այրում էր անտանելի ցավով, բայց կարող եք հստակ տեսնել այն: Յուրաքանչյուր մահակեր կրում է այս նշանը, որն արված է անձամբ Սև Լորդի ձեռքով: Դա մահակերներին մյուսներից տարբերելու եղանակն էր, և մեզ նրա մոտ կանչելու ամենաարագ միջոցը: Երբ նա մատը դնում էր որևէ մահակերի նշանի վրա, մենք, որտեղ էլ լինեինք պետք է վայրկենապես ապաերևութեինք ու երևութեինք նրա կողքին: Ամբողջ տարին այս նշանը օրեցօր ավելի ու ավելի հստակ էր դառնում: Կարկարոֆինը՝ նույնպես: Չեր կարծիքով Կարկարոֆն ինչու՞ փախավ այս գիշեր: Մենք երկուսս էլ զգում էինք Նշանի այրումը: Մենք երկուսս էլ գիտեինք, որ նա վերադարձել է: Կարկարոֆը վախենում է Սև Լորդի վրեժից: Նա չափազանց շատ թվով հավատարիմ մահակերների է մատնել, որպեսզի չվախենար վերադառնալ Սև միաբանության մեջ:

Ֆաջը հետ քայլեց Սնեյփից: Նա դեռ օրորում էր գլուխը: Նա կարծես չեր հավատացել Սնեյփի ասած և ոչ մի խոսքին: Նա անթարթ հայացքով,

ակնհայտ խորշանքով նայեց Սնեյփի մաշկին դաջված այլանդակ նշանին, հետո նայեց Դամբլդորին ու շշնջաց.

— Ես չգիտեմ, թե դու և քո դասախոսական անձնակազմն ինչ խաղեր եք խաղում, Դամբլդոր, բայց ես արդեն բավականին շատ բան լսեցի: Ես այլևս ավելացնելու ոչինչ չունեմ: Ես կկապվեմ քեզ հետ վաղը, Դամբլդոր, դպրոցի հետագա կառավարման հարցերը քննարկելու համար: Հիմա ես պետք է վերադառնամ Նախարարություն:

Նա գրեթե հասել էր դօանը, երբ կանգ առավ, արագ շրջվեց ու հետ քայլեց հիվանդանոցային սրահով դեպի Հարրիի մահճակալն ու կանգնեց նրա կողքին:

— Մրցամարտի պարզեց, — կարծ ասաց նա և գրպանից հանելով ոսկյա մետաղադրամներով մի մեծ տոպրակ՝ զցեց Հարրիի մահճակալի կողքին փոքր սեղանի վրա: — Մեկ հազար գալեոն: Պետք է պարզեատրման արարողություն լիներ, բայց նման հանգամանքներում...

Նա գլխին դրեց իր գլանագլխարկը և դուրս եկավ սենյակից իր հետևից շրխկոցով փակելով դուռը: Այն պահին, երբ նա անհետացավ, Դամբլդորը շրջվեց ու նայեց Հարրիի մահճակալի շուրջը հավաքված մարդկանց:

— Մենք շտապ անելիքներ ունենք, — ասաց նա, — Մո՛լի... ես Ճի՞շտ եմ մտածում, որ կարող եմ քեզ ու Արթուրին ինձ կողմնակից համարել...

— Անշու՛շտ կարող ես, — ասաց տիկին Ուիզլին: Նույնիսկ նրա շրթունքներն էին սպիտակել, բայց նա շատ վճռական տեսք ուներ: — Արթուրը շատ լավ է ճանաչում, թե ինչ պտուղ է ֆաջը: Այս բոլոր տարիներին Արթուրին Նախարարությունում առաջընթացից հետ է պահել միայն նրա համակրանքը մագլների նկատմամբ: Ֆաջի կարծիքով նա զուրկ է հրաշագործական ինքնասիրությունից:

— Ուրեմն ես պետք է մի նամակ ուղարկեմ նրան, — ասաց Դամբլդորը: — Մենք պետք է անմիջապես տեղեկացնենք բոլոր նրանց, ովքեր կընդունեն Ճշմարտությունը, իսկ Արթուրի ներկայիս պաշտոնը Նախարարությունում նրան հնարավորություն է տալիս կապել բոլոր նրանց հետ, ովքեր Կորնիլիուսի պես կարձատես չեն:

— Ես ինքս կգնամ հայրիկի մոտ, — ասաց Բիլը՝ ոտքի կանգնելով, — ես հենց հիմա կգնամ:

— Գերազանց է, — ասաց Դամբլդորը: — Պատմի՞ր նրան, թե ինչ է տեղի ունեցել այստեղ: Ասա՝ նրան, որ ես անձանք կկապվեմ նրա հետ շատ շուտով: Սակայն նա պետք է շատ զգույշ լինի: Եթե Ֆաջը մտածի, որ ես խառնվում եմ Նախարարության գործերին...

— Հանգիստ եղե՛ք, — ասաց Բիլը:

Նա ձեռքը դրեց Հարրիի ուսին, համբուրեց իր մայրիկի այտը, ուսերին գցեց թիկնոցն ու արագ քայլերով դուրս եկավ սենյակից:

— Մինե՛րվա, — ասաց Դամբլդոր՝ դիմելով արոֆեսոր ՄըքԳոնագալին, — գտի՞ր Հազրիդին և ասա, որ ես հնարավորինս շուտ ուզում եմ տեսնել նրան իմ աշխատասենյակում: Նաև... եթե նա իհարկե կիամածայնի գալ... ինձ մոտ իրավիրիր մադամ Մաքսիմին:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը գլխով արեց ու դուրս եկավ առանց մի բառ իսկ ասելու:

— Փո՛փի, — ասաց Դամբլդոր մադամ Պոմֆրիին, — խնդրում եմ, իջի՛ր պրոֆեսոր Մուտիի աշխատասենյակը, որտեղ կգտնես ծայրահեղ վիատության վիճակում գտնվող Վինքի անունով մի տնային դովլաթի: Խնդրում եմ, արա՝ ինչ կարող ես նրա համար և երբ հանգստացնես, իետ ուղեկցիր նրան խոհանոց: Կարծում եմ Պոբին կիոզա նրա համար:

— Լավ... շատ լավ... — ասաց մադամ Պոմֆրին ցնցված տեսքով և նույնպես դուրս եկավ սրահից:

Դամբլդոր նայեց մինչև դուռը փակվեց, և մադամ Պոմֆրիի քայլերը մարեցին, հետո միայն կրկին խոսեց:

— Իսկ իիմա, — ասաց նա, — ժամանակն է, որպեսզի մեզնից երկուսը ձանաչեն մինյանց իսկական ինքնությունը: Սի՛րիուս... խնդրում եմ, ընդունի՛ր քո կերպը:

Մեծ սև շունը նայեց Դամբլդորին, հետ մեկ վայրկյանում մարդկային տեսք ստացավ:

Տիկին Ուիզլին ճշաց ու հետ թռավ մահճակալի մոտից:

— Սի՛րիուս Բլե՛ք, — ճշաց նա մատը ցցելով Սիրիուսը վրա:

— Մա՛մ, հանգստացի՛ր, — գոռաց Ունը, — ամեն ինչ կարգին է:

Սնեյփը ո՛չ գոռաց, ո՛չ էլ հետ ցատկեց, բայց նրա դեմքին կատաղության ու սարսափի խառն արտահայտություն հայտնվեց:

— Նա՛... — մօնչաց նա հայացքը գամելով Սիրիուսի վրա, որի դեմքը համազոր հակակրանք էր արտահայտում, — նա ի՞նչ է անում այստեղ:

— Նա եկել է իմ հրավերքով, — ասաց Դամբլդոր՝ նայելով յուրաքանչյուրին, — ինչպես և դու, Սեվերուս: Ես Վստահում եմ երկուսիդ: Ժամանակն է, որպեսզի մոռանաք ձեր հին անհամաձայնությունները, և սկսեք Վստահել մեկմեկու:

Հարրին մտածեց, որ Դամբլդորի ուզածը հրաշքից էլ շատ է: Սիրիուսն ու Սնեյփը միմյանցից աչք չեին կտրում ծայրահեղ ատելության ու նողկանքի արտահայտությամբ:

— Ես կարծում եմ, որ առաջին հերթին, — մի փոքր անհամբերությամբ ասաց Դամբլդոր, — բացահայտ թշնամանքից հրաժարվելով, դուք պետք է միմյանց ձեռք սեղմեք: Հիմա դուք երկուսդ էլ նույն կողմից եք: Ժամանակ չկա, և եթե մենք մեր սակավաթիվ ուժերով, ովքեր գիտեն Ճշմարտությունը, չմիաբանվենք, բոլորս կկործանվենք:

Շատ դանդաղ... բայց դեռ կայծակներ շանթելով միմյանց վրա և, միևնույն է, միայն ամենավատը ցանկալով միմյանց... Սիրիուսն ու Սնեյփը մոտեցան ու միմյանց ձեռք սեղմեցին և շատ արագ հետ քաշեցին ձեռքերը:

— Պարտավոր եք մոռանալ անցածն ու համակերպել միմյանց հետ, — ասաց Դամբլդոր՝ կրկին քայլելով նրանց միջև: — Իսկ հիմա ես գործ ունեմ յուրաքնաչյուրիդ համար: Ֆաջի վերաբերմունքը, թեև անակնկալ չէր, բայց փոխում է ամեն ինչ: Սի՛րիուս, դու պետք է անմիջապես ձանապարհ ընկնես: Դու պետք է զգուշացնես Ռեմուս Լուայինին, Արաբելլա Ֆիգին, Մանդանգուս Ֆլեթչերին... բոլոր մերոնց: Սիառժամանակ թաքնված մնա Լուայինի մոտ: Ես քեզ հետ այնտեղ կկապվեմ:

— Բայց... — ասաց Հարրին:

Նա անչափ ուզում էր, որպեսզի Սիրիուսը մնար: Նա չէր ուզում կրկին այդքան շուտ հրաժեշտ տալ նրան:

— Մենք շատ շուտով կտեսնվենք, Հա՛րի, — ասաց Սիրիուսը՝ շրջվելով դեպի Հարրին, — խոստանում եմ: Բայց ես պետք է անեմ ինչ կարող եմ, հասկանում ես ինձ, չէ՞:

— Հա՛, — ասաց Հարրին, — հա... իհարկե, հասկանում եմ:

Սիրիուսն արագ բռնեց Հարրիի ձեռքը, զլխով արեց Դամբլդորին, կրկին կերպափոխվեց սև շան ու վազեց դեպի դուռը, որի բռնակը բացեց թաթով։ Նա նույնպես հեռացավ։

— Մեվե՛րուս, — ասաց Դամբլդոր՝ դիմելով Սնեյփին, — դու գիտես, թե ինչ եմ պատրաստվում խնդրել քեզ։ Եթե պատրաստ ես… եթե գտնում ես, որ պատրաստ ես…

— Ես պատրաստ եմ, — ասաց Սնեյփը։

Նա սովորականից քիչ ավելի գունատ էր, և նրա սառը սև աչքերը տարօրինակ փայլ էին ձառագում։

— Ուրեմն, հաջողություն քեզ, — ասաց Դամբլդոր և նույնիսկ որոշակի իհացմունքով նայեց ինչպես Սնեյփն անձայն դուրս եկավ սենյակից Սիրիուսի հետևից։

Մի քանի րոպե անցավ մինչև Դամբլդոր կրկին խոսեց։

— Ես պետք է ցած իջնեմ, — վերջապես ասաց նա, — ես պետք է տեսնեմ Դիգորիի ծնողներին։ Հա՛րի… խմի՛ր էլեքսիրի մնացած մասն ու քնի՛ր։ Մենք ավելի ուշ կրկին կհանդիպենք։

Հարրին հետ ընկավ բարձերին, երբ Դամբլդոր նույնպես դուրս եկավ սենյակից։ Հերմիոնան, Ռոնը և տիկին Ուիզլին լուր նայում էին նրան։ Երկար ժամանակ ոչ մեկը ոչինչ չասաց։

— Լավ կանես խմես էլեքսիրի մնացած մասը, Հա՛րի, — վերջապես ասաց տիկին Ուիզլին։ Չեռքը մեկնելով դեպի գավաթը, նա դիպավ փոքրիկ սեղանին դրված ոսկու տոպրակին։ — Քեզ պետք է երկար ու խոր քնել։ Փորձի՛ր միառժամանակ մի լրիվ ուրիշ բանի մասին մտածել… Մտածի՛ր օրինակ, թե ինչեր ես գնելու քո հաղթած ոսկիով։

— Ինձ պետք չէ այդ ոսկին, — ասաց Հարրին արտահայտությունից գուրկ ծայնով։ — Դու՛ք վերցրեք այն։ Ես չպետք է ստանայի այդ ոսկին։ Այն պետք է Սեղրիկը ստանար։

Այն, ինչի դեմ նա պայքարում էր լաբիրինթոսից դուրս գալու պահից ի վեր, սպառնում էր վերջապես հաղթել իրեն։ Նա արդեն չէր կարողանում ազատվել աչքերի անկյուններն անդադար այրող զգացումից։ Հարրին արագ թարթեց ու հայացքը գամեց առաստաղին։

— Դա քո մեղքը չէր, Հա՛րի, — շշնչաց տիկին Ուիզլին։

— Ես նրան ասացի, որ ինձ հետ միաժամանակ բռնի Գավաթից, — ասաց Հարրին:

Այրող զգացումն արդեն նաև կոկորդում էր: Նրա միակ ցանկությունն այդ պահին այն էր, որ Ռոնը իրեն չնայի:

Տիկին Ռիգլին հետ դրեց էլեքսիրով գավաթը փոքր սեղանին, առաջ թեքվեց ու գրկեց Հարրիին: Նա չէր հիշում, որ իրեն երբեւ այդպես որևէ մեկը գրկած լիներ, մայրիկի պես: Այդ գիշեր նրա բոլոր տեսածները հանկարծ իրենց ամբողջ ծանրությամբ խուժեցին նրա վրա հենց այն պահին, երբ տիկին Ռիգլին սեղմեց նրան իր կրծքին: Մոր դեմքը, իոր ձայնը, գերեզմանոցում անկենդան ընկած Սեդրիկը, ամեն ինչը սկսեց խելագարացնող արագությամբ պտտվել նրա գլխում: Հարրին այլայլվեց, անտանելի հոգեկան ցավից ու կսկիծից՝ ամեն գնով ձգտելով զսպել թշվառության ճիշը, որն անզուսպ ձգտում էր դուրս ժայթքել նրա կոկորդից:

Հանկարծ մի շատ ուժեղ թրխկոց լսվեց, և տիկին Ռիգլին ու Հարրին ցնցվելով բաժանվեցին: Հերմիոնան կանգնած էր պատուհանի մոտ և բռունցքի մեջ ամուր բռնած ինչ-որ բան էր պահում:

— Ներեցե՞ք, — շշնջաց նա:

— Էլեքսիրոդ մինչև վերջ խմիր, Հա՛րրի, — արագ հիշեցրեց տիկին Ռիգլին՝ աչքերը սրբելով ափի հակառակ կողմով:

Հարրին միանգամից կուլ տվեց բաժակի պարունակությունը: Ազդեցությունը ակնթարթային եղավ: Աներազ քնի ծանր անդիմադրելի ալիքները պարուրեցին նրան ու հետ գամեցին բարձերին: Այլևս ոչ մի միտք չէր մնացել նրա գլխում:

Ճաշ

Գլուխ 37. Սկիզբ

Երբ նոյնիսկ մեկ ամիս անց Հարրին հետ էր նայում այդ օրերին, նա գրեթե ոչինչ չէր հիշում Մրցամարտի վերջին փորձությանը հաջորդած մի քանի օրերից: Այնպիսի տպավորություն էր, ասես նախորդ օրերին կատարվածն արդեն չափազանց շատ էր եղել նրա համար, որպեսզի նա մտապահեր նաև հաջորդ օրերի իրադարձությունները: Նրա հիշողություններն իրոք չափազանց ցավոտ էին: Ամենավատը, թերևս հանդիպումն էր Դիգորիների հետ, որը տեղի ունեցավ հաջորդ առավոտյան:

Նրանք իրեն չին մեղադրում կատարվածի համար, ընդհակառակը, երկուսն էլ շնորհակալություն հայտնեցին, որ նա հետ էր բերել Սեղրիկի մարմինը: Պարոն Դիգորին անդադար հեկեկում էր գրեթե ամբողջ զրոյցի ժամանակ: Տիկին Դիգորիի վիշտը կարծես արցունքներից անդին էր:

— Նա գրեթե չի հասցրել տառապել, — ասաց նա, երբ Հարրին պատմեց, թե ինչպես մահացավ Սեղրիկը, — ի վերջո, Ա'մոս... նա մահացավ, երբ արդեն հաղթել էր Մրցամարտում: Նա պետք է, որ շատ երջանիկ լիներ այդ պահին:

Երբ նրանք արդեն ոտքի էին կանգնել նա վերից վար նայեց Հարրիին ու ասաց.

— Զգույշ եղի՛ր, հաջողություն քեզ:

Հարրին ճանկեց իր մահճակալի կողքին սեղանին դրված ուկով տոպրակը:

— Վերցրե՛ք սա, — կամացուկ ասաց նա Սեղրիկի մայրիկին: — Սա պետք է Սեղրիկը ստանար: Նա առաջինն էր տեղ հասել... Վերցրե՛ք սա...

Բայց Սեղրիկի մայրը հետ քաշվեց Հարրիից:

— Oh, ո՞չ, դա քոնն է, սիրելի՛ս... Մենք չենք կարող... Պահի՛ր քեզ դա...

Հարրին վերադարձավ Գրիֆինդորի աշտարակը միայն հաջորդ երեկոյան: Այն ամենից ինչ Հերմիոնան ու Ռոնը պատմել էին նրան, նա արդեն գիտեր, որ Դամբլդորը խոսել էր ամբողջ դպրոցի հետ այդ առավոտ նախաձաշի ժամին: Նա ընդամենը բոլորին խնդրել էր, որ Հարրիին հանգիստ թողնեն, որ ոչ ոք նրան հարցեր չտա, կամ գլուխը չտանի

խնդրելով պատմել, թե ինչ է կատարվել լաբիրինթոսում: Շատերը, ինչպես նա նկատեց, խուսափում էին նրանից միջանցքներում և աչքերը փախցնում նրա հայացքից: Շատերը ձեռքերով բերանները փակելով ինչ-որ բան էին փսխում միմյանց: Նա գլխի էր ընկնում, որ շատերը հավատացել էին իր մասին Ոիտա Սքիթերի գրած հոդվածին և համոզված էին, որ ինքն ընկնավոր է և ամենայն հավանականությամբ նաև վտանգավոր: Գուցե նրանք իրենց սեփական վարկածներն էին մշակում Սեղրիկի մահվան մասին: Նա նաև հայտնաբերեց, որ դա իրեն բոլորովին չէր մտահոգում: Նա իրեն լավ էր զգում միայն երբ Ունի ու Հերմիոնայի հետ էր, իսկ նրանք լրիվ ուրիշ բաների մասին էին խոսում, կամ թողնում էին, որ լուռ նստած մնա, մինչ իրենք շախմատ էին խաղում: Հարրին այնպիսի զգացում ուներ, ասես իրենք երեքով այնպիսի փոխըմբռնման վիճակի էին հասել, որ բառերի կարիք էլ չունեն միմյանց հասկանալու համար: Նրանցից յուրաքանչյուրը կարծես լուռ սպասում էր մի նշանի, մի խոսքի այն մասին, թե ինչ էր կատարվում Հոգվարթսից դուրս... և անհմաստ էր կռահումներ կամ ենթադրություններ անել գալիքի մասին, քանի դեռ հաստատ ոչինչ չգիտեին: Միակ դեպքը, երբ նրանք անդրադարձան այդ թեմային, երբ Ունը պատմեց Հարրիին տիկին Ուիզլիի և Դամբլդորի հանդիպման մասին:

— Մայրիկը գնացել էր, որ հարցնի նրան արդյոք կարող է քեզ այստեղից ուղիղ մեր տուն տանել արձակուրդներին, — ասաց նա, — բայց Դամբլդորն ուզում է, որ դու նախ գնաս Դարզլիների մոտ, առնվազն սկզբում:

— Ինչու՞ — ասաց Հարրին:

— Նա ասաց, որ Դամբլդորը դրա համար իր հիմնավոր պատճառներն ունի, — ասաց Ունը՝ մռայլ թափահարելով գլուխը: Ենթադրում եմ, որ մենք կարող ենք վստահել նրան:

Միակ անձնավորությունը, որի հետ՝ Ունից ու Հերմիոնայից բացի Հարրին կարող էր խոսել, դա Հագրիդն էր: Քանի որ Ինքնապաշտպանություն սև ուժերից դասի ուսուցիչ այլևս չկար, նրանք այդ ժամերին ազատ էին լինում: Ուստի հինգշաբթի կեսօրից հետո Ինքնապաշտպանություն սև ուժերից դասի փոխարեն գնացին այցելելու Հագրիդին նրա խրճիթում: Օրը պայծառ էր ու արևոտ: Ժամիքը դուրս թռավ խրճիթի բաց դռնից, երբ մոտեցան և, հաշալով ու պոչը երջանիկ թափ տալով, վագեց նրանց ընդառաջ:

— Ո՞վ է, — ձայն տվեց Հագրիդը՝ նույնպես դուրս գալով դռնից, — Հա՛րի...

Հագրիդը նրանց ընդառաջ դուրս եկավ, գրկեց Հարրիին ու մի ձեռքով սեղմեց իր կրծքին, հետո մազերը խառնշտեց ու ասաց.

— Ինչ լավ է, որ տեսնում եմ քեզ, բարեկա՞մս: Ինչ լավ է, որ եկար:

Մտնելով Հագրիդի խրճիթը՝ կրակի մոտ դրված փայտյա սեղանին նրանք դույլաչափ երկու գավաթ ու ափսե տեսան:

— Օլիմպիայի հետ մի գավաթ թեյ խմեցինք, — ասաց Հագրիդը, — հենց նոր գնաց:

— Ու՞մ, — հետաքրքրված հարցրեց Ռոնը:

— Մադամ Մաքսիմի, անշու՛շտ, — ասաց Հագրիդը:

— Ուրեմն հաշտվել եք, հա՞յ, հիմա արդեն լա՞վ եք, — ասաց Ռոնը:

— Չգիտեմ, թե ինչի մասին ես խոսում, — խոսքը փոխելով ասաց Հագրիդը և սկսեց պահարանից նոր գավաթներ ու ափսեներ հանել, ինչպես նաև շատ խոնավ տեսքով ինչ-որ խմորեղեն, հետո հետ նստեց աթոռին ու երկար, ուշադիր զննեց Հարրիին իր բգեզանման մուգ աչքերով:

— Լա՞վ ես, — խոլ ասաց նա:

— Հա՛, — ասաց Հարրին:

— Ո՛չ, աչքիս հե՛չ լավ չես, — ասաց Հագրիդը: — Իհարկե լավ չես, բայց լավ կլինես:

Հարրին ոչինչ չասաց:

— Ես գիտեի, որ նա վերադառնալու է, — ասաց Հագրիդը, և Հարրին, Ռոնը ու Հերմիոնան ցնցված նայեցին նրան: — Դեռ տարիներ առաջ գիտեի, Հա՛րի: Գիտեի, որ նա ինչ-որ տեղ թաքնվում է էս ամբողջ ժամանակի ընթացքում: Դա պետք է կատարվեր: Դեհ, հիմա արդեն վերադարձել է, ու մենք պիտի մեզ համապատասխանաբար պահենք: Մենք կկրվենք: Մենք պիտի կանգնեցնենք նրան, քանի դեռ լրիվ ուշքի չի եկել: Ամեն դեպքում Դամբլդորը հենց դրանով է զբաղված ներկայումս: Մե՛ծ մարդ է, Դամբլդորը: Քանի դեռ նա ուժեղ է, մենք անհանգստանալու բան չունենք:

Հագրիդը բարձրացրեց իր թափ հոնքերը նրանց դեմքերի թերահավատ արտահայտությունների վրա:

— Ի՞նչ իմաստ ունի, որ նստենք, անհանգստանանք դրա մասին, — ասաց նա: — Ինչ լինելու է, կլինի, և մենք դրա դեմք կառնեք, երբ լինի: Դամբլդորը պատմեց ինձ, թե դու ինչեր ես արել, Հա՛րի:

Հագրիդի կուրծքն ուրեց-փքվեց, երբ նա նայեց Հարրիին:

— Դու ճիշտ այնպես ես պահել քեզ ինչպես հայրդ կպահեր, ես քեզ դրանից ավելի մեծ գնահատական չեմ կարող տալ:

Հարրին ժպտաց, և վերջին օրերին դա նրա առաջին ժպիտն էր:

— Դամբլդորը քեզ ի՞նչ առաջադրանք է տվել, Հա՛գրիդ, — հարցրեց Հարրին: — Նա պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալին ուղարկեց քո և մադամ Մաքսիմի հետևից... այն գիշեր:

— Մի փոքր գործ ունեմ ամառվա ընթացքում, — ասաց Հագրիդը, — գաղտնիք է... ես դրա մասին ոչ մեկի ոչինչ չպետք է ասեմ, նույնիսկ ձեզ: Օլիմպիան... ձեզ համար անշուշտ մադամ Մաքսիմը... գուցե զա ինձ հետ: Կարծում եմ, որ կզա: Կարծում եմ, որ արդեն համոզել եմ նրան:

— Դա կապ ունի⁹ Վոլդեմորթի հետ:

Հագրիդը մի փոքր ցնցվեց՝ լսելով նրա անունը:

— Գուցե... — ասաց նա խուսափողական տոնով, — իսկ հիմա... չե՞ք ուզում գալ տեսնել դեռ ողջ մնացած ուտիժներին... Կատակ էի անում, կատակ էի անում... — արագ ավելացրեց նա՝ տեսնելով նրանց դեմքի արտահայտությունը:

ՉՉ

Բեկտենիների նրբանցք վերադառնալու նախորդ օրը Հարրին շատ ծանր սրտով հավաքեց իր ճամպրուկը: Նա սարսափում էր հրաժեշտի ընթրիքից, որը սովորաբար տոնելու աթիթ էր, երբ հայտարարում էին Միաբանությունների Գավաթի հաղթողին: Այն օրից ի վեր, ինչ դուրս էր եկել հիվանդանոցային սրահից, նա խուսափում էր Մեծ դահլիճ մտնելուց, երբ բոլորն այնտեղ էին, և գերադասում էր Դահլիճ գալ միայն, երբ այն գրեթե դատարկ էր՝ մյուս ուսանողների հայացքներից խուսափելու համար:

Երբ Հարրին, Ոոնը և Հերմիոնան մտան Դահլիճ, նրանք անմիջապես տեսան, որ Դահլիճն այդ օրվա համար ավանդական ձևով հարդարված չէր: Մեծ դահլիճն իր սովորական տեսքը չուներ, հրաժեշտի օրվա համար բարձրացված Միաբանությունների գույներով: Այդ երեկո ուսուցիչների

սեղանի հետևի պատին բոլոր դրոշները սև էին: Ակնհայտ էր, որ դրանք վերջին տուրքն էին Սեղրիկի հիշատակին:

Իսկական Գիծ-Աչք Մուտին նստած էր ուսուցիչների սեղանի մոտ, փայտյա ոտքով և կախարդական աչքով: Նա ծայրահեղ դյուրագրգիռ էր և վեր-վեր էր ցատկում, երբ որևէ մեկը դիմում էր նրան: Հարրին չէր կարող մեղադրել մարդուն: Անակնկալ հարձակման ենթարկվելու Մուտիի վախերը պետք է տասնապատկված լինեին սեփական ճամպրուկում տասն ամիս բանտարկված լինելուց հետո: Պրոֆեսոր Կարկարոֆի աթոռը դատարկ էր: Հարրին, մյուսների հետ միասին Գրիֆինդորի սեղանի մոտ նստելով, մտածեց, թե որտե՞ղ կարող էր լինել Կարկարոֆը, և արդյոք Վոլդեմորթն արդեն բռնե՞լ է նրան:

Մադամ Մաքսիմն իր տեղում էր: Նա նստած էր Հագրիդի կողքին: Նրանք կամաց խոսում էին ինչ-որ բանի մասին: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի կողքին նստած էր Սնեյփը: Նրա աչքերը մի պահ կանգնեցին Հարրիի վրա, երբ Հարրին նայեց նրան: Դժվար էր հասկանալ նրա դեմքի արտահայտությունը: Նա նույնքան մռայլ էր ու անբարյացակամ ինչպես միշտ: Հարրին շարունակեց դիտել նրան, երբ Սնեյփն արդեն հեռացրել էր հայացքը:

Ի՞նչ արեց Սնեյփը Դամբլդորի հրամանով այն գիշեր, երբ Վոլդեմորթը վերադարձավ: Եվ ինչու... ինչու... էր Դամբլդորը համոզված, որ Սնեյփն իրոք իրենց կողմից է: Հիշողությունների մաղում Դամբլդորն ասաց, որ Սնեյփն իրենց լրտեսն է եղել Վոլդեմորթի դեմ, մեծ վտանգի ենթարկելով սեփական կյանքը: Գուցե նա կրկին անցել է իր հին գործին... Գուցե նա կրկին կապվել է մահակերների հետ... Զնացրել է, որ երբեք իրականում չի էլ անցել Դամբլդորի կողմը, ու Վոլդեմորթի պես սպասել է վերադարնալու հարմար առիթին...

Հարրիի մտորումներն ընդհատեց պրոֆեսոր Դամբլդորը, որը ոտքի կանգնեց դասաստունների սեղանի մոտ: Մեծ դահլիճը, որն ամեն դեպքում շատ ավելի լուր էր, քան ավանդական ընթրիքների օրերին, միանգամից սսկվեց:

— Վերջացավ ևս մեկ տարի, — ասաց Դամբլդոր՝ նայելով շուրջը:

Նա դադար տվեց, և նրա աչքերը կանգնեցին Հաֆըլիաֆի սեղանի վրա: Այդ սեղանի մոտ բոլորն առանձնահատուկ լուռ էին ու կորագլուխ, և ամենատխուր ու գունատ դեմքերն էին ամբողջ Դահլիճում:

— Ես շատ բան կուզենայի ասել ձեզ այս երեկո, — ասաց Դամբլդորը, — բայց առաջին հերթին պիտի ցավով խոսեմ մի շատ լավ անձնավորության կորստի մասին, որը պետք է այստեղ մեզ հետ նստած լիներ այսօր, — նա ձեռքով արեց Հաֆըլիաֆի սեղանը կողմը... — Ուզում եմ խնդրել բոլորին, ոտքի կանգնել և բարձրացնել գավաթներն ի հիշատակ Սեդրիկ Դիգորիի...

Բոլորը ոտքի կանգնեցին: Նստարանները ձռռացին, երբ ամբողջ Դահլիճը ոտքի կանգնեց: Բոլորը բարձրացրին գավաթները, և Դահլիճում խուլ ձայններով արձագանքեց բարձրաձայն ասված Սեդրիկ Դիգորի անունը:

Հարրին բազմության միջից մի պահ տեսավ Չոյին: Նրա աչքերից լուռ արցունքներ էին հոսում: Նա կրկին հայացքն իջեցրեց սեղանին, երբ բոլորը նստեցին:

— Սեդրիկն այնպիսի անձնավորություն էր, ով մարմնավորում էր Հաֆըլիաֆ միաբանությանը բնորոշ բազմաթիվ դրական բնութագրերը, — շարունակեց Դամբլդորը: — Նա լավ ու հավատարիմ ընկեր էր, ջանասեր ուսանող, նա բարձր էր գնահատում ազնվությունը: Նրա մահն ազդել է բոլորին վրա, անկախ այն բանից ձանաչում էիք նրան, թե՝ ոչ: Ուստի կարծում եմ, որ դուք իրավունք ունեք իմանալու, թե ինչպես է նա մահացել:

Հարրին գլուխը բարձրացրեց ու նայեց Դամբլդորին:

— Սեդրիկ Դիգորիին սպանել է Լորդ Վոլդեմորթը:

Խուզապահար շշուկ անցավ Մեծ դահլիճով: Բոլորն ահաբեկված նայում էին Դամբլդորին: Նա միանգամայն հանգիստ սպասեց, մինչև շշուկներն ու կիսաձայն խոսակցությունները դադարեցին:

— Հրաշագործության Նախարարությունը, — շարունակեց Դամբլդորը, — չի ուզում, որ ես ձեզ պատմեմ ճշմարտությունը: Շատ հնարավոր է, որ ձեր ծնողներից շատերը կահաբեկվեն՝ լսելով, որ ես չեմ ենթարկվել Նախարարությանը և պատմել եմ ձեզ ճշմարտությունը... Կամ որովհետև նրանք չեն հավատա, որ Լորդ Վոլդեմորթը վերադարձել է, կամ որովհետև նրանք կկարծեն, որ ես չպետք է ձեզ ասեի դա, քանզի դուք դեռ շատ երիտասարդ եք, սակայն ես համոզված եմ, որ ճշմարտությունը միշտ

գերադասելի է ստից, և ամեն մի պնդում, իբր Սեղրիկը մահացել է դժբախս պատահարից կամ իր սխալի պատճառով, կանարգի նրա հիշատակը:

Դահլիճում գրեթե բոլոր գտնվողների ցնցված ու սարսափահար դեմքերը շրջվեցին դեպի Դամբլդորը... Սլիզերինի սեղանի մոտ Հարրին տեսավ Դրաքո Մալֆոյի դեմքը, որը կիսաձայն ինչ-որ բան էր ասում Քրեբին ու Գոյլին: Հարրին ստամոքսից բարձրացող թեժ բարկության ալիք զգաց: Նա ինքն իրեն ստիպեց հետ նայել Դամբլդորին:

— Կա մեկ անուն ևս, որը պետք է հիշատակել Սեղրիկի մահվան կապակցությամբ, — շարունակեց Դամբլդորը, — ես անշուշտ խոսում եմ Հարրի Փոթերի մասին:

Անհանգստության ալիք անցավ Մեծ դահլիճով, երբ բազմաթիվ գլուխներ շրջվեցին դեպի Հարրին, մինչև կրկին Դամբլդորին նայելը:

— Հարրի Փոթերին հաջողվեց փախչել Լորդ Վոլդեմորթից, — ասաց Դամբլդորը: — Նա Հոգվարթս վերադարձեց Սեղրիկի մարմինը՝ վտանգի ենթարկելով իր սեփական կյանքը: Նա ամեն առումով ցուցադրեց անզուգական խիզախություն, ինչը քիչ թվով հասուն կախարդներ են ցուցադրել՝ հակադրվելով Լորդ Վոլդեմորթին, և դրա համար ես պատվում եմ նրան:

Դամբլդորը մռայլ բայց հանդիսավոր շրջվեց դեպի Հարրին ու կրկին բարձրացրեց իր գավաթը: Գրեթե բոլորը Մեծ դահլիճում կրկնեցին նրա շարժումը: Բոլորը կիսաձայն կրկնեցին նրա անունը, ինչպես բարձրաձայնել էին Սեղրիկինը ու խմեցին նրա կենացը: Բայց կանգնածների շարքերում եղած ձեղքի միջով Հարրին տեսավ, որ Մալֆոյը, Քրեբն ու Գոյլը և բազմաթիվ այլ Սլիզերինցիներ համառորեն նստած էին մնացել իրենց տեղերում՝ ձեռք չտալով գավաթներին: Դամբլդորը, որն ի վերջո կախարդական աչք չուներ, չտեսավ դա:

Երբ բոլորը կրկին գբաղեցրին իրենց տեղերը, Դամբլդորը շարունակեց:

— Երեք Կախարդների Հրաշամարտի նպատակն էր նպաստել իրաշագործ հասարակության մեջ փոխըմբռնման և համագործակցության ոգու գարգացմանը: Կատարվածի լույսի ներքո... քանի որ Լորդ Վոլդեմորթը վերադարձել է... այդ կապերը նույնիսկ ավելի են կարևորվում, քան երբեք:

Դամբլդորը նայեց մադամ Մաքսիմին և Հագրիդին, հետո Ֆլորա Շելակութին և բոբատոնցի ուսանողներին, Վիկտոր Կրամին և Սլիզերինի

սեղանի մոտ նստած Դարմսթրենգի ուսանողներին: Հարրին նկատեց, որ Կրամը շատ հյուծված տեսք ուներ, նույնիսկ վախեցած, ասես նա սպասում էր, որ Դամբլդորը ինչ-որ վատ բան է ասելու իր հասցեին:

— Այս Դահլիճում գտնվող յուրաքանչյուր հյուր, — ասաց Դամբլդորը, և նրա աչքերը քիչ ավելի երկար մնացին Դարմսթրենգի ուսանողների վրա, — միշտ ողջունելի է այս տանիքի տակ... Ցանկացած ժամանակ, երբ կցանկանաք այցելել մեզ, ձեզ այստեղ հյուրընկալ կը նդունեն... Կրկնում եմ բոլորիդ համար... Լորդ Վոլդեմորթի վերադարձին դիմակայելու համար մենք կարող ենք ուժ հավաքել միայն միավորվելով, քանզի միմյանցից անջատ մենք շատ խոցելի կլինենք: Լորդ Վոլդեմորթը մեծագույն տաղանդ ունի մարդկանց միջև անհանդուրժողականություն և թշնամանք տարածելու մեջ: Մենք կարող ենք պայքարել նրա դեմ միայն ուժեղ միասնությամբ և փոխադարձ վստահությամբ: Սովորույթների և լեզուների տարբերությունը ոչ մի նշանակություն չեն ունենա, եթե մեր նպատակները նույնը լինեն, իսկ մեր սրտերը բաց:

Ես հավատացած եմ... և դեռ երբեք այդքան չեմ ուզեցել սխալված լինել... որ մեզ սպասվում են սև ու դժվարին ժամանակներ: Այս Դահլիճում գտնվողներից շատերն արդեն ուղղակիորեն տառապել են Լորդ Վոլդեմորթի ձեռքից: Բազմաթիվ ընտանիքներ են պառակտվել ու անդառնալի կորուստներ կրել: Մեկ շաբաթ առաջ մեր ընտանիքը կորցրեց մի ուսանողի:

Հիշե՛ք Սեդրիկին: Հիշե՛ք, երբ ժամանակը գա և ստիպված լինեք կանգնել ընտրության առաջ, երբ ստիպված լինեք ընտրել ձիշտը կամ հեշտը, հիշե՛ք թե ինչ կատարվեց մի լավ ու բարի, խիզախ տղայի հետ, միայն այն պատճառով, որ նա հայտնվել էր Լորդ Վոլդեմորթի ճանապարհին: Հիշե՛ք Սեդրիկ Դիգորիին...

ՀՀ

Հարրիի ճամպրուկն արդեն հավաքված էր: Հեղվիգը կրկին իր վանդակում էր՝ ճամպրուկի գլխին: Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան շքամուտքի դահլիճում մյուս չորրորդ դասարանցիների հետ միասին հավաքված սպասում էին կառքերին, որոնք պետք է Հոգսմիդի կայարան տանեին նրանց: Իրոք, մի գեղեցիկ ամառային օր էր: Հարրին պատկերացնում էր, որ Բեկտենիների նրբանցքում շոգ կլինի ու սաղարթախիտ: Ծաղկաթմբերը

փթթած կլինեն գույնզգույն ծաղիկներով, երբ երեկոյան այնտեղ հասնի:
Սակայն այդ միտքը նրան ոչ մի հաճույք չպատճառեց:

— Արրի՛...

Հարրին շրջվեց: Ֆլորա Դելակուռը արագ բարձրանում էր քարե
աստիճաններով: Նրա թիկունքում, հեռու հանդավարներում Հարրին
տեսնում էր, ինչպես էր Հագրիդը մադամ Մաքսիմին օգնում հսկա ձիերին
լծել Բորատոնի երկնագույն կառքին:

— Մենք անպայման կիանդիպենք կրկին, խոսով եմ, — ասաց Ֆլորան՝
մոտենալով և ձեռքն առաջ մեկնելով: — Ուզում եմ աշխատանկ գտնել
այստեղ, իմ առօգանությունը լավացնելու ամար...

— Oh, դու արդեն շատ լավ ես խոսում, — ասաց Ռոնը, տարօրինակ
բարակած ձայնով:

Ֆլորան ժպտաց նրան: Հերմիոնան խոժոռվեց:

— Ցետեսություն, Արրի՛, ինձ համար մեծ պատիվ էր, քեզ հետ
ծանոթանալը, — ասաց Ֆլորան և շրջվելով հեռացավ:

Հարրիի ոգին թեթևակի բարձրացավ, մինչ դիտում էր՝ արծաթափայլ
երկար մազերը արևի շողերի տակ ծածանելով, մարգագետնով դեպի
մադամ Մաքսիմը հեռացող Ֆլորային:

— Հետաքրքիր է, Դարմսթենգի ուսանողները, ինչպե՞ս են
վերադառնալու, — բարձրաձայն մտորեց Ռոնը, — կարծում եք
կկարողանա՞ն նավը վարել առանց Կարկարոֆի:

— Կարկարոֆն ինքը երբեք չէր նասնակցում նավարկությանը, — ասաց
մի խոլ ձայն, — նա միշտ մնում էր նավախցում, մինչ մենք դեկավարում
էինք նավի ընթացքը:

Կրամն էր եկել, որպեսզի ցտեսություն ասեր Հերմիոնային:

— Կարո՞ղ ենք առանձին խոսել, — հարցրեց նա նրան:

— Oh... Այո... լա՛վ, — ասաց Հերմիոնան, մի փոքր շփոթված և կրամի
հետևից բազմության միջով հեռացավ:

— Լավ կանես շտապե՛ս, — նրա հետևից գոռաց Ռոնը, — կառքերը
կարող են ամեն րոպե այստեղ հասնել:

Սակայն նա կառքերին սպասելու դժվարին գործը թողեց Հարրիին և
հաջորդ մի քանի րոպեների ընթացքում քիչ մնաց վիզը դուրս գցեր՝
փորձելով բազմության գլուխների վրայով տեսնել, թե Կրամն ու Հերմիոնան

ինչ էին անում: Համենայնդեպս, նրանք շատ շուտ վերադարձան: Ունը անթարթ նայեց Հերմիոնային, բայց նրա դեմքը ոչինչ չէր արտահայտում:

— Ես համակրում էի Դիգորիին, — միանգամից ասաց Կրամը Հարրիին:
— Նա միշտ շատ քաղաքավարի էր... թեև ես Դարմսթենգից եմ, և եկել եմ Կարկարոֆի հետ... — ավելացրեց նա՝ խոժոռվելով:

— Դուք դեռ նոր Տնօրեն չունե՞ք, — հարցրեց Հարրին:

Կրամն ուսերը թոթվեց: Նա էլ Ֆլորայի պես ձեռքը մեկնեց ու սեղմեց Հարրիի և Ունի ձեռքերը:

Ունը այնպիսի տեսք ուներ, ասես մի ցավագին ներքին պայքարի մեջ էր: Կրամն արդեն շրջվել էր, որպեսզի հեռանար, երբ Ունը էլ չդիմացավ:

— Կարո՞ղ ես ինձ ինքնագիր թողնել:

Հերմիոնան դեմքը շրջեց՝ ժպտալով իրենց մոտեցող առանց ձիերի կառքերին: Կրամը զարմացավ, բայց ակնհայտ շնորհակալության զգացումով ստորագրեց Ունի մեկնած մագաղաթի կտորի վրա:

ՀՀ

Եղանակը չէր էլ կարող ավելի տարբեր լինել քինզա քրոս կայարան վերադառնալու օրը, համեմատած անցած սեպտեմբերին Հոգվարթս գնալու օրվա հետ: Երկնքում մի կտոր ամայ չկար: Հարրին, Ունը և Հերմիոնան կարողացան մի ազատ խցիկ գտնել և տեղավորվեցին: Շափյուղասարեկի վանդակը կրկին ծածկված էր Ունի զգեստային պարեգոտով, որպեսզի գոնե մի քանի վայրկյան չլսվի նրա անդադար սրտաբուխ ճռվոյունը: Հեղվիգը ննջում էր գլուխը թևի տակ դրած, իսկ Ծուռթաթը կլորվել էր մի ազատ նստատեղի վրա ու կատարելապես նմանվել մի մեծ, մազմզոտ զաֆրանագույն բարձի: Հարրին, Ունը և Հերմիոնան այդ օրը շատ ավելի ազատ էին խոսում քան ամբողջ անցած շաբաթվա ընթացքում, և մինչ գնացքը առաջ էր սլանում դեպի հարավ, Հարրին զգում էր, որ վերջին ընթրիքի ժամանակ Դամբլդորի ասած ձառը նրան ինչ-որ կերպ ազատագրել էր հոգեկան կապանքներից: Արդեն այնքան ցավալի չէր կատարվածը քննարկելը: Միայն ճաշի ժամին նրանք դադարեցին խոսել Վոլդեմորթի վերելքը կասեցնելու համար Դամբլդորի նախաձեռնած ծրագրերի մասին, երբ խցիկի դռան մոտ հայտնվեց քաղցրավենիքով շարժասայլակը:

Հերմիոնան վերադարձավ շարժասայլակի մոտից, որպեսզի իր քսակը դպրոցական պայուսակի մեջ դնի, և պայուսակից հանեց «Մարգարե» օրաթերթի մի համար: Հարրին նայեց թերթին, բնավ համոզված չինելով, որ ուզում է իմանալ, թե ինչ է գրված այնտեղ, սակայն Հերմիոնան, հասկանալով նրա հայացքը, ասաց:

— Այնտեղ ոչինչ չկա: Կարող ես ինքդ էլ նայել: Ամեն օր ստուգում եմ: Մի փոքր հողված կար միայն երրորդ առաջադրանքի հաջորդ օրը, որտեղ ուղղակի ասված էր, որ դու ես հաղթել Մրցամարտում: Նույնիսկ Սեղրիկի անունը չէին տվել: Կատարվածի մասին ընդհանրապես ոչինչ գրված չէր: Համոզված եմ, որ ֆաջն է ստիպել նրանց լրել:

— Նրան երբեք չի հաջողվի լրեցնել Ոիտային, — ասաց Հարրին, — միայն ոչ սրա նման պատմության մասին:

— Օհ, Ոիտան ոչ մի տող չի գոել երրորդ առաջադրանքի օրվանից ի վեր, — ասաց Հերմիոնան, բավականին տարօրինակ արտահայտությամբ, — ըստ էության, — ավելացրեց նա, թեթևակի դողացող ձայնով, — Ոիտա Սքիթերն ընդհանրապես միառժամանակ ոչ մի բանի մասին չի գրի, եթե միայն չի ուզում, որ ես բացահայտեմ նրա գաղտնիքները համայն իրաշագործական հասարակության առաջ:

— Ի՞նչ գաղտնիքներ... Ինչի՞ մասին ես խոսում, — թերահավատությամբ հարցրեց Ունը:

— Ես բացահայտել եմ, թե ինչպես էր նա ականջ դնում մասնավոր խոսակցություններին, երբ ենթադրաբար չպետք է ամրոցի տարածքում լիներ, — արագ, ասես վախենում էր, որ շունչը չի հերիքի ասաց Հերմիոնան:

Հարրին այնպիսի տպավորություն ուներ, ասես Հերմիոնան ուղղակի մերնելու չափ ուզում էր ինչ-որ բան ասել նրանց և այն էլ արդեն մի քանի օր շարունակ, բայց զսպում էր իրեն ամրոցում կատարված իրադարձությունների լույսի ներքո:

— Ինչպե՞ս էր անում, — անմիջապես հարցրեց Հարրին:
— Ինչպե՞ս ես իմացել, — ասաց Ունը՝ անթարթ նայելով նրան:
— Դեհ, իրականում իենց դու, Հա՛րի, հուշեցիր ինձ այդ միտքը, — ասաց նա:

— Ե՞ս, — ապշահար հարցրեց Հարրին, — ինչպե՞ս...

— Ոադիո-բգեզները... — երջանիկ ժպտալով ասաց Հերմիոնան:

— Բայց դու ասում էիր, որ դրանք չեն աշխատում...

— Oh, դա վերաբերում է միայն Էլեկտրոնային բգեզներին, — ասաց Հերմիոնան, — բայց Ոիտա Սքիթերը... — Հերմիոնայի ձայնը դողաց հաղթական ցնծությամբ, — նա չգրանցված անհմագուս է: Նա կարող է կերպափոխվել... — Հերմիոնան մի փոքր ամուր փակված սրվակ հանեց իր պայուսակից, — ... բգեզի...

— Կատակ ես անում... — ասաց Ունը, — չի կարող պատահել... Դու որտեղից գիտես... Չեմ հավատում...

— Oh, լավ կանես, հավատա՛ս, — երջանիկ ասաց Հերմիոնան՝ նրանց քթների տակ թափահարելով սրվակը:

Սրվակի ներսում մի քանի մանր ճյուղեր կային և մի քանի տերևներ ու մի մեծ, չաղ բգեզ:

— Դա ի՞ն... Չեմ հավատում, որ դա... Կատակ ես անում... — շշնջաց Ունը՝ սրվակը մոտեցնելով աչքերին:

— Ո՞չ, կատակ չեմ անում, — ժպտալով ասաց Հերմիոնան: — Ես նրան բռնեցի իիվանդանոցային սրահում պատուհանի գոգին: Մոտիկից նայեք ու կտեսնեք, որ նրա միջատային ալեհավաքների երկայնքով երևացող զարդանախշը ճիշտ նույնն է, ինչ նրա ակնոցի անձաշակ շրջանակի վրա:

Հարրին նայեց, ու տեսավ, որ Հերմիոնան միանգամայն ճիշտ էր: Դրանից բացի նա նաև մի քանի բան հիշեց: Այն գիշեր, երբ Հագրիդը պատմում էր մադամ Մաքսիմին իր մայրիկի մասին, նրանց նստարանի հետևում կանգնած եղջերուի արձանի գավակին մի մեծ սև բգեզ կար:

— Ճիշտ այդպես, — ասաց Հերմիոնան, — և Վիկտորը մազերիս միջից մի բգեզ հանեց այն օրը, երբ խոսում էինք լճափին: Եվ ես կարող եմ գրագ գալ, որ Ոիտան նստած է եղել Բախտագուշակության դասարանի պատուհանի գոգին, այն օրը, երբ քո սպին ցավեց: Այդպես բզզոցով նա կլոր տարին պատմություններ էր հավաքում բոլորիս մասին:

— Երբ տեսանք Մալֆոյին ծառի տակ... — դանդաղ ասաց Ունը:

— Մալֆոյը հենց նրա հետ էր խոսում իր ձեռքի մեջ, — ասաց Հերմիոնան: — Նա անշուշտ գիտեր: Այ, թե ինչպես էր նա վերցնում այդ փոքրիկ հարցագրույցները Սլիզերինի ուսանողներից: Նրանց համար նշանակություն չուներ, որ նա ինչ-որ անօրինական բան է անում, քանի որ նա սարսափելի բամբասանքներ էր տարածում մեր ու Հագրիդի մասին:

Հերմիոնան հետ վերցրեց ապակե սրվակը Ունից և լայն ժպտաց բգեղին, որը բարկացած բզզաց՝ կաչելով ապակուն:

— Ես նրան ասել եմ, որ բաց կթողնեմ, երբ վերադառնանք Լոնդոն, — ասաց Հերմիոնան: — Ես Չկոտրվելու հմայանք եմ դրել այս սրվակի վրա: Տեսնում եք, չի կարող կերպափոխվել: Եվ ես նրան զգուշացրել եմ, որ չհամարձակվի կրկին գործի դնել իր գրչափետուրը, եթե միայն չի ուզում բացահայտվել: Գուցե այդպես կարողանա ազատվել մարդկանց մասին այլանդակ ստեր գրելու սովորությունից:

Շարունակելով ժպտալ, Հերմիոնան բգեղով սրվակը հետ դրեց իր դպրոցական պայուսակի մեջ:

Խցիկի դուռը մի կողմ սահեց:

— Շատ խելոքն ես, Գրեյնջեր, — ասաց Դրաքո Մալֆոյը:

Քրեքն ու Գոյլը կանգնած էին նրա հետևում: Բոլոր երեքն էլ սովորականից ավելի ինքնազոհ, ավելի ամբարտավան ու ավելի սպառնալից էին երևում:

— Ուրեմն, — դանդաղ ասաց Մալֆոյը՝ կանգնելով խցիկի շեմին և նայելով բոլոր երեքին իր մշտական արհամարհական քմծիծաղով, — բռնել եք, ինչ-որ ողորմելի լրագրողի, և Փոթթերը կրկին Դամբլդորի սիրելի տղան է... Մե՛ծ բան...

Նրա քմծիծաղը լայնացավ: Քրեքն ու Գոյլը քրքջացին:

— Փորձում ես չիշել տեսածներիդ մասին, չէ՞, Փոթթեր, — շողոմաձայն ասաց Մալֆոյը, կրկին նայելով բոլոր երեքին: — Փորձում ես ձևացնել, թե նման բան չի կատարվել:

— Կորի՞ր այստեղից, — ասաց Հարրին:

Նա Մալֆոյին չէր տեսել այն պահից, ինչ վերջինս Դամբլդորի ելույթի ժամանակ ինչ-որ բան էր փսխում Քրեքի ու Գոյլի ականջին: Նրա ականջներն ասես զրնգացին: Նրա ձեռքն իրենից անկախ նետվեց դեպի կախարդական փայտիկը:

— Դու կանգնել ես պարտվող կողմում, Փոթթեր: Ես զգուշացրի քեզ: Ես ասացի քեզ, որ ավելի ուշադիր պիտի ընտրես, թե ում հետ ես բարեկամանում, իիշու՞մ ես... Երբ հանդիպեցինք գնացքում, Հոգվարթս գալու մեր առաջին օրը: Ես քեզ զգուշացրի, որ չշփվես սրանց նման թափրփուկների հետ, — ասաց նա գլխով անելով Ունի ու Հերմիոնայի

կողմը: — Հիմա արդեն ուշ է, Փոթթեր: Նրանք առաջինը կգնան, հիմա, երբ Սև Լորդը վերադարձել է... Հողածիններն ու մազլասերները կստկեն առաջին հերթին... Կներե՛ս, սխալվեցի. Երկրորդ... Առաջինը Սեդրիկ Դիզ...

Այնպիսի տպավորություն էր, ասես ինչ-որ մեկը մի ամբողջ տուփ իրավառություն պայթեցրեց Խոհիկի ներսում: Բոլոր ուղղություններից ժայթքած հմայահարվածների պայթյունից կուրացած և ճայթյուններից խլացած, Հարրին աչքերը թարթեց ու ցած նայեց:

Մալֆոյը, Քրեբն ու Գոյլը անգիտակից փոված էին Խոհիկի շեմին: Նա ինքը, Ոոնը և Հերմիոնան ոտքի վրա էին և երեքն էլ տարբեր հմայահարվածներ էին կիրառել: Բայց նրանք միակը չէին մարտական դիրքում կանգնած:

— Մտածեցինք, որ լավ կանենք, գանք տեսնենք, թե էս երեքն ինչ են մտադիր անել, — գործնական արտահայտությամբ ասաց Ֆրեդ՝ քայլելով հաստ ներքնակի պես փոված Գոյլի վրայով ու մտնելով Խոհիկ: Ֆրեդի կախարդական փայտիկը նրա ձեռքին էր, Զորջինը նույնպես, որը մեծագույն հաճույքով ոտքը դրեց Մալֆոյի վրա և Ֆրեդի հետևից ներս մտավ:

— Հետաքրքիր ազդեցություն է, — ասաց Զորջը՝ ցած նայելով Քրեբին,
— Ֆումունկուլուս անեծքն ո՞վ արեց...

— Ես, — խոստովանեց Հարրին:

— Անսպասելի արդյունք սըացվեց, իրոք, — գիտահետազոտողի հետաքրքրասիրությամբ ասաց Զորջը, — Ես Դոնդողառոտության չարակնիք արեցի: Ըստ Երևույթին այդ Երկուսը չարժե մի նշանակետի վրա միանգամից կատարել... Կարծես փոքրիկ շոշափուկներ են ծլել սրա զզվելի մռութին... Եկեք դուրս հրենք այս լեշերը... Սրանց տեսքից սիրտս խառնում է...

Ոոնը, Հարրին ու Զորջը քացիներով միջանցք հրեցին Մալֆոյի, Քրեբի ու Գոյլի անգիտակից մարմինները, որոնցից յուրաքանչյուրը կրկնակի անգամ ավելի վատ տեսք ուներ խառնիխուրն անեծքների միաժամանակյա ազդեցությունից, և փակեցին իրենց Խոհիկի դուռը:

— Պայթուցիկ տուգ չխաղա՞նք, — ասաց Ֆրեդ՝ գրապանից հանելով խաղաքարտերի տուփը:

Արդեն հասել էին հինգերորդ խաղի կեսին, երբ Հարրին որոշեց հարցնել նրանց:

— Դուք չե՞ք պատրաստվում պատմել մեզ, թե ու՞մ էիք շանտաժ անում:

— Օհ, — մռայլ ասաց Զորջը, — դա...

— Արդեն էլ ոչ մի նշանակություն չունի, — ասաց Ֆրեդը՝ գլուխն անհամբեր օրորելով:

— Կարևոր բան չէր, իսկ հիմա առավել ևս... Մենք արդեն մոռացել ենք դրա մասին, — ուսերը թոթվելով ասաց Զորջը:

Բայց Հարրին, Ոռնը և Հերմիոնան պնդեցին, և վերջապես Ֆրեդն ասաց.

— Լա՛վ, եթե այդքան ուզում եք իմանալ... Դա Լուդո Բեգմանն էր:

— Բեգմա՞նը, — կտրուկ հարցրեց Հարրին, — ուզում եք ասել, որ նա կապվա՞ծ էր...

— Չէ-է՛հ, — մռայլ ասաց Զորջը, — էն չի, ինչը կարծում եք: Հիմար ապուշը...

— Նրան ու՞ր էր էդքան խելք...

— Լավ, այդ դեպքում, ի՞նչը, — ասաց Ոռնը:

Ֆրեդը տատանվեց, հետո ասաց.

— Հիշու՞մ եք էն գրազը Քվիդիչի Աշխարհի Գավաթի Եզրափակիչի օրը, խաղի ավարտի մասին... Երբ մենք ասացինք, որ Իռլանդիան կհաղթի, բայց Կրամը կբռնի Բանքերը...

— Հա՛, — դանդաղ ասացին Հարրին ու Ոռնը:

— Դեհ, էդ ապուշը մեզ լեպրեկոնի ոսկով տվեց մեր կրած գրազը, էն ոսկով, որը հավաքել էր իռլանդական մասքոտներից:

— Եվ ի՞նչ...

— Էլ ի՞նչ, — անհամբերությամբ ասաց Ֆրեդը, — ի՞նչ պիտի լիներ, ամբողջ ոսկին հաջորդ առավոտյան անհետացավ... Չքվեց...

— Բայց գուցե նա... սխալվել էր... — ասաց Հերմիոնան:

Զորջը դաշնությամբ ծիծաղեց:

— Հա՛, մենք էլ սկզբում այդպես կարծեցինք: Մենք մտածեցինք, որ եթե ուղղակի գրենք նրան ու ասենք, որ սխալվել է, նա մեր ոսկին ներողություններով մեզ կվերադարձնի: Բայց ոչ մի նման բան չկատարվեց: Բանի տեղ էլ չդրեց մեր նամակը: Մենք փորձում էինք նրա հետ այդ մասին խոսել Հոգվարթսում, բայց նա ինչ-որ պատրվակով միշտ փախչում էր մեզնից:

— Վերջում ուղղակի սրիկայի պես պահեց իրեն, — ասաց Ֆրեդը: — Ասաց, որ մենք չափազանց երիտասարդ ենք նման խաղեր խաղալու համար, և որ ինքը չի էլ պատրաստվում որևէ բան վերադարձնել մեզ:

— Մենք ասացինք, որ նա գոնե մեր փողը մեզ վերադարձնի, մենք ին նրան խսկական ոսկի էինք տվել, — կատաղությունից աչքերը փայլեցնելով ասաց Զորջը:

— Իսկ նա ի՞ն չիրաժարվե՞ց... — արտաշնչեց Հերմիոնան:

— Բա քո կարծիքով ի՞նչ արեց, — ասաց Ֆրեդը:

— Ավստ՝ս, դրանք ձեր բոլոր խնայողություններն էին, — ասաց Ոտնը:

— Էլ վերքիս աղ մի՛ լցրու, — ասաց Զորջը: — Իհարկե վերջում, մենք իմացանք, թե իրականում ինչ էր կատարվում: Լի Զորդանի հայրիկն էլ խնդիրներ ուներ Բեգմանից խաղագումար ստանալու մեջ: Պարզվում է, որ նա մեծ խնդիրներ ուներ նաև գործինների հետ: Նրանցից պարտքով մեծ փողեր էր վերցրել: Մի ոհմակ գործիններ բռնցրել էին նրան անտառում Աշխարհի Գավաթի խաղից հետո ու վերցրել մոտը եղած ամբողջ ոսկին, թեև դա, միևնույն է, չէր հերիքել նրա բոլոր պարտքերը փակելու համար: Գործինները նրա հետևից նույնիսկ Հոգվարթս էին եկել, որպեսզի աչքերը նրա վրա պահեն: Նա ամեն ինչ կորցրել էր խաղալու վրա: Հիմա նույնիսկ երկու գալերն չունի, որպեսզի մեկը մյուսին քսի... Ու պատկերացնու՞մ եք, թե այդ ապուշն ինչպես էր ուզում վճարել գործիններին իր պարտքերը:

— Ինչպե՞ս, — հարցրեց Հարրին:

— Խաղագումար էր դրել քեզ վրա, բարեկա՞նս, — ասաց Ֆրեդը: — Գրագ էր եկել, որ դու կիաղթես Մրցամարտում: Խաղացել էր գործինների դեմ:

— Ուրեմն ահա թե ինչու էր անդադար ուզում օգնել ինձ, որպեսզի հաղթեմ, — ասաց Հարրին, — հա՛... բայց ես ի՞ն հաղթեցի... Հաղթեցի, չէ՞... Ուրեմն նա կարող է հետ վճարել ձեզ ձեր ոսկին:

— Վկ-ոչ, չի կարող, — ասաց Զորջը՝ գլուխը թափ տալով: — Գործինները նրանից ստահակ են: Նրանք ասում են, որ դու և Դիգորին հավասար եք եղել, իսկ Բեգմանը գրագ էր եկել, որ միայն դու կիաղթես: Ուստի Բեգմանը ստիպված էր ծլկել: Երրորդ փորձությունից հետո սկի իզն ու թողն էլ չերևաց:

Զորջը ծանր հոգոց հանեց և կրկին սկսեց քարտեր բաժանել:

Ճամփորդության մնացած մասը բավականին հաճելի անցավ: Հարրին անկեղծորեն ցանկանում էր, որ այդպես շարունակվեր մինչև ամառվա վերջը և որ այդպես էլ երբեք չժամանեին Քինզզ Քրոս կայարան, այլ վերադառնային Հոգվարթս... Բայց նա արդեն հասկացել էր իր նախորդ տարվա դառը փորձից, որ ժամանակը երբեք չի դանդաղում, երբ առջևում տիաձ բաներ են սպասում քեզ, և շատ չանցած Հոգվարթսի Ճեպընթացն սկսեց դանդաղեցնել ընթացքը՝ մոտենալով հնը և երեք քառորդ կառամատույցին: Սովորական թոհութոհ և իրարանցում սկսվեց միջանցքներում: Ունը և Հերմիոնան մի կերպ դուրս բերեցին իրենց ճամպրուկները դեռ միջանցքում փռված Մալֆոյի, Քրեբի ու Գոյլի վրայով:

Հարրին սակայն ոտքը կախ գցեց.

— Ֆրե՛ն... Ջո՛րջ... Մի րոպե սպասե՛ք:

Երկվորյակները շրջվեցին: Հարրին բացեց իր ճամպրուկը և հանեց Եռամարտի պարզեցը:

— Վերցրե՛ք սա, — ասաց նա և ոսկով տոպրակը խորեց Ջորջի ձեռքի մեջ:

— Ի՞նչ, — ասաց Ֆրենդը՝ միանգամայն կայծակնահար տեսքով:

— Վերցրե՛ք, — հաստատակամ կրկնեց Հարրին, — ինձ պետք չէ այդ ոսկին:

— Գժվե՞լ ես, — ասաց Ջորջը՝ փորձելով Հարրիի ձեռքի մեջ հետ խորել տոպրակը:

— Ոչ, չեմ գժվել, — ասաց Հարրին, — դուք վերցրեք այդ ոսկին ու շարունակեք հայտնագործել: Ես դա տալիս եմ ձեր ծաղրատիկների խանութի համար:

— Գժվել ա, — ասաց Ֆրենդը, սարսափահար ձայնով:

— Ինձ լսե՛ք, — հաստատակամ ասաց Հարրին, — եթե չվերցնեք, ես հենց հիմա պատուհանից դուրս կնետեմ այն: Ես չեմ ուզում այդ ոսկին և այն ինձ պետք չէ: Բայց դուք կարող եք դրանով ծիծաղ արտադրել: Եվ ես մեծագույն հաճույքով կօգտվեմ ձեր ստեղծած ծիծաղից: Բոլորիս չէր խանգարի ծիծաղել: Ես կանխատեսնում եմ, որ մոտ ժամականերս մենք ծիծաղի շատ մեծ պակաս ենք ունենալու...

— Հա՛րի, — շատ կամաց ասաց Ջորջը, ձեռքի մեջ ծանրութեռն անելով տոպրակը, — այստեղ պետք է որ հազար գալեռն լինի:

— Հա՛, — ժպտալով ասաց Հարրին, — պատկերացնու՞մ եք, թե որքան Կանարյան քաղցրախյուս կարելի է արտադրել դրանով:

Երկվորյակներն ապշահար նայեցին նրան:

— Միայն ձեր մայրիկին չասեք, թե փողը որտեղից եք ճարել... Թեև կարծում եմ, որ հիմա նա այնքան էլ չի ուզենա, որ դուք ծառայության մտնեք Նախարարությունում...

— Հա՛րի, — սկսեց Ֆրեդը, բայց Հարրին դուրս հանեց իր կախարդական փայտիկը:

— Ուրեմն այսպե՞ս, — ասաց նա, — կամ կվերցնեք, կամ ես ձեզ կչարակնեմ: Հիմա ես այնպիսի չարակնիքներ գիտեմ, որոնց մասին դուք սկի չեք էլ լսել: Ուղղակի մի բան պիտի խնդրեմ ձեզնից, լա՞վ... Ունին նոր հագուստներ գնեք ու կասեք, որ ձեր փողով եք գնել, եղա՞վ...

Հարրին դուրս եկավ խցիկից մինչև նրանք կիասցնեին որևէ բան ասել և անխնա քայլեց Մալֆոյի, Քրեբի ու Գոյլի վրայով, ովքեր չարակնիքների հետքերով դեռ այլանդակված պառկած էին գետնին:

Քերի Վերնոնը սպասում էր պատնեշի հետևում: Տիկին Ուիզլին կանգնած էր նրա կողքին: Նա շատ ամուր գրկեց Հարրիին և շշնջաց նրա ականջին.

— Մի քանի շաբաթից Դամբլդորը թույլ կտա, որ գաս մեր տուն: Գրի՛ր մեզ, Հա՛րի:

— Ցտեսություն, Հա՛րի, — ասաց Ունը թիթքիացնելով նրա ուսին:

— Առա՛յժմ, Հա՛րի, — ասաց Հերմիոնան և արեց մի բան, ինչը դեռ երբեք չէր արել, առաջ թեքվեց ու համբուրեց նրա այտը:

— Հա՛րի... շնորհակալություն, — քրի տակ ասաց Ջորջը, մինչ Ֆրեդն արագ-արագ գլխով էր անում նրա հետևից:

Հարրին աչքով արեց նրանց ու, շրջվելով դեպի Վերնոնը, լուռ քայլեց նրա հետևից: Դեռ անհանգստանալու կարիք չկա, ասում էր նա ինքն իրեն՝ նստելով Դարզլիների մեքենայի հետևի նստարանին: Ինչպես Հագրիդն ասաց, ինչը լինելու է կլինի... և երբ լինի, մենք պատրաստ կլինենք դիմակայելու:

Ճաշ